

Giới thiệu Tầm Lộ

Thể loại: tiên hiệp, dị giới, xuyên không, huyền huyễn ma pháp, tu chân, trọng sinh

Truyện Tầm Lộ là một tác phẩm hoàn toàn mới vừa được ra mắt độc giả, truyện được viết theo thể loại tiên hiệp. Mặc dầu chưa tạo được sức hút lớn như các tác phẩm khác nhưng ẩn sâu bên trong nội dung truyện khiến người đọc phải suy ngẫm nhiều điều.

Nội dung câu chuyện xoay quanh về nhân vật Lâm Tiểu Phàm..... Khi hắn ôm "nàng" trong vòng tay, tất cả lại vượt mắt trong bí ẩn. Và hắn trùng sinh tới một thế giới khác - nơi những tiểu thuyết tiên hiệp trở thành sự thật. Từ đây hắn tìm lại mọi thứ.....

Đôi lời giới thiệu tác phẩm: Tầm Lộ... Tầm Lộ... "Tầm Lộ", hai chữ ấy thực nghĩa là gì? Nói là đơn giản cũng là giản đơn... chính là "tìm đường" Nói là bao la cũng là bao la... "tìm đường" tức chỉ là tìm con đường mà chúng ta thường đi, hay ấy là nhân sinh lộ? Đường đời vốn có vô vàn lối, đâu mới là con đường đáng để ta đi? Hãy cùng tìm xem nhá... Chân tình, gian trá, phản bội, phản đầu, suy sụp, thức tỉnh, mưu kế, phiêu lưu,... Tất cả đều có trong Tầm Lộ!

Bạn đang đọc truyện *Tầm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đời đời, kiếp kiếp... Nguyện yêu nàng!

"Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Đại thế giới thành hình.

Bàn Cổ tự diệt.

Hóa thân mình thành thương khung.

Đại thế giới thành khí.

Đại thế giới phân bạo.

Tam thiên ức* tiểu giới dần sinh."

- Hắc hắc... đúng là tiểu thuyết tiên hiệp mà! Chém gió kinh vãi!

John cười thầm

John Lâm tên thật là Lâm Tiểu Phàm. Hắn hiện là sinh viên đại học năm thứ nhất của một trường đại học hạng "đỉnh" tại Mỹ. Hắn vốn là một người Việt Nam nhưng gia đình hắn là thương nhân cao tầng, có kinh tế rất mạnh cho nên từ khi hắn mười lăm tuổi, hắn đã được đưa sang Mỹ ở với Bác ruột. Thêm vào đó cũng do cha mẹ hắn sợ rằng hắn sẽ đua đòi hư hỏng cho nên mới gửi hắn cho người bác nghiêm khắc của hắn quản lý. Bác hắn tên Lâm Chấn Tông – cũng là một thương gia có máu mặt trong giới kinh doanh tại Mỹ, ông nổi tiếng là một người điềm đạm, độ lượng, và sở hữu phong thái lịch lãm đáng tự hào của người Hà Nội. Nhưng người ngoài không hề biết rằng đối với hậu bối trong gia đình ông vô cùng nghiêm khắc, và rất ít cười như khi ông đàm phán trong kinh doanh. Lâm Chấn Tông không có con ruột, vì vậy đối với đứa cháu Tiểu Phàm này ông hết sức quan tâm. Tất nhiên "thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi", đối với Tiểu Phàm, ông rất nghiêm, đôi khi còn có phần hà khắc với hắn. Có lúc Tiểu Phàm ghét bác của hắn lắm, nhưng sau mỗi lần đạt thành quả hơn người hắn lại hiểu được vì sao bác hắn ép hắn tới vậy. Lâm Tiểu Phàm hiện tại có thể coi là một chàng trai mười tám tuổi có được mọi thứ mà một thanh niên có thể mơ đến: ngoại hình anh tuấn, có học thức, gia đình giàu có, có bạn gái xinh đẹp...

Hắn có một sở thích vào thời gian rảnh, đó là đọc sách, đặc biệt là tiểu thuyết tiên hiệp. Hắn thích thể loại đó vì nó tạo cho hắn một cảm giác thật bay bổng, một sự phong phú cho tinh thần và trí tưởng tượng.

Ping..., điện thoại của Tiểu Phàm reo báo có tin nhắn.

"Tiểu Phàm, em nè. Đến nhà em chơi đi. Bố mẹ em không có nhà! Hi Hi..."

"Here I come!"

"Đừng ăn gì trước đấy, em làm cơm rồi!"

"Ừ, được rồi.", hắn nhún vai.

- Hắc hắc... phải tuần rồi không làm á! – Tiểu Phàm lẩm bẩm (Làm gì thì các bác tự biết.Kkkk...)

Vừa rồi là bạn gái hắn – Trần Nguyệt. Hắn và nàng đã yêu nhau được ba năm rồi. Trần Nguyệt này cũng là một người Việt ở cùng khu với Lâm Tiểu Phàm. Nàng học cùng với Tiểu Phàm từ cấp ba cho tới giờ, đồng thời cũng là hoa khôi của trường. Tiểu Phàm và Trần Nguyệt được cho là hết sức xứng đôi, tại trường còn được gọi là "uyên ương song kiều".

Tắm xong, Tiểu Phàm súc qua vài giọt nước hoa Pháp. Bước xuống cầu thang, hắn thấy dì quản gia ở gian nhà sau liền nói với vào:

- Di Bình, con qua nhà Tiểu Nguyệt chơi. Nếu bác con có hỏi thì nói giúp con một câu...

Di Bình đáp vọng ra:

- Cậu không ăn tối à?

- Dạ con sẽ ăn ở nhà Tiểu Nguyệt.

- Được rồi, cậu nhớ về sớm đấy.

- Dạ!

Tiểu Phàm đáp gọn, nhưng trong lòng lại nghĩ: "Trời ạ, người ta qua nhà bạn gái chơi chứ có phải qua nhà thằng đực rựa nào đâu. Không ở qua đêm có mà điên. Tối mai bác mới đi công tác về, việc quái gì phải về sớm?"

Mặc cái áo khoác da đen hàng hiệu vào, phóng lên con mô tô hai trăm lê bảy mã lực mới mua, hắn lao đi trên đường.

"Bing boong..." – Tiểu Phàm bấm chuông cổng một căn biệt thự cổ.

- Ai vậy? – một giọng nữ phát ra từ loa cổng.

- Là anh, Tiểu Phàm đây.

- Em ra mở cửa ngay, chờ chút nha.

Hai phút sau, một người con gái mặc đồ ngủ, khoác áo dạ cổ lông chồn hiệu Chanel chạy nhanh ra phía cổng. Đó là một cô gái lai hai dòng máu Âu – Á. Nàng thật kiều diễm, tóc nâu, mắt đen, mũi thẳng, môi đỏ, da trắng, khuôn mặt rất sắc nét lại cùng một chút dịu dàng, đáng yêu.

Kết..., cánh cổng cuối cùng cũng mở ra.

- Anh vào đi... em làm cơm cho anh rồi đó.

Giọng Trần Nguyệt rất dễ nghe, có sự trong trẻo của tuổi trẻ, lại thêm cái ngọt ngào của cô thiếu nữ nói chuyện với người yêu. Nói đoạn, nàng nắm tay hắn định dắt vào nhà.

- U... - Trần Nguyệt mở to mắt vì bị bất ngờ.

Nguyên lai Tiểu Phàm đã kéo tay nàng lại mà "cường hôn" nàng một cái!

Khó khăn lắm, Trần Nguyệt mới đẩy hắn ra được. Hai tay nàng đấm thùm thụp vào ngực người yêu, mặt đỏ bừng, phụng phịu giả giận dỗi nói:

- Xấu xa... đánh lên người ta! Sao lại làm vậy ở trước cổng chứ, nhờ có ai thấy thì sao?

Tiểu Phàm cười cười đắc ý, nhẹ giữ hai cổ tay thon mịn của nàng lại, nói:

- Ha ha... anh chính là thích nhất bộ dáng đáng yêu này của em đấy. Như là con mèo con bị người ta khi dễ vậy...

Nhìn nàng bĩu môi "hừ" một cái, hắn lại không nhịn nổi, định hôn nàng thêm cái nữa, nhưng Trần Nguyệt đã kịp thời vùng tay ra bịt miệng hắn lại nói:

- Đứng mà, để vào nhà đã...

Nói xong, mặt nàng vốn đỏ lại càng đỏ tới mang tai.

- Há há... Chúng mình yêu nhau ba năm rồi mà lần nào em cũng vậy hết. Đúng là đáng yêu mà!

Nói đoạn lại lấy tay捏捏 má người yêu mấy cái, rồi mới chịu dắt mô tô vào trong sân của biệt thự...

Vào trong rồi, Trần Nguyệt giúp Tiểu Phàm cởi áo khoác treo lên móc, rồi dẫn hắn vào phòng ăn. Trong căn phòng có kê một bàn ăn hình tròn nhỏ, trên có để vài đĩa thức ăn và hai đôi bát đĩa cạnh nhau. Rõ ràng là bàn ăn này chỉ để chuẩn bị cho hai người họ. Sau khi hai người ngồi xuống ghế, Trần Nguyệt nói:

- Hôm nay em làm năm món cho anh đó...

Nói đoạn nàng giờ năm ngón tay lên, nhấn mạnh lần nữa:

- Tận năm món đó nha!

Tiểu Phàm nhìn năm đĩa thức ăn trên bàn, rồi lại nhìn vào vẻ mặt mong đợi của Trần Nguyệt, hấn lên nuốt khan một cái, rồi cười cười... Trần Nguyệt cầm bát của Tiểu Phàm, xới com cho hấn rồi tự tay gấp mỗi món một ít cho vào bát của người yêu.

- Nà...

Dứt lời, nàng đưa bát cho Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm cười gượng, lấy tay cầm bát com lên, bắt đầu ăn.

Trần Nguyệt không ăn, cũng chẳng đụng đến bát của mình, chỉ lăm lăm nhìn người yêu ăn com. Tiểu Phàm cắn một miếng thịt kho tàu, và vào miệng một ít com... lập tức mặt gât gât, miệng cứng đờ. Hấn lại nhìn sang Trần Nguyệt đang mang trên mặt vẻ mong đợi, hấn, không dám nhai chỉ nuốt đến "ực" một cái.

- Thế nào?...

Trần Nguyệt thấy hấn nuốt được miếng đầu tiên liền lập tức hỏi.

- Ờ ờ ờ... có tiến bộ.

Tiểu Phàm cười cười đáp.

- Thật không?

Trần Nguyệt mặt mày hớn hở hỏi lại.

Tiểu Phàm gât gât. Trần Nguyệt vui vẻ nói:

- Vậy ăn nhiều vào

Nói rồi lại tự tay gấp cho hấn. Nàng lại trở lại cái bộ dáng đó, không hề đụng đến bát đĩa, chỉ chăm chú nhìn người yêu ăn thức ăn do chính tay mình chế biến. Tiểu Phàm thấy thế chỉ biết nuốt nước mắt vào trong, lòng thầm nghĩ: "Toi rồi". Hấn hít sâu một hơi, và... cố gắng nuốt bát com.

Trần Nguyệt thấy thế đâm nghi ngờ, hỏi:

- Thực ngon vậy sao?

Tiểu Phàm phùng mồm đang ngáp thức ăn, gât gât đầu. Trần Nguyệt nhìn nhìn hấn, rồi cầm đĩa lên đang định gấp thử một miếng cá. Tiểu Phàm trông thấy liền "ực" một cái – nuốt hết chỗ com đang ăn dở, vội vàng đưa bát ra nói:

- Thôi mà, em cho anh ăn hết được không? Thức ăn hôm nay em làm đúng là tuyệt đỉnh...

Trần Nguyệt nhìn Tiểu Phàm ngạc nhiên, rồi tươi cười gấp thêm đồ ăn cho hấn. Tiểu Phàm cũng cười nhìn cô gái mà hấn yêu nhất cuộc đời này. Chỉ cần nàng vui, hấn có ăn đôi chút đồ ăn dở cũng không sao. Tiểu Phàm tuy ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng đang khóc ròng: "nàng vui thì ta vui. Có điều... cái miệng ta thì... Xin lỗi người a!"

Trần Nguyệt tỳ hai tay lên bàn, rồi chống cằm lên đó. Nàng cứ im lặng nhìn Tiểu Phàm ăn com, lúc lại nhồm dậy gấp thức ăn cho hấn, lúc lại tự mình cười mẫn nguyện...

- Báo cáo tổng bộ... Trong nhà đối tượng có thêm một người nam nhân. Xin chỉ thị...

- Tiếp tục tiến hành nhiệm vụ...

- Vậy người nam nhân kia thì sao?

- Tránh được thì tránh, không được thì khừ luôn. Quan trọng là hạ được đối tượng.

- Rồi!

Một người bận đồ đen, đang nằm úp trên một mòm đất cao phía Bắc, cách tòa biệt thự của gia đình Trần Nguyệt hai cây số bỗng ngồi dậy. Y quay ra sau lưng, bật nắp một cái hòm. Bên trong có để các bộ phận đã tháo rời của một cây súng bắn tia Cheytac – 408 Cal. "Xoạch... Xoạch..." – y nhanh chóng lắp xong cây súng tia, điều hòa hơi thở, bắt đầu vào vị trí ngắm...

CẠCH!

Cò súng đã được siết.

Tiểu Phàm cuối cùng đã ăn hết toàn bộ mâm thức ăn, một chút cũng không dám để thừa.

- Hà...

Hắn thở ra một hơi no nê.

- Tiểu Nguyệt à, lại đây nào.

Tiểu Phàm nhẹ nhàng ôm Trần Nguyệt vào lòng.

- Ấy da, đi rửa mồm đi đã... buông người ta ra, người ta còn phải dọn bàn nữa chứ.

Trần Nguyệt nũng nịu đang định đẩy Tiểu Phàm ra... thì đột nhiên...

ĐỪNG!!

PHỤP...

"Chuyện gì vậy? Sao mình lại đột nhiên thấy đau ở ngực vậy?" – Tiểu Phàm ngạc nhiên nhìn xuống. Máu đang chảy ra từ ngực hắn!

- Á á á... Tiểu Phàm...!

Trần Nguyệt kinh hãi hét lên. Trên người nàng lúc này đã bê bết máu Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm trượt khỏi ghế, ngã khụy xuống đất.

- Khục!

Miệng hắn lại ộc ra một búng máu đỏ tươi.

- Tiểu Phàm cố lên... để em gọi cấp cứu...

Trần Nguyệt thẳng thốt ghì chặt người yêu.

- Khẩn cấp... khẩn cấp... đội A đã bắn trượt mục tiêu! Yêu cầu đội B, C, D lập tức ra tay...

Nam nhân trên mồm đất phía Bắc lập tức báo cáo. Không ngờ lúc y nổ súng thì cũng là lúc Tiểu Phàm đột ngột vươn ra ôm Trần Nguyệt vào lòng, cũng vì thế hắn mới trúng đạn.

- Rõ...

Trong bộ đàm của y vang lên lời đáp.

Đùng... Đùng... Đùng..., liên tiếp ba tiếng súng nổ vang.

- Chết tiệt! Sao các người dám...

Trần Nguyệt ôm lấy Tiểu Phàm, không hiểu lấy đâu ra sức lực, nhấc hắn lên, vút một tiếng liền biến mất tại chỗ!

Khi hiện ra đã cách vị trí cũ năm mét. Lúc này đồng tử vốn màu đen của Trần Nguyệt không ngờ đã hóa thành sắc đỏ như hồng ngọc. Tóc nâu hóa thành bạch kim sắc óng ánh như ngân hà chi quang. Đặc biệt hai nanh trên lại từ từ mọc dài ra! Vút..., hình bóng nàng lại mờ đi.

- Tiểu Phàm cố lên... em sẽ đưa anh đi cấp cứu ngay mà...

Trần Nguyệt lăm bằm cúi xuống nói với Tiểu Phàm

"Gì vậy? Sao Tiểu Nguyệt lại thay đổi như vậy?", Tiểu Phàm trong lúc nhập nhòe, hé mở mắt ra, loáng thoáng thấy quá trình thay đổi hình dáng của Trần Nguyệt. Đoạn, hắn lại lịm đi.

- Kích hoạt kế hoạch B!

Nam nhân trên mồm đất lại ra lệnh vào bộ đàm

- Rõ! Phi cơ ném bom đã vào vị trí chiến đấu... 3... 2... 1...

Trong bộ đàm vang lên tiếng ứng thanh.

ẦM...!!!

Cả khu biệt thự nổ tung.

- Tổng bộ yêu cầu báo cáo...

Trong bộ đàm nam nhân trên mỏm đá vang lên tiếng nói.

Sau khi hạ ống nhòm dò sinh vật sống xuống, nam nhân trên mỏm núi nói:

- Báo cáo... Nhiệm vụ hoàn thành! Đối tượng 1021: nữ chúa ma cà rồng đã bị tiêu diệt!

Cách khu biệt thự hơn một cây số...

Bịch... Trần Nguyệt trên người bê bết máu và vết thương, trên tay bế Tiểu Phàm, ngã quỵ xuống đất.

Nằm trên mặt đất, ôm Tiểu Phàm trong lòng, Trần Nguyệt thủ thi:

- Tiểu Phàm, là lỗi tại em, em đã khiến anh ra nông nỗi này... Tiểu Phàm anh có nghe được em nói không?

Tiểu Phàm không ngờ từ từ mở mắt ra, mờ mờ trước mắt hắn là Trần Nguyệt bê bết máu đang nhẹ mỉm cười. Hắn thấy toàn thân đau đớn, dường như không còn chút sức lực, chỉ là hắn nghe thấy người yêu gọi mình nên mới mở được mắt ra. Trần Nguyệt thấy Tiểu Phàm mở mắt, trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng chợt nhớ ra hoàn cảnh hiện tại của hai người, nước mắt cứ thế lăn xuống ướt đầm hai gò má. Tiểu Phàm cố gắng đưa tay ra vuốt ve mái tóc của Trần Nguyệt:

- Không sao mà... chỉ cần anh và em còn bên nhau... thì không phải được... rồi sao?

Trần Nguyệt ngược mắt lên nhìn người yêu của nàng. "Chỉ cần ở bên nhau?", trong đầu nàng cứ vọng lại câu nói của Tiểu Phàm.

Trần Nguyệt hỏi:

- Anh có thực sự... khục! – đang nói, nàng lại ọc ra một búng máu.

Trông thấy Tiểu Nguyệt của mình bị thương nặng như vậy, Tiểu Phàm định ngăn không cho nàng nói nữa thì Trần Nguyệt lại giơ tay lên nhẹ để lên môi hắn ý nói hãy để cho nàng nói tiếp.

- Anh có thực sự... muốn chúng ta mãi ở bên nhau không, Tiểu Phàm?

- Đòi đòi... kiếp kiếp... - Tiểu Phàm nhìn thẳng vào mắt nàng mà trả lời.

Trần Nguyệt tươi cười như hoa nở đầu xuân.

- Vậy chúng ta hẹn kiếp sau...

Nói đoạn nàng gắng gượng tháo chiếc vòng cổ bằng vàng ra rồi nhẹ nhàng đeo nó lên cổ Tiểu Phàm.

- Tiểu Nguyệt... Tiểu Nguyệt...

Tiểu Phàm cố lay gọi người con gái mà hắn yêu nhất tỉnh dậy nhưng nàng đã không còn hơi thở nữa rồi.

- Hự...

Trong miệng Tiểu Phàm trào ra thêm một ngụm máu tươi nữa, rồi mắt hắn cứ mờ dần đi, rồi chìm vào bóng tối.

Thịch... thịch... thịch..., tim hắn đập chậm dần, chậm dần, chậm dần... rồi ngưng hẳn!

"Ánh mắt nhu tình của nàng chứa đựng cả thiên không xanh thẳm.

Trái tim ta như con thuyền cô độc.

Mắc cạn giữa biển tình mênh mông.

Nụ cười của nàng tựa như làn gió thoảng đẩy thuyền ta trôi xa.

Phải chăng đây chính là định mệnh.

Nàng là người con gái duy nhất ta không thể đánh mất.

Đời này kiếp này ta nguyện đợi chờ nàng.

Toàn tâm toàn ý chỉ yêu nàng.

Mãi mãi bên nhau cho đến khi tình ấy hóa tình tú vĩnh hằng.

Đời này kiếp này ta nguyện đợi chờ nàng.

Đời sau kiếp sau vẫn sẽ chỉ yêu nàng.

Còn gì đẹp hơn khi chỉ một ánh mắt đã thấu hiểu lòng nhau?"

("Đời này kiếp này").

- HẾT CHƯƠNG 1 –

*Chú thích: "tam thiên ước": ba tỷ.

*Chú ý: các bạn có thể nghe nhạc phẩm "Đời này kiếp này" do Mãn Văn Quân thể biện để cảm nhận rõ hơn không khí của chương truyện.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Diêm la biển

Tiểu Phàm nhìn xung quanh...

- Đây là đâu? Sao tay ta lại bị xích như thế này?

Hắn tự hỏi.

Quanh hắn bây giờ có rất nhiều người, đủ cả già, trẻ, trai, gái... đủ kiểu quần áo, có những kiểu hắn đã từng thấy, cũng có những kiểu mà hắn chưa thấy bao giờ... nhưng tất cả đều có một điểm chung, đó là: hai tay đều hoàn toàn bị xích lại!

- Anh gì ơi, chúng ta đang ở đâu vậy?

Tiểu Phàm quay sang hỏi một người nam nhân trung niên đang đi bên cạnh hắn. Người này khá kỳ lạ. Anh ta mặc trang phục cổ trang nhưng Tiểu Phàm lại không hề nhận ra đó là trang phục của thời đại nào. Thêm vào đó, tóc anh ta lại để dài, cuốn lên theo kiểu đạo gia ngày xưa... Cuối cùng, Tiểu Phàm cũng chỉ có thể đoán rằng anh ta có lẽ là dân chơi Cosplay mà thôi.

- Tiểu tử ngươi không biết sao? Là Âm Phủ đó...

Người nam nhân đó lạnh nhạt nói, không buồn quay mặt lại nhìn xem hắn là ai.

- Anh đừng có đùa chứ... Âm Phủ đâu có tồn tại.

Tiểu Phàm cười cười nói.

Người nam nhân quay lại khinh thị nhìn Tiểu Phàm, "hừ" một cái rồi quay đi, không thèm đáp lời. Rõ ràng là y ra về: "Đồ ngu! Ta nói thật mà còn không tin." Tiểu Phàm khi thấy biểu cảm của người đó liền ngăn người ra, hắn nhìn quanh một lần nữa. Thiên không đen ngòm, mây mù vẫn vũ cùng với lời điện liên tục xẹt qua xẹt lại, vô số dòng người bị gông cùm xiềng xích đang không ngừng tiến bước về phía đỉnh một ngọn núi lớn phía trước mặt. Hắn... đã bắt đầu tin rồi!

- Là Âm Phủ?! Ta chết rồi sao?...

Tiểu Phàm kinh hãi.

Khi lấy lại được ý thức thì cũng là lúc hắn thấy mình đã vô thức hòa vào dòng người vô tận này. Tiểu Phàm hoàn toàn không nhớ nổi làm thế nào mà

mình đến được nơi này.

- Này tên kia... bước nhanh lên.

Một tiếng nói từ sau lưng hấn vọng tới.

Tiểu Phàm quay lại thì thấy một... con ngựa, đúng hơn là một thân người mặt ngựa đang chĩa một mũi giáo vào lưng Tiểu Phàm, mặt hầm hầm đe dọa, thúc giục hấn bước đi nhanh hơn.

Tiểu Phàm không tin vào mắt mình, cứ nhìn nhìn tên đó.

- Không lẽ... là đầu trâu Mặt Ngựa trong truyền thuyết...

- Nhìn cái gì? Đừng tưởng mình còn ý thức khi tới đây là ghê gớm nhá. Ta không cần biết khi ngươi còn sống ngươi cường đại ra sao nhưng khi xuống đây rồi... thì ngươi cũng chỉ là một vong hồn mà thôi.

Tên Mặt Ngựa đó tuy nói vậy nhưng ngữ khí lại có phần găng gượng. Rõ ràng là trong lòng hấn có phần kiêng nể Tiểu Phàm.

Là người tinh ý lại nhanh trí, Tiểu Phàm lập tức nhận ra điều kỳ lạ. "Còn ý thức?", hấn tự hỏi. Đoạn, hấn đảo mắt một lần, nhìn kỹ hơn chút nữa. Quả nhiên! Đa phần mọi người ở đây trong mắt đều một dạng vô hồn như nhau!

Tiểu Phàm cười khinh khỉnh, quay lại nói với tên Mặt Ngựa:

- Thật chỉ là một vong hồn sao?

- Ngươi...

Tên Mặt Ngựa mặt hầm hầm tức giận nhưng đúng như dự đoán của Tiểu Phàm, hấn vẫn không dám làm gì.

Nở một nụ cười đắc thắng, hấn quay mặt đi, theo dòng người tiếp tục đi về phía đỉnh ngọn núi.

- Hãy đợi đó...

Tên Mặt Ngựa hậm hực đi về hướng khác. Có lẽ hấn sẽ đi trút giận này lên một vong hồn nào đó.

Tiểu Phàm cảnh giác chờ cho tên Mặt Ngựa đi rồi mới lén thở nhẹ ra một hơi. Thực chất vừa rồi hấn chính là liều đánh cược một phen để xác định vài nghi hoặc trong lòng. Rõ ràng là những vong hồn còn ý thức như hấn rất được coi trọng ở nơi này. Có lẽ đó là những vong hồn đặc biệt có được uy nghiêm, thậm chí có thể còn có sức uy hiếp đối với bọn Đầu Trâu Mặt Ngựa nữa. Thứ hai là người nam nhân khi nãy hấn nói chuyện là một vong hồn đặc biệt! Hơn nữa theo lời tên Mặt Ngựa vừa rồi thì khi còn sống hấn là rất cường đại... Nghĩ tới đây Tiểu Phàm chợt nhớ tới một số chi tiết trong tiểu thuyết tiên hiệp mà hấn từng đọc. Một số nhân vật khi sống có pháp thuật hay tu vi cao, khi chết đi xuống âm phủ vẫn giữ được thần trí của mình!

- Không lẽ... tiểu thuyết tiên hiệp là có thật hay sao?

Tiểu Phàm nửa tin nửa ngờ tự hỏi.

Bỗng lúc này tim hấn đập nhanh một nhịp "thịch!".

- Khoan đã! Vì sao ta lại tới đây? Gư a a a...

Trong đầu Tiểu Phàm chợt đau đi như búa bổ. Hấn lấy hai tay ôm lấy đầu kiểm chế cơn đau, chỉ rên rĩ nho nhỏ...

- Đau là chuyện thường thôi. Có lẽ tại tu vi ngươi còn yếu đó.

Tiểu Phàm liếc mắt nhìn sang, không ngờ là người nam nhân vừa rồi giờ lại lên tiếng.

- Tiểu tử, lúc nãy ngươi cũng khá đó... tu vi không được bao nhiêu mà dám nói như thế với tên Mặt Ngựa kia.

Vừa nói y vừa cười cười nhìn Tiểu Phàm, rõ ràng trong lòng đã coi trọng hấn hơn vài phần.

- Mà nè sao ngươi xuống đây vậy?

Y hỏi tiếp.

Tiểu Phàm đầu vẫn đau như búa bổ nhưng tâm niệm vẫn cố xoay chuyển: "có lẽ người này đến từ một thời không khác cũng nên, nhưng xem cách xưng hô thì có lẽ văn hóa có nhiều điểm tương đồng với văn hóa cổ Châu Á. Mình phải thay đổi cách xưng hô mới được..."

Tiểu Phàm nói:

- Tiểu đệ... không nhớ được gì. Khi muốn nhớ lại thì đầu lại đau như búa bổ...Aaaa...

- Ô phải rồi, ta quên mất tu vi của ngươi hẳn rất yếu cho nên tuy vẫn còn ý thức khi xuống đây nhưng mà lại không thể nhớ lại phần trí nhớ trước khi chết được... Ta rất thích tính cách ngông cuồng của ngươi, để ta chỉ cho ngươi cách nhớ lại nhá.

- Đa tạ đại ca...

- Được rồi... trước hết phải điều hòa nhịp thở. Thập phần thì thở ba hít bảy... rồi lại ngưng hô hấp mười tức thời gian (1 tức = 1 giây). Cứ thế tuần hoàn hô hấp...

Tiểu Phàm nghe theo phương pháp hô hấp cổ cổ quái quái của nam nhân, bắt đầu thở nạt lần đầu tiên!

- Hà...

Nửa thời thần sau (một thời thần = mười lăm phút), hẳn thở nhẹ ra một hơi dài, không ngờ từ miệng một làn khói có trộn vẩn đục thoát ra.

- Thế nào?

Nam nhân kia đắc ý hỏi.

- Quả nhiên là hiệu quả. Tiểu đệ đã hết đau đầu rồi. Đa tạ đại ca.

- Tất nhiên rồi. Công pháp độc môn của ta mà lại...

- À phải rồi, đại ca à, tiểu đệ chưa biết quý danh của huynh.

- Ta họ Hạ, tên Y Thần. Còn ngươi?

- Tiểu đệ họ Lâm, tên Tiểu Phàm, cứ gọi đệ là Tiểu Phàm là được...

- Ủngươi cứ gọi ta là Thần ca đi. Vậy ngươi nhớ ra gì chưa?

- Xin lỗi Thần ca... tiểu đệ vẫn chưa nhớ lại được gì cả.

- Ô không sao. Giờ chưa nhớ ra thì sau này nhớ ra... Thôi chúng ta sắp tới nơi rồi, tốt nhất là im lặng thôi, không lại gặp phiền phức đấy. Nếu là lúc ta còn sống thì không thành vấn đề nhưng mà giờ thành vong hồn rồi, một thành tu vi cũng không tới... Ài...

Y thở dài một hơi rồi im lặng.

Vốn Tiểu Phàm định hỏi xem bọn họ sắp tới là sắp tới nơi nào nhưng thấy Y Thần có vẻ hết sức nghiêm túc nên đành thôi, không hỏi nữa.

"Tiểu Nguyệt... rốt cuộc em đang ở nơi nào? Làm sao anh có thể tìm được em đây?" Thì ra hẳn đã nhớ lại tất cả! Nhưng không hiểu vì sao, hẳn cảm thấy tốt nhất là không nên nói chuyện này cho bất kỳ ai, kể cả là Y Thần. Đây đơn thuần chỉ là linh cảm của hẳn mà thôi, song trước giờ linh cảm của hẳn thường rất ít khi sai lệch. Nghĩ tới Trần Nguyệt, hẳn lại nhớ tới chiếc vòng vàng mà nàng đã trao cho mình khi đó. Tiểu Phàm sờ tay lên sờ sờ chiếc vòng trên cổ. Nhưng mà... chiếc vòng đã biến mất! Tiểu Phàm phát hoảng. Dù là chuyện sống – chết có lẽ với hẳn cũng chưa chắc quan trọng bằng chiếc vòng cổ này. Tại sao ư? Lễ tất nhiên, lý do đầu tiên và cũng là quan trọng nhất đó là bởi chiếc vòng ấy chính là kỷ vật duy nhất mà Trần Nguyệt để lại cho hẳn trước khi hẳn xuống nơi này. Nó chính là tín vật định ước cho lời thề "đời đời... kiếp kiếp" của hẳn với nàng, và cũng là hoài vật lưu giữ hình ảnh của nàng, lưu giữ những tình niệm của hai người. Hơn thế nữa... theo như Tiểu Phàm đoán thì đó không phải là phạm vật – chính nó đã giúp hẳn giữ được thần trí khi xuống đây! Hẳn vốn không phải là cao thủ tuyệt thế hay cường giả đỉnh thiên lập địa gì cho nên theo lẽ thường căn bản là không thể còn thần trí khi xuống âm phủ được; mà sẽ như đa phần những vong hồn khác: trở nên dờ dờ ẫn ẫn, không ý thức được gì cả. Theo đó, dựa vào những gì hẳn biết nhờ việc đọc các tiểu thuyết tiên hiệp trước đây thì chỉ còn hai khả năng. Một là Tiểu Phàm có dị năng đặc biệt khi còn sống khiến khi chết đi, hẳn vẫn giữ được ý thức. Có điều khả năng này là không hề có. Khả năng thứ hai là do ngoại vật! Mà chiếc vòng mà nàng đưa cho hẳn chính là một ngoại vật vào giây cuối cùng của cuộc đời hẳn mới có được... Như vậy khả năng thứ hai gần như mười phần thì chín là xảy ra.

Tiểu Phàm lo lắng không biết làm sao, cứ lấy hai tay lần mò quanh cổ để tìm chiếc vòng...

- Đây là...?

Tiểu Phàm nghi hoặc.

Hẳn đã sờ thấy một thứ rất đặc biệt. Đó là một vết hằn nổi quán quanh cổ hẳn! Tiểu Phàm tỉ mỉ nhẹ nhàng sờ lên vết hằn đó. "Hà..." – Tiểu Phàm thở nhẹ ra một hơi. Hẳn tìm thấy rồi! Vết hằn đó rất đặc biệt, không ngờ các vết hằn nổi lên chính là ứng với những vết chạm nổi của vòng cổ. Dù không biết bằng cách nào nhưng có vẻ như chiếc vòng đó đã trở thành một phần máu thịt của hẳn rồi.

"Anh có thực sự... muốn chúng ta mãi ở bên nhau không, Tiểu Phàm?"

Hình ảnh nàng bê bết máu, ánh mắt mong mỏi, tha thiết hỏi hẳn bỗng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Nhẹ chạm tay lên vết hằn, Tiểu Phàm lẩm nhẩm như tự nói: "đời đời... kiếp kiếp..."

Bỗng lúc này ở phía xa vọng lại một tiếng nổ kinh thiên động địa "ầm...". Cả vùng đất dưới chân hấn rung chuyển.

Tiểu Phàm quay đầu lại giật mình thốt lên:

- Chuyện gì vậy?

- Hừ... hừ... đến rồi... - Hạ Y Thần cười cười nói.

- Tiểu huynh đệ... ta rất thích ngươi, cho nên ta khuyên ngươi... chốc nữa chạy đi, khi lên tới cái đỉnh núi kia nhớ nhảy vào cái thông đạo thứ ba từ bên trái sang nha.

- Há? Chạy sao? Đại ca nói cái gì vậy?

Y Thần chỉ cười cười, không đáp. Miệng y từ từ nhếch lên!

- Có kẻ đến náo động Diêm La giới... toàn quân xuất động!

Một giọng nói oang oang không biết từ đâu xuất ra, chỉ nghe vang vang trong toàn không gian này. Lời này vừa dứt, từ trong vô số vòng hồn, hàng ngàn bóng đen liền bay lên trời, nhanh chóng xếp thành trận hình ra trận.

- HU... HA...!!

Tất cả bọn họ hét lên tạo nên một khí thế khủng khiếp của thiên quân vạn mã.

- Tiểu Phàm... chạy!

Y Thần không biết từ đâu rút ra được một con dao sáng bóng, "keng!" một cái chém đứt gông cùm xiềng xích của Tiểu Phàm. Làm xong y không chần chừ một giây, quay lưng lại, chạy đi, hướng về phía phát ra tiếng nổ mà tới. Lướt qua Tiểu Phàm, Y Thần nói thầm một câu:

- Người của ta đến rồi... sau này có duyên ắt tương ngộ!"

Tiểu Phàm nghe thấy liền ngẩn ra một giây, nhưng nhanh chóng nhận ra: "là cướp ngục!" Tiểu Phàm cười cười, đồng thời chạy nhanh lên phía đỉnh núi. "Hạ Y Thần này thật không đơn giản...", vừa chạy nhanh Tiểu Phàm vừa nghĩ...

Đến đỉnh núi, Tiểu Phàm liền nhận ra đây là một cái núi lòng chảo – viền cao, trũng giữa. Vượt qua mấy vòng hồn không có ý thức trước mắt, Tiểu Phàm lao lên sát miệng lòng chảo trên đỉnh núi. Ở giữa lòng chảo sâu hun hút là bảy cái vòng xoáy thẳng ngang một hàng.

- Một... hai... ba...

Tiểu Phàm lướt mắt từ trái qua phải, liền nhìn thấy cái vòng xoáy thứ ba, không ngần ngại theo lời Y Thần... nhảy xuống!

Lại một tiếng nổ nữa vang lên khiến trời rung đất chuyển, lần này còn dữ dội hơn vừa rồi nữa. Tiểu Phàm đang rơi tự do trong không trung, mắt thấy chân đã gần chạm tới vòng xoáy thứ ba rồi thì đột nhiên cả sáu vòng xoáy vì vụ nổ mà rung động dữ dội.

- Chết tiệt!

Tiểu Phàm kinh tâm khi thấy vòng xoáy thứ hai đột nhiên mở rộng ra, lập tức chồm lấy một phần vòng xoáy mà hấn đang nhắm vào. Tai hại ở chỗ, phần lấn vào đó lại là phần mà hấn sẽ đáp xuống!

Xoạt!, Tiểu Phàm chui qua phần giao thoa của hai vòng xoáy...!

-HẾT CHƯƠNG 2-

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Trùng sinh

"Vạn vật trong thiên địa luân hồi

Thiên đạo chính là chia luân hồi thất kiếp

Vật, Nhân, Tiên, Yêu, Ma, Phật, Quỷ

Thất đạo dẫn thất kiếp..."

(Dịch nghĩa: "Mọi vật trong trời đất luân hồi

Đạo trời chính là chia luân hồi thành bảy kiếp

Vật, Nhân, Tiên, Yêu, Ma, Phật, Quỷ

Bảy đường dẫn đến bảy kiếp...")

Thiên địa này chính là tam thiên ức đại giới (ba tỷ thế giới lớn) cùng với hàng tỷ tỷ tiểu giới cấu thành. Nhưng, ba tỷ giới lớn lại thuộc vào bảy đại thể lực chính là ứng với thất kiếp luân hồi, gồm: Vật, Nhân, Tiên, Yêu, Ma, Phật, Quỷ. Đại giới thuộc vào thể lực nào sẽ tương ứng được gọi chung theo tên của thể lực ấy. Giả như một giới có tên riêng của nó nhưng khi thuộc vào thể lực của Tiên rồi thì vẫn có thể gọi là Tiên giới. Ngoài ra mỗi thể lực giới sẽ có một chính giới có tên riêng của mình, và địa vị của nó trong thể lực giới chính là đặc biệt trọng yếu, tựa như kinh thành (thủ đô) đối với một đất nước vô cùng hùng mạnh vậy. Cho nên mỗi thể lực giới là rất rộng lớn, có thể gồm hàng ngàn đại giới và tiểu giới khác nhau. .

Tại một giới thuộc Tiên giới, chính là Diêm La giới đang xảy ra một chuyện kinh thiên động địa...

- Mau phong ấn thông đạo đó (con đường thông đến một nơi khác, có thể hiểu là một cánh cổng)... Đừng để hắc thoát!

- Ha ha ha... muốn cản huynh đệ chúng ta thoát ư? Mơ tưởng!

Một giọng cười ngông cuồng vang khắp cả không gian. Không phải ai khác chính là Hạ Y Thần!

Một lão bà lồm khộm chống gậy, tay cầm một bát thuốc chứa dịch thủy màu vàng, mặt mày giận dữ nhìn lăm lăm vào bóng lưng của Hạ Y Thần, cất tiếng khàn khàn:

- Hạ Y Thần, tên phản nghịch Tiên giới nguoi đừng vọng tưởng thoát khỏi Diêm La giới này... Thập tam Điện chủ* và các vị Phán Quan* sắp trở về rồi.

Một người trong hai người đang dìu Hạ Y Thần phi hành (bay) quay đầu lại khinh khinh nói:

- Khắc khắc... chờ mười ba lão khộm già và lũ Phán Quan đó trở về thì chúng ta đã cao chạy xa bay rồi. Còn Mạnh Bà* nguoi... đuổi được thì đuổi, không thì im miệng lại đi...

Y Thần cũng quay lại nói:

- Có trách thì trách các nguoi quá khinh thường ta đi. Áp giải ta mà lại chỉ sử dụng sáu tên Đầu Trâu Mặt Ngựa cấp thống lĩnh thôi hả? Hừ... mười tức thời gian là ta hạ sát hết chúng nó rồi. Thôi... ta đi. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ! Ha ha ha ha...

Vù... ba người Y Thần xuyên qua không gian thông đạo (cánh cửa không gian). Thông đạo sau đó lập tức co rút lại và biến mất...

Mạnh Bà lo lắng nhìn không gian vừa biến mất.

- Thả hồ về rừng rồi... Thập tam Điện chủ không biết sẽ tức giận đến thế nào đây.

Chỉ là... lão bà không hề biết rằng, bà ta không chỉ đã thả đi một con hổ, mà còn sợ ý khiến cho một con mãnh long sinh ra...

"Ta lại tới nơi nào đây?" – Tiểu Phàm mờ mắt quan sát xung quanh, hần chỉ thấy lơ mờ trước mắt là một cái màng mỏng có chút ánh sáng xuyên qua mà thôi.

- Cố lên phu nhân... đứa nhỏ sắp ra rồi... rặn đi... mạnh nữa... hít thở... hít thở... Được rồi!

Giọng một nguoi đàn bà oang oang bên ngoài tấm màng mỏng.

"Đây là...", Tiểu Phàm nhìn thấy một người đàn bà phúc hậu trước mắt mình. "Hình như... ta không nói được", Tiểu Phàm giật mình nhận ra.

"Chát...", một âm thanh vang lên trong phòng.

- Oe...!

Đột nhiên nước mắt Tiểu Phàm ứa ra.

"Sao các người đánh ta?", Tiểu Phàm giận giữ "nói", nhưng ra khỏi miệng hần thì lại thành mấy tiếng "oe oe..." của một hài tử mới sinh.

Tầm nhìn của Tiểu Phàm lại thay đổi, hần nhìn thấy một người phụ nữ xanh xao, mướt mắt mồ hôi, đang tươi cười hạnh phúc, cố gắng dang hai tay ra

đưa về phía hấn...

- Không lẽ... ta trở thành một hài tử rồi sao? Ta... đã đầu thai?

Tiểu Phàm kinh ngạc tự hỏi trong lòng.

"Thật ám áp quá... đây là gì? Hơi ẩm từ mẫu thân sao?", Tiểu Phàm nằm gọn trong vòng tay của nữ tử đó.

- Con à... mẫu thân rất mừng vì con đã ra đời bình an... Con ngoan, con ngoan...

Vừa nói, nữ tử đó vừa nhẹ nhàng vuốt vuốt bầu má bầu bình của Tiểu Phàm.

Bỗng lúc này, "rầm" một tiếng, cánh cửa phòng bị một người nam nhân vội vã đẩy ra... Nam tử này thân cao khoảng sáu thước (một thước = 0,33 mét), da dẻ màu đồng cổ, vẻ ngoài vạm vỡ, cơ bắp săn chắc, rõ ràng là một cao thủ không tầm thường. Y mặc võ phục hắc sắc, tóc ngắn dựng đứng như kim, thần thái uy dũng. Đặc biệt đôi mắt y sáng quắc, hiện ngang, hiện rõ một vẻ anh dũng, chứa đựng chí khí nam nhi. Chỉ có thể nói y chính là biểu tượng của hai từ "hào hán" mà người ta thường nhắc đến. Y vội nói:

- Thế nào rồi? Là nam hài hay nữ hài? Cả hai có được bình an không?

- Thừa lão gia, là nam hài... xin chúc mừng, chúc mừng! – người đàn bà phúc hậu đáp.

Người nam nhân nhẹ nhàng bế Tiểu Phàm lên. Y hạnh phúc nhìn hấn nói:

- Hài tử của ta... để phụ thân ngắm con nào. Thật khả ái mà... Tiểu tử, để ba ba đặt tên cho con nha...

Vừa nói, y vừa đang đưa Tiểu Phàm trong tay mình, cười cười nói:

- Bình bình phạm phạm, an an nhân nhân, ta cũng chỉ mong con được như vậy mà thôi... - nói tới đây, trong mắt y ánh lên nét lo lắng kì lạ trong chốc lát, chỉ là ngay sau đó lại tươi cười, tiếp – tên con sẽ là Tiểu Phàm, Lâm Tiểu Phàm nha!

Tiểu Phàm ngạc nhiên, thật không ngờ rằng danh tự của hấn kiếp này vẫn giữ nguyên như thế, phải chăng đây là ý trời. Hấn không chỉ giữ được ký ức của kiếp trước, giữ được thần trí của một thiếu niên mười tám tuổi, mà thậm chí danh tự của hấn cũng không thay đổi, dường như hấn vẫn là hấn toàn vẹn mười phần vậy.

- Hi hi hi...

Tiểu Phàm cười vui vẻ với phụ thân hấn.

- Linh nhi nàng xem, Tiểu Phàm cười này, nó cười với ta này...

Nam nhân vui sướng như đứa trẻ nhỏ có được chiếc đèn lồng mới trong ngày lễ Trung Thu, quay sang nói với thê tử của mình.

- Xem chàng kìa Tần ca, như là đứa trẻ vậy...

Nữ tử nằm trên giường cười đùa với phu quân. Tuy khuôn mặt còn có phần nhọt nhọt nhưng rõ ràng là đã có phần hồi sắc lại rồi. Giờ đây mới thấy rõ vẻ đẹp của nàng. Nàng nằm trong chăn, mồ hôi ướt đầm, xem qua thì có phần tiều tụy, nhưng chính vì thế ở nàng lại toát ra khí chất dịu dàng một người mẹ, và vẻ thiết tha đầm ấm của một người vợ. Khuôn mặt trái xoan thanh tao, đường nét gọn gẽ, sắc nét. Cái mũi nhỏ nhắn đáng yêu. Đôi môi căng mọng, tuy còn chút tái nhợt song vẫn ẩn hiện vẻ quyến rũ. Đặc biệt trên khóe miệng bên trái có một nốt ruồi son tạo nên sự duyên dáng đặc hữu của nàng. "Thành thực" – hai chữ ấy có lẽ rất phù hợp để miêu tả nàng.

- Ha ha ha... nó dường như rất thích cái tên đó đấy!

Người nam nhân vừa lấy một ngón tay trêu đùa với Tiểu Phàm vừa nói.

Bỗng nhiên người nữ tử cảm lạnh, đôi mắt hơi sụp xuống, trong lòng chắc hẳn có đôi chút buồn bã, cùng một phần lo lắng – chính là cùng một bộ dáng khi trước với phu quân của mình.

Nam tử trông thấy nét mặt của thê tử mình, liền tiến đến bên cạnh nàng, hướng khuôn mặt đáng yêu của Tiểu Phàm về phía đó, nói:

- Nàng nhìn xem, hài tử của chúng ta vui vẻ vậy mà... nó chính là niềm hy vọng nhỏ bé của chúng ta phải không? Hãy vì con mà vui vẻ lên đi, như thế ta và con mới vui vẻ được...

Nữ tử nhìn hài nhi của mình đang tươi cười trong vòng tay của lang quân... rồi cuối cùng cũng nhẹ nở một nụ cười. Nam tử mỉm cười, nói:

- Tiểu Phàm à... con thấy mẫu thân con cười rất đẹp phải không? Ha ha... nó cũng thấy giống ta này.

- Chàng cũng thật là...

- Ta nói thật mà, Tiểu Phàm cười chứ bộ...

Cả căn phòng rộn lên không khí vui vẻ, hạnh phúc của một gia đình đầm ấm. Một bức tranh gia đình ba người có thần thái, có không khí nhất mà có lẽ không một họa sĩ nào có thể tạo nên được, đã được họa ra ngay tại nơi này...

Trong Nhân giới thế lực có một đại giới gọi là Ngũ hành giới. Giới này là một tu đạo giới, sinh vật mười phần thì chín phần là tu đạo giả (người tu đạo), một phần rất nhỏ còn lại là phạm nhân không tu tiên hoặc các giống loài không phải là nhân loại. Đại giới này gồm có năm đại lục địa, phân làm: Hoàng Kim đại lục, Thần Mộc đại lục, Dịch Thủy đại lục, Ly Hỏa đại lục và Cương Thổ đại lục. Năm đại lục này chính là năm tách biệt nhau, giữa chúng không hề có không gian nối liền mà chỉ là hư không mà thôi. Năm đại lục này có tên như vậy sở dĩ là do địa hình của chúng rất đặc biệt. Hoàng Kim đại lục rất giàu có về mặt khoáng sản, và kim loại đặc hữu. Thần Mộc đại lục thì nổi tiếng với sự trù phú về lâm sản, dược thảo và các loại vật liệu, sản phẩm bằng gỗ quý hiếm. Dịch Thủy đại lục thì được biết đến là thánh địa của thủy vật. Trên bề mặt của Dịch Thủy đại lục chủ yếu là đại dương, phần đất liền chỉ tính bằng phần trăm so với biển cả mà thôi. Tiếp theo là Ly Hỏa đại lục – nơi được tôi luyện trong biển lửa cả ngàn vạn năm nay. Cuối cùng chính là Cương Thổ lục địa. Người ta nhớ tới nó như là chính địa của Ngũ Hành giới. Nơi đây chính là địa phương tập trung bảy phần nhân loại trong cả đại giới. Trên lục địa này, Tam tông – Nhị cốc – Tứ gia là những thế lực đỉnh cao.

Lâm gia chính là cũng nằm trong Cương Thổ lục địa. Lâm gia là một gia tộc nhỏ tại Ngũ Hành giới, cũng vì lẽ đó mà nó phải phụ thuộc vào một thế lực lớn mạnh hơn để tồn tại. Đằng sau lưng Lâm gia chính là Đạo Kiếm phái, một môn phái tu kiếm hạng trung của lục địa. Trên cùng của cái đỉnh kim tự tháp thế lực này chính là Tru Tiên tông – một trong Tam tông.

Nghe qua thì có vẻ như Lâm gia sẽ có nhiều lợi ích khi có một cái bóng cây lớn che chở, nhưng sự thật lại rất tàn khốc. Gia tộc họ Lâm vì thực lực chỉ là hạng yếu kém cho nên hiển nhiên sẽ bị các thế lực cấp cao hơn chèn ép, không chỉ phải cống nạp hằng năm mà còn bị tước đi tất cả những nắm mống tài năng của gia tộc. Do đó mà gia tộc sẽ mãi chỉ dậm chân tại chỗ, không thể hưng thịnh được, thậm chí ngày một thụt lùi vì bị bóc lột quá mức. Hiện tại Lâm gia đang ở tình trạng vô cùng nguy ngập, có nguy cơ sụp đổ. Thế nhưng, đây cũng là lúc Lâm Tiểu Phàm trùng sinh, đầu thai chuyển thế...

-Kết..., cửa căn phòng của phu phụ Trần Linh Nhi và Lâm Tàn được mở ra, một ngân phát lão giả (ông lão tóc bạc) bước vào.

-Phụ thân

Lâm Tàn đứng dậy chào lão giả.

Trần Linh Nhi đang định ngồi dậy thì lão giả liền xua tay nói:

- Linh nhi đừng... Con mới sinh, cần thận sức khỏe!

Linh Nhi nghe thế đành lại nằm xuống.

Lâm Tàn bế Tiểu Phàm tiến đến trước mặt lão giả, nói:

- Cha xem diệt nhi (cháu) của người này...

Lão giả tươi cười, ngắm nhìn đứa trẻ trong tay nhi tử của mình. Một đứa bé khaú khinh đáng yêu, hai mắt to tròn đen láy đang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mình.

- Thật là dễ thương... Tàn nhi, hãy để ta bế nó nào.

Lão giả nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Phàm. Ông nhìn đứa nhỏ với ánh mắt thật trìu mến và vui mừng:

- Tiểu tử, ta chính là gia gia (ông nội) của con đó. À, phải rồi, Tàn nhi, đã đặt tên đứa nhỏ này chưa?

- Dạ, chúng con quyết định đặt tên nó là Tiểu Phàm, chính là Phàm trong hai chữ "bình phàm".

- Ừm. Tiểu Phàm... bình bình phàm phàm.

Nói đoạn, ông chăm chú nhìn Tiểu Phàm trong vòng tay mình.

"Sao trong mắt vị gia gia này của ta lại có một tia buồn vậy?", Tiểu Phàm nhìn gia gia của mình, lòng tự hỏi.

- Vậy tên tự thì sao?

Lão giả hỏi tiếp.

- Dạ chưa. Con và Linh Nhi vẫn chưa quyết định được ạ. Phụ thân, hay người hãy đặt tên tự cho Tiểu Phàm đi...

Lão giả suy nghĩ đôi chút, rồi lại quay sang nhìn Tiểu Phàm, trong mắt lần nữa không rõ vì sao lại lóe lên một tia buồn. Lấy tay nhẹ xoa xoa đầu đứa diệt nhi của mình, ông nói:

- Vậy lấy tên là Hồi Gia (trở về nhà) đi!

- Hồi Gia?

Lâm Tần và Linh Nhi đều nghi hoặc nhìn lão già.

Lâm Tần hỏi:

- Có chuyện gì vậy phụ thân!?

- Aiiii... Tiểu Phàm thật khổ! Ta làm tất cả chỉ vì gia tộc và vì nó mà thôi.

- Há? Người nói gì vậy?

Lâm Tần nghi hoặc hỏi.

- Tiểu Phàm sẽ được đưa đi nơi khác!

"Cái gì?", ba người còn lại trong phòng (kể cả Tiểu Phàm) đều kinh hoảng.

Linh Nhi sợ hãi nói:

- Phụ thân người nói vậy là sao? Sao lại đưa Tiểu Phàm đi nơi khác?

Nàng lo lắng đến mặt mày vốn vừa khôi sắc nay lại trắng bệch đi, thậm chí còn định ngồi bật dậy. Đó chính là bởi nỗi sợ hãi của một người mẹ khi đột ngột phải xa con của mình.

Lâm Tần lập tức ngăn không cho thê tử của mình ngồi dậy, nói:

- Linh Nhi bình tĩnh, nghe phụ thân nói hết đã...

Tuy nói vậy nhưng trong lòng y cũng đang như bị lửa thiêu, lo lắng một dự cảm không lành sẽ xảy đến với nhi tử mới sinh của y.

Lão già đau lòng nhìn nhi tử và con dâu của mình, ánh mắt của ông lại chuyển rời lên khuôn mặt của Tiểu Phàm, nói:

- Đó là bởi Đạo Kiếm tông! Các con hẳn cũng biết mỗi khi Lâm gia ta có một hài tử mới ra đời, bọn chúng đều không biết bằng cách nào mà nắm được thông tin, rồi ngay sau đó liền cử người đến xét nghiệm tư chất của nó. Nếu đứa nhỏ tư chất tầm thường thì không sao, nhưng nếu nó chỉ có đôi chút tiềm năng thôi thì cũng sẽ bị chúng mang đi ngay, chúng ta muốn can cũng không nổi. Chỉ trách Lâm gia đã quá lụi tàn rồi. Ái... còn đâu thời kì hưng thịnh xưa kia nữa... Chính vì thế, Tiểu Phàm sẽ được đi ngay tối nay!

Lâm Tần và Linh Nhi đều trầm mặc. Họ vốn cũng biết việc này nên khi Tiểu Phàm mới hạ sinh, bên cạnh sự mừng vui khôn tả, thì cả hai đôi lúc lại cảm thấy lo lắng trong lòng. Có điều, một phần là vì niềm vui quá lớn khiến cho nỗi lo tạm thời bị quên đi, thứ hai là từ trước đến giờ việc lên đưa hài tử mới sinh đi để trốn khỏi Đạo Kiếm tông là chưa hề có tiền lệ; cho nên, đến giờ khi nghe ý định của phụ thân, họ thực sự bị kích động đến mức kinh hãi.

- Hu... hu... hu...

Trần Linh Nhi bất ngờ úp mặt vào lòng phụ quân mà nước nở bật khóc. Nàng sao có thể không đau lòng cho được? Hài tử của nàng vừa mới hạ sinh nhưng nàng đã phải rời xa nó rồi. Thậm chí dù chỉ một đêm nàng cũng không thể được ngủ cùng hài tử của mình. Lão Thiên thật trêu ngươi! (Ông trời thật trêu ngươi!)

Người ta thường nói "Nam nhi chi đồ máu, quyết không rơi lệ", nhưng từ trong đôi mắt Lâm Tần bây giờ là gì đây? Đó phải chăng là nước mắt? Hay là niềm thương của người nam nhân khi trở thành phụ thân giành cho đứa hài nhi bé bỏng của mình đã hóa thành dòng lệ nóng hổi.

Bạch Phát lão già nhìn cảnh tượng đau lòng trước mắt chỉ biết ngậm ngùi nói nhỏ với diệt nhi của mình:

- Phàm nhi à Phàm nhi... con số khổ, phải xa gia đình từ khi mới ra đời nhưng phụ mẫu con và gia gia cũng rất đau lòng. Sau này khi lớn rồi, phải biết thương yêu phụ mẫu nha. Mong rằng sau này con sẽ lớn khôn. Gia gia không mong con có thể hùng mạnh, chỉ mong rằng con có thể bình thường mà sống vui vẻ một đời... Hiểu không, Phàm nhi?

Nhìn ánh mắt thương yêu của gia gia giành cho mình, Tiểu Phàm cảm thấy trong lòng nặng trĩu...

- Hức... hức...

Tiểu Phàm khóc!

Lão già kinh ngạc nhìn đứa nhỏ, sau liền vội nói:

- Xem này! Tiểu Phàm khóc... nó khóc đó!

Phụ phụ Lâm Tần kinh ngạc ngơ ngác nhìn nhi tử của mình.

Lão già lại tiếp:

- Xem ra muốn nó tầm thường thật không thể rồi! Linh tính thật quá mức không tưởng. Sức mạnh linh hồn hẳn là vô cùng mạnh. Tương lai sau này ắt sẽ rất rộng mở. Tiểu Phàm nhưng lại thật bất phàm. Tiểu tử này... phải đưa đi!

Lâm Tần, Linh Nhi hai người tuy trong lòng buồn lo tới tám phần, nhưng giờ lại đã có hai phần mừng vui vì tư chất hơn người của nhi tử mình. Ai cũng sẽ như vậy, đã là phụ mẫu thì đều sẽ vui mừng, tự hào vì sự hơn người của nhi tử mình.

Lão già cười cười, đưa lại Tiểu Phàm cho Lâm Tần bế, rồi nói:

- Con hãy coi như là đưa Tiểu Phàm đi học nghệ đi; rồi sau này khi nó trở về, gia tộc sẽ được phục hưng... Thôi hãy để Tiểu Phàm với Linh Nhi ở lại nghỉ ngơi đi. Còn Tần nhi, con theo ta ra ngoài, ta có chuyện cần nói với con.

Lâm Tần đặt Tiểu Phàm xuống bên cạnh thê tử, nhẹ nhàng nói:

- Nàng nghỉ ngơi đi...

Nói rồi, khép cửa đi ra ngoài.

Tiểu Phàm tuy có tâm trí và kỷ ức của kiếp trước nhưng dẫu sao cơ thể vẫn là một hài tử nên bây giờ hẳn thực sự thấy rất buồn ngủ. Oáp..., hẳn ngáp dài một cái rồi từ từ nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

- HẾT CHƯƠNG 3-

*Chú thích:

1) Thập tam Điện chủ: mười ba điện chủ. Theo quan niệm của người Á Đông, Âm Phủ được trường quản bởi mười ba điện, tối cao quản lý của chúng chính là mười ba vị điện chủ hùng mạnh.

2) Phán Quan: vị quan phán xét. Tên cũng như ý nghĩa: họ là nhân vật trong truyền thuyết, chuyên phụ giúp các vị điện chủ trong việc phán xét tội lỗi của các vong hồn. Có mười bốn vị Phán Quan. Mười ba người làm việc tại Thập tam Điện. Còn một vị là Tổng Phán Quan có một phủ riêng, quyền lực gần như ngang với Thập tam Điện chủ. Mười ba vị điện chủ cũng phải nể ông ta tới 3 phần.

3) Mạnh Bà: nhân vật không thể thiếu trong Âm Phủ. Theo truyền thuyết thì trước khi vong hồn đầu thai sẽ phải uống canh Mạnh Bà để quên đi tất cả kỷ ức của kiếp trước. Đây là một nhân vật rất quyền lực, chỉ kém mười ba Điện chủ và các vị Phán Quan mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Dạ biệt (tử biệt ban đêm)

Hai phụ tử họ Lâm ra khỏi phòng, tới một đình hiên nhỏ liền ngồi xuống.

- Tần nhi, ta gọi con ra đây chính là muốn bàn chuyện đưa Tiểu Phàm đi tới nay... Ban đầu ta chỉ định đưa nó tới một sơn trang nhỏ của một người bạn cũ để sống ẩn dật, sau này nó sẽ có một cuộc sống an ổn, không phải tranh đấu với ai. Thình thoảng chúng ta có thể tới thăm nó. Khi nó lớn rồi thì căn cốt đã cứng rắn, không còn có thể uốn nắn được nữa, lúc đó dù Đạo Kiếm tông có phát hiện ra cũng đã quá muộn. Họ sẽ không mang về một thiếu niên không có căn cốt và đã quá tuổi bắt đầu tu luyện đâu. Như vậy thì Tiểu Phàm sẽ an toàn... Có điều vừa rồi, Tiểu Phàm bộc lộ linh tính của mình, ta lại có kế hoạch khác cho nó. Đứa trẻ này căn bản không thể bình ổn mà sống một đời được. Trừ phi, chính con muốn ép nó phải tầm thường! Nói cách khác chính là đưa nó đi và không cho nó tu đạo. Để nó sống một cuộc đời của phàm nhân, không phải đặt chân vào thế giới tu chân khốc liệt này. Con có muốn nó như thế không, chỉ làm một người thường đơn giản mà thôi?

Lâm Tần đắm chiêu suy ngẫm, ý biết quyết định lúc này của mình chính là sẽ về ra con đường tương lai cho nhi tử. Chỉ sai dù một lần này thôi nhưng cũng có thể sẽ khiến người làm phụ thân như hẳn phải hối hận cả đời. Cả nửa tuần trà sau, Lâm Tần vẫn trầm ngâm như vậy, nhưng trên trán y đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Càng suy nghĩ y càng khó quyết định. Càng suy nghĩ chân mày y càng cau lại. An toàn, bình an sống một đời; hay đặt cược một cơ hội để nhi tử có thể trở thành "nhân trung chi long" (rồng trong loài người), để tư chất của nhi tử không bị uổng phí, để một ngày gia tộc có thể vì thế mà phục hưng?

- Tần nhi, Tiểu Phàm không tầm thường, con nỡ để nó phải sống một cuộc sống nhàm chán của phàm nhân sao?

- Nhưng nếu để nó tu luyện thì nó sẽ phải dần thân vào thế giới đen tối và nhơ nhớp này!

Lâm Tần lo lắng đáp.

- Chúng ta và đa phần tất cả sinh vật của ba tỷ đại giới không phải đều vậy sao? Hơn nữa con đường tu đạo chỉ là đen tối và nhơ nhuốc thôi sao? Nó còn là vinh quang, là kích thích, là khiêu chiến, là tỏa sáng, là đỉnh cao nữa mà! Không phải tất cả tu đạo giả đều hướng tới điều đó sao? Hơn nữa con có cho rằng một đứa trẻ có tư chất như Tiểu Phàm sẽ muốn cuộc đời phẳng lặng, một cuộc đời mà tài năng của nó không có đất dụng không? Hơn nữa, Tàn nhi, với danh phận tộc trưởng của Lâm Hàn Xuyên ta, lại cộng với một cái ơn của Lâm gia ta với vị kia, chắc chắn Tiểu Phàm sẽ được ông ấy nhận làm đệ tử.

Thấy Lâm Tàn vẫn chưa quyết định được, Lâm Hàn Xuyên liền thở dài:

- Ài... hay như vậy đi. Bây giờ chúng ta hãy để cho Tiểu Phàm tự quyết định con đường tương lai của nó được không?!

Lâm Tàn nhìn phụ thân nghi hoặc...

- Tiểu Phàm à, tỉnh dậy đi...

Một tiếng gọi khẽ, làm Tiểu Phàm tỉnh giấc. Hắn mở mắt ra: "là mẫu thân gọi ta? Chuyện gì thế nhỉ?"

Lúc này, bên cạnh giường của hắn chính là phụ thân và gia gia. Phụ thân hắn nói:

- Linh nhi, ta và phụ thân đã thảo luận xong rồi. Chúng ta quyết định để Tiểu Phàm tự lựa chọn con đường tương lai của nó. Một là nó sẽ có cuộc sống an bình tại một gia trang của một gia đình thường nhân. Hai là chúng ta sẽ để cho nó bái vị kia làm sư phụ, rồi từ đó mà tu luyện, giúp nó phát triển tài năng của mình, sau này sẽ có cơ hội trở nên hùng mạnh. Nhưng tất nhiên cũng vì thế mà sẽ không có được một cuộc đời phẳng lặng. Con đường của nó rồi cũng sẽ như bao tu chân giả khác: trông gai, gian nan, đầy thử thách nhưng cũng sẽ có được vinh quang nếu nó nỗ lực và cố gắng... Nàng thấy sao?

Tiểu Phàm ở bên nghe xong lập tức hiểu ngay. Dẫu gì hắn cũng đã đọc rất nhiều tiểu thuyết tiên hiệp rồi, mấy việc tu luyện khó khăn hắn tuy không rõ nhưng không phải không có chút kiến thức nào. Hắn lập tức đã có quyết định trong lòng.

Trần Linh Nhi nhìn nhi tử trong lòng mình, nói:

- Thiếp chấp thuận. Chúng ta tuy là phụ mẫu của Tiểu Phàm nhưng lại không thể bảo vệ nhi tử của mình, thế thì hãy để nó tự quyết định tương lai của bản thân đi.

Lâm Hàn Xuyên nói:

- Vậy được rồi. Chúng ta sẽ làm như thế này. Chúng ta sẽ để hai thứ đồ lên hai cái bàn, rồi bế Tiểu Phàm ra xem hai vật ấy, nó cười khi thấy vật nào tức là nó đồng ý chọn thứ đó. Bàn bên trái sẽ để một cây kẹo hồ lô tượng trưng cho cuộc sống an nhàn sau này. Bàn bên phải sẽ để một cây đoản kiếm tượng trưng cho con đường tu luyện đầy hiểm nguy. Theo lẽ thường nó hẳn sẽ chọn cây kẹo hồ lô, như vậy nó sẽ được hưởng một cuộc sống an nhàn, không tranh đấu. Nhưng nếu quả thực, nó là hài tử có linh tính hơn người thì nó mới có thể chọn cây đoản kiếm kia. Như vậy lần nữa có thể khẳng định tiềm năng của Tiểu Phàm, đồng thời tài năng của nó sẽ không bị uổng phí.

Tiểu Phàm nghe gia gia nói tới đây liền thầm khen: "Quả thực là thông minh. Nếu ta là đứa trẻ tầm thường đương nhiên là sẽ chọn cây kẹo hồ lô rồi, nhưng cũng may ta còn ý thức kiếp trước..."

Nói đoạn, Lâm Hàn Xuyên gọi người dưới đi lấy hai vật đó đến đặt lên bàn. Sau đó bảo họ lui ra ngoài.

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, Lâm Tàn bế nhi tử lên rồi từ từ tiến đến cái bàn để kẹo hồ lô. Cả căn phòng im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân của Lâm Tàn và tiếng thở của mọi người. Tới trước cái bàn, Lâm Tàn nhẹ nhàng đặt Tiểu Phàm lên đó, rồi từ từ lui ra chăm chú quan sát cùng hai người kia. Tiểu Phàm nhìn cây kẹo hồ lô thơm phức trên đĩa, không hiểu sao trong lòng lại sinh ra một tia thèm thuồng, dù rằng ở kiếp trước hắn không hề yêu thích món này chút nào cả. "Cái thân thể ham ăn tục uống này cũng thật là..." – lòng thầm nghĩ, nhưng trên mặt Tiểu Phàm lại không hề lộ một tia thèm muốn nào, thậm chí trên mặt còn xuất hiện một tia khinh khinh, thể hiện rõ hai chữ: "không thèm!" Ba người lớn trong phòng đều chú ý quan sát tiểu hài này cho nên biểu cảm ấy của Tiểu Phàm lập tức bị ba người nhìn ra. Ba người nhìn nhau kinh ngạc. Một đứa nhỏ mới sinh ra mà khuôn mặt đã có biểu cảm phong phú và rõ nét như vậy sao? Thật không thể tin nổi!

Lâm Tàn lại tiến tới, bế Tiểu Phàm sang chiếc bàn còn lại có để một cây đoản kiếm. Lại nhẹ nhàng đặt nhi tử của mình xuống, Lâm Tàn lui ra. Tiểu Phàm chăm chú nhìn cây kiếm trên bàn. Thân kiếm sáng loáng như gương. Lưỡi kiếm sắc lẹm, nhìn qua có cảm giác "ngọt" vô cùng. Đốc kiếm và chuôi kiếm dường như là một thể, có chạm khắc hoa văn một con rồng hết sức tinh xảo, sống động. "Hào kiếm!" – Tiểu Phàm trong lòng không khỏi thốt lên khen ngợi. Có điều, hắn không cười ngay, mà... từ từ quay đầu lại phía ba người kia. Trên miệng Tiểu Phàm nở một nụ cười mỉm, ánh mắt lóe lên sự tự tin tuyệt đối!

Ba người lại được một phen kinh ngạc. Thậm chí Lâm Tàn và Linh Nhi còn có phần kinh hãi. Lâm Hàn Xuyên cười ha hả nói:

- Đúng là tiểu yêu quái mà! Tiểu Phàm, con hẳn là rất thích thanh kiếm này đúng không? Đúng thì nháy mắt đi, con hiểu lời ta nói mà, phải không?

Tiểu Phàm cười cười, mắt nháy nháy mấy cái.

- Ha ha ha... quả nhiên là tiểu yêu quái! Thấy không, hai đứa? Nó hiểu lời ta nói đó... Lâm gia ta có hy vọng rồi!

Hàn Xuyên đắc ý tới độ cười không ngậm miệng lại được.

Đoạn, ông quay sang nói:

- Thế nào? Tiểu Phàm đã chọn xong rồi. Nó chọn khiêu chiến đó, hơn nữa còn rất tự tin. Tối nay ta sẽ giao nó cho vị kia. Giờ mấy đứa nghỉ ngơi đi.

Nói xong, ông quay lưng đi ra ngoài, dù cửa đã đóng lại, nhưng vẫn nghe rõ giọng cười đắc ý pha lẫn vui sướng của ông từ xa vọng lại.

Lâm Tần vẫn không tin được chuyện đang diễn ra trước mắt mình. Hải tử sinh ra được chưa tới một ngày mà có thể cười, khóc thì không phải là không có ở Ngũ Hành giới, nhưng có thể nghe hiểu chuyện người lớn nói thì đúng là chưa từng nghe nói đến. Bởi lẽ, nếu có thể nghe hiểu được mọi chuyện khi mới sinh ra thì cũng tức là hải tử đó có ý thức ngay khi ra đời. Nói khác đi, nó chính là một hải tử có thể chất đặc biệt cường đại (mạnh), và sở hữu lượng linh hồn lực (sức mạnh của linh hồn) vô cùng khủng khiếp.

Nên biết rằng, sinh vật tạo nên từ hai yếu tố, chính là: linh hồn và thể xác. Thể xác là phần ngoài, tâm hồn là cốt lõi. Tu đạo giả đa phần chính là thông qua tu luyện mà hấp thụ linh khí của thiên địa nhằm hoàn thiện bản thân và giao tiếp, thấu hiểu cái gọi là thiên đạo (đạo trời). Nhưng khả năng hấp thụ của mỗi người là khác nhau. Điều này phụ thuộc vào hai yếu tố. Một là khả năng chứa đựng và dẫn dắt linh khí thiên địa vào trong cơ thể để chuyển hóa nó thành một loại năng lượng của riêng mình, gọi là chân khí. Yếu tố này mạnh hay yếu sẽ phụ thuộc vào tư chất của cơ thể. Điều thứ hai chính là khả năng cảm nhận linh khí trong trời đất – yếu tố được quyết định bởi linh hồn lực. Người muốn thu nhận linh khí ư? Người có một cơ thể với tư chất hoàn hảo ư? Nhưng một tia linh khí người cũng cảm nhận không được thì sao có thể thu nhận nó vào trong cơ thể, làm sao có thể dẫn dắt chân khí mà vận công? Hơn nữa sự mạnh yếu của linh hồn lực cũng sẽ ảnh hưởng tới việc người đó vận dụng thành thực chân khí của mình tới mức nào. Như vậy có thể thấy với tu đạo giả, tư chất của cơ thể và linh hồn là vô cùng quan trọng.

Từ đây có thể thấy được, hải tử có ý thức ngay từ khi mới ra đời "biến thái" tới mức nào. Đơn giản chính là ngay từ khi sinh ra chúng đã là "nhân trung chi long" rồi. So với người khác, xuất phát điểm của chúng không chỉ là cao hơn một bậc!

Lâm Tần nhìn Tiểu Phàm trên tay mình, nghi hoặc hỏi:

- Tiểu Phàm, con có thực nghe hiểu ba ba nói gì không?

Tiểu Phàm lập tức nháy nháy mắt. Lâm Tần lại nhìn nhi tử mình lần nữa.

Trần Linh Nhi cười nói:

- Huynh vẫn chưa tin sao? Con chúng ta chính là thiên tài... không! Phải nói theo cách của phụ thân là "tiểu yêu quái" mới đúng đó.

Nói đoạn nàng lại cười khúc khích hết sức vui vẻ. Tuy tối nay sẽ phải xa hải nhi bé bỏng của mình, nhưng nàng biết đây không phải là đi trốn, mà chính là đưa đứa nhỏ đi học nghệ, đề tài năng thiên bẩm có một không hai của nhi tử nàng được mài giũa, đề rồi một ngày khi nàng nhìn thấy nó trở về thì chính là trở về trong oai phong lẫm lẫm, khi nó đã là một cường giả đứng trên vạn người. Người mẫu thân nào cũng sẽ thật vui khi biết được con đường tương lai của con mình sẽ rất rộng mở, rất hào quang. Đó có lẽ là niềm vui lớn hơn hết thảy, lớn hơn mọi nỗi buồn...

Lâm Tần ngấm nhìn Tiểu Phàm, nói:

- Tiểu Phàm à, đêm nay con sẽ rời xa gia đình. Ta và mẫu thân không thể bảo vệ con, nên đành phải giao con cho một vị tiền bối. Ông ấy rất cường đại cho nên sẽ đủ khả năng đảm bảo an toàn và dạy dỗ cho con. Trước đây Lâm gia thế hệ trước có ân với ông ấy cho nên ông ấy nọ chúng ta một sự giúp đỡ. Xin ông ấy nhận con làm đệ tử chính là điều mà gia gia muốn làm. Con phải hiểu một lần trợ giúp của ông ấy chính là lá bài tẩy mạnh nhất của gia tộc ta, bây giờ quyết định sử dụng nó cho con cũng đồng nghĩa với việc con sẽ trở thành hy vọng của mọi người. Sau này khi học nghệ với ông ấy phải biết cố gắng nỗ lực nghe không?

Tiểu Phàm lại nháy mắt mấy cái tỏ vẻ đã hiểu.

Lâm Tần thấy vậy hết sức vui mừng, lại càng muốn trò chuyện nhiều hơn với nhi tử... Cả nhà ba người "trò chuyện", vui đùa với nhau cho tới tận đêm...

Trong phòng của phụ phụ Lâm Tần – Linh Nhi...

- Tần nhi đến giờ rồi...

Lâm Hàn Xuyên nói.

- Dạ...

Lâm Tần đưa Tiểu Phàm cho phụ thân của y bế, rồi giúp thê tử ngồi dậy. Y nhẹ nhàng bế nàng lên một chiếc ghế đẩy. Cả gia đình đi ra khỏi phòng hướng tới sân sau của biệt viện.

Tới giữa sân, Lâm Hàn Xuyên, thò một tay không bế Tiểu Phàm vào trong túi, lấy ra một chiếc hộp gỗ dài khoảng mười phân (mười centimet).

- Tần nhi, con đỡ lấy Tiểu Phàm...

Ông giao lại Tiểu Phàm cho Lâm Tần rồi trịnh trọng mở chiếc hộp ra... Thì ra bên trong là một chiếc ngân châm hết sức bình thường.

Lâm Hàn Xuyên quay mặt lại cúi xuống nói với Tiểu Phàm:

- Phàm nhi, con phải biểu hiện cho thật tốt nha. Dù rằng nói vì ấy nợ chúng ta một sự giúp đỡ nhưng nếu con biểu hiện không tốt thì không có gì đảm bảo ông ấy sẽ đồng ý nhận con làm đệ tử cả. Hoặc nếu giả như ông ấy vì làm tròn lời hứa mà nhận con thì ông ấy cũng sẽ không thể hết lòng được... hiểu không?

Tiểu Phàm nháy mắt một cái biểu thị đã hiểu. Hàn Xuyên nhìn thấy đó lại ha hả cười, thầm nghĩ: "Ông ấy hẳn sẽ rất yêu thích tiểu yêu quái này." Lâm Hàn Xuyên trình trọng cầm ngân châm lên, rồi từ từ dồn lực vào cây châm. Chỉ nghe "cách" một cái – cây châm gãy làm đôi.

- Giờ chúng ta chỉ cần chờ đợi thôi

Lâm Hàn Xuyên nói.

Tiểu Phàm trong lòng máy động, tò mò không biết vị thần bí tiền bối kia là ai, hình dáng sẽ ra sao đây? Trong lòng hắn đang vẽ ra một lão giả râu tóc bạc trắng, y phục thung thình đến nơi đây trong đám mây thất sắc. Từ lần đầu nhìn thấy có lẽ người ta sẽ cảm nhận rõ thần thái của tiên nhân từ ông ấy...

Bỗng...

- Ó ó ó

Một tiếng điều kêu vang lên từ xa xa.

Lâm Hàn Xuyên nói:

- Ông ấy đến rồi đó!

- Hà?

Phu phụ Lâm Tần nghi hoặc không hiểu.

- Hai con không nghe thấy được đâu...

Tiểu Phàm kinh ngạc. "Không nghe được? Ý gia gia là tiếng điều vừa rồi sao?"

Hàn Xuyên lại tiếp:

- May ra ở đây ngoài ta thì có lẽ chỉ có tiểu yêu quái với sức mạnh linh hồn lực cực đại như Tiểu Phàm là nghe thấy thôi, phải không?

Vừa nói, y vừa nhìn Tiểu Phàm cười cười.

Tiểu Phàm lại nháy mắt một cái. Hàn Xuyên trông thấy biểu hiện đó lại vui sướng cười híp cả mắt lại.

Cuồng phong vũ vũ thổi áp từ trên cao xuống khiến y phục bốn người trong sân bay phàn phật. Bốn người ngẩng đầu nhìn lên, biết rằng vị kia hẳn đã xuất hiện rồi.

- Hàn Xuyên tiểu tử, cuối cùng cũng cần tới sự giúp đỡ của ta rồi sao?

Một giọng nói vang vang trong thiên không... Một bóng đen to lớn từ từ hạ xuống từ thiên không. Dưới ánh nguyệt quang vàng vạc của ngày trăng tròn, Tiểu Phàm nhìn thấy... không một thứ gì khác ngoài một đại điều vĩ đại đang bay xuống... Thân thể nó dài khoảng một trượng (một trượng = 3,33 mét), sải cánh lên tới 3 trượng. "Thật không thể tưởng tượng nổi!", Tiểu Phàm thốt lên trong lòng.

Xạt..., một tiếng chạm đất thật khê, đại điều hạ xuống. Giờ Tiểu Phàm mới nhìn ngắm nó được kỹ hơn. Thân điều một màu hắc sắc không một chiếc lông vũ tạp màu. Thần thái toát lên sự uy vũ của tự nhiên, một sức ép kinh hồn lan tỏa ra từ thân thể khủng bố ấy. Chiếc mỏ cùng bộ vuốt một dạng sắc lẹm, bóng loáng trong ánh trăng phản quang. Chỉ nhìn thôi cũng đủ biết trong đó ẩn chứa sức mạnh đủ để toái thạch, phá kim (nghiên đá, xuyên thủng kim loại). Đặc biệt bộ lông của nó rất kỳ lạ. Mỗi chiếc lông đều như hút đi ánh sáng xung quang, thuần một màu hắc sắc, lại ánh lên sắc kim (sắc kim loại), như thể được tạo nên từ huyền thiết đã qua thiên truy bách luyện (thép đã qua ngàn tôi trăm luyện). Con điều này phải nói là thần điều mới đúng! Tất cả khiến nó trở thành một cỗ máy chiến đấu tiềm ẩn sát lực (năng lực sát thương) kinh khủng tột độ.

Nhưng... người đứng trên lưng nó lại khác hoàn toàn. "Người này hẳn là 'vị kia' mà gia gia thường nhắc tới... có điều...", Tiểu Phàm thăm quan sát. Người đó đúng là một trời một vực so với những gì mà Tiểu Phàm đã từng tưởng tượng. Y không phải là một lão giả râu tóc bạc phơ mà lại là... một nam nhân tuổi chỉ độ ba mươi với vẻ ngoài hết sức nam tính. Y vận một bộ y phục đơn giản cũng một màu hắc sắc như lông của thân điều. Trên đầu tóc dài đen để xỏa, lật phất bay trong gió. Nhưng hai lọn tóc mai hai bên lại trắng như tuyết, thực kỳ lạ vô cùng. Sau lưng nam nhân này đeo một thanh trọng kiếm cổ phác to lớn phải dài tới năm xích (xấp xỉ 1,6 mét; một xích = 1/3 mét). Thanh trọng kiếm này tuy có lưỡi kiếm song nhìn cũng đủ biết không hề sắc bén, chắc hẳn khi tấn công chủ yếu chính là dựa vào sức nặng của nó mà thôi. Nam nhân này có một đặc điểm nổi bật hơn hết thảy, đó là... y không có cánh tay phải! Phần tay áo bên phải lật phật bay theo gió... Nam nhân này thực sự phải nói là rất có mỵ lực, nhưng không phải sự cuốn hút của những tên tiêu bạch kiếm (tên mặt trắng – ý nói những công tử bột anh tuấn), mà chính là khí chất nam nhi đã trải qua đủ phong trần của thế gian, đủ để khiến cho sự ngạo nghễ ẩn vào trong tận xương tủy của y.

Ba người Lâm gia đều đồng loạt cúi người, hướng người vừa xuất hiện nói:

- Chúng vẫn bói bái kiến Dương tiên bói...

"Họ Dương? Với hình dáng đó... Không lẽ là...", Tiểu Phàm lòng thầm kinh ngạc tự hỏi.

- Tiên bói gì mà tiên bói, Hàn Xuyên cứ gọi ta là Dương đại ca là được rồi.

- Văn bói không dám... Long tiên bói sao không đến cùng người vậy?

Lâm Hàn Xuyên kính cẩn nói.

- Long nhi đang có mang, nên thân thể không được khỏe... - vừa nói Dương tiên bói vừa cười cười rất vui vẻ - Vừa rồi ta cảm nhận được ngân châm nên lập tức tới đây. Hàn Xuyên người có việc gì mà phải dùng tới ngân châm vậy?

Nghe tới hai chữ "Long nhi", Tiểu Phàm đã xác định được điều nghi hoặc trong lòng mình. "Y là Dương Quá*!?! Không lẽ tiểu thuyết Kim Dung là có thật?", Tiểu Phàm tự hỏi.

Lâm Hàn Xuyên nghe đến việc chính liền cười nói:

- Văn bói chính là vì đứa điệt nhi mới sinh này...

Đoạn y cúi xuống bế Tiểu Phàm lên, tiếp:

- Mong tiên bói nhận tiểu tử này làm đệ tử.

Dương tiên bói nhú mày, khó xử nói:

- Hàn Xuyên người làm khó ta rồi. Người cũng biết Cổ Mộ ta mỗi thế hệ quy định chỉ có thể nhận nhiều nhất hai đệ tử mà thôi. Giờ người muốn ta nhận tiểu tử này làm đệ tử, quả thực là...

- Dương tiên bói, văn bói cũng biết như thế là làm khó người, có điều văn bói không dám và cũng không có khả năng ép người. Nhưng... văn bói cho rằng người hẳn sẽ rất yêu thích đứa nhỏ này, vì thế mà sẽ đồng ý thu nhận nó làm đệ tử đó.

Lâm Hàn Xuyên cười thần bí nói.

- Ồ, thật vậy sao?

Dương tiên bói tò mò hỏi.

Véo..., thân ảnh y trong nháy mắt biến mất tại chỗ, nháy mắt sau liền xuất hiện bên phải Hàn Xuyên. Ánh mắt nghi hoặc nhìn nhìn Tiểu Phàm. Một hồi, y vẫn không nhận ra điều gì đặc biệt. Dù rằng vẻ ngoài của Tiểu Phàm hết sức khả ái, nhưng đó không phải là điều gì quá đặc biệt khiến Dương tiên bói phải chú ý cả.

- Dương Quá ta tự nhận là có mắt nhìn người nhưng quả thực lần này, ta không nhìn ra gì cả.

Dương tiên bói chân mày nhú nhú nói với Hàn Xuyên.

"Quả nhiên... y là Dương Quá! Thật không ngờ Kim Dung truyện là có thật. Phải chăng Kim Dung không phải thượng nhân?", Tiểu Phàm trong lòng kinh ngạc không thôi.

- Tiểu Phàm à, con có muốn được Dương tiên bói nhận làm đệ tử không? Muốn thì con nháy mắt đi...

Tiểu Phàm trong lòng cười cười nghĩ: "Gia gia thật khéo diễn mà, thôi thì ta cũng tung hứng theo thôi...". Tiểu Phàm nhìn thẳng vào Dương Quá mà nháy mắt mấy cái.

- Hả?

Dương Quá kinh ngạc nhìn biểu hiện của Tiểu Phàm.

- Tiểu tử này...

Dương Quá lăm bằm kinh hãi.

Lâm Hàn Xuyên lại tiếp:

- Tiểu Phàm con có thích Dương tiên bói không? Dương tiên bói rất cường đại đó nha...

Vừa nói y vừa liếc nhìn Dương Quá.

"Hắc... hắc... thật khéo vuốt đuôi ngựa mà! (khéo nịnh)", Tiểu Phàm cười thâm trong bụng. Tiểu Phàm chiều theo ý của gia gia, mắt lại nháy tiếp mấy nhíp nữa.

- Ha ha ha... tiểu yêu nghiệt, đúng là tiểu yêu nghiệt! Hào... Ta đồng ý, ta đồng ý! Tiểu yêu nghiệt này ai mà không thích cơ chứ!

Dương Quá cười ha hả nhìn biểu hiện của Tiểu Phàm.

- Tiểu Phàm à, vừa rồi có phải con cũng nghe thấy tiếng của Điều tiên rồi không?

Lâm Hàn Xuyên lại hỏi.

Tiểu Phàm thâm nghĩ: "Hắc hắc... giờ chiều cuối rồi đây!". Hắn lại nháy mắt tỏ vẻ khẳng định.

- Cái gì? Nghe được tiếng hót của Điều huynh sao? Tinh thần lực thực khủng bố đến thế ư?

Dương Quá lại một lần nữa kinh ngạc.

Dương Quá nôn nóng nói:

- Để ta bế nó một chút nào...

Lâm Hàn Xuyên cười cười đưa Tiểu Phàm cho Dương Quá bế. Dương Quá nhẹ nhàng đỡ lấy tiểu hài tử.

- Tiểu tử người tên Tiểu Phàm phải không? Tiểu Phàm mà lại thật bắt phàm! Thế nào? Thích vật này không?

Nói đoạn, không biết bằng cách nào, từ trong không khí xuất hiện một cái giới chỉ (nhẫn) nhỏ, có màu xanh đồng không biết làm bằng gỗ hay kim loại nữa. Nó lơ lửng trước mặt Tiểu Phàm như trêu đùa.

Tiểu Phàm cười tươi, nháy mắt một cái.

- Vậy cho người nè, coi như đây là quà gặp mặt mà sư phụ cho người đi ha...

Vừa nói, chiếc giới chỉ vừa tự động bay xuống, nhẹ lỏng vào ngón tay áp út bên phải của Tiểu Phàm. Không ngờ nó tự động thu nhỏ lại, vừa khít với ngón tay của hắn. "Thật kỳ diệu!", Tiểu Phàm ngạc nhiên nhìn chiếc giới chỉ.

Dương Quá mỉm cười nhìn Tiểu Phàm, rồi từ từ đưa lại Tiểu Phàm cho Lâm Hàn Xuyên, nói:

- Các người có gì cần nói với Tiểu Phàm thì hãy nói đi... ta sẽ đưa nó đi bây giờ đây.

Trần Linh Nhi không ngờ nước mắt đã ngắn dài nói:

- Phụ thân hãy để con bế Tiểu Phàm được không? — nói đoạn nàng đón lấy Tiểu Phàm từ tay Hàn Xuyên.

- Tiểu Phàm, mẫu thân rất xin lỗi con, ta không bảo vệ được con nên phải để con xa nhà, xa gia đình... Nhưng con hãy nhớ rằng mẫu thân, phụ thân và cả gia gia con đều luôn yêu thương con, luôn chào đón con trở về nhà. Con theo Dương tiên bối tu luyện phải biết cố gắng, nỗ lực, không để uổng phí sự yêu mến mà người đã giành cho con... Dù sau này có gặp chuyện gì, thì hãy luôn nhớ rằng sau lưng con luôn có gia đình ủng hộ, nghe không?

Tiểu Phàm nước mắt chảy ra từ lúc nào không hay. Tuy hắn trùng sinh ở thế giới này chưa được một ngày, tuy rằng mới nhận biết được gia đình của kiếp này chưa tới một ngày, nhưng trong lòng hắn tự nhiên đã có một niềm yêu thương tha thiết giành cho nó. Đặc biệt với mẫu thân, hắn từ khi lần đầu cảm nhận hơi ấm của người, trong tiềm thức hắn đã hiểu cái gì là "mẫu tử liên tâm" (mẹ con liên tâm — ý nói mẹ con tâm ý tương thông), cảm nhận rõ thế nào tình mẫu tử... Hắn... nháy nháy mắt!

Linh Nhi ôm siết hài nhi nhỏ bé vào lòng lần cuối, rồi nhẹ nhàng trao Tiểu Phàm cho Dương Quá.

Dương Quá nói:

- Hãy yên tâm. Ta sẽ chăm sóc và dạy dỗ tiểu tử này thật tốt...

Suy nghĩ đôi chút, Dương Quá lại lấy ra một thứ từ không khí: một cây ngân châm! Y nói:

- Hàn Xuyên, người tặng ta một đệ tử tuyệt vời thế này, phải nói là các người đã tặng ta một món đại lễ vô giá... chứ không thể nói là ta đã giúp đỡ các người được. Cho nên... cây ngân châm này chính là coi như chưa được sử dụng đi. Sự giúp đỡ của ta nợ họ Lâm chính là vẫn còn!

Lâm Hàn Xuyên sững sờ lấy hai tay nhận lấy cây ngân châm, nói:

- Đa tạ Dương tiên bối...

- Được rồi. Ta đi đây...

Dương Quá đáp lại, bế Tiểu Phàm trên tay, thân hình lóe lên lại xuất hiện trên lưng thần điêu.

- Tiền bối trở về bình an...

- Tạm biệt... Điều huynh, chúng ta đi thôi.

Dương Quá cúi xuống nói nhỏ với Thần Điêu.

Phật... Phật..., Thần Điêu đập cánh mấy cái, thân hình không lồ liền nhấc khỏi mặt đất, bắt đầu bay lên. Thêm vài nhịp đập cánh nữa, bóng dáng Dương Quá và đại điêu chỉ còn là một cái chấm đen nhỏ trên bầu trời đêm...

- HẾT CHƯƠNG 4 -

- Chú thích:

1) Dương Quá: nhân vật chính trong tác phẩm "Thần Điêu Hiệp Lữ" của nhà văn Kim Dung. Chắc rằng nhân vật này không còn xa lạ gì với đa phần các bạn đọc hiện nay cho nên tôi sẽ không giới thiệu về nhân vật này nữa. Nếu bạn nào có nhu cầu tìm hiểu hãy tìm Google đại ca nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thập tam niên

Tiểu Phàm nghe vù vù... bên tai, hai mắt liền nhẹ mở ra. Xung quanh là một loạt những hình ảnh nhòe mờ. Hắn nhớ ra đêm qua chính là hắn đã chia tay gia đình đi theo sư phụ Dương Quá. Bây giờ Tiểu Phàm đang phi hành (bay) cùng với y trên lưng Thần Điêu.

- Thức dậy rồi sao, tiểu tử?

Một giọng nói ấm áp vang lên, chính là Dương Quá.

- Tiểu Phàm, chúng ta sắp tới nơi rồi... chờ chút nữa ta sẽ cho con ăn ha. À phải rồi, để ta giới thiệu đôi chút về bản thân ta nha. Vì sư họ Dương, tên chỉ có một chữ Quá. Tu vì một đời của ta thực chất thì không có nguồn gốc duy nhất, không ngại nói cho con hay, tu vì của ta còn có phần tạp nham là đảng khác. Ta từng học tại Toàn Chân Giáo, học võ nghệ của Cái Bang...

Tiểu Phàm không chú ý nghe những lời Dương Quá nói, bởi lẽ tiểu thuyết Kim Dung với hắn mà nói thì chính là đã rõ như lòng bàn tay rồi. Cuộc đời Dương Quá hắn cũng đã nắm được. Dù rằng có thể nói Dương Quá này có khả năng sẽ khác đôi chút so với trong tác phẩm "Thần Điêu Hiệp Lữ" nhưng sự khác biệt hẳn là sẽ không nhiều. Lại nói, bây giờ trong đầu Tiểu Phàm đang tràn ngập một thứ khác... đó là: hình bóng của Trần Nguyệt. Tại sao hắn chọn con đường tu luyện đầy gian truân mà không chọn cuộc sống an nhàn, bình ổn? Không gì khác, chính hình bóng của nàng đã thành động lực của hắn. "Ta muốn tìm lại nàng!", chính khao khát đó đã khiến hắn không cần suy nghĩ đã có ngay cho mình quyết định. Hắn biết muốn tìm được nàng không hề đơn giản. Hắn nếu chỉ là một kẻ tầm thường thì việc tìm được nàng chính là không thể xảy ra. Hắn đã đầu thai, bản thân đang ở nơi nào hắn còn không rõ, thông tin của nàng một chút hắn cũng chẳng nắm được, hơn nữa có lẽ nàng cũng đã đầu thai... Tất cả những khó khăn ấy đã khiến hắn chẳng thể nào tìm ra được lối thoát. Hắn thậm chí còn không biết phải tiến bước đầu tiên như thế nào? Nhưng... hàng trăm cuốn tiểu thuyết Tiên hiệp mà hắn từng đọc đã cho hắn câu trả lời. Muốn tìm lại người mà người yêu thương sao, trước hết người phải sống, người phải cường đại! Hắn biết trong thế giới tu đạo này, sự khắc nghiệt kinh khủng tới mức nào. Hắn muốn sống, muốn cường đại, muốn làm chủ số phận của mình, muốn khám phá ra phương pháp tìm lại nàng... hắn phải tu đạo! "Tiểu Nguyệt... ta sẽ tới tìm nàng. Hãy đợi ta...", Tiểu Phàm tự nhủ trong lòng hàng ngàn lần nhưng câu nói tương tự như thế...

- Âm...

Thiên không đột nhiên vang động tiếng sấm gầm thiên địa.

Dương Quá kinh hãi nhìn lên:

- Thiên phạt của ta không một tia báo trước, sao lại đột ngột xảy ra vào lúc này?

Nên biết rằng tu đạo chính là nghịch thiên mà đi, cũng tức là làm trái với đạo trời mà tiến tới, cho nên tu đạo giả trong quá trình tu luyện phải chịu sự trừng phạt của trời. Và người ta gọi đó là Thiên phạt. Thiên phạt của tu đạo giả rất kì lạ, đối với mỗi người, hình thức và số lần lại khác nhau. Tuy nhiên vẫn có những quy luật chung. Thứ nhất là đối với tu đạo giả càng mạnh thì Thiên phạt sẽ càng ở mức độ kinh khủng hơn. Thứ hai là Thiên phạt lần sau so với lần trước sẽ khắc nghiệt hơn rất nhiều. Mỗi lần chịu Thiên phạt, tu đạo giả đều phải tự lực vượt qua, không được nhờ tới sự giúp đỡ của người khác, nếu

không, Thiên phạt sẽ càng khó khăn hơn không chỉ là gặp bội, đối với mỗi tu đạo giả đó đều là một thử thách thập tử nhất sinh, khó khăn vô cùng. Thứ ba, đó là đa phần mỗi lần sắp chịu Thiên phạt tu đạo giả đều có thể cảm ứng được mà có thời gian chuẩn bị trước. Trời tuy phạt nhưng cũng là "trời không diệt đường người". Tuy nhiên, đó chỉ là phần đa mà thôi. Đối với một số tu đạo giả, không rõ vì lý do gì, Thiên phạt của họ sẽ có đôi lần không báo trước mà lại đột ngột xảy đến. Có thể trời muốn thử thách họ hoặc giả như họ là nguy cơ mà trời muốn diệt!? Không ai rõ nhưng chỉ biết rằng nếu tu đạo giả nào gặp phải Thiên phạt như thế thì chính là đã gặp phải họa sát thân rồi, muốn sống sót qua khỏi đúng là đã khó lại càng khó gấp ngàn vạn lần.

Dương Quá không ngờ chính là đang ở trong tình trạng nguy khốn này...

Y nhìn Tiểu Phàm trong lòng mình, lo lắng nói:

- Điều huynh, huynh hãy đưa Tiểu Phàm rời khỏi nơi này ngay. Ở đây không an toàn cho nó.

Đáp lại là một tiếng hét "Ố ó ó..." của Thần Điều.

- Không được, huynh không thể ở lại được, Tiểu Phàm hiện một chút tu vi cũng không có, lúc nữa khi Thiên phạt giáng xuống, áp lực khủng khiếp đó Tiểu Phàm không thể nào chịu nổi mà sẽ chết mất.

Nói đoạn, Dương Quá liền nhảy ra khỏi lưng Thần Điều, đồng thời nhẹ đặt Tiểu Phàm lên đó.

- Đi!!

Dương Quá quát lên.

Thần Điều hét lên một tiếng uy mãnh, vài nhíp cánh đã bay đi được hai dặm (khoảng một cây số, một dặm = 500 mét).

Xoạt, Dương Quá rút cây cỏ phác trọng kiếm ra, hướng thẳng lên trời thành thế "nhất tiễn xuyên vân" (mũi tên hướng thẳng lên trời phóng qua mây).

- Đến đây đi!

Trường bào tung bay, tóc dài phất phật trong gió, tả thủ (cánh tay trái) cầm trọng kiếm chỉ thiên mà gào thét thách thức ông trời – đây... chính là ngạo khí của kẻ đã tung hoành ngang dọc cả thiên hạ - Thần Điều Đại hiệp Dương Quá.

Thiên không lúc này hắc vân vần vũ, cuồng phong "ào ào..." thổi, sấm chớp không ngừng xuất hiện, lôi điện lóe sáng như du long thoát ải thoát hiện trong mây...

XỆT!

Một tia sét bắt ngờ đánh xuống.

Ầm..., Dương Quá chỉ kiếm hướng thiên liền tự biến mình thành một cây cột thu lôi sống, cho nên y liền lãnh trọn ngay một tia sét đó.

Có điều...

- Ố ó ó...

Một tiếng hét kinh hoàng từ xa vọng tới.

- Cái gì?

Dương Quá vừa đau đớn nhận một tia sét từ Thiên Phạt, liền giật mình quay đầu nhìn về phía Thần Điều.

Không ngờ từ trong đám hắc vân không chỉ có một tia sét đánh tới Dương Quá mà còn một tia khác đánh tới Thần Điều! Trong một sát na (một khoảnh khắc) trước khi tia sét đánh tới, Thần Điều liệng cánh nhẹ hát tiểu hài từ Tiểu Phàm khỏi lưng mình!

Ầm!, tia sét đánh thẳng lên lưng Thần Điều.

- Tiểu Phàm...!

Dương Quá gào lớn. Y biết một tia sét vừa rồi căn bản là không thể làm Điều huynh bị thương quá nặng, nhưng tiêu đề của hắn thì khác. Nếu như rơi từ độ cao này xuống thì thật là... mười phần thì chín là Tiểu Phàm sẽ chết không toàn thây rồi! Có điều y và Thần Điều bây giờ không thể phân tâm được. Họ đã gặp phải loại Thiên Phạt trăm ngàn lần mới có một, cũng là loại nguy hiểm nhất trong các loại Thiên Phạt: Song Sát Thiên Phạt! Như đã nói, Thiên Phạt vốn không nên để cho người thứ hai giúp đỡ mình vượt qua, bởi lẽ như thế sẽ chỉ làm cho mức độ khó vượt qua của Thiên Phạt càng cao hơn mà thôi. Thế nhưng có một vài trường hợp, dù rằng vô cùng hiếm thấy, Thiên Phạt cùng lúc giáng lên hai người, cũng tức là ép họ phải cùng nhau vượt qua! Người ta gọi đó là Song Sát Thiên Phạt. Độ khó và sự nguy hiểm của nó không chỉ gấp mười lần so với Thiên Phạt bình thường và thường thì những ai từng đối mặt với loại Thiên Phạt đó đều đã vong mạng! Chữ "Sát" trong danh tự chính là mạng ý nghĩa này.

"Tiểu Phàm, vì sư quả thực là vô dụng. Vừa nhận con làm đồ đệ đã đẩy con vào thế nguy hiểm tới tính mạng. Nếu quả thực con... còn sống, vì sư sẽ nguyện dốc hết sức lực dạy bảo con, giúp con thành cường giả còn mạnh hơn cả ta nữa. Nhưng... con... nếu không còn trên thế gian này, ta và hậu đại

của ta chính là đã nợ Lâm gia con một món nợ không thể trả nổi rồi. Dương Quá ta xin thế sẽ vì con mà toàn tâm toàn ý mãi mãi tọa trấn Lâm gia, không để một kẻ nào gây tổn hại tới gia tộc của con!", Dương Quá mắt vẫn hướng lên thiên không cuộn cuộn, trong lòng thì tự hứa...

"Chết tiết! Làm sao đây?", Tiểu Phàm nhanh chóng rơi xuống khỏi lưng Thần Điều từ độ cao ba trăm trượng (khoảng 900 mét). Tiếng gió "ù ù" bên tai khiến hắn phát hoảng, hắn biết rõ nếu rơi từ độ cao này xuống dù là thép cũng tan tành chứ đừng nói đến thân thể yếu ớt bấy giờ của hắn. Nhưng chính là lực bất tòng tâm, cho dù có là người trưởng thành trong hoàn cảnh bên cạnh không dù, không áo cánh dơi, không công cụ hỗ trợ lại rơi xuống từ độ cao này thì cũng là chuyện đã rồi. Hắn lại là một tiểu hài mới ra đời được một ngày đêm, quả thực là lần này hắn coi như đã xong. "Lão thiên (ông trời), ông cho ta đầu thai để rồi lại ra đi lãng xẹt thế này sao? Ta còn chưa có làm được gì cơ mà..." – Tiểu Phàm gào thét trong đầu.

Một tiếng hét vang vọng thiên không "Tiểu Phàm... Tiểu Phàm...". "Sư phụ gọi ta...", Tiểu Phàm loáng thoáng nhìn thấy sư phụ đã gọi hắn nhưng hắn biết có lẽ ông ấy không thể cứu hắn được rồi. Ông ấy đang phải chịu đựng Thiên Phật!

Mất hẳn bị gió tạt vào cay nhức vô cùng, khiến hắn phải nhắm mắt lại và đợi chờ cái chết sắp tới gần. Hắn cứ rơi xuống mãi, rơi xuống mãi...

"Sao lâu quá vậy? Dù là độ cao ba trăm trượng thì thời gian rơi cũng không thể lâu như thế được...", Tiểu Phàm cố căng mắt ra để nhìn xung quanh nhưng gió rít tạt cay mắt quá, hắn ti hí mắt tập trung nhìn lực nhìn ra. Nhưng... một màu hắc ám là tất cả những gì hắn có thể thấy được. "Chuyện gì thế này? Vừa rồi ta còn nhìn thấy các màu sắc khác nhau, dù bị nhòe đi vì tốc độ rơi quá cao, nhưng một màu hắc ám thì thật là kì quái...", Tiểu Phàm lo lắng suy nghĩ.

Bỗng U... u... u..., Tiểu Phàm không còn nghe thấy tiếng gió rít bên tai nữa, mà thay vào đó là ù trong tai khi không gian đột ngột im ắng hoàn toàn. "Hình như... ngừng rơi rồi... ta còn sống?", Tiểu Phàm nửa mừng nửa nghi cần trọng cảm nhận. Rồi hắn mở mắt ra nhìn: "Cái gì? Vẫn là hắc ám..." Xung quanh Tiểu Phàm toàn bộ là không gian đen thui, không một tia ánh sáng. "Ta lại tới địa phương nào đây?", Tiểu Phàm chán nản tự hỏi. Từ khi chết tới giờ hắn đã đi tới không biết bao nhiêu là địa phương kì lạ rồi, nào là Âm phủ, nào là thế giới tu chân kì lạ, giờ lại tới cái hắc ám không gian đen tuyền này. "Ài... nhưng cũng thật may mắn mà, rơi từ độ cao đó mà ta lại không chết... Chết? Chắc không phải ta lại chết nữa chứ?", Tiểu Phàm vừa kinh sợ vừa cười khổ trong lòng. Nếu hắn thực chết một lần nữa thì đúng là ông trời trêu đùa hắn rồi, vừa đầu thai được hơn một ngày đã lại xuống gặp Diêm Vương gia, khí vận của hắn quá tệ đi!

- Tiều từ... người chưa chết đâu!

Bỗng một giọng nói kì lạ vang lên.

"Hả? Có người? Ai vậy?", Tiểu Phàm kinh ngạc tự hỏi.

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta và ngươi rất là có duyên... tiều từ xem qua tư chất ngươi rất khá nha. Thế nào? Có muốn sống sót ra khỏi đây không hả?

"Ngươi biết ta nghĩ gì sao? Ta tất nhiên muốn ra khỏi nơi này rồi. Mà nơi đây là nơi nào vậy?", Tiểu Phàm "nói".

- Việc đọc được suy nghĩ của kẻ không một chút tu vi như ngươi thực có đáng gì đâu mà ngạc nhiên. Còn về việc nơi này là nơi nào thì ta có thể nói cho ngươi đây là một cái tiểu phong ấn không gian (không gian nhỏ dùng để phong ấn), kẻ thù của ta đã mở ra nơi này để nhốt ta ở đây. Ta cứ nghĩ là sẽ mãi mãi không có kẻ nào tới, ta ở đây đã năm nghìn năm có lẽ rồi! Thông đạo vào nơi này sau mấy nghìn năm mới có đôi chút suy yếu, nhờ đó ngươi mới rơi được vào đây. Ngươi rơi vào đây có thể nói là kì ngộ lớn nhất cuộc đời ngươi đó. Vừa rồi ngươi nói muốn thoát khỏi nơi đây phải không?

"Phải!", Tiểu Phàm dứt khoát đáp.

- Vậy để ta nói ngươi phương pháp nha. Hắc... hắc... nhưng trước tiên ngươi phải hứa với ta vài điều đã...

"Điều gì?", Tiểu Phàm hỏi.

- Cách trả lời của ngươi rất lạnh lùng, dường như không giống với hài tử mới sinh ra, mà... giống như một tên thanh niên coi trời bằng vung. Đầu thai vẫn giữ ý thức hả?!

"Ngươi... sao...", Tiểu Phàm kinh hãi. Chỉ một vài lời mà kẻ thần bí nhân kia đã tìm ra bí mật của hắn. Xét cả về lịch duyệt (có thể hiểu là kinh nghiệm) và cơ trí thì kẻ này đều bộc lộ bản lĩnh của một lão yêu quái tinh minh không tầm thường. Tiểu Phàm lại suy nghĩ sâu hơn, dựa vào kinh nghiệm đọc tiên hiệp kiếp trước, hắn có thể khẳng định việc mở ra không gian là thủ đoạn của những kẻ rất mạnh, những kẻ ấy chính là cường giả mà người ta nói tới. Điều ấy nói lên điều gì? Chính là kẻ thù của thần bí nhân này hẳn là một cường giả rất đáng sợ. Nhưng... kẻ thù của y lại không giết được y, mà chỉ có thể phong ấn y ở đây hơn năm nghìn năm. Từ đó lại càng thấy rõ rằng thần bí nhân này là một lão yêu quái từ xa xưa cực độ khủng bố! Tiểu Phàm phải thật cẩn trọng khi nói chuyện với người này. Biết đâu kẻ này sống lâu trong cô độc, tính khí thất thường, chỉ một câu không hợp ý thôi, y sẽ khiến cho Tiểu Phàm hồi yên phi diệt (tan thành cát bụi) thì sao? Nhưng... một lời hợp ý, biết đâu quả như lời ông ta nói, đây sẽ là kì ngộ lớn nhất cuộc đời của Tiểu Phàm...

Nghĩ tới đây, Tiểu Phàm lại nghe thấy giọng nói của người kia:

- Không cần phải ngạc nhiên như thế. Chuyện đầu thai giữ được ý thức tuy rằng hiếm xảy ra, với lại Diêm La giới thường hay bùng bít chuyện nhục nhã này, nhưng với những người đã tu luyện tới cấp độ của ta thì việc này chẳng còn là bí mật gì cả. Bây giờ nói tới chuyện chính đi... Ta muốn ngươi hứa với ta đôi điều thế này. Thứ nhất, sau khi ra khỏi đây ngươi phải giúp ta đi trả thù. Thứ hai, ra khỏi đây rồi, ngươi phải giúp ta tìm và bảo vệ hậu đại (đời sau) của mình, nếu nó là nữ nhi thì ngươi phải thành thân với nó; nếu nó là nam thì ngươi phải nhận nó làm đệ tử, hết lòng bồi dưỡng nó... Thế thôi, ta chỉ muốn ngươi hứa hai điều ấy thôi.

"Tiền bối à... hai điều mà người muốn ta làm nghe qua thì đơn giản nhưng mà sức trôi buộc và độ khó thì không hề thấp đâu. Điều thứ nhất, người muốn ta giúp người báo thù, tuy rằng không giới hạn thời gian nhưng với người trọng chữ "tín" như ta thì đúng là một gánh nặng tâm lý không hề nhỏ. Lại nói, người khi xưa hẳn là rất hùng mạnh đi, vậy thì kẻ có khả năng phong ấn người ở đây thì lại càng không đơn giản rồi. Một tiểu tử chưa có một chút tu vi nào như ta muốn giúp người báo thù thì đúng là không khác gì người si nói mộng (kẻ ngốc nói mơ). Hơn nữa dù cho ta thời gian để tu luyện đi chăng nữa thì với một kẻ một chút căn bản về tu đạo cũng không có như ta, chuyện trả thù cũng là bất khả thi. Còn về điều thứ hai. Người nói muốn ta tìm và bảo vệ hậu đại của người. Chưa nói tới việc ta có khả năng bảo vệ hay không, riêng việc tìm lại hậu đại của người sau hơn năm ngàn năm thì còn khó hơn mò kim đáy bể nữa. Đây là còn chưa kể tới việc người muốn ta thành hôn với nữ nhân mà ta một chút cũng không biết. Quả thật là làm khó ta quá mà!", Tiểu Phàm phân tích.

- Hắc Hắc... rất thông minh. Người cũng là một kẻ rất cẩn thận, hơn nữa trong mỗi câu nói đều suy xét rất kỹ. Để ta nói xem đúng không nha? Trước hết người gọi ta là "tiền bối" chính là sự thay đổi đầu tiên – chính là muốn nâng ta lên phải không? Tiếp theo người tự nhận là người giữ chữ "tín" là "nhất tiến hạ song điều" (một mũi tên bắn hai con chim). Nhờ một chữ "tín" đó, người đã vô hình chung khiến ta một phần sẽ tin tưởng người hơn, dù rằng đó chỉ là một câu nói. Tác dụng thứ hai của chữ "tín" ấy chính là làm tăng mức độ nặng nề của thử thách thứ nhất lên. Từ đó nếu người đồng ý nhận lời thì công lao của người trong lòng ta sẽ không chỉ tăng lên gấp đôi đâu. Tới nữa, khi người phân tích kẻ thù của ta, thì cũng là cố tình khen ta hùng mạnh, đồng thời lần nữa tăng độ khó của lời hứa thứ nhất lên. Đến lời hứa thứ hai, người cũng là phân tích để thấy được sự khó khăn khi thực hiện nó. Phía trên người còn có nói tới sự thiếu căn bản tu đạo của mình nữa. Tổng kết lại thì chỉ trong một đoạn phân tích của mình, người hẳn là muốn đạt được mấy điều sau đây: Thứ nhất là muốn chiếm cảm tình của ta. Thứ hai là muốn ta hiểu được người cũng là một kẻ thông minh, hiểu được độ khó của hai lời hứa này, không phải dạng lỗ mạng dễ bị lừa gạt. Thứ ba và cũng là điều cuối cùng, người muốn mặc cả giá với ta mà thôi. Hẳn người không chỉ muốn thoát khỏi nơi này, mà còn muốn thủ lao hợp lý phải không?

"Đúng là không gì qua nổi mắt tiền bối.", Tiểu Phàm cười cười nói. Việc thần bí nhân nhìn ra được ý đồ của hắn chính là đã nằm trong sở liệu. Hắn cũng chỉ mong có thế. Như vậy hắn mới có thể có được cái phần thù lao xứng đáng mà hắn muốn.

- Người yên tâm, ta không để người tay không bắt giặc đâu. Nếu đã để người thực hiện hai lời hứa ấy, ta phải cho người điều kiện để thực hiện chứ, phải không? Nhưng người... trước hết phải phát thệ (thề) đã!

"Được!", Tiểu Phàm chấp thuận.

"Ta, Lâm Tiểu Phàm, hôm nay hướng thượng thiên xin phát thệ. Nếu sau này thoát được khỏi nơi đây... với điều kiện hợp lý ta sẽ giúp vị..."

- Ta họ Phạm, tự là Nhất Tiêu.

Thần bí nhân nhẹ nói.

Tiểu Phàm tiếp: "... ta sẽ giúp vị Phạm Nhất Tiêu này báo thù rửa hận. Đồng thời giúp ông ấy tìm hậu đại của mình và bảo vệ họ, giúp ông ấy chăm sóc họ. Xin thượng thiên..."

- Khoan đã... nếu nó là nữ nhi người phải thành thân với nó, nếu nó là nam nhân người phải nhận nó làm đệ tử, hết lòng dạy dỗ... không được bỏ qua phần này.

Thần bí nhân nghiêm khắc nhắc nhở.

"Tiền bối à, việc này...", Tiểu Phàm ngần ngại nói.

- Có gì không ổn sao?

Thần bí nhân nghi hoặc hỏi.

"Việc nhận làm đệ tử thì văn bối không có vấn đề gì. Nhưng việc thành thân thì xin nói thẳng, văn bối làm không được!", Tiểu Phàm dứt khoát nói.

- Vì sao? Hay người sợ hậu đại của ta xấu xí không xứng đáng với người?

Thần bí nhân lạnh nhạt hỏi.

"Không phải. Nguyên do là văn bối đã có người thương rồi. Văn bối sẽ không bao giờ phản bội nữ tử ấy", Tiểu Phàm đáp.

- Ra thế. Là người người yêu từ kiếp trước phải không?

Giọng nói lại vang lên.

"Dạ phải.", Tiểu Phàm đáp gọn.

- Nhưng lấy gì để đảm bảo người sẽ tìm được nàng ta? Lại nói chắc gì khi hai người gặp lại nàng ta vẫn còn yêu người? Nếu quả thực nàng ta không còn yêu người, người sẽ làm thế nào?

Phạm Nhất Tiêu nói.

"Ta sẽ tìm thấy nàng! Và nàng chắc chắn sẽ yêu ta!", Tiểu Phàm khẳng định.

- Tại sao?

Nhất Tiêu hỏi lại.

"Không tại sao cả. Chỉ đơn giản như đêm đến thì trăng lên, ngày tới thì mặt trời sáng tỏ. Vậy thôi!", Tiểu Phàm trả lời.

- Người cũng thật là cứng đầu đi. Bất quá... ta thích! Nhưng mà thích thì thích, điều kiện ta đưa ra vẫn không thay đổi. Người đồng ý thì đồng ý, không thì thôi. Dẫu sao ta cũng luôn muốn có một bằng hữu (bạn) ở đây với ta. Ta cô đơn hơn năm nghìn năm rồi...

Nhất Tiêu vẫn kiên quyết không chịu nhượng bộ.

"Tiền bối thật ép người quá đáng...", Tiểu Phàm nói.

- Không có gì là quá đáng cả. Người hãy suy nghĩ cho kĩ đi. Nếu người không ra khỏi đây được thì liệu người có tìm được nữ tử đó không, hơn nữa nam nhi đại trượng phu tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình cơ mà. Còn nữa, chắc gì hậu đại của ta đã là nữ nhi đúng không? Cho nên việc người thành thân đầu chắc chắn đã xảy ra đầu nào.

Nhất Tiêu thuyết phục.

"Tiền bối, văn bối quả thực muốn ra khỏi nơi đây, nhưng muốn ta phản bội nàng thì mãi mãi không thể. Hay là... người đổi điều kiện khác đi.", Tiểu Phàm thỏa hiệp.

- Không được, ta đâu còn gì luyến tiếc nữa. Ta nói rồi, người đồng ý thì đồng ý, không thì ở lại đây đi.

Nhất Tiêu nói.

"Tiền bối... Ài... thế thì thôi vậy! Chúng ta hay là ở lại đây thêm vài cái năm ngàn năm nữa đi ha. Rồi chờ đợi một kẻ nào đó may mắn như văn bối rơi được vào nơi này. May ra thì lúc đó tiền bối mới trả được thù đi. Nhưng mà... hậu đại của người... dù là nam nhân hay nữ nhân thì không biết là còn tồn tại tới lúc đó không nữa?", Tiểu Phàm thở dài than thở.

- Hừ... uy hiếp ta sao?

Phạm Nhất Tiêu hừ lạnh.

"Văn bối không dám...", Tiểu Phàm cười cười đáp.

"Chỉ là điều văn bối nói chính là sự thật. Tiền bối tinh minh như vậy hẳn là cũng biết rõ quá ấy chứ", hần tiếp.

- Hào... hào... hay cho tiểu tử tinh quái người. Nếu đã như thế thì để xem ta và người ai là kẻ cứng đầu hơn đi.

Phạm Nhất Tiêu tức giận đáp.

"Vậy được... hai ta cứ chờ xem", Tiểu Phàm nổi máu cứng đầu lên, cũng đối đáp lại.

Hắc ám không gian (không gian đen tối) chìm vào im lặng suốt mười ba năm thời gian.

Cho tới một ngày...

- HẾT CHƯƠNG 5-

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lựa chọn

Không gian hắc ám một mảng tĩnh lặng...

- Tên tiểu tử cứng đầu kia... còn sống không đó?

Một giọng nói vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

Không một âm thanh đáp lời.

- Hừ. Vẫn không chịu đáp lời sao? Không cần giả chết làm gì, ta còn cảm nhận được khí tức của ngươi...

Phạm Nhất Tiêu nói.

Dường như y chỉ đang độc thoại trong vùng không gian vô định này. Suốt mười ba năm thời gian, y đã câm lặng rồi. Nhưng từ cách đây hai ngày, y đã chịu không nổi mà phải lên tiếng nói chuyện với Tiêu Phàm, có điều y nhận lại vẫn chỉ là im lặng tuyệt đối. Lại nói không phải y không kiên trì bằng Tiêu Phàm, nhưng một người đã bị nhốt đơn độc suốt năm nghìn năm, giờ biết được rằng có một kẻ xuất hiện có khả năng nói chuyện với mình, nhưng lại quyết không nói một lời nào, y không phát điên đã là may lắm rồi! Y kiên trì được mười ba năm thời gian phải nói rằng đã là một sự nỗ lực khủng khiếp. Điều đó cho thấy rằng tu dưỡng tâm thần của y (có thể hiểu là sự tu luyện tâm tính, ý nói tới sự kiên trì của Phạm Nhất Tiêu) đã đạt đến mức độ vượt quá sức chịu đựng của con người bình thường. Nhưng dù sao y vẫn phải có giới hạn của mình. Và... mười ba năm chính là cái giới hạn ấy!

Còn về phía Tiêu Phàm... hắn cũng là đã kiên trì đến cùng. Một thiếu niên mười tám tuổi năng động, hoạt bát, đầu thai tới một thế giới còn nhiều bờ ngõ, sao lại không có nhiều điều muốn hỏi, muốn nói. Thế nhưng hắn đã kiên trì rồi lại kiên trì, im lặng rồi lại im lặng. Bằng cách nào? Ban đầu chỉ là sự cứng đầu, sau là tính hiếu thắng... nhưng cuối cùng hắn chỉ duy trì được đúng một ngày thời gian mà thôi! Bởi vì hắn bắt đầu thấy đói... Khó nổi hắn không thể mở mồm xin ăn với Phạm Nhất Tiêu được. Như vậy chính là đã thừa nhận mình ở thế yếu. Nửa ngày tiếp theo bụng hắn bắt đầu co thắt dữ dội, dịch vị tiết ra làm ruột như muốn sôi lên, khó chịu khôn tả. Song, lúc ấy điều kì lạ đã xảy ra. Hô hấp của hắn tự động thay đổi! Thập phần thì hít bảy thở ba, lại nín thở mười tức thời gian, cứ thế tuần hoàn! Không sai, chính là phương pháp thở nạp của Hạ Y Thần. Tiêu Phàm bắt tri bất giác, không biết bằng cách nào lại đạp nhập vào trạng thái thở nạp kì diệu ấy. Hắn dần thấy tâm trí bình ổn lạ thường, tuy rằng vẫn còn cảm giác trống rỗng nhưng bụng đã không còn sôi lên nữa. Tiêu Phàm tiếp tục thở nạp như thế khoảng một ngày thời gian, hắn liền thấy no! "Kì diệu" – chỉ hai chữ ấy mới đủ hình dung hoàn cảnh đó. Cuối cùng Tiêu Phàm đành nhận định rằng công pháp của Hạ Y Thần quả thực là quá vi diệu đi. Sau đó, hắn cứ một ngày kiên trì im lặng, một ngày thở nạp đến "no", không thể thở nạp thêm nữa thì dừng lại. Nói thì cũng có cái hay nhưng cũng có cái khổ của nó. Hắn có thể không cần ăn uống mà vẫn sống, nhưng khổ là hắn nổi lên thở nạp xong lại thấy tinh thần tỉnh táo, không buồn ngủ một chút nào. Thành ra hắn cứ thức mãi, dù muốn tiêu tốn thời gian bằng việc ngủ cũng không được nữa. Hắn cứ chi trì như thế được một năm thời gian. Sau đó, đầu óc đã có phần chịu không nổi mà muốn nói chuyện rồi. Nhưng lúc này, lý trí của hắn bắt đầu phát huy tác dụng. Hắn phải im lặng tới cùng, nếu không, hắn sẽ phải phản bội nàng. Hắn tuyệt không cho phép điều ấy xảy ra. Nhưng... làm thế nào để im lặng!? Thật quá khó! Hình ảnh của nàng lại hiện lên trong tâm trí hắn. Nàng cười và tay chống cằm nhìn hắn ăn cơm! Đúng là như thế, hắn đã tìm ra phương pháp rồi! Hắn... hoài niệm. Và cứ thế mười ba năm thời gian của Tiêu Phàm trong im lặng trôi qua. Hắn chỉ làm hai việc, đó là thở nạp và hồi tưởng lại kỉ niệm của hắn và nàng. Từ khi hai người gặp nhau lần đầu tại trường cấp ba. Hắn và nàng ngồi cùng bàn... Về mặt của nàng ra sao? Nàng diện y phục gì?... Tất cả hắn đều cố gắng nhớ lại thật chi tiết... Cứ thế nhớ từng chút một, nhớ hết kỉ niệm rồi, hắn lại nhớ lại từ đầu... "Nàng" trong hắn không hề lu mờ sau mười ba năm thời gian, mà ngược lại đã trở thành bức tượng đài được khắc tạc hàng ngàn lần, vụn vặt vào tâm hồn hắn...

- Tiêu từ... nói gì đi chứ...

Phạm Nhất Tiêu lại lên tiếng nhưng vẫn như mười ba năm thời gian trước đây, trả lại y chỉ là sự im lặng tuyệt đối.

- Aaaa... Được rồi, ta chịu thua! Ngươi thắng rồi!

Phạm Nhất Tiêu gào lên vang vang trong không gian tĩnh mịch.

Vẫn im lặng – sự im lặng tới đáng sợ...

- Rốt cuộc ngươi muốn sao mới chịu mở lời đây?

Y tiếp tục gào lên.

Mấy tức im lặng, Nhất Tiêu đang định bỏ cuộc thì...

- Tiền bối thử nói xem?

Tiêu Phàm sau mười ba năm thời gian cuối cùng đã quyết định lên tiếng. Lần này hắn thực sự nói, chứ không phải chỉ là giao tiếp bằng ý nghĩ như mười ba năm trước nữa.

Không gian lại im lặng một lúc. Có lẽ Phạm Nhất Tiêu quá sùng sốt vì Tiêu Phàm đã đáp lại y.

- Ha ha ha... cuối cùng ngươi cũng chịu lên tiếng rồi. Lên tiếng rồi thì cái gì cũng thương lượng được.

Phạm Nhất Tiêu sung sướng cười ha hả nói.

- E hèm...

Đặng háng một tiếng, Phạm Nhất Tiêu tiếp:

- Vậy rốt cuộc ngươi muốn gì?

- Tiền bối không cần giả vờ đáng trí, người biết rõ vì sao chúng ta lại im lặng suốt chừng ấy thời gian rồi đây...

Tiểu Phàm đáp.

- Hừ, được rồi, tên cứng đầu nhà ngươi. Ta đồng ý thỏa hiệp chuyện của mười năm trước. Ta sẽ không ép ngươi thành thân với hậu đại của ta nữa...

Phạm Nhất Tiêu nhẹ nói.

- Đa tạ tiền bối...

Tiểu Phàm tạ ơn.

- Nhưng điều kiện đó phải đổi lại đôi chút.

- Hừ?

- Từ từ, đừng vội nóng. Ta chỉ muốn ngươi vẫn giữ lời hứa tìm và bảo vệ hậu đại của ta thôi. Nếu nó là nam nhân ngươi phải nhận nó làm đệ tử, hết lòng dạy dỗ. Còn nếu nó là nữ nhân thì...

- Thì sao?

- Thì... ngươi vẫn phải bảo vệ nó suốt đời, nhưng... không được nhận nó làm đệ tử, không được nhận nó làm nghĩa muội hoặc nghĩa tỷ, không được nhận nó làm bằng hữu. Thế thôi!

- Hừ. Tiền bối cũng thật thông minh! Muốn ta suốt đời bảo vệ nàng ấy, nhưng lại không cho nhận một quan hệ nào khác ngoài quan hệ tình nam nữ. Cuối cùng chính là ép ta vào hai con đường. Một là cả đời phải âm thầm bảo vệ nàng ta. Hai là phải trở thành trượng phu của nàng ta. Đúng không? Như vậy một là nàng ta chắc chắn vẫn được ta bảo vệ. Hai là nếu ta chọn không xuất đầu lộ diện thì nàng ấy sẽ không có khả năng nảy sinh tình cảm với ta. Còn nếu ta chọn cách thứ hai thì chính là đã thua tiền bối rồi còn gì?... Mười năm trước ngươi vẫn chưa biết thế nào là cô đơn sao?

Tiểu Phàm nhẹ nói.

- Cái tên ranh ma tiểu tử ngươi... đúng là muốn chơi ngươi một vỏ cũng khó thật.

Phạm Nhất Tiêu nhẹ than.

- Thôi thế này đi. Ta không ép ngươi nữa, dù là nam hay nữ thì chỉ cần ngươi chăm sóc và bảo vệ nó thôi. Như vậy đã được chưa?

Cuối cùng y cũng phải nhượng bộ.

- Vậy văn bối xin đa tạ...

Tiểu Phàm cười thầm trong bụng, đáp.

- Chấp thuận rồi thì phát thệ đi...

Phạm Nhất Tiêu mở lời nhắc nhở.

- Hào. Văn bối xin phát thệ... Ta, Lâm Tiểu Phàm, hôm nay hướng thượng thiên (trời cao) xin phát thệ. Nếu sau này ra khỏi được nơi đây, dưới điều kiện thích hợp, ta sẽ giúp Phạm Nhất Tiêu tiền bối báo thù rửa hận. Đồng thời sẽ giúp người tìm, bảo vệ và chăm sóc hậu đại của mình. Nếu người đó là nam tử, thì Tiểu Phàm sẽ nhận hắn là đệ tử, hết lòng dạy dỗ, chăm sóc. Giả như ta phản bội lại lời thề này thì sẽ hôn phi phách tán, hôn yê phi diệt. Giờ phút này, tại đây, xin thượng thiên chứng giám.

Tiểu Phàm nói lớn, âm thanh rõ ràng, vang vọng...

Bỗng nhiên Tiểu Phàm khẽ rung mình một cái. Dường như vừa có cái gì đó biến vào trong hắn, chính là đã tạc vào tâm hồn, khiến cho hắn một cách tự nhiên mà nhận biết rằng lời thề của hắn đã được thượng thiên làm chứng, không bao giờ nên có ý định xem nhẹ lời thề đã hạ xuống này. "Quả nhiên! Lời phát thệ ở đây không hề đơn giản như lời thề của kiếp trước khi ta còn ở địa cầu!" – Tiểu Phàm tự nhủ. Hắn tiếp:

- Phạm tiền bối, văn bối đã phát thệ xong, giờ chúng ta vào chuyện chính thôi. Làm thế nào để văn bối ra khỏi đây, và cơ sở để văn bối thực hiện hai lời hứa kia tính thế nào?

- Được rồi. Giờ ta sẽ bắt đầu trả thù lao trước cho ngươi đây.

Phạm Nhất Tiêu thần thần bí bí nói.

Tiểu Phàm cũng im lặng chờ đợi. Dù sao hắn cũng là đã chờ hơn mười ba năm thời gian để được tới ngày này rồi.

- Trước hết ngươi phải hiểu chuyện ngươi ra khỏi đây và cơ sở để ngươi thực hiện được hai lời hứa tuy là hai chuyện nhưng lại có chung một phương pháp, có thể nói tuy hai mà một. Chuyện trước chính là bước khởi đầu của chuyện sau. Và để làm được những điều ấy, tất nhiên, không gì khác chính là ngươi phải cường đại (có thể hiểu là có sức mạnh to lớn)! Và một lẽ tự nhiên để đạt được sự cường đại thì ngươi phải tu đạo. Tiểu tử, ngươi có biết điều

gì quyết định sự mạnh yếu của một tu đạo giả khi bắt đầu tu luyện không?

Phạm Nhất Tiêu hỏi.

- Văn bối cho rằng đó là tư chất và... công pháp tu luyện. – Tiểu Phàm đáp. Thực chất hẳn cũng chỉ là đoán mò dựa theo các cuốn tiểu thuyết tiên hiệp mà hắn đã từng đọc mà thôi.

- Trả lời rất đúng!

Nhất Tiêu nói:

- Vì thế để giúp ngươi thành cường giả, ta sẽ giúp ngươi có cả hai điều đó. Trước hết để ta kiểm tra tư chất của ngươi đã...

Một nửa thời thần sau (một thời thần = 15 phút)...

"Sao không thấy gì nhỉ?", Tiểu Phàm chờ đợi nhưng không thấy gì xảy ra.

Nhất Tiêu đột ngột nói:

- Ừm. Không sai, đúng như ta nghĩ! Ngươi chính là có tiên cốt lại có tinh thần lực hết sức mạnh mẽ. Để mà nói thì so với phạm nhân, tư chất của ngươi đúng là tuyệt hảo. Có điều...

- Có chuyện gì sao tiền bối?

Tiểu Phàm hỏi lại.

- Có điều chưa đạt yêu cầu của ta! Cho nên ta có hai giải pháp cho ngươi. Phương pháp thứ nhất là phương pháp an toàn hơn. Chính là sử dụng tình trạng tư chất này của ngươi để tu luyện. Ta có một loại công pháp của Tiên giới rất thích hợp với tiên cốt của ngươi. Công pháp này rất thích hợp với ngươi cho nên ngươi tu luyện nó sẽ rất dễ dàng, ít cản trở, lại sẽ dễ có thành tựu. Có thể nói là làm một hương mưòi. Nhưng... công pháp này có một nhược điểm. Đó là nó không thể giúp ngươi đi tới tận cùng của con đường tu đạo được... À phải rồi, ngươi có nắm được tu đạo đẳng cấp chia ra như thế nào không?

Nhất Tiêu lại hỏi.

Tiểu Phàm nhẹ lắc đầu nói:

- Xin tiền bối chỉ giáo.

Nhất Tiêu tiếp:

- Tu đạo trước phải nói tới ba trường phái lớn, đó là: luyện khí (tu luyện nội khí), luyện thể (tu luyện thân thể) và luyện thần (tu luyện tinh thần, có thể hiểu là tu luyện linh hồn). Có thể nói tu đạo trăm đường đa phần đều xuất phát từ ba trường phái này. Mỗi trường phái đều có ưu nhược điểm riêng. Luyện thần trường phái là trường phái thần bí nhất trong ba trường phái, cũng vì thế rất ít người theo được con đường này. Luyện khí trường phái thì là trường phái phổ biến nhất, đa phần tu đạo giả đều là luyện khí giả (người luyện khí). Trường phái này có ưu điểm là dễ tu luyện hơn so với hai trường phái còn lại. Trường phái cuối cùng là luyện thể. Trường phái này rất khó tu luyện, người tu luyện phải chịu nhiều khổ cực nên sẽ khó có người kiên trì được. Hơn nữa luyện thể yêu cầu thời gian tu luyện lâu hơn so với luyện khí rất nhiều lần. Vì vậy, luyện thể cũng rất hiếm người theo. Tuy nhiên cái gì cũng có cái giá của nó. Nếu một luyện thể giả so đấu với một luyện khí giả cùng đẳng cấp thì đa phần luyện khí giả sẽ là người thua cuộc! Nhưng tất nhiên để đạt tới cùng đẳng cấp so với luyện khí giả, luyện thể giả phải bỏ ra lượng công sức và thời gian lớn hơn rất nhiều... Lại nói do luyện khí là trường phái phổ biến nhất nên việc phân chia cảnh giới tu đạo chính là lấy trường phái này làm gốc. Tu đạo đẳng cấp chia làm tam giai cửu kì. Tức là tu đạo chia làm chín kì từ thấp đến cao, đó là: Dẫn khí kì, Trúc cơ kì, Kim đan kì, Hóa phách kì, Hóa hình kì, Hóa ý kì, Tọa hóa kì, Địa tôn kì và cuối cùng là Thiên tôn kì. Đó là cửu kì, còn cái gọi là tam giai chính là cách phân chia nhỏ hơn của mỗi kì. Mỗi kì hay còn gọi là các đại cảnh giới lại chia làm ba tiểu cảnh giới tương ứng từ thấp tới cao, là: sơ giai, trung giai và đỉnh phong. Tu đạo tóm lại có nhị thập nhất tiểu cảnh giới (hai mươi một cảnh giới nhỏ). Cảnh giới sau mạnh hơn cảnh giới trước cả chục lần nhưng lại là càng khó tu luyện hơn cả trăm lần. Hơn nữa người ta thường nói tu đạo tựa như Thu ngư nghịch thủy (cá Thu bơi ngược dòng nước), một khi không tiến lên thì chính là sẽ tụt lùi! Vì vậy có thể thấy nhị thập nhất tiểu cảnh giới này khó khăn tới chừng nào... Vừa rồi ta nói công pháp kia không thể giúp ngươi đi tới tận cùng chính là nói dù ngươi tu luyện công pháp này tới đỉnh phong thì cũng không thể đạt tới cảnh giới tối cao được. Tất nhiên bù lại, thời gian tu luyện của ngươi sẽ không quá dài, hơn nữa lại là một đường thẳng tiến. Theo ta dự đoán thì cao nhất ngươi cũng chỉ có thể đạt tới Tọa hóa kỳ mà thôi. Có điều như vậy cũng đủ để ngươi thực hiện hai lời hứa đó rồi. Dù rằng ngươi không thể đứng trên đỉnh kim tự tháp nhưng tầng lớp cao cấp thì ngươi vẫn là có một vị trí. Ngươi... thấy giải pháp này thế nào?

Tiểu Phàm không trả lời ngay mà hỏi:

- Vậy xin hỏi tiền bối, giải pháp còn lại thì thế nào?

- Ừm... phương pháp thứ hai thì hết sức nguy hiểm, thập phần thì là cửu tử, nhất sinh, chỉ sợ lúc đó có thất bại thì chính là kết cục hồi yên phi diệt, không thể đầu thai. Đơn giản mà nói thì giải pháp này chính là giúp ngươi cải thiện tư chất, giúp ngươi sở hữu tư chất đạt được yêu cầu của ta! Nhưng... ngươi sẽ có cơ hội đi tới cuối con đường! Sao đây? Tiểu tử ngươi sẽ chọn giải pháp nào? Hãy nhớ bốn chữ "hồi yên phi diệt" đó...

Tiểu Phàm im lặng. Hắn suy nghĩ thật kĩ. Hắn sẽ chọn mạo hiểm để đạt đỉnh cao, hay sẽ chọn an toàn nhưng vẫn đạt được thành tựu nhất định? Thực

chất với tính khí của người trẻ tuổi, hắn sẽ không ngại ngần mà chọn con đường thứ hai. Nhưng trong tính cách Tiểu Phàm lại có thêm một phần cẩn thận, cho nên hắn còn phân vân chưa quyết định được. Hắn chính là lo lắng nếu giả như giải pháp thứ hai thất bại, hắn sẽ tan thành mây khói không thể đầu thai lần nữa và như thế cũng tức là... hắn sẽ không bao giờ còn cơ hội đi tìm lại nàng nữa, hắn sẽ thất ước với nữ tử mà hắn yêu nhất cuộc đời.

- Sao hả? Không lựa chọn được à?

Nhất Tiêu hỏi.

- Văn bối...

Tiểu Phàm do dự không quyết.

- Văn bối chọn phương pháp thứ hai!

Tiểu Phàm đột ngột đáp. Đôi mắt hắn sáng ngời lên, dường như hắn vừa thông suốt được điều gì đó.

- HẾT CHƯƠNG 6 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ma kinh

-Ồ! Có khí phách. Ngươi sẵn sàng rồi chứ?

Phạm Nhất Tiêu hơi kinh ngạc, nhưng trong giọng nói đồng thời lại còn ẩn dấu đôi chút mừng vui.

"Tiểu Nguyệt... ta không chỉ nhất định tìm được nàng, mà ta sẽ còn biến nàng trở thành nữ tử hạnh phúc nhất trời đất này... Đợi ta!"

Tiểu Phàm trong lòng xẹt qua dòng suy nghĩ. Hắn nói:

- Thịnh tiền bối ra tay...

- Hảo.

Nhất Tiêu nói lớn, âm thanh vang rền khắp không gian...

- A a a a a...

Khắp không gian đen tối chỉ còn lại tiếng hét thảm đau đớn của một thiếu niên mười ba tuổi...

"Tỷ kinh phạt tủy.

Tiên phá hậu lập.

Hủy tủy, đúc cốt.

Thế huyết thành thần!"

(Dịch nghĩa:

"Thay đổi kinh mạch gân cốt.

Trước phải phá hủy cái cũ sau mới tạo nên cái mới.

Hủy đi tủy, đúc lại xương.

Thay máu trở thành thần!")

"Tiểu tử... tỉnh lại đi thôi... tỉnh lại đi thôi... thôi... thôi..."

Một giọng nói mỗi một vang lên trong đầu Tiểu Phàm...

- Tiểu Phàm... xin đa tạ tiền bối...

Hắn từ từ mở mắt ra, nhẹ nói. Toàn thân rã rời, đau đớn nhưng trong lòng hắn lại hưng phấn bội phần. Bởi vì... hắn còn sống, hay nói cách khác hắn đã thắng ván cược lần này: giải pháp thứ hai thành công rồi!

- Khởi nói lời thừa đi. Ta chỉ cần ngươi hết lòng thực hiện lời hứa với ta là đủ rồi.

Nhất Tiêu đáp.

- Văn bối đã hạ lời phát thệ... tiền bối yên tâm...

Tiểu Phàm nói.

- Ủ... Phát thệ chỉ là một chuyện, nhưng thực tâm hứa làm thì lại là chuyện khác.

- Văn bối hiểu... Vậy vừa rồi, tiền bối...

Tiểu Phàm ngập ngừng.

- Ngươi thắc mắc vừa rồi ta đã làm gì đúng không?

Nhìn biểu hiện của Tiểu Phàm, Phạm Nhất Tiêu liền hỏi. Tiểu Phàm gật đầu, đáp:

- Mong tiền bối giải đáp...

Nhất Tiêu cười nhẹ nói:

- Cũng không có gì nhiều, chỉ là... sẽ ngươi ra, đập vụn xương cốt của ngươi, rồi hút cạn tinh huyết của ngươi ra ngoài, sau đó giúp ngươi hồi phục lại xương cốt và thay máu huyết của ngươi bằng một thứ khác mà thôi...

- Cái gì? Tiền bối...

Tiểu Phàm nghe xong kinh hãi ớn lạnh cả người, hỏi vội.

- Ha ha ha... đùa ngươi đôi chút mà thôi tiểu tử. Thủ pháp mà ta làm thực ra rất khó giải thích, nhưng mà... Ồm...

Nhất Tiêu đột nhiên dừng lại đôi chút, dường như y đang cố tìm cách giải thích dễ hiểu nhất. Y tiếp:

-... Ngươi hẳn cũng biết Bàn Cổ Đại Ma Thần* chứ hả? Có thể nói, ta làm chính là giúp ngươi trở thành hậu đại của người!!!

- Tiền bối... làm... sao...

Tiểu Phàm kinh ngạc tới độ đờ đẫn hỏi không nên lời.

- Khó tin lắm phải không? Vậy để ta nói thêm một điều khó tin nữa cho ngươi nghe. Đó là... ta... chính là hậu đại trực hệ của Bàn Cổ!

Phạm Nhất Tiêu đắc ý nói.

Đột nhiên...

- Khụ!!!

Một tiếng ho nặng nề vang lên.

- Hả? Tiền bối, người sao vậy?

Tiểu Phàm kinh ngạc khi nghe thấy tiếng ho của Phạm Nhất Tiêu.

- Khụ... khụ... Không sao... ta...

Phạm Nhất Tiêu vừa ho vừa nói, bỗng:

- KHỤC!!!

Y thổ huyết.

- Phạm tiền bối... phạm tiền bối...

Tiểu Phàm kinh hãi gọi lớn. Tuy rằng trong không gian hắc ám này, hắn không thể nhìn thấy gì nhưng nghe âm thanh cũng có thể đoán ra.

- Ài... không ngờ đến nhanh thế này...

Phạm Nhất Tiêu mặt mày lên tiếng.

- Phạm tiền bối, người sao vậy? Sao tự nhiên người lại trở nên như vậy?

Tiểu Phàm vội hỏi.

- Có gì đâu... chỉ là... khụ... khụ... khụ...

Phạm Nhất Tiêu lại không nói hết lời, một tràng những tiếng ho lại vang lên, hơn nửa ngày một dữ dội.

"Giúp người trở thành hậu đại của Bàn Cổ đại thần... Ta là hậu đại trực hệ của Bàn Cổ...", Tiểu Phàm chợt nhớ lại lời nói của Phạm Nhất Tiêu.

- Tiền bối... có phải... có phải người đã tự hy sinh bản thân để giúp ta phải không?

Tiểu Phàm kinh hãi.

- Hắc hắc... tiểu tử... khụ... người, đừng có tưởng bở. Ta mà lại làm vậy sao? Ta đâu có... đâu có gốc như vậy?

Phạm Nhất Tiêu khó nhọc nói.

- Người... người...

Tiểu Phàm không biết nên nói gì cho phải. Trong tâm trí hắn, Phạm Nhất Tiêu là một lão hồ ly giáo hoạt và việc cải thiện tư chất cho hắn chẳng qua là một cuộc giao dịch không hơn không kém mà thôi. Tất cả mọi việc làm với hắn có lẽ đều chỉ là một cái giờ tay nhắc chân (ý nói là đơn giản) đối với Phạm Nhất Tiêu. Nhưng, bây giờ... Tiểu Phàm đã phát hiện ra hắn sai thật rồi. Phạm Nhất Tiêu chẳng qua là một lão giả ngoài cứng trong mềm mà thôi.

- Tại sao? Tại sao người lại tốt với một tên tiểu tử như văn bối vậy chứ? Văn bối... văn bối... văn bối còn tính toán thiệt hơn với người...

Tiểu Phàm hồi hận nói.

- Tiểu tử gốc kia. Ta không phải đã nói rồi sao? Ta... và người... chính là có duyên...

Phạm Nhất Tiêu mặt mày đáp.

- Chỉ vì một chữ "duyên" đó mà người hy sinh vì văn bối sao?

Tiểu Phàm trong lòng không khỏi dâng lên sự xúc động khôn tả.

- Ai bảo ta ưa thích người làm chi? Người... ngông cuồng... biết tính toán... thêm một chút cẩn thận, nhưng lại dám mạo hiểm... Rất giống ta hồi đó...

Nhất Tiêu cười nói.

- Văn bối... thật không đáng mà

Tiểu Phàm khóc từ lúc nào không hay. Có lẽ trong lòng hắn có phần tự trách vì đã tính toán đủ đường thiệt hơn với Phạm Nhất Tiêu, thậm chí hắn còn cho rằng y chỉ đang lợi dụng bản thân mình mà thôi. Nhưng nào ngờ đâu...

- Tiểu tử... ta, còn chưa có biết danh tự (tên) của người.

Phạm Nhất Tiêu đột nhiên nói.

- Văn bối họ Lâm, tên Tiểu Phàm, là Phàm trong "bình bình phàm phàm"...

Tiểu Phàm vội nói.

- Hào... tên hay. Phàm nhưng lại chính là bất phàm... KHẶC!

Đang nói, Nhất Tiêu lại bị thổ huyết lần nữa...

- Tiền bối... văn bối...

Tiểu Phàm lo lắng, hồi hận mà không biết làm sao.

- Không phải lo cho ta... Giờ quan trọng là việc của người...

Nhất Tiêu thều thào nói:

- ... việc của ngươi mới hoàn thành một nửa thôi.

- Hà?... Xin tiền bối dừng lại đi. Văn bối thật không muốn người tiếp tục hy sinh vì mình nữa đâu.

Tiểu Phàm vội nói.

- Xuân ngọc... Ta đâu sao cũng đã sống đủ rồi. Tuổi đã hơn sáu ngàn rồi, chứ có ít gì... dù cho... kết thúc ở đây âu cũng là ý trời. Còn ngươi... mới đầu thai, chắc hẳn là còn nhiều việc chưa làm được, với lại ngươi còn nợ ta hai lời hứa nữa... Ta phải giúp ngươi đến cùng chứ hả?

Phạm Nhất Tiêu nhẹ nói.

- Văn bối...

Tiểu Phàm ghen lời.

- Nhận lấy đi...

Một luồng sáng từ nơi xa của không gian hắc ám đột nhiên xuất hiện rồi xẹt nhanh tới chỗ vị trí của Tiểu Phàm. Một cách thần tốc, luồng sáng chui vào trong đầu hắn. Một tiếng nói như từ cổ lão xa xôi vọng tới trong tâm trí hắn:

"Huyền công, Huyền công... cũng chỉ là Huyền Công mà thôi..."

Đạo cao một thước. Ma cao một trượng.

Tu tập Ma kinh, độc bộ thiên hạ, duy ngã độc tôn...!"

- Lời lẽ thật bá đạo! Đây là...

Tiểu Phàm nghi hoặc tự hỏi. Lúc này trong đầu hắn có chứa một lượng thông tin rất lớn, tạm thời hắn chưa thể hiểu được vì chúng còn có phần lộn xộn, không có trật tự. Có thể nói chúng giống như những kí ức từ rất lâu của hắn vậy, giờ đột nhiên ủa về một cách đột ngột, khác sâu và rõ ràng hơn hết, nhưng còn chưa được chỉnh lí kĩ càng nên hắn không thể nhận ra đó là gì.

- Đó là yếu tố thứ hai mà ta nói với ngươi... chính là công pháp tu luyện.

Nhất Tiêu trả lời.

- Công pháp?

Tiểu Phàm nghi hoặc hỏi lại.

- Công pháp này đã được "khắc" vào trong trí nhớ của ngươi, giúp ngươi không phải tốn công ghi nhớ mà vẫn có được thông tin. Tuy rằng không thể giúp ngươi lãnh ngộ nhưng lại có thể giúp ngươi thuộc lòng khẩu quyết mà không cần đọc bất kì một cuốn sách nào. Phương pháp này vừa giúp ngươi giảm bớt thời gian đọc thuộc công pháp, đồng thời quan trọng hơn, nó giúp ngươi có thể bảo vệ công pháp này an toàn trước sự dòm ngó của kẻ khác...

Phạm Nhất Tiêu giải thích.

"Thật có phương pháp kì diệu đến vậy?", Tiểu Phàm tự hỏi.

Phạm Nhất Tiêu lại nói tiếp:

- Công pháp này có danh tự là Ma kinh. Ma ở đây không phải ma quái, quỷ mị, mà là Ma trong hai chữ "Ma Thần". Ma Thần chính là chủng tộc đời sau của Bàn Cổ Đại thần. Họ là những sinh vật hết sức hùng mạnh, có thể nói cường giả đỉnh cấp của chủng tộc ấy có sức mạnh không hề kém so với Bàn Cổ! Ta cũng là thành viên của Ma Thần chủng tộc đó... Tu tập Ma kinh chính là tu luyện để trở thành Bàn Cổ! Như ta đã nói, tu đạo chia ra ba trường phái là luyện khí, luyện thể và luyện thần. Do đó, công pháp tu luyện cũng dựa theo mà chia ra tương ứng với ba trường phái ấy. Công pháp tu luyện chia ra tam cấp tam giai - cửu phẩm. Tam cấp gồm: Thiên, Địa, Nhân. Tam giai chia nhỏ mỗi cấp làm: sơ giai, trung giai và đỉnh cấp. Tất cả là cửu phẩm cấp độ (9 cấp độ). Nhưng đó chỉ là cách chia cấp độ đối với những công pháp do sinh vật tạo ra mà thôi. Ngoài những công pháp do sinh vật tạo ra, còn một loại công pháp khác, loại mà không phải do sinh vật tạo ra. Người ta gọi đó là Huyền Công. Loại công pháp này là do trời đất tạo ra! Tất nhiên Huyền công cũng có mạnh có yếu, nhưng vì chúng quá hiếm có, cho nên người ta không chia nhỏ cấp độ của Huyền công ra nữa mà chỉ xếp chung các công pháp cùng loại ấy với nhau mà thôi. Ma kinh của ngươi... chính là so với Huyền Công còn có phần ưu việt hơn!

- Ừc...

Tiểu Phàm nuốt khan một tiếng. Hắn thật không ngờ rằng món quà mà Phạm Nhất Tiêu cho hắn khủng bố đến mức ấy. Thảm nào y phải giúp hắn bảo toàn công pháp này trước những kẻ dòm ngó khác.

Giọng nói của Phạm Nhất Tiêu lại vang lên:

- Ma kinh đặc biệt ở chỗ, nó không hoàn toàn thuộc vào trường phái tu đạo nào cả, mà là sự tổng hòa của cả ba loại ấy! Ma kinh nguyên bản ban đầu được sáng tạo ra là một công pháp chủ tu thân thể, nhưng lại là lấy khí luyện thể. Khi ấy nó đã là sự kết hợp của hai trường phái luyện thể và luyện khí rồi. Với phương pháp mang tính đột phá là lấy khí luyện thể, Ma kinh đã phần nào khắc phục được nhược điểm tiêu tốn nhiều thời gian tu luyện của trường phái luyện thể, nhưng lại làm cho việc tu luyện thêm phần khó khăn, đòi hỏi người tu luyện phải có tư chất thân thể đặc biệt cường đại. Chính vì lẽ đó, ta mới phải cải tạo tư chất thân thể cho ngươi. Sau này, một vị thiên tài của Ma Thần chủng tộc đã cải biến (thay đổi, cải thiện) Ma kinh. Ông đã thêm một phương pháp tu luyện linh hồn lực vào trong Ma kinh. Tuy rằng đó chỉ là một phần phụ, nhưng chính là đã hoàn thiện Ma kinh. Bởi lẽ, Ma kinh vốn lấy khí luyện thể cho nên yêu cầu khả năng điều khiển khí hết sức tinh vi, mà điều ấy lại phụ thuộc vào tinh thần lực, cho nên việc nâng cao tinh thần lực của người tu luyện là rất thiết yếu. Từ đây, Ma kinh đã được hoàn chỉnh, trở thành công pháp độc nhất vô nhị có thể kết hợp ba trường phái tu đạo lại với nhau!

- Văn bối thật không biết nói gì hơn ngoài hai chữ đa tạ. Món quà mà tiền bối ban tặng quả thực quá lớn rồi...

Tiểu Phàm vừa xúc động, vừa cảm kích nói.

- Ngươi biết nó lớn là...

Đột nhiên Phạm Nhất Tiêu im lặng, câu nói chỉ được phát ra nửa vời.

`- Phạm tiền bối? Phạm tiền bối...

Tiểu Phàm lo lắng vội gọi.

Vài tức thời gian sau mới có tiếng người đáp lại:

- Tiểu tử... ngươi sắp được ra khỏi nơi đây rồi!

- Hả? Thật vậy sao?

Tiểu Phàm mừng vui khôn tả, hỏi lại.

- Ừ... thật.

Nhất Tiêu một hồi đáp.

- Vậy... tiền bối thì sao?

Tiểu Phàm trong niềm hân hoan tột độ, đột nhiên nhớ ra, hỏi.

- Ta hả? Ta thì... sắp kết thúc ở đây thôi.

Nhất Tiêu trong giọng nói có một tia cười nhạt, trả lời.

- Nhưng... không lẽ không có cách gì sao?

- Tiểu tử ngốc. Ta có chết ngươi mới ra khỏi đây được đó.

Nhất Tiêu cười cười.

- Cái gì? Sao lại như vậy?

Tiểu Phàm lần nữa kinh hãi.

- Kẻ thù của ta, hấn quá hùng mạnh. Hấn đã tạo ra không gian phong ấn này nối liền với sinh mệnh của ta, chỉ khi nào sinh mệnh của ta kết thúc, phong ấn này mới chịu giải trừ; cũng tức là khi ta chết, ngươi mới ra được khỏi đây!

Nhất Tiêu giải thích.

- Thực không có cách nào khác sao?

Tiểu Phàm buồn bã hỏi, dù rằng hấn cũng đã biết trước câu trả lời.

Quả nhiên, Nhất Tiêu nói:

- Người cũng biết rõ nếu có cách khác thì ta đại gì sử dụng phương thức này... À phải rồi, còn hai vật ta muốn đưa cho ngươi nữa.

Lại từ một phương xa trong không gian hắc ám, hai luồng sáng bay tới trước mặt Tiểu Phàm. Tiếng nói của Nhất Tiêu vang lên:

- Bên trái là hắc sắc giới chỉ tùy thân của ta, nó có công dụng giúp ngươi tìm hậu đại của ta, đồng thời có chứa thông tin kẻ thù của ta. Ngoài ra nó còn một vài công dụng khác nữa. Sau này ngươi hãy tự tìm hiểu lấy. Ngươi nhớ phải dấu cho kĩ chiếc giới chỉ này. Vật còn lại là một cái nội giáp đã theo ta cả cuộc đời. Hãy coi như nó là món quà cuối cùng mà ta tặng cho ngươi đi...

- Tiền bối, người thật... thật quá tốt với vãn bối rồi...

Tiểu Phàm xúc động nói.

Đột nhiên, rắc... rắc..., ánh sáng từ đâu xuất hiện, tạo nên các kẽ nứt trong hắc ám không gian. Dường như nơi đây, không gian bắt đầu nứt gãy...

- Chuyện gì vậy, Phạm tiền bối?

Tiểu Phàm kinh hãi hỏi. Nhưng, không một lời đáp nào vang lên.

- Tiền bối, tiền bối...

Tiểu Phàm gọi lớn.

Rắc... rắc... rắc..., không gian càng lúc càng nứt gãy nhiều hơn...

Choang!

Một tiếng vỡ vụn lớn vang lên... Ánh sáng! Toàn bộ là ánh sáng, không còn chút hắc ám nào! Như một vòm kính lớn, không gian đen tối vỡ nát hoàn toàn. Nơi đây, mặt trời lại tỏa sáng.

Tiểu Phàm vội vàng che mắt vì ánh sáng quá chói chang, khiến mắt hắn đau nhức... Nửa thời thần sau, hắn mới từ từ mở được mắt ra. Lúc đầu, hình ảnh còn nhòe mờ, nhưng rồi dần cũng trở nên rõ hơn. Hắn hiện tại ở ngay giữa một sa mạc vô tận cát vàng. Phía xa đó là...

- Phạm tiền bối? Phạm tiền bối...

Tiểu Phàm vội vã chạy tới phía một lão giả rách rưới đang ủ rũ ngồi đó. Thân hình ông ta gầy gò như một bộ xương, đầu tóc rũ rượi. Lão giả này bị xích vào một cây hắc trụ, xem qua có vẻ là được đúc nên từ huyền thiết (thép). Tiểu Phàm chạy tới nơi, quỳ xuống, đỡ lấy lão giả đang gục đầu.

- Tiền bối, tiền bối...

Lão giả ngửa mặt lên nhìn hắn, hỏn hển nói:

- Tiểu Phàm, mau lên, mau rời khỏi đây!

- Tiền bối nói gì vậy?

Tiểu Phàm nghi hoặc.

- Y sắp đến rồi, kẻ thù của ta sắp đến rồi!

Nhất Tiêu vội nói.

- Há?

Tiểu Phàm kinh hãi.

- Còn không mau đi? Y mà tới, ngươi, ngươi là truyền nhân của ta... y sẽ giết ngươi!

Nhất Tiêu lại tiếp.

- Vãn bối...

Tiểu Phàm do dự.

- Đi đi...

Nhất Tiêu mệt mỏi nói.

- Tiền bối, người... còn di nguyện gì, vãn bối sẽ giúp người...

Tiểu Phàm đột ngột nói.

- Hắc... hắc... Sao hả? Cảm động sao? Thấy hối hận chứ gì? Đúng là tiểu tử ngốc, hối hận thì đồng ý thành thân với hậu đại của ta đi...

Nhất Tiêu cười nói. Bỗng "Khục!", y lại thổ huyết, chỉ là lần này, trong búng máu y mới thổ ra còn lẫn cả nội tạng...

- Tiền bối, người...

Tiểu Phàm lo lắng.

- Lo cái gì, chỉ là chết thôi mà... đây đã là chuyện chắc chắn phải xảy ra rồi. Chấp thuận di nguyện cuối của ta không? Ta không muốn ép ngươi đâu...

Nhất Tiêu nhẹ nói.

- Văn bối... văn bối... đồng ý!!!

Tiểu Phàm sau giây lát do dự cuối cùng cũng quyết định.

- Không sợ phản bội nữ tử kia sao?

Nhất Tiêu hỏi.

- Nàng... sẽ hiểu cho văn bối.

Tiểu Phàm nói.

- Ha ha ha... Hảo... vậy mới là nam tử hán chứ hả...

Nhất Tiêu cười ha ha.

- Tiền bối, người còn chuyện gì chưa hoàn thành không?

Tiểu Phàm hỏi.

- Hết rồi... vậy thôi... Giờ ngươi hãy vì ta mà mau rời khỏi đây đi.

Nhất Tiêu dần nhắm mắt lại, nói.

- Văn bối... xin cáo biệt...

Nói đoạn, Tiểu Phàm lùi ra, gập người, đập đầu ba cái!

- Sư phụ, đệ tử Lâm Tiểu Phàm xin xuất sư, nhập thế!

Tiểu Phàm nước mắt lã chã rơi, kiên nghị nói. Dường như đây là điều duy nhất mà hắn nghĩ hắn còn có thể làm cho Phạm Nhất Tiêu. Hắn chỉ có thể làm vậy để thể hiện được vô hạn biết ơn trong lòng... Hắn đứng dậy, nhẹ quay lưng, rồi nhanh chóng chạy đi...

Khi Tiểu Phàm đã khuất sau sóng cát, Nhất Tiêu mở mắt ra nhìn, trên miệng nhẹ nở một nụ cười...

- HẾT CHƯƠNG 7 –

- Chú thích:

1) Bàn Cổ: theo truyền thuyết thì khi thiên địa còn chưa phân, tất cả chỉ là hỗn mang, chưa có bất cứ thứ gì, Bàn Cổ xuất hiện, dùng sức mình khai thiên lập địa, tạo nên thế giới. Có thể nói Bàn Cổ là một trong các vị cổ thần xa xưa nhất, có sức mạnh vô cùng. Các bạn đọc giả có thể tìm hiểu thêm trên google.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tu luyện khởi phát (bắt đầu tu luyện)

- Thiên Văn, ngươi đến rồi hả?

Một lão giả đang bị xích vào một cây hắc thiết trụ (trụ sắt màu đen) ngửa mặt lên thiên không (không trung) cười nhạt hỏi.

Từ hư không, chẳng biết bằng cách nào, một nam nhân cứ thế từ từ hiện ra. Ban đầu y chỉ là một cái bóng mờ, rồi dần dần hiện rõ nét hơn... Y mở lời:

- Nhất Tiêu, cuối cùng ông không chịu nổi mà chấp thuận tự vẫn rồi hả?

Nhất Tiêu khước miệng từ từ vẽ thành một nét cười khinh khinh, không đáp, nhìn thân ảnh phía trước bằng nửa con mắt.

- Hừ... vẫn như năm ngàn năm trước. Rất lạnh lùng! Có điều...

Thiên Vấn nhú mày, tiếp:

- Hình như tự vận không giống tính cách của ngươi... Ta cứ cho rằng, ngươi sẽ kiên trì ít nhất năm ngàn năm nữa chứ... Không lẽ...

Thiên Vấn nhìn kĩ Nhất Tiêu một lượt, chợt trông mắt sáng ngời, ha hả nói:

- Ha ha ha... ta hiểu rồi.. Ngươi đã có truyền nhân! Đã giao giới chỉ cho nó rồi sao?

Nhất Tiêu mỉm cười:

- Phải thì sao? Ngươi còn có thể làm gì chứ? Nó đã cao chạy xa bay rồi... Hơn nữa với giới chỉ của ta bên ngươi, khí tức của nó chính là vô hình đối với ngươi.

- Thật sự không ngờ... vận khí của ngươi cũng là "đắm phải phân chó" đi (ý nói quá may mắn, theo quan niệm châu Á, ra đường mà đắm phải phân chó chính là sẽ gặp may mắn). Vậy nó là sư đệ hay sư muội của ta đây!?

- Muốn dò hỏi sao? Ngươi đừng quên ta là sư phụ của ngươi, trò trẻ con đó đừng giở ra với ta.

- Hắc hắc...

Thiên Vấn cười nhẹ, nói tiếp:

- Thôi... không cần nói chuyện thừa thãi nữa, giờ thân thể ngươi cũng nên thuộc về ta rồi!

Nhất Tiêu lại mỉm cười nhẹ, khẽ nói:

- Ngươi nghĩ ta sẽ để ngươi biến ta thành khôỉ lổ sao? (khôỉ lổ tức là con rôi, giống như cương thi vậy)

- Ngươi còn có thể kháng cự ư?

Thiên Vấn tự tin nói.

Nhất Tiêu miệng lẩm bẩm rất khẽ, lờ ra khỏi miệng gần như không còn rõ là gì nữa rồi...

- Tuyệt diệt chứ!? Muốn hôi yên phi diệt sao? (hôi yên phi diệt tức là tan thành mây khói)

Thiên Vấn kinh hãi.

Bỗng nhiên trên thân thể Nhất Tiêu xuất hiện hàng hàng những kí tự kì lạ. Chúng nhanh chóng lan tràn khắp thân thể gầy gò của ông. Nhất Tiêu nói:

- Thà rằng hôi yên phi diệt, không thể đầu thai còn hơn là trở thành khôỉ lổ cho ngươi điều khiển... Ngươi cứ chờ xem. Kẻ cười cuối cùng mới là kẻ chiến thắng.

Thiên Vấn tức giận, hai mắt gườm gườm nhìn thân ảnh gầy gò của sư phụ y, như thể ánh mắt độc xà lăm le con mồi của mình mà bất lực không thể ăn được vậy...

Giữa sa mạc vô hạn cát, một thiếu niên kì lạ một mình lê lét bước đi...

Thiếu niên này khoảng mười ba tuổi, nhưng y phục lại như hài tử mới sinh. Hắn mặc một chiếc yếm đỏ có thêu một đóa hoa sen rất đẹp, phía dưới lại chỉ có một chiếc khố nhỏ. Thực là kì lạ vô cùng! Thiếu niên này cũng có thể xem là anh tuấn. Khuôn mặt hắn thanh tú với những đường nét của một thư đồng dễ mến. Mày dậm, mắt sâu lại thêm cái mũi thẳng tạo cho người đối diện ấn tượng về một vị tiểu quân tử... Người này không ai khác chính là Lâm Tiểu Phàm.

Nhìn lên thiên không, hắn lẩm nhẩm:

- Sắp tối rồi, cần phải tìm được nơi nghỉ ngơi thôi...

Hắn đã đi bộ trong sa mạc này hơn hai ngày thời gian rồi, nhưng phía chân trời vẫn chỉ có cát và cát mà thôi, một bóng người cũng không thấy. Hắn bây giờ đã hết sức mệt mỏi rồi, miệng thì khát khô, bụng thì cồn cào. Dù rằng hắn đã thử phương pháp hít thở của Hạ Y Thần nhưng kì quái là một chút tác

dụng cũng không có. Cuối cùng hắn chỉ còn biết bước đi nhanh hơn về phía trước với hy vọng là tìm được một người nào đó có khả năng giúp đỡ hắn ra khỏi sa mạc này. Đi thêm một canh giờ nữa, trời đã tối hẳn, Tiểu Phàm đành tìm tạm một nơi lấp phía sau sóng cát nhằm tránh gió để nghỉ tạm. Hắn bắt đầu thiền định...

"Ma kinh công pháp hiện đã rõ ràng rồi... ta cũng nên bắt đầu tìm hiểu thôi", Tiểu Phàm trong lòng thầm nghĩ. Trong đầu hắn bắt đầu hiện lên hình ảnh của một cuốn sách. Hắn mở ra trang sách đầu tiên trong tâm tưởng.

"Ma kinh chủ tu thân thể, tu luyện chính là trở thành Bàn Cổ.

Ma công cũng là Thần công. Nhất niệm hóa Ma, nhất niệm thành Thần.

Ma kinh thất cấp cảnh giới, phân làm

Ma Bình, Ma Soái, Ma Tướng, Ma Vương, Ma Đế, Ma Hoàng, Thần Ma

Tu tập Ma kinh, hoành tảo thiên địa, xoay chuyển càn khôn, âm dương chính là nằm trong lòng bàn tay..."

(Dịch nghĩa:

"Ma kinh tập trung tu luyện thân thể, tu luyện để trở thành Bàn Cổ.

Ma công cũng là Thần công. Một ý nghĩ có thể thành Ma, một ý nghĩ cũng có thể thành Thần.

Ma kinh bảy cấp cảnh giới, chia làm

Ma Bình, Ma Soái, Ma Tướng, Ma Vương, Ma Đế, Ma Hoàng, Thần Ma.

Tu tập Ma kinh, khuấy đảo thiên địa, xoay chuyển đất trời, âm dương ở trong lòng bàn tay..."

Tiểu Phàm cứ thế đọc cuốn sách trong tâm tưởng của mình, tìm hiểu kỹ càng về Ma kinh công pháp. Nửa canh giờ sau hắn mở mắt ra, nhẹ thở một hơi. Hắn cuối cùng đã tìm hiểu xong toàn bộ Ma kinh, có nhiều chỗ hắn không hề lĩnh ngộ được, nhưng đúng như Phạm Nhất Tiêu đã nói, hắn thực đã nằm lòng toàn bộ khẩu quyết.

Tiểu Phàm đưa một ngón tay lên miệng, nhẹ cắn vào đầu ngón tay, tiên huyết bắt đầu chảy ra... Hắn từ từ đứng dậy, dùng máu làm mực, ngón trở làm bút, vẽ lên mặt cát một vòng tròn chín biểu tượng khác nhau. Sau khi hoàn thành biểu tượng cuối cùng, hắn ngồi xuống, thiền chính giữa vòng tròn, bắt đầu lâm nhâm:

- Ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ; Tứ tố (bốn nguyên tố): Phong, Lôi, Quang, Âm. Cấp cấp như luật lệnh, ta cầu sự chấp thuận của người...

Chín đồ hình trên mặt cát bắt đầu sáng lên lấp lánh, phân làm chín màu khác nhau: hoàng kim sắc (màu vàng kim), lục sắc (màu xanh lá cây), lam sắc (màu xanh dương), xích cam sắc (màu đỏ cam), hạt thổ sắc (màu nâu đất), vô sắc (không màu, trong suốt), ngân sắc (màu bạc), bạch sắc (màu trắng) và cuối cùng là hắc sắc (màu đen)...

Tiểu Phàm tiếp:

- Ta, Lâm Tiểu Phàm, hậu duệ Bàn Cổ, đại diện cho nguyên tố...

Vèo... vèo..., đột nhiên hai đồ hình trên mặt đất bay lên không trung, xẹt về phía ngực trái của Tiểu Phàm. Một ngân sắc đồ hình, một hắc sắc đồ hình, cả hai quán vào nhau thoát cái liền "tác" lên ngực hắn một nhị hợp đồ hình (biểu tượng được tạo nên bởi hai biểu tượng khác). Đồ hình ngân sắc lớn hơn trở thành trung tâm, hắc sắc đồ hình nhỏ hơn liền nằm ở bên phải. Nhị hợp đồ hình lấp lánh, koe sáng ngay vị trí tim của hắn, sau đó lập tức ảm đi, biết mất. Bảy đồ hình còn lại trên mặt cát cũng theo đó đồng loạt vô ảnh vô tung như chưa hề tồn tại. Tất cả nói thì lâu, song chỉ diễn ra trong vài cái nháy mắt mà thôi.

- ... Lôi Điện cùng Hắc Âm!

Tiểu Phàm dứ dứ, xung quanh liền trở lại trầm mặc tựa như toàn bộ cảnh tượng huyền ảo vừa rồi chưa từng xuất hiện.

"Là Lôi Điện và Hắc Âm nguyên tố sao? Không ngờ thể chất của ta lại thích hợp tới hai nguyên tố cùng lúc. Tuy rằng Hắc Âm nguyên tố chỉ là phụ gia (thêm vào) nhưng hai vẫn là hai... Hắc... hắc..."

Tiểu Phàm đắc ý trong lòng, tự nói một mình.

Toàn bộ việc này thực chất là bước khởi đầu để tu luyện Ma kinh. Tiểu Phàm chính là chiếu theo hướng dẫn trong công pháp mà thực hiện. Muốn tu tập Ma kinh trước tiên kẻ tu luyện phải khắc lên mình nguyên tố đồ hình. Từ đó tìm ra bản thân thích hợp với nguyên tố nào trong ngũ hành tứ tố. Bởi lẽ tu tập Ma kinh chính là hấp thụ linh khí thiên địa mà chuyển hóa thành một loại năng lượng gọi là Thần Ma lực, rồi lại dùng loại năng lượng ấy dẫn dắt qua thân thể để tu luyện cơ nhục toàn thân. Mà linh khí thiên địa lại chia làm chín nguyên tố. Kẻ tu tập Ma kinh thích hợp với nguyên tố nào thì sẽ phải hấp thụ nguyên tố đó để tu luyện. Theo như thông tin mà Phạm Nhất Tiêu để lại trong tâm trí Tiểu Phàm thì trong Thần Ma tộc đa phần người tu tập Ma kinh đều chỉ thích hợp với một nguyên tố mà thôi. Nhưng tất nhiên vẫn có những trường hợp đặc biệt, trong lịch sử Thần Ma tộc có những người thích hợp tới hai

nguyên tố. Những người này dù rằng tu luyện Ma kinh khó khăn hơn rất nhiều so với những người chỉ thích hợp với một nguyên tố, nhưng một khi đã tu luyện Ma kinh thì chính là cường đại hơn cả chục lần. Họ được xem là những người có thiên phú tuyệt vời của chủng tộc. Trong lịch sử của Thần Ma tộc tổng cộng chỉ có ba người mà thôi, và cả ba người đó đều là trưởng tộc các đời cả. Như vậy có thể thấy song nguyên tố thích hợp kỳ hiếm tới mức nào, nói là "phượng mã lân giáp" (lông phượng, vảy lân) cũng không sai.

Tiểu Phàm bắt đầu tập trung tinh thần, bắt đầu tu luyện theo Ma kinh.

"Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, cảm nhận thích hợp nguyên tố trong thiên địa, thu vào trong mình mà chuyển hóa thành Thần Ma lực. Từ đây, tích lũy rồi dần dần đi qua tim. Luyện tim, hóa huyết (thay đổi máu), tu luyện thành Ma binh..."

Tiểu Phàm nhẹ mở mắt ra, trước mắt hắn là cả một cảnh tượng vô cùng kì ảo. Xung quanh Tiểu Phàm bây giờ là vô vàn luồng ánh sáng trôi nổi, cùng với những quang cầu đầy màu sắc. Luồng sáng thì khi như thể thực chất, tựa như những dòng nước mềm mại mà cũng giống như hư thể tựa khói xương uốn lượn xung quanh hắn. Quang cầu thì bay nhảy như có ý thức trong những dòng sông ánh sáng kia, lúc lặn xuống, lúc lại tung mình bay lên... Dòng ánh sáng và quang cầu tổng cộng chia ra làm chín sắc màu khác nhau, cũng chính là chín màu sắc của ngũ hành tứ tố. Tuy rằng cả chín màu sắc đều hiện rõ trong mắt hắn; nhưng những dòng ánh sáng và quang cầu màu bạc và màu đen lại nổi bật hơn cả. Ngân sắc thì rực rỡ, lấp lánh, lóa sáng. Hắc sắc thì như thể nét vẽ mực tàu trong một rừng những màu sắc rực rỡ vậy, nổi bật vô cùng.

- Đây chính là linh khí trong thiên địa sao? Thật đẹp!

Tiểu Phàm ngưng ngẩn tự nói.

Hắn nhẹ giơ một tay ra chạm vào một luồng xích cam quang (luồng ánh sáng màu đỏ cam). "Thật ấm áp. Giống như hơ tay vào lò sưởi vậy. Đúng là linh khí hòa hệ rồi..." , Tiểu Phàm cảm nhận. Hắn thu cánh tay lại, hướng tới một ngân sắc quang cầu. Một cảm giác thích thú truyền từ lòng bàn tay hắn lên tới não bộ.

- Thật thoải mái, không rõ là cảm giác gì nữa, nhưng mà rất dễ chịu...

Tiểu Phàm bật thốt.

Đó chính là một quang cầu linh khí lõi nguyên tố!

Tiểu Phàm cười cười, bắt đầu hai tay kết thành những ấn pháp huyền ảo...

Khác với những công pháp khác là lấy việc thổ nạp để hấp thụ linh khí trời đất tạo thành chân khí trong cơ thể mình, Ma kinh lại lấy nguyên tố đồ hình kết hợp với những ấn pháp huyền ảo để dẫn dắt linh khí nguyên tố vào trong thân thể tạo thành Thần Ma lực. Hơn nữa đa phần các công pháp khác đều không phân biệt linh khí thiên địa thành ngũ hành tứ tố khi hấp thụ mà chỉ đơn giản là hấp thụ tất cả vào mà thôi. Vì lẽ đó, linh khí khi được hấp thụ sẽ không thể tinh thuần hoàn toàn, mà sẽ có phần tạp nham, đa nguyên tố. Lại nói ai cũng có thích hợp nguyên tố với bản thân mình, năng lực thì triển ra đều có liên quan đến nguyên tố ấy. Cho nên nếu so sánh với những người có chân khí tinh thuần thì những người có chân khí đa nguyên tố khi thi triển năng lực sẽ không thể mạnh mẽ được bằng...

Từ một dòng ngân sắc ánh sáng, và một dòng hắc sắc ánh sáng, từng tia linh khí lõi điện, hắc ám nguyên tố bay ra, từ từ hướng tới thủ ấn của Tiểu Phàm. Một ngân, một hắc hai tia linh khí quấn quýt lấy nhau, rồi theo hai cánh tay hắn di chuyển vào trong nội thể, một cách tự nhiên chuyển hóa thành Thần Ma lực khi đi xuyên qua thủ ấn. Cứ thế, Tiểu Phàm chậm rãi hấp thụ linh khí nguyên tố của thiên địa... Nhị hợp đồ hình nơi trái tim hắn lại ẩn ẩn hiện hiện lóe lên từng tia sáng. Bỗng nhiên, trái tim hắn giật thót vô cùng đau đớn, đau đến độ cả người như muốn co quắp lại.

Phụt...

Tiểu Phàm đột ngột phun máu, nằm vật ra mặt cát!

Lấy tay lau đi vết máu ở miệng, hắn thóa mạ:

- Con mẹ nó chứ... biết là khó nhưng không ngờ lần đầu thử lại thành ra bị thương thế này...

Vừa rồi hắn chính là làm theo chỉ dẫn của công pháp: lấy Thần Ma lực luyện tâm (tim)! Sau khi dẫn dắt và chuyển hóa linh khí thiên địa thành Thần Ma lực, hắn cẩn thận dẫn chúng vòng quanh cơ thể một lượt: từ hai tay chạy xuống đan điền, rồi chia là hai luồng khí đi xuống hai lòng bàn chân, sau lại vòng lên từ từ chạy vào tim... Tất cả các bước hắn đều làm vô cùng cẩn thận, cố gắng không để một chút sai sót nào xảy ra... Nhưng bước cuối cùng, hắn chỉ dẫn dắt Thần Ma lực lệch đi một chút xíu mà thôi, nào ngờ... hắn lại học máu đương trường. Chỉ có thể nói vị trí xung phá cuối cùng để tu luyện cấp độ đầu tiên của công pháp này quá trọng yếu đi. Nếu là nơi khác thì có lẽ đã không sao, nhưng đây lại là trái tim, một trong những vị trí yếu nhược nhất của cơ thể. Theo lý luận của Ma kinh, muốn luyện thể trước phải luyện từ trong ra. Mà muốn thay đổi nội thể, trước phải luyện huyết (luyện máu). Và tim chính là nơi chi phối máu, vì vậy luyện thể khởi phát trước phải luyện trái tim. Chỉ có đã thông thành công nơi này thì mới có thể chứa Thần Ma lực, luyện huyết, và từ đó tiếp tục tu luyện Ma kinh!

Tiểu Phàm than nhẹ một tiếng, rồi lại ngồi dậy tiếp tục thử đả thông trái tim lần nữa...

Sáng hôm sau...

Tiểu Phàm nhẹ mở mắt ra, miệng thở một hơi dài rồi thu công. Từ đêm hôm qua tới giờ không biết hắn đã thổ huyết bao nhiêu lần rồi, nhưng kết quả cuối cùng vẫn chỉ có một mà thôi: hắn thất bại!

- Ài...

Tiểu Phàm thở dài rồi đứng dậy, tiếp tục hành trình về phía trước.

"Tuy rằng cả đêm qua cố gắng vất vả vẫn không thể đã thông kinh mạch tại trái tim nhưng cũng không phải là không thu được gì... Ít nhất thì kinh mạch tại trái tim ta cũng đã bền bỉ hơn rất nhiều rồi... Ngoài ra... ta lại không thấy đói khát nữa rồi!", Tiểu Phàm tuy rằng không hài lòng lắm với thành quả này nhưng cũng là không phải không chấp nhận được.

Ngày đi, đêm tu luyện, ba ngày thời gian tiếp theo của Tiểu Phàm tại sa mạc nhanh chóng trôi qua... Tuy rằng kết quả tu luyện của hắn vẫn là không thể đã thông kinh mạch nơi trái tim, nhưng không phải là không làm được cái gì. Dù sao hắn cũng là đã cần miễn chịu đau đớn để tu luyện hàng đêm. Chỉ ít kinh mạch nơi trái tim hắn càng lúc càng bền bỉ hơn rồi, hơn nữa, dường như ở mỗi đường kinh mạch lại như ẩn chứa một phần lõi đỉnh, một phần hắc ám, thành ra đôi lúc kinh mạch của hắn khi tu luyện có lóe sáng lên ngân sắc quang mang (ánh sáng bạc), chốc chốc lại tối đen như thể được bao bọc bởi bóng tối vậy...

- Phía trước là...

Tiểu Phàm neho neho mắt nhìn về nơi xa.

- Ha ha ha... thấy rồi... tìm thấy thị trấn rồi.

Hắn cười như điên dại, chạy nhanh về phía đó...

- HẾT CHƯƠNG 8 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nghênh lai trấn

- Kẹo Hồ Lô đây... Mua đi... Mua đi...

- Vị tiểu huynh đệ, xem hàng đi... xích thiết này là loại hảo hạng đó nha, chỉ 3 ngàn tệ thôi... Ê ê.. sao không trả giá chứ?... Ê...

Tiểu Phàm cười cười, chỉ lắc nhẹ đầu...

Sau bốn ngày chật vật trong sa mạc, hắn hiện tại đã tìm thấy được tiểu trấn này. Nơi đây có tên là Nghênh Lai Trấn ("Nghênh Lai" tức là chào mừng người đến). Có lẽ vì địa phương này nằm ngay bên rìa của sa mạc nên lấy tên như vậy. Sa mạc mà hắn vừa thoát ra được người ta biết tới với cái tên: Cuồng Mạc (sa mạc điên dại). Theo như người dân tiểu trấn kể lại thì sa mạc đó một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày thì tới hơn ba trăm năm mươi ngày là có bão cát hoành hành. Hơn nữa, ở đây còn có một câu ngạn ngữ thế này: "Đao Sơn, hỏa hải cũng chẳng bằng Cuồng Mạc bạo phong" (núi đao, biển lửa cũng chẳng bằng gió lớn của Cuồng Mạc)! Chỉ một câu ấy thôi cũng đủ để hình dung bão cát Cuồng Mạc đáng sợ thế nào. Phải nói rằng Tiểu Phàm là kẻ hết sức may mắn khi lang bạt trong đó bốn ngày thời gian mà không phải đối đầu với một trận bão cát nào. Chỉ là sau khi hỏi thăm mọi người ở tiểu trấn rồi, hắn mới nhận ra mình may mắn ra sao. Nghe xong câu ngạn ngữ kia, Tiểu Phàm cũng phải rùng mình ớn lạnh khi nghĩ tới kết cục của mình nếu gặp phải bão cát Cuồng Mạc... Sau khi đến được nơi này, hắn lập tức bắt đầu đi mà tìm lấy một bộ y phục của một gia đình. Dẫu sao hắn cũng đang mặc đồ của một tiểu hải tử. Nếu để người ta trông thấy hắn thì đúng là không biết làm sao, căn bản là quá khác người...

Tiểu Phàm vừa đi vừa ngắm nghía nơi này. Mặc dù nó chỉ là một cái tiểu trấn, nhưng có lẽ vì nằm nơi rìa Cuồng Mạc, có thể nói là nơi cung cấp nhu yếu phẩm trọng yếu cho những ai vào và ra Cuồng Mạc, cho nên nơi đây khá là tấp nập. Tuy rằng chưa tới mức phồn hoa, nhưng nhà cửa hai bên đường đều mọc lên san sát, khá là khang trang. Ngoài ra, ở trên phố, đâu đâu cũng thấy các sạp hàng bán đủ loại đồ khác nhau. Hơn nữa đa phần những thứ đồ đó, Tiểu Phàm đều chưa từng thấy bao giờ. Nào là tinh thiết kì lạ, kì thảo đủ hình dáng, vũ khí... và đặc biệt ở đây có một loại hàng khiến Tiểu Phàm phải đặc biệt chú ý. Đó là... thực phẩm! Tại sao? Thực phẩm thì có gì đáng chú ý? Không phải vì chúng có hình dáng kì lạ, hay thế nào cả. Mà đó là do công dụng của những thứ này rất đặc biệt. Ở đây họ không gọi đó là thực phẩm mà gọi là "linh phẩm". Bởi vì người ở đây ăn chúng không chỉ để thỏa mãn nhu cầu "học, đói" mà quan trọng hơn là để... bổ sung linh lực, chân khí trong cơ thể! Tiểu Phàm tính vốn hiếu kì, nên muốn dùng thử vài thứ linh phẩm, nhưng hắn chợt nhận ra... bản thân không hề có tiền tệ của nơi này.

Tiểu Phàm đi qua sạp hàng của một vị thư sinh đang buôn bán vài cây dược thảo kì lạ. Hắn đứng lại hỏi:

- Xin hỏi đại ca, cái này bán như nào?

Vừa nói hắn vừa chỉ vào một thảo dược dạng cỏ màu vàng kim, trông rất đẹp mắt.

Người thư sinh kia vừa nghe thấy có người hỏi mua hàng, vội vàng đứng dậy, mắt sáng bừng, nói:

- Tiểu huynh đệ quả là người có mắt nhìn hàng, cây Xà Kim Thảo này mà dùng làm nguyên liệu chế biến linh phẩm thì đúng là công dụng không chỉ tuyệt hảo mà hương vị cũng là hạng một đó... Vì tiểu huynh đệ là người biết nhìn hàng, ta chỉ lấy người bày đồng tề thôi...

- Bày đồng tề? Quá đắt! Ta không mua nữa...

Tiểu Phàm nhú mày đáp, rồi hừ nhẹ, quay người bước đi...

- Ê... bình tĩnh nào... người có thể trả giá mà... năm, không bốn đồng tề được không? Này...

Tiểu Phàm giả như không nghe thấy, cứ thế đi tiếp. "Đồng tề? Người bán kim liệu (nguyên liệu kim loại) vừa rồi có nói "ngân tề" nữa? Vậy là tiền tề của thế giới này là đồng tề và ngân tề rồi...", vừa đi hần vừa nghĩ.

- Haizz... giờ làm sao để cường đại hơn đây?

Vừa đi hần vừa nhìn lên trời, miệng thì lầm bầm. Hần bây giờ đã thất lạc khỏi sư phụ Dương Quá, lại không biết Lâm gia ở đâu, cho nên trở về là quá khó khăn. Bối vậy hần chỉ có một cách là tự lập, tìm cách trở nên cường đại hơn. Hơn nữa, cha mẹ cho hần theo sư phụ rồi khỏi Lâm gia cũng chính là muốn hần trở nên mạnh mẽ hơn, rồi một ngày trở về có thể làm cường giả đỉnh thiên lập địa... "Hơn nữa, làm sao kiếm được tiền đây?", hần lại tự hỏi. Dù rằng hần không cần ăn vẫn có thể nhờ việc tu luyện mà lấp đầy cái bụng được nhưng hần hiểu cho dù ở thế giới nào, đời nào đi chăng nữa thì tiền vẫn là thứ cần thiết. Người ta vốn có câu "Vô tài bán bộ nan" (không tiền tài nửa bước cũng khó đi). Cho nên việc đầu tiên Tiểu Phàm nghĩ tới là làm sao để kiếm được tiền ở nơi này. Từ đó mới có cơ hội tìm hiểu phương pháp giúp cho bản thân cường đại hơn.

- Bạch!

- Ui da... người đi đứng kiểu gì vậy? Không nhìn đường sao?

Một giọng nói phẫn nộ vang lên.

Thì ra Tiểu Phàm vì vừa đi vừa nhìn lên trời, lại trong lòng nhiều điều ngổn ngang nên đã vô ý đụng phải người ta khiến cả hai ngã ra đất. Vừa xoa xoa mông vừa đứng dậy, Tiểu Phàm vội nói:

- Thật xin lỗi, là tại hạ vô ý...

Nói đoạn, hần quan sát người đối diện.

Đó là một tiểu khất cái (ăn mày nhỏ tuổi) mặt mũi lấm lem, quần áo rách rưới, độ tuổi cũng khoảng độ như hần...

- Hừ... bốn tiểu... à, bốn đại gia rộng lượng tạm tha cho người, giờ ta đang có việc. Tính sổ với người sau...

Dứt lời, y vội vã đứng dậy.

Bỗng nhiên...

- Tiểu tử kia, tìm thấy người rồi. Anh em, nó đây rồi...

Một tên đại hán to cao từ xa nhìn về phía hai người Tiểu Phàm quát lớn.

"Toi rồi... đúng là oan gia ngõ hẹp... sao lại nhận ra chứ?", Tiểu Phàm chột dạ. Tên đại hán đó... là người của gia đình mà hần đã trộm y phục. Giờ người ta nhận ra y phục của hần mà đuổi tới rồi. Tiểu Phàm lập tức xoay người chạy vội đi...

- Chạy đâu cho thoát!

Tên đại hán và khoảng năm sáu người nữa hò quát đuổi theo.

"Khốn thật...", vừa chạy Tiểu Phàm vừa thóa mạ.

- Ê... tên không có mắt nhà người chạy theo ta làm gì?

Đột nhiên một thân ảnh bên cạnh quay sang quát hỏi Tiểu Phàm, mặt mày lo lắng. Người đó chính tên khất cái khi nãy.

- Ta phải hỏi người câu này mới đúng? Người chạy theo ta làm gì?

Tiểu Phàm cũng cuống lên, vừa chạy vừa hỏi lại.

- Nhảm nhí, ai thêm chạy theo người, chúng đuổi theo ta, nên ta mới chạy...

- Cái gì? Đuổi theo người?

Tiểu Phàm ngớ người ra, hai chân lập tức đứng lại...

Nhìn bóng người tên tiểu khát cái thoăn thoắt phía trước, miệng hắn không khỏi nhếch lên tự giễu. "Đúng là có tật giật mình mà. Hóa ra là đuổi theo hắn, không phải ta...", Tiểu Phàm thở phào một hơi.

Chỉ là...

- Tên kia... Anh em, hắn là kẻ ăn cắp y phục sáng nay đó... bắt hắn lại giao cho lão gia...

Một giọng hét vang từ sau Tiểu Phàm vọng tới.

"Cái gì?", Tiểu Phàm quay phắt đầu lại...

- Chết tiệt mà!

Hắn lập tức tốc khởi cước bộ (đột ngột chạy nhanh) vừa chạy vừa hét lớn...

- Hà? Tên không mắt? Sao ngươi lại chạy theo ta nữa vậy?

Tên khát cái ngạc nhiên khi thấy Tiểu Phàm lại chạy nhanh tới, song song với mình.

- Chúng đuổi theo ta...

Tiểu Phàm hỏn hển đáp.

- Ngươi... chạy đường khác đi... đừng chạy theo ta nữa...

Tên khát cái vội nói.

- Ta không chạy theo ngươi... hơn nữa đường này đâu phải của ngươi...

Tiểu Phàm đáp.

- Ngốc tiểu tử... ta và ngươi chạy khác đường, phân tán lực lượng của bọn chúng, may ra mới có cơ hội chạy thoát...

Nói đoạn, tên đó liền chạy nhanh vào một cái ngõ bên mé trái đường lớn.

Tuy rằng Tiểu Phàm nói cứng nhưng thực chất đúng là hắn chạy theo tên tiểu khát cái. Bởi lẽ, hắn mới đến Nghênh Lai Trấn sáng nay, đường lối hắn căn bản là mù tịt. Cho nên hắn sợ chạy lung tung vào đường cụt thì đúng là kết cục của hắn không còn gì để nói rồi. Vì thế hắn mới chạy theo tên khát cái. Nhưng giờ hắn nghe tên kia nói có lý, hơn nữa tên tiểu khát cái đã rẽ vào đường nhỏ mà chạy, để đường lớn – con đường căn bản là không có ngõ cụt cho hắn, nên bây giờ hắn quyết định không chạy theo tên kia nữa, mà sẽ làm theo kế hoạch phân tán lực lượng của đám người phía sau.

Tiểu Phàm đang thực mạng chạy thì, véo... – một bóng ảnh từ bên trái nhảy ra.

- Sao lại là ngươi? Sao lại chạy ra đây?

Tiểu Phàm kinh ngạc. Hóa ra người vừa nhảy ra là tên tiểu khát cái vừa rồi.

- Bên đó... bên đó cũng có người của bọn chúng? Hơn mười tên đuổi ta, may mắn lắm mới chạy ra được đây...

Tên tiểu khát cái sợ hãi đáp.

- Ngươi... dẫn thêm người đến sao? Ngươi... rốt cuộc đã làm gì mà bọn chúng sử dụng lực lượng hùng hậu tới vậy để đuổi ngươi chứ?

Tiểu Phàm vừa tức vừa tò mò hỏi.

- Không có gì to tát cả... ta chỉ là vì hoàn cảnh bí bách, định lên mượn ít ngân tệ trong phủ của họ, sau có cơ hội sẽ trả lại... nào ngờ không may nhìn thấy tiểu thư nhà đó tắm... Nàng ta hét lên, làm ta bị lộ, nên mới phải chạy chối chết như thế này...

Tên khát cái mặt tỉnh bơ đáp.

- Cái gì mượn sau sẽ trả, nói hoạch toẹt ra là ngươi định trộm của không thành đi. Lại còn "không may nhìn thấy tiểu thư nhà đó tắm". Hừ "không may" cái con khi... rõ ràng là hái hoa không thành... Mới tỵ tuổi mà đã như thế. Ngươi có bị bắt cũng là đáng đi...

Tiểu Phàm khinh khỉnh đáp.

- Ấy... tiểu tử ngươi đừng có nói bừa... ta nói thực đó nha... ta cũng là... à không... ta thêm gì nhìn chứ... Đã nói là không may mà... Mau lên... nấp vào đây.

Đang nói, tên tiểu khát cái đột ngột gọi giật Tiểu Phàm, rồi nhanh chóng chạy vào một con hẻm nhỏ. Tiểu Phàm thấy thế liền vội vàng chạy vào theo. Chạy vào tới nơi, hắn nhìn thấy một ngôi miếu bỏ hoang... Hai người chạy vào trong.

- Mau lên, trốn sau bức tượng.

Tên khát cái nhanh nhẹn, chạy ra sau bức tượng thờ ở chính giữa miếu. Tiểu Phàm chạy theo, trốn sau lưng bức tượng đá.

- Vào đây...

Tên khát cái hást hást tay nói.

Tiểu Phàm ngạc nhiên. Chỉ thấy, sau lưng bức tượng, phía dưới đài thờ là một lỗ hổng lớn, tiểu khát cái đã chui vào trong, đang vẫy tay ra hiệu cho Tiểu Phàm chui vào cùng. Xem ra lỗ hổng này là do năm tháng nơi đây bị bỏ hoang lâu ngày mà tạo ra. Vật liệu lúc xây dựng có lẽ cũng không được tốt lắm, cho nên giờ mới bị lở ra thế này. Sau khi Tiểu Phàm chui vào rồi, tên khát cái liền nhanh chóng lấy rom lấp miệng chỗ hổng lại. Nếu ai vô tình mà nhìn thấy chỗ này, căn bản nếu không biết trước thì cũng không thể nhận ra được.

- Thế nào? Chỗ này tốt chứ hả?

Tiểu khát cái đắc ý hỏi.

- Sao ngươi biết được nơi này?

Tiểu Phàm tò mò hỏi.

- Ta vốn đang sống tạm ở đây mà...

Tên khát cái đáp.

Tiểu Phàm đang định nói tiếp thì, bên ngoài có tiếng động... Tên khát cái nhanh tay che miệng Tiểu Phàm lại rồi ra hiệu im lặng. Hai người hồi hộp chờ đợi.

- Mau tìm bọn chúng đi...

Giọng nam từ vừa rồi truy đuổi bọn họ vang lên. Sau đó là liên tiếp những bước chân người và tiếng lật đồ đồ... Bỗng một tiếng quát vui mừng vang lên ngay trên đầu hai người Tiểu Phàm.

- Tìm thấy hai người rồi!

Cả hai dựng đứng cả tim, tên khát cái đang định vùng dậy, thì Tiểu Phàm vội tóm lấy vai y kéo xuống. Hắn lắc nhẹ đầu...

Lúc sau...

- Đại ca, ở đây cũng không có...

Tên vừa quát lớn nói vọng ra ngoài.

Hai người Tiểu Phàm nhìn nhau, nhẹ thở ra một hơi.

"Quả nhiên là chỉ là dọa mà thôi. May mà kiếp trước xem nhiều phim, nên không có mắc lừa...", Tiểu Phàm nghĩ thầm.

- Đi thôi... Chúng không có ở đây rồi.

Đám người lục tục rời khỏi...

Tiểu khát cái thờ ra cái phù rồi định đẩy đồng rom ra, Tiểu Phàm lại giữ lấy y, khẽ lắc đầu...

Tiểu khát cái nhú mày...

Lúc sau không thấy chuyện gì xảy ra, hai người mới từ từ đẩy đồng rom, chui ra khỏi lỗ hổng sau bức tượng.

- Vừa rồi sao ngươi lại cản ta?

Tiểu khát cái thắc mắc.

Tiểu Phàm cười cười, nhẹ nói:

- Cẩn tắc vô áy náy thôi mà ("cẩn tắc vô áy náy" tức là cẩn thận thì không phải áy náy, ý nói nên cẩn thận đề phòng)... Nếu giả như chúng đột ngột quay lại thì không phải ngươi và ta đều xong rồi sao?

- Ngươi... thực ta phải nhìn lại ngươi rồi.

Tiểu khát cái đi quanh quanh Tiểu Phàm một lượt nói.

- Có gì đâu. Chỉ là một chút cẩn thận mà thôi.

Tiểu Phàm cười.

- Ừm... nhưng ngươi cũng là kẻ cơ trí đi. Nếu như không có ngươi, có khi ta đã bị bắt rồi... Dù sao... cũng đa tạ.

Tiểu khát cái ngại ngần nói.

Tiểu Phàm cười ha ha, dơ tay ra khoác vai hắn nói.

- Có gì mà đa vớ tạ... Ta với ngươi chính là trên một con thuyền mà. Hơn nữa không có ngươi thì ta làm sao mà trốn vào đây được cơ chứ. Có khi còn bị bắt từ sớm rồi.

Tiểu khát cái nhẹ nhàng khỏi tay hắn, nói:

- Vậy coi như hòa đi ha... Mà này, ta chưa có biết danh tự ngươi đó...

Tiểu Phàm đáp:

- Ta họ Lâm, tự là Tiểu Phàm. Còn ngươi?

Tiểu khát cái cười tươi đáp:

- Ta họ Kép Uất Trì, tự là Nhan Lạc... Ta vì "muốn đồ không thành", nên mới bị họ đuổi theo, còn ngươi vì sao lại ra nông nỗi này?

- À... nói gì thì cũng thật là... Vì thứ này đây.

Vừa nói Tiểu Phàm vừa chỉ chỉ vào y phục.

- Há? Ngươi chỉ vì ăn trộm mỗi y phục thôi há?

Tiểu Phàm gật gật đầu.

Nhan Lạc bùm miệng nín cười.

- Ngươi cười gì chứ?

Tiểu Phàm nhú mày hỏi.

Nhan Lạc hít sâu một hơi, cố nén xuống, đáp:

- Ngươi đúng là, trộm gì không trộm lại đi trộm mỗi bộ y phục, hơn nữa ngươi phải biết trộm nhỏ, trộm to đều là trộm thôi. Đã trộm sao không trộm thêm ngân tệ đi. Lại chỉ trộm y phục mà bị đuổi cho bán sống bán chết... Ngươi việc khác thì đúng là cơ trí, còn việc trộm đồ thì đúng là ngốc hết chỗ nói mà...

- Ê... lý lẽ gì vậy? Ta chẳng qua là vì bí bách nên mới phải đi trộm y phục mà thôi... chứ ta không hề muốn trộm đâu. Ngươi lại còn bảo ta trộm thêm ngân tệ... Thật không hiểu lý lẽ của ngươi thế nào nữa.

Tiểu Phàm không đồng ý nói.

- Đúng là nói với người ngốc, lý lẽ cũng vô dụng mà...

Nhan Lạc ra vẻ lão giả thấu hiểu lẽ đời, vuốt vuốt cằm nói.

Tiểu Phàm cau mày đôi chút, rồi cười cười:

- Thôi không nói nữa, ngươi và ta có lẽ suy nghĩ khác nhau, không nên nói tiếp vấn đề không hồi kết này. Thế... người thân của ngươi đâu? Sao lại để ngươi đi làm khát cái vậy?

Nhan Lạc ngồi xuống nói:

- Ài... có gì đâu. Ta bị gia đình đuổi ra ngoài thôi...

- Vậy... ngươi phạm lỗi gì mà phụ mẫu ngươi lại đuổi ngươi ra ngoài? Hơn nữa, theo ta, ngươi... nên trở về nhà đi, không có phụ mẫu nào thực tâm đuổi con cái họ ra ngoài đường cả. Có lẽ chỉ là nóng giận nhất thời mà thôi. Chưa biết chừng, họ đang lo lắng đi tìm ngươi đó...

Tiểu Phàm nói.

- Ngươi đúng là ra dáng quá ha. Ngươi biết được bao nhiêu về gia đình ta mà dám nói như vậy?

Nhan Lạc nhíu mày nói.

Tiểu Phàm lắc nhẹ đầu cười, thầm nghĩ: "đúng là gốc tiểu tử cứng đầu..."

- Ngươi cười gì chứ?

Nhan Lạc tức giận nói.

- Không có gì... Ngươi cứ nghỉ ngơi đi...

Tiểu Phàm nhẹ cười đáp.

- Hừ... Ngươi còn làm bộ cao thâm mặc trắng hủ (cao thâm mặc trắng nghĩa là cao thâm khó dò)?

Nhan Lạc khinh khỉnh, tiếp:

- Thôi không nói chuyện của ta nữa? Ngươi thì sao? Chuyện của ngươi thế nào, kể ta nghe đi...

Tiểu Phàm đáp:

- Ta... bị thất lạc khỏi gia đình...

- Vậy hả? Thế... ngươi định sau này thế nào?

Nhan Lạc hỏi.

- Ta cũng chưa biết. Chỉ là ta đang tìm cách để trở nên cường đại hơn. Nhưng hiện tại thật không biết làm sao.

Tiểu Phàm đáp.

- Ừm... muốn cường đại hơn hả?... À, hay là ngươi tham gia đăng ký vào một học viện nào đó đi...

Nhan Lạc như đột ngột nghĩ ra nói.

- Học viện? Học viện gì?

Tiểu Phàm nghi hoặc hỏi.

- Thì là học viện đào tạo tu đạo giả đó... Bộ ngươi không biết hả?

- Có học viện như vậy sao?

- Tất nhiên là có rồi... Ở Thương Lan quốc này có rất nhiều học viện nha... Kể ra thì có mất cả đêm cũng chẳng hết được. Nhưng mà đứng đầu thì chỉ có tam viện thôi, đó là: Atula Học viện chuyên dạy về ma pháp nè, Thương Lan Học viện của hoàng gia nè và cuối cùng là Vô Cực Học viện nữa. Nói chung là ngươi có thể vào một trong các học viện của Thương Lan quốc để tu tập. Như vậy thì ngươi sẽ cường đại hơn thôi...

Tiểu Phàm suy nghĩ: "Gia nhập học viện tu đạo sao? Nếu quả thực có loại Học viện này, và ta có thể vào được thì đúng là một bước khởi đầu tốt rồi... Có điều..." Hắn mở lời:

- Vậy ngươi có biết làm sao để vào được các Học viện đó không? Hơn nữa... thú thực với ngươi là dù có vào được ta cũng không có tiền để trả cho việc đi học...

Nhan Lạc cười nói:

- À về việc gia nhập Học viện thì ngươi có thể tham gia thi tuyển. Phải rồi, nhắc mới nhớ, giờ đang là thời gian đầu năm, các Học viện đều sắp tổ chức thi tuyển rồi đây... Còn về vấn đề học phí thì... ngươi chỉ có một cách để không phải đóng học phí mà thôi...

- Cách gì?

Tiểu Phàm vội hỏi.

- Giành học bổng. Mỗi Học viện, đa phần đều có các suất học bổng cho học viên mới thi tuyển vào. Muốn được học bổng thì người phải đạt hạng cao trong kì thi tuyển đầu vào của họ...

- Hà? Mà họ thi như nào vậy?

- Mỗi Học viện có một hình thức thi tuyển khác nhau. Nhưng mà đa phần họ đều có một khâu kiểm tra đầu tiên đó là kiểm tra trình độ chân khí và độ tuổi...

- Kiểm tra được những thứ ấy sao?

- Tất nhiên... Họ có ma trận đất tiền mà... Hơn nữa kiểm tra tuổi mới khó thôi, chứ kiểm tra chân khí thì có nhiều cách lắm. Ta còn làm được nữa mà... Tuy rằng cách của ta không được chính xác lắm nhưng mà nói chung thì cũng vẫn có thể thẩm định được...

- Thật sao? Người có thể làm thử giúp ta được không?

Tiểu Phàm kinh ngạc hỏi...

- Hà? Không lẽ người không nắm được trình độ của bản thân hả?

Nhan Lạc nghi hoặc hỏi lại.

- À... tại ta hiểu kì mà thôi... Nếu người làm không được thì thôi...

Tiểu Phàm cười thâm nói.

- Ai nói ta làm không được... Hừ được rồi... ta sẽ làm cho người xem.

Nhan Lạc cuống lên nói vội.

Tiểu Phàm cười cười, nghĩ bụng: "Thật đơn giản..."

-HẾT CHƯƠNG 9-

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Con đường

Trong ngôi miếu hoang thuộc Nghênh Lai Trấn...

- Vậy chúng ta làm thế nào?

Tiểu Phàm lên tiếng hỏi.

- Đơn giản thôi mà... Ta sẽ dùng chân khí duy trì bảo vệ viên đá này. Còn người dùng chân khí của bản thân hủy nó đi... Ta sẽ dùng chân khí ở mức cao nhất, sau đó dần hạ xuống. Khi nào viên đá đó vỡ thì tức là chân khí của người đạt mức đó. Hiểu không?

Nhan Lạc đáp.

- Nhưng nếu chân khí của ta mạnh hơn người vậy cách này không phải vô dụng rồi sao?

Tiểu Phàm thắc mắc.

- Hừ... Người nghĩ mình là ai chứ... Ta là... À mà thôi... người cứ làm đi rồi biết.

Nhan Lạc tức giận đáp.

- Nếu người đã nói vậy thì được rồi...

Tiểu Phàm cười cười.

- Hừ...

Nhan Lạc hậm hực.

Y nhặt lên một viên đá nhỏ rồi bắt đầu đẩy chân khí của bản thân ra, tạo thành một cái quang thuẫn (khiến ánh sáng) màu xanh ngọc quanh viên đá.

Đoạn quay sang Tiểu Phàm nói:

- Rồi, tới người đó... truyền chân khí vào đi...

Tiểu Phàm gật đầu, rồi từ từ đưa tay ra chạm lên viên đá...

"Không biết có làm được không đây? Trong công pháp có chỉ dẫn cách phát ra chân khí, nhưng ta đến việc đã thông tâm mạch (kinh mạch tại tim) còn chưa làm được nữa. Giờ chỉ có cách sử dụng tạm Thần Ma lực tàn dư trong kinh mạch thôi...", Hắc trộm nghĩ.

Từ bàn tay Tiểu Phàm một luồng hắc ngân lưỡng quang (ánh sáng hai màu đen – bạc) xuất hiện, bắt đầu từ từ bao phủ lên quang thuẫn của Nhan Lạc.

"Thành công!", Tiểu Phàm trong lòng thực vui mừng khôn tả. Không ngờ rằng lần đầu hắc làm đã thành công rồi.

Bỗng nhiên...

Phụp..., luồng hắc ngân quang chưa bao bọc hoàn toàn được viên đá mà đã đột ngột biến mất.

- Há? Cái gì? Sao chân khí của người yếu đến vậy? Xuất ra mà cũng không nổi sao?

Nhan Lạc kinh ngạc thốt lên.

Tiểu Phàm cũng kinh ngạc, hắc không ngờ Thần Ma lực của mình yếu tới vậy, vừa xuất ra chưa được bao lâu mà đã biến mất không tăm hơi rồi...

- Chuyện này... ta...

Tiểu Phàm ngờ ngàng, không biết nói gì.

Nhan Lạc nhìn Tiểu Phàm một chút rồi từ từ thu chân khí vào trong nội thể, bỏ viên đá xuống đất nói:

- Thôi... không sao. Có lẽ... Có lẽ...

Vốn y định an ủi Tiểu Phàm nhưng lại chẳng nghĩ ra được lý do nào để an ủi cho sự yếu kém của hắc cả.

Hai người chìm trong im lặng và khó xử...

"Ta thực sự kém cỏi đến thế sao?", Tiểu Phàm lo lắng nghĩ thầm. Rồi hắc lại tự cười giễu bản thân mình... "Ài... tự nghĩ mình là ai chứ?... Mà khoan đã... ta không phải mới tu luyện được bốn ngày thời gian thôi sao?... Không phải ta kém cỏi mà thời gian tu luyện quá ngắn thôi..."

Quả đúng vậy, hắc mới chỉ chính thức tu luyện được hơn bốn ngày thời gian mà thôi! Nếu để người khác biết hắc mới chỉ tu luyện bốn ngày mà đã có thể phóng thích chân khí ra ngoài thì chưa biết chừng hắc sẽ bị người ta bắt về làm thí nghiệm cũng nên. Bởi lẽ, căn bản việc đó quá ngoài sức tưởng tượng! Cho dù có là thiên tài, với tư chất tuyệt hảo thì để phóng thích chân khí, người đó ít nhất cũng phải tu luyện một tháng thời gian. Hơn nữa đó là thiên tài, chứ nếu là người thường, nửa năm thời gian cũng chưa chắc đã làm được. Tiểu Phàm làm được như vậy chính là phải nói tới ba yếu tố khó tin liên tiếp xảy đến với hắc.

Đầu tiên chính là tư chất của hắc. Khi Tiểu Phàm ở Diêm La giới, nghe theo lời Hạ Y Thần nói, đồng thời do gặp phải biến cố mà nhảy vào phần giao thoa của hai vùng xoáy luân hồi để trùng sinh thì cũng chính là lúc tư chất của hắc được định trước là đã hơn người. Bảy vùng xoáy ở Diêm La giới khi đó chính là thất đạo dẫn thất kiếp (bảy cánh cửa dẫn tới bảy kiếp) quyết định luân hồi, theo thứ tự từ trái qua phải là: Vật kiếp, Nhân kiếp, Tiên kiếp, Yêu kiếp, Ma kiếp, Phật kiếp và Quỷ kiếp. Khi vòng hồn được phân xét đi qua vòng xoáy nào thì khi đầu thai sẽ có số kiếp ứng với cửa đó. Vì thế khi Hạ Y Thần khuyên Tiểu Phàm nhảy vào vòng xoáy thứ ba từ trái sang cũng chính là muốn hắc vào được Tiên đạo, có được Tiên kiếp, ngay khi đầu thai đã trở thành "ấu tiên" (ấu tức là trẻ nhỏ). Nhưng do biến cố mà Tiểu Phàm lại rơi vào vùng giao thoa của Tiên đạo và Nhân đạo. Vì thế mà hắc phải đầu thai tới Nhân giới. Nhưng trong họa lại có phúc, tuy rằng hắc không được sinh ra ở Tiên giới, và trở thành "ấu tiên" nhưng hắc lại có được tiên cốt do được hưởng một phần quyền năng của vòng xoáy Tiên đạo. Hơn nữa hắc lại còn ký ức, hồn phách vẹn nguyên của kiếp trước nên tinh thần lực khi trùng sinh rất khủng bố. Rồi sau đó, hắc lại được Phạm Nhất Tiêu giúp đỡ cải thiện thân thể, khiến hắc trở thành hậu nhân của Bàn Cổ, mang trong mình dòng máu của Thần Ma... Như thế nhờ một loạt những biến cố không ngờ đến ấy, mà hắc đã có được tư chất vô năng tưởng tượng (vô năng tức là không thể).

Thứ hai, phải nói tới chính là quá trình tu luyện của hắc. Tuy nói rằng hắc mới chính thức tu luyện được bốn ngày nhưng khi ở trong hắc ám không gian hắc đã vô tình tu luyện rồi! Đó chính là việc hắc thổ nạp theo công pháp của Hạ Y Thần. Bởi lẽ khi ấy, hắc chỉ biết có bước đầu là thổ nạp, cho nên không thể nói là hắc đã biết tu luyện được. Thế nhưng việc ấy lại có lợi ích rất lớn cho kinh mạch cùng cơ thể của hắc. Tuy hắc chỉ thổ nạp, không biết vận công, và cũng không biết tích lũy chân khí, nhưng việc thổ nạp lại giúp cho linh khí thiên địa đi qua cơ thể hắc. Việc này vô cùng tốt cho thân thể của Tiểu Phàm. Bởi vì khi hắc bắt đầu thổ nạp cũng là khi hắc mới sinh ra được hơn hai ngày thời gian, cũng tức là khi thân thể hắc còn vô cùng tinh khiết, chưa hề bị vẩn đục. Khi con người ta lớn lên, cũng chính là lúc họ hấp thụ vào trong cơ thể những thứ độc hại không thể tránh khỏi của trời đất. Ngay việc hít thở hay ăn uống cũng gây ra sự vẩn đục cho cơ thể. Chính vì lẽ đó, phạm nhân mới có sinh, lão, bệnh, rồi tử. Nhưng Tiểu Phàm gần như ngay lúc sinh ra đã lại có thể dẫn dắt linh khí thiên địa qua cơ thể mình, dùng nó một cách vô thức bảo quản sự tinh khiết vốn có của bản thân, tẩy đi những ô độc của thiên địa, thân thể hắc luôn được linh khí thiên địa giữ ở tình trạng tuyệt vời nhất. Vì thế mà trong quá trình tu luyện sẽ không bị vẩn đục thiên địa can

trở như những người khác. Bởi cho dù người ta có tu luyện từ nhỏ, từ khi mới là một hài tử năm, sáu tuổi đi chẳng nữa thì trong thân thể họ vẫn có những ổ đục, dù là chỉ đôi chút, gây cản trở cho việc tu luyện của bản thân.

Yếu tố thứ ba chính là công pháp của hắn: Ma Kinh! Công pháp của hắn vốn là loại thượng đẳng của thượng đẳng, cho nên không cần nói cũng đủ biết nó lợi hại thế nào. Tu luyện dù khó khăn trùng trùng nhưng lại là một ngày tiến xa ngàn dặm. .

Tất cả những biến cố, kì ngộ liên tiếp và cả những cố gắng, những suy tính hơn người của Tiểu Phàm đã giúp hắn có được khả năng tu luyện đáng sợ tới như vậy. Nếu nói một ngày tu luyện bằng ba ngày tu luyện của thường nhân gọi là thiên tài, thì Tiểu Phàm chính là "yêu nghiệt" – một ngày tu luyện bằng cả chục ngày của người ta!

- À phải rồi. . . Nhan Lạc người có thể cho ta biết địa điểm tổ chức thi tuyển của tam đại Học viện không?

Tiểu Phàm đột ngột mờ lời, phá tan bầu không khí im lặng.

- Hà? Tam đại Học viện ư? Người không những muốn thi tuyển mà còn muốn vào tam đại Học viện? Người. . . không phải ta khinh thường người, nhưng với năng lực hiện giờ của người, chỉ chi sợ. . . chỉ sợ. . .

Nhan Lạc ngập ngừng.

- Chỉ sợ Học viện hạng bét cũng không nhận ta phải không?

Tiểu Phàm cười cười nói.

Nhan Lạc thở dài một tiếng, nặng nề gật đầu, nhưng ánh mắt lại không dám nhìn thẳng vào Tiểu Phàm, có lẽ sợ sẽ làm tổn thương hắn.

- Ha ha ha. . . không sao, người chỉ cần cho ta biết địa điểm và thời gian tổ chức thi tuyển của tam đại Học viện là được rồi. Chuyện khác người không cần lo lắng cho ta đâu. . .

Tiểu Phàm sáng khoái cười đáp.

Nhan Lạc nhìn Tiểu Phàm một lúc rồi nhẹ đáp:

- Nếu người đã nói vậy thì được rồi. Ta sẽ nói cho người biết. Đầu tiên là thời gian tổ chức thi tuyển, cả ba Học viện đều tổ chức vào cùng một khoảng thời gian giống nhau là vào ngày mười lăm tháng một hằng năm, tức là tròn một tháng nữa ba Học viện này sẽ bắt đầu cho thi tuyển. Còn về địa điểm thi tuyển thì chính là tại trường. Atula Học viện ở tại Hoành Sơn phía Bắc Thương Lan quốc. Thương Lan Học viện thì nằm ngay ngoại ô của kinh thành Long Giang. Còn Vô Cực Học viện thì nằm ở Vô Cực Sơn ở phía Đông của Thương Lan quốc. . .

- Vậy theo người thì Học viện nào mạnh hơn trong tam đại Học viện?

Tiểu Phàm hỏi.

- Ừm. . . nếu nói Học viện nào mạnh hơn thì khó nói lắm. Tam đại Học viện này đã thành lập từ rất lâu rồi, cho nên mỗi thời mỗi khác. Có thời Học viện này mạnh hơn, nhưng sau đó lại suy yếu. . . cứ như thế, tam đại Học viện này thay nhau đứng đầu trong nhiều năm qua. Nhưng mà, hiện tại thì Thương Lan Học viện đang đứng đầu, bởi lẽ Thương Lan Học viện còn được gọi là Hoàng gia Học viện, nó chính là bộ mặt của triều đình trong giới tu đạo, cũng là lá chắn của triều đình. Giờ đây triều đình càng lúc càng mạnh, càng như mặt trời giữa ban trưa, cho nên theo đó Thương Lan Học viện cũng như điều gặp gió mà đi lên theo, từ đó mà vượt mặt hai đại Học viện kia.

- Vậy Học viện nào gần nơi này hơn?

Tiểu Phàm hỏi tiếp.

- Ừm. . . chắc là Vô Cực Học viện. . .

Nhan Lạc suy nghĩ đôi chút rồi đáp.

- Vậy từ đây tới đó mất bao lâu?

- Nếu không gặp phải khó khăn gì thì đi từ đây, ra khỏi Nghênh Lai Trấn, theo đường lớn, về phía bắc, qua Tử Vân thành, sau đó tới Vô Cực Học viện. . . ừm có lẽ mất khoảng mười lăm ngày đường đi bộ. . .

Nghe xong Tiểu Phàm bắt đầu tính toán trong lòng: "mười lăm ngày đường. . . nếu bây giờ ta xuất phát thì khi đến đó vẫn còn mười lăm ngày để chuẩn bị. . . hơn nữa lúc đi đường, đêm ta vẫn có thể tu luyện. . . ừm. . . có lẽ chỉ có chọn Vô Cực Học viện này thì ta mới có thể có đủ thời gian chuẩn bị và tu luyện mà thôi. . . Vậy chọn nơi này đi!"

- Ê. . . Đừng nói là người định chọn Vô Cực Học viện nha. Sao hỏi kỹ quá vậy?

Nhan Lạc nghi hoặc hỏi.

Tiểu Phàm cười đáp:

- À không... ta đâu có điên phải không nào? Chỉ là hiếu kì mà thôi... Ừm, còn ngươi, sau này định thế nào?

Nhan Lạc xòe tay ra, khua khua, ý nói là "ta cũng không biết"...

Tiểu Phàm nhìn Nhan Lạc rồi như chợt nhận ra cái gì, hần nhủ mày, lập tức quay mặt đi, suy nghĩ...

"Là khát cái mà da dẻ lại mịn màng, trắng trẻo thế này? Hơn nữa hiểu biết lại không tầm thường, cả việc tình trạng triều đình ra sao cũng biết... thân thể Uất Trì Nhan Lạc này cũng không tầm thường đâu... Có lẽ cũng là con cháu của thế gia hào môn cũng không chừng. Hơn nữa... xem ra là không phải bị đuổi, mà giống như tự bỏ nhà đi thì đúng hơn..."

- Nè, ngươi nghĩ gì vậy?

Nhan Lạc thấy Tiểu Phàm quay mặt đi chỗ khác tò mò hỏi.

- À... không có gì...

Tiểu Phàm nhẹ nói.

Hai người ngồi thêm một lúc nữa, Tiểu Phàm đã quyết định trong lòng, liền đứng dậy, chấp tay nói:

- Nhan Lạc, hôm nay ta và ngươi có duyên gặp mặt, lại cùng nhau trải qua hoạn nạn. Trước xin đa tạ ngươi. Nếu không có ngươi thì có lẽ ta đã không thoát được rồi. Lại nói ngươi cũng giúp ta mở mang rất nhiều. Lần nữa cảm ơn ngươi. Nhưng như người ta nói "cuộc vui nào cũng có lúc tàn", ta cũng đã đến lúc phải đi rồi... Ngươi bảo trọng nha.

- Trời ơi, Tiểu Phàm... nhìn ngươi vậy mà cũng văn chương quá nha. Thôi muốn nói tạm biệt thì đi đi còn gì nữa. Nói nhiều làm gì. Mà nói tới đa tạ, thì ta cũng phải đa tạ ngươi. Nhờ ngươi ta mới thoát được. Ngươi... cũng bảo trọng.

- Được... Có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

- Chắc chắn rồi.

Nhan Lạc cười đáp.

Tiểu Phàm cũng cười đáp lại rồi xoay người ra khỏi cửa miếu. Đến ngưỡng cửa miếu, Tiểu Phàm đột nhiên quay lại nói:

- À đúng rồi, Nhan Lạc, ngươi nhớ suy nghĩ kỹ lời ta nói đi nha... trở về nhà đi, phụ mẫu ngươi đang rất lo cho ngươi đó... ĐẠI THIẾU GIA à!

- Hả? Ngươi... đoán ra...

Nhan Lạc kinh ngạc nói không nên lời.

Tiểu Phàm cười cười rồi vụt ra khỏi con hẻm, biến mất trong dòng người ngoài phố...

Tiểu Phàm vừa đi vừa tìm kiếm một thứ gì đó trên vệ đường, hần thềm quyết định: "Đành làm vậy thôi... A, đây rồi." Tiểu Phàm nhanh chân bước vào một cửa hàng cầm đồ trên vệ đường...

- Lão bản (ông chủ), cái này cầm được bao nhiêu...

Tiểu Phàm bước tới trước bàn giao dịch, vừa nói vừa tháo chiếc giới chỉ màu xanh đồng trên tay ra đặt lên bàn. Đây chính là quà gặp mặt của sư phụ Dương Quá tặng cho hần trong lần đầu gặp mặt!

Sau khi xem xét kĩ càng chiếc nhẫn, lão bản của tiệm cầm đồ lại nhìn kĩ Tiểu Phàm một lần nữa...

- Thế nào? Lão bản... được bao nhiêu đây? Ta nói trước nha, đây là đồ tốt, đừng có lừa ta, chỉ trả giá một lần thôi, nếu ta không vừa ý... Hừ, ta sẽ đi hàng khác...

Tiểu Phàm nhủ mày nói. Hần chính là muốn dẫn mặt lão bản này trước. Bởi lẽ giá trị tiền tệ ở đây hần căn bản là nắm không rõ. Hơn nữa, chiếc giới chỉ này chắc chắn là hàng tốt, bởi lẽ sư phụ Dương Quá của hần không phải là kẻ tầm thường, chắc chắn đồ tặng cho hần cũng không thể kém được. Đồ đơn giản là thể diện của cường giả. Ngoài ra đây là thứ duy nhất trên người mà hần có thể cầm đồ được, cho nên càng không được "hớ" quá nhiều...

- Hà hà... tiểu huynh đệ không cần nóng, tiệm ta chưa bao giờ có chuyện lừa gạt, hàng đáng bao nhiêu, tuyệt đối sẽ trả đủ... Còn về chiếc giới chỉ này, tuy đúng là loại hảo hạng, nhưng mà...

Tiểu Phàm nhủ mày, giờ nhanh một tay lên ngắt lời của lão bản, nói:

- Không cần nói nhiều, một giá thôi... nhanh đi.

Lão bán đang ba hoa cũng phải nhũn mày. Suy ngẫm đôi chút rồi nói:

- Nếu tiểu huynh đệ đã nói như vậy thì... Được... ba kim tệ... một giá thôi, không nói nhiều... Đó đã là cái giá cao nhất ta có thể đưa ra rồi...

Tiểu Phàm cười cười,... xòe một lòng bàn tay ra, nói:

- Nếu lão bán đã là kẻ không có mắt nhìn hàng như thế thì thôi đi, trả lại ta!

- Ấy khoan, để ta xem lại... xem lại đã...

Lão bán lại cau mày, đoạn lấy lăng kính ra xem xét kỹ hơn chiếc giới chỉ. Sau cười cười, y niêm nở nói:

- Xin lỗi tiểu huynh đệ, vừa rồi là lỗi của ta... Vậy năm kim tệ đi ha... Như vậy hẳn là không thiệt cho huynh đệ rồi...

Tiểu Phàm nhếch mép cười, lòng thầm nghĩ: "lại còn giả bộ xem lại, vừa rồi chẳng qua là ép giá ta không thành mà thôi, lấy cớ trả thêm giá đây mà..."

- Được... năm kim tệ thì năm kim tệ... viết giấy cho ta đi.

Tiểu Phàm nói.

Lão bán cho người cắt chiếc giới chỉ vào trong, rồi cúi xuống ghi giấy cầm đồ cho Tiểu Phàm.

- Của huynh đệ đây...

Xong xuôi, y đưa giấy cầm đồ, và năm kim tệ cho Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm cầm giấy cầm đồ, nhưng chưa cầm tiền nói:

- Đổi chỗ kim tệ này ra ngân tệ và đồng tệ cho ta đi... Mỗi thứ một nửa.

- Được

Lão bán cười đáp.

Y cầm lại chỗ kim tệ rồi cho người đem đi đổi, đem chỗ tiền tương đương ra.

- Đây là ba mươi ngân tệ ứng với ba kim tệ, còn đây là hai trăm đồng tệ tương đương hai kim tệ của tiểu huynh đệ...

- Đa tạ...

Tiểu Phàm cười nói.

- À phải rồi, tiểu huynh đệ người định lấy tiền mặt hay tệ bài...

Lão bán nói.

- Tệ bài?

Tiểu Phàm hỏi lại.

- Tiểu huynh đệ yên tâm... tệ bài của tiệm ta chính là tệ bài của Bạch gia đó... có thể dùng được trên toàn quốc, hơn nữa khi mua hàng ở các cửa hàng của Bạch gia, dùng tệ bài ấy sẽ được giảm giá nữa. Nhưng tất nhiên... Hà hà, tiểu huynh đệ sẽ tốn chút phí...

Lão bán nói.

- Xin hỏi tốn bao nhiêu?

Tiểu Phàm bắt đầu thấy hứng thú với cái gọi là tệ bài này. Dường như nó giống như thẻ ATM ở địa cầu vậy.

- Rất rẻ nha, chỉ mười đồng tệ thôi...

Lão bán cười nói.

- Vậy được... ta lấy tệ bài...

Tiểu Phàm đáp.

Hắn chính là đã nghĩ kĩ rồi. Nếu phải đi hành trình dài lại mang theo lượng tiền công kênh thì chính là không chỉ không tiện mà còn là ngu ngốc. Bởi vì, nếu mang đồng tiền công kênh mà đi lại thì không phải là đã tự biến mình thành miếng thịt ngon cho bọn cường đạo rồi hay sao? Nhưng nếu chỉ phải mang theo tệ bài, thì sẽ rất kín đáo, an toàn hơn rất nhiều...

- Vậy tệ bài của tiểu huynh đệ đây...

Lão bản đưa một tấm thẻ bài hoa mã trên có khắc một chữ Bạch cho Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm thích thú cầm chiếc tệ bài trên tay mà ngắm nghía kĩ càng. Chiếc tệ bài này được trang trí hoa văn rất hoa lệ. Chính giữa thẻ bài có hoa văn nổi của một chữ "Bạch" lấp lánh màu bạc. Bên dưới có ẩn hiện mấy chữ: "bốn kim tệ, chín ngân tệ". Tiểu Phàm thầm nghĩ "vậy là tiền tệ của nơi này phân ra làm kim – ngân – đồng. Một kim tệ bằng mười ngân tệ, một ngân tệ bằng mười đồng tệ. Trong tệ bài này, tiền hắn là được hiển thị dưới mệnh giá cao nhất rồi..."

- Tiểu huynh đệ, người phải truyền chân khí vào tệ bài thì mới sử dụng được...

Lão bản thấy Tiểu Phàm có vẻ như không biết cách sử dụng tệ bài nên nhắc nhở.

- Ô, vậy sao? Đa tạ lão bản... Từ trước tới giờ trong phủ, ta chỉ tiêu tiền mặt thôi à...

Tiểu Phàm cười cười nói.

Đoạn, hắn truyền Thần Ma lực vào trong tệ bài. Chỉ một tia hắc – ngân quang truyền vào trong tệ bài, chữ "Bạch" phía trên lập tức sáng chói lên, rồi từ từ dịu đi... Chữ "Bạch" vốn màu bạc, giờ lại biến thành hắc – ngân lưỡng sắc.

- Vậy là được rồi phải không?

Tiểu Phàm giờ lên chiếc tệ bài, hỏi.

Lão bản nhìn tệ bài rồi gật gù đầu.

Tiểu Phàm hỏi:

- Có thể cho ta rút mười ngân tệ không?

- À huynh đệ đến kia để rút ngân tệ...

Lão bản chỉ sang một góc bên trái của cửa tiệm.

- Đa tạ...

Tiểu Phàm nói lời cảm ơn rồi đi đến góc tiệm để rút tiền. Phía đó có để một cái trụ đá pha lê cao tầm ba xích (ba xích bằng một mét), dưới sàn quanh trụ pha lê có khắc một vòng tròn ký tự kì lạ. Hắn đi tới gần trụ pha lê, nhìn lên mặt đá phẳng phía trên. Trên bề mặt trụ có một hõm nông hình chữ nhật, kích cỡ bằng đúng tám tệ bài, chắc hẳn chính là để đặt tệ bài vào đó. Ngoài ra còn có bốn núm nổi hình tròn. Một cái to nhất bằng pha lê đặt ngay dưới cái hõm. Dưới nữa thì có ba cái núm bằng nhau, có ba màu lần lượt là kim sắc, ngân sắc và đồng sắc, chắc hẳn là để chọn loại mệnh giá muốn đổi ra. Tiểu Phàm tuy rằng vẫn chưa biết sử dụng ra sao nhưng cũng đặt tám tệ bài vào cái hõm...

"Mời quý khách truyền chân khí để xác nhận tệ bài", phía trên mặt trụ liền hiện lên một dòng chữ...

Tiểu Phàm đọc xong, liền quan sát mặt trụ... "Có lẽ truyền vào đây...", hắn thầm nghĩ, rồi đưa tay ra, nhẹ đặt lên núm pha lê lớn nhất và bắt đầu truyền Thần Ma lực vào... Một tia truyền vào, quang trụ dần sáng lên dịu dịu...

"Mời quý khách chọn mệnh giá muốn đổi", một dòng chữ lại hiện ra.

Tiểu Phàm ấn lên cái núm màu bạc...

"Xin mời quý khách quyết định số lượng ngân tệ muốn rút", dòng chữ thay đổi. Bên cạnh chỗ đặt tệ bài hiện lên một dòng chữ trong một vòng tròn đỏ: "viết vào đây..."

Tiểu Phàm suy nghĩ đôi chút rồi mỉm cười. Hắn truyền Thần Ma lực ra đầu ngón trỏ rồi bắt đầu viết vào trong vòng tròn đỏ. "10" – hắn viết một số vào trong. Lập tức trụ pha lê sáng rực lên trong chốc lát rồi trở về trạng thái bình thường... Chiếc tệ bài bay lên, lơ lửng trên không và trên mặt trụ hiện lên dòng chữ: "Đa tạ quý khách".

Xoạch.

Bên cạnh, đột ngột bật lên một trụ pha lê nhỏ hơn, phía trên có để mười tám bạc mỏng, mỗi tấm rộng dài độ một thốn (một thốn xấp xỉ 3,33 centimet). Tiểu Phàm thu lại ngân tệ rồi cho vào trong túi áo, sau đó cầm lấy tệ bài đang lơ lửng...

"Cũng có phần giống cây ATM ha...", Tiểu Phàm nghĩ thầm.

Hắn quay lưng bước ra khỏi tiệm cầm đồ. Trước khi đi, hắn lại đa tạ vị lão bản kia một lần nữa, rồi mới đi hẳn...

- Giờ phải đi mua đồ đã...

Tiểu Phàm tự nói một mình, sau đó thoăn thoắt bước trên đường...

- HẾT CHƯƠNG 10-

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vô cực học viện... ta đến đây!

Nghênh Lai Trần tập nập người mua kẻ bán...

Tiểu Phàm đi trên đường phố, vừa ngắm nghía vừa quan sát.

- Đại ca, cho ta hỏi ở đâu có bán vật phẩm xác định phương hướng vậy?

Tiểu Phàm hỏi một người bán linh phẩm trên vệ đường.

- Ồ... tiểu huynh đệ tìm mua linh bản hả? Đến cửa hàng bán trình cụ (đồ dùng cho việc đi lại) ở cuối đường ấy... Nơi đó có bán cả bản đồ nữa...

Người bán linh phẩm thân thiện trả lời.

- Đa tạ đại ca... À đúng rồi, đại ca cho hỏi cái này bán như nào vậy?

Tiểu Phàm vừa nói vừa chỉ vào một loại bánh để trên sạp hàng.

- Bốn đồng tệ một cái...

Người bán hàng cười vui vẻ, vừa nói vừa giơ lên bốn ngón tay.

- Sáu đồng tệ hai cái được không?

Tiểu Phàm mặc cả. Thực chất đây là hắn hiểu kì với thứ gọi là linh phẩm này, nên muốn mua một ít để nếm thử, chứ hắn chẳng đòi bụng chút nào cả.

- Xin lỗi tiểu huynh đệ, bánh Thủy Liên (sen nước) của nhà ta từ trước tới giờ vẫn bán như vậy cả. Nhà ta luôn bán đúng giá, không mặc cả đâu. Hơn nữa lại là hàng gia truyền vô cùng thơm ngon chất lượng. Huynh đệ không tin có thể hỏi mọi người xung quanh. Bốn đồng tệ là bốn đồng tệ, không tăng cũng chẳng bớt...

Người bán hàng cười nói.

- Nếu vậy thì được rồi, cho ta một cái đi...

Tiểu Phàm đưa một ngân tệ cho người bán bánh.

- Bánh và tiền trả lại của cậu đây...

Người bán hàng đưa cho Tiểu Phàm một chiếc bánh Thủy Liên và sáu đồng ngân tệ tiền thừa.

- Đa tạ...

Tiểu Phàm cười, cầm lấy bánh rồi đi tiếp.

Vừa đi về phía cuối đường, hắn vừa xem xét thứ linh phẩm đầu tiên mà mình sắp được thưởng thức ở thế giới này.

Chiếc bánh này có hình một bông sen khá đơn giản, chất bánh thì mềm mềm, dẻo dẻo, lại có màu trắng, làm Tiểu Phàm liên tưởng đến Bánh Dẻo mà vào lễ Trung Thu ở Địa Cầu hắn hay được ăn. Từ từ đưa lên mũi, Tiểu Phàm hít nhẹ một hơi hương sen từ chiếc bánh. Mùi thơm rất quyến rũ, giống như mùi trà sen hảo hạng vậy: thanh thanh, dịu dịu, khiến người ta cứ muốn thưởng thức mùi hương đó mãi. "Không biết mùi vị ra sao đây?" – Tiểu Phàm đưa miếng bánh lên miệng, nghĩ thầm.

Khạp..., hần cắn lấy một miếng nhỏ.

Tiểu Phàm đang đi đột nhiên ngừng lại, hai mắt long lanh, rồi nuốt cái ực...

"Ngon... quá!", hần tự nói một mình.

Miếng bánh khi vào miệng lập tức truyền đến vị giác của Tiểu Phàm cảm giác của hai từ "thanh mát", khiến nước miếng của hần, một cách thật tự nhiên mà tiết ra. Sau đó, khi mùi vị vẫn còn lưu lại trong miệng, miếng bánh một cách đột ngột mềm lưa hần ra, tựa như là dòng lưu thủy (nước chảy) mà lại không phải dòng lưu thủy, tựa như tắm lưa mà cũng không hoàn toàn như tắm lưa,... chỉ cảm giác như là suối nguồn chảy thẳng xuống họng, đi tới đâu hương thơm và vị thanh ngọt lan tới đó. Nuốt xong miếng bánh mà hần vẫn còn cảm nhận rõ lộ trình (đường đi) của nó trong bụng mình. Thực giống như là vào một ngày hè hết sức nóng nực, vừa từ ngoài trời mà chạy vào trong phòng, hóp lấy một ngụm nước suối trong lành và mát mẻ; nước suối đi tới đâu, ta đều rõ ràng cảm nhận được. Thực là cực độ sáng khoái...

Tiểu Phàm mở mắt ra, tâm thần như hồi tỉnh từ khoái mộng (giấc mơ sung sướng), nhìn xuống cái bánh đã bị cắn mất một miếng con, lòng trầm phần kinh ngạc... "Mỹ diệu quá...", đó là dòng suy nghĩ duy nhất trong đầu hần khi ấy.

Không lâu sau, bỗng nhiên từ phần bụng của hần, một luồng linh khí tươi mát xuất hiện, lan tràn khắp các đường kinh mạch xung quanh. Đây chính là cái "linh" của linh phẩm! Tiểu Phàm thầm cảm nhận. Nhưng đáng tiếc, hần chỉ có thể cảm nhận mà thôi, hấp thụ thì không thể, bởi vì linh khí ấy là linh khí thuộc Thủy nguyên tố, không có một chút Hắc Âm hay Lôi Đình nguyên tố nào cả...

Tiểu Phàm vừa đi về phía cuối đường vừa thưởng thức hết chiếc bánh Thủy Liên. Hần dừng lại trước một cửa hiệu đông người ra vào. Nhìn lên biển hiệu có đề "Trình Cụ Các" (nơi bán đồ dành cho việc đi xa), Tiểu Phàm bước vào...

- Xin hỏi quý khách muốn mua gì ạ?

Một người con gái trông thấy Tiểu Phàm đi vào, liền niềm nở chạy ra tiếp đón.

- Xin hỏi cô nương, ta muốn mua bản đồ và dụng cụ chỉ phương hướng thì tới gian nào?

Tiểu Phàm hỏi.

- Xin mời quý khách tới kệ hàng thứ hai tính từ trong ra.

Cô nương đó nhiệt tình hướng dẫn.

- Đa tạ...

Tiểu Phàm lịch sự nói.

- Dạ không có chi... Xin mời quý khách.

Nói đoạn nàng ta gấp người xuống, giang một tay ra biểu thị "xin mời"...

Tiểu Phàm nhả nhận gập đầu, rồi đi tới kệ hàng được chỉ.

Kệ hàng được bài trí rất khoa học, Trên đầu kệ có một tấm biển nhỏ ghi là "Định Phương Cụ" (dụng cụ định phương hướng). Bước sâu vào trong, Tiểu Phàm bắt đầu tìm hàng mà mình muốn mua. Ở trên kệ có đề rất nhiều đồ vật khác nhau, phía dưới mỗi đồ vật lại có chú thích rõ ràng về công dụng, cách sử dụng và giá tiền của vật phẩm. Việc này giống như siêu thị ở Địa Cầu vậy, giúp cho người mua dễ dàng chọn lựa hàng hóa mà mình thấy phù hợp.

Quan sát một lúc Tiểu Phàm đã đưa ra được kết luận...

- Ra là như vậy... Ở đây linh bản và bản đồ luôn bán thành một bộ. Giá tiền thì quyết định trên chất lượng của mỗi vật. Linh bản nào càng nhỏ gọn, bản đồ nào càng chi tiết và biểu thị vùng càng rộng lớn thì càng có giá trị cao hơn. Hơn nữa cách sử dụng cũng quyết định tới giá trị... Ừm.

Tiểu Phàm vừa xem đồ vừa suy nghĩ lựa chọn.

Cách sử dụng của linh bản và bản đồ phân làm hai loại. Một loại là tách rời hai dụng cụ, tức là linh bản chỉ để xác định bốn hướng Đông – Tây – Nam – Bắc, còn bản đồ thì cũng chỉ để nhìn mà xác định đường đi thôi. Còn cách sử dụng thứ hai là cách sử dụng ưu việt hơn rất nhiều. Cách này gắn linh bản và bản đồ làm một hệ thống chặt chẽ với nhau, tức là khi muốn tìm phương hướng đến một địa phương nào đó, người sử dụng chỉ việc đánh dấu địa phương đó trên bản đồ bằng chân khí của mình, sau đó truyền chân khí của mình vào linh bản, khi đó linh bản sẽ chỉ ra phương hướng và cách đến vị trí đã được đánh dấu. Chính vì phương pháp thứ hai ưu việt hơn hẳn phương pháp đầu tiên, cho nên bộ linh bản – bản đồ nào sử dụng phương pháp thứ hai sẽ có giá tiền ở một cấp cao hơn hẳn những bộ linh bản – bản đồ sử dụng phương pháp đầu tiên.

"Phương pháp thứ hai này giống như Google Maps ở kiếp trước vậy, rất là tiện dụng, và độ chính xác cao nữa... gần như là không có khả năng lạc đường. Tuy nhiên giá cũng đắt quá đi. Bộ rẻ nhất cũng đã tới hai ngàn tệ rồi. Trong khi bộ bình thường thì chỉ tính bằng đồng tệ mà thôi. Ài... ít tiền đúng là mua gì cũng khó mà...", Tiểu Phàm nghĩ bụng.

Hần lại đi sâu hơn vào trong...

"Định Phương Cụ loại mới nhất.

Vật phẩm được cải tiến, kết hợp hai trong một.

Linh bàn và bản đồ kết hợp thành một chiếc Linh Đồ giới chỉ vô cùng tiện dụng..."

Tiểu Phàm trông thấy một biển hiệu lớn đặt trên một cái kệ có vẻ như là để quảng cáo hàng hóa mới nhập về. Hắn quan sát vật được trưng bày trên kệ. Đó là một cái giới chỉ rất đẹp tạo từ vàng, trên bề mặt chạm trổ tinh vi, lại có gắn một mặt ngọc màu xanh biếc như hải dương... Hắn đọc xuống dưới tới phần hướng dẫn sử dụng:

"Bước một: Chỉ cần truyền chân khí vào trong Linh Đồ giới chỉ, lập tức bản đồ lập thể sẽ hiện ra.

Bước hai: Đánh dấu vị trí cần đến, chỉ dẫn về lộ trình và phương hướng sẽ xuất hiện."

- Ô... thật không thể tin nổi, không ngờ ở thế giới này cũng có công nghệ lập thể (công nghệ trình chiếu hoạt ảnh 3D trong không gian) sao?

Tiểu Phàm kinh ngạc bật thốt.

Hắn nhìn xuống giá tiền của sản phẩm tuyệt vời này: "Mười lăm kim tệ!"

Đờ đẫn một lúc, Tiểu Phàm đành cười cười, xoay người bước ra phía đầu kệ hàng, nơi có những sản phẩm rẻ hơn...

Cuối cùng sau khi ra khỏi Trình Cụ Các, hắn đã mua được một bộ trình cụ giá hai ngàn tệ - chính là bộ rẻ nhất sử dụng phương pháp xác định phương hướng thứ hai.

Tiểu Phàm đi hết con phố chính Nghênh Lai Trấn, mua thêm chút y phục và một cái tay nải để đựng quần áo, hắn đi ra tới cổng trấn...

- Vô Cực Học viện... Ta đến đây!

Tiểu Phàm nói nhỏ một tiếng, mắt nhìn còn đường chưa thấy kết thúc trước mặt.

Trên đầu là thiên không xanh thẳm, sau lưng là tiểu trấn, dưới chân là con đường dài như vô tận... Người thiếu niên bắt đầu hành trình của bản thân mình...

- HẾT CHƯƠNG 11 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đột phá

Tiểu Phàm ngồi nghỉ dưới một gốc cây ven đường, giờ bản đồ và linh bàn mới mua ra, xem lại lộ trình lần nữa...

Trên bản đồ có một dấu khoanh tròn nhỏ hai màu hắc ngân, chính là tạo nên bằng Thần Ma lực của hắn... Nơi đánh dấu có đồ hình của một tòa nhà cổ kính, bên cạnh đó có mấy chữ: "Vô Cực Viện". Bên dưới, xuôi về phía Nam, trên bản đồ có một mũi tên nhỏ, gần với vị trí của Nghênh Lai Trấn, cạnh Cuồng Mạc, đây chính là vị trí của Tiểu Phàm lúc này... Từ mũi tên đến dấu tròn có một đường nối màu đỏ, vòng vèo qua một vài ngọn núi, chính là biểu thị cho lộ tuyến phải đi của hắn. Xem xong, xác định rõ phương hướng bằng linh bàn lần nữa, Tiểu Phàm đóng bản đồ lại, sau đó cất vào trong người...

- Từ đây tới Tử Vân thành chỉ có một trấn nhỏ, cách đây chừng tám dặm đường (tám dặm bằng bốn cây số), nếu đi liên tục thì tầm gần một canh giờ (một canh giờ bằng hai tiếng đồng hồ) là tới nơi... Ta cũng đã đi được mười ngày thời gian rồi, hơn nữa trời cũng sắp tối, có lẽ đêm nay phải nghỉ tại cánh rừng này thôi...

Hắn nhìn sắc trời đã hoàng hôn, liền quyết định...

Đoạn, Tiểu Phàm đi vào trong cánh rừng cạnh đường lớn, chuẩn bị kiếm vị trí nghỉ ngơi.

Tạch... tạch...

Tiếng củi nỏ bùng trong lửa vang lên trong đêm.

Tiểu Phàm đang thiền định bên đống lửa nhỏ... Hắn đang tu luyện...

Hự... , miệng hần ri máu. Có điều... hần dường như đã quen với việc này cho nên không hề ngưng nghỉ việc tu luyện mà vẫn tiếp tục dùng thủ ấn hấp nạp nguyên tố. Người ngoài nếu dùng mắt thường nhìn vào thì sẽ không thể nhận thấy linh khí đang được dẫn dắt vào nội thể của Tiểu Phàm, bởi lẽ linh khí vốn là vô hình, chỉ khi nào tu luyện người ta mới cảm nhận được nó mà thôi, riêng trường hợp của Tiểu Phàm thì là do công pháp của hần khác biệt cho nên mới nhìn được nguyên tố quang mà thôi (nguyên tố quang tức là ánh sáng nguyên tố).

- Phụt...

Một vòi tiên huyết từ miệng hần phun ra. Hần lại nằm ra đất!

Từ từ một môi mở mắt ra, nhìn lên thiên không vô vàn các vì sao, Tiểu Phàm lại thở dài:

- Ài... vẫn thất bại... bao giờ mới đã thông được một đường kinh mạch đây?

Trong Ma Kinh công pháp có nói rằng muốn luyện thành cấp độ đầu tiên là Ma binh cấp bậc, người tu luyện cần trui rèn trái tim, muốn thế phải đã thông chín kinh mạch dẫn đến trung tâm trái tim. Chỉ khi đã thông toàn bộ cửu kinh tại trái tim, người đó mới chính thức luyện thành cấp độ đầu tiên trong công pháp.

Hần lại gượng ngồi dậy, xếp bằng lần nữa, tiến nhập tu luyện cảnh giới.

"Xét theo phương hướng từ trong người hướng ra, bên trái từ trung tâm trái tim tính ra một li (một li bằng một phần ba milimet) chính là vị trí của đệ nhất đường kinh mạch... Muốn đã thông nơi này, trước phải dẫn một đường Thần Ma lực đi qua đó, rồi tạo nên một tấm thuẫn bảo vệ kinh mạch, biến đổi thành một đường ống rộng ở giữa. Tiếp tới biến đổi hình dáng tia Thần Ma lực thứ hai thành dạng xoáy mũi khoan, cho nó đi qua đường ống đó, rồi dùng tia thứ hai ấy xuyên thủng vách ngăn giữa đường kinh mạch này với trung tâm của trái tim. Từ đó, tạo lộ tuyến tương thông đầu tiên. Bắt đầu từ đây, Thần Ma lực đã có thể tích trữ..."

Đó chính là những hướng dẫn của công pháp. Có điều nói thì bao giờ cũng dễ hơn làm, đi từ lý thuyết tới thực tế là cả một vấn đề... Chỉ cần dẫn tia Thần Ma lực thứ hai lệch đi một chút thôi, cũng đủ khiến cho kinh mạch của Tiểu Phàm bị tổn thương nặng nề, do đó mà trái tim của hần sẽ bị chịu sát thương, dẫn đến việc học máu thường xuyên. Ngoài ra thì nếu tia Thần Ma lực thứ nhất tạo ra một đường ống bảo vệ không đủ vững chắc thì cũng sẽ bị tia Thần Ma lực thứ hai xuyên thủng, và như một kết quả tất yếu hần sẽ phải phun ra tiên huyết.

Tiểu Phàm tiếp tục dùng tâm thần lực khủng bố của mình theo dõi và điều khiển diễn biến trong nội thể, nơi trái tim...

Xèo..., đệ nhị tia Thần Ma lực liên tục xoay tròn tựa như một mũi tên hắc ngân sắc vừa lấp lánh lại vừa như chìm trong bóng tối, nhanh như điện xẹt tiến về phía trước...

"Mũi tên" đi tới đâu, đường ống bảo vệ lập tức bị bào mòn tới đó...

"Không ổn... Gia cố!", Tiểu Phàm lập tức nhận ra điểm yếu của đường ống... Hần lập tức rót Thần Ma lực vào...

"Con mẹ nó... nhiều quá rồi... đường ống dày quá thì mũi tên không thể đi tiếp được...A a a a", hần lại từ từ rút Thần Ma lực ra...

Cứ như thế, gia cố, làm mỏng đường ống, đổi hướng mũi tên... Tiểu Phàm liên tục chịu sự căng thẳng đến tột độ...

"Sắp được rồi, chính là vị trí này, ta luôn thất bại ở nơi đây...", hần tự nhủ.

Chỉ thấy mũi tên đang lao đi với một tốc độ khủng khiếp, thì đột ngột giảm tốc độ...

"Rê trái một li rưỡi, bên phải ba li có một lối thoát, tiến tới hai li, vòng phải một li, vòng trái bốn li, hướng xuống ba li, vòng lên ba li, sang phải hai li chính là tới vị trí cuối cùng... Được! Bắt đầu...", Tiểu Phàm nhắm lại lộ trình dường như đã hần sâu rất nhiều lần trong bộ nhớ của hần rồi.

"Gia cố... giảm tốc độ... làm mỏng... ", liên tục những thay đổi Thần Ma lực được Tiểu Phàm thực hiện...

"TĂNG TỐC ĐỘ XOÁY!!!", hần hét lớn trong lòng.

"Àm...!!!"

- Ta... ta... thành công rồi!! ĐỆ NHẤT KINH MẠCH... ĐÃ ĐƯỢC ĐÁ THÔNG!!

Tiểu Phàm ngỡ ngàng không tin nổi vào kết quả này.

- Ha ha ha ha ha...

Một tràng cười vui sướng vang lên làm náo động cả cánh rừng.

Sau khi cười như điên dại, hần dần bình tâm lại... Tiểu Phàm vươn người sang bên, với tay tới một cái cây. Với một nụ cười tự tin, hần bắt đầu truyền Thần Ma lực ra, định bao bọc lấy cái cây ấy từ gốc tới ngọn. Nhưng...

Phụp!

Thần Ma lực vừa ra khỏi lòng bàn tay chưa được hai thốn (khoảng bảy centimet) thì đã biến mất không thấy tăm hơi.

Tiểu Phàm "nghệt" mặt ra...

- Sao lại như vậy?

Hắn lăm bằm.

Vốn hắn tưởng rằng sau khi đã thông đệ nhất đường kinh mạch này, Thần Ma lực của hắn sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều, có thể dễ dàng bao phủ lấy cái cây trước mặt này mà nghiền nát nó. Nhưng kết quả không ngờ lại giống như lần trước thử nghiệm với Uất Trì Nhan Lạc, hắn vẫn quá yếu nhược...

Tiểu Phàm thực không hiểu mọi chuyện là như thế nào nữa.

- Mất bao công sức, bao lần học máu, thổ huyết để đã thông đường kinh mạch này, vậy mà, vậy mà... cuối cùng ta vẫn kém cỏi như thế này sao?

Hắn nhìn vào lòng bàn tay mình mà cảm thấy chán nản vô cùng... Hắn tu luyện cũng đã nửa tháng thời gian rồi, trải qua bao đau đớn, vất vả dày vò, đêm nào tu luyện xong, cơ thể cũng mệt mỏi, đau nhức, mình thì đầm mồ hôi... vậy mà cuối cùng Thần Ma lực vẫn là một dạng yếu kém như thế.

- Khốn kiếp mà.

Tiểu Phàm hét lớn một tiếng, tay đâm mạnh lên thân cây bên cạnh.

Bang!, thân cây không ngờ lập tức gãy gục, vụn gỗ văng thẳng ra sau. Chim chóc vì bị kinh động mà bay loạn lên cùng với những tiếng kêu hoảng hốt.

Hắn kinh ngạc, nhìn thân cây gãy đôi, rồi lại nhìn bàn tay mình...

- Cái quái gì vừa xảy ra vậy?

Miệng hắn lăm nhăm.

"Ma kinh chủ tu thân thể, tu luyện chính là trở thành Bàn Cổ."

Tiểu Phàm đột ngột nhớ lại câu đầu tiên của công pháp Ma kinh.

- Tu luyện thân thể? Đúng rồi! Là tu luyện thân thể! Ha ha ha... Là luyện thể...

Hắn lại cười...

- Thì ra là như thế, ta không hề yếu nhược, ta là luyện thể giả, đâu phải luyện khí giả đâu...

Hắn vui sướng vô cùng khi nhận ra quá trình tu luyện cực khổ của bản thân không hề bị lãng phí.

Tiểu Phàm cười cười, đứng dậy, hai mắt nhắm lại, huy ra một quyền...

Phách!, tiếng gió nổi lên, y phục vì bị dòn nén mà tạo ra một âm thanh vô cùng dứt khoát, khiến người nghe cảm nhận được uy lực ẩn trong một quyền ấy.

Hắn mở mắt ra, miệng nở như hoa, nói:

- Thảm nào...

Vừa rồi khi tung ra một quyền ấy, Tiểu Phàm phải nhắm mắt lại chính là để cảm nhận nội thể. Lúc hắn xuất ra quyền đó, Thần Ma lực từ trong trung tâm trái tim, một cách thần tốc, tự động chạy theo đường kinh mạch mà tới chỗ quyền đầu, bao phủ lấy toàn bộ gân cốt, kinh mạch của cánh tay. Càng gần quyền đầu (nắm đấm) Thần Ma lực càng dày đặc, ở xa thì nhạt bớt dần đi, nhưng tuyệt nhiên không có một tia nào thoát hẳn ra ngoài da thịt hắn. Việc nhận ra cách hoạt động của Thần Ma lực đã giúp Tiểu Phàm hiểu vì sao khi hắn truyền Thần Ma lực ra ngoài, chúng lại yếu nhược tới vậy. Bởi vì, căn bản Thần Ma lực vốn không phải để truyền ra ngoài giống như chân khí của người khác! Chúng hoạt động chính là ở trong nội thể, trong từng tế bào và chỉ trong tế bào mà thôi, tuyệt đối không phải ở bên ngoài.

"Đinh...", trong đầu Tiểu Phàm bỗng nhiên vang lên một âm thanh tựa như chuông gió ngân vang.

Tiểu Phàm thấy lạ, liền ngồi xuống, cố gắng bình ổn trạng thái để tiến vào sâu trong tâm khảm, tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Trong ý thức hải của hắn lúc này xuất hiện một thân ảnh, chính là Tiểu Phàm ở dạng thức linh hồn...

(Ý thức hải nghĩa là biển ý thức, theo quan niệm của Đạo gia – một trường phái triết học nổi tiếng của phương Đông thì trong mỗi con người chúng ta đều tồn tại một thế giới khác, gọi là thế giới của linh hồn – thế giới của ý thức. Linh hồn chính là ý thức hải, mà ý thức hải lại chứa đựng linh hồn. Trong ý thức

hải, diễn biến của tâm lí được diễn ra và linh hồn chính là thứ điều khiển ý thức, chi phối tính cách của con người. Có thể hiểu đơn giản ý thức hải chính là nơi chứa đựng linh hồn, lưu giữ tâm trí, trí nhớ, tiềm thức,... nói chung là tất cả các hoạt động liên quan đến khái niệm tinh thần của con người).

Trước mặt hắn lúc này có một cuốn sách màu đen, chính là Ma kinh trong tâm tưởng của Tiểu Phàm. Phạm Nhất Tiêu nói là truyền Ma kinh cho hắn cũng tức là nói tới cuốn sách này. Ông ta đã chuyển văn tự của Ma kinh vào trong ý thức hải của hắn rồi để nó dưới dạng một cuốn sách, sau đó khóa cuốn sách ấy lại bằng toàn bộ sức mạnh còn lại của mình, chỉ để cho một mình Tiểu Phàm có thể trông thấy nó mà thôi. Đây chính là cách Nhất Tiêu giúp Tiểu Phàm bảo vệ Ma kinh khỏi kẻ khác dòm ngó.

Ma kinh nằm ở đây vốn không có gì lạ, nhưng có một thứ khác khiến Tiểu Phàm quan tâm. Đó là một tinh thể màu đen đang không ngừng rung động xuất hiện bên cạnh cuốn Ma kinh.

"Đỉnh.", tinh thể lại tiếp tục kêu lên những tiếng ngân trong trẻo.

Tiểu Phàm nghi hoặc đưa tay sờ vào tinh thể ấy...

- Tiểu tử cứng đầu, lâu rồi không gặp.

Phạm Nhất Tiêu không biết từ đâu xuất hiện!

- Người...

Tiểu Phàm "há mồm tròn mắt" nhìn thân ảnh người vừa xuất hiện.

- Không cần phải ngạc nhiên... đây không phải là bản thể của ta. Có lẽ khi ngươi khiến cho viên tinh thể này xuất hiện cũng chính là ta đã chết rồi. Đây chỉ là tàn hồn mà ta đưa vào trong ý thức hải của ngươi thôi. Mục đích của nó chính là truyền lại cho ngươi những bí kĩ mà bản thân ta đã tự lĩnh ngộ được khi tu luyện Ma kinh. Mỗi khi ngươi đột phá được một mốc quan trọng của Ma kinh, một phần tàn hồn của ta sẽ lại xuất hiện để truyền dạy cho ngươi một bí kĩ mới...

- Vậy...

Tiểu Phàm đang định mở lời thì "Phạm Nhất Tiêu" đã nói:

- Đừng nói gì cả, hãy lắng nghe ta nói. Thời gian duy trì của tàn hồn không được lâu đâu, ta chỉ có thể chỉ cho ngươi một lần mà thôi...

Hai người bắt đầu nói chuyện với nhau. Tiểu Phàm bắt đầu làm theo những gì mà "Phạm Nhất Tiêu" chỉ bảo...

Khoảng sau một tuần trà (gần một tiếng đồng hồ), Phạm Nhất Tiêu hỏi:

- Ngươi đã nhớ hết chưa?

- Dạ rồi.

Tiểu Phàm ngoan ngoãn gật đầu đáp.

- Ừm, ngộ tính của ngươi rất cao nên việc ghi nhớ có lẽ là không quá khó. Nhưng mà hãy nhớ lời ta dặn, bí kĩ này gây ra gánh nặng rất lớn lên cơ thể ngươi, cho nên nếu không phải bắt buộc dĩ thì không được sử dụng, hơn nữa một khi sử dụng thì phải chắc chắn thành công đánh bại hoàn toàn đối thủ. Nếu như thất bại, chỉ sợ khi ấy ngươi sẽ vong mạng đó.

Phạm Nhất Tiêu dặn dò.

- Dạ

Tiểu Phàm đáp

Nhất Tiêu tiếp:

- Còn về bộ Thái Tổ Trường Quyền* ta chỉ cho ngươi tuy rằng là quyền thuật căn bản, cũng không phải bí kĩ gì, ngược lại còn được lưu truyền rất nhiều trong dân gian, nhưng bên trong nó ẩn chứa rất nhiều huyền cơ. Hơn nữa theo như ta biết, thiên hạ quyền pháp, mười phần thì có ba là bắt nguồn từ bộ quyền pháp này. Ngươi phải thường xuyên chăm chỉ luyện tập. Ngoài ra, tuy là một bộ quyền pháp căn bản nhưng với sức mạnh của luyện thể giả thì không hề đơn giản chút nào đâu. Nó sẽ là cách để ngươi thi triển sức mạnh của mình. Biết chưa?

- Dạ

- Ừm... vậy là tốt rồi. Thời gian duy trì tàn hồn này cũng đã hết rồi. Hẹn gặp lại ngươi sau, tiểu tử cứng đầu...

Đoạn, Phạm Nhất Tiêu cười cười, dần biến mất cùng với viên hắc tinh thể.

Tiểu Phàm ngậm ngùi nhìn thân ảnh vừa biến mất...

- Sư phụ, con nhất định trả thù cho người...

Hắn biến mất khỏi ý thức hải...

- HẾT CHƯƠNG 12 -

-
- Chú thích:

1) Thái Tổ Trường Quyền: Là một bộ quyền pháp của Thiếu Lâm tự, do Triệu Khuông Dẫn – hoàng đế sáng lập Tống Triều sáng tạo ra khi thừa thiếu thời ông học võ tại Thiếu Lâm. Bạn đọc muốn biết rõ hơn, thì tìm trên Google nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Theo đoàn áp tiêu

Tiểu Phàm đứng dậy, phúi phúi y phục.

- Trời sáng rồi...

Hắn nhìn lên trời, vừa hít vào một hơi không khí trong lành buổi sớm vừa tự nói.

"Thái Tổ Trường Quyền ba mươi sáu lộ, mỗi đường đều đơn giản nhưng hiệu quả vô cùng..."

Phách... phách... phách

Trong lòng hắn vừa thuật lại toàn bộ khẩu quyết của Thái Tổ Trường Quyền vừa đánh ra đủ bộ ba mươi sáu chiêu của quyền pháp. Hắn đã quyết định từ bây giờ, mỗi sáng sớm hắn sẽ đi hết một lần bài quyền. Đây chính là cách luyện tập căn bản nhất của võ học: đánh đến khi nào nhuần nhuyễn, đến khi nào tam thập lục chiêu thức (ba mươi sáu chiêu thức) này ăn vào tận xương tủy, đến khi nào nó trở thành phản xạ của hắn thì thôi.

Tùng âm, từng âm của khí nén vang lên trong khu rừng...

- Hà...

Hắn thở ra một hơi rồi thu công.

"Được rồi... đi thôi.", Tiểu Phàm đi ra khỏi khu rừng, tiếp tục tiến bước trên đường lớn đến thị trấn tiếp theo...

Đúng như những gì hắn dự đoán, chỉ mất gần một canh giờ sau, Tiểu Phàm đã có mặt tại tiểu trấn...

Thực chất hắn rẽ vào tiểu trấn này là để tìm cách thuê xe ngựa. Hắn tính rút ngắn thời gian đi lại, hơn nữa khi ngồi xe ngựa, hắn sẽ có thêm thời gian để tu luyện trong xe, mà không phải tốn thời gian đi bộ.

- Ủa chỗ kia có gì mà náo nhiệt quá vậy?

Tiểu Phàm trông thấy một đám đông tụ tập đang ồn ào chuyện gì đó.

Hắn hiếu kì liền tiến lại xem sự tình...

Một người tại trung tâm vụ ồn ào đang đứng nói lớn:

- Mọi người, lão gia chúng tôi đang cần đi tới Tử Vân thành, nhưng gia quyền và đồ đạc hơi nhiều đôi chút, cho nên cần một số vị anh hùng hảo hán ra tay tương trợ. Giá cả thì có thể thương lượng được. Chúng tôi cần đội áp tiêu chuyên nghiệp, có uy tín để đảm bảo an toàn cho gia quyền của lão gia. Hơn nữa, chắc hẳn các vị cũng biết từ đây tới Tử Vân thành chỉ có ba ngày đường đi bộ nhưng lại có rất nhiều thổ phỉ, sơn tặc trên đường đi. Vì thế các vị áp tiêu cần có võ công cao cường là điều kiện tiên quyết...

Người đang nói là một lão giả tầm năm lăm, sáu mươi tuổi, nhìn cách ăn mặc thì có vẻ là quản gia của một gia đình giàu có. Người này tuy tuổi tác đã lớn nhưng đôi mắt còn rất tinh minh, hơn nữa lời nói rất cẩn thận, không hề có vẻ "cây tuổi mà khinh thiên hạ". Tóm lại thì ông ta có thể xem là một lão quản gia tuyệt vời.

Lão già tiếp:

- Bên cạnh tôi đây là A Cát huynh đệ. Huynh đệ là người trong phủ chuyên phụ trách an toàn trong ngoài của phủ. Tuy không dám nói y có võ công trác tuyệt, nhưng tuyệt nhiên không phải hạng tầm thường. Yêu cầu tuyển người của chúng tôi là phải kiên trì được với y nửa thời thần (một thời thần bằng mười lăm phút đồng hồ) thì mới được vào đoàn áp tiêu. .

Vừa nói y vừa chỉ sang một người nam nhân vạm vỡ cắt tóc ngắn, trang phục võ hán ở bên cạnh. Bốn chữ "lưng hùm vai gấu" chính là rất thích hợp để chỉ y.

Lão già lại lên tiếng:

- Rồi... giờ mọi người bắt đầu lên báo danh... Mong các vị giúp đỡ.

Nói xong y ngồi xuống một cái bàn đã chuẩn bị sẵn, bắt đầu lấy giấy bút ra...

"Thì ra là tuyển áp tiêu đoàn (đoàn tải hàng)... Ừm... Được rồi, để xem có đi nhờ được với họ không, nếu được thì đúng là nhất cử lưỡng tiện rồi... Vừa đi được xe ngựa, vừa được đảm bảo an toàn...", Tiểu Phàm nghĩ bụng.

Một người đàn ông to cao, mặc y phục màu đen bước ra khỏi đám đông, nói:

- Tại hạ, Thương Nghị, xin thử trước... Xin huynh đệ nương tay...

A Cát cười nói:

- Xin mời...

Đoạn, y thủ thế ngay, chuẩn bị giao đấu...

- Được, xem chiêu...

Hắc y đại hán Thương Nghị hét lớn xô tới (hắc y đại hán tức là người đàn ông mặc quần áo màu đen)

Thương nghị xóc tới, xuất ra một quyền nhắm vào mặt A Cát. A Cát nghiêng người né tránh, một tay hất gạt, một tay vung ra nắm lấy yếu đài (thắt lưng) của đối phương, một chân xê chuyển luôn vào đùi hai chân Thương Nghị.

Tiểu Phàm giật mình bật thốt:

- Vật kiểu Mông Cổ?

Mấy người xung quanh nhìn nhìn hần nghi hoặc, nhưng hần mặc kệ không để ý. Kiếp trước, Tiểu Phàm có xem trên tivi chương trình thực tế về Mông Cổ, có từng xem người Mông Cổ vật nhau. Thậm chí còn được xem họ tranh giành danh hiệu Khố Bái – một danh hiệu cao quý về võ học của người Mông Cổ. Sau đó, hần cũng có thời gian hứng thú mà tìm hiểu thêm về các thể vật của họ. Cho nên bây giờ, hần chỉ cần nhìn một cái là nhận ra. Hơn nữa hần không ngờ lại nhìn thấy loại võ công này ở đây, cho nên mới bất ngờ đến độ bật thốt ra như vậy...

Hần lại tiếp tục theo dõi diễn biến trận đấu...

A Cát lắc hông, người xoay về bên trái, định hất tung Thương Nghị về phía sau.

- Hào thủ pháp!

Thương Nghị cười hô lớn.

Chỉ thấy một tay y nắm lấy tay thương nghị ở yếu đài, hai chân đạp vào đầu gối người kia, rồi vận kinh, đạp mạnh ra, đồng thời vận tay A Cát ép A Cát buông yếu đài ra. Thế là trong nháy mắt y bật ngược ra sau, thoát khỏi thể vật của đối phương. Hai chân vừa chạm đất, hai nắm tay y bỗng xuất hiện một làn khói màu đỏ nóng rực bốc lên – chính là đã vận dụng đến chân khí.

- Cát huynh cẩn thận, ta đến đây...

Xạt..., nắm đấm của Thương Nghị lại bị A Cát khéo léo gạt chéo đi, nắm tay A Cát cũng liền xuất hiện một tầng đất bao bọc, từ đó phát ra hạt thổ sắc (màu nâu đất).

"Đây chính là tu đạo giả đối chiến sao?"

Tiểu Phàm thích thú quán sát.

A Cát lại giơ tay ra, định nắm lấy vạt áo của Thương Nghị, có điều:

- Đùng hòng!

Thương Nghị quát lớn, liền dùng tay còn lại tung ra một quyền tới eo của A Cát. A Cát thấy thế không ổn, lập tức buông tay, bật lùi lại. Nhưng nắm tay của Thương Nghị cũng đã sượt qua áo của A Cát. Không ngờ rằng chỉ là sượt qua nhưng lại khiến cho áo của A Cát bị cháy mất một góc.

- Ô... Hòa nguyên tố rất mạnh nha...

Một người bên cạnh Tiểu Phàm hưng trí bình luận.

- Phải ha... nhưng người sử dụng Thổ nguyên tố kia cũng không kém. Dùng tay gạt quyền của đối phương mà không hề bị bỏng, hộ thủ quyền (lớp giáp bảo vệ nắm đấm) rất chắc chắn...

Một người khác cũng bàn luận.

"Quả nhiên là đối chiến chân khí... Rất thú vị!", Tiểu Phàm tự nhủ.

Hai người liên tục xuất ra đòn tấn công của mình. Nhưng cả hai lại cứ giáp mặt một cái là gần như ngay sau đó tách ra ngay. Bởi lẽ A Cát sở trường gạt đỡ, còn Thương Nghị lại là tấn công dũng mãnh như ngọn lửa, cho nên khi Thương Nghị tấn công thì giống như đánh vào bị bông vậy, đánh mà cảm giác như không thể phát huy được lực lượng của mình. Thêm vào đó, A Cát lại là cao thủ về vật, cho nên Thương Nghị cứ vào gần là gặp nguy hiểm. Vì lẽ đó, giao đấu cứ giáp mặt lại thôi, căn bản là cứ dây dưa mãi, không thể dứt điểm được...

Bỗng nhiên lão giả ngồi ở bàn, nói:

- Đã hết giờ, xin hai vị dừng tay... Như vậy là Thương Nghị huynh đệ đây đã đạt đủ điều kiện, lão đã ghi danh lại rồi. Hẹn gặp lại cậu vào chiều nay, chúng ta sẽ cùng nhau xuất phát...

Thương Nghị cười cười, đáp:

- Xin đa tạ. A Cát huynh quả nhiên là cao thủ, tại hạ cam bái hạ phong (chấp nhận ở thế dưới một cách tâm phục khẩu phục)...

A Cát cũng nói:

- Thương Nghị huynh không nên quá khiêm nhường. Nếu đánh thêm độ một thời thần nữa thì cũng không thể nói trước được gì. Thôi, hẹn chiều gặp lại...

- Chiều gặp lại...

Thương Nghị nói rồi cáo biệt.

Tiếp sau đó có tầm hai, ba mươi người nữa tới thành công vượt qua kiểm tra... Hầu như là không có một trận đấu nào hay như trận đấu đầu tiên. Nhưng có một người thiếu niên khiến Tiểu Phàm phải chú ý. Người này thành công đăng kí mà không cần phải ra một chiêu nào! Khi đến đăng kí, y chỉ đứng yên và vận công, lập tức y phục y pháp phối, một trận khói hoàng kim sắc (màu vàng kim) bốc lên. Và lúc ấy chính là lần đầu tiên Tiểu Phàm cảm nhận được áp lực đáng sợ tới vậy. Cảm giác như chỉ cần kẻ kia muốn, hắn nhất định phải chết vậy... Người xung quanh đều trầm trồ nói hắn là một Dẫn khí kỳ trung giai* cao thủ! Thấy thực lực của người đó, lão giả ngồi bàn liền niềm nở ghi danh cho y, đồng thời còn mời y đến uống trà với lão gia của ông ta nữa. Nhưng người thiếu niên đó không đồng ý, chỉ nói là chiều sẽ có mặt rồi lẩn vào đám người trên phố và biến mất.

Tiểu Phàm nhũn mày nhìn tên thiếu niên ấy rời đi. Tuy độ tuổi của thiếu niên đó có lẽ cũng chỉ bằng Tiểu Phàm mà thôi, nhưng thực lực của kẻ đó thật kinh người. Trong lòng Tiểu Phàm lúc này như là sóng cuộn ba đào (có thể hiểu là đang dậy sóng). "Ta phải cố gắng hơn nữa. Sẽ có một ngày ta mạnh hơn y... Sớm thôi!" – hắn tự nhủ. Hắn thực sự rất ghét cảm giác bị uy hiếp như vừa rồi. Thực khó chịu vô cùng!

Nhìn lão giả đang chuẩn bị dọn bút giấy, Tiểu Phàm dừng suy nghĩ về người thiếu niên cao thủ kia, tiến đến chỗ cái bàn của ông ta.

Lão giả thấy Tiểu Phàm đi ra từ đám đông, liền nghi hoặc hỏi:

- Vị tiểu huynh đệ này, xin hỏi có chuyện gì vậy? Không lẽ cậu tới đăng kí áp tiêu?

- Ô không, lão nhân gia hiểu lầm rồi. Ta không đến để đăng kí mà là xin đi nhờ thôi.

- Đi nhờ?

- Phải. Thú thật với lão nhân gia, ta đang cần đến Tử Văn thành, nhưng lộ phí thì lại không có nhiều, cho nên không thể thuê người bảo vệ trên đường đi được. Vừa rồi thấy lão gia của lão tuyên áp tiêu đội, ta liền muốn xin đi nhờ. Ta xin gửi lão một chút tiền gọi là tiền trả nước. Mong lão giúp đỡ cho ta. Gia đình ta ở quê bị cướp hết sạch rồi, phụ mẫu... phụ mẫu ta... Hức hức... đã bị thổ phỉ sát hại rồi... Hức hức, ở Tử Văn thành ta có một người quen... hức... cho nên mới tìm cách tới đó... Hức hức... xin lão nhân gia giúp đỡ. Ta xin đội ơn lão... Hức hức...

Tiểu Phàm vừa nói, vừa cúi mặt, làm bộ bi thương, sắp khóc tới nơi...

Lão giả nhìn Tiểu Phàm liền động lòng thương nói:

- Hải tử, tội nghiệp con. Lão sẽ giúp con, còn về tiền thì đừng có làm vậy. Gia cảnh con đã khốn khổ lắm rồi, ta sao nỡ lấy tiền của con. Thôi giờ về với ta, ta sẽ cho con nghỉ trưa, tiện thể thưa chuyện với lão gia luôn. Chiều nay chúng ta sẽ xuất hành...

- Hức... đa tạ lão nhân gia... con sẽ khắc ghi công ơn của người tới tận khi chết đi... hức...

Tiểu Phàm "mùi mẫn" nói.

Lão già vỗ về Tiểu Phàm rồi an ủi:

- Thôi nín đi con... tội nghiệp... Tiểu hài, con tên gì vậy?

Tiểu Phàm "thút thút" đáp:

- Con là Lâm Tiểu Phàm ạ. Con có thể biết tên của người không lão nhân gia?

- Ta họ Hàn, tên là Thiên Minh... Cứ gọi ta là Hàn gia gia là được rồi... Chờ chút để ta gọi A Cát rồi chúng ta cùng về.

Lão già quay về phía A Cát đang ở xa hỏi mua một cây kẹo hồ lô, gọi lớn:

- A Cát, người làm gì thế? Về nhà thôi, chiều còn lên đường nữa...

A Cát trên tay cầm một cây kẹo hồ lô, chạy tới đáp:

- Ta đang hỏi mua kẹo hồ lô cho tiểu thư đó mà... Ế... mà đưa nhò này là ai vậy?

Hàn lão già đáp:

- Nó tên là Tiểu Phàm, gia cảnh nó rất tội nghiệp, nó muốn đi nhờ cùng chúng ta tới Tử Vân thành... Ta đã đồng ý rồi. Giờ chúng ta sẽ đưa nó về, một là cho nó ở tạm, hai là để bẩm báo với lão gia... Được rồi về thôi.

- Tiểu Phàm bái kiến Cát thúc thúc...

Tiểu Phàm mau miệng nói, vừa nói hần vừa giả bộ lau nước mắt.

- Ủ, chào con...

A Cát cười nói.

- Đi thôi...

Hàn lão thúc dục A Cát, rồi dắt tay Tiểu Phàm đi.

Triệu gia phủ đệ...

Tiểu Phàm nhìn ngó xung quanh... Đây là một căn phủ đệ tuy rằng không phải nguy nga nhưng cũng thuộc vào dạng hào môn. Từ khi bước vào phủ, hần đã cảm nhận được không khí tất bật của nơi này, mọi người đều đang nhanh chóng gói ghém đồ đạc, người qua kẻ lại rất đông đúc... Ở sân trước, có rất nhiều thùng gỗ, rương, hòm, ... gia đình và tỳ nữ thay nhau mang đủ thứ đồ để vào trong các hòm trống.

Đi vào đến cửa, A Cát chia tay hai người Hàn lão và Tiểu Phàm, y nói là trong phủ còn việc nên đi trước. Trước khi đi, y còn đưa cây kẹo hồ lô cho một tỳ nữ bảo nàng ta đưa cho tiểu thư nhà họ. Sau khi tạm biệt A Cát, Tiểu Phàm được Hàn lão đưa vào tiền sảnh để bái kiến với lão gia của nhà họ...

Hàn lão bảo Tiểu Phàm ngồi lên ghế rồi dặn dò:

- Tiểu Phàm ngồi đây, chờ lão gia ta đến. Ta sẽ nói chuyện của con cho lão gia trước, con chỉ gặp mặt lão gia là được. Lão gia họ Triệu... Nhớ phải chào hỏi lễ phép nhé. Và đặc biệt không nên nói gì để người phật ý. Tuy rằng lão gia ta là người dễ tính lại thương người, nhưng hiện tại người đang có chuyện buồn phiền trong lòng. Hiểu không?

Tiểu Phàm gật đầu nói:

- Dạ, con hiểu rồi...

- Ủ... hải tử ngoan. Ngồi chờ ta nhé...

Hàn lão nhẹ xoa xoa đầu Tiểu Phàm rồi đi vào trong...

Một lúc sau, một nam tử béo mập, phúc hậu đi ra cùng Hàn lão. Hàn lão đi sau, nam tử đó đi trước.

Tiểu Phàm chân rời khỏi ghế, đến trước mặt nam tử kia chào hỏi:

- Tiểu Phàm xin ra mắt Triệu lão gia...

Đoạn hấn cúi mình, chắp tay chào theo kiểu Nho gia...

- Ô... rất lễ phép. Lão hàn, đây chính là hài tử đó sao?

Triệu lão gia cười nói.

- Dạ phải thưa lão gia... gia cảnh của Tiểu Phàm rất tội nghiệp, mong lão gia thương xót cho nó đi cùng chúng ta...

Hàn lão cung kính đáp.

- Ủ, được thôi... Tiểu Phàm tuổi cũng xấp xỉ với Phụng Nhi. Trên đường đi, để nó chơi với Phụng Nhi cũng không phải là ý tồi... Hơn nữa, cũng chỉ là thêm một người mà thôi, giúp đỡ được người ta thì nên giúp...

Triệu lão gia nói.

Tiểu Phàm nhanh lời:

- Đa tạ Triệu lão gia đã thi ân (làm điều ơn đức).

- Ừm...

Triệu lão gia mỉm cười. Y tiếp:

- Hàn lão sắp xếp đồ ăn và chỗ nghỉ trưa cho Tiểu Phàm đi. Sau đó đến thư phòng, ta có chuyện cần bàn với người...

Nói đoạn, y xoay lưng đi vào nhà trong.

Hàn lão cúi người ứng tiếng, rồi dẫn Tiểu Phàm đi vào một căn phòng, gọi người chuẩn bị đồ ăn cho hắn, dặn hắn ở yên trong phòng, đừng đi lại lung tung, rồi vội vàng vàng đi ra ngoài. Chắc hẳn Hàn lão đi vào thư phòng của Triệu lão gia để bàn chuyện...

Lúc sau có hai nữ tỳ mang đồ ăn vào cho Tiểu Phàm.

- Đa tạ hai tỷ tỷ xinh đẹp...

Tiểu Phàm "vuốt đuôi ngựa" (ý nói nịnh nọt) mấy câu.

- Hi hi... tiểu tử dẻo miệng... ăn đi cho nóng... Ăn xong cứ để đó, tỷ tỷ sẽ dọn cho.

Hai nàng khúc khích cười rồi đi ra ngoài.

Sau khi hai người đó đã khép cửa lại, Tiểu Phàm cười lấu cá, làm bộ người vừa làm được việc tốt tự nói một mình:

- Lời nói chẳng mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau... Hắc hắc, con gái ở thế giới này cũng dễ chiều quá đi. Không như Tiểu Nguyệt...

Nói tới đây, bỗng nhiên Tiểu Phàm im lặng... Hắn lại nhớ nàng!

Một lúc lâu sau... Tiểu Phàm thở dài một hơi:

- Ài... không nghĩ nữa... Trước tiên phải cường đại đã, rồi làm gì thì làm...

Hắn thu lại suy nghĩ về nàng, rồi chuyển ánh nhìn lên mấy đĩa thức ăn trên bàn. Trên bàn để ba món đồ ăn. Một món trong đó hắn nhận ra, chính là bánh Thuyền Liên mà hắn từng được ăn. Có lẽ ở đây, món này giống như là bánh mì hay cơm ở địa cầu vậy... Đơn giản là một món linh phẩm không thể thiếu trong bữa ăn hàng ngày.

Tiểu Phàm nhìn sang hai món khác: một món thịt và một món canh.

Hắn háo hức thưởng thức hai món linh phẩm mới này. Cầm đũa lên, hắn gắp một miếng thịt, vừa quan sát vừa thưởng thức mùi thơm của nó:

- Món này rất giống với thịt kho tàu... giống như là lần đó...

Hắn tự nhiên lại nhớ lại đêm cuối cùng ấy. Nàng nấu cho hắn năm món, trong đó cũng có thịt kho tàu này...

Tiểu Phàm lắc mạnh đầu, cố gắng không nghĩ tới nữa. Hắn không phải bỗng dưng muốn "vô tình", mà hắn hiểu lúc này hắn cần phải tập trung vào một mục tiêu duy nhất đó là giúp bản thân mạnh hơn, mạnh hơn nữa. Chỉ khi nào thực sự đủ cường đại, hắn mới có thể làm được những điều khác.

- Ừm... rất ngon...

Hắn đưa miếng thịt vào trong miệng.

Tuy rằng nhìn giống thịt kho tàu, nhưng món này vị lại rất khác. Miếng thịt vừa mềm lại vừa đàn hồi, cắn vào cảm giác rất "ngập răng", thực sự rất tuyệt. Hơn nữa, nó lại có vị cay nhưng không nồng, cảm giác dịu dịu, âm ẩm. Đi xuống dạ dày, người ta thấy như là thư thái, như là đang ngâm mình trong làn nước nóng vậy.

"Là Hòa nguyên tố linh khí...", Tiểu Phàm gật gù, vừa ăn vừa tự nhủ.

Hắn lại chuyển sang húp thử một thìa canh...

- Ô là Mộc nguyên tố... rất thơm, mùi thảo dược rất rõ... Khoan đã...

Hắn đột ngột nhớ ra món bánh Thủy Liên là Thủy nguyên tố!

Tiểu Phàm ăn một miếng bánh... Quả nhiên Mộc nguyên tố của món canh đang sản sinh ra trong cơ thể hắn lập tức bùng lên mạnh mẽ. Tiểu Phàm lại ăn một miếng thịt. Hòa nguyên tố của món thịt lại bùng lên mạnh hơn nữa. Cuối cùng hắn lại ăn vào một miếng bánh, Hòa nguyên tố trong người lại từ từ trung hòa với Thủy nguyên tố của bánh Thủy Liên.

- Vi diệu... Quả là vi diệu! Riêng việc ăn uống mà cũng cầu kì tới vậy. Ba món ăn ba nguyên tố tương sinh, tương khắc. Bánh Thủy Liên thuộc hành Thủy, món canh thuộc hành Mộc, Thủy sinh Mộc, ăn hai món vào, Mộc nguyên tố lập tức mạnh lên. Món thịt lại thuộc hành Hỏa, ăn tiếp vào, Mộc sinh Hỏa, Hỏa nguyên tố bùng nổ. Sau đó lại ăn vào một miếng bánh hành Thủy, Thủy Hỏa tương khắc, Hỏa nguyên tố vốn đang bùng nổ sẽ lại yếu đi, tạo thành sự bảo hòa hoàn hảo. "Mỗi bữa ăn là một cuộc hành trình", thực là không sai...

Tiểu Phàm tấm tắc khen ngợi, vừa khen hắn vừa ăn hết chỗ linh phẩm đó...

Ăn xong, hắn xếp gọn bát đĩa lại rồi lên giường đi ngủ...

- Tiểu Phàm... hài tử dậy đi... sắp khởi hành rồi.

Tiểu Phàm mở mắt.

- Hàn gia gia... Con dậy đây.

Hắn ngồi dậy, dụi dụi mắt...

Chỉnh trang lại y phục, Tiểu Phàm cùng Hàn lão ra khỏi phòng...

Tại cửa Triệu gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong, hàng hóa đã chất lên xe, mọi người sắp xuất hành...

Hàn lão sắp xếp cho Tiểu Phàm lên một chiếc xe ngựa, có lẽ là xe của lão. Sau khi dặn dò hắn ở yên trong xe, lão nói có chuyện cần đi gặp Triệu lão gia rồi đi ra luôn...

Một giọng thiếu niên dẫn đầu đoàn nói lớn:

- Xuất phát!

Người này, không ai khác chính là thiếu niên cao thủ, khi đăng kí đã thể hiện bản lĩnh cao cường của mình. Có lẽ Triệu gia chọn trưởng đoàn dựa trên năng lực của mỗi người...

Tiểu Phàm ngó đầu ra khỏi xe, nhìn về phía trước...

- HẾT CHƯƠNG 13 -

- Chú thích:

1) Dẫn kí kì trung giai: đây là đẳng cấp tu đạo. Nếu bạn nào nắm không rõ xin xem lại chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Triệu Hỏa Phượng nói "Có Sơn Tặc";

Trên con đường hướng tới Tử Vân thành, cả đoàn người của Tiểu Phàm hát vang một bài ca, khí thế vô cùng...

"Chưa bao giờ oán hận vận mệnh đau thương này.

Chưa bao giờ oán hận đời không cho ta nơi tránh gió.

Hướng đến nơi xa xôi ở trong giấc mơ.

Tìm kiếm thiên đường trong giấc mơ của riêng ta.

Cuộc đời này vốn có quá nhiều phiền não.

Chẳng đáng để nước mắt phải chảy thành dòng.

Ai sẽ cùng ta đi trên con đường tới thiên nhai? (thiên nhai tức là chân trời).

Người yêu ta, đợi ta ở phương xa.

Ta hát bản tình ca, một đường hướng phương xa.

Hãy để ta nhìn lên bầu trời, tiếp thêm dũng khí để tiến bước.

Nhìn về đường chân trời, nhìn những việc đã qua.

Một chút tổn thương thế này đâu đủ để ta phải sợ hãi.

Ta hát bản tình ca, một đường hướng phương xa.

Có chết cũng phải chết trong lúc lang bạt thiên hạ.

Thần thờ nhìn đường chân trời, càng nhìn càng cảm thấy mờ mịt.

Hãy để ánh trăng làm bạn cùng ta đi trên con đường này...

Mọi đau thương, mọi buồn phiền.

Trên con đường này ta đều xông qua tất cả.

Dùng trời làm chăn, lấy đất làm chiếu.

Dùng khí cùng ta đi tứ phương trời.

Không cần phải đau thương.

Chẳng cần phải do dự.

Không nên dễ dàng buông tha cho lý tưởng trong lòng.

Con đường này có dài thế nào đi nữa, ta cũng muốn xông qua!"

(Trích lời bài hát: "Du hành khắp thiên hạ" do Tiểu Hà Mễ hát.

Bạn đọc nên nghe để cảm nhận không khí. Đây là link: <https://www.youtube.com/watch?v=vXOPA55KR30>)

Tiểu Phàm vừa nghe vừa hát theo... Thực sự đây là một ca khúc rất vui vẻ, lại rất phù hợp với việc áp tiêu nữa...

Cọc cọc cọc...

Tiếng ngựa từ sau xe ngựa của Tiểu Phàm vọng tới...

Tiểu Phàm quay về sau xem ai đến, thì ra là A Cát. Nhưng phía trước, ngồi trong lòng y còn một người nữa... đó là một tiểu ni tử rất xinh đẹp! (tiểu ni tử tức là người con gái nhỏ tuổi)

Nàng ta để tóc xõa, có để búi lên một bên trông rất khả ái. Hai má bầu bĩnh, đôi mắt tinh anh, lại thêm một phần bướng bỉnh, không hiểu sao gây ra trong lòng người ta một cảm giác muốn cưng chiều. Có lẽ nàng ta như là... Hồng hài nhi phiên bản nữ tử vậy!

Nghĩ tới so sánh vừa rồi của mình, Tiểu Phàm cũng phải phì cười.

- Tiểu Phàm, tiểu thư muốn tới hỏi thăm người này...

A Cát từ xa đã gọi lớn, đoạn y thúc ngựa tiến đến gần cửa sổ của xe ngựa.

- Ấy...

Tiểu Phàm dơ tay ứng thanh.

Tiểu ni từ trong lòng A Cát, bỗng nhiên đỏ mặt quay sang nói với A Cát:

- Cát thúc... Đầu phải ta tới hỏi thăm y đâu. Tình cò, là tình cò thôi...

- Ha ha ha... tiểu tử người xem ra cũng có mị lực (sức hấp dẫn) đó chứ... Làm tiểu thư phải đỏ mặt rồi này

A Cát cười lớn nói với Tiểu Phàm.

- U... Cát thúc, đừng nói bậy chứ, người ta sẽ hiểu lầm con đó...

Tiểu ni từ nhăn mặt nói.

- Được rồi... ta cho tiểu thư vào trong xe đã. Ta còn có việc...

A Cát nói. Y nhanh chóng cho tiểu ni từ dễ thương vào trong xe của Tiểu Phàm, sau đó quay đầu, cưỡi ngựa đi về sau.

- Chắc hẳn nàng là Triệu tiểu thư rồi... ta họ Lâm, tự là Tiểu Phàm. Rất vui được làm quen với một tiểu cô nương khá ái như tiểu thư.

Tiểu Phàm cười nói. Đoạn theo thói quen kiếp trước, hắn dơ tay ra ý định bắt tay xã giao.

Triệu Hòa Phụng hai tai đỏ ửng, bỗng thấy "mị lực" của tên tiểu tử điển trai trước mặt này tăng thêm vài phần, có lẽ là do mấy chữ "tiểu cô nương khá ái" kia. Nhìn hắn dơ tay ra, nàng ta thật không biết đáp lễ thế nào. Suy nghĩ chốc lát cũng làm theo hắn, dơ một bàn tay trắng nõn ra nhưng không bắt tay Tiểu Phàm, khẽ nói:

- Tên... tên ta là Triệu Hóa Phụng. Nếu người muốn thì có thể gọi ta là Hóa Phụng. Rất... rất vui được làm quen với người...

- Bập!

Tiểu Phàm bắt lấy tay Hòa Phụng, rồi cười tươi:

- Vậy chúng ta sẽ cùng nhau trải qua đoạn hành trình này nhé...

Bỗng nhiên Hòa Phụng rom róm nước mắt, sợ hãi cố gắng rút bàn tay lại. Đối với một thiếu nữ mười lăm tuổi, từ nhỏ chưa từng bị nam nhân nào cầm tay trừ phụ thân như nàng thì hành động của Tiểu Phàm thật quá đột ngột và đáng sợ. Hòa Phụng kinh sợ, run run hỏi:

- Người... người... làm gì vậy?

Tiểu Phàm giật mình nhận ra hành động "vô lễ" của mình, vội vã rút tay lại, nghĩ thầm "Chết rồi! Quên mất ở đây nam nữ thọ bất thân". Hắn nói ngay:

- Hóa Phụng, thứ lỗi... đây là phong tục của quê ta. Khi hai người, bất kể nam hay nữ gặp nhau, đều làm vậy. Hành động này chỉ để thể hiện sự vui vẻ cùng với niềm hiếu khách của người quê ta, chứ không hề có ý gì khác... Hòa Phụng đừng hiểu lầm.

Hòa Phụng vừa xoa xoa bàn tay vừa "bị" Tiểu Phàm động chạm, vừa nghi hoặc hỏi:

- Thật thế sao? Quê người ở nơi nào mà có phong tục kì lạ vậy?

- À, quê ta ở nơi rất xa, hơn nữa lại nằm ở địa phương hẻo lánh, có nói ra nàng cũng không biết đâu... Phải rồi, vì sao gia đình nàng chuyển tới Từ Vân thành vậy?

- Ô, việc này phụ thân có nói là do ta đó.

- Do nàng?

- Ừm... tại vì ta sắp thi vào Vô Cực Học viện cho nên phụ thân muốn chuyển nhà tới Từ Vân thành để ta được gần gia đình. Từ Vân thành chỉ cách Vô Cực Viện một canh giờ đi bộ thôi, cho nên phụ thân nói là nếu có nhà ở Từ Vân thành thì ta sẽ được thường xuyên về thăm nhà, với lại phụ mẫu ta muốn đến thăm ta cũng tiện hơn nữa...

- Nàng định thi vào Vô Cực Học viện sao?

Tiểu Phàm kinh ngạc. Thật không ngờ hắn với nàng ta lại có duyên đến thế. Nếu mà hắn đậu vào Học viện thì họ sẽ trở thành đồng học rồi. (đồng học tức là bạn học)

- Ừm... Có vấn đề gì sao?

Hòa Phượng hỏi.

- Không có gì... Ừm ta nghe nói thi vào Vô Cực Viện rất khó, nàng có tự tin không?

- Tất nhiên... nếu không phụ thân đã không chuyển nhà tới Tử Vân thành.

- Cũng phải ha... nàng tự tin vậy, chắc là biết họ kiểm tra như nào rồi phải không? Ta thực rất hiếu kì với vấn đề này. Vào đó khó vậy cơ mà... không biết bất thi sinh thi tuyển phải làm những gì nhỉ?

- À thì cũng như mọi năm thôi...

- Như mọi năm?

- Ừm...

Hòa Phượng gật đầu:

-... Bộ người thực không biết hả?

Tiểu Phàm lắc đầu nói:

- Thực không biết. Tại vì ta ở miền quê hẻo lánh nên mấy chuyện này thì một chút thông tin cũng không có nữa. Nàng có thể giúp ta mở mang kiến thức không?

- Xì... người đúng là. Chỉ là một chút thông tin mà thôi. Làm gì mà "mở mang kiến thức". Vậy ta sẽ nói cho người nghe ha. Thường niên Học viện đều tổ chức kì thi tuyển. Hình thức thi đã cố định rồi. Lúc đầu họ sẽ cho thí sinh kiểm tra trình độ chân khí...

- Cấp độ bao nhiêu thì đạt vậy?

- Ít nhất phải đạt Dẫn Khí kì sơ giai thì mới đạt yêu cầu...

- Ừm... vậy thì cũng không phải quá khó...

- Ta chưa nói hết mà... Tuy rằng cùng là Dẫn Khí kì sơ giai nhưng cũng có nhiều loại. Học viện yêu cầu phải là Dẫn Khí kì sơ giai nhưng người phải duy trì phóng thích được chân khí ít nhất là hai phân thời gian (một phân bằng mười lăm giây).

Tiểu Phàm tối mặt, nghĩ thầm: "Chết tiệt! Đúng là chơi khó ta rồi... Một phân thời gian ta còn duy trì không nổi, nói gì đến hai phân..."

Hòa Phượng lại tiếp:

- Nhưng đó mới chỉ là bài thi mở đầu mà thôi. Sau khi kiểm tra cấp độ chân khí, thí sinh còn phải tham gia vào phần thi chính gọi là: Hội Truy Phong (lễ hội đuổi theo con gió). Thực chất đó là một cuộc thi chạy trong khu rừng của Học viện. Chỉ có một trăm năm mươi người đầu tiên về đích là chiến thắng mà thôi...

"Ừm... việc này thì chưa thể nói là khó hay không được."

Tiểu Phàm ngẫm nghĩ.

- Đây chính là phần thi vô cùng khốc liệt đó...

Hòa Phượng nói.

- Khốc liệt? Vì sao? Không phải chỉ là thi chạy thôi sao?

Tiểu Phàm nghi hoặc.

- Nó đúng là một cuộc thi chạy, nhưng lại là cuộc thi chạy không có luật lệ. Nói cách khác, trong cuộc thi, người muốn làm gì ta cũng được, ta làm gì người cũng chẳng sao!

- Không lẽ...

- Người hẳn là cũng đoán ra rồi chứ? Tham gia cuộc thi này, thí sinh có thể thực hiện mọi thủ đoạn để dành chiến thắng, dù là tấn thí sinh khác cũng không có phạm quy. Chỉ có điều là không được hạ sát thù mà thôi. Nhưng sau mỗi đợt thi, không hiếm những kẻ tàn phế "xuất hiện" đâu...

- Ừc...

Tiểu Phàm nuốt khan một cái.

- Hi hi... nhưng tất nhiên ta vẫn có đủ tự tin để chiến thắng...

Hòa Phượng tự tin nói.

Tiểu Phàm đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền hỏi:

- Đúng rồi. Ta có nghe nói Học viện còn có học bổng nữa phải không? Vậy cái đó được trao như nào vậy?

- À, học bổng hả. Mười người dẫn đầu Hội Truy Phong!

Hòa Phượng đơn giản nói, sau lại tiếp:

- Mười người trong vài nghìn người tham gia!

Tiểu Phàm lại nuốt cái "ực"... "Thật điên rồ! Quá là khó rồi... thời gian của ta lại quá ít đi...", hần lo lắng. Hần hỏi tiếp:

- Hòa Phượng, nàng thật sự tự tin như vậy sao?

- Không phải ta đã nói rồi sao? Tất nhiên! Tuy rằng không chắc có thể đạt được học bổng, nhưng đứng trong hai mươi vị trí đầu, ta có thể chắc chắn...

- Nàng... có phải sắp đáp nhập Dẫn Khí kì trung gia rồi không?

Tiểu Phàm đoán.

- Chưa... nhưng nửa tháng nữa thì...

Hòa Phượng vui vẻ nói.

Tiểu Phàm nhìn nàng rồi lại tự nghĩ đến mình, thở dài một hơi:

- Ài...

- Sao vậy?

Hòa Phượng thấy kì lạ hỏi.

- Không có gì... Chỉ là than thân trách phận mà thôi...

- "Than thân trách phận"?

Tiểu Phàm lắc đầu, cười, ý nói là không có gì.

Bên ngoài bỗng có tiếng gọi của A Cát:

- Tiểu thư, lão gia gọi người...

- Ta đến liền...

Hòa Phượng nói với từ trong xe ngựa ra. Nàng quay sang Tiểu Phàm cười vui vẻ:

- Gặp lại người sau... Phụ thân gọi ta, ta phải đi đây...

Tiểu Phàm gật đầu cười.

Hòa Phượng vén rèm xe ngựa rồi nhảy lên ngựa của A Cát. Trước khi đi ra hẳn nàng còn vẫy tay chào Tiểu Phàm. Tiểu Phàm cũng vẫy tay đáp lại một cách lịch sự...

Sau khi rèm cửa hạ xuống, Tiểu Phàm lập tức xếp bằng chuẩn bị tu luyện...

"Ta phải tranh thủ thời gian mới được...", hần nghĩ thầm.

Tiểu Phàm bắt đầu vận chuyển Thần Ma lực trong cơ thể. Hắn đã đã thông được đệ nhất đường kinh mạch tại trái tim rồi, cho nên cũng không thể lập tức đã thông đường thứ hai được. Hơn nữa trong Ma kinh có nói sau khi đã thông đệ nhất đường kinh mạch, cần củng cố nó, đồng thời tích lũy Thần Ma lực tại trung tâm trái tim. Ngoài ra hắn còn phải thường xuyên vận chuyển Thần Ma lực đi khắp thân thể để trui rèn cơ nhục, khiến cơ thể thích ứng dần với loại năng lực này, dần nâng cao thể trạng bản thân. Nói cách khác chính là lấy khí luyện thể!

Hắn cứ thể tu luyện cho tới khi mặt trời khuất núi...

Tiểu Phàm mở mắt ra, thoát khỏi trạng thái tu luyện vì cảm nhận được xe ngựa đã dừng lại.

Đúng lúc đó có người vén rèm xe ngựa, chính là Hàn lão.

- Tiểu Phàm ra ăn cơm thôi. Xin lỗi để con chờ, ta và lão gia có việc bận...

- Dạ, sao người lại nói vậy? Con mới là người nên nói xin lỗi vì đã làm phiền người và Triệu lão gia... Con ra ngay đây.

Hắn cùng với Hàn lão đi xuống khỏi xe ngựa.

Lúc này cả đoàn đã dừng lại để nghỉ ngơi. Xe ngựa chở hàng không quan trọng được xếp ở ngoài tạo thành một vòng trong bảo vệ. Đồng thời vòng ngoài cùng cũng có người canh giới để đảm bảo an toàn.

- Ấy... Tiểu Phàm lại đây.

A Cát từ xa vẫy vẫy tay gọi.

- Tới ngay đây...

Tiểu Phàm cười đáp.

Sau khi đưa Tiểu Phàm đến chỗ đám người áp tiêu đang tụ tập ăn cơm, Hàn lão lại đi ngay với cùng một lý do là "cần bàn chuyện với lão gia"...

Tiểu Phàm ngồi xuống, ca hát, ăn bánh Thủy Liên cùng mọi người, và tất nhiên là không thể thiếu một món... đó là rượu!

A Cát vỗ vai Tiểu Phàm nói:

- Tiểu huynh đệ, uống đi... rượu này ngon lắm... Đây là Hóa Nham chính hiệu đó...

Y đưa cho Tiểu Phàm một bát rượu lớn.

- Đa tạ...

Tiểu Phàm đỡ lấy bát rượu.

Thực chất kiếp trước hắn không có hay uống rượu, nhưng bây giờ hắn không muốn làm mất không khí của mọi người, cho nên không muốn từ chối.

- Uống đi...

A Cát cười ha hả dục Tiểu Phàm

- Vậy cung kính không bằng tuân mệnh, đệ xin uống...

Ừc... ừc..., Tiểu Phàm dốc thẳng rượu vào miệng. Đúng như danh tự, rượu đi đến đâu nóng rực đến đó, như thể hòa nham vậy. Uống tới đâu sáng khoái tới đó.

- Khà...

Tiểu Phàm nhăn mặt hà ra một hơi trần ngập mùi rượu nồng.

- Ha ha ha... Hào tiểu tử... ăn miếng bánh đi.

Một người áp tiêu ngồi cạnh Tiểu Phàm hào sảng nói.

- Đa tạ đại ca...

Tiểu Phàm cầm lấy miếng bánh.

- Uống đi anh em...

Cả đám nam nhân không phải canh gác cho nên uống rượu và ca hát rất thoải mái. Không khí hào sảng, thô hào lan tỏa đến từng người bên đồng lửa...

Bỗng nhiên một tiếng hét trong trẻo vang lên:

- Có son tặc!!!

Mọi người bên đồng lửa đang ăn uống, lập tức ngừng mọi hoạt động lại, ngoảnh mặt về phía có tiếng hét. Một số người còn đứng bật dậy, cảm vũ khí lên chuẩn bị chiến đấu.

Từ phía xa, Triệu Hóa Phụng hoảng hốt chạy tới...

- HẾT CHƯƠNG 14 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ đứng phía sau!

A Cát vội chạy ra, giữ lấy Triệu Hóa Phụng, hỏi nhanh:

- Son tặc ở đâu?

Hóa Phụng kinh hãi ngoảnh mặt về sau, vừa chỉ tay vừa run rẩy đáp:

- Đằng kia. Khi con đang... ra đằng đó thì nhìn thấy mấy tên do thám nên con liền lập tức chạy đi.

A Cát hỏi lại:

- Tiểu thư chắc chứ?

Hóa Phụng gật mạnh đầu.

A Cát quay lại phía mọi người trong áp tiêu đoàn, nói lớn:

- Anh em, chuẩn bị đi. Mọi người nhận tiền của lão gia, đến lúc làm việc rồi.

- RỒ!

Mọi người đều hô lớn.

Hàn lão không rõ từ đâu chạy ra, nói nhỏ gì đó vào tai Hóa Phụng khiến nàng chạy đi, rồi lão tới chỗ Tiểu Phàm nói:

- Tiểu Phàm mau lại đây, con không có sức chiến đấu thì nên trốn vào nơi an toàn.

Tiểu Phàm suy nghĩ chốc lát rồi quyết định, cười nói:

- Không. Hàn gia gia, con có sức chiến đấu, con muốn ở lại. Dẫu sao con cũng không thể ăn ở miễn phí được mà.

- Tiểu tử ngốc, đừng có tự phụ. Ta biết có thể ngươi có đôi chút sức mạnh, nhưng đây là son tặc đó, không được hàm hồ. Việc ở đây đã có A Cát và mọi người trong đoàn lo rồi.

Hàn lão khuyên ngăn.

- Không. Con muốn chiến đấu. Người yên tâm con tự biết lượng sức mình mà. Hơn nữa con còn phải đi tìm người quen ở Từ Vân thành nữa. Con sẽ không chết ở đây đâu...

Tiểu Phàm khẳng khái.

- Ngươi...

Hàn lão thật không biết làm sao nữa.

- Người yên tâm đi. Nếu không được con sẽ chạy ngay. Với lại con sẽ ở cạnh người thiếu niên cao thủ kia...

Tiểu Phàm nở một nụ cười kì lạ.

Hắn lão suy nghĩ một chút rồi đành gật đầu:

- Vậy nhớ cẩn thận. Nhớ là nếu không được phải chạy ngay.

- Dạ

Tiểu Phàm gật đầu đáp.

Hắn lão xoa đầu Tiểu Phàm một cái rồi đi vào nơi an toàn.

Một lúc sau, tiếng bước chân dồn dập vang lên từ trong rừng. Một giọng nói vang lên trong bóng tối:

-Ồ, chuẩn bị xong rồi sao?

Từ trong rừng, hàng loạt bóng ảnh từ từ đi ra. Tên nào tên nấy đều mang trên mặt một nụ cười khả ố, đầy tự tin. Đường như chúng cho rằng "Chuyến này chắc chắn thành công!"

Một kẻ cạo trọc đầu, mặc bên ngoài một bộ đồ tạo từ da hổ, trên tay cầm một cây trường phủ (loại rìu có cán dài), bước ra khỏi đám người, nhếch mép nói:

- Ta chính là Mã Thượng Hưu, chủ trại Sơn Hồ trại nổi danh khắp vùng này, các ngươi khôn hồn thì giao nộp toàn bộ tài sản và mĩ nữ ra đây. Nếu không ... Hắc hắc... Nếu không thì sao các anh em?

- Một tên cũng không thoát!

Phía sau hắn, đám sơn tặc đồng thanh hô lớn.

Bỗng một người trong phe Tiểu Phàm bước ra. Người này thân hình mỏng mảnh, rất bình thường, thậm chí xem qua còn có phần yếu nhược. Y mặc một bộ y phục toàn bộ hắc sắc. Còn diện mạo của y được giấu trong một cái nón che mặt màu đen cho nên người ta căn bản là nhìn không rõ. Người đó không ai khác chính là thiếu niên cao thủ Dẫn khí kì trung giai! Y bình thản mở lời:

- Nói xong chưa?... Xong rồi thì biến! Ta không muốn phải bận tay.

Đoạn, quần áo y bay lên phần phật và Tiểu Phàm lại cảm nhận thấy cái áp lực đáng sợ đó một lần nữa. Thiếu niên cao thủ đã vận công!

Mã Thượng Hưu hơi bất ngờ nhìn thiếu niên cao thủ, nhưng sau đó lại cười ha hả, nói:

- Bộ mình ngươi là Dẫn khí kì trung giai sao?!

Àm!, Hắn chống cây trường phủ xuống đất, mặt nhăn lại, cát bụi quanh y lập tức dạt ra. Hắn ta không ngờ cũng là Dẫn khí kì trung giai cao thủ!

Tiểu Phàm toát mồ hôi. Một phần là vì hắn phải chịu hai lần áp lực, một phần là không ngờ tên sơn tặc đầu lĩnh này ghê gớm tới vậy. Tiểu Phàm nhìn sang mấy người A Cát... Tuy rằng mấy người họ cũng có phần gánh chịu áp lực nhưng hầu như không có ai chật vật như Tiểu Phàm cả. Lần nữa hắn lại cảm thấy mình thật yếu nhược!

"Tuy hai người này đều là Dẫn khí kì trung giai cao thủ nhưng khí tức của hai người thật khác nhau. Thiếu niên thần bí kia thì áp lực lên ta khiến ta có cảm giác băng lãnh, hết sức nguy hiểm, như là... sắp bị ám sát vậy. Còn tên sơn tặc đầu lĩnh thì lại trái ngược. Cùng là tạo ra áp lực nhưng của hắn lại hùng lực, hung bạo, làm cho ta cảm nhận được hắn có sức tàn phá rất mạnh mẽ... Xem ra đây chính là đặc trưng chân khí của mỗi người...", Tiểu Phàm thầm đánh giá.

Thiếu niên kia bỗng nhiên cười nói:

- Thật không ngờ... Ở đây cũng có cao thủ cùng đẳng cấp... Ấy dà... Thôi vậy, ta đành thất hứa với Triệu lão gia thôi. Ta sẽ trả lại tiền công. Ta không làm nữa!

Nói dứt lời, y lập tức thu công, quay lưng lại bước đi...

"Cái gì?", Tiểu Phàm cùng đám người A Cát kinh hãi.

"Thằng khốn này làm ăn kiểu gì vậy?", Tiểu Phàm vừa tức giận vừa lo lắng. Hắn ta thật không ngờ giây phút cuối cùng này, tên thần bí thiếu niên mà hắn lấy làm mục tiêu phấn đấu lại bộc lộ ra cái chất tiểu nhân, ham sống sợ chết. Hơn nữa, ở đây chỉ có y là Dẫn khí kì trung giai cao thủ, nhưng cuối cùng lại bỏ đi. Không phải thế là bọn Tiểu Phàm sẽ tiêu rồi sao!

Mã Thượng Hưu cười nói:

- Hóa ra ngươi chỉ là một tên...

Hắn chưa nói hết câu, bỗng nhiên, thiếu niên thần bí kia đang đi, đột ngột quay người, trong tay không biết từ bao giờ đã nắm một chuôi trường kiếm sáng loáng. Y tấn tốc, không nói một lời, nháy mắt bay tới trước mặt Mã Thượng Huru, vung ra một đường kiếm thẳng vào cổ họng tên sơn tặc đầu lĩnh!

"Hà?", Tiểu Phàm, đám người A Cát, bọn sơn tặc và cả Mã Thượng Huru đều sửng người.

Trong chớp mắt mọi việc diễn ra quá nhanh. "Là đánh lên! Không... là kỹ thuật ám sát đương trường (ý nói là ám sát ngay ngay tại chỗ)!"

Tiểu Phàm lập tức nhận ra.

Keng..., tiếng binh khí va chạm vang lên.

Thì ra là Mã Thượng Huru đã kịp thời phản ứng mà vung trường phủ lên gạt đỡ.

- Con mẹ ngươi... Tên gian trá...

Mã Thượng Huru thóa mạ. Nhưng... thần bí thiếu niên vẫn không hề đáp lại, chỉ lạnh lùng tiếp tục tấn công. Y có lẽ thậm chí còn không có một chút rung động trong tâm thần nào khi mà ám sát không thành... Trận chiến giữa hai cao thủ bắt đầu...

Tiểu Phàm nhìn thiếu niên thần bí, trong lòng không khỏi vừa sợ vừa nể phục: "Tất cả chỉ là một màn kịch do chính tay y đạo diễn. Mục đích chỉ là muốn cho đối thủ mất cảnh giác, sau đó lập tức xuất ra sát chiêu. Tuy rằng không thành công giết được đối thủ, nhưng cũng làm cho tên Mã Thượng Huru kia mất bình tĩnh rồi... Thực lực không chỉ mạnh, cơ trí không chỉ hơn người, mà y còn sở hữu một cái đầu lạnh nữa. Đây chính là cao thủ sao?"

Nhóm người hai bên một lúc sau mới hoàn hồn, lập tức hét lớn lao vào chiến đấu... Chiến trận loạn vô cùng...

Tiểu Phàm không dám quan sát trận chiến của hai người kia nữa, mà thu lại tâm thần để tập trung vào việc trước mắt: Hắn sẽ lần đầu chiến đấu!

Một tên sơn tặc cầm đao lao tới chỗ Tiểu Phàm đang đứng.

"Tên này sẽ là đối thủ đầu tiên của ta...", Tiểu Phàm nghĩ thầm.

- Aaaaa...

Hắn hét lớn lao về phía tên sơn tặc. Nhưng hắn chợt nhận ra... bản thân không có binh khí!!!

Vụt!, tên sơn tặc bỏ đến một đường đao, Tiểu Phàm lông ngóng, chợt cảm thấy tay chân thừa thãi, không biết làm thế nào, đành theo phản xạ né sang một bên.

Vụt, tên sơn tặc lại tấn công tới.

- Con mẹ ngươi... từ từ đã nào...

Tiểu Phàm hét lớn. Câu nói này của hắn đúng là ngớ ngẩn, đang chiến đấu sinh tử, ta không chết thì ngươi chết, vậy mà hắn còn yêu cầu đối thủ từ từ nữa. Nhưng lúc này thực chất là do hắn đang quá hoảng loạn, cho nên mới buột miệng hét lên như vậy.

Tên sơn tặc thấy Tiểu Phàm lông ngóng, biết là "tay mơ", cho nên hắn càng đánh càng hăng, đao chém ra càng lúc càng mau, không hề ngừng nghỉ. Trong khi đó, Tiểu Phàm chỉ biết né tránh vụng về. Có mấy lần hắn tí nữa đã bị thương...

"Phải bình tĩnh, bình tĩnh...", Tiểu Phàm vừa né đao vừa tự nhủ.

Đột nhiên cây đao của tên sơn tặc bốc lên làn khói lam sắc (màu xanh dương), cây đao đang cứng rắn tự nhiên mềm như liễu, uốn éo tấn công tới.

- Chết đi!

Tên sơn tặc đắc thắng hét lớn. Y chính là đã đột ngột vận chân khí thủy nguyên tố vào trong cây đao, biến nó từ cương đao (đao cứng) trở thành liễu đao (một loại đao mềm có khả năng uốn dẻo) làm cho quỹ tích tấn công thay đổi, khiến đối thủ bất ngờ không kịp trở tay. Đây chính là sát chiêu của y.

Tiểu Phàm kinh hãi không biết làm sao phản ứng. Nếu là cương đao, chém thẳng chính là chém thẳng, chém xéo chính là chém xéo, nhưng liễu đao lại khác, nó linh hoạt hơn rất nhiều!

Thái Tổ Trường Quyền tam thập lục thức (ba mươi sáu chiêu) lập tức trong một nháy mắt diễn lại toàn bộ trong đầu Tiểu Phàm.

- Kẻ chết là ngươi!

Tiểu Phàm hét lớn.

Hắn ngửa người ra né đi một đường liễu đao đang đâm tới. Nếu như né sang phải hay sang trái đều không được, bởi vì liễu đao chính là đều có thể uốn sang được cả, cho nên hắn mới ngửa người ra.

Tiếp đó, vận người né sang khi đao của tên son tặc bổ xuống, Tiểu Phàm giống như là đang ngựa người ra mà xoay cối xay lúa vậy, xảo diệu né được một đao kinh hiểm đó.

- Bập bập...

Thần Ma lực dồn vào hai tay, Tiểu Phàm tay trái từ trên đập xuống khoeo tay đối thủ, tay phải hất từ dưới lên, đánh vào cổ tay tên kia, lực đạo không ngờ mạnh tới độ hất văng đao của tên son tặc đi. Tiểu Phàm biến chiêu thành trào nắm lấy cổ kẻ địch, kéo mạnh về sau, khiến tên son tặc mất đà lao về phía trước. Tiểu Phàm lại vận lực từ eo, co tay đánh ra một cùi trỏ thẳng vào sống mũi tên son tặc. Nghe "rộp" một cái – sống mũi tên son tặc đập gãy, máu tươi trào ra, khiến tên son tặc không thể thở nổi. Tên son tặc vừa bị bật lùi lại, đến đúng khoảng cách, Tiểu Phàm tung ra tiếp một cước vào trán thủy (vị trí huyệt ở ngực, đây là một yếu huyệt) của tên đó. Liên sau, Tiểu Phàm nhảy lên, xuất ra một cước vào đầu kẻ thù. Mũi chân hấn xảo xảo điểm thẳng vào thái dương huyệt của tên son tặc. "Rắc!" – hộp sọ tên son tặc nứt gãy.

Bịch... tên son tặc ngã lăn sang một bên, chết ngay tại chỗ. Từ mũi của y không chỉ chảy ra máu mà não tuong còn nhều ra. Có lẽ do cú đã cuối cùng của Tiểu Phàm có dùng đến Thần Ma lực, lại đánh vào yếu huyệt, cho nên xung kích chân (sóng xung kích, lực xung kích) quá mạnh đã đánh thẳng vào đại não tên son tặc làm não bộ y nát bầy mà chảy cả ra ngoài theo đường mũi...

Tiểu Phàm hồng hộc thở... Vừa rồi, toàn bộ mọi chuyện chỉ diễn ra trong một nháy mắt, nhưng hấn đã sử dụng đến bốn chiêu trong Thái Tổ Trường Quyền, hơn nữa lại liên một hơi, theo phản xạ mà đánh ra, cho nên đánh xong mà vẫn chưa hoàn hồn lại nữa. Nhìn xuống cái xác của tên kia, hấn chợt nhận ra một sự thật vô cùng khủng khiếp: Hấn đã giết người.

"Ta... ta đã giết người!", Tiểu Phàm bỗng thấy sợ hãi, hoang mang tột độ, cứ thần người đứng đó, nhìn chăm chăm vào cái xác tên kia. Đây chính là phản ứng rất bình thường của người lần đầu tiên hạ sát một ai đó.

- Tiểu Phàm cẩn thận!

Từ phía sau một tiếng hét lớn vang lên.

Tiểu Phàm vừa quay đầu lại... "Phụt!", một trận máu tanh bắn thẳng vào mặt hấn... thân ảnh trước mặt đổ rầm xuống đất.

Thì ra A Cát vừa chém chết một tên son tặc định đánh lên Tiểu Phàm.

A Cát hỏi:

- Không sao chứ?

Tiểu Phàm đỡ đầu lắc đầu. A Cát nhìn Tiểu Phàm rồi nhìn cái xác tên son tặc bị Tiểu Phàm giết chết lập tức hiểu ra, nói:

- Lần đầu người giết người?

- Ta... chưa từng giết người trước đây...

Tiểu Phàm đáp mà như tự nói với mình.

Chát!, Tiểu Phàm lập tức tỉnh cả người, A Cát vừa tát hấn!

- Tỉnh chưa? Lần đầu ai cũng vậy cả thôi. Người phải hiểu chúng là son tặc, chúng đến giết người cho nên người phải giết chúng... Tỉnh táo lại đi! Giờ không phải lúc để đỡ đầu như vậy đâu. Người còn đang trong chiến trận đây...

- Nhưng... hấn đáng chết sao?

- Không có gì gọi là đáng hay không. Chỉ có giết hoặc bị giết mà thôi. Chúng giết người để cướp của mưu sinh, còn người giết chúng để sống sót. Thế thôi. Nguyên do là bởi ngay từ đầu, người và chúng đã ở hai đầu chiến tuyến rồi. Hơn nữa việc chúng đi cướp của là sai trái. Hành động của chúng ta chính là tự vệ chính đáng. Hiểu chưa?

Tiểu Phàm suy nghĩ đôi chút rồi thấy A Cát nói không hề sai. Hấn bắt đầu tỉnh táo lại. Tuy rằng tâm trạng chưa bình ổn hoàn toàn nhưng đầu sao hấn cũng đã vượt qua mặc cảm tội lỗi khi lần đầu hạ sát một nhân mạng.

A Cát nói:

- Tỉnh rồi thì chiến tiếp đi!

Nói đoạn y cười, lao vào vòng chiến đấu.

Tiểu Phàm bỗng cảm thấy máu như sôi lên, tim đập "thình thịch... thình thịch", hai tay run run hết sức kì lạ...

"Ta... đang sợ sao? Không phải! Ta... đang cảm thấy bị kích thích. Đây là... chiến ý!", Một dòng suy nghĩ xẹt qua đầu hấn.

- Gur a a a a...

Hắn lao vào chiến đấu...

- Keng... keng... keng...

Ở một góc khác của chiến trường, cuộc chiến của Mã Thượng Huru và thần bí thiếu niên vẫn đang diễn ra vô cùng khốc liệt. Chiêu chiêu hiểm độc, chiêu chiêu đòi mạng.

Àm..., Mã Thượng Huru bỏ một phủ xuống, thiếu niên cao thủ lập tức né sang một bên...

Lúc này đôi bên đều đã bị thương. Mã Thượng Huru trên người đã có mấy vết cắt sâu, đang chảy rất nhiều máu. Toàn bộ vị trí vết chém đều ở các khớp quan trọng cả. Còn thiếu niên cao thủ cũng đã bị đánh một phủ của đối phương. Tuy rằng y đỡ được nhưng xung kích lực từ phủ của Mã Thượng Huru rất ghê gớm, đã khiến y phải học máu mà nội thương. Từ lúc đó, y luôn cố gắng tránh độ lực trực tiếp với đối thủ...

Cho tới giờ thì Mã Thượng Huru vẫn đang là người chiếm được thượng phong.

Hai người giao chiến, càng đánh càng hăng. Một người thì lạnh lùng, sát phạt. Một người thì sở hữu man lực kinh người, mỗi chiêu đều tựa ngàn cân...

Thiếu niên thần bí ngồi hẳn xuống, tránh được một phủ huy ngang của Mã Thượng Huru, trường kiếm trong tay y tỏa ra làn khói hoàng kim lấp lánh, chính là đã chứa đựng bên trong chân khí Kim nguyên tố vô cùng mạnh mẽ... Lắc người một cái, thiếu niên liền tới phía sau Mã Thượng Huru, một kiếm xuất ra nhắm vào khoeo chân đối phương. Chân khí Kim nguyên tố của y rất đặc biệt, chỉ cần y chém trúng đối phương, chân khí sẽ lưu lại đó, rồi bắt đầu theo đường vết thương, cắt sâu dần hơn vào da thịt đối phương. Nói cách khác chân khí kim nguyên tố của thiếu niên thần bí không chỉ gia tăng độ sắc bén của cây trường kiếm trong tay y mà còn khiến cho cây kiếm ấy như có tầm độc, một loại độc chân khí ăn mòn dần dần đối thủ. Bây giờ y lại chuyên nhắm vào các vị trí khớp của đối phương, kết hợp với chân khí hành Kim có công dụng đặc hữu, chỉ cần đủ số lượng vết thương, đủ thời gian, đối thủ chắc chắn phải gục ngã! Tất nhiên khiến đối thủ chết ngay thì không thể, nhưng tên đó sẽ không thể cử động được nữa khi mà các khớp quan trọng đã bị phá vỡ...

- Đùng hòng...

Mã Thượng Huru lập tức quét ngược trường phủ về sau chặn đứng cây kiếm của thiếu niên kia. Mắt thấy kiếm của mình sắp chạm vào cây trường phủ, thiếu niên lập tức chém xéo cây kiếm lên, mục đích chính là để cây kiếm trượt qua trường phủ, như thế phản chấn sẽ được giảm đi đáng kể.

Hai người cứ thế tấn công nhau, vừa di chuyển vừa đánh...

Bỗng nhiên thiếu niên thần bí bật lùi ra một khoảng cách an toàn nói:

- Ngươi... thua rồi!

- Ngươi nói cái gì?

Mã Thượng Huru tức giận hỏi:

- Nhìn xung quang đi.

thiếu niên lạnh lùng đáp.

Mã Thượng Huru nghi hoặc nhìn quanh... Một lúc sau, mặt y tối sầm lại!

- Ngươi...

- Hừ...

Thiếu niên cười khẩy:

- Chỉ trách ngươi ngu ngốc mà thôi.

Thì ra họ đã vào sâu trong cánh rừng rồi, xung quanh cây cối mọc san sát nhau, rất rậm rạp. Dù rằng áp tiêu đoàn cũng là nghỉ lại trong rừng, nhưng khu vực họ chọn lại là khu đất khá trống trải, chỉ cần dọn dẹp đôi chút là gần như không có vật cản gì cả. Nhưng nơi mà hai người Mã Thượng Huru đang đối chiến thì lại khác hoàn toàn: xung quanh gần như cứ một trượng là có cây cối! Tại sao lại nói là Mã Thượng Huru thua? Bởi lẽ hắn sử dụng binh khí dài, hơn nữa cách chiến đấu không chú trọng ở lanh lẹ mà chú trọng vào lực lượng, cho nên thích hợp chiến đấu ở nơi rộng rãi, quang đãng, ít vật cản. Còn thiếu niên cao thủ thì ngược lại, y cầm kiếm, lại chuyên về thân thủ, cho nên y thích hợp chiến đấu ở nơi có nhiều vật cản và chỗ ẩn thân. Vì vậy, với y, nơi đây chính là chiến địa thích hợp nhất.

Chiến đấu ở nơi đây, Mã Thượng Huru căn bản chỉ là phát huy được ba phần chiến lực mà thôi, nhưng thiếu niên cao thủ lại chính là mười thành phát huy được tới mười hai. Hai bên vốn là đang dăng co, nay lại vào địa lợi của thiếu niên cao thủ, vậy thì không phải là kết quả đã định rồi hay sao...

- Có chết ta cũng phải lôi theo ngươi!

Mã Thượng Huru tức giận gầm lên...

Thiếu niên cao thủ chỉ cười khẽ một tiếng, rồi lập tức biến mất, chính là đã ẩn thân sau một cái cây nào đó!

Mã Thượng Huru mặt cắt không còn hột máu, hoang mang cảnh giác nhìn xung quanh...

- Vút... vút... vút

Bóng ảnh của thiếu niên cứ liên tục ẩn hiện xung quanh tựa như một bóng ma sát thủ đang dinh dập để hạ xuống nhất kích tất sát.

- Mau ra đây...

Mã Thượng Huru thái dương mồ hôi chảy thành dòng, căng thẳng vô cùng, hết lớn.

- Như ý ngươi muốn...

Một giọng nói nhẹ nhàng như thổi vào gáy Mã Thượng Huru đột ngột vang lên!

Mã Thượng Huru sợ hãi gạt trường phủ về sau. Nhưng phía sau không có một ai.

- Ha ha ha... sợ hãi đi...

Một tiếng cười vang vang xung quanh tên sơn tặc đầu lĩnh.

- A a a a...

Mã Thượng Huru gầm lên, đột ngột lao đến các cây trong rừng bỏ phủ ra...

- Ầm... ầm... ầm... ầm...

Liên tục những tiếng cây gãy đổ vang lên trong khu rừng.

- Ha ha ha...

Thiếu niên thần bí cười vang vang...

Mã Thượng Huru càng đánh càng thở hồng hộc, nhưng hai mắt đã đỏ lừ lên, rõ ràng đã mất sạch bình tĩnh rồi. Hơn nữa vì hoạt động mạnh liên tục cho nên các vết kiếm chém trên người hắn lúc này càng rách to hơn nữa, máu chảy ra càng lúc càng nhiều.

Vút!, thiếu niên thần bí hiện thân... Thân hình y uốn cong, áp sát mặt đất như thể linh miêu thủ thế (tư thế của con mèo).

- Chết!

Chỉ nghe xạt..., y lướt đi, đất cát rẽ ra như sóng nước.

- Đỉnhhhh...

Trường kiếm trong tay thiếu niên không ngờ vì xuất ra quá nhanh, ma xát vào gió mà ngân lên những tiếng lạnh lạnh.

Lưỡi kiếm vút qua chân Mã Thường Huru, nào ngờ... Mã Thượng Huru đột ngột nhảy lên không, hai tay nâng trường phủ lên, chuẩn bị nếu thiếu niên nhảy lên tấn công thì sẽ lập tức bỏ xuống...

"Nhảy lên đi tên tiểu tử kia...", Mã Thượng Huru nghĩ thầm.

Vút... vút... vút... vút

Bốn tiếng kêu xé gió đột ngột vang lên.

Mã Thương Huru nhìn xuống chỉ thấy thiếu niên thần bí ngửa mặt lên, cười mím một cái.

Phập... phập... phập... phập...

Bốn mũi phi tiêu từ bốn phương, không biết bằng cách nào xuất hiện, đâm thẳng vào thân thể đang lơ lửng trên không của Mã Thượng Huru. Hắn trợn mắt, kinh hãi nói:

- Ngươi là...

Ừng!

Không ngờ bốn mũi phi tiêu sau khi ghim vào người Mã Thượng Huru, giờ lại tiếp tục phát nổ!

"Là... cơ... quan... khí...", đây là những dòng suy nghĩ cuối cùng của y trước khi chết.

Bịch...

Mã Thượng Huru rơi thẳng xuống đất, nằm bất động. Hắn đã tắt thở!

Thiếu niên thần bí xoay xoay thanh kiếm trong tay... Phập, y đâm thêm một kiếm vào thân thể bất động của Mã Thượng Huru.

Bịch...

Rồi y ngồi phịch xuống đất nghỉ ngơi... Để giết được tên sơn tặc đầu lĩnh này, y cũng đã tổn rất nhiều tâm huyết rồi.

Ban đầu khi mọi người đang ăn uống quanh đồng lửa thì y đang ngồi tu luyện ở một gốc cây gần bìa rừng, không tham gia vào việc uống rượu, ca hát kia. Nhưng khi nghe thấy tiếng hét lớn của Triệu Hỏa Phụng, y lập tức đứng dậy lao thẳng vào rừng. Lúc lâu sau, khi mọi người đang chuẩn bị đối chiến thì y mới xuất hiện. Thực chất chính là y đi chuẩn bị bốn mũi phi tiêu phát nổ vừa rồi. Thứ này gọi là cơ quan khí, một loại cơ quan dùng để đặt bẫy, phục kích rất hiệu quả. Dù y chưa biết thực lực đối thủ ra sao nhưng đây chính là cách hành động của y: luôn chuẩn bị cho tình huống xấu nhất!

- Khụ...

Thiếu niên không ngờ ho ra máu. Có lẽ là do y đã bị nội thương nặng từ một phủ lúc trước của Mã Thượng Huru.

Bộp... bộp... bộp..., từ trong bóng tối vang lên một tràng vỗ tay!

- Ai?

Thiếu niên thần bí bật dậy, cầm lấy lấy trường kiếm, cảnh giác quát lớn.

- Quả là đặc sắc... Dẫn khí trung giai Mã Thượng Huru không ngờ cũng bị ngươi giết chết. Nếu ta mà là y chắc cũng đi châu Diêm Vương dưới tay ngươi rồi. May là tên Mã Thượng Huru đó cũng không quá vô dụng. Ngươi cũng đã bị thương nặng...

Một nam tử mặc y phục nho sinh bước ra. Tay y cầm quạt, chấp tay nói:

- Tại hạ trại chủ Huyết Lang trại, Thường Y Nhân, bái kiến... CÔ NUƠNG!

- HẾT CHƯƠNG 15 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Giải vây

Tiểu Phàm vừa đánh với hai tên sơn tặc vừa rút lui vào rừng. Vừa rồi hắn có nhìn thấy thần bí thiếu niên kia và tên Mã Thượng Huru đều đang tiến sâu hơn vào khu rừng, cho nên hắn mới đi theo. Thực chất hắn chính là muốn được chứng kiến trận chiến của hai cao thủ Dẫn khí kì trung giai nhằm nâng cao hiểu biết và học hỏi kinh nghiệm nữa.

Xạt, Tiểu Phàm vừa gạt đi một kiếm của tên sơn tặc trước mặt.

Sau khi chiến đấu một vài trận trong chiến trường vừa rồi, kĩ thuật chiến đấu của hắn đã tiến bộ rất nhiều. Dẫu gì thì chỉ có thực chiến sinh tử mới là cách huấn luyện tốt nhất mà thôi. Chỉ khi nào người ta bị uy hiếp, khi nào đứng trên bờ vực sinh tử thì họ mới có khả năng bộc lộ ra tiềm năng của mình, bởi vì đó chính là bản năng cầu sinh (muốn sống) nguyên thủy nhất của mỗi người. Tam thập lục thức Thái Tô Trường Quyền, hắn đã thông thuộc bảy phần, chắc chắn là chưa thể đạt tới lý tưởng biến ba mươi sáu chiêu ấy trở thành phản xạ tự nhiên nhưng tốc độ tìm ra chiêu thức mà hắn cho là phù hợp nhất để đối chiến đã nhanh hơn rất nhiều. Đặc biệt hắn đã không còn lóng ngóng chân tay khi đối chiến nữa rồi, hắn đã dần đọc được chuyển động của đối thủ. Có lẽ đây chính là thiên phú mà người ta thường nói!

"Đâu rồi? Tốc độ di chuyển của thiếu niên kia nhanh quá, ta không theo kịp được...", Tiểu Phàm vừa đánh với hai kẻ sơn tặc trước mặt vừa truy tìm hình bóng của hai cao thủ kia.

Ừng!

Bỗng nhiên trong khu rừng xuất hiện một tiếng nổ vang rền...

"Chính là lúc này!", Tiểu Phàm vừa trông thấy hai kẻ trước mặt phân tâm lập tức tấn công tức thì.

Sau một chưởng đánh vào cổ họng tên đầu tiên khiến hắn hộc ra máu, Tiểu Phàm bồi tiếp một quyền vào bụng tên sơn tặc xấu số. Đúng lúc tên sơn tặc còn lại nhận ra sự cố thì đã thấy xác đồng bọn bay thẳng về phía mình, chính là Tiểu Phàm đã ném xác tên thứ nhất về phía tên thứ hai. Tên sơn tặc còn sống cũng kể như là nhanh nhẹn khi mà vừa thấy xác đồng bọn, hắn không chọn cách đẩy ra mà chọn cách né tránh đi để không bị căn tâm mắt. Nhưng hắn vừa né ra đã lại thấy ngay quyền đầu của Tiểu Phàm đang phóng tới, hắn lập tức bắt chéo hai tay tạo thành thủ thế trước ngực. Chỉ là... Rắc, xương tay của hắn ngay tức khắc rạn ra, phân chấn từ cú va chạm khiến tên sơn tặc bật ngã ra sau. Tiểu Phàm dậm chân, lấy đà lao tới. Bốp!, một quyền từ trên hạ xuống khiến tên sơn tặc chẳng kịp trở tay, Tiểu Phàm đã dậm nát luôn tên đó. Xong xuôi, hắn đứng dậy chạy nhanh về đại phương phát ra tiếng nổ vừa rồi.

"Thần Ma lực quả thực là rất đặc biệt. Lực lượng nắm đấm của mình khác hẳn lúc bình thường, Thần Ma lực không chỉ cường hóa tốc độ ra đòn, khả năng di chuyển, mà thậm chí tốc độ phản ứng dường như cũng được tăng cường nữa. Nhưng mà hình như suy yếu hơi nhanh thì phải. Bây giờ trong người mình chỉ còn khoảng sáu phần Thần Ma lực mà thôi. Có lẽ là do không đủ thời gian tích trữ... Ài, xem ra phải sử dụng cẩn thận hơn thôi.", Tiểu Phàm vừa chạy vừa ngẫm nghĩ.

- Bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ đứng phía sau...

"Thiếu niên" cao thủ nhẹ nhàng nói.

- Vận khí tốt, vận khí tốt mà thôi...

Thường Y Nhân cười, phe phẩy chiếc quạt trong tay...

- Ngươi đã ở đây bao lâu rồi?

"Thiếu niên" hỏi.

- Ừm, chắc độ nửa tuần trà... Kịch hay nhưng hơi ngắn nên ta có phần tiếc nuối. Nếu giả như ngươi và tên Mã Thượng Hư lưỡng bại câu thương thì hay hơn nhiều rồi... Đáng tiếc...

Thường Y Nhân lắc đầu.

- Vậy hẳn ngươi cũng là Dẫn Khí kì trung giai rồi. Ở đây lâu như vậy mà ta không nhận ra nữa. Có khi ngươi còn mạnh hơn ta lúc toàn thịnh nữa. (toàn thịnh tức là lúc chưa bị thương, thời điểm phong độ tốt nhất).

"Thiếu niên" nhận xét.

- Ồ không. Tại hạ sao ngang bằng với cô nương. Chỉ là ta biết chút biện pháp ẩn thân mà thôi.

Thường Y Nhân nói.

- Ngươi một câu cô nương, hai câu cô nương là ý gì?

"Thiếu niên" hỏi.

- Trời ơi, đầu cần phải giả bộ làm gì. Mùi phấn hương rõ ràng như vậy cơ mà. Hơn nữa ta còn biết đây là loại phấn Bách Bộ Hoài Hương (đi một trăm bước đã thấy nhớ mùi hương) của Loan Phụng Đường nữa kia. Chỉ có tên mãng phu như Mã Thượng Hư mới nhận không ra mà thôi... Ừm, đúng là Bách Bộ Hoài Hương mà, ta chưa đi đã thấy nhớ rồi.

Vừa nói Thường Y Nhân lại lim dim mắt hít vào một hơi ra vẻ hưởng thụ lắm.

"Thiếu niên" không nói một lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào tên nho sinh cầm quạt xếp trước mặt, trong mắt lượn lờ sát khí.

- Đầu cần tức giận như vậy chứ? Kiểu cô nương bản lĩnh như các hạ đây, ta rất có hứng thú. Hay là như vậy đi. Nàng hãy lập phát thệ đồng ý làm người của ta, không bao giờ phản bội. Thì ta sẽ tha cho nàng. Hơn nữa ta sẽ cho nàng làm áp trại phu nhân của Huyết Lang trại ta... Thấy sao? Điều kiện rất tốt đó.

Thường Y Nhân nho nhã nói.

- Hừ...

Nữ tử thần bí chỉ hừ nhẹ một tiếng, (từ giờ sẽ đổi "thiếu niên" thành "nữ tử" vì giới tính thật của người này đã được bộc lộ)

- Ài... Ta cũng đoán vậy mà. Thôi thì ta đành tiền sát hậu dâm vậy... Ha ha ha ha ... (tiền sát hậu dâm tức là giết trước rồi cưỡng bức).

Thường Y Nhân cười một tràng quái dị.

Véo, một thanh trùy thủ (con dao) lượn lờ khỏi hoàng kim, nhanh như điện xẹt, đột ngột bay đến phía Thường Y Nhân.

- Xoạt...

Nữ tử thần bí sau khi phi ra thanh trùy thủ, lập tức lùi lại, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi.

Thường Y Nhân không hề nao núng, quạt xếp vẩy ra, phía trên lưng lờ một làn khói hắc sắc, đơn giản gạt đi thanh trùy thủ đang lao tới. Y cười một cách mạn dại rồi nhanh như chớp đuổi theo nữ tử kia.

- Ha ha ha... rất thú vị...

Nữ tử thần bí đang lo lắng không biết làm sao thì bỗng nhiên cảm nhận được sát ý từ bên phải, lập tức vận mình né tránh, nhảy bật lùi lại...

Phật, một chiếc quạt xếp vừa phách vụt qua đỉnh đầu nàng. Thường Y Nhân lại từ từ đi ra từ bóng tối.

- So về tốc độ với ta trong đêm, nàng căn bản không có cửa đâu...

Y nhẹ nhàng nói. Giọng nói ngọt như thể tình nhân thường nói với nhau vậy. Có điều trên mặt y lại giữ một nụ cười quái dị - một cái gì đó rùng rợn như vừa thoát ra từ thân thể y.

"Chân khí Hắc Ám hệ... Chết tiệt!", nữ tử trong lòng nóng như lửa đốt.

Thường Y Nhân lại phe phẩy chiếc quạt trong tay, làm bộ nho nhã, từ từ bước đến chỗ thần bí nữ tử...

"Ban ngày thì may ra ta còn hạ được hấn. Nhưng từ giờ tới sáng còn nửa canh giờ... làm sao duy trì tới lúc đó đây?", nữ tử thầm tính toán.

Nữ tử siết chặt trường kiếm trong tay, quyết định tấn công...

- Đào Hoa Kiếm Pháp - đệ nhất thức...

Nàng nhẹ nói.

Thân hình nhoáng lên, lướt đến.

Thường Y Nhân mất lóe tinh quang, chuẩn bị tiếp chiêu. Nào ngờ... Giữa đường tiến công, nữ tử thần bí bật ngược lại, liền đó phi ra bốn mũi phi tiêu.

- Hừ...

Thường Y Nhân hừ lạnh.

Y thu lại quạt xếp vào trong người, hai tay luồn vào ống tay áo, lập tức khi rút ra đã mang trên tay hai chiếc thủ hộ giáp màu đỏ máu. (hộ thủ giáp tức là giáp bảo vệ tay)

Keng...

Thường Y Nhân nhẹ gạt đi ba chiếc phi tiêu, khiến chúng cắm thẳng xuống mặt đất.

Bùng...

sau khi cắm xuống đất, ba mũi phi tiêu lập tức phát nổ, bùng ra làn khói mờ. Sau khi làn khói tan đi, nữ tử thần bí đã biến mất!

Thường Y Nhân nở nụ cười:

- Muốn trốn? Không thoát đâu...

Đoạn, Y Lại phóng đuổi theo.

- Đào Hoa Kiếm Pháp - đệ nhất thức, Xuân Tiết Hoa Khai (mùa Xuân hoa nở)...

Bỗng một giọng nói từ trong bóng tối vang lên.

Thường Y Nhân đang chạy nhanh lập tức đứng lại, hai tay đưa về thủ thế. Y cảm nhận được nguy hiểm!

Xung quanh Y bỗng nhiên bùng lên một mảng ánh sáng xuân sắc. Bát hướng, thập phương hiện ra vô vàn bông hoa nở rộ. Không, thực chất là ngàn hoa kiếm (hoa kiếm là dư ảnh của kiếm khi múa thành hình tròn ở tốc độ cao) nở rộ như đào hoa vì Xuân tiết mà khai mở. Thường Y Nhân có cảm giác như y đang đứng ở một rừng đào hoa mà ngắm cảnh hoa nở đầu xuân vậy. Ánh sáng như thể thiêu quang đang độ xuân thì (thiêu quang là ánh sáng đẹp của mùa xuân), mà hoa thì như tắm trong ánh sáng của ngày xuân, chớp động, lung linh, huyền hoặc...

- Kiếm pháp thật mỹ lệ. Chắc hẳn nhan sắc của nữ kiếm khách cũng sẽ tương ứng với nó rồi.

Thường Y Nhân một bộ mê mẩn nói. Bỗng nhiên, sắc diện y thay đổi, cười gằn nói:

- Chết rồi hẳn vẫn còn "thơm ngon" lắm đây... Khắc khắc...

Vô vân hoa kiếm đang ẩn hiện từ từ nhập lại với nhau thành chín bông hoa rực rỡ. Từ chín đóa hoa, trong một tích tắc, cửu kiếm đồng hiện, như lời quang hòa thạch đâm tới Thường Y Nhân (lời quang hòa thạch tức ánh sét, ánh lửa từ đá đánh lửa, ý nói chớp nhoáng, nhanh vô cùng).

Đào Hoa Kiếm Pháp, đệ nhất thức, một khi hạ thủ, cửu hoa cùng rộ, cửu kiếm xuất ra, thế như cửu nhật (thế như chín mặt trời*), quang hoa tràn ngập. Kiếm đến sắc bén vô cùng, nhanh như thiểm điện, hư hư thực thực, trong hư có thực, trong thực có hư. Vốn đã chẳng phân biệt được thực hư, đối thủ căn bản chẳng kịp trở tay...

Rít...

Cửu kiếm cùng ngân vang, như là đang cất lên khúc hát từ thần rừng rợn mà tuyệt đẹp.

Thường Y Nhân đột ngột tỉnh từ cơn mê, song thủ liền đánh ra Huyết Lăng Trảo – chiến kỹ độc môn của y. Chỉ thấy y gập người xuống, lưng cong lên, hai tay cào xuống đất, hai mắt mở trừng, miệng bắt đầu gầm gừ, tư thế giống hệt như một con chiến lang (có thể hiểu là con sói dũng mãnh) đang chuẩn bị chiến đấu.

Hai bóng hình nhoáng lên...

Phập!

- Làm sao nguoi...?

Nữ tử thần bí nhìn xuống bụng mình, ngờ ngẩn hỏi. Hóa ra Thường Y Nhân đã đâm một trảo vào bụng nàng, máu tươi đang từ từ chảy ra...

- Rất mạnh. Kiếm của nguoi nhanh lắm. Chỉ tiếc là nguoi ẩn thân trong bóng tối mà thôi. Mà bóng tối là địa bàn của ta... Đáng tiếc, ta vẫn không toàn toàn ngăn được đường kiếm này của nguoi.

Thường Y Nhân cũng là đã bị nữ tử thần bí đá thương. Ngực trái của y hiện tại đang bị kiếm đâm vào rất sâu, tiên huyết không ngừng mạnh mẽ phun ra. Cũng may vào sát na (giây phút) cuối cùng, y kịp lách người, tránh đi, nếu không một kiếm này đã trúng vào tim rồi.

Hai người không hẹn mà cùng nhảy lùi ra...

Nữ tử thần bí miệng rỉ máu, tay ôm lấy vết thương nơi bụng, chật vật lùi về sau. "Làm sao đây? Đào Hoa Kiếm Pháp gồm bốn chiêu, đáng tiếc ta mới luyện được chiêu được đầu tiên, nếu không...", nàng vừa lùi vừa lo lắng.

Thường Y Nhân từ từ tiến đến, cười:

- Vết thương này rất đau đó... Sau khi kết liễu nàng rồi, ta sẽ trả nàng cả vốn lẫn lời.

Vừa nói y vừa đưa mảnh áo rách mà hấn xé được của nữ tử thần bí lên ngửi ngửi...

Hai người lúc này đã đến một bãi đất trống trong khu rừng. Cả hai đều bị thương nặng rồi, nhưng rõ ràng Thường Y Nhân vẫn còn tới ba phần sức lực, trong khi đó nữ tử kia đã sức cùng lực kiệt rồi. Xem ra số phận của nàng đã định...

- Kê nào?

Thường Y Nhân đột ngột hét lớn, đồng thời nhảy lùi lại. Bởi vì có một bóng hình đang đứng chắn trước nữ tử kia. Vừa rồi chính bóng hình đó đã tấn công Thường Y Nhân, ép y lùi lại. Kê đó không ai khác, chính là Tiểu Phàm...

- Ta hả? Vô danh tiểu tốt mà thôi. Nhưng mà ta và người này cùng chiến hào, cho nên không làm ngơ được.

Thường Y Nhân nở nụ cười:

- Hóa ra chỉ là Dẫn khí kì sơ giai, dám đối mặt với ta sao?

- Nguoi... còn chưa tới năm thành lực lượng...

Tiểu Phàm nheo mắt nói.

- Vẫn đủ để giết nguoi như thường thôi.

Thường Y Nhân tự tin nói.

- Người cẩn thận, hẳn ta có lẽ chỉ còn ba thành lực lượng nhưng so với một Dẫn khí kì sơ giai như người thì vẫn có chút chênh lệch đó.

Nữ tử thần bí ở phía sau, nói nhỏ với Tiểu Phàm.

- Người còn đánh tiếp được không?

Tiểu Phàm nhẹ hỏi.

- Ta...

Nữ tử ngáp ngừng.

- Ài... vậy là không rồi. Thôi không sao, ta tự gánh vậy.

Tiểu Phàm làm bộ bất đắc dĩ nói.

Rắc... rắc..., Tiểu Phàm bẻ bẻ nắm tay cười cười:

- Chiến nào...

- HẾT CHƯƠNG 16 -

- Chú thích:

1) Chín mặt trời (cửu nhật): nói thể như cửu nhật chính là nói tới truyền thuyết chín mặt trời của Trung Hoa. Có thể hiểu là thể kiếm vô cùng khủng khiếp. Muốn hiểu thêm về truyền thuyết này thì hãy tra Google nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ta liều!

"Muốn đánh bại tên này có lẽ chỉ có sáu phần thành công... Muốn thắng thì có lẽ chỉ có... liều!", Tiểu Phàm nghĩ thầm.

Đoạn, hắn liền về thủ thế.

Thường Y Nhân cười gằn, lập tức gấp người lao tới, tư thế tựa như một chiến lang sẵn mồi vậy, thập phần hung bạo, tấn tốc... Không ngờ thân ảnh y tựa như ẩn hiện, thoát cái đã tiến xa một trượng bên trái, thoát cái lại hiện ra bên phải. Tiểu Phàm căn bản là theo không kịp chuyển động của y.

"Cái gì thế này? Ta không nhìn thấy chuyển động của hắn.", Tiểu Phàm toát mồ hôi.

- Đây... người có... theo kịp chuyển động của hắn không?

Tiểu Phàm đành hỏi nữ tử thần bí ở phía sau.

- Cái gì? Như vậy mà người không nhìn được sao? Chết tiệt, người... người vậy mà cũng lao ra nữa. Không phải đi chịu chết sao?

Nữ tử tức giận quát mắng.

Tiểu Phàm nhũn mảy, hắn nghe xong câu nói của người kia liền trong đầu lập ra một kế hoạch.

- Muốn trở nên hữu ích không?

Nữ tử kia kinh ngạc:

- Người hỏi vậy là sao?

- Ta muốn người thành mắt của ta...

Tiểu Phàm cười cười nói.

- Làm sao...

Nữ tử còn nghi hoặc, Tiểu Phàm đã ngồi xuống nói:

- Nhanh, lên đây...

- Ngươi... ngươi... muốn công ta mà chiến đấu với hấn sao?

- Ta không nhìn thấy thì đành vậy thôi. Nhanh, hấn sắp tấn công tới rồi.

Nữ tử suy nghĩ chốc lát rồi quyết định. Nàng liền leo lên lưng Tiểu Phàm...

- Bên trái.

Nữ tử khẽ nói.

Tiểu Phàm lập tức nhìn sang. Trong sát na, hình ảnh Thường Y Nhân xuất ra một trào xuất hiện trong mắt Tiểu Phàm.

"Nhìn thấy rồi!", Tiểu Phàm vui mừng.

Chát...

Từ quyền hóa chương, hấn dứt khoát gạt đi một trào.

Thường Y Nhân bất ngờ lùi lại, ngạc nhiên:

- Phản ứng kịp sao? Không tệ... Vậy xem ngươi đỡ chiêu này thế nào?

Không ngờ tốc độ của hấn lại lần nữa tăng lên.

- Ta... ta... nhìn không được...

Nữ tử kinh hãi nói.

- Cái gì?

Tiểu Phàm sợ hãi, hỏi lại. Hấn lập tức để nữ tử xuống, thóa mạ:

- Chết tiệt, làm thế nào đây?

Xoạt, Tiểu Phàm lập tức nhận ngay một trào chéo qua ngực, hấn bật lùi lại, nhưng...

Xoạt. Xoạt. Xoạt... Hấn lại chịu thêm ba trào nữa. Tiên huyết từ miệng vết thương nhanh chóng chảy ra làm ướt đầm một vùng áo trước ngực của hấn.

- Ha ha ha... ta sẽ băm nát ngươi ra.

Giọng nói của Thường Y Nhân vang lên.

"Bên đó.", Tiểu Phàm nghe tiếng đoán phương vị. Một quyền vận đủ Thần Ma lực của hấn lập tức phóng mạnh về phía đó.

Xoạt, Sau lưng hấn xuất hiện một vết thương nữa!

- Muốn đánh trúng ta sao? Ha ha ha... ngu ngốc.

Thường Y Nhân cười lớn.

Tiểu Phàm lại quay về sau xuất ra một quyền. Nhưng giữa chừng, hấn ngoắt người lại đánh về sau một cùi trỏ. Hấn chính là cố ý lộ sơ hở sau lưng để dụ địch, sau đó đánh ngược về sau. Tuy rằng hấn không thể nhìn được chuyển động của kẻ địch nhưng bằng cách tính toán thời gian, hấn cho rằng có thể đánh trúng được đối phương. Có điều... Bên sườn hấn lại có thêm một vết thương nữa rồi.

- Ha ha... có chút thông minh! Nhưng trước thực lực tuyệt đối căn bản là vô dụng thôi.

Thường Y Nhân lại lên tiếng.

Tiểu Phàm vận chuyển ý niệm... Cuối cùng hấn nghĩ ra một cách, tuy rằng hấn không rõ có thành công không, nhưng, hấn phải thử. Hấn bắt đầu vận hành Thần Ma lực trong trung tâm trái tim tiến đến... đôi mắt! Đúng vậy! Hấn cho là Thần Ma lực có công dụng cường hóa cho nên mới vận lực vào đó.

- PHỤT!

Từ đôi mắt hấn tiên huyết bắt ngờ phun ra!

- A a a a...

Tiểu Phàm gào lên đau đớn.

Hắn đã sai lầm! Đôi mắt của hắn còn quá yếu nhược, thực là không thể chịu nổi sức mạnh của Thần Ma lực.

- Tức quá nổ mắt là có thật sao? Ha ha ha...

Thường Y Nhân điên dại cười lớn.

- Ngươi sao vậy?

Nữ tử thần bí gào lên. Việc đôi mắt của Tiểu Phàm đột ngột bị thương mà phun ra máu quả thực là khiến nàng quá kinh hãi.

Nhưng Tiểu Phàm không trả lời. Hắn đang chìm đắm vào một thế giới khác...

"Cái gì thế này? Thứ đang chuyển động kia là sao? Mắt ta không phải đã bị thương rồi sao? Sao ta vẫn nhìn được vậy? Nhưng xung quanh khác quá?" – Tiểu Phàm kinh ngạc "quan sát" chung quanh.

Quang cảnh lúc này không hề có một cái cây, ngọn cỏ nào cả, chỉ còn lại một màu trắng xóa và... "hắc - ngân quang" (ánh sáng đen – bạc). Hắn thấy được cái gọi là ánh sáng đen bạc là bởi thứ này quá nổi bật trên nền trắng xóa của không gian.

"Con hắc lang (sói đen) đó... định tấn công ta sao? Sao lại di chuyển kì lạ vậy chứ, hết sang trái lại sang phải?", Tiểu Phàm nhìn vào con sói màu đen đang đi chuyển trước mắt.

"Sói? Màu đen? Và cả thứ 'hắc - ngân quang' này nữa?... Không lẽ... là Hắc Âm và Lôi Đình... ", Tiểu Phàm cuối cùng đã đoán ra rồi. Hắn chính là đã nhìn thấy Hắc Âm – Lôi Đình linh khí. Có lẽ mắt hắn bị thương, nhưng, không biết bằng cách nào, hắn lại thấy được thế giới qua cách này.

"Con sói đó... là tên kia!", Tiểu Phàm chăm chú nhìn con sói đen đang tiến đến vị trí của hắn theo một quỹ tích rất kì lạ. Tuy rằng nó nhanh, nhưng hắn vẫn có thể nhìn được cách di chuyển của nó. "Ta thấy được ngươi rồi!" - Tiểu Phàm trên miệng bỗng nở một nụ cười, rồi tắt ngay. "Tuy nhiên, ta vẫn không thể phản ứng kịp tốc độ tấn công đó. Chỉ còn một cách..."

- Đôi mắt của ta? Mắt của ta...

Tiểu Phàm đau đớn chột gào lên.

- Ngươi... ta... giết ta đi.

Bỗng nhiên hắn buông thõng tay xuống, hoang mang nói.

"Đến rồi... một lần cơ hội mà thôi!", Tiểu Phàm tự nhủ.

Thường Y Nhân nhanh như chớp lao đến, cười lớn:

- Ha ha ha... chịu chết rồi sao? Ngươi là một kẻ rất dũng cảm, ta sẽ thành toàn cho ngươi. Một đòn thôi...

"Năm... bốn... ", Tiểu Phàm đếm nhẩm trong đầu.

PHỤP!

Một trảo của Thường Y Nhân xuyên thủng bụng của Tiểu Phàm. Tiên huyết phun ra như suối...

"Sao hắn lại cười?", Thường Y Nhân chột nhìn thấy một nụ cười tự tin trên mặt Tiểu Phàm.

"... một", Tiểu Phàm đã đếm xong.

Bập!, một cách không ngờ, hắn nắm chặt lấy cánh tay đang đâm xuyên qua bụng mình.

- Bắt được ngươi rồi!

Tiểu Phàm đắc thắng nói.

- LINH BẠO!

Hắn hét lớn.

"Đây là bí kíp mà ta ngộ ra được trong khi tu luyện Ma Kinh. Bí kíp này chính vô cùng nguy hiểm. Nguyên lí của nó thì hết sức đơn giản nhưng sức tàn phá thì khủng bố vô cùng. Cách thực hiện nó chính là sử dụng ấn pháp và nguyên tố đồ hình trên người người. Ấn kí đồ hình giúp người nhìn thấy nguyên tố quang (ánh sáng của nguyên tố) trong trời đất, còn ấn pháp thì giúp người hội tụ linh khí nguyên tố về một điểm... Bí kíp này sở dĩ gọi là Linh Bạo bởi vì sức tàn phá của nó chính là đến từ việc kích phá nổ tung của linh khí thiên địa. Sử dụng ấn pháp mà ta chỉ người, linh khí thiên địa nguyên tố thích hợp với người sẽ lập tức bị dẫn dắt tập trung lại một điểm mà người muốn, tạo nên một linh khí nguyên tố cầu. Khi đó, người chỉ cần sử dụng Thần Ma lực trong cơ thể truyền vào quyền đầu, sau đó dùng nó kích ứng linh khí cầu đó, làm xáo trộn sự cân bằng bên trong, linh khí cầu sẽ lập tức phát nổ. Từ đó tạo ra uy lực tàn phá vô cùng kinh khủng. Tuy nhiên nó có hai khuyết điểm lớn. Thứ nhất là người phải thi triển nó ngay sát với đối thủ thì mới đạt được mười thành hiệu quả, nói cách khác đây là một bí kíp cận chiến. Còn khuyết điểm thứ hai, cũng chính là khuyết điểm lớn nhất: nó gây ra thương tích không phân biệt địch ta! Người gây cho đối thủ bao nhiêu sát thương thì sẽ phải gánh lấy từng ấy. Nhưng tất nhiên ta không bao giờ sáng tạo nên một bí kíp hại người lại hại mình như thế. Bí kíp Linh Bạo tập hợp linh khí nguyên tố chính là loại nguyên tố thích hợp với người nhất. Cho nên người sẽ có khả năng hấp thụ loại linh khí đó cực cao. Bởi thế khi linh khí cầu phát nổ, người có thể bắt chấp mà hấp thụ vào để giảm đi sát thương. Tất nhiên người sẽ có khả năng "bội thực" linh khí mà bị thương nhưng còn hơn là hứng chịu toàn bộ. Hơn nữa, người có thể sử dụng Thần Ma lực bao phủ lấy bên ngoài cơ thể, rồi khiến cho làn da của người rung động, nếu rung động một cách thích hợp, thì người có thể hoàn toàn giảm đi toàn bộ sát thương. Đó chính là sự hòa hợp về tần suất dao động của vụ nổ với cơ thể người. Ít nhất thì về mặt lý thuyết thì là thế. Nhưng... nói thật với người, cho dù khi ta tu luyện đến kim đan kì, thì... ta mới chỉ giảm được tám phần sát thương bằng cách dao động đó mà thôi. Cho nên ta mới nói bí kíp này vô cùng nguy hiểm...", những lời chỉ dạy của Hạ Y Thần nhanh chóng hiện lên trong đầu Tiểu Phàm.

- Ta hiểu!

Tiểu Phàm gào vang.

U u u u u...

Linh khí chỉ trong một cái nháy mắt, lập tức tụ tập lại ngay trước ngực Thường Y Nhân, chỉ là y không thể nhìn thấy được có một linh khí cầu đã hình thành ngay trước ngực mình. Dù vậy y vẫn cảm nhận được một áp lực vô cùng lớn ở đó.

Tiểu Phàm xuất ra một quyền...

Ầm...

Hàng ngàn tia sét sáng lóa cùng với hàng vạn tia hắc ám đột ngột xuất hiện, từ vị trí nắm đấm của Tiểu Phàm phóng ra!

Cây cối nghiêng ngã, một trượng vuông (khoảng mười mét vuông) quanh hai người lập tức sáng rực.

Một bóng người bị bắn ra khỏi khối sáng...

Bịch... bịch... bịch...

Bóng người bị quăng quật trên mặt đất, lăn lăn mấy vòng rồi mới dừng lại. Người đó không ai khác chính là Tiểu Phàm. Y phục hần cháy xém, loang lổ những vết máu. Cơ thể hần lúc này không biết có bao nhiêu vết thương nữa rồi, chỉ thấy rằng máu không ngừng chảy ra đã nhuộm hần thành một huyết nhân (người máu). Đặc biệt cánh tay phải của hần hiện tại mạch máu gần như đều nứt toách ra, máu từ lỗ chân lông vì bị sức ép quá lớn mà chảy ra ngoài, xương cánh tay thì đã vụn vỡ hoàn toàn.

- Vừa rồi...

Nữ tử thần bí ngơ ngác nhìn vùng phát nổ. Bây giờ chỉ còn lại một cái lòng chảo chứa dung nham, chính là do sức nóng của vụ nổ làm tan chảy cả cát đá nơi đó mà tạo ra. Ngoài ra thì ở nơi đó một bóng người cũng chẳng có. Thường Y Nhân có lẽ đã bị đánh cho thành cát bụi rồi.

Nàng lại nhìn sang cái thân xác tàn tạ của Tiểu Phàm. Nàng thật không hiểu làm cách nào mà một Dẫn Khí kì sơ giai như người thiếu niên này lại có thể tạo nên một đòn tấn công kinh khủng tới như vậy.

Nữ tử sau giây phút ngơ ngẩn, chợt giật mình vội vã chạy ra xem thương thế của Tiểu Phàm. Nhưng... tim hần đã ngừng đập! Chính là bởi vừa rồi lượng sét tạo ra quá lớn, hần lại ra sức hấp thụ lấy, chuyển vào trung tâm trái tim khiến cho trái tim hần vì chịu không nổi mà đã ngừng đập.

Nữ tử lo lắng, nhanh chóng dựng Tiểu Phàm dậy, cố gắng truyền chút chân khí còn sót lại của mình vào thân thể Tiểu Phàm để kích thích cho trái tim hần đập trở lại.

Xẹt xẹt..., Nàng vừa động vào thân thể của hần, không ngờ có một tia sét nhỏ bắn ra, ngăn cản nàng, khiến nàng vô pháp (không cách gì) tiếp cận.

Bỗng... nhị hợp đồ hình nơi trái tim của Tiểu Phàm sáng lên lấp lánh!

Chiu..., Một luồng sét ngồi sáng từ đồ hình bắn thẳng lên trời rồi từ từ nhạt dần đi.

Thịch... thịch...

- Hự...

Tiểu Phàm đột ngột bật nảy người, hít sâu vào một hơi, tim hần đã đập trở lại! Nhị hợp đồ hình đã giúp hần đào thải bớt lõi đình linh khí ở trong nội thể ra

ngoài.

- Bây...

Nữ tử lay lay Tiểu Phàm, nhưng mắt hắn lại mờ đi... Tiểu Phàm đã ngất lịm.

Vụt..., Một người bỗng xuất hiện. Nữ tử cầm lên trường kiếm, một tay giữ lấy Tiểu Phàm để bảo vệ hắn, quay đầu lại, quát:

- Ai?

- Là lão đây. Mau lên, để ta đưa Tiểu Phàm về đã.

Không ngờ đó chính là Hàn lão. Lúc nào trên người lão bết máu, nhưng tuyệt nhiên không phải máu của lão mà là của người khác.

Đoạn lão cõng Tiểu Phàm lên lưng nhẹ như không.

- Lẽ ra ta phải ra tay sớm hơn. Tội nghiệp Tiểu Phàm.

Hàn lão khẽ nói.

"Cao thủ ẩn dấu tu vi?", nữ tử thần bí nghi hoặc, tự hỏi.

Vù một tiếng, trong nháy mắt lão già đã mang Tiểu Phàm đi xa, chỉ còn là một cái bóng mờ.

- Nhanh quá!

Nữ tử kinh ngạc, vội vã đuổi theo...

- HẾT CHƯƠNG 17 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tham gia thi tuyển (1)

Tiểu Phàm dần mở mắt ra...

- Đây là?

Hắn nhìn ngó xung quanh. Nơi hắn đang ở là một căn phòng làm bằng tre, được trang trí rất trang nhã, mùi trầm hương thư thái lan tỏa trong cả không gian...

- Phải rồi. Ta đã trọng thương rất nặng sau khi đánh nhau với tên kia... Sao ta lại ở đây?

Hắn dần nhớ lại mọi chuyện. Hắn chính là đã bị thương đến tàn phế sau khi dùng bí kỹ Linh Bạo để đánh bại tên nho sinh đó. Nhưng cái hắn không hiểu là sao mình lại ở đây, hơn nữa thương thế mười phần thì tám phần đã hồi phục rồi. Còn nữa, đôi mắt của hắn vốn có lẽ phải bị mù nhưng sao giờ lại lành lặn rồi, thị lực lại rất tốt nữa. Là ai đã cứu hắn?

Tiểu Phàm ngồi dậy, rời khỏi giường, khoác tạm một chiếc ngoại bào (áo ngoài) có treo ở đầu giường vào, rồi tiến đến mở cửa phòng.

Xào xạc..., gió nhẹ lay những cành trúc xanh đung đưa, vang lên tạo thành một bản nhạc thanh nhã trong cái yên ả nơi đây.

Tiểu Phàm hiện đang ở trong một biệt viện yên tĩnh, mang phong cách của nho giáo – giản dị mà thanh tao. Trước căn phòng mà Tiểu Phàm ở có một con đường lát đá cuội, hai bên là rừng trúc xanh mát, gió thổi vi vu. Thêm một đoạn nữa về phía trước, Tiểu Phàm bước qua một cây mộc kiêu giản dị, bắc qua một dòng suối nhân tạo trong mát, róc rách những âm thanh vui tai.

Tiểu Phàm vừa bước đi trên con đường đá cuội, vừa thưởng thức khí trời trong lành, mát mẻ trong trúc lâm. Tinh thần hắn trở nên nhẹ nhàng, thư thái giống như quên mất phiền muộn tạm thời trong lòng.

- Tiểu Phàm, người tỉnh rồi sao?

Một giọng nói vui mừng lẫn một chút bất ngờ vang lên từ cuối con đường lát sỏi. Xem ra người này vừa bước vào trúc lâm và trông thấy Tiểu Phàm mà thôi.

- Hà? Hà gia gia?

- Con đi lại được là tốt rồi. Chúng ta vào nhà đã rồi nói.

Hàn lão cười vui vẻ. Hai người cùng nhau tiến vào căn nhà bằng tre...

- Hà gia gia, sao chúng ta lại ở đây vậy? Mà nơi đây là đâu?

Sau khi hai người ngồi xuống, Tiểu Phàm liền đưa ra nghi vấn của mình.

- Cái tên gốc tiểu tử nguoi. Thế nào là "nếu không được con sẽ chạy ngay" hả?

Nói tới đây trong giọng điệu của Hàn lão đã có phần tức giận.

- Sao nguoi lại có thể liều mạng đối chiến với cao thủ hơn hẳn nguoi một tiểu cảnh giới hả? Nguoi chỉ là Dẫn khí sơ giai trong khi tên kia là Dẫn khí trung giai. Nguoi quá liều mạng. Nếu không phải ta đến kịp, lại đưa nguoi đi chữa trị đúng lúc thì chỉ sợ nguoi đã tàn phế rồi. Biết không hả? – Hàn lão mắng Tiểu Phàm.

- Con...

Trong lòng Tiểu Phàm dâng lên một niềm xúc động khó tả. Hắn hiểu rằng Hàn lão chính là thực lòng quan tâm tới hắn, nếu không lão đã không tức giận vì sự bất cẩn của hắn tới vậy.

Hàn lão hít sâu vào một hơi, rồi thở dài nói:

- Ài... tiểu tử nguoi không nghĩ tới phụ mẫu đã mất sao? Nếu nguoi chết đi, thì nguoi sẽ ăn nói thế nào với họ đây?

- Con không thể không tham chiến được. Người thiếu niên thần bí đó đang trong hoàn cảnh rất nguy cấp, với lại tên nho sinh kia cũng đã bị thương rất nặng rồi. Con... con... nghĩ là mình có khả năng chiến thắng. Nhưng không ngờ...

Tiểu Phàm cúi mặt nói, hồi lỗi như một đứa trẻ vừa mắc trọng tội đang thú thật với gia gia (ông nội) của mình vậy.

- Nguoi... Hừ... nông nổi.

Hàn lão hừ một tiếng.

- Con...

Tiểu Phàm không biết nói gì cho phải.

Hàn lão nhìn nhìn Tiểu Phàm đôi chút, rồi cuối cùng lại mỉm cười:

- Đây là lần cuối cùng!... Ừm... nói gì thì nói, nguoi cũng làm ta ngạc nhiên lắm đấy. Không ngờ nguoi lại có thể đánh bại một Dẫn khí kì trung giai, cho dù hắn bị thương nhưng theo lời kể lại của người thiếu niên thần bí kia thì nguoi cũng rất lợi hại đó...

- Hừ... con chỉ là vận khí tốt mà thôi.

Tiểu Phàm vui vẻ đáp.

- Không sai! Nguoi đúng là rất may mắn, nhưng người ta thường nói may mắn cũng là một phần của thực lực mà. Dù gì nguoi cũng đã hạ được một Dẫn khí kì trung giai đó... Về chuyện đây là đâu và làm sao nguoi tới được đây thì là do ta đưa nguoi tới đây. Chúng ta hiện đang ở Từ Vân thành. Nguoi đã mê man đúng ba ngày ba đêm rồi. Cũng may thể chất nguoi, phải nói thế nào nhỉ, phải nói là đặc biệt cường đại đi, cho nên cuối cùng nguoi đã được cứu chữa và hồi phục vô cùng nhanh chóng. Đến người chữa thương cho nguoi cũng không giải thích được làm sao nguoi hồi phục nhanh tới vậy...

Hàn lão nghi hoặc nói.

- Chuyện này... Con...

Tiểu Phàm không biết nên trả lời ra sao nữa.

- Tiểu Phàm, nguoi thực sự rất có tiềm năng, lại có sức mạnh không tầm thường, nguoi... hắn là đã không nói thật toàn bộ về thân thể của mình. Nhưng mà ta không cần biết việc nguoi nói có được mấy phần là thật, nhưng ta thật sự rất quý nguoi. Dầu sao việc nguoi quyết định mạo hiểm cứu giúp người thiếu niên thần bí kia cũng cho thấy nguoi có chính tâm (cái tâm chính nghĩa). Sau này nguoi định thế nào? Có định vào Học viện nào không?

Hàn lão hỏi tiếp.

- Hà gia gia, con...

Tiểu Phàm đang định giải thích về việc mình đã không thành thật về thân thể, nhưng Hàn lão đã cười, xua tay nói:

- Không cần giải thích. Ta hiểu mỗi người đều có bí mật của mình. Nếu đã không nên nói thì không nên nói. Phải không?

- Dạ. Đa tạ Hàn gia gia đã hiểu. Ủm... còn về việc sau này... Con đã quyết định tham gia thi tuyển vào Vô Cực Học viện cùng với Triệu tiểu thư.

Hàn lão nghe xong, liền nở nụ cười tươi như hoa, nói:

- Tốt! Ta cũng chính là mong ngươi vào được đó. Hơn nữa với thực lực của ngươi, thi tuyển hẳn là không quá khó đâu. Ngoài ra... Hà hà...

Bỗng nhiên Hàn lão dừng lời, miệng nở nụ cười đầy hàm ý.

Tiểu Phàm nghi hoặc, hỏi lại:

- Ngoài ra gì vậy ạ?

- Ngươi có biết ai là người lo lắng nhất cho ngươi khi ngươi bị thương nặng không? Là... tiểu thư đó...

Hàn lão nheo mắt nói.

- Hà?

Tiểu Phàm đã hiểu ý của Hàn lão rồi. Hắn ngại ngùng:

- Con...

- Ngươi không cần phải khó xử. Ta... chỉ muốn ngươi hiểu được tâm ý của tiểu thư mà thôi. Nhưng việc ngươi ứng xử với nàng thế nào thì là chuyện của ngươi. Ta không muốn can thiệp vào. Cái gì cũng phải tự nhiên mới tốt. Với lại ta muốn ngươi gia nhập Vô Cực Học viện không phải chỉ vì nghĩ cho tiểu thư mà ta muốn hai người các ngươi có thể hỗ trợ nhau khi ở đó. Việc đó cũng rất tốt cho ngươi, bởi vì tiểu thư cũng rất giỏi đó. Thậm chí, hiện tại, theo như ta dự đoán thì tiểu thư còn có chiến lực mạnh hơn cả ngươi! Ngoài ra, kiến thức của tiểu thư cũng rất rộng, hai người hợp tác với nhau, chắc chắn ngươi sẽ học hỏi được nhiều điều...

- Dạ... con hiểu. Hàn gia gia yên tâm. Con sẽ cùng tiểu thư "vùng vẫy" trong cái Học viện đó.

Tiểu Phàm tự tin nói.

- Ủ... thế thì tốt.

Bỗng nhiên có một người gia đình mở cửa căn nhà nhỏ, khom người nói:

- Hàn quân gia, lão gia cho gọi người...

Hàn lão nhú mày, nói:

- Ủ, được rồi, ta đến ngay. Tiểu Phàm ngươi nghỉ đi, ta phải đi đã.

- Dạ.

Tiểu Phàm tươi cười gật đầu.

Sau đó, Hàn lão đứng dậy, đi cùng người gia đình ra khỏi trúc lâm.

Tiểu Phàm leo lên giường, xếp bằng, bắt đầu xem xét tình trạng cơ thể...

"Cái này..." – Tiểu Phàm kinh ngạc khi "nhìn" vào trung tâm trái tim của mình. Ở đó có một tia sét nhỏ và một tia hắc quang đang quấn lấy nhau, không ngừng xẹt qua xẹt lại. Ở chúng hẳn rõ ràng cảm nhận được một lượng lỗi điện và hắc ám vô cùng mạnh mẽ đang không ngừng được sản sinh ra. "Nguyên tố hạch! Là nguyên tố hạch!" – Tiểu Phàm tròn mắt vô cùng vui sướng. Ma kinh có viết, khi nào luyện ra nguyên tố hạch tức là kẻ tu luyện đã đi được nửa con đường tới thời điểm đã thông đệ nhị kinh mạch rồi. Cũng tức là kẻ tu luyện đã có thể tự sản sinh ra Thần Ma lực trong cơ thể. Không còn lúc nào cũng lo Thần Ma lực cạn kiệt nữa. Lúc trước chiến đấu, chỉ đánh có một lúc mà Thần Ma lực của Tiểu Phàm đã vơi đi quá nửa, lại vô pháp tự hồi phục, chỉ khi nào tu luyện mới có thể mà thôi. Nhưng bây giờ, hẳn đã có thể tự thân sản sinh ra Thần Ma lực, sức bền khi chiến đấu sẽ được cải thiện một cách rõ rệt. Tuy rằng nguyên tố hạch hiện tại còn nhỏ bé nhưng chỉ cần hắn chuyên tâm nuôi dưỡng, nó sẽ dần lớn mạnh hơn, Thần Ma lực sản sinh ra sẽ ngày càng nhiều, giống như cây xanh vậy, càng nuôi dưỡng, càng sẽ có được nhiều quả hơn... "Chắc hẳn là do lượng linh khí lỗi điện và hắc ám hệ cực lớn đột ngột dồn vào cơ thể ta trong lúc ta xuất ra Linh Bảo lúc đó... Dù rằng gây ra tổn hại lớn cho thân thể, nhưng mà... không ngờ cuối cùng lại tạo ra được thứ này. Người ta thường nói "gặp họa không chết chắc chắn có hậu phúc" quả nhiên là không sai mà."

Tiểu Phàm vui sướng tiếp tục tu luyện, nuôi dưỡng nguyên tố hạch trong nội thể...

Hắn dần mở mắt ra...

- Tối rồi sao?

Nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn nhận ra sắc trời đã thay đổi.

Nhìn xuống cái bàn nhỏ trước mặt, hắn cười cười... Trên đó để mấy món thức ăn, nhưng đều đã nguội cả rồi. Xem ra là đã có người mang đồ ăn cho hắn, nhưng thấy hắn tu luyện nên không làm phiền, mà chỉ để trên bàn. Tiểu Phàm rời khỏi giường, ngồi xuống bồ đoàn, thưởng thức mấy món ăn. Dù đã nguội, nhưng mấy món ăn đó vẫn rất ngon. Ăn xong, hắn lại lên giường, tiếp tục tu luyện. Hắn cần bản là cần tranh thủ thời gian còn lại trước ngày thi tuyển để nâng cao cấp độ Thần Ma lực của bản thân. Hắn đã nhăm tính, bây giờ tới ngày thi tuyển, hắn chỉ còn đúng mười lăm ngày thời gian. Hắn định đi xe ngựa để rút ngắn thời gian tới Tử Vân thành, nhưng ai ngờ, lại bị hôn mê tới ba ngày đêm, cho nên cuối cùng thời gian vẫn chỉ còn có nửa tháng mà thôi...

Trong mười ngày thời gian tiếp theo hắn chỉ làm có hai việc đó là ăn và tu luyện mà thôi... Nguyên tố hạch trong nội thể của hắn đã cường đại hơn rất nhiều, ánh sáng của nguyên tố hạch dần trở nên sáng chói hơn, mạnh mẽ hơn. Đây chính là thành quả của việc chăm chỉ tu luyện trong mười ngày này.

Sáng ngày thứ mười một...

Cạch... cạch...

Bỗng có một người nào đó gõ cửa căn nhà nhỏ.

- Ta vào có được không?

Một giọng nữ từ dễ nghe vang lên.

- Là Hòa Phượng à... mời vào.

Tiểu Phàm kinh ngạc khi nhận ra chủ nhân của giọng nói đó.

Hòa Phượng ngại ngần bước vào, nhẹ vuốt tóc mai, ngồi xuống bồ đoàn.

Tiểu Phàm châm trà cho Hòa Phượng xong, ngồi xuống, hỏi:

- Nàng có chuyện gì vậy?

- Quan tâm người không được sao?

Nàng nói nhỏ như muỗi kêu.

- Há? Nàng nói gì?

Tiểu Phàm nghe không rõ, hỏi lại.

- À... không. Ta tới xem người khỏe hẳn chưa thôi mà.

Hòa Phượng đỏ mặt nói.

- Đa tạ nàng. Ta hồi phục hoàn toàn rồi.

Tiểu Phàm cười.

- Ừm. Vậy thì tốt rồi...

Hòa Phượng mừng vui, cúi đầu cười.

Bỗng nhiên cả căn phòng chìm trong im lặng và ngại ngần. Hai người đều không biết nên nói gì tiếp theo.

Hòa Phượng mở lời, phá vỡ bầu không khí:

- À... Hàn gia gia nói người định thi vào Vô Cực Học viện, có đúng vậy không?

- Ừ, phải. Ta muốn vào đó để phát triển thêm.

Tiểu Phàm đáp.

- Chỉ vậy thôi hả? Chỉ vì muốn phát triển thêm thôi à?... Ừm... Không có lý do gì khác sao?

Hỏa Phượng ngại ngần hỏi lại.

- Ta...

Tiểu Phàm ngập ngừng.

- Còn lý do gì khác sao?

Hỏa Phượng bỗng nhiên ngửa mặt lên hỏi, rõ ràng trong cả ánh mắt và nụ cười của nàng đều chứa chan một cái gì đó, hình như là hy vọng.

Tiểu Phàm nhìn nàng lập tức nhận ra, liền thở dài trong lòng. "Tiểu Phàm à Tiểu Phàm, nếu ngươi đã có người thương rồi thì không nên để hy vọng cho nữ tử nhà người ta. Ài... đành cắt đứt hy vọng của nàng ta thôi."

- Ta... cần tìm một người.

Tiểu Phàm nhẹ đáp.

- Ai? Người đó... là nam tử hay nữ tử?

Hỏa Phượng vội hỏi.

- Người đó... là nữ tử!

Tiểu Phàm khổ não đáp.

- Là nữ tử sao? Có phải... có phải... là người trong lòng của ngươi không?

Hỏa Phượng lo lắng tiếp.

Tiểu Phàm hít sâu một hơi, nhẹ gật đầu, đáp:

- Ừm... là người trong lòng của ta.

- Oh...

Hỏa Phượng bỗng như rũ cả người xuống, thần sắc rõ ràng là đã đi xuống rất nhiều, chỉ nhẹ ửng thanh một tiếng, rồi im lặng.

Tiểu Phàm thấy khó xử, nên cũng chẳng nói được gì cả.

Một lúc lâu sau, Hỏa Phượng ủ rũ nói:

- Thôi ngươi nghỉ ngơi đi. Ta... ta nhớ ra còn có việc, ta về đây.

Tiểu Phàm nhìn nàng, bỗng thấy mình thật là có lỗi, nhưng cũng chỉ biết "Ừ" một tiếng rồi thôi.

Hỏa Phượng nghe xong, lén nhìn hắn một cái, rồi từ từ rời khỏi căn nhà tre, khép cánh cửa lại.

- Ài...

Tiểu Phàm thở dài một hơi, trong lòng tự nhủ.

"Xin lỗi nàng. Ta... chính là không muốn nàng phải hy vọng rồi lại phải tuyệt vọng."

Đoạn, hắn lại lên giường, tiếp tục việc tu luyện của mình.

Năm ngày tiếp theo nhanh chóng trôi qua, cuối cùng đã tới ngày Vô Cực Viện tổ chức thi tuyển...

Tiểu Phàm mở mắt, thở ra một hơi, rồi thu công, rời khỏi giường.

- Đến lúc rồi...

Tiểu Phàm nhanh chóng mặc một bộ y phục mới vào. Đây chính là bộ y phục lúc trước hắn mua ở Nghênh Lai Trấn để chuẩn bị cho ngày này.

Kết..., hắn mở cửa căn nhà nhỏ, bước ra... Bên ngoài đã có một nữ tỳ đứng đó đợi hắn. Nàng nói:

- Hàn quân gia nói ta dẫn đường cho tiểu huynh đệ ra ngoài phủ để chuẩn bị lên đường.

- Đa tạ...

Tiểu Phàm lễ độ cảm ơn.

Hôm nay hắn mặc một bộ y phục toàn một màu bạch sắc theo kiểu nhỏ sinh, rất thanh nhã. Tóc hắn để dài, phía sau có cột lại bằng một dải vải trắng tinh, khiến cho hắn đáng lẽ phải có thêm một phần lãng tử; có điều, tuổi hắn còn nhỏ, cho nên cách ăn mặc đó lại khiến hắn có phần khả ái, dễ thương, hơn là giống như một lãng tử phong lưu. Nhưng nhìn chung hắn vẫn là một thiếu niên điển trai, lanh lợi, ngoài ra, lại có thêm đôi chút nét học thức của một đệ tử nho gia nữa.

Tiểu Phàm nhanh chóng đi theo nữ tỳ nọ ra khỏi trúc lâm...

Ngày mười lăm tháng một, tại Triệu phủ, Từ Vân thành...

Bên ngoài phủ lúc này đang có một chiếc xe ngựa đỗ sát cửa.

Tiểu Phàm đi ra tới nơi, Hàn lão liền ngoắt đầu ra khỏi cỗ xe, cười nói:

- Lên thôi, Tiểu Phàm. Ta sẽ đưa ngươi và tiểu thư tới Vô Cực Viện bây giờ. Họ hẳn là bắt đầu tổ chức rồi đó.

- Dạ...

Tiểu Phàm đáp, rồi nhanh chóng leo lên xe ngựa.

Sau khi hạ rèm xe xuống, Tiểu Phàm cười, chào hỏi:

- Hàn gia gia hảo. Tiểu thư hảo...

Hàn lão gật đầu "Ừ" một cái. Nhưng... Triệu Hỏa Phụng thì chỉ nhìn hắn một cái lạnh lùng, rồi quay mặt đi.

"Thật là... không ngờ nàng ta lại giận dữ. Ài... Mà ta dẫu sao cũng đáng bị vậy...", Tiểu Phàm khổ tâm tự nhủ một mình.

Hàn lão nhìn hai người, không nói gì, chỉ khẽ cười mỉm đầy thâm ý.

Đoạn, ông nói vọng ra:

- Chúng ta đi thôi...

- Chaaa...

Bên ngoài vang lên tiếng hô, rồi xe ngựa bắt đầu lăn bánh hướng ra ngoại thành, hướng đến một trong tam đại Học viện của Thương Lan quốc, Vô Cực Học viện...

- HẾT CHƯƠNG 18 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tham gia thi tuyển (2)

- Đúng rồi. Hàn gia gia, người thiếu niên cao thủ trong đoàn áp tiêu đâu rồi? Hắn ta có bị thương nặng lắm không?

Ngồi trên xe ngựa, Tiểu Phàm chợt nhớ ra thần bí thiếu niên kia, liền quay sang phía Hàn lão hỏi thăm.

- À, người đó đã đi rồi. Khi ta đến nơi, người thì bị thương tới gần như tàn phế, còn y thì bị mất rất nhiều máu vì một vết thương rất nặng ở phần bụng. Nhưng sau khi người được đưa đi cứu chữa, dù ta có mời y ở lại để giúp y xem xét vết thương, nhưng y nói là có cách riêng, nên sau đó liền rời khỏi...

- Ồ... Người đó rất lợi hại. Con thật rất muốn giao lưu thêm với y. Có lẽ con sẽ học hỏi được nhiều điều... Đáng tiếc là y lại ly khai rồi.

Tiểu Phàm tiếc nuối nói.

- À... phải rồi. Người nhắc ta mới nhớ. Thiếu niên đó trước khi rời đi có hỏi ta tên của người đó. Y có nhờ ta đưa cho người một thứ này...

Đoạn, Hàn Lão lấy ra từ trong áo một chiếc túi màu đỏ đưa cho Tiểu Phàm. Hắn liền đưa hai tay ra đỡ lấy chiếc túi.

- Là thứ này sao?

Tiểu Phàm hiểu kì quan sát chiếc túi.

Trên đó có thêu hoa văn chỉ vàng hình một con họa mi duyên dáng, dường như nó đang ca hát, cất lên những tiếng hót yêu đời. Hắn lật mặt sau của chiếc túi gấm thì thấy có thêu một chữ "Huyền" tử sắc (màu tím). Một mùi hương tươi mát, thanh nhã thoang thoảng tỏa ra từ chiếc túi gấm, khiến cho Tiểu Phàm tưởng như hắn vẫn đang ở trúc lâm (rừng trúc) trong biệt viện kia mà thư giãn, hít thở bầu không khí thanh tân ở đó.

- Đây là...

Hắn nghi hoặc nhìn chiếc túi gấm.

- Hừ... là túi thơm đó. Cái đó của nữ tử, chẳng có nam nhân nào dùng đâu. Xem ra mị lực của ngươi cũng khá lắm ha...

Hỏa Phượng đang lặng im ngồi trong góc xe, bỗng lên tiếng.

- Há? Tiểu thư nói vậy là ý gì?

Tiểu Phàm không hiểu sao trong giọng nói của Hỏa Phượng lại có đôi chút mùi vị ghen tuông như thế. Với lại hắn cũng chẳng hiểu sao nàng lại nói tới "mị lực" của hắn nữa.

- Hừ... Còn vớ vặt, "thiếu niên, thiếu niên"... Biết rõ còn giả vờ. Trắng hoa...

Hỏa Phượng lừ mắt nhìn Tiểu Phàm một cái, lăm bằm.

Tiểu Phàm nhũn mày, chẳng hiểu Hỏa Phượng sao lại nói với giọng điệu đó...

Hắn nhìn sang Hàn lão, cầu cứu sự trợ giúp, nhưng Hàn lão chỉ cười bí hiểm, không nói gì.

- Hàn quân gia, chúng ta đến phạm vi Học viện rồi ạ.

Bỗng bên ngoài vang lên tiếng nói của người phu xe.

Tiểu Phàm vui mừng, vội cất chiếc túi gấm vào trong người, rồi ngó đầu ra ngoài cửa sổ... Hỏa Phượng thấy Tiểu Phàm cất chiếc túi gấm đi, hừ nhẹ một cái, hoa dung biến đổi, mũi thở mạnh mấy hơi, chắc hắn trong lòng rất khó chịu.

Xe ngựa của ba người đang hướng tới một dãy núi hùng vĩ, sườn núi thoải rất nên thơ, nhưng lại cao chót vót, Tiểu Phàm căn bản là chẳng nhìn được đỉnh của nó nữa. Nơi đó chính là Vô Cực Sơn danh chấn thiên hạ. Trên đường lớn, người ngựa hết sức đông đúc, xe lớn, xe nhỏ đều có cả. Người đi bộ thì đều một bộ dáng vội vã, hăm hở hướng đến dãy núi, nam, nữ, lão, ấu đều có cả, có người đi một mình, lại có những nhóm người đi chung với nhau... Toàn cảnh giống như mọi người đều đang đi dự lễ hội vậy.

"Dập dìu tài tử, giai nhân,

Ngựa xe như nước, áo quần như nêm..."

Trông thấy cảnh này, Tiểu Phàm bỗng nhiên bật ra hai câu thơ trong Truyện Kiều của đại thi hào văn học Nguyễn Du mà kiếp trước hắn từng được học.

- Ô, rất hay... Không ngờ ngươi còn có tài xuất khẩu thành thơ nữa.

Hàn lão kinh ngạc, mở lời khen ngợi.

- À không phải. Câu thơ này là do một người ở quê con sáng tác, con chỉ đọc lại mà thôi.

Tiểu Phàm cười nói.

- Người đó hẳn là một đại thi hào đi. Chỉ hai câu thơ mà đã gọi ra toàn cảnh tượng, lại hiện lên cả không khí nô nức nữa. Từ câu chữ đến hình ảnh đều được chọn lựa rất tuyệt diệu...

Hàn lão nhận xét.

- Dạ phải.

Tiểu Phàm gật đầu cười nói.

Xe ngựa của Triệu gia hòa vào dòng người ngựa, đi đến chân núi, liền dừng lại, phu xe ở ngoài nói vào:

- Hàn quân gia, chúng ta chỉ đến được đây thôi, tiểu thư và Tiểu Phàm huynh đệ phải tự đi lên núi...

- Được rồi...

Hàn lão ứng thanh, rồi quay vào nói với hai người Tiểu Phàm:

- Hai con đi xuống đi, ta không thể đi lên được. Đây là quy định của Học viện rồi, chỉ có thí sinh mới được lên núi thôi... Từ đây hai đứa phải tự cố gắng, nhớ hỗ trợ nhau trong thời gian thi tuyển cũng như sau này ở Học viện nhé.

- Dạ...

Tiểu Phàm gật đầu đáp.

- Hừ... Con không cần.

Hỏa Phượng hừ lạnh một cái rồi cúi người, ra khỏi xe ngựa.

Hàn lão lắc đầu, cúi xuống nói nhỏ với Tiểu Phàm:

- Nhờ con giúp đỡ tiểu thư.

Tiểu Phàm gật gù cười, đáp:

- Chắc chắn rồi. Người yên tâm...

Hàn lão xoa đầu Tiểu Phàm, rồi cùng hắn xuống xe ngựa.

- Đi đi. Cố gắng lên, cả hai đứa...

Hàn lão vẫy tay tạm biệt hai người.

Đi một đoạn trên sơn đạo, Tiểu Phàm nhìn Hỏa Phượng đang hăm hăm bước nhanh về trước, đành thở dài, bước vội lên đuổi theo. Thấy hắn bước tới, nàng lại lườm hắn, rồi tự đi tụt lại, rõ ràng là không muốn đi sánh vai với hắn. Tiểu Phàm lắc đầu, rồi đành đi trước mở đường. Đi được một đoạn, từ phía sau, Tiểu Phàm nghe thấy tiếng Hỏa Phượng hét lớn:

- Aaaa... giúp ta...

Tiểu Phàm quay đầu lại thì thấy nàng ta đang bị dòng người đông đúc xô đẩy mà tụt dần lại phía sau.

- Thử lỗi, cho tại hạ nhờ chút...

Hắn cố gắng rẽ đám người ra, đi ngược lại, tiến đến gần Hỏa Phượng.

Bập!, hắn nắm lấy tay của nàng, kéo mạnh về phía mình.

- Bám sát ta. Chúng ta mau đi thôi.

Tiểu Phàm nghiêm mặt nói với Hỏa Phượng.

- Ngươi...

Hỏa Phượng ngượng ngịu nói, cố gỡ tay Tiểu Phàm ra, nhưng không được.

- Ta với nàng không phải đã làm như vậy rồi sao? Đây chỉ là thể hiện "niềm vui và sự hiếu khách" mà thôi, không có ý gì cả, cho nên nàng không phải ngại...

- Vậy... vậy... vậy thì được...

Hỏa Phượng nhìn xuống, nói nhỏ như muỗi kêu, rồi khẽ mỉm cười.

Hai người rẽ dòng người, nhanh chóng đi lên các bậc thang hướng tới đỉnh núi...

Khoảng một thời thần (mười lăm phút) sau, hai người tới được một bình đài (vùng đất phẳng nhô ra từ sườn núi) vô cùng rộng lớn được xây dựng ở lưng chừng núi. Diện tích của nó phải khoảng vài nghìn trượng vuông (xấp xỉ vài chục nghìn mét vuông), trên đó còn có một căn thạch các (có thể tạm hiểu là tòa nhà xây dựng bằng đá) thiết kế theo phong cách cổ điển của phương Đông.

Tiểu Phàm và Hỏa Phượng chen chúc giữa dòng người đông đúc, tiến lên phía trước, hướng về phía căn thạch các...

Đến nơi, hắn trông thấy một tấm biển lớn gác ở ngoài cửa, có đề:

"NƠI SƠ TUYỂN"

Tiểu Phàm dắt Hòa Phượng vào trong...

Bên trong căn thạch các rộng lớn có khoảng hơn trăm chiếc bàn xếp ở các vị trí khác nhau, ở mỗi bàn đều có một người ngồi đó. Xem cách ăn mặc của họ, từ màu sắc đến kiểu cách, đều gần như giống hệt nhau, không còn nghi ngờ gì nữa, họ chính là những người của Vô Cực viện, được cử ra để làm giảm khảo vòng khảo sát này.

Sau khi Tiểu Phàm và Hòa Phượng vào hàng, chờ vào một bàn để chuẩn bị tiến hành sơ tuyển, Tiểu Phàm nhẹ buông tay Hòa Phượng ra...

- Nàng sẽ không bị lạc nữa đâu...

Hắn cười nói.

Hòa Phượng không đáp, chỉ khẽ gật đầu, thu tay về, ngại ngừng đầu hai tay sau lưng.

Bỗng nhiên cả căn thạch các rộn lên những tiếng xôn xao, ồn ào.

- Ô... người thiếu niên kia là Dẫn khí kì trung giai đó...

- Đâu? Đâu?

- Đó... người to lớn kia kia...

Tiểu Phàm nhìn sang một bàn khác, ở đó có một thiếu niên to lớn, mặc y phục giản dị, son dã, bằng vải thô màu nâu. Sau khi có kết quả kiểm tra, y gái gật đầu cười ngậy ngò, rồi đi về sau chiếc bàn, hướng về hậu các (phía sau căn nhà).

- Bên này cũng có Dẫn khí trung giai...

Lại một bên khác nổi lên tiếng bàn tán, Tiểu Phàm lại nhìn sang bên đó. Lần này là một nữ tử điệu đà, mỹ miều, xem qua có phần kiêu căng. Thực ra nàng ta cũng có lý do để kiêu ngạo. Độ tuổi của nàng ta cũng chỉ khoảng như Tiểu Phàm, hoặc cùng lắm thì hơn hắn một hai tuổi mà thôi, nhưng đẳng cấp chân khí đã là Dẫn khí trung giai, lại có vẻ ngoài hơn người nữa. Cho nên chính là nàng đủ tư cách để ngạo mạn.

Bỗng nhiên Tiểu Phàm cảm thấy một cái gì thật mềm mại, mịn màng lồng vào bàn tay đang nắm hờ của mình. Hắn rất bất ngờ khi nhìn xuống, thì ra là Hòa Phượng đã chủ động nắm lấy tay hắn!

- Đừng nhìn nàng ta nữa... ta... ta không thích người như vậy...

Hòa Phượng hai tai đỏ ửng, cúi đầu nói nhỏ với Tiểu Phàm.

"Hả?", Tiểu Phàm kinh hãi, phải, là kinh hãi... Hắn lại gây ra "cái tội đa tình" rồi! Phải chăng hắn chính là một kẻ trắng hoa?

Tiểu Phàm nhẹ gỡ tay Hòa Phượng ra, khẽ nói:

- Hòa Phượng, không phải ta đã nói rồi sao? Ta đã có người trong lòng rồi, ta... đang tìm nàng ấy.

Bập!, Hòa Phượng không ngờ lại đưa tay ra, nắm lấy tay hắn lần nữa, lần này còn nàng còn nắm chặt hơn nữa.

Nàng ngửa mặt lên, nhìn thẳng vào mắt hắn quyết tâm nói:

- Ta không cần biết... chàng chưa có tìm thấy nàng ta. Ta suy nghĩ kĩ rồi. Ta thích chàng! Ta sẽ làm chàng phải thích ta!

- Hả? Nàng...

Tiểu Phàm ngơ ngẩn, không biết nói gì.

Hòa Phượng bỗng nở một nụ cười tình quái:

- Hơn nữa... chàng phải chịu trách nhiệm vì cái này...

Đoạn, nàng dơ bàn tay đang nắm lấy tay của Tiểu Phàm lên:

- ... ta thân là nữ tử, từ nhỏ tới giờ, trừ phụ thân ta, chưa nam nhân dám chạm vào ta cả. Chàng là người đầu tiên nên chàng phải có trách nhiệm...

- Không phải ta đã nói đó chỉ là...

Tiểu Phàm vội giải thích, nhưng Hòa Phượng đã ngắt lời:

- Ta không cần biết. Với ta đó là hành động xâm phạm nhà. Chẳng phải chịu trách nhiệm... Ai bảo khiến ta thích chàng làm chi!

Nói xong nàng lại nép người vào cánh tay hắn, giữ trên môi một nụ cười vui vẻ.

- Nàng... nàng thật không nói lý lẽ...

Tiểu Phàm sợ hãi nói.

- Ta chính là như vậy từ xưa tới nay đó...

Hòa Phượng nhẹ đáp.

- Sao lúc trước nàng không như vậy? Nàng... nàng... rất hiểu lý lẽ...

Tiểu Phàm nói, đồng thời cố gắng gỡ tay nàng ra, hay ít nhất là không để nàng cứ áp sát vào mình nữa.

- Lúc trước khác, bây giờ khác...

Hòa Phượng chỉ giải thích với một cái cố muôn thuở. Đoạn, nàng siết chặt tay Tiểu Phàm hơn nữa, quyết liệt hù dọa:

- Chàng mà đẩy ta ra... hừ... ta chết cho chàng xem.

"Hong Hải Nhi! Chính là một Hong Hải Nhi...", Tiểu Phàm trong lòng run rẩy.

Sau cùng hắn chỉ còn biết đành khổ não mà để yên như vậy...

Một lúc sau, hai người cũng đã tiến tới bàn sơ tuyến: đã đến lượt họ rồi!

- Hòa Phượng bỏ ra đi, đến lượt chúng ta rồi...

Tiểu Phàm khổ sở nói.

- Chàng thi trước đi, nếu chàng không đạt, ta sẽ rời khỏi cùng chàng...

Hòa Phượng cười nói.

- Như vậy không được đâu. Nàng vẫn phải...

- Quyết định là ở ta, kệ ta đi... Hừ... Mà ta chỉ nói vậy thôi, chứ ta biết chàng sẽ làm được. Qua hậu các, nhớ phải chờ ta đó... nếu không...

Hòa Phượng nở một nụ cười cổ quái.

- Nàng sẽ chết cho ta xem...

Tiểu Phàm ảo não tiếp lời.

- Phải rồi... hì hì...

Hòa Phượng cười khúc khích hết sức vui vẻ, rồi nhẹ nhàng buông cánh tay của Tiểu Phàm ra, để hắn đi tới trước.

Người giám khảo ngồi ở bàn chờ Tiểu Phàm tiến đến rồi nói:

- Xin mời tiểu huynh đệ nhỏ một giọt máu vào đây.

Y chỉ vào chính giữa một đồ hình kỳ lạ trên mặt bàn. Đồ hình này kết cấu rất phức tạp, có lẽ chính là một loại trận pháp đất tiền nào đó chuyên để sử dụng cho việc sơ tuyến này.

Tiểu Phàm y lời làm theo, đưa ngón tay lên miệng, cắn một cái cho tiên huyết chảy ra, rồi cho một giọt tiên huyết nhỏ xuống phức tạp đồ hình.

Đồ hình sáng lên đôi chút, rồi nó bắt đầu biến đổi. Các ký tự phức tạp xoay chuyển, dần dần xếp thành một hàng chữ:

"Chân khí: Dẫn khí kì sơ giai (vô định).

Độ tuổi: mười ba tuổi".

- Vô định?

Người giám khảo nhú mày lăm lăm. Rồi đột nhiên cúi xuống, lấy ra giấy bút đặt lên bàn. Y ngửa mặt lên hỏi Tiểu Phàm:

- Tiểu huynh đệ tên gì vậy?

- Ta họ Lâm, tự là Tiểu Phàm. . .

Tiểu Phàm nghi hoặc đáp. Từ lúc đầu tới giờ, hắn có để ý, khi giám khảo kiểm tra, họ không bao giờ hỏi tên hay ghi lại danh tự của ai cả, trừ trường hợp đó là Dẫn khí trung giai cao thủ! Nhưng rõ ràng Tiểu Phàm chỉ là Dẫn khí sơ giai, vậy mà giám khảo lại hỏi danh tự của hắn để ghi chú lại. Thật là khó hiểu. Hắn có gì đặc biệt trong kết quả sơ khảo sao?

- Được rồi! Mời tiểu huynh đệ truyền chân khí vào quả cầu này và duy trì ít nhất hai phân thời gian (ba mươi giây đồng hồ). . .

Người giám khảo vừa nói vừa chỉ vào một quả cầu thủy tinh bằng nắm tay đã đặt sẵn trên mặt bàn.

"Đến phần khó rồi đây. . ."

Tiểu Phàm lo lắng tự nhủ.

Hắn đưa tay ra, chạm vào quả cầu, rồi bắt đầu truyền Thần Ma lực vào.

"Một... hai... ba...", hắn bắt đầu đếm nhẩm từ một trở đi.

Crắc..., quả cầu đột ngột rạn nứt!

Tiểu Phàm lập tức giật mình thu tay lại.

Người giám khảo cũng bất ngờ đến sững cả người, bởi lẽ trường hợp này từ trước tới nay chưa từng xảy ra!

- Chuyện này. . .

Tiểu Phàm lo lắng dò hỏi.

Người giám khảo chưa trả lời ngay mà cầm quả cầu lên xem xét. Bên trong quả cầu có hai luồng sáng ngân sắc và hắc sắc đang quấn lấy nhau, chậm rãi bay đi bay lại như thể là một con hắc ngư (cá đen) và một con ngân ngư (cá bạc) đang bơi lội trong nước vậy. Người giám khảo lại nhìn Tiểu Phàm đôi chút, rồi y cười nói:

- Tiểu huynh đệ, người qua rồi. Người có thể tiếp tục lên núi. . . Xin mời.

Nói xong y liền cúi xuống cầm tờ giấy có ghi thông tin của Tiểu Phàm lên rồi dán lên quả cầu, sau đó cất cả hai thứ vào ngăn tủ dưới bàn.

Tiểu Phàm tuy không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nhưng dù sao hắn cũng đã vượt qua bài kiểm tra này rồi. . . Hắn mừng vui đi về phía hậu các.

- Nhớ đội ta đó. . .

Hỏa Phượng ghé vào tai nói thầm với Tiểu Phàm.

- Ủ được rồi. Yên tâm. Ta sẽ đội.

Tiểu Phàm cười cười.

Một lúc sau, đúng như dự đoán của Tiểu Phàm, Hỏa Phượng dễ dàng vượt qua bài sơ tuyển này. . . Nhưng hắn vẫn còn một vấn đề trong lòng.

Chờ nàng tới gần, Tiểu Phàm hỏi:

- Thế nào rồi? Nàng đã lên Dẫn khí trung giai chưa vậy?

- Ừm. . .

Hỏa Phượng tinh nghịch đảo mắt một vòng, ra vẻ nghĩ ngợi. . .

Bỗng nhiên, nàng liền ôm lấy cánh tay của Tiểu Phàm, nép người vào vai hắn, miệng cười tươi, đáp:

- Tất nhiên rồi. Chẳng nghĩ ta là ai chứ hả?

- Ài. . . quả nhiên là lợi hại. Xem ra còn lâu ta mới đuổi kịp nàng. . .

Tiểu Phàm làm bộ thờ dài nói.

- Đuổi kịp làm gì. Nếu chàng yếu, ta sẽ bảo vệ chàng, lo gì. Còn không, cùng lắm, đánh không lại, hai ta cùng chạy. . .

Hỏa Phượng bông đùa đáp.

Tiểu Phàm chỉ biết cười, rồi nói:

- Thôi, chúng ta đi...

Hai người đi ra cửa sau của thạch các...

Phía sau thạch các tất nhiên vẫn là sườn núi thoải thoải, nhưng ở đó, đã có một người nam tử đang đứng chờ sẵn và chỉ cần nhìn cách ăn mặc cũng đủ biết y là người của Vô Cực Viện, hẳn là y chờ ở đây để hướng dẫn tiếp cho những thí sinh sau khi đã qua sơ khảo. Tiểu Phàm quan sát xung quanh thì thấy có một cái đường ray bằng sắt được xây dựng dẫn thẳng lên đỉnh núi!

"Đường sắt?! Ở nơi này cũng có thứ này sao?", Tiểu Phàm kinh ngạc tự hỏi.

- Xin chào hai vị... ta sẽ giúp hai vị lên núi.

Nam tử nọ cười nói.

Sau đó, y liền gạt một cái cần ở bên cạnh tường xuống.

- Xin đợi chút xíu...

Y nói.

Xè, xè..., tiếng bánh răng vận động bắt đầu vang lên, sau đó càng lúc càng gấp.

Rừ... rừ... rừ...

Đột nhiên, mặt đất một khoảng nhỏ ngay chỗ đầu đường ray mở ra, từ đó một chiếc xe bằng gỗ kì lạ dần chồi lên. Chiếc mộc xa (xe gỗ) được thiết kế hình cầu, bên trên có mái xòe, bốn góc mái lại có treo đèn lồng màu đỏ rất đẹp. Bên ngoài mộc xa có hai chiếc cửa sổ nhỏ xinh đã được buông rèm che. Bên dưới chiếc mộc xa có rất nhiều hoa văn uốn lượn, vừa tinh xảo, lại vừa kì lạ, chẳng rõ là hình gì nữa. Nhưng đặc biệt nhất, chiếc mộc xa này có gắn bánh xe, và bánh xe thì đang dán sát vào tuyến đường ray kia.

- Mời hai vị lên mộc xa. Nó sẽ đưa hai vị đến nơi nghỉ ngơi, để chuẩn bị cho bài kiểm tra cuối cùng, cũng chính là Truy Phong Hội (huổi đuổi theo gió) được tổ chức hằng năm của Học viện.

Nam tử kia nhẹ nói, rồi ra mở cửa mộc xa cho hai người Tiểu Phàm bước lên.

Sau khi vào xe, Tiểu Phàm chấp tay nói:

- Đa tạ huynh...

- Đây là công việc của tại hạ mà.

Nam tử kia cười, rồi từ từ đóng cửa xe lại.

Rừ... rừ...

Mộc xa êm ái di chuyển trên tuyến đường sắt, mang hai người Tiểu Phàm hướng lên đỉnh núi...

Tiểu Phàm hiếu kì quan sát chiếc xe kì lạ này. Căn bản thứ này giống như là phiên bản thu nhỏ của tàu hỏa ở Địa Cầu vậy. Nhưng lạ ở chỗ Tiểu Phàm thực không hề nhìn ra "động cơ" của thứ này ở đâu cả. Hắn bèn hỏi Hỏa Phượng đang ngồi bên cạnh mình:

- Nàng có biết thứ này hoạt động thế nào không?

- Thứ này hả? Nó hoạt động bằng trận pháp đó.

- Trận pháp?

- Phải. Chính là những hoa văn kì lạ bên ngoài của chiếc mộc xa này đó. Những trận pháp đó hấp thụ linh khí trong thiên địa, rồi làm cho cỗ xe này di chuyển được. Ta chỉ biết có thể thôi à. Còn cụ thể thế nào thì ta cũng chịu.

- Thật kì diệu thế sao?

- Ừ...

Hỏa Phượng gật đầu xác nhận.

Tiểu Phàm ghi nhận kiến thức mới này vào đầu, rồi vén rèm cửa sổ, nhìn ra ngoài...

Họ cứ thế đi qua sườn núi mát mẻ, ngắm nhìn cây cối xanh tươi tràn ngập trong tầm mắt và lắng nghe những tiếng ríu rít "reo thi" của chim chóc. Cảnh vật thơ mộng của Xuân sơn như một thước phim lướt qua mắt hai người...

- HẾT CHƯƠNG 19 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Truy Phong Hội... Khai mạc!

Hai người Tiểu Phàm vừa đi qua một hang động trên đỉnh dãy núi. Giờ họ đang đi xuống lưng chừng núi bên kia của Vô Cực Sơn...

- Thì ra bốn chiếc đèn lồng là để sử dụng trong hang động kia. Vừa rồi cảnh tượng là thật mỹ diệu...Chàng có thấy vậy không?

Hỏa Phượng trầm trồ khen ngợi.

- Ủ, đúng là rất đẹp! Trong đó có rất nhiều đá phản quang, ánh sáng tỏa ra từ đèn lồng chiếu vào, làm nên một cảnh quan thực là lung linh...

Tiểu Phàm cũng đồng tình nói.

Hai người đi thêm khoảng hơn một canh giờ nữa, hoàng hôn dần buông, chiếm cứ lấy cả bầu trời...

Kịch...

- Xin mời hai vị xuống xe...

Một xa dừng lại, rồi bên ngoài có một tiếng nói vọng vào.

Tiểu Phàm và Hỏa Phượng đều biết mình đã đến nơi liền nhanh chóng xuống khỏi mộc xa. Nơi đây là một khu vực bằng phẳng rộng lớn vô cùng, nhà cửa mọc lên san sát, khiến cho người ta có cảm giác như đang ở một thành thị nào đó vậy. Lúc này đang có rất nhiều người tập trung ở đây, tuy rằng lượng người không nhiều bằng khi ở thạch các trên bình đài kia, nhưng con số cũng phải tới tám trăm, một nghìn.

Bên ngoài, có một nữ tử đã đứng đó, chờ đón họ...

- Hai vị, xin mời theo tôi đến nơi nghỉ ngơi. Tối nay, Học viện sẽ tổ chức một bữa tiệc tại đây, vừa là để chúc mừng các vị đã vượt qua sơ khảo, vừa là để giới thiệu cho các vị về bài thi cuối cùng... Mời...

Nữ tử cười nói.

- Xin dẫn đường...

Tiểu Phàm lễ độ ứng lời.

Sau một lúc đi bộ, ba người liền tiến đến một căn nhà ba tầng lầu... Tiểu Phàm và Hỏa Phượng theo nữ tử bước vào trong.

Bên trong đặt rất nhiều bàn và ghế, giống như một nhà hàng vậy. Nhưng đó chỉ là phần chính giữa mà thôi. Phía đối diện cửa vào và hai bên tòa nhà còn có cầu thang để đi lên các hành lang. Trên các hành lang lại có những căn phòng khép kín cửa, xem chừng chính là nơi để cho thí sinh nghỉ ngơi. Chính sảnh bây giờ, người qua, kẻ lại đông đúc, không khí rất nhộn nhịp...

Đến trước quầy tiếp tân, người nữ tử nói với người trực quầy:

- Bao huynh... cho hai vị này đăng kí phòng nghỉ ngơi. Thẻ của họ đây.

Đoạn nàng lấy ra hai tấm thẻ nửa trắng nửa đen...

Tiểu Phàm tập trung nhãn lực liền đọc được dòng chữ trên hai tấm thẻ.

Một chiếc có ghi:

"Thí sinh: Triệu Hỏa Phượng.

Chân khí: Dẫn khí kì trung giai.

Độ tuổi: mười lăm."

Tấm còn lại có đề:

"Thí sinh: Lâm Tiểu Phàm.

Chân khí: Dẫn khí kì sơ giai (vô định).

Độ tuổi: mười ba."

- Ô. Một Dẫn khí trung giai, một vô định sao? Rất thú vị... Xem ra năm nay có khá nhiều "hắc mã" đây. (hắc mã ý nói tới những ứng cử viên triển vọng)

Người được gọi là Bao huynh sau khi đọc xong hai tấm thẻ liền cười cười nói. Y tiếp:

- Lấy hai phòng hay là... một... ột phòng đây?

Bao huynh vừa nói vừa nhìn hai người Tiểu Phàm và Hỏa Phượng. Giọng điệu trêu đùa, mắt lại nháy một cái thâm ý.

Hỏa Phượng cúi gằm mặt, hai má hây hây đỏ, vô cùng đáng yêu, khẽ nói:

- Chàng... chàng chọn đi...

- Hả? Ta...

Tiểu Phàm cũng ngại ngùng cứng họng.

- Ha ha ha... thật là đáng yêu mà...

Bao huynh ha hả cười lớn.

- Hi hi...

Nữ tử dẫn đường cũng che miệng khẽ cười khúc khích.

- Cho... cho chúng tôi hai phòng... hai phòng cạnh nhau.

Tiểu Phàm ngắc ngứ nói.

- Ấy... tiểu tử ngươi đúng là ngớ ngẩn mà. Tiểu cô nương xinh đẹp này nói cho ngươi chọn là ngươi được tự chọn sao? Phải hỏi xem tiểu cô nương có đồng ý không chứ hả? Biết đâu cô nương đây lại không thích hai phòng thì sao? Biết đâu... Hắc hắc...

Bao huynh vừa nói vừa làm bộ cười trêu ghẹo.

Tiểu Phàm nghe xong ngớ mặt ra, rồi lại nhìn Hỏa Phượng như muốn hỏi: "Nàng thấy sao?"

Hỏa Phượng vốn đã ngại, giờ lại càng xấu hổ hơn, vội nói:

- Nhìn ta làm gì chứ. Chàng quyết định là được rồi.

- Ha ha ha...

Bao huynh lại được một trận cười lớn.

Nữ tử dẫn đường mặt cũng đỏ lên, nhin cười nói:

- Thôi nào, Bao huynh đừng trêu hai người họ nữa. Mau nhập phòng cho họ đi.

- Hắc hắc...

Bao huynh còn cười thêm một lúc nữa, rồi mới nói:

- ... Được rồi, chờ ta một chút...

Đoạn, y lại nhìn hai người Tiểu Phàm cười cười, sau đó mới quay ra phía sau, gỡ xuống hai tấm mộc bài (lệnh bài bằng gỗ) trên bảng... Rồi đưa cho Tiểu Phàm và Hỏa Phượng, nói:

- Hai người truyền chân khí vào trong đây...

Tiểu Phàm và Hỏa Phượng làm theo lời y, truyền vào hai tấm lệnh bài chân khí của mình. Tấm thẻ bài của Tiểu Phàm có ghi "301", tấm của Hỏa Phượng thì đề "302". Xong xuôi, hai người đưa lại lệnh bài gỗ cho Bao huynh. Bao huynh cầm lấy rồi treo lại lên kệ, tiếp theo y treo hai tấm thẻ đen trắng có đề thông tin của hai người đề lên hai tấm mộc bài. Y nói:

- Xong rồi. Phòng của hai người ở tầng ba, ngay đầu hành lang... Từ giờ hai căn phòng đó đã được đánh dấu bằng chân khí đặc thù của hai người. Khi nào muốn mở cửa phòng thì chỉ truyền một tia chân khí lên cửa là được. Người khác sẽ không thể mở được cánh cửa đó vì cánh cửa đó chỉ nhận chân khí của các người thôi...

Nữ tử dẫn đường cười, quay sang phía hai người Tiểu Phàm:

- Công việc của ta tới đây thôi... Hai người lên phòng nghỉ đi ha... Tạm biệt...

Nói xong, nàng quay ra cửa, đi mất.

Tiểu Phàm quay về phía Bao huynh, nói lời đa tạ:

- Đa tạ huynh...

- Ừ, không có gì. Ta phải làm thôi. Mà này...

Đoạn, y liếc mắt nhìn Hỏa Phượng, rồi ghé vào tai Tiểu Phàm, nói nhỏ:

- Nhớ cẩn thận bảo vệ nàng ta. Cô nương ấy nổi bật như vậy, ở Truy Phong Hội chắc chắn gặp nguy hiểm. Mà đối thủ người phải đối mặt... ít nhất cũng phải là Dẫn khí trung giai đó. Mong là "vô định" người (ý nói tới kết quả sơ tuyển chân khí của Tiểu Phàm) sẽ mang đến nhiều điều thú vị ha... À, đúng rồi. Tối nay... nhớ cẩn thận!

Nói xong, y cười hà hà, nói lớn:

- Hai người "vui vẻ" nha.

- Đa tạ đã nhắc nhở...

Tiểu Phàm chấp tay khề nói.

Bao huynh chỉ phát tay, y nói "không có gì" và quay đi.

Tiểu Phàm nói với Hỏa Phượng đang ở bên:

- Đi thôi...

Rồi hai người rời bước, đi lên tầng lầu thứ ba của tòa nhà.

Cộc... cộc...

Lên đến phòng mình, Tiểu Phàm nói với Hỏa Phượng:

- Nàng nghỉ ngơi đi, tối gặp lại...

- Ừm...

Hỏa Phượng nhẹ đáp rồi vào phòng của mình. Tiểu Phàm cũng đồng thời mở cửa phòng 301 ra, bước vào...

Sau khi xoay người, khép cửa lại, Tiểu Phàm quan sát xung quanh. Hắn... đang tìm nơi để tắm rửa. Dẫu sao thì cũng đã gần nửa tháng rồi chưa tắm rửa! Còn may là hắn chưa có bốc mùi...

Căn phòng này trang trí khá đơn giản. Trong phòng chẳng có gì nhiều, cũng chỉ như bao căn phòng bình thường khác, có một chiếc giường, một cái bàn, bốn chiếc ghế đầu... Tiểu Phàm tiến đến bình chương ở góc phòng (bình chương là một tấm màn che dựng bằng khung gỗ, thường có hoa văn trên tấm vải mà người xưa hay dùng để che chắn khi thay y phục, hay khi đi tắm rửa).

Hắn nhìn ra sau, liền thấy một chiếc bồn tắm bằng gỗ. Bên cạnh bồn có cái hai cái núm nhô ra, một cái màu xanh, một cái màu đỏ.

Tiểu Phàm lập tức hiểu ra một bên để là để xả nước lạnh, một bên để xả nước nóng.

Hắn ấn vào nút màu xanh...

Bỗng nhiên bên trong bồn sáng dần lên, không ngờ bên dưới, chẳng rõ từ đâu, từng giọt nước lớn bắt đầu từ hư không tích tụ lại!

- Thật thú vị... Lại là trận pháp đây sao?

Tiểu Phàm theo dõi quá trình nước trong bồn dần đầy lên, liền cảm thấy hứng thú vô cùng.

Hắn chờ cho nước dâng lên tới nửa bồn, thì ấn lại vào nút xanh lần nữa để dừng việc tích tụ nước lạnh, rồi ấn một cái vào nút đỏ.

Không ngờ trên mặt nước bắt đầu có những ngọn lửa xuất hiện, hơi nước nhanh chóng bốc hơi...

Tiểu Phàm lại một trận bất ngờ...

Hắn vân vê cảm, suy nghĩ đôi chút rồi bắt đầu vận chuyển Thần Ma lực trong cơ thể, kích hoạt nhị hợp đồ hình nơi trái tim, lập tức nhìn được nguyên tố quang trong hư không.

- Quả nhiên là vậy...

Tiểu Phàm lẩm bẩm

Lúc này trên bồn tắm đang có rất nhiều tia linh khí Hỏa hệ xích cam sắc (màu đỏ cam) nhỏ bé hội tụ lại. Chúng quấn lấy nhau, rồi bằng một cách đặc biệt nào đó mà Tiểu Phàm không thể giải thích được, chuyển hóa thành những ngọn lửa thực chất. Có lẽ những giọt nước vừa rồi cũng cùng một cách đó mà hình thành. Chiếc bồn này chính là dùng trận pháp để hội tụ linh khí thiên địa, sao đó thực chất hóa chúng nhằm phục vụ cho những mục đích công việc cuộc sống...

Khuấy mấy cái trong bồn, sau khi thấy nước đã vừa, Tiểu Phàm ấn vào cái nút màu đỏ khiến cho những ngọn lửa trên mặt nước lập tức biến mất. Hắn coi bỏ y phục, trèo vào trong bồn, bắt đầu tắm rửa...

Tiểu Phàm trần như nhộng rời khỏi bồn tắm, lấy ra trong tay nải một bộ y phục nho sinh màu lam nhạt. Hắn nhanh chóng mặc y phục vào, rồi cảm một mảnh vải nhỏ bạch sắc, cột lại mái tóc dài tới eo. Tiến đến cửa sổ, "két...", hắn mở tung hai cánh cửa ra...

Ngoài đường đèn hoa rực rỡ, lung linh, người người đi lại rất đông đúc, kẻ cô đơn, kẻ có cặp,... Có thể nói địa phương này chính là một nơi phồn hoa cũng không sai.

Cạch... cạch...

Tiểu Phàm đang ngắm nghía đường phố phía dưới, thì một tiếng gõ cửa vang lên.

- Lâm công tử, đã tới giờ Học viện mở tiệc. Mời xuống chính sảnh để chuẩn bị xuất phát.

Một giọng nữ từ ngoài cửa phòng vang lên.

- Tại hạ sẽ xuống ngay. Đa tạ vì đã thông báo.

Tiểu Phàm nói vọng ra.

Rồi ngay sau đó hắn nghe thấy tiếng bước chân xa dần của nữ tử ngoài cửa. Có lẽ nàng ta còn phải thông báo cho nhiều người khác nữa nên phải đi ngay...

Tiểu Phàm ra khỏi phòng, vừa khép cửa, thì cũng là lúc Triệu Hòa Phượng mở cửa phòng bên, nhẹ bước đi ra...

Tiểu Phàm ngẩn ngơ nhìn Hòa Phượng...

- Có gì không đúng sao?

Hòa Phượng thấy biểu hiện của hắn liền lấy làm lạ hỏi.

- À... không... không có gì... Thôi chúng ta xuống lầu đi.

Tiểu Phàm như chợt tỉnh, liền gãi gãi đầu đáp.

"Hôm nay Hòa Phượng thật khác quá... Quén rũ hơn nhiều...", Tiểu Phàm vừa bước xuống bậc cầu thang, vừa thầm nhủ.

Hôm nay, Hòa Phượng diện một bộ y phục màu phấn hồng, thiết kế có nhiều nét tương đồng với y phục của phi tần thời Đường – Trung Quốc *. Bên ngoài, nàng có mặc một chiếc ngoại bào bằng lụa mỏng, không cổ, chỉ vắt qua vai, hai vạt áo đan chéo qua nhau, kết lại ở đai lưng. Phần trên là một chiếc yếm đào hoa sắc (màu hoa đào) có thêu hoa văn hình bông sen ngay chính giữa. Chiếc yếm chỉ vừa vắn che đi cặp bông đào (bộ ngực) mới nhú của người con gái mười lăm, để hở ra chiếc cổ thon dài, trắng nõn, đầy kiêu ngạo... Phần trên hờ hờ, kín kín rất quyến rũ; ống tay trùng dài, mềm mại; phần dưới thướt tha với tà vẩy bay bay như phiêu bồng... lại phối hợp với khuôn mặt xinh xắn, đáng yêu, và kiểu tóc cầu kì, tinh mỹ, Hòa Phượng xuất hiện ở trong sảnh giống như là một tiểu tiên từ lỗ chân hạ chốn phàm trần. Nàng đi tới đâu, không những là nam nhân mà cả nữ nhân cũng phải ngắm

nhìn. Nam nhân thì chính là si mê, là thích thú, nữ nhân chính là ghen tị, nhũn mảy. Có điều, lúc này, nàng đang ôm lấy cánh tay của một tên nam nhân! Kẻ đó chính là Tiểu Phàm! Với Hòa Phượng thì ánh mắt nam nhân chính là si mê, nhưng với Tiểu Phàm, trong đôi mắt nam nhân nơi này chính là có lửa. Đó chính là gan tỵ và đố kỵ. Cũng chẳng thể trách họ được, bởi dẫu sao đó là bản tính của đa phần nam nhân trong thiên hạ. Thấy mỹ nữ vào tay kẻ khác, thành thật mà nói, ai lại không có một phần ghen tỵ trong lòng. Hơn nữa Tiểu Phàm lại là một tên tiểu tử điển trai, nhưng lại là điển trai theo kiểu đặc trưng của một gã "tiểu bạch kiêu" (công tử mặt trắng – ý nói những công tử anh tuấn nhưng yếu đuối, vốn được nuông chiều từ nhỏ). Mà "thể loại" nam nhân đó sánh bước với mỹ nữ chính là một tràng cảnh rất đáng ghét trong mắt những nam nhân khác...

Tiểu Phàm quan sát xung quanh, liền nhận ra ánh mắt "hình viên đạn" của những tên nam nhân xung quanh. Hắn lại nhìn xuống: Hòa Phượng đang áp sát người vào cánh tay của hắn! Hắn... chỉ biết cười khổ. Thực chất hắn đã đoán trước tình huống này, nên định không để cho Hòa Phượng nắm tay mình ngay từ đầu, nhưng nàng ta lại dùng cái câu nói uy hiếp đó: "nếu không... ta chết cho chàng xem"... Và, Tiểu Phàm lại phải chịu thua. Hơn nữa, nói đi cũng phải nói lại, tuy rằng trong lòng hắn quả thực chỉ có một hình bóng duy nhất là Trần Nguyệt, nhưng, hắn dẫu sao cũng chỉ là một nam nhân bình thường, đâu phải thánh nhân, cũng chẳng phải Liễu Hạ Huệ! (Liễu Hạ Huệ là một hình tượng quân tử trong văn hóa Trung Hoa, có thể hiểu là hình tượng của người thầy sắc bất động, thấy mỹ nhân cũng không động lòng). Mà đã là nam nhân, nói là không động lòng trước một người con gái thích mình thì chỉ là nói dối! Người ta thường có câu "Nam tử muốn yêu nữ tử chính là gần sông, cách bể. Nữ tử muốn yêu nam nhân chính là chỉ cách một tờ giấy" cũng chính là ý này. Hơn nữa Hòa Phượng đâu phải nữ tử tầm thường, nàng ta chính là đóa hoa đẹp trong hàng vạn đóa hoa, nàng... chính là một mỹ nhân! Lại nói, nam nhân nào cũng thích cái gọi là hư vinh. Tuy rằng Tiểu Phàm không hề có ý định sẽ đến với Hòa Phượng, nhưng, nếu nói hắn không muốn có một mỹ nữ bên cạnh mình thì đúng là hoàn toàn không thể. Cũng chẳng phải hắn là kẻ trắng hoa già, có điều, đó chính là bản tính của nam nhân! Phải công nhận rằng, đó chẳng phải là một "tính" tốt, nhưng căn bản là tránh không thoát tạo hóa...

Tiểu Phàm cười cười, nhìn mấy tên nam tử gan tỵ xung quanh, tự nhiên trong lòng dâng lên một cái gì đó, phải chăng là cái cảm giác người ta gọi là chiến thắng. Hắn lại nổi lên tính hiếu thắng, liền cười thầm trong lòng, không ngờ rút nhanh cánh tay đang bị Hòa Phượng "chiếm giữ" ra, choàng sang, ôm lấy eo nàng, kéo sát vào người!

- Hả? Chàng...

Hòa Phượng bị bắt ngờ, giật mình, mặt đỏ bừng, thân nhiệt lập tức tăng nhanh, tròng ngực dậm thình thình...

Tiểu Phàm chú ý xung quanh, lập tức nghe thấy tiếng thở mạnh của mấy tên nam nhân, ánh mắt bỗng đã bốc cháy của họ lại bùng lên như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Hắn phải cố lắm mới không cười lên ha ha đắc ý...

"Hắc hắc... Về mặt diện mạo, ta không có sánh được với Hòa Phượng, nhưng ít ra ta cũng không có thấp hơn nàng! Dẫu sao thì, với tư thế này, ta cũng xứng với nàng lắm chứ..."

Tiểu Phàm vừa nhìn xuống, nhẹ nhàng thức hương thơm từ mái tóc của Hòa Phượng, vừa cười thầm.

- Tiểu huynh đệ có phúc quá ha...

Một giọng nữ tử đột nhiên vang lên. Thì ra là người con gái chiều nay dẫn đường cho họ, giờ lại xuất hiện ở đây. Nàng vừa lên tiếng.

Tiểu Phàm cười nói:

- Tỷ tỷ, xem chừng là đến để dẫn ta đi đến bữa tiệc của Học viện phải không?

- Không sai! Bên ngoài đã có xe ngựa chờ sẵn rồi, giờ thì đi thôi.

- Ủa? Mà sao chỉ có hai chúng ta là có tỷ đích thân đến đón vậy? Những người khác trong sảnh căn bản là không có ai tới dẫn đường cả...

Tiểu Phàm nói lớn, cố tình cho mọi người trong sảnh nghe thấy.

- Biết rồi còn hỏi. Không cần nói tới người, chỉ cần cô nương đây, với thân phận Dẫn khí trung giai thôi, cũng đáng để Học viện cử ta đến đưa hai người đi rồi...

Nữ tử nhẹ nói.

- Ô, thì ra là thế. Thì ra là thế...

Tiểu Phàm làm bộ gật gù nói lớn.

Lập tức trong sảnh vang lên những tiếng xì xào, bàn tán...

- Thật không ngờ cô nương kia là Dẫn khí trung giai...

Một nam nhân cảm thán nói.

- Phải. Nhưng mà nàng ta lại đi cùng tên kia. Không lẽ tên nho sinh kia cũng là Dẫn khí trung giai cao thủ?

Một đại hán khác nghi hoặc thêm vào.

- Không. Công tử kia có khi sắp tới hậu kỳ ý chứ! Hai người không nghe nữ tử kia nói sao "Không cần nói tới ngươi, chỉ cần cô nương đây"... Vậy có nghĩa là công tử kia chắc hẳn là phải mạnh hơn nữa... Không những anh tuấn, mà còn có thực lực khủng bố, đúng là nam nhân chuẩn mực mà... Hi hi

Một nữ tử cười cười đoán.

"Hắc... hắc... cứ đoán già đoán non về thực lực của ta đi. Ta càng trở nên đáng sợ trong mắt các ngươi càng tốt. Trong Truy Phong Hội chắc chắn sẽ chỉ cần đấu với những kẻ có thực lực thật sự mà thôi. Còn những tên tép riu, râu ria thì sẽ vì e sợ thực lực của ta mà không dám tấn công... Như vậy sẽ đỡ việc hơn nhiều!", Tiểu Phàm đắc ý vì kế hoạch "hư trương thanh thế" của hắn đã thành công.

Mọi người vẫn không ngừng bàn tán, trong khi đó, hai người Tiểu Phàm đã lên xe ngựa và bắt đầu khởi hành tới bữa tiệc...

- Đến nơi rồi... Mời hai vị vào trong. Đây là thiệp mời của hai vị.

Sau khi hai người Tiểu Phàm xuống xe, nữ tử dẫn đường nhẹ nói, đồng thời đưa hai tấm thiệp cho họ.

- Đã tạ tỷ tỷ...

Tiểu Phàm đưa tay ra, đón lấy thiệp mời, khẽ nói lời cảm tạ, rồi dẫn theo Hỏa Phượng hướng về nơi tổ chức bữa tiệc...

Dạ tiệc của Học viện được tổ chức tại một quảng trường rộng lớn, cũng chính là nơi chiều nay hai người đáp xuống sau khi rời khỏi chiếc mộc xa chạy trên đường ray. Lúc này, xung quang quảng trường hoa lệ, một vòng rào bảo vệ đã được lập ra để giới hạn diện tích tổ chức dạ tiệc. Tại cổng vào có hai người nam tử của Vô Cực Viện đang tiếp đón mọi người, đồng thời là người kiểm tra thiệp mời của người tới.

- Xin hai vị cho xem thiệp mời...

Người thanh niên bên trái mở lời khi nhìn thấy hai người Tiểu Phàm tiến đến gần. Tiểu Phàm đưa hai tấm thiệp ra. Sau khi kiểm tra kỹ hai tấm thẻ, thiếu niên nói:

- Mời hai vị vào nhập tiệc...

Tiểu Phàm và Hỏa Phượng sánh bước vào dạ tiệc...

Bên trong dạ tiệc không khí đã rất nhộn nhịp. Người tham dự chủ yếu là những thiếu nam, thiếu nữ từ độ tuổi mười tới mười tám tuổi. Người thì đi lạ nơi bàn ăn tự chọn, lựa chọn cho mình những linh phẩm tuyệt hảo. Người thì cầm trong tay một chén rượu đầy, tự nhấp vào một góc ngắm nhìn người xung quanh. Cũng có đôi ba người một hợp lại thành một nhóm để "tám" đủ thứ chuyện trên gò, dưới đất, và chủ yếu đó là những nữ tử có lẽ đã quen nhau từ trước...

Tiểu Phàm và Hỏa Phượng bước vào dự tiệc. Tất nhiên Hỏa Phượng là một nữ tử vô cùng nổi bật trong đám đông, khiến cho nhiều ánh mắt đổ dồn vào hai người họ. Hai người tiến đến một bàn ăn tự chọn, Tiểu Phàm rót ra hai chén rượu, rồi đưa một chén cho Hỏa Phượng...

"Tối nay... nhớ cẩn thận?... Ý nói vậy là ý gì?", Tiểu Phàm nhớ lại lời nói của Bao huynh nọ, trong lòng nghi hoặc, tự hỏi.

Bập!, Tiểu Phàm đột ngột nắm lấy tay Hỏa Phượng khi thấy nàng chuẩn bị nhấp một ngụm hảo tửu. Hắn nhìn nàng, nhẹ lắc đầu...

- Hả? Sao vậy?

Hỏa Phượng không hiểu hỏi.

- Người tên là Bao huynh kia có nói chúng ta cần cẩn trọng trong dạ tiệc tối nay. Ta cũng không biết là sẽ có chuyện gì. Nhưng mà... có lẽ sẽ có chuyện bất thường.

Tiểu Phàm nhíu mày nói.

Hỏa Phượng nghe vậy liền lời tay, định hạ chén rượu xuống.

Nhưng Tiểu Phàm lại nói:

- Đừng... cứ cầm lấy chén, không nên tỏ ra quá khác biệt. Nàng đã quá nổi bật rồi.

- Ừm...

Hỏa Phượng suy nghĩ đôi chút, rồi gật đầu...

Bỗng nhiên, từ xa có một nam tử nho nhã, tầm mười lăm, mười sáu tuổi tiến đến chỗ hai người Tiểu Phàm.

"Hà... đến rồi đây...", mắt Tiểu Phàm bỗng sáng lên tinh quang trong nháy mắt.

Quả nhiên... Nam tử đó tiến đến trước mặt Hỏa Phượng, lịch thiệp nói:

- Tại hạ Tiền Minh Tâm, Dẫn khí kì trung giai, xin ra mắt cô nương. Không biết liệu tại hạ có điểm phúc được mời cô nương thưởng nguyệt đối ẩm hay không? (thưởng nguyệt đối ẩm: ngắm trăng uống rượu, nói chuyện)

Dường như người tên Tiền Minh Tâm này không hề để Tiểu Phàm vào trong mắt, có lẽ với y, Tiểu Phàm chỉ là một kẻ vô hình, không hề có một chút cân lượng nào. Nhưng mà...

Hỏa Phượng nghe xong lời mời của Tiền Minh Tâm, không ngờ ngửa mặt lên nhìn Tiểu Phàm, như muốn hỏi: "Chàng thấy sao?"

Vừa nhìn thấy cử chỉ này của Hỏa Phượng, Tiền Minh Tâm lập tức mắt lóe hàn quang, nhìn Tiểu Phàm với ánh mắt hăm dọa!

Tiểu Phàm thì làm như không hề nhận ra ánh mắt của đối phương, chỉ cười, nói:

- Nàng có muốn đối ẩm cùng y không? Ta căn bản là đâu có tư cách gì ngăn cản nàng. Xét cho cùng chúng ta... cũng chỉ là bằng hữu thân thiết. Nàng tự quyết định đi...

Hỏa Phượng nghe vậy lập tức nhăn mày, chun chun mũi làm vẻ tức giận, có điều nàng bộ dáng này của nàng lại hết sức đáng yêu, làm cho người ta rất dễ mềm lòng.

- Ui da... Nàng...

Tiểu Phàm kêu lên một tiếng đau đớn. Không ngờ là Hỏa Phượng vì tức giận mà đã nhéo một cái thật mạnh vào eo của hắn.

- Chàng dám nói vậy? Sao lại chỉ là bằng hữu thân thiết? Không phải ta đã nói rồi sao... Chàng chính là người mà ta thích...

Hỏa Phượng giận hờn nói.

Tiểu Phàm không ngờ nở một nụ cười đắc thắng, quay sang nói với người từ đầu đến cuối dường như không hề được hai người để ý đến – Tiền Minh Tâm

- Vị công tử này... Người đã nghe rõ rồi chứ hả? Người nàng thích là ta... Vì thế, người hãy biết khó mà lui đi ha..

Kết kết..., Tiền Minh Tâm không ngờ tức tới mức nghiêng răng chèo chèo, phát ra cả những âm thanh ghê rợn khi hai hàm cọ sát vào nhau. Y gằn giọng:

- Người... hãy đợi đấy!

Nói rồi, hăm hăm quay đầu bỏ đi.

Hỏa Phượng ngờ ngác, sau đó như chợt tỉnh, gất lên:

- Chàng... chàng dám lợi dụng ta để đả kích hắn?

- Không hề nha. Từ đầu đến cuối không phải đều là nàng đã kích hắn sao?

Tiểu Phàm cười cười.

- Chàng... chết... này...

Hỏa Phượng ảm ức không biết làm sao, cuối cùng lại nhắm ngay eo Tiểu Phàm nheo hắn một cái đau đớn người.

- Aaaa...

Tiểu Phàm đau đớn kêu lên.

Sau vụ việc của Tiền Minh Tâm thì không hề có một tên nam tử nào đến quấy rầy hai người Tiểu Phàm nữa. Nói đây chính là kết quả của việc "giết gà dọa khỉ" cũng không sai. Đơn giản là chẳng có kẻ nào muốn phải chịu cảnh muối mặt, không được nữ nhân đoái hoài lại còn bị gián tiếp "trất hủ" như Tiền Minh Tâm nữa cả. Hai người Tiểu Phàm tiến đến một bàn tiệc không người, rồi ngồi xuống, cứ thế quan sát những người khác ăn uống, chuyện trò, ...

Khoảng hai canh giờ sau...

Cheng...

Bỗng một tiếng chiêng vang lên, hướng sự chú ý của mọi người về phía sân khấu...

Một người trung niên nam tử diện y phục lam sắc rẽ dòng người, bước lên sân khấu. Nam tử này tuổi khoảng bốn mươi, ánh mắt hiền hòa, khiến cho người đối diện có cảm giác dễ gần, dễ mến. Y để tóc dài tới thất lưng, trên đầu tết một búi tóc, có dắt ngang một cây ngọc châm hình con rồng. Trên miệng y dường như lúc nào cũng mang một nụ cười mím hòa nhã...

- Ủ hừm...

Y nhẹ hắng giọng một tiếng, hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu mở lời:

- Đầu tiên, tại hạ, Luru Vu, xin mở lời chào mừng các vị công tử, tiểu thư đã đến đây tham dự buổi dạ tiệc của Vô Cực Viện ngày hôm nay...

Nam tử vừa cất lời, mọi người lập tức "ồ" lên. Một phần là do giọng điệu lên trầm xuống bổng của y quả thực rất hiệu quả trong việc tạo không khí cho buổi tiệc. Nhưng, hơn hết, trong một câu nói vừa rồi, nam tử kia đã thể hiện ra một phần thực lực của mình! Thực tế, hoàn toàn không có một ai trong đám người đến dự tiệc nhận biết được chính xác thực lực của y. Có điều, chính vì lẽ đó, y mới đáng sợ. Trong đám đông phía dưới sân khấu chắc chắn không chỉ có mình Hòa Phượng là Dẫn khí trung giai cao thủ, thậm chí còn có những người đã tiến sát tới Dẫn khí đỉnh cấp, nhưng họ hoàn toàn không thể nhận biết chính xác nam tử kia thuộc đẳng cấp nào, mà chỉ có thể cảm nhận được áp lực cực lớn từ câu nói vừa rồi của y. Điều đó cho thấy rằng: ít nhất nam tử kia phải là Trúc cơ kì sơ giai, cũng tức là hơn mọi người ở đây tới một đại cảnh giới! Cho nên, đám đông phía dưới mới ngạc nhiên tới vậy...

Nam tử trung niên ra hiệu mọi người im lặng, rồi nói tiếp, tuy rằng y không hề dùng một công cụ hỗ trợ nào, nhưng từng tiếng phát ra từ miệng y đều truyền đến tai tất cả mọi người một cách hết sức rõ ràng:

- Dạ tiệc ngày hôm nay không phải là một truyền thống của Vô Cực Viện ta, mà là một đổi mới, một món quà mà lãnh đạo Học viện quyết định giành tặng cho các thí sinh năm nay. Trước hết, dạ tiệc này để chúc mừng mọi người đã vượt qua sơ tuyển đợt vừa rồi...

Clap... clap...

Nam tử Luru Vu vừa dừng lời, bên dưới liền vang lên những tiếng hò reo, vỗ tay vui mừng, ủng hộ...

Luru Vũ lại cười nói tiếp:

- Và thứ hai, mục đích của buổi dạ tiệc này chính là... giới thiệu về Truy Phong Hội cho mọi người!... Chắc hẳn nhiều người ở đây đã không còn xa lạ với Truy Phong Hội của Học viện nữa rồi, nhưng, quy định vẫn là quy định, ta vẫn phải giải thích mục đích và quy định của Truy Phong Hội cho mọi người. Được rồi. Truy Phong Hội thực chất là một cuộc thi chạy về đích giữa các thí sinh tham gia thi tuyển, được tổ chức trong phạm vi của Học viện, và cụ thể hơn là được tổ chức ở trong cánh rừng phía Đông. Trong Truy Phong Hội chỉ có duy nhất một luật lệ, đó là không được hạ sát thủ với thí sinh khác. Trong thời gian lễ hội diễn ra sẽ có người của Học viện giám sát, cho nên an toàn tính mạng của mọi người sẽ được đảm bảo. Những vị này được gọi là các Giám sát viên. Vào lúc cần thiết, họ có thể ra tay để can thiệp. Nếu thí sinh nào hạ sát thủ với người khác sẽ lập tức bị truất quyền thi tuyển, hơn nữa sẽ bị Học viện phế bỏ toàn bộ tu vi!... Truy Phong Hội lần này cũng như mọi năm, sẽ được tổ chức trong ba ngày thời gian. Nhưng có một điểm đổi mới! Đó là ngoài việc về đích, mọi người sẽ phải săn ma thú trong rừng (các loại thú vật có sức mạnh chân khí trong cơ thể, đẳng cấp chân khí của chúng được phân ra giống như con người) nhằm kiếm đủ năm mươi viên ma tinh hạch Dẫn khí sơ giai (tinh thể nằm trong cơ thể ma thú, là kết tinh toàn bộ chân khí của chúng, đẳng cấp của tinh hạch chính là đẳng cấp chân khí của ma thú đó). Tất nhiên nếu có thể kiếm được ma tinh hạch cấp cao hơn thì càng tốt. Tỷ lệ quy đổi là một viên Dẫn khí trung giai ma tinh hạch bằng mười viên Dẫn khí sơ giai ma tinh hạch. Còn về Dẫn khí đỉnh cấp ma tinh hạch thì các ngươi tâm, sẽ không có đâu, các ngươi cần bản là đánh không lại một con ma thú Dẫn khí đỉnh cấp, cho nên Học viện sẽ không để cho các ngươi phải giáp mặt với chúng. Nói cách khác chỉ cần năm viên Dẫn khí trung giai ma tinh hạch là đạt đủ điều kiện. Một trăm năm mươi người đầu tiên về đích và kiếm đủ số ma tinh hạch là đủ sẽ trúng tuyển vào Học viện! Cuối cùng, ta xin chúc mọi người những gì may mắn nhất. Còn bây giờ...

Nói tới đây, Luru Vu bỗng khẽ nở một nụ cười, dừng lời, dơ lên ba ngón tay...

- Ba... hai...

Ứng với mỗi một tiếng, y lại cụp xuống một ngón tay.

- Một...

Tiếng cuối vừa dứt, không ngờ...

Bịch... bịch... bịch..., từng người, từng người... trong đám đông, không hiểu vì lý do gì, đổ gục xuống!

- Cái gì?

- Sao vậy?

- Ta... cũng...

Liên tục những tiếng kêu lớn nghi hoặc vang lên, rồi lại liên tục những tiếng người ngã gục ra đất...

Luru Vu trên sân khấu mỉm cười nói lớn:

- Truy Phong Hội... Khai mạc! Hướng dẫn nằm ngay dưới gầm bàn của mọi người. Mau chạy đi! Hãy đuổi theo con gió!

Mọi người hoang mang nhìn xung quanh...

Hòa Phượng kinh hãi nhìn quanh, kéo kéo tay áo Tiểu Phàm, hỏi:

- Chuyện... chuyện... gì vậy?

- Là do linh phẩm hoặc rượu, hoặc cả hai đều có thuốc mê! – Tiểu Phàm trả lời.

- Hà?

Hỏa Phượng sợ hãi nhìn chén rượu trong tay, lập tức buông bỏ, ném nó xuống đất nghe "choang" một cái.

- Đây chính là thử thách đầu tiên của Truy Phong Hội! Có lẽ chỉ có cao thủ Dẫn khí trung giai, hoặc ít nhất phải là gần đạt tới đẳng cấp đó thì mới có thể kháng lại loại thuốc mê này. Thế nhưng, nâng nhìn họ đi, rõ ràng, cho dù là Dẫn khí trung giai thì vẫn có người đã bị ảnh hưởng..

Đoạn, Hỏa Phượng nhìn xung quanh, quả nhiên là như thế, ví dụ như tên Tiền Minh Tâm kia, hẳn là một cao thủ Dẫn khí trung giai, nhưng hắn đang phải vịn tay vào bàn, đầu thì lắc qua lắc lại, rõ ràng là đầu óc y đang bị choáng váng cực độ.

Tiểu Phàm cười thầm, lẩm bẩm: "Đa tạ Bao huynh!"

Đoạn hắn lật cái bàn trước mặt lên, lập tức nhìn thấy một thứ đồ quen thuộc. Chính là một bộ định phương cụ, gồm có một bản đồ và một chiếc linh bàn. Trên bản đồ có mấy chữ "Sơ đồ Vô Cực Viện". Ngoài ra còn có sẵn một dấu khoanh tròn nhỏ nằm ở khu rừng phía đông bản đồ. Tiểu Phàm lập tức sử dụng định phương cụ, tìm ra lộ trình! Hắn nắm lấy tay Hỏa Phượng, hào hứng nói:

- Đi thôi...

Hai người lập tức xuất phát trong đêm..

Ngoài hai người họ, tất nhiên vẫn còn có những cao thủ khác còn tỉnh táo, cũng cùng lúc lao đi. Nhưng lạ là họ lại hướng đến các hướng khác nhau...

Nam tử Lưu Vu đứng trên sân khấu, quan sát mọi người tỏa đi các hướng trong màn đêm, trên miệng nở một nụ cười vui vẻ. Y lẩm nhẩm:

- Năm nay không ngờ có nhiều ứng cử viên sáng giá như vậy... Truy Phong Hội sẽ đặc sắc lắm đây...

- HẾT CHƯƠNG 20 -

- Chú thích:

1) trang phục thời Đường - Trung Quốc: bạn đọc có thể xem thêm trên mạng để hình dung rõ hơn về đẹp của loại y phục này.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Truy phong hội – đêm đầu tiên tại đông lâm

Vô Cực Viện nằm tại Thương Lan Quốc, thuộc Thất Thái Giới (thế giới bảy màu) – một đại giới của Nhân giới thế lực. Đây là một ngôi trường chuyên đào tạo tu đạo giả. Học viện này không chỉ đã đào tạo ra vô vàn những cao thủ thuộc Kim Đan cảnh giới, mà còn từng đào tạo ra một đại cường giả thuộc Tạo Hóa cảnh! Từ đó có thể thấy rõ chất lượng đào tạo của Vô Cực Học viện tốt đến mức nào. Cũng vì lẽ đó, danh tiếng của nó chính là đã lan rộng ra rất rất nhiều đại giới của Nhân giới thế lực...

Khuôn viên Vô Cực Viện được bao bọc trong dãy núi Vô Cực Sơn hùng vĩ. Có thể hình dung địa phương này giống như một cái chảo lớn, xung quanh thì cao vút lên, ở giữa lại bằng phẳng, trũng xuống, tạo nên một thế giới rộng lớn cách biệt với bên ngoài. Vô Cực viện phân làm năm khu vực khác nhau, gồm có: Đông Lâm (khu rừng phía Đông) – khu vực rộng lớn nhất, Ký Túc Xá ở phía Bắc – nơi nghỉ ngơi của học viên, Tu Luyện khu vực tại phía Tây – nơi tập trung linh lực mạnh nhất cả Học viện, Nghênh Lai khu vực (nơi đón khách) được xây dựng ở phía Nam – tên cũng như ý nghĩa – địa phương nghỉ ngơi của khách khứa tới thăm Học viện, và Học viện nằm tại trung tâm – nơi trọng yếu nhất hơn tất cả...

Đêm đầu tiên của Truy Phong Hội, tại bìa rừng phía Đông...

Xoạt... xoạt..., hai thân ảnh nhảy vào trong rừng, lao qua mấy bụi cây, tạo nên những tiếng xoạt xoạt khe khẽ trong đêm tối. Hai người đó, không ai khác chính là Tiểu Phàm và Hỏa Phượng.

Sau khi lấy được định phương cụ tại dạ tiệc tại quảng trường tại Học viện trung tâm, hai người nhanh chóng hướng về phương Đông, chạy nhanh tới nơi đây – Đông Lâm khu vực.

Hai người đứng lại, Tiểu Phàm mở bản đồ của bộ định phương cụ ra, không ngờ, bản đồ đã thay đổi!

- Sao lại như vậy?

Tiểu Phàm nghi hoặc hỏi Hỏa Phượng.

- Có lẽ đây là một loại bản đồ đặc biệt do Học viện tạo ra. Dù sao bản đồ của một bộ định phương cụ cũng là chế tạo dựa trên trận pháp, mà Học viện chắc chắn phải có rất nhiều cao thủ nghiên cứu về mảng này, cho nên việc cải tiến bản đồ không phải là không thể. Muội thật sự chưa từng nghe tới loại bản đồ có thể thay đổi được phạm vi quy chiếu, nên cũng không thể giải thích thêm được...

Hỏa Phượng đáp.

"Trận pháp kiến thực sự vô cùng! Chắc chắn sau này ta phải học về thứ này...", Tiểu Phàm trầm nghĩ.

Hóa ra bản đồ của định phương cụ từ sơ đồ giản lược của Vô Cực Viện, giờ đã chuyển thành bản đồ chi tiết của khu vực Đông Lâm. Cũng tức là, bản đồ này, một cách thần kì, đã nhận biết được vị trí của người sử dụng nó mà biến đổi hình dạng.

Tiểu Phàm xem lại lộ trình lần nữa, rồi cùng Hỏa Phượng tiến sâu hơn vào trong khu rừng. Hai người vừa lao nhanh đi, vừa bàn về kế hoạch hoạt động trong ba ngày tới...

- Theo chàng chúng ta nên đi tới khu vực nào trước?

Hỏa Phượng hỏi.

- Ừm... Nam tử Lưu Vũ kia có nói nhiệm vụ của chúng ta trong Truy Phong Hội không chỉ là chạy thi để về đích sớm nhất, mà quan trọng hơn là còn phải kiếm đủ số ma tinh hạch nữa. Trong bản đồ Đông Lâm chi tiết có chỉ rõ địa bàn phân bố hoạt động của các loại ma thú trong khu rừng. Theo đó, khu vực này phân làm bảy vòng tròn đồng tâm, chính là ứng với ma thú cấp Dẫn khí sơ giai – trung giai – đỉnh cấp, ma thú Trúc cơ sơ giai – trung giai – đỉnh cấp, và vòng trong cùng thì lại là một vùng đen được ký hiệu hình đầu lâu, có lẽ chính là cảnh báo chúng ta không được phép tiến vào. Như vậy càng vào vùng trung tâm khu rừng, ma thú sẽ càng hùng mạnh...

Tiểu Phàm vừa suy nghĩ vừa nói.

- Vậy là chúng ta sẽ đi săn ở vòng ngoài cùng sao?

Hỏa Phượng vội nói xen vào.

Tiểu Phàm cười cười, lắc đầu, đáp:

- Ồ không... chúng ta sẽ chỉ thử xem xét ở vòng ngoài mà thôi. Còn mục tiêu thực sự sẽ là vòng khu vực thứ hai từ ngoài vào. Chúng ta sẽ đi săn Dẫn khí trung giai ma thú!

- Hả? Sao lại làm vậy? Không phải ma thú ở ngoài sẽ dễ săn hơn ư?

Hỏa Phượng nghi hoặc.

- Chính vì lẽ đó nên ta mới phải đi săn ở vòng trong!

Tiểu Phàm cười nói như thể đó là "lẽ tất nhiên".

Hỏa Phượng nhú mày, tỏ vẻ không hiểu.

Tiểu Phàm tiếp:

- Nàng phải nhớ rằng lần này tham gia Truy Phong Hội, số người cũng phải lên đến một ngàn nhân mạng, trong đó đa phần đều là Dẫn khí kì sơ giai. Vòng ngoài cùng chính là khu vực thích hợp nhất để những người thuộc đẳng cấp này liệp sát ma thú (đi săn ma thú). Vì lẽ đó, nơi đây sẽ trở thành một sàn đấu vô cùng lộn xộn, hỗn chiến, cướp đoạt là không thể tránh khỏi. Thậm chí để kiếm được một khóa ma tinh hạch mang về đích, người ta sẽ phải đấu tới trăm trận chứ chẳng chơi. Cho nên, nếu ta dấn thân vào vòng thứ hai từ ngoài tính vào, thì sẽ chỉ phải tranh đấu với những cao thủ thực sự. Mà số cao thủ cùng đẳng cấp với nàng chính là rất ít, có lẽ chỉ khoảng mười tới mười lăm người mà thôi. Nhưng chúng ta còn một lợi thế rất lớn, đó là: chúng ta có hai người! Nếu nói thực sự có kẻ nào trong số mười, mười lăm người kia có khả năng cùng lúc đánh bại được cả hai người chúng ta liên thủ thì có lẽ cũng chỉ chưa tới ba người. Lại nói, khu vực vòng thứ hai này rất rộng lớn, căn bản để chạm mặt một người có cùng đẳng cấp với nàng chính là đã rất khó...

- Nhưng, ngộ nhỡ trong số những cao thủ cùng cấp với ta, có người liên thủ thành một nhóm thì sao?

Hỏa Phượng bỗng nhiên như nghĩ ra gì đó, chột hỏi.

- Không phải không có khả năng này. Nhưng ta nghĩ xác suất rất thấp. Bởi lẽ, những người tham gia Truy Phong Hội đều là thí sinh tham gia thi tuyển, cũng chính là đối thủ của nhau, cho nên họ sẽ không dễ dàng liên thủ đâu. Ngoài ra, cao thủ Dẫn khí trung kì, mỗi người đều có ngạo khí của mình, vì thế

việc hiệp đồng tác chiến càng là không có khả năng... Với lại, dù sao, không có kế hoạch nào là không có lỗ hổng, muốn thực hiện bất cứ việc gì đều phải có tinh thần chấp nhận nguy cơ.

Tiểu Phàm giải thích.

Hỏa Phượng gật gù đầu đồng tình.

Đúng! Nếu muốn thành công, con người ta chính là phải chấp nhận rủi ro!

- Gào...

Hai người Tiểu Phàm đang nấp trong một bụi cây kín đáo, quan sát tình hình trước mắt.

Họ đang theo dõi cuộc chiến của hai tu đạo giả Dẫn khí sơ giai và một con Phong Lang ("sói gió" – tên một loài ma thú). Tiếng gầm vừa rồi là do con Phong Lang kia tạo ra, nhằm thị uy với đối thủ.

Hai người này đang tạo thành thế gọng kìm, một bên trái, một bên phải, dần dần dồn con Phong Lang kia vào giữa.

Bên phải là một nam tử tóc đen để xõa ngang vai, mặc hoa phục màu tím, tay cầm loan đao sáng loáng. Còn bên trái là một nam tử cột tóc đuôi ngựa vòng vèo, bên ngoài mặc một bộ y phục võ giả hạt sắc (màu nâu), hữu thủ (tay bên phải) nắm một cây trường thương, để chênh chếch xuống dưới...

- Gầm gừ...

Con Phong Lang lại nhe răng dọa nạt, hàm răng sắc nhọn, trắng muốt của nó lộ ra, nhót dài thành dòng không ngừng chảy xuống. Con Phong Lang này cao khoảng một bộ (xấp xỉ 1,66 mét), cơ nhục lồ lộ, săn chắc vô cùng, toàn thân lông mao xanh xanh, đen đen rất huyền bí. Xung quang thân thể Phong Lang, không gian bị uốn éo một cách kì lạ, cảnh tượng giống như là hơi nóng của sa mạc làm uốn khúc ánh sáng mà "bẻ gãy" hình ảnh vậy.

- Hỏa Phượng, con vật này chính là ma thú Phong Lang hả?

Tiểu Phàm hiếu kì, vừa quan sát, vừa hỏi.

- Phải. Bộ huynh chưa từng thấy bao giờ sao?

Hỏa Phượng thấy kì lạ hỏi lại.

Phải biết rằng Phong Lang chính là một loài ma thú cấp thấp, cho nên nó khá là phổ biến. Thậm chí người ta còn mua loài này về để làm ma thú bảo vệ nữa. Vì lẽ đó, khi thấy Tiểu Phàm có vẻ không hề biết gì về loài này, Hỏa Phượng mới bất ngờ như vậy.

- Ủ. Không phải ta đã nói rồi ư? Quê ta ở nơi rất hẻo lánh, cho nên những vấn đề mà nàng cho là thường thức, ta đều không biết.

Tiểu Phàm giải thích.

- Ô ra vậy...

Hỏa Phượng gật gù.

- Mà nè. Loài này tên là Phong Lang, vậy nghĩa là chân khí của nó thuộc Phong hệ hả?

Tiểu Phàm hỏi tiếp.

- Đúng vậy.

Hỏa Phượng đáp.

- À...

Tiểu Phàm chợt nhớ ra một chuyện, nên hỏi tiếp:

- ... Nàng có biết ma tinh hạch có tác dụng gì không?

- Cái này hả? Ma tinh hạch có rất nhiều tác dụng, nhưng ta chỉ biết chủ yếu có ba tác dụng phổ biến thế này. Ma tinh hạch chứa đựng chân khí của ma thú, cho nên ba tác dụng này của nó đều dựa trên đặc tính ấy. Một, và cũng là cái đơn giản nhất, chính là dùng để cho tu đạo giả hấp thu, nhằm bổ sung thêm linh khí thuần nguyên tố cho bản thân trong quá trình tu luyện. Công dụng thứ hai của ma tinh hạch là cung cấp năng lượng cho đa phần các trận pháp trong thiên hạ. Và, tác dụng thứ ba, đó là để làm nguyên liệu quan trọng chế tạo linh cụ...

Hỏa Phượng giảng giải.

- Linh cụ? Đó là cái gì?

Tiểu Phàm nghi hoặc.

- Hà?...

Hòa Phượng lại mắt tròn mắt dẹt nhìn Tiểu Phàm, nhưng sau đó lại thờ dãi, chậm rãi nói:

- ... Ài, chàng thật là. Có lẽ sau này, ta phải bổ sung kiến thức cho chàng mới được... Giờ nói về linh cụ. Linh cụ thực chất là một loại khí cụ đặc biệt, được chế tạo để có những năng lực liên quan tới linh khí, đa phần là để tăng cường sức mạnh cho tu đạo giả. Nói như vậy, cũng tức là nói linh cụ đa phần là các loại vũ khí có chứa linh khí bên trong, giúp khuếch đại sức mạnh chân khí của tu đạo giả. Do đó, khi nói "linh cụ" đa phần chính là nói tới những loại vũ khí có linh khí bên trong, hoặc có khả năng gia tăng, cường hóa sức mạnh chân khí của tu đạo giả. Linh cụ giống như công pháp tu luyện, chia làm tam cấp Thiên – Địa – Nhân, và tam giai sơ – trung – đỉnh phong. Ngoài ra, linh cụ còn có Huyền cấp – chính là những linh cụ do trời đất tạo ra... Nói tới linh cụ, người ta nói tới chức nghiệp Chế tác sư, và kiến thức về chế tác. Kiến thức về chế tác vô cùng rộng lớn, ta cũng không biết được bao nhiêu, cho nên cũng chỉ có thể giải thích cho chàng tới đây...

Hòa Phượng diễn giải.

Tiểu Phàm mắt vừa quan sát trận chiến của hai người – một thủ phía trước, vừa thấu nạp những kiến thức vừa rồi. Hắn lại hỏi tới:

- Vậy, vũ khí của hai nam tử kia có phải là linh cụ không?

- Ừm...

Hòa Phượng tập trung quan sát, rồi đáp:

- ... không phải. Thường thì linh cụ sẽ có những hoa văn trận pháp chế tác được khắc ở trên, và sẽ có những viên ma tinh hạch chạm tại trận nhãn (mắt trận – có thể hiểu là vị trí quan trọng của một trận pháp). Với lại, linh cụ không phải là thứ gì nói có là có được. Linh cụ chính là một loại vũ khí hiếm có và quý giá. Bởi vì, linh cụ rất khó tạo ra, hơn nữa, nó có khả năng gia tăng chiến lực (sức chiến đấu) của tu đạo giả một cách đáng kể nữa...

Tiểu Phàm gật đầu, suy nghĩ đôi chút rồi lại hỏi:

- Vậy, ngoài linh cụ, thì có thứ gì khác có thể gia tăng chiến lực của tu đạo giả nữa không?

- Có phải chàng muốn hỏi về những yếu tố quyết định chiến lực của một tu đạo giả không?

Hòa Phượng hỏi.

Tiểu Phàm gật đầu.

- Để quyết định chiến lực của một tu đạo giả, nếu chỉ xét về mặt chủ quan, thì phải bàn tới ba vấn đề. Đầu tiên, cũng là cơ sở của tất cả, chính là đẳng cấp công pháp tu luyện của mỗi người. Đẳng cấp công pháp quyết định tới chất lượng chân khí của tu đạo giả, cũng như khả năng duy trì sự bền bỉ trong chiến đấu của họ. Yếu tố thứ hai là linh cụ. Nếu như có một linh cụ tốt, thích hợp với bản thân người sử dụng, thì chiến lực của kẻ đó sẽ được gia cường một cách đáng kể. Và yếu tố cuối cùng, chính là chiến kỹ. Chiến kỹ chính là khái niệm để chỉ những phương pháp thi triển chân khí, di chuyển thân thể, vận động cơ nhục,... của con người, nhằm giúp tu đạo giả sử dụng chân khí, cơ thể, vũ khí của mình một cách tối ưu nhất có thể. Cho dù người ta có chân khí hết sức hùng hậu, hay linh cụ đặc biệt chân quý và mạnh mẽ, nhưng nếu không có linh kỹ thích hợp thì cũng chẳng thể phát huy được sức mạnh của mình. Để cho dễ hiểu, thì có thể hình dung, công pháp tạo ra chân khí chính là nhiên liệu, còn chiến kỹ chính là những cỗ máy sử dụng nhiên liệu đó. Chiến kỹ vô cùng đa dạng, giống như có vô vàn cỗ máy có thể sử dụng được cùng một nhiên liệu vậy, chân khí tùy vào từng loại chiến kỹ mà sẽ có thể được thi triển ra theo nhiều phương thức, hình thức khác nhau. Nếu phân chia theo đẳng cấp sức mạnh thì Chiến kỹ cũng như công pháp và linh cụ vậy: phân làm Thiên – Địa – Nhân tam cấp, tam giai sơ – trung – đỉnh, và Huyền cấp. Nhưng nếu phân chia theo loại thì lại rất phức tạp, căn bản là không thể kể hết, ví dụ như là: linh kỹ – loại chiến kỹ sử dụng chân khí của tu đạo giả để tạo ra đòn tấn công; thể kỹ – một loại chiến kỹ hướng dẫn phương pháp sử dụng thân thể cho tu đạo giả dưới hình thức của những bộ quyền pháp, cước pháp, trảo pháp...; ma pháp – một loại chiến kỹ sử dụng ký tự, ngôn ngữ để tạo ra sức tấn công thần kì... Nói chung chiến kỹ là vô cùng, vô tận, không thể nói cho hết được. Hơn nữa, có những loại chiến kỹ thuộc nhiều chủng loại cùng lúc, hay nói khác đi, có rất nhiều loại chiến kỹ là sự dung hòa của nhiều phân loại... Tóm lại, chiến lực của một tu đạo giả rất khó đoán, bởi vì ba yếu tố trên đều là ẩn số với người khác, khi chiến đấu, người ta đều cố gắng che giấu những yếu tố ấy. Ngoài ra, chiến lực tức thời của tu đạo giả còn có yếu tố khách quan tác động nữa...

Hòa Phượng giảng giải.

- Ừm... chiến kỹ sao? Làm thế nào để kiếm được thứ đó, nàng có biết không?

Tiểu Phàm thích thú hỏi.

- Chiến kỹ cao cấp thì rất khó tìm được, nhưng những chiến kỹ Nhân cấp trung giai, hay sơ giai thì kiếm rất đơn giản. Chàng có thể dễ dàng mua được chúng ở những cửa hàng bán chiến kỹ tại các thành thị lớn. Ngoài ra, nếu chàng muốn kiếm được những chiến kỹ cấp cao hơn thì có thể tìm đến những địa điểm đấu giá, hay gia nhập các Học viện, tông phái, thế lực để sở hữu chúng. Một trong những lý do trọng yếu mà người ta muốn gia nhập các Học viện cũng là do muốn có được những chiến kỹ mạnh mẽ mà bên ngoài vô pháp có được.

- Thì ra là vậy...

Tiểu Phàm hiểu ra nói.

Hai người Tiểu Phàm lại tiếp tục theo dõi diễn biến cuộc chiến của hai nam tử kia và con Phong Lang – giờ đã tới hồi gay cấn.

Xéo..., hạt sắc y phục nam tử (nam tử mặc đồ nâu) lao nhanh về phía con Phong Lang, cúi thấp người, kích tới một thương tạo ra tiếng xé gió đầy uy lực. Ngay tức khắc Phong Lang nhảy sang một bên để né đi một thương sắc bén đó. Nhưng nam tử cầm loan đao còn lại đầu để yên. Vừa thấy Phong Lang nhảy bật sang bên, thân hình nó còn trên không, y đã bật ngang một đao. Loan đao vốn đã là loại vũ khí có tốc độ xuất ra vô cùng nhanh, nay Phong Lang lại đang ở trên không – chính là không hề có một điểm mựa lực nào cho nên gần như là không thể né tránh, tình thế có lẽ chính là đã định Phong Lang phải lãnh trọn một đao này. Nhưng tất nhiên... Phong Lang kia không hề đơn giản như thế! Chính vào sát na (khoảnh khắc) loan đao chém tới, một cách xảo diệu, nó lập tức uốn éo thân mình, né đi đường đao của nam tử, khiến cho loan đao vô cùng sắc bén, cho dù đến nhanh như thiểm điện cũng chỉ có thể chém lẹm đi một nhúm lông của nó mà thôi.

Bịch... Xoạt.

Phong Lang vừa hạ hai chân sau xuống đất, thân mình lập tức gồng cứng lên, hai chân trước vồ tới, phóng thẳng về phía nam tử dụng thương.

Nam tử dụng thương không hề nao núng; phải, trái hai chân lui nhanh về phía sau, "khoát... khoát..." – y huy ra hai đường thương để kéo dẫn khoảng cách. Sau rồi, gấp eo lại, chỉ nghe "phập" một tiếng, y đâm thẳng mũi thương xuống đất. Thân thương vốn một màu thiết sắc (màu sắt), bất ngờ nhanh chóng chuyển thành lục sắc kì thương (cây thương màu xanh lá kì lạ). Lục sắc bắt nguồn từ hồ khẩu (lòng bàn tay) của nam tử, rồi như một chất dịch thủy, nó nhanh chóng chum lấy thân thương. Từ mũi thương ngập trong đất, lục sắc quang mang (ánh sáng xanh lá) lan tràn ra xung quanh...

Xát... xát..., một hàng rào mộc đằng (dây leo) xanh tươi, đầy gai nhọn, trong chớp nhoáng, đội đất lao lên, bảo vệ phía trước nam tử dụng thương!

Nói thì lâu, nhưng toàn bộ diễn biến chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt...

Nghe cái "Khất...", hàng "mộc thuẫn" của nam tử kia đột ngột bị cắt ra thành một lỗ hổng lớn... Phong Lang vọt qua!

Cang.

- Aaaaa....

Phong Lang vồ tới, nam tử hoành thương ngang ngực đỡ lấy cú vồ của ma thú, nhưng y không đỡ được cú đớp chớp nhoáng vào bả vai trái của nó. Con đau khủng khiếp từ vai lan tỏa khắp cơ thể khiến nam tử dụng thương phải gào lên đau đớn. Loạng choạng lùi lại mấy bước, cầm thương bằng một cánh tay, nam tử kinh hãi nhìn con Phong Lang đang gầm gừ phía trước...

- Chết đi...

Ngay khoảnh khắc đó, nam tử còn lại, tay cầm loan đao sáng loáng chạy nhanh tới, vụn hồng, múa liền ba đao...

- Tam Tinh... Vắn (ba ngôi sao... rơi xuống)!

Y hét lớn. Ba ánh đao quang lóe lên, lòe sáng như thể tam tinh lúc này đã thực hiện diện ở ngay đây.

Bphù..., từ thân thể của Phong Lang phun ra ba vòi máu!

Xệt... xệt..., Phong Long trúng liền ba đao, tiên huyết phun ra, lập tức tự thân tung mình ra xa, bốn chân cào lê trên mặt đất, kéo dẫn khoảng cách với hai nam tử. Còn hai người kia cũng tiến lại gần nhau, cảnh giác nhìn Phong Lang.

Tiểu Phàm nấp sau bụi cỏ, quan sát trận chiến cân sức của hai người – một thú kia. Tuy rằng hai người kia chiếm lợi thế về số lượng, nhưng cuối cùng lại là không hề chiếm được một chút thượng phong nào khi so đấu với Phong Lang. Tiểu Phàm quay sang hỏi Hòa Phượng:

- Hòa Phượng, có phải ma thú nào cũng vậy không? Tuy rằng cùng đẳng cấp với tu đạo giả nhưng cuối cùng lại là cường đại hơn hẳn?

- Ừm... Không sai, đa phần đều là vậy hết! Nhưng có lẽ con Phong Lang này thuộc vào dạng khá mạnh trong giống loài của nó, cho nên hai người kia mới chật vật như vậy.

Hòa Phượng đáp.

- Hà? Nếu là vậy thì đáng ra thiên hạ này đều đã phải nằm dưới sự thống trị của ma thú rồi chứ?

Tiểu Phàm kinh ngạc đưa ra phán đoán của mình.

- Đúng là vậy... nếu chúng có được ngộ tính như chúng ta...

Hòa Phượng cười nói.

Tiểu Phàm nghe xong, giây lát cũng ngẩn người. Phải ha! Đơn giản như vậy mà hắn cũng hỏi nữa. Ma thú căn bản là kém tu đạo giả ở cái mà người ta gọi

trí tuệ. Tiểu Phàm cũng cười cười, hần chột cảm thấy mình thật đáng trí. Hòa Phượng bỗng nhiên nói:

- Nhưng mà... đó chỉ là đa phần ma thú mà thôi!

- Nàng nói vậy là sao?

Tiểu Phàm nhủ mày.

- Thực ra, trong giống loài của ma thú cũng có tu đạo giả! Chỉ là số lượng rất ít ỏi mà thôi...

Hòa Phượng đáp.

- Là sao? Nàng thật làm ta rối trí quá...

Tiểu Phàm càng nghe càng khó hiểu.

- Chắc hẳn là chàng đã hiểu sai khái niệm về tu đạo giả rồi. Tu đạo giả là khái niệm niệm để chỉ những kẻ tu tập để tìm hiểu về đạo, nhìn thấu luân hồi nói chung, chứ không chỉ hiểu đơn giản là chỉ nói về nhân loại (con người – loài người) tu đạo. Vì thế nói ma thú giống loài cũng có tu đạo giả chính là nói có những ma thú thoát khỏi tạo hóa đơn thuần, mà có được ngộ tính, từ đó bước được trên con đường tu đạo. Huynh phải biết rằng, ma thú trời sinh tuy không có ngộ tính cao, nhưng lại có cơ thể vô cùng thích hợp để tu luyện, bằng chứng chính là chúng không hề sử dụng bất kì công pháp nào mà vẫn có thể hấp thụ linh khí thiên địa, kết tinh thành ma tinh hạch trong cơ thể mình. Vì thế, nói cách khác, nếu chúng lại có thêm ngộ tính, thì chính là một tu đạo giả sinh ra để tu luyện! Lẽ đó, hầu như các tu đạo giả của ma thú giống loài đều là những cường giả đỉnh cấp cả. Cho nên, dù tu đạo giả thuộc ma thú giống loài số lượng rất ít, nhưng bù lại chất lượng lại rất cao. Ngược lại nhân loại chúng ta thì số lượng rất lớn, có điều cường giả thực sự lại chẳng có được bao nhiêu...

Hòa Phượng chậm rãi "nạp" một lượng kiến thức mới vào đầu Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm gật đầu, cảm thán:

- Thật không ngờ! Thiên hạ này đúng là không gì không thể có...

- Phải rồi, huynh có biết về "thuyết tam thiên ức giới" (thuyết ba tỷ thế giới) không?

Hòa Phượng lại hỏi.

Tiểu Phàm lắc đầu, nghi hoặc.

Hòa Phượng liền giải thích "thuyết tam thiên ức giới" cho Tiểu Phàm nghe... (thuyết này đã nói ở đầu chương ba. Chính là nói tới cấu tạo của thế giới)

Sau khi nghe xong, Tiểu Phàm mắt tròn, mồm há, sững cả người...

- Thật sự thế giới cấu tạo như vậy ư?

- Đúng thế!

Hòa Phượng gật đầu, khẳng định.

Nàng nói tiếp, như để khẳng định lần nữa:

- Chúng ta chính là đang ở tại Thương Lan Quốc, một quốc gia thuộc Thất Thái Đại Giới, nằm trong Nhân giới thể lực. Còn những tu đạo giả của ma thú chủng loài thì đa phần ở tại các đại giới của Vật giới thể lực...

- Ừc...

Tiểu Phàm nuốt khan một cái. Kiến thức này chính là đã khiến cho quan niệm về thế giới của hắn thay đổi hoàn toàn. "Phải chăng đây chính là thuyết thế giới song song mà các nhà khoa học ở Địa Cầu từng đưa ra...", hần chột nhận ra: hắn đã từng biết tới thuyết này ở kiếp trước.

Lúc Tiểu Phàm còn đang thần người, Hòa Phượng liền huyếch nhẹ khuỷu tay vào sườn hắn, khẽ nói:

- Kết thúc rồi kia...

Tiểu Phàm lập tức tập trung tinh thần vào trận chiến cân sức phía trước.

Toàn thân nam tử dụng thương đang được bao trùm trong một làn khói lục sắc (màu xanh lá cây) bốc lên ngùn ngụt. Trên vai trái y, tại vị trí bị thương lúc trước, một dải mộc đằng (dây leo) uốn éo, ngoằn ngoèo, bao phủ lấy vết thương, khiến cho tiên huyết đã không còn chảy ra nữa...

Người còn lại, thay vì một thanh như ban đầu, thì không ngờ lại cầm tới hai thanh loan đao. Trên thân đao, bạch quang thánh khiết sáng lòa, không ngừng chớp động, bên ngoài là những "sợi ánh sáng" uốn lượn, quấn quanh thân đao.

- Ô... là Quang hệ chân khí?

Hỏa Phượng nheo mắt nhìn nam tử sử song đao ngạc nhiên tự hỏi.

- Thì sao?

Tiểu Phàm thấy lạ hỏi lại.

- Thì hiếm chứ sao.

Hỏa Phượng đáp.

- Hiếm? Sao mà hiếm?

Tiểu Phàm vẫn không hiểu hỏi tới.

- Chẳng... cái gì cũng không biết.

Hỏa Phượng nãy liếc nhú lại, nhìn nhìn Tiểu Phàm, về trách móc.

Đoạn, nàng tiếp:

- Ngũ hành chân khí (chân khí thuộc Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ) là những loại phổ biến trong giới tu đạo. Nhưng... Tứ tố (Phong – Lôi – Quang – Âm) chân khí thì lại rất hiếm có. Tại sao ư? Tại vì, bốn yếu tố này là biến dị của Ngũ hành, nói khác đi là chúng xuất phát từ Ngũ hành, là tiến hóa, hòa trộn của Ngũ hành. Mà đã là tiến hóa thì rất hiếm rồi. Giả như Quang nguyên tố chẳng hạn. Nó chính là một tiến hóa tố của Hỏa hành, cùng với sự kết hợp của Kim hành hoặc Thủy hành. Bản thân lửa đã là ánh sáng. Nhưng khi sử dụng ngọn lửa đốt nóng kim loại, chính là đã tạo ra ánh sáng mạnh hơn rất nhiều, hoặc giả lửa phản chiếu trong nước, ánh sáng lại được khuếch đại lên... Như thế... tứ tố rất đặc biệt và hiếm gặp. Hơn nữa, tu đạo giả có chân khí thuộc Tứ tố cũng thường mạnh mẽ hơn những tu đạo giả có chân khí thuộc Ngũ hành nữa...

- Ô... ra là thế...

Tiểu Phàm làm bộ bình thản, đáp.

Nhưng trong lòng hẳn thật vui như hoa nở. Bởi vì: Hắc... chính là sở hữu hai nguyên tố trong Tứ tố - Lôi Đình và Hắc Âm!

Xạt..., Một làn gió thổi qua bãi đất trống trong khu rừng khiến lá nhẹ bay là mặt đất...

Dường như một tiếng lá đổ đột nhiên đã trở thành tiếng súng lệnh bắt đầu trận chiến cao trào của hai người – một sói...

Hai nam tử cùng lúc với Phong Lang lao vào nhau. Nam tử dụng thương xuất chiêu nghe "vút" một tiếng, mũi thương xoáy tròn như một mũi tên được bắn ra từ nỏ lớn, uy lực kinh người, khiến cho mặt đất bị cày thành một đường rãnh kéo dài tới hạ tầng (tầng dưới) của Phong Lang. Phong Lang bị ép cho phải bật lên né tránh. Đúng lúc đó, từ sau lưng nam tử dụng thương, một bóng ảnh xuất hiện, như là điện quang hỏa thạch ("điện quang hỏa thạch" - ánh chớp, lửa chớp lên từ đá đánh lửa – ý nói xuất hiện trong chớp mắt), xuất liền hai đao sáng lóa. Một đầu thập ánh sáng lao tới với ý định kích sát Phong Lang khi nó còn trên không. Đầu thập ấy không gì khác, chính là song loan đao của nam tử còn lại. Y đã xuất ra sát chiêu của mình: Thập Tự Quang Đao...

- Gào...

Con sói gào lên đau đớn.

Phong Lang cũng không hề đơn giản, sói vốn đã là loài nhanh nhẹn, lại là Phong nguyên tố thuộc tính, cho nên... so về độ linh hoạt, hai nam tử kia, không thể với tới đẳng cấp của nó được. Nhưng, hai người nam tử kia lại là nhân loại, cũng tức là họ sở hữu chiến thuật!

- Thật không ngờ vẫn có thể sống sót sau một chiêu đó.

Tiểu Phàm cũng kinh ngạc nhìn con sói, đau đớn hạ xuống đất...

Trên thân nó bây giờ đã xuất hiện một vết thương lớn hình thập tự ngang lưng, từ đó, tiên huyết như suối chảy ra, thậm chí bên trong còn lờ mờ trông thấy cả xương trắng lẫn với thịt vụn. Lúc trước, trong một sát na sinh tử, nó đã gặp người xuống, lấy phần lưng để đỡ lấy một kích của kẻ thù. Tuy rằng nó bị trọng thương, nhưng đã tránh được lưỡi hái của tử thần, đồng thời kéo dài khoảng cách với kẻ thù.

- Hú ú ú ú...

Bỗng nhiên con sói hú lên một tiếng dài, vang vọng cả không gian...

Hai nam tử nhìn nhau, trong mắt lóe lên tia lo ngại. Nhưng...

Vù... Nam tử dụng thương vận lực tới mức gân xanh hai bên thái dương nổi hẳn lên, vận lực toàn thân lao vào tấn công con sói. Toàn thân y ngùn ngụt bốc lên khói lực sắc của chân khí Mộc hệ, khiến cho mỗi bước chân của y đều tạo nên một bãi cỏ nhỏ trên mặt đất. Người còn lại đồng loạt lướt thân tới, xung quanh thân nam tử này xuất hiện bảy ngôi sao lấp lánh, bay qua bay lại vòng quanh...

Phong Lang sau khi hú lên một tiếng, lông toàn thân dựng đứng lên, dưới chân nó, cát đá bắt đầu bay chạy, ù... ù... ù..., một vòng lốc từ từ hình thành dưới thân nó. Nhoáng lên một cái chớp mắt, lông toàn thân Phong Lang bay ngược về phía sau, cát đá dưới chân nó bị rẽ ra một đường giống như là sóng biển bị thuyền buồm lướt gió mà xẻ ra, thân hình con sói như một mũi tên lướt trên mặt đất, để lại một loạt những bóng mờ phía sau.

- Ha!

Nam tử dụng thương hét lên, liền tay quét ngang một chiêu. Chỉ thấy bóng ảnh Phong Lang lẹ làng né tránh một thương đó, tiếp tới, tựa như một hòn ma, tựa như một làn gió với đôi mắt đỏ lờm, khát máu, bật cái tấn công vào eo nam tử dụng thương.

- Kết!

Nam tử dụng thương thấy nguy bất loạn, miệng hét lớn, chống thẳng thanh trường thương xuống đất.

- Gào...

Phong Lang đột ngột dừng lại, gào lên hoảng loạn. Thì ra hai chân sau của nó đã bị hai dải mộc đằng đầy gai nhọn, to bằng bắp tay, quấn chặt lấy.

- Sát...

Nam tử dụng song đao từ nãy tới giờ chỉ chạy vòng quanh, lúc này đã đứng lại, gào lên một tiếng đầy sát khí.

Phùng..., Một mảng quang mang lòa sáng trong khu đất trống.

- Bắc Đầu Thất Tinh Liên Sát Đao!

Một tiếng nói vang vọng cả khu vực ánh sáng cất lên.

Xoạt... xoạt..., bảy ánh bạch sắc đao mạnh (đao mang - ánh đao - có thể hiểu là đao ảnh, tức là ảo ảnh đao) xé gió bay tới từ các phương vị khác nhau xung quanh, nhưng tất cả đều nhắm tới con sói đang bị định thân (giữ lại, không cho di chuyển) kia.

- Giữ...

Tiếng kêu của Phong Lang cất lên đầy giận dữ, oán hận.

Bứt..., Không ngờ nó đột ngột gồng mình lên, giây phút bảy ánh đao bổ tới, Phong Lang đã gạt đứt hai dải liên đằng!

- Cái gì?

Bốn người Tiểu Phàm, Hỏa Phượng, cùng hai nam tử kia đều kinh hãi.

- Chết tiệt!

Nam tử dụng thương sợ hãi hết lớn.

Phong Lang không bỏ lỡ một giây, lập tức vỗ tới kẻ nhân loại đã dùng liên đằng để trói nó.

- Dừng hòng...

Nam tử dụng thương quát.

Kang..., hàm răng sắc nhọn của con sói đã bị cản lại bởi thanh thiết thương. May thay, nam tử bị tấn công đã kịp rút thương lên khỏi mặt đất, hoành ngang trước ngực để đỡ lấy một cú đóp "cầu sinh" của con sói.

Phập... phập... phập...

Ngay lúc đó, Phong Lang to lớn, dũng mãnh đã bị thất đao mang (bảy ánh đao) chém thành tám đoạn!

Bịch!

Nam tử dụng thương cứng đờ một lúc, rồi đột ngột ngồi khụy xuống đất. Y sợ hãi nhìn cái đầu sói vẫn đang cắn chặt lấy thân thương của mình, nước dãi và máu của nó vẫn tiếp tục theo thân thương chảy xuống...

Nam tử dụng đao sau khi sử ra một chiêu "Bắc Đầu Thất Tinh Liên Sát Đao", chém liền bảy quang đao kia cũng đã kiệt sức ngã ra đất, mà thở hồng hộc...

- Hòa Phượng, chúng ta đi thôi...

Tiểu Phàm nhìn một lúc, rồi nói nhỏ.

- Tiểu Phàm, ừm... chàng đừng nghĩ xấu về ta nha... Sao... sao chúng ta không ra cướp lấy ma tinh hạch kia?!

Hòa Phượng ngượng nghịu nói.

Tiểu Phàm nhìn nàng, cười cười:

- Ta cũng từng có ý này...

- Thật hả?

Hòa Phượng vui mừng hỏi lại.

- Có điều...

- Có điều làm sao?

- Chỉ sợ quanh đây không chỉ có mình hai người chúng ta!

- Hả? Ý chàng là?

- Ý ta là... tránh đi thì hơn. Một viên Ma tinh hạch Dẫn khí sơ giai không đáng để chúng ta phải mạo hiểm bộc lộ thực lực. Biết đâu, quanh đây còn có cao thủ Dẫn khí Trung kì. Nếu để họ nắm được thực lực của chúng ta...

- Ừm... ta hiểu rồi... chàng đúng là cẩn thận hơn ta nhiều...

Hòa Phượng cười nói.

- Vậy, chúng ta mau rời khỏi đây thôi. Dù gì mục đích của chúng ta cũng chỉ là xem xét chiến lực của ma thú vòng ngoài này ra sao mà thôi. Giờ đã thực hiện được. Từ đây có thể phỏng đoán thực lực của ma thú Dẫn khí trung kì rồi. Tốt nhất là đi khỏi đây càng sớm càng tốt, nếu không lại bị cuốn vào một trận tranh đoạt ma tinh hạch đó...

Tiểu Phàm từ từ lùi ra sau, vừa di chuyển vừa nói.

Hai người Tiểu Phàm vừa rời khỏi, tại mảnh đất trống, hai nam tử mở đầu con Phong Lang ra, lấy ra được một viên tinh hạch trong suốt...

Xoạt... xoạt..., mmột vài bóng người đột ngột chui ra từ các bụi cây quanh đó. Người nào người nấy đều lăm lăm nhìn viên tinh hạch của hai người kia với ánh mắt tham lam.

Hai nam tử sau khi chiến đấu một trận cam go, sức đã cạn, lực đã kiệt, giờ lại thấy một đám người đi ra từ bụi cây, lập tức hiểu được chuyện gì sắp xảy ra. Cả hai nhìn nhau chán nản...

Một hồi những tiếng va chạm vũ khí cùng những tiếng hét lớn vang lên trong khu rừng...

- HẾT CHƯƠNG 21 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đụng độ ma thú

Hai người Tiểu Phàm tiến nhanh về hướng trung tâm Đông Lâm. Chẳng mấy chốc cả hai đã tiến đến giữa khu vực vành đai ngoài cùng...

- Phía trước kia...

Tiểu Phàm đứng lại, nấp sau một gốc cây to, nói nhỏ với Hòa Phượng đang đứng ngay sau lưng mình.

- Đó là một con Hắc Thạch Tê (tê giác đá màu đen)...

Hỏa Phượng cũng nhỏ giọng nói.

Trước mắt hai người có một con tê giác đen vô cùng to lớn đang nhai nhả gặm cỏ xanh dưới chân. Da dê nó tạo thành từng lớp dè lên nhau, các thớ da hiện lên vô cùng rõ nét thành những nét ngoằn ngoèo, đan chéo nhau. Cơ nhục của con tê giác săn chắc, tạo thành từng khối, khiến cho người ta có cảm nhận về sự cứng rắn của cương thạch. Trên chân ma thú này có một chiếc sừng nhỏ, uốn lên trên, toàn một màu hắc sắc, nhưng lại bóng loáng, tựa như tạo từ đá Hắc Mã Não. Hai mắt nó lơ lơ, nửa cup, nửa mở, lơ đãng, há miệng, gặm lấy một nhúm cỏ xanh non. . .

- Chúng ta làm sao tấn công nó đây?

Tiểu Phàm hỏi nhỏ.

- Hả? Sao lại hỏi ta?

Hỏa Phượng bất ngờ hỏi lại.

- Nàng không phải có kiến thức rất rộng sao. Chắc hẳn nàng phải biết điểm yếu, điểm mạnh của nó chứ hả. Ta thì căn bản là mù tịt rồi. Nàng mới có thể lên kế hoạch tấn công nó thôi. . .

Tiểu Phàm nhẹ giải thích.

- Nhưng mà. . .

Hỏa Phượng bối rối.

Tiểu Phàm quay đầu nhìn lại, liền đoán ra Hỏa Phượng có lẽ biết rất nhiều về các loại ma thú, nhưng hẳn là không có kinh nghiệm trong việc đề ra kế hoạch tác chiến, cho nên giờ mới tỏ ra lúng túng như vậy. Hắn đành thở dài nói:

- Thôi vậy đi. Ta cũng như nàng, đơn giản là không hề có kinh nghiệm trong việc đề ra kế hoạch tác chiến, nên bây giờ, hai chúng ta sẽ cùng nghĩ kế hoạch. Nhưng trước hết nàng hãy nói cho ta xem nàng biết gì về loài ma thú này đã. . .

- Ừm. . . Về Hắc Thạch Tê. . . Xem nào – Hỏa Phượng ra chiều nghĩ ngợi, rồi tiếp – Chúng là loài ma thú thuộc Thổ Hành, da dê cứng như cương thạch (đá cứng), cho nên khả năng phòng thủ rất mạnh. . . Hơn nữa chúng lại sở hữu sức lực ngàn cân, vì thế mà sức tấn công cũng rất kinh khủng. Có điều thân thủ chúng không được nhanh nhẹn cho lắm, với lại đầu óc chúng cũng khá đơn giản, thậm chí có thể nói là chúng hơi kém thông minh. . .

- Vậy. . . chúng có tuyệt kĩ đặc trưng không? Hay phương thức tấn công đặc trưng là gì? Với lại, tử huyết (điểm chết) của chúng ở đâu?

Tiểu Phàm đưa ra một loạt câu hỏi.

- Ừm. . . chúng thường tấn công đối thủ bằng cách chạy nhanh về phía mục tiêu theo một đường thẳng, rồi dùng sức mạnh kinh khủng của mình húc thẳng vào đối tượng. Ngoài ra, chúng còn có thể dùng linh khí Thổ Hành để cường hóa lớp da bên ngoài, và khiến cho chiếc sừng Mã Não trên đầu dài ra để tấn công trực diện. . . Còn về tử huyết. . . thì ta cũng không biết nữa!

Hỏa Phượng đáp.

- Cái gì? Nàng không biết sao?

Tiểu Phàm lo lắng.

- Trong những cuốn sách mà ta từng đọc. . . chỉ đa phần nói qua về ma thú, phân tích điểm mạnh, điểm yếu của chúng, chứ không hề có nói tới những tử huyết của từng loài. . .

Hỏa Phượng giải thích.

- Ừm. . . Không sao. Nói cũng phải. Dầu sao tử huyết của từng loài ma thú cũng là một loại thông tin vô cùng quý giá, không phải đơn giản mà có thể có được. Hơn nữa để tổng hợp thông tin tử huyết của từng cá thể thành thông tin tử huyết chung của một loài thì chính là vô cùng khó khăn. . .

Tiểu Phàm cũng ngẫm nghĩ nói.

- Vậy giờ chúng ta tính sao?

Hỏa Phượng hỏi.

Tiểu Phàm trầm chiêu suy nghĩ, rồi đáp:

- Chúng ta sẽ chọc ghẹo nó!

- Hả. . . là sao?

Hỏa Phượng nghi ngờ.

- Nàng có kiếm... hay vũ khí gì đó sắc nhọn, cứng cáp, dài dài không?

Tiểu Phàm hỏi.

Hỏa Phượng nhú mày, tỏ vẻ không hiểu ý định của Tiểu Phàm, sau rồi cũng lấy ra từ trong người một thanh đoản kiếm (kiếm ngắn) dài độ một xích (tầm 30 centimet), đưa cho Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm đón thanh đoản kiếm, rồi nhẹ rút ra khỏi vỏ gỗ. Một mảng sáng loáng chiếu thẳng vào mắt hắn, khiến hắn phải nheo mắt lại đôi chút vì đau nhức. Xoay xoay thanh kiếm vài đường, Tiểu Phàm lại đút nó lại vào trong vỏ, miệng không nhận được tán thưởng:

- Hào kiếm...

- Tiểu Phàm à, thanh đoản kiếm này tuy có sắc bén thật, nhưng... căn bản là xuyên không nổi lớp da của con Hắc Thạch Tê kia đâu...

Hỏa Phượng nhắc nhở.

- Ta biết...

Tiểu Phàm cười cười, hết nhìn thanh kiếm, lại nhìn con tê giác.

- Phải rồi... nàng có tự tin vào thân pháp của mình không? Nếu đối mặt con tê giác đó, nàng có tự tin sẽ an toàn né tránh được không?

Tiểu Phàm hỏi.

Hỏa Phượng nhẹ vuốt tóc mai, miệng nở nụ cười, đáp:

- Chuyện nhỏ!

- Được!

Tiểu Phàm vui mừng.

- Giờ chúng ta làm sao đây?

Hỏa Phượng hỏi.

- Trước hết... chúng ta phải sửa sang lại y phục đã!

Tiểu Phàm cười đáp.

Hỏa Phượng nhú mày, tự nhìn lại bộ y phục của mình... Y phục của nàng đâu có gì phải sửa đâu chứ, chỉ có phần dưới hơi rách đôi chút mà thôi.

Tiểu Phàm như nhìn ra được suy nghĩ của nàng, liền nói:

- Y phục của nàng đúng là rất đẹp, có điều... không hề thích hợp cho chiến đấu!

Đúng vậy! Hỏa Phượng và Tiểu Phàm khi trước chính là diện y phục để đi dự dạ tiệc, chứ đâu phải để đi chiến đấu, cho nên y phục của cả hai người đều có phần "diêm dúa" quá mức... Tiểu Phàm thì mặc đồ theo kiểu nho sinh nho nhã, ngoại bào phiêu bồng, chính là rất có khí chất, nhưng cũng là rất bất tiện trong chiến đấu. Còn Hỏa Phượng cũng cùng một dạng đó. Nàng mặc váy! Sở dĩ, lúc trước Tiểu Phàm không có đề cập tới việc "sửa" y phục, bởi lẽ, hắn chưa có ý định chiến đấu ngay, hơn nữa, cũng là hắn không có nghĩ tới việc này. Nhưng trong thời gian di chuyển, hắn dần nhận ra sự bất tiện trong di chuyển của cả hai người. Đặc biệt là trong lúc di chuyển trong các bụi cây, cành cây, gai góc "cào" vào y phục, khiến cho tốc độ di chuyển của họ bị ảnh hưởng không nhỏ. Hơn nữa, giờ này, phần y phục bên dưới của hai người đã khá là toi tã rồi, tà áo cũng đã có vài vết rách.

Tiểu Phàm quay mặt đi, để cho Hỏa Phượng sửa lại y phục, còn mình cũng tự làm... Hắn cởi bỏ ngoại bào, xé lấy vài dải vải, rồi dùng chúng bó ống tay áo và ống quần lại, đồng thời dùng vài quần quỳen bọc đầu (nắm đấm), tạo thành hộ thủ bằng vải (hộ thủ = bảo vệ tay). Cuối cùng từ một bộ y phục nho sĩ, hắn đã sửa lại thành một bộ y phục "lai" võ phục, gọn gàng, thuận tiện hơn nhiều.

- Nàng xong chưa?

Tiểu Phàm không quay đầu lại hỏi.

- Ừm...

Hỏa Phượng đáp nhỏ.

Bấy giờ, Tiểu Phàm mới quay lại ngắm nhìn "bộ y phục mới" của Hỏa Phượng.

Nàng đã xé bỏ phần bên dưới, chỉ để lại phần váy dài từ đầu gối trở lên. Đồng thời để phần chân thon thả phía dưới không quá "lộ", Hòa Phụng đã xé phần váy thừa thành các dải lụa, rồi quấn quanh hai bắp chân. Chỉ là những thay đổi đơn giản, nhưng đã tạo một phong cách hoàn toàn khác cho Hòa Phụng. Trước đó, Hòa Phụng giống như một con Phụng kiều ngạo, quyến rũ, mà thướt tha. Còn bây giờ nàng chính là một con chim cất: nhanh nhẹn, khỏe khoắn, nhưng hết sức đáng yêu...

- Thế nào?

Hòa Phụng hỏi.

- Nàng rất có khiếu thiết kế thời trang...

Tiểu Phàm đáp.

- Thời trang?

Hòa Phụng nghi hoặc.

- À... đó là một thuật ngữ ở địa phương ở quê ta đó mà, đại khái là nói nàng rất có khả năng sửa y phục đó mà...

Tiểu Phàm giải thích.

- Ừm... ta sẽ coi câu đó là "rất đẹp" đi...

Hòa Phụng cười.

- Ừ... vậy cũng được. Giờ... chúng ta sẽ bàn kế hoạch tấn công.

Tiểu Phàm nói.

Hòa Phụng gật đầu, chú ý lắng nghe.

- Kế hoạch rất đơn giản. Việc của nàng chỉ đơn giản là phân tán sự chú ý của con Hắc Thạch Tê đó. Nhớ là phải cẩn thận, chỉ được ghẹo nó, không được tấn công trực diện, không được để mình bị thương. Việc hạ nó để cho ta... Mọii năm được chưa?

Tiểu Phàm nói.

- Ừm...

Hòa Phụng gật đầu.

- Được... bây giờ, chúng ta bắt đầu...

Tiểu Phàm nói, đồng thời phát tay.

Vù!, Hòa Phụng lao ra khỏi gốc cây đang ẩn nấp.

Nhưng con tê giác dường như không hề phát hiện ra, hay có thể nó đã phát hiện ra, nhưng chẳng thèm để ý đến nhân loại nhỏ bé kia.

Cốp!, một viên đá nhỏ, phi nhanh tới, va chạm với thân thể của con Hắc Thạch Tê, nhưng vì thân thể nó quá cứng rắn, nên liền tạo ra âm thanh như thể hai viên đá vừa va vào nhau.

- Phi...

Con tê giác thờ ơ một cái tức giận, rồi ngoảnh đầu nhìn về phía viên đá vừa bay tới. Nơi đó, Hòa Phụng đang tung lên tung xuống một viên đá khác to hơn trong bàn tay. Miệng nàng nở nụ cười vui thú, như muốn nói: "Có giỏi thì lại đây".

Con tê giác từ từ xoay thân hình công kênh của nó lại, hướng thẳng về phía Hòa Phụng.

Xạt... xạt...

Nó cúi đầu xuống, dùng một chân trước cào cào lên mặt đất, chính là bộ dáng sắp tấn công.

Hòa Phụng lập tức thi triển thân pháp, chạy sang trái khoảng ba trượng (khoảng mười mét), rồi lập tức ném mạnh viên đá trong tay về phía đầu con tê giác. Nghe "cốp" một tiếng – viên đá ném trúng ngay giữa trán Hắc Thạch Tê.

- Phi... phi...

Con ma thú lại thở ra mấy tiếng tức tối, nhưng lần này đã thở gấp hơn, xem chừng, mười phần lý trí, thì bảy đã chìm trong tức giận.

Nó lập tức quay ngoắt người lại, lao nhanh tới phía Hòa Phượng!

Đồng tử Hòa Phượng lập tức co rút lại, không ngờ không một tia báo trước, con ma thú đã như một tòa núi lao thẳng về phía nàng.

Hòa Phượng liếc mắt nhìn về phía gốc cây lúc trước nàng và Tiểu Phàm trốn, nhưng bây giờ đã không thấy hấn ở đâu nữa. Nàng đảo mắt một cái, nhìn xung quanh, nhưng bóng dáng hấn vẫn không xuất hiện.

Bịch... bịch... bịch...

Tiếng bước chân dầm dẫm của con tê giác khiến Hòa Phượng không còn tâm trí nào để tìm thân ảnh của Tiểu Phàm nữa, chỉ có thể tập trung vào thân ảnh hùng hục tấn công trước mắt.

Vù... Hòa Phượng lại nhanh như thiểm điện né sang một bên.

Ừ..., con tê giác như một đầu tàu mở hết tốc lực, lướt qua thân ảnh của Hòa Phượng.

- Aaaa...

Hòa Phượng hoảng loạn hét lên một tiếng. Không ngờ dù đã né được cú húc của con ma thú, nhưng nàng lại vẫn bị bắn bật sang một bên!

Tiểu Phàm nấp trong một góc giạt mình kinh hãi, tay phải đang nắm lấy chuỗi đoản kiếm, liền đột ngột xiết chặt lại... Hấn đang định lao ra, thì đã kìm lại được: cũng may Hòa Phượng không sao cả.

- Thịch... thịch... thịch...

Hòa Phượng dậm lùi, chệnh choạng liền ba bước chân mới đứng vững lại được, lòng thảm kinh hoảng tự nhủ: "Thật không ngờ, chỉ là lướt qua thôi mà xung chân lực đã kinh khủng tới vậy rồi. Dù là mình vì không phòng bị mới bị hất văng ra như vậy, nhưng cũng thật là đáng sợ. Không biết dính một đòn trực diện sẽ còn ra sao nữa. Con Hắc Thạch Tê này... chỉ sợ là sắp đạt tới Dẫn khí kì trung giai rồi."

Bỗng nhiên, con tê giác gầm lên một tiếng...

Hòa Phượng nhìn sang, thì thấy con tê giác đang không ngừng lắc đầu qua lại...

- Chuyện gì vậy? Đó là...

Hòa Phượng lăm nhăm.

Hòa Phượng tập trung nhãn lực quan sát... một điểm sáng lấp lánh đang chớp động không ngừng ở phía xa. Điểm sáng đó, không gì khác chính là lưỡi thanh đoản kiếm bóng loáng phản quang mà tạo ra. Thì ra, không biết từ lúc nào, Tiểu Phàm đã di chuyển ra phía đó, rồi dùng thanh đoản kiếm như một tấm gương, chiết xạ ánh sáng mặt trời buổi sớm, chiếu thẳng vào đôi mắt tí hí của con tê giác, khiến cho nó cứ phải lắc đầu qua lại để né tránh thứ ánh sáng đau nhức kia...

Hòa Phượng lại nhặt lên một viên đá nữa. Nghe "vút" một tiếng, nàng ném viên đá thẳng về phía đầu con Hắc Thạch Tê.

Cộp..., cại một tiếng va chạm ròn tan vang lên.

Con tê giác lập tức quay sang ngang, hướng về phía Hòa Phượng, nhưng... nó không hề tấn công, bởi vì nó vẫn không nhìn thấy gì! Tiểu Phàm vẫn đang chiếu ánh sáng chói lóa vào đôi mắt vốn đã yếu nhược của nó.

Hòa Phượng lại nhìn về phía ánh sáng...

Tiểu Phàm lập tức giơ một tay lên, khua khua tay thành một vòng tròn, miệng thì lẩm bẩm: "vòng ra phía sau..."

Hòa Phượng dần hiểu được ý của hấn, liền cầm lên một viên đá khác, rồi vòng ra phía sau con tê giác. Nàng ném mạnh viên đá về phía thân thể to lớn của con ma thú.

Con Hắc Thạch Tê xoay vệt lại, rồi thở phì phì, nhìn chằm chằm Hòa Phượng. Giờ đây nó đã không bị ánh sáng chiếu vào mắt nữa, cho nên đã có thể nhìn thấy nhân loại đáng ghét trước mắt.

Bỗng nhiên, chiếc sừng của con tê giác dần đổi màu... từ hắc sắc dần hóa thành hạt thổ sắc (từ màu đen biến thành màu nâu đất). Trên thân thể nó, một cách dần dần, từ phía dưới chân, từng lớp đất không ngừng "vươn" lên bao bọc lấy bốn chân, rồi phần bụng, rồi đến cả thân thể... cuối cùng là chiếc sừng. Chiếc sừng vốn nhỏ bé, nay lại dài tới hai xích (khoảng sáu mươi centimet), nhọn hoắt, cứng rắn và gần guốc. Cả thân hình khôi vĩ của ma thú bốc lên làn khói hạt sắc tràn ngập hơi thở chân khí Thổ nguyên tố. Con Hắc Thạch Tê đã vào trạng thái chiến đấu cuối cùng!

Hòa Phượng trông thấy lập tức hết sức cảnh giác. Tuy rằng nàng là Dẫn khí trung kì, nhưng dấu sao cũng là mới đạp nhập (bước chân vào) cảnh giới này, hơn nữa, ma thú này cũng là sắp tiến tới Dẫn khí trung kì rồi, đồng thời ma thú vốn thường mạnh hơn nhân loại cùng cảnh giới; cho nên... với nàng,

Hắc Thạch Tê này vẫn có phần nào uy hiếp. Vì vậy cần tắc thì vô áy náy!

Nhưng chính lúc này...

Vù... Một thân ảnh bắn ra từ khu rừng, như một mũi tên siêu tốc, đột ngột xuất hiện, đột ngột lao tới... Và, đầu mũi tên ấy chính là một thanh đoản kiếm!

Hỏa Phượng nhìn thấy Tiểu Phàm đột ngột lao ra, biết rằng hắn định tấn công con tê giác. Trong lòng nhảy dựng lên: "Chàng làm gì vậy?" Thanh đoản kiếm mà Tiểu Phàm đang sử dụng căn bản là cắt không nổi da của con ma thú này lúc bình thường, chứ đừng nói là lúc này – khi mà thân thể nó đã được bao bọc trong một lớp giáp bằng đất vô cùng kiên cố.

Hỏa Phượng nghĩ hẳn chính là lo ngại nàng sẽ không né được một lần tấn công toàn lực này của con ma thú, cho nên mới hấp tấp tấn công như vậy. Nàng đang định hét lớn ngăn cản Tiểu Phàm, thì đã quá muộn... Hắn đã lao tới sát ngay sau con tê giác... Còn cách khoảng hai trượng (bảy mét), hắn đột ngột phóng mình lên, thân hình bắt đầu vặn xoắn, nghiêm nhiệm biến bản thân thành một mũi lao siêu tốc với momen xoắn cực đại, lao thẳng vào con ma thú.

- Gào...

Con ma thú vốn tưởng như có lớp phòng thủ bất bại kia, ngay sát na Tiểu Phàm tấn công, liền đột ngột kêu lên vô cùng đau đớn. Nó lập tức ngã quật ra đất, lăn lộn! Phải biết Hắc Thạch Tê thuộc vào hàng ma thú có thân hình rất lớn, cho nên lúc thường, nó di chuyển rất nặng nề, việc bay nhảy, lăn lộn với nó là rất khó khăn. Nhưng lúc này đây, nó đã phải lộn qua lộn lại mấy vòng trên mặt đất mà gào thét đau đớn. Như vậy đủ thấy rằng, dù Tiểu Phàm đã làm gì đi chăng nữa, thì hành động của hắn cũng đã gây ra một lượng sát thương rất lớn cho con ma thú này. Ngay sau đó Tiểu Phàm lập tức nhảy lùi lại phía sau, cách xa con ma thú một khoảng lớn...

Hỏa Phượng nhanh chóng vòng qua vị trí của con tê giác đang lăn lộn, tiến tới vị trí của Tiểu Phàm. Nàng lập tức nhận ra sự bất thường. Tiểu Phàm tuy rằng đã thành công trong việc tấn công con ma thú, nhưng hắn lại có biểu cảm rất kì lạ. Dường như hắn vừa cảm thấy có lỗi, vừa thấy thương hại con ma thú kia...

- Tiểu Phàm, chàng sao vậy?

Hỏa Phượng thấy lạ hỏi.

Tiểu Phàm không đáp, chỉ lấy tay chỉ chỉ về phía con tê giác.

Hỏa Phượng nhíu mày, quay mặt sang nhìn... Nàng đột ngột bùm miệng lại, hai mắt tròn tròn, rồi lại nhìn sang Tiểu Phàm. Tiểu Phàm làm bộ bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng chẳng còn cách nào.

Thì ra... giữa cặp móng của con ma thú đang hiện hữu một cái chuỗi kiếm bằng gỗ. Tiểu Phàm chính là đã toàn lực, lấy hết sức mạnh và tốc độ, đâm mạnh thanh đoản kiếm vô cùng sắc bén kia vào... "hậu đạo" của con tê giác! Từ nơi đó, máu không ngừng phun ra, loang lổ, nhuộm đỏ cả một vùng đất xung quanh con Hắc Thạch Tê. Cứ mỗi lần con tê giác lăn lộn là máu lại phun ra một chập như suối. Bộ dáng nó vô cùng khốn khổ, và đau đớn...

- Chàng...

Hỏa Phượng nhìn Tiểu Phàm với ánh mắt quái đản, ngập ngừng nói.

- Ài... tại vì trên thân nó đâu còn vị trí yếu nhược nào nữa đâu.

Tiểu Phàm gượng gạo giải thích. Đoạn hắn lẩm bẩm:

- A di đà Phật... thiện tai... thiện tai... mong người tha lỗi cho ta...

Hai người không biết nói gì, chỉ biết đứng nhìn con tê giác lăn lộn, không ngừng tự làm mình mất máu. Sau độ một thời thần (tầm mười lăm phút), con ma thú đã ngừng lăn lộn và tắt thở, đồng thời trạng thái chiến đấu tối cường của nó đã biến mất, lớp giáp của nó đã bị phân giải hoàn toàn, hẳn là vì nó đã bị mất máu quá nhiều mà dẫn tới tử vong... Vậy là họ đã thành công hạ sát con ma thú đầu tiên.

Lại nói tại sao Tiểu Phàm không xuất ra "sát chiêu" này ngay từ đầu mà phải để cho Hỏa Phượng chọc ghẹo con tê giác đến mức nó phải xuất toàn lực, lúc ấy mới tấn công? Thực ra, đó chính là cơ trí của hắn. Hắn để cho Hỏa Phượng chọc tức con ma thú này chính là để cho nó mất tinh táo, thậm chí sau đó hắn chiếu ánh sáng vào mắt con Hắc Thạch Tê cũng là để làm cho nó tức giận hơn mà thôi. Tiểu Phàm cho rằng, dù là ma thú đi chăng nữa thì cũng như con người chúng ta, một khi đã mất đi sự bình tĩnh thì cũng là lúc sơ hở nhất, là lúc mất đi sự cẩn thận cần thiết. Hơn nữa, đây còn là một loài ma thú không được thông minh cho lắm, cho nên, chiến thuật đánh vào tâm lí mất tự chủ của Tiểu Phàm càng thành công hơn. Ngoài ra, hắn lại tấn công vào thời điểm mà con Hắc Thạch Tê vừa mới tiến vào trạng thái chiến đấu tối cường của nó. Đó chính là thời điểm con ma thú vốn đã mất sự bình tĩnh, mất đi sự cẩn thận vì lửa giận ngùn ngụt trong tâm, lại đồng thời có được sự tự tin tuyệt đối vào "bộ giáp bất bại" của mình; nó sẽ hoàn toàn mất đi cảnh giác! Và, ấy chính là thời điểm phòng thủ vốn tưởng bất bại của nó xuất hiện lỗ hổng – lỗ hổng tâm lí – một sự tự tin quá lớn, đến nỗi lần át cả sự cảnh giác cần có... Nói chiến thắng của Tiểu Phàm chính là chiến thắng trong việc chọn thời điểm tấn công cũng không sai. Nhưng cũng chính là hắn đã tạo ra thời điểm ấy! Hắn chính là đã chứng minh điều được mà Hỏa Phượng đã nói: nhân loại chính là hơn ma thú ở "cái đầu"...

Tiểu Phàm hỏi:

- Giờ làm sao để lấy ma tinh hạch vậy?
- Chẳng... chẳng phải mở đầu của nó ra... ma tinh hạch ở trong đại não của ma thú...

Hỏa Phượng run run nói. Xem ra nàng cảm thấy việc lấy ma tinh hạch này hẳn là rất rùng rợn.

Tiểu Phàm gật đầu... rồi tiến lại gần con ma thú, ngồi xuống, run run rút thanh đoản kiếm từ giữa hai móng của con tê giác ra. Máu lại ào ra... Thanh đoản kiếm lúc này đã bị nhuộm đỏ với máu, đồng thời còn có chút mùi xú ối trong cái mùi tanh tanh của máu. Tiểu Phàm thở dài một hơi, rồi đi ra phía trước, xem xét cái đầu của con tê giác. Hắn thử lấy thanh kiếm rạch một đường ngay trên vị trí ấn đường của con Hắc Thạch Tê, và đúng như hắn dự đoán, chỉ có một vết trắng xuất hiện. Căn bản là da của con ma thú này quá cứng rắn. Hắn suy nghĩ đôi chút rồi lấy con dao chọc vào mắt trái của con thú! Sau khi rút kiếm ra, cầu mắt của con vật bị kéo ra ngoài, tọa thành một lỗ hồng lớn – đó chính là hốc mắt của hộp sọ. Tiểu Phàm vẩy vẩy tay cho hết run rẩy, rồi nhắm mắt, thọc bừa tay vào trong đó, sau đó móc ngược lên trên, sờ loạn một hồi. Hắn nắm bóp được cái gì đó, mềm mềm, nhớt nhớt, có lẽ chính là não tương. Lại tìm thêm một hồi, cuối cùng hắn cũng rút tay ra. Tiểu Phàm xòe bàn tay đầy máu ra, nhìn vào trong. Ở đó có một viên tinh thể hình tròn nhỏ bằng ngón tay cái, trong trong, màu nâu, dường như có một dòng khí gì đó đang phiêu động bên trong nữa...

Hắn đứng dậy, đi về phía Hỏa Phượng, vừa hỏi vừa xòe bàn tay ra:

- Có phải là cái này không?

Hỏa Phượng nhìn lướt qua, rồi gật đầu, nói:

- Đúng rồi đó.
- Vậy nàng cất đi ha...

Tiểu Phàm trùi trùi viên ma tinh hạch vào gấu áo, rồi đưa lại cho Hỏa Phượng. Hỏa Phượng cầm lấy viên ma tinh hạch đầu tiên của hai người, rồi cẩn thận cho vào một chiếc túi giấu nhỏ được nàng giấu trong người...

Xong xuôi nàng vui vẻ hỏi:

- Giờ chúng ta đi đâu?

Tiểu Phàm cười, đáp:

- Đệ nhị khu vực! (khu vực thứ hai – ý nói vành đai thứ hai từ ngoài vào của Đông Lâm)

Hỏa Phượng đang lao đi, thì Tiểu Phàm giờ tay ra cản lại. Hỏa Phượng nhíu mày, hỏi:

- Còn chuyện gì sao?
- Còn...

Tiểu Phàm cười mà như không cười đáp, đồng thời ánh mắt quét nhanh một lượt qua các bụi cây xung quanh.

Đoạn, hắn đột nhiên chỉnh trang lại y phục, hít sâu một hơi, nói lớn:

- Các vị hẳn là đã quan sát hết mọi chuyện từ đầu tới cuối rồi chứ hả? Còn có ý định đó nữa hay không?!

Hỏa Phượng nhíu mày, rồi đột nhiên như nghĩ ra gì đó, mày liễu cau lại, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh, đồng thời bắt đầu vận công, phát tán ra xung quanh khí thể của Dẫn khí trung giai cao thủ.

Tiểu Phàm cười nói:

- Ta khuyên các vị nên bỏ ngay ý định cướp đoạt ma tinh hạch này đi. Hẳn là các vị cũng đã cảm nhận được thực lực của vị cô nương đang đứng bên cạnh ta đây. Còn ta... vừa rồi, ba thành công lực còn dùng chưa tới!

Hỏa Phượng cũng nói:

- Nếu có kẻ nào ngu xuẩn muốn cướp đoạt ma tinh hạch của hai người chúng ta, thì đừng trách bản cô nương hạ thủ bất lưu tình (có thể hiểu là ra tay không nể nang).

Một lúc sau, khu vực xung quanh vẫn không có một tiếng động đáp lại nào...

Tiểu Phàm nhếch môi nở một nụ cười, rồi nói với Hỏa Phượng:

- Đi thôi.

Hỏa Phượng nhìn lướt một lượt xung quanh rồi gật đầu, cùng Tiểu Phàm từ từ rời khỏi, bộ dáng xem chừng vô cùng nhàn nhã...

Tiểu Phàm và Hỏa Phượng rời khỏi một lúc rồi, bỗng nhiên các lùm cây, bụi cỏ xung quanh đột ngột rung động, kêu lên những tiếng xào xạc, chính là đã có rất người rời khỏi...

- HẾT CHƯƠNG 22 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Phong lang bày đàn (đàn sói gió) (1)

Uất Trì Lạc Nhạn lao đi vun vút, nhanh chóng luồn lách qua các thân cây dày đặc...

Nàng chính là nhị tiểu thư của Uất Trì gia tộc đỉnh đỉnh đại danh tại Thương Lan Quốc. Gia gia của nàng không ai khác chính là Uất Trì Cảnh Toàn – một Hóa Ý kì cao thủ - một trong những tu đạo giả cường đại nhất đại thế giới này! Chính vì có người tọa trấn là một lão yêu quái như Uất Trì Cảnh Toàn cho nên Uất Trì tộc đã trở thành một trong những đại gia tộc hùng mạnh nhất Thất Thái Giới. Lần này, chủ yếu nàng chính là đại diện cho gia tộc tới tham gia thi tuyển vào Vô Cực Viện. Nhưng nàng tìm tới Học viện này còn vì một lý do riêng khác, đó là: nàng muốn tìm một người và muốn so tài cao thấp với kẻ đó!

Uất Trì Lạc Nhạn là một cô nương mười ba tuổi vô cùng xinh đẹp, khả ái. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng nhan sắc của nàng cũng đã khiến người ta phải yêu thích, không cầm được lòng mà cứ muốn ngắm nhìn mãi không thôi. Nàng giống như là một đóa hoa chớm nở, chưa phải là rực rỡ, nhưng vẻ đẹp đã kì lạ mà dần hiển lộ ra, cũng giống như là hương chưa đậm, nhưng đã từ từ tiến đến thoang thoảng trong không gian. Ở nàng có sự dễ thương của một tiểu cô nương mới lớn, nhưng lại có thêm một phần cương quyết, hoạt bát, và một phần hiếu thắng như của một tiểu nam hài mong muốn thể hiện mình với cuộc đời.

Nàng vốn mặc y phục của nữ nhi để đến dự dạ tiệc đêm trước, nhưng hiện giờ nàng đã cải nam trang. Đó vừa là để tránh đi những phiền toái không đáng có, vừa là thói quen hành tẩu của nàng. Thường ra ngoài nàng rất ít khi mặc y phục nữ nhi mà thường giả làm nam nhi. Lần này cũng vậy, ngay khi Truy Phong Hội chính thức khai mạc, nàng đã không như những người còn tinh táo khác, lao về phía Đông Lâm ngay, mà lại quay về khu nhà trọ để thay y phục! Kê ra thì đúng là mất thời gian, nhưng nếu như nàng mặc y phục dự tiệc để đi列席 sát ma thú thì đúng là không hề thích hợp. Hơn nữa với thân phận nữ nhi, lại là một nữ nhi xinh đẹp, chắc chắn trong quá trình tham gia Truy Phong Hội nàng sẽ bị những kẻ khác dòm ngó, đặc biệt là những tên háo sắc trong đám thí sinh thi tuyển. Nếu là những kẻ có thực lực yếu kém thì không sao, nhưng nếu là những kẻ có chiến lực mạnh mà lại kiếm luôn cái danh sắc lang (sắc lang tức là hám sắc đến mức như loài lang sói, ý chỉ những kẻ mê sắc dục) thì đúng là nàng sẽ gặp phải rắc rối lớn...

Hiện tại Lạc Nhạn đã biến thành một tuấn tú nam tử vô cùng cuốn hút cùng với khuôn mặt thanh tú và sắc nét. Tóc nàng búi cao có cài hai cây châm bạc tinh xảo, tạo hình theo phong cách của những lăng tẩm phong lưu. Nàng mặc một bộ võ phục thuần màu trắng, nhưng lại có phần quá khoa trương, bởi lẽ chất liệu tạo thành lại là lụa thượng hạng chỉ có bán tại kinh thành của Thương Lan Quốc. Sau lưng nàng có dắt một thanh trường kiếm được quấn trong vải đỏ vô cùng nổi bật. Chỉ cần nhìn thôi, người ta cũng đã cảm nhận được cái khí chất "công tử hào hoa" ở nàng...

Đang lao nhanh về phía trước, Lạc Nhạn đột ngột dừng lại, leo nhanh lên một cành cây cao, nấp nhanh vào chạc ba, sau đó chăm chú quan sát về phía trước...

Vù..., một bóng ảnh như gió đang tiến tới với tốc độ vô cùng nhanh. Thân thủ nó hết sức nhanh nhẹn, luồn qua, lượn lại giữa rừng cây rậm rạp mà như là đang chạy trên vùng chống chọi, xem qua không hề có một chút trở ngại nào... Tiếp đó, liền có thêm ba bóng ảnh tương tự, cùng chạy theo phía sau...

"Bốn con Phong Lang?", Lạc Nhạn tập trung nhãn lực tự hỏi.

Chẳng mấy chốc, bốn con Phong Lang đã lao vút qua cái cây mà Lạc Nhạn đang ẩn nấp.

Bỗng nhiên, một con đi cuối cùng sau khi đã đi quá cái cây độ hai mươi trượng (độ sáu mươi, bảy mươi mét), đột nhiên ngoảnh đầu lại, nhìn lên vị trí của Lạc Nhạn!

"Cái gì? Nhận ra sự hiện diện của ta sao? Đây không phải Phong Lang tầm thường!", Lạc Nhạn kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó, con Phong Lang đó lại quay đầu đi, tiếp tục cùng ba con kia chạy nhanh về phía trước...

Lạc Nhạn nhíu mày: "Đường như chúng đang có một mục tiêu nào đó... Hơn nữa... hướng đó là vòng ngoài cùng... Tại sao những con Phong Lang đặc biệt như vậy lại chạy ra vòng ngoài?"

Sau khi đã không còn thấy bóng dáng của bốn con ma thú kia nữa, nàng liền nhảy xuống khỏi cành cây, tiếp tục lao đi, tiến tới khu vực thứ hai của Đông Lâm...

"Sau lần đó, ta thật muốn gặp ngươi lần nữa. Nếu ngươi đăng kí vào nơi này... hẳn là với cơ trí của ngươi, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi. Không biết bây giờ ngươi có mạnh lên nhiều không hay lại yếu nhược như lần trước? Ta thật muốn xem, cơ trí của ngươi hay chân khí của ta lợi hại hơn?"

Vừa chạy nhanh, Uất Trì Lạc Nhạn vừa nghĩ thầm. Trong đầu nàng dần hiện lên hình bóng của một người. Miệng hoa nhẹ nở một nụ cười...

- Tiểu Phàm, giờ chúng ta tiến vào khu vực thứ hai luôn chứ hả?

Hỏa Phượng hỏi...

- Ừ.

Tiểu Phàm đáp.

Hiện hai người đang ngồi nghỉ bên cạnh một cây đại thụ rất lớn. Tiểu Phàm vừa mới giờ bộ định phương cụ ra xem lại lần nữa để xác định phương hướng.

- Vậy chúng ta hướng tới loại ma thú nào đây?

Hỏa Phượng hỏi.

- Trên bản đồ có chỉ rõ tại vòng khu vực thứ hai, có lãnh địa của ba loài ma thú khác nhau. Một là Hỏa Ngọc Hầu (khí ngọc lửa), hai là Mộc Hồ Ly (hồ ly Mộc hệ), ba là Kim Miêu (mèo thuộc Kim hệ). Theo nàng thì sao?

Tiểu Phàm nói.

- Ta cũng không biết nữa. Ừm... phải rồi, chân khí của ta thuộc hành Hỏa, còn chân khí của chàng thì sao? Đến giờ ta vẫn chưa biết...

Hỏa Phượng hỏi.

- Ừm... sao nàng lại hỏi chuyện này?

Tiểu Phàm nói.

- Việc chân khí của chúng ta thuộc hành nào sẽ quyết định xem chúng ta nên đi猎 sát ma thú loại nào đó. Tại vì sự tương khắc chân khí sẽ ảnh hưởng rất lớn tới kết quả giao chiến của chúng ta...

Hỏa Phượng giải thích.

- Ồ, ra vậy...

Tiểu Phàm gật gù. Hắn tiếp:

- Ừm... về việc chân khí của ta... Ta không phải là luyện khí giả.

- Cái gì? Vậy...

Hỏa Phượng kinh ngạc.

- Ta là luyện thể giả, mà nàng cũng biết rồi đó, luyện thể giả không hề có chân khí. Cho nên...

Tiểu Phàm cười cười nói.

- Chàng... là luyện thể giả? Nhưng...

Hỏa Phượng nhún mày.

- Nhưng sao?

Tiểu Phàm hỏi lại.

- Nhưng chàng nhìn không có giống...

Hỏa Phượng đáp.

- Sao lại không giống?

Tiểu Phàm cũng nghi hoặc.

- Chàng... chàng quá "mảnh mai".

Hỏa Phượng ngập ngừng nói.

- Mảnh mai?

Tiểu Phàm khó hiểu.

- Thường thì luyện thể giả đều khác chàng hết á. Họ đều là những người có thân hình khôi vĩ cả. Ừm... Chàng còn nhớ người thiếu niên to lớn mặc y phục sơn dã tại buổi sơ tuyển không? Người đó khả năng cao là một luyện thể giả đó.

Hỏa Phượng giải thích.

- Bộ luyện thể giả nào cũng phải to lớn sao?

Tiểu Phàm không tin hỏi lại.

Hỏa Phượng gật đầu xác nhận.

Tiểu Phàm đột nhiên cười nói:

- Có lẽ ta là một ngoại lệ chăng?

- Chàng... chàng... có phải không muốn cho ta biết thuộc tính chân khí của chàng nên mới nói vậy, đúng không?

Hỏa Phượng lo lắng hỏi. Nàng cảm thấy dường như Tiểu Phàm không hề có niềm tin ở nàng vậy.

- Không phải. Ta nói thật đó. Để ta cho nàng xem.

Tiểu Phàm vội giải thích, rồi đứng dậy tiến đến một cái cây gần đó.

Đứng trước thân cây trưởng thành, Tiểu Phàm hạ thân về trung bình tấn, nhắm mắt, hít sâu một hơi, rồi vận chuyển Thần Ma lực từ tim nhanh chóng chuyển tới cánh tay phải.

Phách!, đôi mắt đột ngột mở ra, hần nhanh như chớp tung ra một quyền cực mạnh khiến cho y phục bị dòn nén mà tạo thành tiếng chấn động.

Bang...

Sát na quyền đầu va chạm với thân cây lập tức vang lên tiếng bùng nổ lực lượng. Từng thớ, từng thớ, từ vỏ, rồi tới phần thịt của thân cây cứng cáp như một thước phim quay chậm, từ từ vỡ nát ra. Vụn gỗ bắn tung ra xung quanh...

Ầm

Thân cây gãy gục, đổ xuống đất.

Tiểu Phàm thu tay lại, phúi phúi vụn gỗ còn dính trên quyền đầu, rồi quay lại nhìn Hỏa Phượng.

Hỏa Phượng kinh ngạc nhìn Tiểu Phàm, rồi lại nhìn phần còn lại của cái cây đã đổ gục. Vừa rồi nàng đã chứng kiến tất cả. Bên trong thân hình dường như thật thư sinh kia là cả một lực lượng thật kinh người. Dường như thể hình và mãnh lực của hắn hoàn toàn không liên quan gì tới nhau vậy. Hơn nữa, rõ ràng một quyền lúc này không hề có một tia chân khí nào lộ ra cả, như thể một chiêu đó hắn chỉ là một chiêu với sức mạnh cơ nhục thuần túy mà thôi. Đó chính là một quyền của luyện thể giả chính tông!

- Chàng...

Hỏa Phượng ngơ ngàng nhìn Tiểu Phàm, lẩm bẩm.

- Ta nói thật chứ hả?

Tiểu Phàm cười.

Hỏa Phượng dờ dẩn gật gù đầu. Sau đó như chợt nhớ ra gì đó, nàng ngại ngại, lí nhí nói:

- Ta... ta... xin lỗi vì đã không tin tưởng chàng...

- Không sao. Dù sao, đúng như nàng nói, ta căn bản là không giống với một luyện thể giả mà...

Tiểu Phàm mỉm cười, nói.

- Giờ có lẽ chúng ta sẽ chọn lựa ma thú để lập sát dựa trên chân khí của nàng thôi ha...

Tiểu Phàm nhanh chóng chuyển chủ đề.

- Ừm... vậy chúng ta chọn Kim Miêu thôi.

Hòa Phượng nói.

- Về tương sinh, tương khắc trong Ngũ hành thì ta có biết rồi. Nhưng mà luật tương khắc trong tứ tổ thì sao hả?

Tiểu Phàm cảm thấy tiện thể, liền hỏi.

- Việc đó thì khá phức tạp. Như ta đã nói, tứ tổ là Ngũ hành biến hóa mà thành, cho nên sự tương khắc, tương sinh của chúng thường không cố định. Tại vì, tứ tổ là sự hòa trộn của các hành trong Ngũ hành, cho nên có thể cùng là một nguyên tố trong tứ tổ nhưng lại có bản chất khác nhau. Ví như lúc trước ta có nói tới Quang nguyên tố ấy. Cùng là Quang hệ nhưng có thể tạo nên từ Hỏa hành và Kim hành, hoặc, Hỏa hành và Thủy hành. Cho nên để nói nguyên tố nào trong Tứ tổ tương sinh hay tương khắc với nhau thì rất khó nói. Tóm lại là còn phải dựa vào bản chất tạo thành của nguyên tố đó nữa. Đây cũng chính là một điểm mạnh của chân khí thuộc Tứ tổ. Bởi lẽ đối thủ căn bản là không hề biết bản chất chân khí của người kia thế nào cho nên rất khó đối phó...

Hòa Phượng giải đáp.

- Ra là vậy... Thôi, chúng ta đi thôi.

Tiểu Phàm gật gù nói.

- Ừm...

Hòa Phượng gật đầu.

Hai người cùng nhau, bắt đầu khởi hành về phía lãnh địa của Kim Miêu ma thú chủng loại.

"Không biết Lôi Điện hệ và Hắc Ám hệ của ta bản chất là gì nhỉ?", Tiểu Phàm vừa đi vừa tự hỏi...

Véo... véo... véo...

Ba bóng ảnh nhanh như thiểm điện lướt qua.

Hai người Tiểu Phàm nấp trong bụi cây, tập trung nhãn lực quan sát ra ngoài. Vừa lúc này, Tiểu Phàm chợt thấy từ xa mấy bóng đen nhanh nhẹn lướt trên mặt đất, hướng về phía hai người mà lao tới, cho nên hắn cùng Hòa Phượng lập tức nấp vào một bụi cây rậm rạp gần đó để quan sát đối phương.

"Là Phong Lang? Nhưng tốc độ nhanh quá...", Tiểu Phàm thầm ngạc nhiên.

Bỗng nhiên khi chạy qua chỗ hai người Tiểu Phàm đang nấp, con ma thú chạy đầu tiên liền ngoảnh đầu sang, nhìn về phía họ, nhưng rồi lại mặc kệ, tiếp tục chạy đi.

"Cái gì? Phát hiện ra ta sao?", Tiểu Phàm kinh ngạc. Hắn đã cố tình làm chậm nhịp thở lại rất nhiều, chính là để khí tức của bản thân không bị lộ ra ngoài, nào ngờ, chỉ là chạy lướt qua, nhưng con Phong Lang kia vẫn dễ dàng nhận ra sự hiện diện của hắn.

"Đây không phải là ma thú tầm thường. Nhưng sao phát hiện ra ta mà lại không có phản ứng gì nhỉ?", Tiểu Phàm thầm nghi hoặc.

Chờ cho ba con Phong Lang đã đi xa, hai người Tiểu Phàm và Hòa Phượng rời khỏi vị trí ẩn nấp, đều nhú mào nhìn nhau...

- Nàng nghĩ sao?

Tiểu Phàm hỏi.

- Ta cũng không biết nữa. Đường như chúng đang có một mục đích rất quan trọng nào đó, cho nên mới dễ dàng bỏ qua chúng ta như vậy. Hơn nữa hướng đó là khu vực ngoài cùng, không hiểu những con ma thú mạnh mẽ như vậy định làm gì ở vòng ngoài nữa?

Hòa Phượng đáp.

Tiểu Phàm lại nhìn về phương hướng ba con ma thú vừa rời khỏi. Họ cũng chính là vừa từ phía đó mà chạy tới đây.

Hai người đều mang niềm nghi vấn tron lòng, nhưng cũng chẳng biết làm sao, cho nên đành tiếp tục tiến vào vòng khu vực thứ hai của Đông Lâm.

- HẾT CHƯƠNG 23 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Phong lang bày đàn (2)

"Con Họa Ngọc Hầu này có lẽ cũng không mạnh lắm, rất thích hợp để ra tay...", Uất Trì Lạc Nhận nắp sau một tảng đá, thầm nhận định.

Nàng hiện tại đã ở vành đai của vòng khu vực thứ hai tại Đông Lâm khu vực. Sau một thời gian di chuyển trong khu vực rộng lớn này, nàng đã tới được lãnh địa của Họa Ngọc Hầu mà thú chủng loại. Tất nhiên nàng chính là nhắm tới loại ma thú Họa hệ này cho nên mới tới đây...

Lạc Nhận nhẹ nhàng tháo thanh trường kiếm được bọc trong vải đỏ xuống khỏi lưng, rồi từ từ gỡ vải bọc ra...

Không ngờ bên trong chỉ có một thanh kiếm bằng gỗ, một thanh mộc kiếm không hơn không kém!

Thanh mộc kiếm dài bốn xích (tầm một mét ba), có đốc kiếm hình cầu tròn nhẵn, phân cách phần chuôi và lưỡi kiếm. Nếu so với một thanh kiếm bình thường thì nó có phần hơi dài hơn một chút. Từ chuôi kiếm đến lưỡi kiếm đều cùng một thể, có lẽ chính là đã được tạo ra từ một khối gỗ. Cả cây kiếm đều hết sức bình thường, không hề có hoa văn tinh xảo hay ma tinh hạch được tạc vào. Nếu nói nó có gì đặc biệt nhất, thì có lẽ là chỉ có một đặc điểm, đó là nó vô cùng nhẵn nhụi, cứ như thể là bề mặt những viên đá cuội được ngâm dưới suối hàng trăm năm vậy, được nước "gọt dũa" mới có thể nhẵn tới vậy. Quả thực, thiên hạ này chẳng có nổi một loại dụng cụ nào có thể bảo nhẵn đến như thế.

Lạc Nhận nâng niu thanh mộc kiếm trong tay hết sức cẩn trọng, dường như là nàng rất coi trọng nó...

Tay phải cầm mộc kiếm, nàng từ từ đi ra khỏi tảng đá...

Con Họa Ngọc Hầu đang uống nước cạnh bờ suối, lập tức bị giật mình vì sự xuất hiện của Lạc Nhận, liền kêu lên mấy tiếng "khếch khếch..." kèm theo ánh mắt cảnh giác nhìn về phía đó.

Con ma thú này thân hình chỉ như một con khỉ trưởng thành tầm thường, nhưng nó sở hữu màu lông rất kì lạ. Lông mao trên người nó chỗ đỏ, chỗ đen sắp xếp một cách kì lạ mà tạo thành hoa văn dung nham vô cùng sống động... Đặc biệt, chiếc đuôi một màu hồng sắc của nó cứ quất qua quất lại liên tục làm cho người ta có ảo giác như là nó có một chiếc đuôi bằng lửa thực vậy.

Lạc Nhận cười cười, luôn tay vào trong túi áo, lấy ra một thứ gì đó. Con Họa Ngọc Hầu từ ánh mắt cảnh giác, bỗng nhiên trong con ngươi của nó lại có thêm một phần tham lam, thêm thòong! Chiếc mũi siêu thính của nó cứ giật giật, hít hà không ngừng...

Lạc Nhận xòe bàn tay ra, bên trong có một loại quả gì đó màu đỏ, trông qua vô cùng mọng nước và thơm ngon.

Con ma thú lại "khếch khếch..." mấy tiếng, dù không hiểu nó nói gì, nhưng biểu hiện trên khuôn mặt nó rõ ràng đang nói: "Cho ta với... Cho ta với..."

Lạc Nhận cười cười, cúi người xuống, đặt món quả đỏ xuống đất, sau đó, lui dần ra xa...

Ánh mắt con ma thú lại có thêm một tia nghi hoặc. Nó thật không ngờ, nhân loại kia lại dễ dàng cho nó món quả đỏ tới vậy. Nhưng sau một lúc đắn đo, có lẽ ham muốn được ăn loại quả đỏ đã lấn át phần cẩn trọng trong nó. Họa Ngọc Hầu vội vã lao đến định chớp lấy món quả trên mặt đất.

Loại quả đỏ có danh tự là Huyết Tâm Quả (quả tim máu). Nghe tên thì có phần rùng rợn như thế, nhưng thật ra, loại quả này có hương vị vô cùng tuyệt vời. Phần thịt quả chính là như danh tự, vô cùng thơm ngon, giống như là tim heo vậy. Khi cho vào miệng, cắn lấy một miếng, đại não liền nhận được cảm giác vô cùng mê diệu: miếng quả vốn ngọt như nước xương nguyên chất được chia nhỏ ra trong miệng, nhưng mãi không tan mất mà lại sần sật, dai dai, lưu lại hương vị giống như một miếng tim thực sự đã được tỉ mỉ chế biến hết sức vừa miệng, vừa chín. Đồng thời, khi răng cắn ngập trong thịt quả, nước quả sền sệt, màu đỏ như máu lập tức trào ra, hòa quyện với vị ngọt của thịt quả là vị ấm nồng của nước. Tuy rằng nước quả đỏ như máu, nhưng lại không hề có một chút mùi tanh nào cả, mà ngược lại, nước của Huyết Tâm Quả còn vô cùng kích thích khứu giác, vị giác, khiến người ăn cứ muốn tiếp tục ngậm mãi trong miệng, mà không nỡ nuốt xuống. Nói nó giống mùi nước dùng thượng hạng đang sôi ùng ục cũng không hoàn toàn đúng, nói nó tựa như mùi hoa nồng đậm cũng chẳng phải. Có lẽ là giống như cả hai thứ ấy. Nhưng Huyết Tâm Quả không chỉ hấp dẫn ở hương hay vị của nó, mà còn vì phần linh khí thuần khiết ẩn chứa bên trong nữa. Bản thân Huyết Tâm Quả chính là một món linh phẩm thượng hạng, chứa một lượng linh khí hành Hỏa vô cùng sung túc và thuần khiết. Vì lẽ đó, nó chính là món ăn ưa thích của tất cả những tu đạo giả và ma thú có chân khí thuộc Hỏa nguyên tố. Hơn nữa, loại quả này rất quý hiếm nữa, cứ hai mươi năm một cây mới kết một quả, sau đó lại phải hai mươi năm nữa quả đó mới vừa chín tới để có thể hưởng dụng được. Chính vì thế mà con Họa Ngọc Hầu mới thêm muốn Huyết Tâm Quả của Lạc Nhận tới vậy...

Con ma thú vội nhanh tới món quả ngọt lành dưới đất, nhưng ngay khoảnh khắc nó sắp chạm tay được vào Huyết Tâm Quả, món trái cây đó liền biến mất!

Con ma thú kinh ngạc, nhìn ngó xung quanh tìm Huyết Tâm Quả, nhưng mãi vẫn không thấy. Nó lo lắng nhìn về phía thân ảnh nhân loại kia. Nào ngờ, trái cây kia đang lửng lơ trước mặt nàng ta. Con Họa Ngọc Hầu nhìn kĩ lại... thì ra, Huyết Tâm Quả kia lại được gắn vào đầu một sợi dây vô cùng mảnh, phần đầu còn lại của sợi dây thì được buộc vào tay của người nữ tử. Con ma thú suy nghĩ một chút, liền hiểu ra vấn đề. Người nữ tử kia chính là đã trêu đùa nó! Khi nó sắp có được Huyết Tâm Quả về tay, nàng ta đã dùng sợi dây vô cùng nhỏ kia để giật lại. Con ma thú mặt hầm hầm, hai tay đập phá thật mạnh xuống đất, không ngừng kêu lên "khếch... khếch...".

Lạc Nhạn cười mỉm đắc thắng. Lại tiếp tục dùng đưa Huyết Tâm Quả trước mặt con Hỏa Ngọc Hầu, rõ ràng chính là đang khiêu khích nó...

Con ma thú trông thấy vậy, liền không chịu nổi mà nổi xung lên, nhanh như thiểm điện, lao vào tấn công Lạc Nhạn!

Sở dĩ Lạc Nhạn phải chọc tức con ma thú này, bởi vì loài ma thú này vốn rất thông minh lại có phần nhát gan nữa. Nếu như nàng không nói, không rằng mà đột ngột tấn công nó ngay, thì chỉ sợ là còn chưa động vào được một cọng lông của nó, nó đã hoảng sợ mà chạy mất tiêu rồi... Cho nên, nàng phải khiến nó tức giận mà chủ động tấn công mình. Khi đó, nàng mới có cơ hội hạ sát nó, mà không lo nó chạy mất.

Lạc Nhạn tay phải hoành kiếm ngang mặt, tay trái để về kiếm chỉ, nhẹ lướt ngón tay trên thanh mộc kiếm nhẵn mịn...

Tóc mai cùng y phục lập tức không gió mà tung bay, chân khí của nàng trong chớp mắt vận lên tới mười phần! "Sur từ bất thò còn dùng toàn lực", cho nên nàng cũng là chớp mắt, vận hết mười thành chân khí...

Hỏa Ngọc Hầu cảm nhận được uy hiếp không hề nhẹ từ thân ảnh nhân loại trước mắt, liền tức giận gào lên, toàn thân biến đổi... Từ lông mao cho tới da thịt của nó, trong một cái chớp mắt, đột nhiên hóa thành giống như hồng ngọc! Đôi con ngươi vốn màu đen, giờ lại biến thành ánh kim sáng chói. Từ thân thể kì lạ của nó, xích hỏa (lửa đỏ) đột ngột bùng lên nghe cái "phùng"... Nó đã tiến vào trạng thái chiến đấu. Sở dĩ trong danh tự của loài ma thú này có một chữ "Ngọc" chính là vì trạng thái chiến đấu kì lạ này của nó. Một khi đã vào "Hỏa Ngọc" trạng thái, thân thể nó, thậm chí từ những sợi lông mao vốn mềm mại, sẽ biến thành vô cùng cứng rắn, tựa như cương ngọc thuần khiết nhất. Ngoài ra, ngọn lửa xích hồng bên ngoài cơ thể ma thú này cũng là loại lửa có nhiệt lượng vô cùng khủng khiếp, khiến cho mỗi đòn công kích của nó sẽ kèm theo nhiệt độ rất cao, tạo nên hiệu quả sát thương rất mạnh mẽ...

Lạc Nhạn cười cười vô cùng tự tin, vận mình một cái, hai chân liền nhấc khỏi mặt đất, mũi kiếm chìa thẳng về con Hỏa Ngọc Hầu đang lao tới. Nàng đang thi triển đệ nhị thức - Lệ Phong (Lệ Phong tức là gió lớn) trong kiếm pháp Kiếm Hành - Phong Biến (kiếm động - gió cái biến). Nhẹ lảo đảo chân một cái, thân thể nàng hóa thành một mũi thương với lực xoáy vô cùng mạnh mẽ. Chân khí Phong hệ tuôn ra, liền tạo thành luồng khí trong suốt bao phủ lấy Lạc Nhạn, nàng đã hóa thành một con lệ phong ồ ạt bao phủ lấy con môi.

- Kiếm Hành - Phong Biến, đệ nhị thức - Lệ Phong...

Lạc Nhạn hét lên một tiếng lạnh lạnh.

Gió lớn gào thét cùng nàng, ào ào, mạnh mẽ tràn tới phía con ma thú.

Cang!

Mũi kiếm điểm mạnh vào thân thể cứng rắn vô cùng của con Hỏa Ngọc Hầu tạo nên một tiếng vang đánh chất.

Chúa...

Con ma thú lập tức bị hất văng ra tựa như một trái cầu đỏ bị người ta dùng gậy đánh bay đi vậy.

Ầm... ầm... ầm

Thân thể cứng rắn của con khi đâm thẳng qua mấy thân cây trưởng thành, khiến cho chúng bị lũng một lỗ lớn mà đổ rạp xuống...

Lạc Nhạn nhẹ hạ xuống đất, thở ra một hơi, thu lại chân khí, rồi từ từ tiến tới vị trí của con Hỏa Ngọc Hầu.

Con Hỏa Ngọc Hầu nằm im bất động dưới một gốc cây lớn, một dải máu đỏ loang lổ kéo dài từ thân cây xuống vị trí của nó. Hẳn là nó đã bị một kiếm chiêu kia của Lạc Nhạn đâm phá thân thể. Trước ngực con ma thú đã xuất hiện một cái rãnh nhỏ, dẹt, nhưng lại có ánh sáng từ đó lóe ra, chính là đã thông thẳng từ trước ra sau! Tiên huyết từ đó cứ ri ri chảy ra mãi...

Cách... cách...

Lớp da hồng ngọc cứng rắn của ma thú nhanh chóng rạn nứt, rồi bong chóc ra. Ngọn lửa vốn bao bọc thân thể nó lúc này đã biến đi đâu mất, khiến cho thân thể nó trở về trạng thái bình thường. Con Hỏa Ngọc Hầu đã bị Uất Trì Lạc Nhạn hạ sát chỉ bằng một đòn!

Lạc Nhạn đang đi gần tới xác của con ma thú, hai mắt đột ngột tròn lớn. Nàng lập tức thi triển toàn bộ thân thủ, leo nhanh lên một ngọn cây cao.

Vút vút vút...

Ba thân ảnh như điện xẹt, ngay sau đó, lao vút qua xác của con Hỏa Ngọc Hầu, nhưng không thèm để ý tới, mà chỉ nhằm một đường phía trước chạy đi...

Lạc Nhạn kinh ngạc nhìn bàn tay đang nắm chuôi mộc kiếm của mình... nàng đang run rẩy! Phải, là run rẩy! Từ ba thân ảnh kia, nàng đã cảm nhận được sự uy hiếp vô cùng đáng sợ. Cả ba bóng ảnh đó đều có đẳng cấp không kém gì nàng, thậm chí còn có thể vượt trội hơn. Nhưng điểm đặc biệt ở chúng lại là thứ khác, đó là sát khí - một thứ sát khí đậm đặc, hết sức đáng sợ. Dù thân ảnh chúng đã khuất lấp, Lạc Nhạn vẫn có cảm giác dường như mũi máu tanh còn thoang thoang đâu đây... Nếu để nàng chiến đấu với một trong ba con Phong Lang kia, chỉ sợ nàng cũng không thể hạ sát nổi một con nào cả, có khi còn bị sát hại ngược lại cũng không chừng.

- Lại là Phong Lang. Nhưng là Phong Lang gì thể này? Thật đáng sợ...

Lạc Nhạn kinh hãi lắm lắm...

Phải một lúc nữa nàng mới bình tĩnh lại được. Sau đó mới xuống khỏi cành cây, xử lí xác của con ma thú...

- Vậy là một viên ma tinh hạch Dẫn khí trung giai...

Lạc Nhạn vui mừng nhìn viên ma tinh hạch đỏ như lửa trong tay. Từ viên tinh hạch, nàng thậm chí còn cảm nhận được hơi ấm của Hỏa hệ chân khí thuần khiết bên trong. Nhanh chóng đem viên tinh hạch bỏ vào túi, nàng lại chuẩn bị lên đường.

Lạc Nhạn ngoảnh mặt nhìn về phía vòng khu vực ngoài cùng, hồi tưởng lại bộ ba con Phong Lang tràn ngập sát khí kia. Rùng mình một cái, nàng chợt có một dự cảm không lành...

Thân ảnh Lạc Nhạn nhanh chóng lướt đi và khuất dần sau những tán cây...

Tại một khu đất trống trong khu vực danh giới giữa vòng thứ nhất và vòng thứ hai...

- Gừ gừ gừ...

Liên tiếp những tiếng gầm gừ khe khẽ vang lên... Hơn hai trăm con Phong Lang đang tập trung tại nơi này, và có vẻ như chúng đang giao tiếp với nhau...

Bỗng nhiên tất cả Phong Lang đột ngột im lặng hoàn toàn, đồng thời cùng lúc nhìn về một phía. Quang cảnh bỗng nhiên biến thành hết sức lạ kì...

- Grừ...

Từ một phía của bầy sói từ từ tách ra thành một lối đi, những con sói xung quanh thông đạo đều dạt hẳn ra, rồi cúi đầu xuống, gầm gừ, vẻ cung kính.

Bịch... bịch...

Một con thuần hắc sắc lang (sói màu đen tuyền) vô cùng to lớn, chậm chậm, bằng một phong thái hết sức uy vũ, từ tốn đi trên thông đạo đó. Lòng nó dầy, thân thể khô vữa, so với Phong Lang tầm thường cũng phải cao to gấp đôi, đuôi lớn cong cong lên trên, đáng vẻ vương giả toát ra hết sức mạnh mẽ. Mỗi bước đi, nó đều nâng cao đầu, khoan thai tiến tới trung tâm quần lang...

- Hú hú hú...

Con Lang vương hú lên một tiếng dài. Trong một tiếng hú ấy vừa ẩn chứa uy phong mệnh lệnh của bậc thống lĩnh, nhưng kì lạ là lại “vấn vít” thêm một tia bi thương rất khó giải thích...

- Hú. hú... hú... hú...

Cả gần hai trăm con Phong Lang đồng thanh ứng đáp tiếng hú dài của con Lang vương, tạo nên một tràng cảnh vô cùng hùng tráng, tựa như thiên binh vạn mã ứng đáp tướng quân chỉ lệnh (mệnh lệnh của tướng quân) mà hết lớn “sát thát” không ngừng vậy...

Con Lang vương liên tiếp gầm gừ mấy tiếng. Ứng với mỗi tiếng gầm nhẹ của nó lại có một tốp những con Phong Lang theo các hướng khác nhau phóng đi. Lang vương chính là đã đưa ra mệnh lệnh!

Một quần lang hơn hai trăm mạng chỉ trong một thời thần (mười lăm phút thời gian) đã nhanh chóng giải tán hết thảy, luân phiên nhau lao đi, hướng tới khu vực vòng ngoài cùng của Đông Lâm khu vực...

- Vù...

Con Lang vương sau cùng cũng rời khỏi cùng một nhóm hai mươi con Phong Lang khác. Hai mươi ma thú hộ tống này, không ngờ chính là cùng một dạng với ba con Phong Lang mà Uất Trì Lạc Nhạn đã bắt gặp khi liên sát Hỏa Ngọc Hầu: không chỉ vô cùng mạnh mẽ mà còn tràn ngập huyết tanh khí tức (hơi thở máu tanh).

Vòng khu vực thứ hai tại Đông Lâm...

- Vừa rồi...

Tiểu Phàm cùng Hỏa Phượng đột ngột đứng lại.

Họ đã nghe thấy tiếng sói hú vang vọng vô cùng ở một nơi xa...

Hai người nhìn nhau một hồi, đều tự hỏi “vừa rồi là gì vậy?”

- Chẳng nghĩ sao?

Hỏa Phượng hỏi.

- Vừa rồi nàng cũng nghe thấy tiếng sói hú phải không?

Tiểu Phàm nhú mày.

- Ủm... nhưng mà... nếu là sói, trong Đông Lâm, theo như thông tin của bản đồ thì chỉ có thể là Phong Lang mà thôi. Vừa xong tiếng hú như vậy... hẳn là có rất nhiều con cùng lúc hú lên rồi, có điều Phong Lang... không hề có tập tính tụ tập thành bầy đàn lớn. Nhiều nhất một bầy sói thông thường chỉ có mười, mười lăm con họp thành mà thôi!

Hỏa Phượng khó hiểu phân tích.

- Quái sự... chúng ta, đi xem chút đi.

Tiểu Phàm suy nghĩ đôi chút rồi nói.

- Nếu quả thực có tồn tại một đàn Phong Lang thì chúng thực sự vô cùng nguy hiểm đó. Chẳng... có chắc là muốn đi xem không?

Hỏa Phượng lo lắng.

- Ủ... ta muốn đi xem thế nào. Theo như nàng nói thì Phong Lang sẽ không bao giờ kết hợp với nhau thành đàn lớn, vậy tròng cảnh ta sắp thấy đây hẳn là sẽ rất hoành tráng. Hơn nữa, chúng ta sẽ chỉ quan sát từ xa mà thôi. Với lại ta muốn xem xem chúng vì lý do gì mà có hành động lớn đến thế...

Tiểu Phàm hiểu kị đáp.

- Ủm... nếu chẳng đã nói vậy thì được rồi.

Hỏa Phượng tuy trong lòng còn có phần lo lắng, nhưng chỉ cần là Tiểu Phàm đã quyết, nàng vẫn sẽ đơn giản mà chấp thuận nghe theo.

- Phải rồi, nàng nhớ ba con Phong Lang mà chúng ta đã gặp lúc trước không? Có lẽ chúng cũng là nghe theo huy động mà hành động đó...

Tiểu Phàm phán đoán.

Hỏa Phượng nhớ tới ba con Phong Lang kia, rồi lại nghĩ tới số lượng thành viên mà đàn sói kia có thể có... trong lòng không khỏi dâng lên lo lắng, nhưng cũng lại cảm thấy hiểu kị: “Không hiểu động cơ hành động của chúng là gì nhỉ? Mà con đầu đàn phải là con sói như nào đây?”

- Đi thôi.

Tiểu Phàm cười cười, thích thú gọi Hỏa Phượng, rồi quay ngược lại, chạy về phía vòng khu vực ngoài cùng. Hẳn chính là nhớ tới hướng chạy của ba con Phong Lang lúc trước, cho nên mới đoán được hướng hành động của quần lang.

Hai người nhanh chóng chạy đi...

Tiếng hú của quần lang không chỉ ảnh hưởng tới hành động của hai người Tiểu Phàm và Hỏa Phượng, mà tất nhiên còn ảnh hưởng tới tất cả mọi người đang ở tại khu vực vành đai danh giới. Bất kể ai nghe thấy tiếng hú ấy, đều bị kinh động mà nhanh chóng chạy về khu vực đầu tiên...

- HẾT CHƯƠNG 24 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Phong lang bầy đàn (3)

- Sao lại là ta? Aaaa... đừng đuổi theo ta nữa... aaaa...

Một nam tử mặc hồi sắc (màu tro, màu ghi) y phục đang hoảng loạn chạy chối chết trong khu vực ngoài cùng của Đông Lâm. Y phục của y hiện tại đã rách bươm, nom vô cùng khổ sở, đồng thời trên vạt áo của không thiếu những vết cào, vết cấn xước của ma thú. Trước ngực, sau lưng, chân trái, tay phải, ... đầu đầu cũng thấy vết thương đang rỉ máu. Có điều, tuy rằng số lượng vết thương rất nhiều, nhưng lại không quá trầm trọng, chủ yếu chỉ gây cản trở cho hành động của nam tử này mà thôi, chứ không hề gây nguy hiểm tới tính mạng của y.

Nam tử kinh hãi nhìn lại phía sau...

Một nhóm bốn con Phong Lang đang dàn hàng, không nhanh, không chậm bám sát theo y.

Nam tử này danh tự là Trịnh Yên Phong, là người của một gia tộc nhỏ tại Thương Lan Quốc. Y cũng như bao người khác, lần này đến Vô Cực viện đăng kí thi tuyển chính là mong muốn có được một vị trí trở thành tân sinh của năm nay. Vòng sơ tuyển y đã may mắn vượt qua, đến lúc tham gia Truy Phong Hội, y cũng bình yên lập sát được ba con ma thú, và cướp được một ma tinh hạch Dẫn Khí sơ giai của thí sinh khác. Tính cho tới thời điểm trước khi bị bốn con ma thú này vô cớ truy đuổi thì khí vận của y cũng không tệ một chút nào. Thế nhưng, vừa rồi, sau khi hạ sát một con ma thú tầm thường, đột nhiên bốn con ma thú hung mãnh này xuất hiện, rồi tấn công hấn. Lúc đầu hấn còn tưởng là hấn đã không may cướp đi con mồi của chúng, nhưng về sau hấn dần phát hiện ra là phán đoán của hấn đã nhầm. Bốn con ma thú này căn bản là không hề muốn hạ sát hấn, chúng chỉ đơn giản là muốn “vờn” hấn mà thôi. Nhưng vì sao chúng lại làm vậy thì hấn không có hiểu. Hơn nữa tại sao lại là hấn cơ chứ? Lúc trước hấn có đi cùng một thí sinh nữa, nhưng khi bốn con Phong Lang này đến, chúng lại chỉ truy đuổi có mình hấn, mà bỏ qua người kia. Tất nhiên người kia cũng chẳng hề đuổi theo để giải nguy cho hấn, bởi hai người họ chỉ là “bèo nước tương phùng”, chứ không phải là bằng hữu, hay có quan hệ thân thiết nào cả. Hơn nữa, dù người đó có là kẻ trọng nghĩa mà trong lòng nảy sinh ý niệm muốn cứu hấn đi chăng nữa, thì y cũng không có khả năng. Một con Phong Lang trong bốn con ma thú này đã hết sức mạnh mẽ rồi, theo như Yên Phong dự đoán, thì con bốn con này có lẽ cũng đã đạt tới Dẫn khí trung kì bán bộ (Dẫn khí trung kì bán bộ tức là đã bước nửa chân sang cảnh giới Dẫn khí trung kì, nhưng chưa hoàn toàn đạt được cảnh giới này). Chỉ một con ma thú như thế thôi, bản thân Yên Phong hay người thí sinh kia cũng đã chẳng thể nào đối phó nổi rồi, chứ đừng nói tới bốn con cùng truy đuổi!

Yên Phong thờ hồng hộc, trong mắt toàn một “màu” sợ hãi, vừa chạy vừa nghĩ cách thoát thân. Đang chạy nhanh, y đột ngột chuyển hướng, oằn người quật sang trái, y định là muốn quật gấp để kéo dài khoảng cách với bốn con ma thú đáng sợ kia. Nhưng...

Vù...

Một con Phong Lang ngoài cùng bên trái có lẽ đã đọc được chuyển động của y từ trước, cho nên đã nhẹ nhàng búng người sang ngang, tương ứng chặn đứng hướng tiến của Yên Phong.

Xoạt xoạt xoạt...

Yên Phong sợ hãi, vừa nhìn thấy khuôn mặt và hàm răng trắng ón đầy hăm dọa của con sói, y lập tức ghì chặt mũi chân xuống mặt đất, trượt đi mấy bước, mới đứng lại được.

Toàn thân toát mồ hôi, phần vì mệt mỏi, phần vì kinh hãi, Yên Phong tuyệt vọng nhìn xung quanh.

Bốn con Phong Lang nhón nhơ quan sát y.

Rồi một con sói – dường như là con chỉ huy, từ từ tiến đến phía Yên Phong. Nó vừa bắt đầu hành động, ba con kia cũng cùng lúc di chuyển. Chúng tạo thành trận hình bán nguyệt (trận hình nửa vòng cung), rồi dần ép tới phía Yên Phong. Hấn càng lúc càng sợ hãi, thầm nghĩ: “Không lẽ chúng đã chán vờn ta rồi sao? Định giết ta rồi ư?”

- Gừ...

Con thủ lĩnh gầm nhẹ một tiếng, hai mắt lóe hung quang, hàm răng hoắt nhọn lộ ra, nước miếng rớt xuống thành ròng, thân hình dướn lên một cái...

- A a a a... Đứng...

Yên Phong hét lên thất thanh, lập tức theo phản xạ, xoay người bỏ chạy thực mạng. Ý niệm cầu sinh khiến cho y nhan chóng đạt tới tốc độ chạy trốn mà trước nay chưa từng có được...

Bốn con Phong Lang ngoảnh đầu nhìn nhau, rồi dường như chúng vừa “cười”!

Cả bốn lại nhàn nhã truy đuổi Yên Phong...

Cứ như thế, mỗi lần Yên Phong có ý định chạy trốn, hay thay đổi phương hướng, bốn con Phong Lang lại ngăn chặn hấn lại, rồi ép hấn phải chạy theo một phương hướng cố định...

Chuyện này diễn ra không chỉ ở một nơi, mà tại khu vực ngoài cùng của Đông Lâm, những tình cảnh tương tự đang không ngừng diễn ra... Ba bốn con Phong Lang cùng truy ép một người, hai người; chín, mười con lại xử lí nhóm năm, bảy người;...

Tiêu Phàm và Hỏa Phượng cũng vừa trông thấy một nhóm năm con Phong Lang truy áp một đội ba thí sinh tham gia thi tuyển. Hai người họ liền nhanh chóng đuổi theo ở khoảng cách xa để theo dõi...

- Hỏa Phượng, nàng nhận ra chứ hả?

Tiêu Phàm hỏi khẽ.

- Ừm... Dường như năm con Phong Lang này không hề có ý hạ sát tổ đội kia, chúng có lẽ là muốn dồn ép ba người này chạy tới một nơi nào đó...

Hỏa Phượng đáp.

- Không sai! Vậy có nghĩa là chúng đang bắt tù binh! Việc này đúng là rất “hoành tráng” đây...

Tiêu Phàm nói.

- Hơn nữa thực lực năm con Phong Lang này cũng rất mạnh đi. Nếu là Dẫn khí kì sơ giai thông thường, có lẽ là một con cũng chống không nổi, còn năm con cùng hợp lực thế này... chắc chỉ có Dẫn khí trung giai mới có khả năng địch lại được mà thôi. Nếu như đàn Phong Lang mà chúng ta đang tìm đến kia toàn những thành viên như này, thì...

Hỏa Phượng lo ngại, nói nửa chừng.

- Thì rất đáng sợ!

Tiểu Phàm tiếp lời nàng.

- Phải.

Hỏa Phượng gật đầu.

- Nhưng cũng rất hiếm có, rất đặc biệt. Đòi người chưa chắc sẽ thấy được cảnh này lần thứ hai, cho nên ta càng muốn đi xem...

Tiểu Phàm thích thú nói.

- Chàng... thật là “điếc không sợ súng” mà.

Hỏa Phượng lắc đầu than nhẹ.

- Biết làm sao được. Hiểu kì chính là bản tính của nhân loại mà, phải không? Đừng nói với ta là nàng một chút tò mò cũng không có nha...

Tiểu Phàm cười cười.

- Ừ thì... cũng có đôi chút.

Hỏa Phượng cũng cười đáp.

Tiểu Phàm mỉm cười, rồi tăng tốc đuổi theo mấy thân ảnh phía trước. Dường như năm con ma thú đang gia tăng tốc độ, đồng thời cũng là dồn ép ba nhân loại kia phải chạy nhanh hơn...

Trịnh Yên Phong hốt ha hốt hải chạy trốn khỏi bốn con Phong Lang vẫn đang dai dẳng truy đuổi phía sau.

Bỗng nhiên cước bộ của y chậm lại một nhịp, bởi vì phía trước y chính là một liên hoàn những bụi rậm và liên đẳng chằng chịt, rậm rạp, khiến cho y không thể nhìn được phía trước là gì.

Yên Phong lại nhìn ra phía sau, bốn cái đầu sói khát máu đang nhanh chóng tiến về phía này.

“Liều thôi...”, trong con tuyệt vọng, Yên Phong tự nhủ, rồi phóng mình thật nhanh qua đám cây rậm. Giả như phía sau đám rậm rạp kia là một miệng vực không đáy thì hẳn chết chắc rồi. Nhưng đó vẫn sẽ là một cái chết nhẹ nhàng, còn hơn là bị ma thú cắn xé mà phải chết trong đau đớn. Cho nên Yên Phong càng có lý do để liều mình...

Vút, thân ảnh y phóng vút qua đám liên đẳng, rồi...

Bịch...

Y hạ xuống mặt đất.

Yên Phong sợ hãi mở hai mắt nhắm nghiền ra...

- Đây là...

Một cảnh tượng vô năng hình dung xuất hiện trước mắt y.

Hắn hiện đang đứng tại một mảnh đất bằng phẳng rất rộng lớn, nhưng tại đây, hắn không chỉ có một mình... rất nhiều người khác cũng đang tụ tập tại nơi này!

Yên Phong quan sát những người khác. Họ, mười phần thì bảy phần giống hắn, đều vô cùng mệt mỏi và hoảng loạn. Người nào người nấy đều rách rưới, máu me tơi tả, hết sức thảm hại.

Xoạt... xoạt... xoạt...

Bỗng nhiên lại có mấy thân ảnh lao nhanh ra từ khu vực rậm rạp xung quanh. Họ cũng như những người ở đây: yếu nhược và tuyệt vọng.

Yên Phong như chợt nhớ gì đó sau giây phút ngỡ ngàng. Y vội vã quay cả thân người lại nhìn về phía sau.

Bốn con sói vừa truy đuổi y đang đứng đó, cách y một đoạn... Chúng không hề đuổi tới nữa, mà chỉ đứng như vậy, có lẽ là để canh phòng đám người đông đúc đang bị dồn lại vào giữa mảnh đất.

Yên Phong cũng không phải con người ngu độn, cho nên liền nhận ra toàn bộ sự tình.

“Ha ha ha... thật không ngờ, chúng không phải vờn ta mà là đã liên tục dồn ép để khiến ta chạy về đây. Ma thú “trăn” nhân loại sao? Đây là cái gì?”, Yên Phong cay đắng nghĩ thầm.

- Tiểu Phàm, cái này...

Hỏa Phượng kinh hãi, quay sang nhìn Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu, mắt vẫn không dám rời khỏi khu đất rộng lớn.

Hai người họ cũng là vừa đến được nơi này. Sau khi thấy được tình cảnh đang diễn ra, hai người họ liền một hồi kinh hãi. Cả hai đều là người thông minh, cho nên chỉ nhìn qua là hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Tiểu Phàm cười cười, nói:

- Ma thú có trí tuệ kém nhân loại sao? Vậy đây là cái gì? Ta không sai mà, cảnh tượng thế này, nếu như không xem sẽ tiếc cả một đời...

Hỏa Phượng và Tiểu Phàm đều im lặng nấp sau một tảng đá lớn ở phía xa khu đất bằng phẳng, tiếp tục quan sát diễn biến...

Tiểu Phàm nheo mắt quan sát, miệng lẩm bẩm:

- Lang vương?

Hỏa Phượng không hiểu sao thấy sức ép nặng nề khi nhìn thấy con ma thú đó, bàn tay siết chặt, miệng nói khẽ:

- Chỉ có thể là nó thôi...

Phía Nam bãi đất trống, quần lang đang làm nhiệm vụ canh gác đám thí sinh bị vây bắt từ từ tránh ra thành một lối đi lớn, một con hắc Phong Lang khôi vĩ từ từ tiến đến vùng trung tâm. Không còn nghi ngờ gì nữa, nó chính là con Lang vương...

Lúc đầu còn chưa thấy có chuyện gì, nhưng theo mỗi bước chân, mỗi lần bộ vuốt to lớn của nó chạm xuống mặt đất, một xung chấn động vô hình liền từ từ lan ra... Ban đầu chỉ như vụ khí (sương khói) trong suốt, nhưng dần dần sức ép tăng lên liền trở thành giống như đại hồng thủy vậy! Đó chính là khí tức của cao thủ, sức đè nén vô cùng khủng khiếp của chân khí chênh lệch cấp bậc: cuộn cuộn giống như có thể cuốn phăng mọi thứ...

Chính vì lẽ đó, hai người Tiểu Phàm và Hỏa Phượng dù đang ẩn nấp ở xa vẫn cảm thấy không chỉ nhục thân mà cả tâm trí đều như bị một tảng đá ngàn cân đè lên, khó chịu vô cùng. Hơn nữa sức nặng của cái “tảng đá” kia còn không ngừng tăng lên nữa...

Hai người họ đều đạt tới sức chiến đấu tương đương với Dẫn khí trung kỳ, lại còn cách Lang vương một khoảng lớn, vậy mà còn cảm thấy khó chịu tới như vậy, thì những thí sinh bị vây ở trung tâm khu đất còn phải chịu áp lực lớn đến đâu nữa...

Bịch... bịch... bịch...

Một người khụy gối xuống, rồi lại tiếp một người, rồi hai người,... liên tiếp có những người trong đám thí sinh tại bãi đất trống phải quỳ xuống!

Đó không phải là cơ thể suy nhược, hay đầu óc choáng váng, mà đó chính là uy áp đáng sợ của con Lang vương đã ép họ phải khuất phục.

Tiểu Phàm nhìn sang Hỏa Phượng, khó nhọc hỏi:

- Đây là cái gì vậy?

Hỏa Phượng nhăn mày, đáp:

- Cường giả uy áp.

- Đó là cái gì?

Tiểu Phàm hỏi lại.

Hỏa Phượng trả lời:

- Đó chính là sự chênh lệch sức mạnh chân khí. Giữa hai tu đạo giả chênh lệch về cấp độ chân khí thì sẽ xảy ra hiện tượng này. Người có đẳng cấp chân khí cao hơn hẳn người kia thì chỉ cần y phóng xuất chân khí ra khỏi cơ thể là đã có thể áp chế đối thủ rồi. Tu đạo là con đường vô cùng khó khăn, là con đường để tiến đến sự hoàn hảo cho bản thân. Cho nên khi tu đạo giả đạt tới đẳng cấp cao hơn cũng tức là đã đưa bản thân trở nên vượt trội hơn so với

lúc trước. Nói cách khác, tu đạo giả đạt cấp độ cao hơn so với những tu đạo giả có cấp độ dưới mình thì chính là đã ở một vị trí cao hơn trong tháp tạo hóa. Điều đó giống như là sư tử và nai, hươu vậy, chỉ cần sư tử xuất hiện, tỏ rõ uy phong của nó, thì nai, hươu sẽ phải hoảng sợ mà bỏ chạy. Có điều uy áp chân khí của tu đạo giả còn đáng sợ hơn nhiều. Việc dùng uy áp hạ sát người chưa phải là chưa từng có ở tu chân giới. Chỉ cần sự chênh lệch đủ lớn thì việc dùng uy áp giết người là có thể làm được...

Tiểu Phàm nuốt cái ực. Hắn thật không ngờ uy áp có thể đáng sợ tới vậy. Rồi hắn lại nhớ tới người thiếu niên thần bí cùng đoàn áp tiêu Triệu gia lần đó. Hắn là thứ mà hắn đã cảm nhận được khi thấy y phóng thích chân khí chính là uy áp rồi. Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Tiểu Phàm lại nhớ tới cái gì, liền đưa tay vào trong áo, nắm nhẹ lấy một vật. Đó chính là chiếc túi hương mà người đó đã tặng hắn. Trong lòng hắn liền dâng lên sự khó hiểu. Kẻ đó rốt cuộc là có ý gì...

Sau một thời gian ngắn, đa phần đám người bị bao vây đều đã phải quỳ rạp xuống đất cả, chỉ còn lại một vài người còn có thể còng lưng cố gắng chịu đựng không ngã xuống mà thôi...

Tiểu Phàm quan sát mấy người còn đứng được, liền nhận được một trận bất ngờ:

- Tiền Minh Tâm?!

- Ai cơ? Chẳng có quen hả?

Hỏa Phượng nghe Tiểu Phàm gọi tên, liền nghi hoặc hỏi.

- Bộ nàng không nhớ y sao?

Tiểu Phàm ngạc nhiên.

Hỏa Phượng nhíu mày suy nghĩ, nhưng rồi cũng lắc đầu.

Tiểu Phàm liền nói:

- Hắn chính là kẻ mời nàng đổi ẩm ở đêm dạ hội đó...

Hỏa Phượng ngẫm nghĩ một lúc rồi cũng “à” một cái nhớ ra.

- Thật là không ngờ chúng ta lại gặp lại y ở đây... Gur...

Tiểu Phàm đang nói dở, đột nhiên lại nhăn mặt, nghiêng chặt răng...

Hỏa Phượng đồng thời cũng thế, hoa dung nhăn nhó, hai môi mím chặt.

- Phụt...

Ở xa, mấy người còn đứng vững đồng loạt phun máu!

Tiểu Phàm lo lắng nói:

- Uy... uy áp... đột ngột tăng...

Hỏa Phượng không đáp chỉ gật đầu.

Hai người họ giờ đây đều cảm thấy toàn thân cứng đờ, dường như muốn đứng lên là hết sức khó khăn.

Bịch... bịch...

Mấy người đang đứng tại bãi đất trống cuối cùng đã không chịu nổi mà khuỵu xuống đất. Nhưng, sau cùng vẫn còn một bóng ảnh gượng đứng đó... Kẻ đó, không ai khác, chính là Tiền Minh Tâm.

Tiểu Phàm cũng phải ngạc nhiên, chỉ cần là người có khả năng quan sát đôi chút đều có thể nhận ra căn bản Tiền Minh Tâm không phải là mạnh hơn mấy người kia, mà là hắn có ý chí mới là thứ giúp hắn đứng tới bây giờ. “Tên này cũng khá đó chứ...”, Tiểu Phàm thầm đánh giá lại Tiền Minh Tâm.

Sau độ nửa thời thần (khoảng năm đến bảy phút đồng hồ), cuối cùng uy áp do Lang vương tạo ra cũng giảm dần đi... Tất cả mọi người đều cảm thấy dễ thở hơn rất nhiều.

- Hú ú ú...

Lang vương hú lên một tiếng hú dài đầy đau thương rồi cứ đứng như vậy nhìn lên mặt trăng giờ rọi sáng bầu trời đêm...

Hai người Tiểu Phàm chỉ lặng lẽ quan sát, chứ không nói gì thêm nữa...

Sau độ một tuần trà (khoảng nửa giờ), con Lang vương cuối cùng cũng có hành động... Nó quét mắt một lượt, cuối cùng dừng lại trên đám người đang suy nhược phía trước mặt.

Tiểu Phàm và tất cả mọi người ở đó đều vô cùng kinh hãi vì hành động tiếp theo của nó. Bởi vì, Lang vương đã mở miệng ra, và... nói! Phải chính là nói, nó nói tiếng của nhân loại.

- Có lẽ các ngươi đều thắc mắc tại sao bản thân mình lại bị bắt tới đây phải không? Lý do chính là trên người các ngươi đều có lưu lại khí tức nhi tử của A Kháp Lạp Cách ta. Và... nó đã bị hạ sát!

Lang vương lạnh lùng nói. Giọng nó không mạnh cũng chẳng nhẹ, nhưng âm hàn tựa băng sương, vô cùng đáng sợ... Lạp Cách tiếp:

- Dù rằng ta muốn giết hết các ngươi cho hả dạ, nhưng ngài ấy sẽ không cho phép ta làm vậy. Cho nên, ta sẽ chỉ trừng trị thủ phạm đã giết con ta mà thôi. Nhưng mà... những kẻ liên quan ở đây đều phải trở thành phế nhân!

Mọi người trong toàn trường vốn đã sợ hãi, nay nghe Lang vương nói vậy, liền càng thêm kinh hoàng. Liên tiếp những tiếng xì xào vang lên: “Làm sao bây giờ?”, “Làm thế nào đây?”, “Là tên khốn nào đã giết con của tên Lạp Cách kia?”...

Phong Lang vương lại lên tiếng:

- Nhưng mà ta sẽ cho các ngươi một cơ hội...

Lời Lạp Cách vừa dứt, đám người liền im lặng hoàn toàn, trong mắt liền lóe lên một tia hy vọng...

- Bây giờ, ta sẽ cho tất cả các ngươi một canh giờ, hãy nhớ kỹ, một canh giờ... chỉ cần các ngươi có thể giao nộp ra thủ phạm hạ sát con ta, ta sẽ để đám người còn lại được an toàn rồi đi, sẽ không phải trở thành phế nhân nữa... Một canh giờ, bắt đầu...

Lang vương từ tốn nói.

Tiểu Phàm tuy ở xa nhưng vẫn nghe rõ từng lời mà Lạp Cách nói, hắn cười khinh khỉnh, tự nói: “Cho thêm một cơ hội? Chẳng qua là muốn đám người kia tự giết nhau mà thôi! Nghe qua thì có vẻ như là cho thêm một tia hy vọng, nhưng trong số người kia có được mấy kẻ dám đứng cảm nhận tội lỗi rồi chịu chết. Đến khi một canh giờ gần qua đi, họ chắc chắn sẽ rơi vào hoảng loạn và tuyệt vọng hoàn toàn. Cho một tia hy vọng, rồi dần dần cắt đứt tất cả - đó chính là sự dày vò đáng sợ vô cùng. Còn nếu may mắn, mà họ có thể đưa ra kẻ thủ phạm, thì không phải là tên A Kháp Lạp Cách kia đã đạt được mục đích rồi hay sao? Hơn nữa, chỉ là “hắn” hứa thả đám người kia đi, chứ bầy đàn của hắn đâu có hứa đâu. Hừ... chỉ cần hắn không ra tay thì không phải là vẫn giữ được lời hứa rồi ư? Còn bầy của hắn có ra tay hay không lại là chuyện khác. Vương lang quả nhiên là vương lang, thủ đoạn thực ghê gớm!”

Quả nhiên như Tiểu Phàm dự đoán, đám người kia bắt đầu mâu thuẫn lẫn nhau...

- Là ngươi phải không? Ta thấy ngươi lăm lét từ nãy tới giờ...

- Không phải ta...

- Mau giao nộp ma tinh hạch ra đây, để mọi người cùng kiểm tra. Nếu có ma tinh hạch Phong Lang thì chính là ngươi...

- Hay là ngươi...

- Là kẻ nào? Mau khai ra... đừng để mọi người chết vì ngươi...

- Là tên khốn ngươi phải không? Ta nhìn thấy ngươi giết Phong Lang...

- Đã nói là không phải ta mà...

Toàn trường trở nên vô cùng hỗn loạn, kẻ nói, người chối, kẻ đánh, kẻ đá... Ngươi nắm cổ áo ta, ta bóp cổ ngươi... Cứ như thế, thời gian càng trôi, bọn họ càng nghi ngờ nhau, càng xung đột lớn hơn. Thậm chí có những kẻ vì không chịu nổi áp lực, lại lòi qua, tiếng lại mà đã rút vũ khí ra, chuẩn bị chém giết đến nơi.

Cuối cùng, một canh giờ đã gần trôi hết...

- Là ai, mau nhận đi... làm ơn...

- Rốt cuộc là kẻ nào... cầu xin ngươi nhận tội đi...

Kẻ yếu đuối cầu xin, kẻ tức giận la ó, có kẻ khóc lóc, méo máo... Những kẻ đánh nhau thì tiếp tục chém giết... Thậm chí có kẻ còn không chịu nổi áp lực tâm lý mà muốn tự vẫn... Những khuôn mặt hoang mang đó, những ánh mắt tuyệt vọng đó tạo nên một khung cảnh vô cùng đáng sợ...

- Là taaaa!

Bỗng nhiên một tiếng hét lớn vang lên khiến cho mọi âm thanh khác im bật.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía người vừa hét lên ai tiếng kia.

Tiền Minh Tâm là người đó!

-HẾT CHƯƠNG 25-

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ra mặt

- Là hần sao?

Tiểu Phàm ngạc nhiên...

Mọi người tại khu đất sau giây phút ngạc nhiên, liền bắt đầu phản ứng lại.

- Thì ra là ngươi... sao không chịu nhận sớm hả?

- Phải đó, để bọn ta phải chịu khổ?

- Tên khốn!

- Đi nộp mạng cho nhanh đi...

Mỗi người một câu tạo thành tràng cánh chửi bới vô cùng khủng khiếp. Tất cả đều nhắm vào Tiền Minh Tâm.

- Được lắm. Không ngờ là ngươi...

Lang vương vốn im lặng từ đầu tới giờ, cuối cùng cũng lên tiếng:

- ... vừa rồi ngươi là người cuối cùng còn trụ vững phải không? Ý chí của ngươi rất mạnh mẽ. Nói thực là ta có ấn tượng không hề tệ về ngươi. Ta vốn định thả ngươi đi đầu tiên. Nhưng mà bây giờ, ngươi lại là kẻ hạ sát nhi tử của ta, đáng tiếc là ta không thể tha cho ngươi được...

Tiền Minh Tâm cười cười, nói:

- Chết thì chết... Nhưng mà, ta chết rồi, ngươi có thật sẽ để những người còn lại này an toàn rồi đi không? Hay là ngươi sẽ để cho những thành viên trong đàn tấn công họ. Dù sao thì ngươi chỉ hứa là “ngươi” sẽ cho họ đi, còn đàn của ngươi thì không có hứa vậy...

“Ồ. Không tệ. Cũng nhận ra sao?”, Tiểu Phàm lại lần nữa phải đánh giá lại nam tử tên Tiền Minh Tâm này.

Mọi người lập tức cứng đờ người, giờ họ mới nhận ra điểm chết trong câu nói lúc trước của Lạp Cách...

- Hắc... hắc... sắc sảo lắm. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ đảm bảo sự an toàn cho tất cả bọn họ. Tộc đàn của ta cũng sẽ không ra tay... Được rồi, bây giờ thì giao ra ma tinh hạch của nhi tử ta ra đây...

Lang vương nheo mắt nói.

- Ta... làm mất rồi!

Tiền Minh Tâm mỉm cười, thản nhiên trả lời.

- Hừ... ngươi nói dối! Căn bản ngay từ đầu, ngươi đã không phải kẻ đã hạ sát con ta. Nếu không biểu hiện của ngươi đã không hề thản nhiên như vậy. Ngươi chẳng qua là ngu ngốc muốn làm anh hùng cứu những nhân loại ở đây mà thôi...

Lạp Cách thở ra một hơi, lên tiếng.

- Ai quy định giết nhi tử của ngươi thì ta phải sợ hãi? Ta vốn không có sợ chết. Bộ như vậy không được sao? Ta còn rất đáng trí nữa, làm mất đồ với ta chỉ là chuyện bình thường mà thôi...

Tiền Minh Tâm bình thản giải thích.

“Dùng cảm, nhưng mà... Tên này chắc từ nhỏ đọc sách thánh hiền mà lớn lên đây mà. Tính tình hắn còn có phần trẻ con nữa, tuy đầu óc thông minh, nhưng lại quá bốc đồng và hiếu thắng...”

Tiểu Phàm lắc đầu.

- Ha ha ha... nếu nguoi đã muốn chết thể thì ta sẽ toàn vẹn cho nguoi. Nhưng mà cái chết của nguoi sẽ vô dụng thôi. Ta sẽ tiếp tục ép đám nguoi kia, đến khi nào hung thủ thực sự chịu ra mặt thì thôi.

A Kháp Lạp Cách nhẹ nói.

- Nguoi...

Tiền Minh Tâm tức giận tức mức nghẹn họng, không nói được một lời nào.

Mọi người ngơ ngác một lúc, liền hiểu ra mọi chuyện. Tiền Minh Tâm không phải là hung thủ, y là muốn hy sinh thân mình để bảo vệ họ, còn tên hung thủ kia vẫn đang lẩn trốn...

- Tiểu Phàm, nên làm gì đây?

Hòa Phượng nhìn đám người kia, lo lắng hỏi.

- Ta cũng không biết nữa. Nếu có cơ hội cứu họ, ta sẽ ra tay ngay. Nhưng hiện tại... thực lực hai người chúng ta thì đúng là không thể làm được gì rồi. Hơn nữa, giả như có thể tập hợp chiến lực của cả đám người kia nữa thì cũng chẳng thể thoát nổi...

Tiểu Phàm lắc đầu nói.

Hòa Phượng nghe hắn nói vậy cũng biết là đúng, cho nên đành im lặng...

Lang vương lại lạnh nhạt cắt lời:

- Các nguoi còn một thời thần! (một thời thần tương đương khoảng mười lăm phút đồng hồ)

Mọi người lại nháo nhào hết cả lên, sự tuyệt vọng thật sự vốn sớm đã lan tràn nay đã hoàn toàn bao phủ bọn họ.

Tiểu Phàm chau mày suy nghĩ: “Rốt cuộc phải làm gì đây? Phải làm gì để cứu được họ? Ta sao mới cứu được họ đây?” Đầu óc hắn liên tục xoay vần... “Khoan đã! Ta cứu?”

Chật!, hắn vỗ một cái vào chán, thầm nói mình ngớ ngẩn.

Hòa Phượng thấy hành động của hắn, liền hỏi:

- Sao vậy?

- Ta nghĩ ra cách cứu họ rồi! Nhưng mà... cách này chỉ có năm phần thành công mà thôi. Còn, nếu thất bại thì ta cũng khó thoát...

- Cách gì?

Hòa Phượng lo lắng hỏi ngay.

- Chờ Học viện tới giải nguy.

Tiểu Phàm đáp gọn.

- Chờ? Đó là cách sao?

Hòa Phượng cảm thấy không hiểu ý của Tiểu Phàm.

- Đúng hơn là kéo dài thời gian chờ người của Học viện tới ứng cứu.

Tiểu Phàm giải thích.

- Sao chàng biết là họ sẽ tới?

Hòa Phượng hỏi.

- Muội quên đây là Truy Phong Hội rồi sao? Không phải nam tử Lưu Vu lúc trước tại đêm dạ hội có nói rằng, trong Truy Phong Hội sẽ có Giám sát viên quan sát các thí sinh hay sao? Phong Lang bày đàn này có hành động lớn như vậy chắc chắn các Giám sát viên kia đều đã nhận biết được. Mà một khi đã biết thì họ sẽ phải tới ứng cứu chúng ta. Nhưng đã một thời gian dài rồi, chưa thấy ai cả, vậy chỉ có thể là họ không đủ sức để cứu viện, cho nên đã

phải cho người về báo tin cho Học viện. Người của Học viện có lẽ đã đang trên đường tới đây rồi. Vì thế vấn đề bây giờ chỉ còn là thời gian mà thôi!

Tiểu Phàm giải thích.

- Vậy nguy cơ duy nhất chính là chúng ta kéo dài không đủ thời gian phải không?

Hỏa Phượng là lập tức hiểu rõ kế hoạch và nhận ra sơ hở của nó.

- Ừ... Nếu người của Học viện đến không kịp, chỉ sợ ta và đám người này đều sẽ bị giết ngay tại đây...

Tiểu Phàm nghiêm mặt nói.

- “Chúng ta”! Không phải “ta”...

Hỏa Phượng đột nhiên cắt lời Tiểu Phàm, dứt khoát nói.

Tiểu Phàm đang nói cũng phải ngừng lại, cảm động nhìn Hỏa Phượng.

- Ta sẽ không để chàng một mình dẫn thân vào nguy hiểm đâu...

Hỏa Phượng kiên định nhấn mạnh.

“Hỏa Phượng ơi là Hỏa Phượng, nếu không phải trong lòng ta sớm đã chỉ có một mình Tiểu Nguyệt thì...”

Tiểu Phàm nghĩ thầm.

- Nha đầu ngốc, đây là chuyện sinh tử, không phải muốn đi là được đâu. Hơn nữa nàng đi chưa chắc đã giúp được gì hơn. Kế hoạch này chỉ cần một người là thực hiện được. Ta không muốn nàng dẫn thân vào nguy hiểm một cách vô ích như vậy.

Tiểu Phàm lắc đầu xoa đầu Hỏa Phượng, nhẹ nhàng khuyên bảo.

- Không! Ta phải đi!

Hỏa Phượng đưa tay lên, nắm chặt lấy bàn tay của Tiểu Phàm, kiên quyết trả lời.

Tiểu Phàm cười nói:

- Nàng có muốn ta sống sót trở ra không? Nếu muốn thì trước hãy để ta yên tâm rằng nàng được an toàn, như vậy ta mới bình tĩnh ứng phó được với mọi chuyện... Chỉ có như thế, kế hoạch này mới có cơ hội thành công. Với lại, ta cũng có việc cho nàng mà. Trong lúc ta kéo dài thời gian, ta muốn nàng hãy rời khỏi Đông Lâm, rồi đến quán trọ của Bao huynh, báo tin khẩn cấp cho người của Học viện, để chắc chắn rằng họ sẽ cử người tới cứu chúng ta. Nàng phải nhớ chạy thật nhanh, và không được đứng lại, thời gian chính là thứ quý giá nhất với chúng ta bây giờ. Có hiểu không?

- Nhưng mà...

Hỏa Phượng vẫn không buông tay hắn ra, ngập ngừng nói. Nàng dường như đang cố tìm ra một lý do phù hợp nào đó để thuyết phục được Tiểu Phàm, nhưng cố mãi mà vẫn tìm không ra.

Tiểu Phàm nhẹ gỡ bàn tay nhỏ bé của nàng ra, nói:

- Thời gian sắp hết rồi, hãy để ta đi đi...

Hỏa Phượng cúi mặt, nhẹ buông bàn tay Tiểu Phàm ra:

- Chàng... phải cẩn thận...

- Ta đâu có đi chết đâu, việc gì nàng phải nói những lời như là cuộc ly biệt cuối cùng vậy...

Tiểu Phàm tươi cười nói.

Hỏa Phượng không đáp, mặt cúi gằm, hai vai run run. Nước mắt nàng đã ngân ngân nơi khóe mi... Sau rồi nàng cũng vội vã đứng dậy, chạy nhanh đi. Vừa chạy, nàng vừa lấy tay lau đi nước mắt đã lăn chã rơi...

Tiểu Phàm nhìn theo thân ảnh Hỏa Phượng đã xa dần...

Hắn từ từ đứng dậy, phui phui y phục, bước ra khỏi tầng đá, rồi tiến đến khu đất trống...

“Hỏa Phượng à, ta thực không muốn phải nhìn nàng chết trước mắt ta. Ta đã đánh mất Tiểu Nguyệt mà bất lực không thể làm gì. Nếu như lần này nàng cũng vì ta mà xảy ra mệnh hệ gì, nếu như ta lại khiến cho một người con gái yêu ta phải chết, thì chỉ sợ, mãi mãi, ta sẽ chẳng bao giờ có thể tự tha thứ cho

bản thân mình được. Vì thế nàng phải an toàn rời khỏi nơi đây, biết không? ”

Vừa nhẹ bước, hấn vừa tự nhủ trong lòng.

Xoạt... xoạt...

Tiểu Phàm từ từ bước ra khỏi đám liên đăng bao quanh khu đất trống...

Hấn vừa xuất hiện, hai con Phong Lang đang canh gác, lập tức nhận ra, gầm gừ, đang định tiến đến thì Lang vương lên tiếng:

- Để cho hấn vào...

Tiểu Phàm bình thần tiến đến khu vực trung tâm, đứng chắn trước đám người đang bị vây khốn...

Mọi người đều ngơ ngác, không hiểu tên tiểu tử mặc lam sắc y phục này là ai, sao tự nhiên lại xuất hiện ở đây. Duy chỉ có Tiền Minh Tâm là nhận ra:

- Người...

Tiểu Phàm cười mỉm, quay đầu lại, nói:

- Tiền Minh Tâm phải không? Vừa rồi người rất khá...

Tiền Minh Tâm tự nhiên không biết nói gì cho phải nên cứ há miệng mà không có một âm thanh nào được thốt ra.

A Kháp Lạp Cách lạnh nhạt nói:

- Người là ai? Vừa rồi người và nữ tử vừa rời khỏi còn nấp ở tầng đá kia, giờ sao lại bước ra đây. Trên người người không có khí tức của nhi tử ta, cho nên việc này không có liên quan tới người...

Tiểu Phàm khẽ cười, chậm rãi nói:

- Xin ra mắt Lang vương các hạ. Ngồi không đổi họ, đi không đổi tên, họ Lâm, tự Tiểu Phàm chính là tại hạ. Vì khuôn mặt tuần tú, phong thái vượt trội hơn người, đạo hạnh (đăng cấp tu luyện) lại bất phàm, cho nên thường được người đời gọi là “Siêu phàm thoát tục tuần tú vô địch công tử”. Lại nói tại hạ từ xưa tới nay, dù đi tới đâu cũng có người biết tới danh tiếng, không hiểu Lang vương đã từng nghe qua chưa?

- Hừ... đừng có nói nhảm, mục đích của người là gì?

Lạp Cách nheo mắt nói.

- Tại hạ vốn là người trọng tình cảm, lại có mối giao hảo với Tiền huynh đây...

Nói đoạn, hấn Tiền Minh Tâm, rồi tiếp:

- ... Thấy huynh ấy bị vây trong cảnh khốn cùng, cho nên không thể làm ngơ, đành phải bước ra đây, mong rằng có thể giúp huynh ấy rời đi an toàn...

- Ô, người định làm thế nào?

Lang vương trong giọng nói có phần trêu ghẹo hỏi.

- Tại hạ cái gì cũng tốt, cái gì cũng hay, chỉ có tài thuyết phục là không có được...

Tiểu Phàm “khiêm tốn”.

- Ta thì không cho là vậy đâu...

Lang vương châm chọc.

- Các hạ quá khen...

Tiểu Phàm gập người, chấp tay đa tạ. Hấn nói tiếp:

- Trước hết xin mời Lang vương nghe tại hạ kể một câu chuyện đã...

Lang vương nhíu mày...

Tiểu Phàm lập tức để ý thấy, liền nói ngay:

- Ấy, các hạ đừng nóng vội, xin cứ nghe tại hạ nói, rồi sẽ hiểu... Câu chuyện như thế này... Ngày xưa ở một trấn nhỏ, có một cậu bé...

Tiểu Phàm bắt đầu say sưa kể một câu chuyện mà hắn vừa nghĩ vừa kể. Thực chất câu chuyện này chỉ là một tiểu thuyết không hề có liên quan gì tới tình hình hiện tại mà ở kiếp trước hắn từng đọc mà thôi, nhưng hắn đã cải biên lại thành một phiên bản cổ trang để kể. Càng kể hắn càng nhào nặn sao cho hấp dẫn hơn và phù hợp với thế giới này. Tất cả không nằm ngoài mục đích kéo dài thời gian...

Sau một canh giờ...

- Thế là cậu bé...

- Đủ rồi!

Lang vương tức giận gầm một tiếng, cắt đứt lời Tiểu Phàm

- ... ngươi chỉ toàn kể một mớ chuyện vớ vẩn mà thôi.

Tiểu Phàm lập tức làm bộ giật mình, nhảy lùi lại, rồi vội vã xua tay, nói nhanh:

- Lang vương xin đừng tức giận. Người ta thường nói “hộ hòa công tâm”, các hạ cẩn thận bị nội thương đó...

- Ngươi muốn chết!

Lang vương quát.

- Làm người ai đòi lại muốn chết. Chúng ta cầu đạo không phải là để hướng tới vĩnh sinh hay sao (vĩnh sinh tức là sống mãi mãi – bất tử)? Tại hạ đâu có điên... Cho nên là muốn sống rồi. Câu chuyện mà tại hạ vừa kể thực chất là kể chưa có xong, vì thế các hạ mới không có hiểu những điều mà tại hạ muốn gửi gắm. Cho nên, để có thể thuyết phục các hạ, tại hạ thực muốn tiếp tục kể câu chuyện đó. Thế là cậu bé...

Tiểu Phàm lại chuẩn bị kể tiếp.

- Cảm ơn!

Lang vương thực chịu không nổi nữa rồi.

- Lang vương, tại hạ luôn biết các hạ là một lãnh đạo anh minh, cho nên hắn là một chút kiên nhẫn các hạ vẫn nên có chứ...

Tiểu Phàm nhẹ nói.

- Ý ngươi là ta thiếu kiên nhẫn?

Lang vương hỏi lại.

- Ô không. Tại hạ nào dám... Ý tại hạ là hắn Lang vương đang có chuyện buồn trong lòng, cho nên tâm tính điềm đạm hàng ngày mới bị che mờ đi. Phải không?

Tiểu Phàm cười tươi đáp.

- Ừm...

Lang vương gật gù.

- Tại hạ thực rất hiểu nỗi mất mát to lớn của các hạ...

Tiểu Phàm thở dài.

- Ngươi hiểu được sao?

Lang vương dịu lại, hỏi.

- Phải. Đó là nỗi đau mất đi một người thân quan trọng trong cuộc đời mình...

Tiểu Phàm lấy tay gạt đi “nước mắt”, cúi mặt nói.

- Ngươi... cũng có người thân ra đi sao?

Lang vương hỏi.

Tiểu Phàm “đau lòng” gật đầu, hai vai run run, từ từ nói:

- Tại hạ có một người đệ đệ, nó còn rất trẻ, nhưng đã bị người ta hạ sát. Ngày đó, hai người chúng tôi đi trên đường đến một thành thị, vì xảy ra cãi vã mà vào ban đêm nó đã bỏ tại hạ đi. Khi tỉnh dậy, tại hạ mới phát hiện nó đã đi rồi. ... - Tiểu Phàm thiếu não nói.

- Nó cũng bỏ người đi sao? Nhi tử của ta cũng vì cãi vã với ta mà bỏ đi...

Lang vương buồn bã nói.

“Hắc... hắc... cần câu rồi...”, Tiểu Phàm mừng thầm trong lòng. Hắn nói tiếp:

- Ài... sau đó, tại hạ đã lập tức đi tìm nó... Nhưng mà... Khi tìm thấy nó... Nó đã... Nó đã... Nó đã bị sát hại rồi... Than ôi, lão thiên thật không có mắt mà. Đệ đệ của tại hạ còn quá trẻ, nó đâu rõ sự đời ra sao, cũng chẳng gây thù chuốc oán gì với ai cả...

- Phải... còn quá trẻ... nhi tử ta cũng còn quá nhỏ...

Lang vương đau khổ nói.

- Nhi tử các hạ vì sao mà lại bỏ đi vậy?

Tiểu Phàm “đồng cảm” hỏi.

- Điều tại ta không tốt... Nó yêu một người nữ tử, nhưng gia cảnh nữ tử đó không phù hợp với thân phận Lang vương kế nhiệm của nhi tử ta, cho nên ta đã cấm nó... Chúng ta đã cãi vã rất nhiều lần, sau cùng, đêm hôm trước, nó có lẽ vì đã quá tức giận ta, cho nên đã lên bỏ đi... Nhưng mà... nhưng mà... nó đã bỏ mạng rồi...

Lạp Cách buồn thảm rãi bày.

- Hời ôi, tội nghiệp Lang vương kế nhiệm...

Tiểu Phàm cũng than thở.

- Vì thế... ta phải báo thù!

A Kháp Lạp Cách đột nhiên mắt lóe sát hung quang, rú lên.

Tiểu Phàm giật mình: “Chết tiệt... định dùng sự đồng cảm để kéo dài thời gian. Không ngờ động vào nỗi đau của hắn, làm hắn nổi hung tính lên rồi.”

Tiểu Phàm vội vã lên tiếng:

- Ấy khoan...

- Người muốn cản ta sao? Người có nỗi đau giống ta, người hẳn phải hiểu chứ?

Lang vương tức giận gầm lên.

- Tại hạ hiểu chứ. Nhưng mà “oan oan tương báo bao giờ mới dứt”... Các hạ xin hãy bình tĩnh lại đã. Nếu như các hạ định giết một người nào ở đây thì xin hãy cẩn thận...

Tiểu Phàm nhẹ nói.

- Cẩn thận? Ý người là gì?

Lang vương hỏi lại.

- Xin nói cho các hạ biết. Mỗi người ở đây đều có thân thế rất lớn, gia tộc của mỗi người họ đều vô cùng hùng mạnh. Nói thật dù tại hạ chưa biết rõ về chiến lược của Phong Lang bày đàn các hạ, nhưng nhìn sơ qua, sợ rằng chỉ cần một gia tộc trong những gia tộc phía sau những người ở đây ra tay thôi thì mười phần đến tám phần là tộc đàn của các hạ sẽ bị tận diệt. Hoặc nếu rơi vào hai phần còn lại, cho dù Phong Lang các vị có chiến thắng thì cũng tổn thất bảy phần lực lượng rồi. Như vậy chắc chắn địa vị của cả đàn trong Đông Lâm này sẽ hạ xuống rất nhiều, thậm chí còn khó sống trong nơi này cũng không chừng... Hơn nữa dù các hạ giết được hung thủ rồi thì sao? Nhi tử của các hạ sống lại được chăng? Vì thế, Lang vương các hạ nên cân nhắc kỹ càng trước khi ra tay là hơn.

Tiểu Phàm thư thả nói.

- Hừ... người uy hiếp ta?

Lang vương lạnh lùng hỏi.

- Tại hạ đâu dám. Tại hạ chỉ là nói ra thiệt hơn trong việc này mà thôi...

Tiểu Phàm nhẹ đáp.

- Người nói sẽ có gia tộc nhân loại tới báo thù phải không? Nếu như ở nơi khác có lẽ ta phải cân nhắc lại thật, nhưng ở Đông Lâm này, chỉ cần có ngài ấy thì chắc chắn tộc đàn của ta sẽ được bảo đảm an toàn...

Lang vương cười cười nói.

“Ngài ấy? Ngài ấy là ai? Không lẽ có một ma thú cực kì cường đại sống ở nơi này? Nhưng Vô Cực viện cũng ở đây... Vậy thì chắc chắn giữa hai bên phải có hiệp ước, không thì không thể nào chung sống thế này được.”

Tiểu Phàm trầm suy nghĩ.

- “Ngài ấy” sao? Ý các hạ “ngài ấy” chính là “ngài... ấy...”?

Tiểu Phàm giả dò như biết “ngài ấy” là ai.

- Người biết tới sự hiện diện của Ngài ấy sao?

Lang vương ngạc nhiên.

- Tất nhiên rồi. Có điều, hẳn là các hạ cũng biết thỏa thuận giữa Vô Cực viện và Ngài ấy chứ hả?

Tiểu Phàm làm bộ như biết tất cả.

- Người biết cả việc này ư? Người rốt cuộc là ai?

Lang vương kinh ngạc.

“Quả nhiên có hiệp ước. Vậy hẳn là hai bên đều ngang nhau đi. Thậm chí Vô Cực Viện còn có phần chiếm thượng phong là đằng khác. Nếu không đã không thể tổ chức liên sát ma thú như thế này. Vậy chín phần trong bản hiệp ước kia có đưa ra quy định về việc bảo đảm an toàn cho học viên Vô Cực Viện rồi. Nếu không Học viện đã không để cho thí sinh vào trong Đông Lâm này liên sát ma thú... Việc cấm vào trung tâm Đông Lâm hẳn là cũng giới hạn quyền lợi của học viên trong hiệp ước. Tên A Kháp Lạp Cách xem ra có khi vì quá phần uất mà đã phá luật cũng nên... dám ra vòng ngoài cùng này bắt người...”, Tiểu Phàm như mở cờ trong bụng.

- Tại hạ không phải đã nói rồi sao. Tại hạ họ Lâm, tự là Tiểu Phàm... Nhưng việc tại hạ là ai có gì quan trọng đâu, quan trọng là tình cảnh của các hạ kia. Các hạ phá luật vậy liệu Ngài ấy có còn bảo vệ tộc đàn Phong Lang của các hạ nữa không?

Tiểu Phàm chỉ cười cười đáp.

- Người...

Lang vương tức giận:

- Vậy ý người là nhi tử của ta chết vô ích sao? Không lẽ ta không được phép đòi lại công bằng?

- Tại hạ không hề nói các hạ không được đòi lại công bằng. Không phải tại hạ đã nói là bản thân rất hiểu nỗi đau của Lang vương hay sao? Công bằng thì phải đòi lại, nhưng không phải là bằng cách giết chóc, mà phải bằng cách khác...

Tiểu Phàm nói.

- Vậy người nói ta nên đòi lại công bằng thế nào?

Lang vương hỏi.

- Đàm phán!

Tiểu Phàm trả lời.

- Đàm phán thế nào?

Lạp Cách nghi hoặc.

- Đòi bồi thường tổn thất và sự trừng phạt đích đáng dành cho hung thủ.

Tiểu Phàm chính là dùng luật pháp của địa cầu để đưa ra phương pháp tối ưu nhất.

- Bồi thường và trừng phạt...

Lang vương lăm nhăm rồi rơi vào trầm tư.

Cứ thế nửa canh giờ trôi qua trong im lặng...

Mặt ngoài Tiểu Phàm bình tĩnh vô cùng, thậm chí hắn còn ngồi hẩn xuống đất, nhìn đông ngó tây, làm bộ như đang dă ngoại vậy, nhưng trong lòng hắn thì đang như lửa đốt: “Người của Vô Cực viện đâu rồi... nhanh lên đi mà. Ta cầu xin các ngươi... Ta đã dờ ra hết các mảnh rồi...” Tiểu Phàm căn bản là không cho rằng Lang vương này sẽ đồng ý cách đàm phán mà vẫn sẽ chọn cách “lăm lăm” hết bọn họ. Tại sao ư? Bởi lẽ... một bên là ma thú, một bên là nhân loại. Vốn là thế bất lưỡng lập rồi, chẳng qua việc chung sống với nhau chỉ là kết quả của hiệp ước giữa hai bên mà thôi. Còn nữa, ma thú bản tính vốn là dã tính rồi, Lang vương lại thuộc giống loài khát máu nữa, cho nên dù hắn có đạt tới trí tuệ của nhân loại thì cũng là “giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời”. Ngoài ra, một điểm cuối cùng, cũng là then chốt nhất để hắn không chấp nhận đề nghị này, đó là: nếu hắn để bọn họ đi bây giờ, thì lấy gì đảm bảo họ sẽ quay lại để đàm phán. Còn nếu hắn giữ tất cả ở lại đây, thì lấy gì đảm bảo là khi gia tộc của đám người này đến sẽ chỉ đàm phán mà không động thủ, để họ dẫn quân tới đây khác nào tự dâng mình nạp mạng... Cho nên, chỉ có một phần là tên A Kháp Lạp Cách kia sẽ chấp nhận đàm phán mà thôi. Tất cả những lý lẽ Tiểu Phàm đưa ra, chẳng qua mục đích vốn chỉ có một, chính là... kéo dài thời gian!

Lang vương cuối cùng đã lên tiếng:

- Ta đã quyết định rồi!

- Xin hỏi các hạ quyết định ra sao?

Tiểu Phàm hỏi:

- Ta... sẽ giết chết hung thủ!

Lang vương sát khí đằng đằng đáp:

- Vậy là các hạ đã có quyết định, nhưng trước hết xin cho tại hạ hỏi, làm sao các hạ có thể tìm ra đúng hung thủ mà ra tay?

Tiểu Phàm chậm rãi hỏi:

- Bằng cách nào ư? Đơn giản thôi. Mỗi một thời thần ta sẽ giết hai người, đến khi nào tên hung thủ kia chịu nhận tội thì thôi! Còn nếu, mãi hắn không nhận, thì hắn vẫn phải chết. Ta sẽ từ từ giết hết các ngươi...

Lang vương lạnh băng đáp:

- Ài... thật đáng tiếc mà. Không ngờ cuối cùng tại hạ phải dùng cách này...

Tiểu Phàm lắc lắc đầu, vẻ tiếc nuối.

- Ngươi... hắc hắc... Dẫn khí sơ giai như ngươi thì làm được gì?

Lang vương khinh khinh.

- Tại hạ có phải đã từng nói là tại hạ được biết đến với biệt hiệu “Siêu phàm thoát tục tuần tú vô địch công tử” hay sao? Các hạ nghĩ ta đơn giản vậy sao?

Tiểu Phàm cười cười nói:

Hắn giả bộ vô cùng tự tin, nhưng thực sự, sau gáy đã ướt đầm mồ hôi rồi!

- Được, để ta xem dưới uy áp của ta, ngươi làm được cái gì...

Lang vương lạnh nhạt.

Lời y vừa dứt, một đợt uy áp tựa như thủy triều cuồng bạo lập tức ập tới phía Tiểu Phàm... Uy áp vốn vô hình nhưng lại mang lại thực sự cảm giác.

Ầm!

Uy áp khủng bố vừa tràn tới, Tiểu Phàm lập tức thấy như tiếng sấm vừa nổ bên tai, khiến tai lùm bùm. Cả thân thể hắn như muốn khuỵu xuống. Lòng ngực thì bị đè nén tới thở không nổi. Bỗng nhiên hắn cảm thấy mẩn mẩn tại khoang miệng: tiền huyết của hắn đã trào ra tới miệng rồi! Tiểu Phàm vội vã nuốt xuống.

Uy áp còn mạnh mẽ hơn cả lần trước nữa... Tiểu Phàm sợ hãi.

- Aaaaa...

Hắn hét lớn một tiếng, đồng thời vận chuyển Thần Ma lực từ trái tim chạy đi khắp cơ thể... Rắc rắc..., cơ nhục toàn thân hắn gồng cứng lên, chống chịu lại uy áp ghê gớm từ A Kháp Lạp Cách. Tiểu Phàm vốn là một luyện thể giả, cho nên sức chịu đựng của hắn rất mạnh, thậm chí so với Dẫn khí trung kỳ như Tiên Minh Tâm, hắn còn có sức bền lớn hơn. Thần Ma lực đi tới đâu, cơ nhục, xương cốt lập tức hấp thụ lấy, không ngừng làm tăng lên sự cứng

cáp dẻo dai...

Tiểu Phàm nhếch mép cười cười...

- Đúng là người mạnh hơn đám nhân loại đằng sau ngươi, nhưng thể chưa đủ đâu...

Lang vương lên tiếng.

- Hự.

Tiểu Phàm liền cảm thấy uy áp lại tăng lên bội phần, hai chân giờ đã như bị ghim xuống đất, chẳng thể nhấc lên nổi.

Crắc...

Mặt đất dưới chân Tiểu Phàm không ngờ bắt đầu xuất hiện các vết nứt nhỏ - chính là uy áp phủ lên Tiểu Phàm đã quá mạnh mẽ mà gây nên.

Tóc... tóc...

Từ khoe miệng hắn từ chảy ra một dòng tiên huyết đỏ tươi, sau rồi rớt khỏi cằm, rơi xuống đất.

- Thế nào? Còn chịu nổi bao lâu?

Lang vương “cười” hỏi.

- Không... không là gì...

Tiểu Phàm khó nhọc mở lời.

Thần Ma lực trong thể hắn mặc dù đã vận lên tới mười phần, nhưng vẫn không thể nào chịu nổi sức ép đáng sợ thế này. Có điều tính hiếu thắng của hắn lại nổi lên, hơn nữa, mục đích của hắn chính là kéo dài thời gian, cho nên hắn không được phép gục ngã...

- Được lắm, vậy thì...

Lập Cách Lang vương nheo mắt, nhìn chăm chăm vào Tiểu Phàm.

Phụt...

Tiểu Phàm lập tức phun ra một vòi tiên huyết!

Phía trước mắt Tiểu Phàm nhòe đi, chân tay hắn dường như mất lực... Tiểu Phàm chùn chân xuống một cái.

- Gur aaaaa...

Hắn hét lớn một tiếng. Thân hình liền trụ vững lại, nhưng hai mắt hắn đã đỏ lựng lên. Đó là do xung huyết tại mắt, cơ thể hắn hiện đang chịu áp lực cực lớn, khiến cho các mạch máu trong cơ thể đều bị căng phồng hết lên...

Bphụt... bphụt... bphụt... bphụt...

Cơ thể hắn không ngờ bắt đầu nứt ra, máu tươi liên tiếp bắn phọt ra ngoài!

Tiền Minh Tâm đứng đằng sau trông thấy cảnh đó, không khỏi cảm phục Tiểu Phàm. Trong lòng hắn vốn có sự đố kỵ, ganh tức với đối phương, nhưng theo dõi toàn bộ mọi chuyện từ nãy tới giờ, cái nhìn của hắn về người nam tử tên Lâm Tiểu Phàm đã bắt đầu thay đổi rồi...

Tiểu Phàm vẫn đứng đó, hai mắt nhắm nghiền, run rẩy như thể sắp ngã, nhưng kì lạ là những người đứng phía sau hắn lại cảm thấy bóng lưng ấy thật là vững trãi, tựa như một bức tường thành không thể sụp đổ vậy...

Dưới chân hắn lúc này đã là một vũng máu lớn, và tiên huyết trong cơ thể hắn vẫn không ngừng bị ép cho chảy xuống đó...

Tóc... tóc...

Máu vẫn cứ chảy và người nam tử với làn da trắng bệch vì mất máu vẫn cứ đứng như vậy...

Tinh thể đã vô cùng nguy ngập, hắn liệu sẽ duy trì được bao lâu đây? Một tích tắc nữa liệu hắn có đổ gục xuống không?

- HẾT CHƯƠNG 26 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Dừng tay!

Vút... vút... vút...

Một tổ đội mười hai người cả nam lẫn nữ, y phục hắc bạch lưỡng sắc tương đồng nhau, đang liên tục lướt đi trong khu vực Đông Lâm ngoại vi. (vòng ngoài Đông Lâm)

- Tiểu Mễ, nhanh lên, tình hình rất nguy cấp rồi...

Hà Anh giục một nữ tử bên cạnh.

Tiểu Mễ nhăn nhó nói:

- Muội không nhanh sao? Muội đã thi triển hết tốc lực rồi chứ bộ...

Hà Anh và Hà Tiểu Mễ là hai huynh muội ruột thịt. Hà Anh năm nay mười lăm, Hà Tiểu Mễ thì kém hơn một tuổi. Cả hai đều là tinh anh trong lứa học viên thi tuyển thành công vào Học viện năm ngoái...

Hà Anh là một nam tử cương trực, và hết sức thẳng thắn. Trong Học viện y cũng rất nổi tiếng, là một thiếu niên có phong thái rất đặc biệt. Ngay từ vẻ ngoài của y, người ta cũng đã cảm nhận được sự chính trực, nghĩa hiệp. Một búi tóc nhỏ búi sau gáy, rất gọn gàng, khuôn mặt lại vuông vức, cùng với ánh mắt luôn sáng ngời, Hà Anh chính là bạch mã hoàng tử trong lòng rất nhiều nữ sinh của Học viện. Người này lại thích kết giao bằng hữu, cho nên được rất nhiều người quý mến.

Hà Tiểu Mễ cũng giống như đại ca, nàng rất nổi tiếng trong Vô Cực viện. Trước hết theo sau nàng đã có hàng tá những kẻ tự xưng làm hộ hoa giả (kẻ bảo vệ hoa – ý nói là theo đuổi). Bởi lẽ so về nhan sắc, Hà Tiểu Mễ trong Học viện cũng phải xếp trong năm mỹ nhân đứng đầu. Tiểu Mễ có mái tóc đen dài thường để buông xõa, nhưng có tết thêm hai bím nhỏ bên mai, khiến cho nó có kiểu cách rất lạ. Khuôn mặt nàng lạnh băng, đôi mắt dường như luôn hờ hững với mọi thứ, nhưng lại thật trong sáng và thuần khiết. Có thể nói nàng là hiện thân của vẻ đẹp thu hút nam nhân vô cùng... Còn so về đạo hạnh, nếu chỉ xét trong cùng một khóa, nàng đứng thứ mười trong cao thủ bảng của Học viện. Nhưng, điểm đặc biệt cuốn hút nhất ở nàng, lại là một thứ khác, đó chính là thái độ luôn lạnh lùng với mọi nam nhân nàng gặp, trừ đại ca của mình. Chính sự lạnh lùng tới mức băng giá đó đã khiến cho Hà Tiểu Mễ trở thành “Băng Tâm nữ lang” – một nữ tử mà nam nhân vô pháp chinh phục được. Có điều, nam nhân là loài động vật rất kì lạ, càng khó có được, càng khao khát chinh phục, vì thế, Hà Tiểu Mễ càng ngày càng có nhiều kẻ theo đuổi, càng ngày càng có nhiều nam nhân nhắm đến... Đối với nam tử, nàng lạnh lùng như thế, nhưng với nữ tử khác Tiểu Mễ lại hết sức “thân thiện”, đặc biệt là với những nữ tử xinh đẹp, nhiều khi còn là chiều cổ quá mức. Điểm này hết sức kì lạ, cho nên vấn đề này cũng thường bị mang ra bàn tán trong học viện. Có điều, chính việc đó lại càng làm danh tiếng của nàng tăng thêm bội phần...

Lần này, hai người họ được Học viện phân phó dẫn theo một nhóm mười người khác tới nơi đây để giải nguy cho đám người Tiểu Phàm.

Mười hai người bọn họ chính là Thập nhị Địa chi Thánh Tướng (mười hai vị tướng ứng với mười hai Địa chi – mười hai con giáp) của Học viện. Thập nhị Địa chi Thánh Tướng chính là một lực lượng mà mỗi khóa học viên đều có. Nó tương đương với cường giả bảng của Học viện – tương ứng chỉ ra mười hai người mạnh nhất mỗi niên khóa. Có điều thứ tự mười hai con vật trong Thập nhị Địa chi lại không được sắp xếp dựa theo thực lực của mười hai người trong đó, mà lại sắp xếp theo tính cách, và đặc điểm chân khí của họ. Ví như Hà Tiểu Mễ, tuy nàng đứng thứ mười trong Thập nhị tướng về chiến lực nhưng lại ứng với con giáp đứng thứ tư là Ngọc Thổ (thỏ ngọc), hay như Hà Anh, tuy thực lực của y đứng thứ hai trong mười hai người nhưng lại ứng với Bạch Hổ (hổ trắng) – linh vật đứng thứ ba trong Địa Chi... Mười hai người kia cũng là có cùng một kiểu sắp xếp kì lạ như thế cả. Cho nên trong mười hai thiên tướng, không thể chỉ nhìn vào sự tương ứng danh hiệu của họ mà đoán định thực lực ai hơn ai được... Phải nói đây cũng là điểm độc đáo của Thập nhị Địa chi Thiên Tướng. Người ngoài căn bản là không thể rõ thực hư chiến lực của mười hai người họ. Hơn nữa, mỗi người trong nhóm đều không hề bị giới hạn bởi danh hiệu, có thể Chi cuối cùng lại mạnh hơn cả Chi đứng đầu cũng không chừng...

Mười hai người không ngừng duy trì tốc độ tối đa, tiến nhanh về phía khu vực bãi đất trống...

Đầu óc Tiểu Phàm bây giờ đã là một mớ quay cuồng, gần như là không còn một ý niệm nào rõ ràng nữa rồi.

“Kiên trì, kéo dài thời gian...”, hần cứ liên tục lặp bầm một câu như vậy trong vô thức. Và thân hình hắn vẫn tiếp tục, một cách điệu kì, đứng yên tại đó trong vũng máu của chính mình...

Lang vương A Kháp Lạp Cách nhú mày nhìn thân ảnh thiếu niên run rẩy mà vẫn trụ vững trước uy áp của mình. “Nhân loại yếu đuối sao?”, y thầm phải suy nghĩ lại những lời mà phụ thân y đã từng dạy y...

- Ài...

Lang vương đột nhiên thở dài một tiếng.

Blap...

Tiểu Phàm đang đứng, đột nhiên ngã gục thẳng vào vũng máu đỏ thẫm dưới chân mình!

Hắn đã ngất lịm đi rồi!

Tiền Minh Tâm vừa thấy cảnh đó, lập tức vội vã lao ra, dựng ngồi Tiểu Phàm dậy, xem xét hơi thở hắn...

- Người không nên chết. Nếu người chết thì thật đáng tiếc...

Lang vương lên tiếng.

Thì ra vừa rồi, có lẽ trong lòng đã nảy sinh lòng khâm phục, yêu mến với Tiểu Phàm, cho nên Lạp Cách đã từ từ thu lại uy áp của mình. Nhưng vì sao Tiểu Phàm lại gục xuống? Nhìn qua thì có vẻ là nghịch lý. Đáng ra, nếu áp lực giảm đi, thì Tiểu Phàm phải khỏe lên mới đứng, chứ sao lại ngất đi? Nhưng... nếu suy xét cho kĩ thì đó lại là lẽ thường. Bởi vì, khi con người ta đã khiêu chiến tới cực hạn quá độ của bản thân mình trong một thời gian dài, và chỉ là ý niệm kiên trì đã níu giữ cho cơ thể, thì khi áp lực đó được giải tỏa, con người ta sẽ tự động rơi vào trạng thái nghỉ ngơi. Nói cách khác, việc Tiểu Phàm ngất đi chính là phản ứng tự nhiên của cơ thể hắn: hắn đã rơi vào trạng thái nghỉ ngơi hoàn toàn. Việc này giống như là một lữ khách đã lạc trong sa mạc một khoảng thời gian dài, lẽ ra cơ thể y đã không còn chịu nổi nữa rồi, nhưng, ý chí cầu sinh đã giúp y lê lết trên mặt cát cháy bỏng, để tìm được người cứu giúp. Và khi y tìm được một người có khả năng cứu mình, y sẽ lịm đi ngay lập tức. Đó là vì bộ não đã cho rằng y không còn phải kiên trì nữa, đó là phản ứng tự nhiên của não bộ và cơ thể sinh vật. Tiểu Phàm cũng chính là như thế...

Tiền Minh Tâm sau khi xem xét hơi thở của Tiểu Phàm xong, trong lòng không khỏi thở ra một hơi...

“May quá, hắn vẫn còn thở. Tuy là nhịp thở có rối loạn nhưng chưa có chết...”, Tiền Minh Tâm thầm tự nhủ.

Y từ từ đỡ Tiểu Phàm ngồi quay lưng lại với mình, sau đó áp bàn tay phải của mình lên đó. Tiền Minh Tâm bắt đầu vận chuyển chân khí trong cơ thể, rồi truyền xuống cánh tay, chuẩn bị lấy phần chân khí còn sót lại trong cơ thể liệu thương cho Tiểu Phàm... Nào ngờ chân khí của y vừa định tiến vào cơ thể Tiểu Phàm thì nghe “bang” một tiếng, bàn tay của Minh Tâm liền bị đẩy văng ra! Y liền thấy bàn tay tê dại cả đi...

- Tiềm thức hộ thể chân khí?!

Minh Tâm kinh hãi. Phải biết rằng không phải ai cũng có thể có được hộ thể chân khí. Bởi lẽ theo lẽ thông thường chỉ ít phải là cao thủ Trúc Cơ kỳ thì cơ thể mới bắt đầu có loại năng lực này. Đây là một loại phòng thủ kĩ năng vô cùng hữu ích trong chiến đấu, giống như là khi giao đấu, bản thân tu đạo giả đó đã có sẵn một bộ nội giáp rồi vậy. Có điều cũng có những trường hợp ngoại lệ, đó là những người ở Dẫn Khí kỳ vẫn có được loại năng lực này. Bởi vì những người đó tu luyện loại công pháp cao cấp! Thế nhưng, loại hộ thể chân khí của Tiểu Phàm thì lại còn cao cấp hơn, đó là: tiềm thức hộ thể chân khí. Đáng quý chính là “tiềm thức” hai chữ ấy. Nếu tính mà có hộ thể chân khí thì thiên hạ có cũng nhiều, chỉ cần là cao thủ Trúc Cơ là có được rồi, nhưng loại tiềm thức chân khí thì lại khác. Nói là tiềm thức bởi vì loại hộ thể chân khí này tự động kích hoạt, chứ không phải do bản thân tu đạo giả lúc tỉnh táo tạo nên. Nó chính là có hơn ở chỗ có thể bảo vệ chủ nhân mọi lúc, kể cả lúc người đó rơi vào trạng thái bất tỉnh như Tiểu Phàm bây giờ. Loại tiềm thức hộ thể chân khí này thực sự rất hiếm có, bởi vì không phải chỉ cần cứ tu luyện công pháp cấp cao là có, mà cần phải là người có tinh thần lực cực kì mạnh mẽ mới có được. Tinh thần lực vốn là một lĩnh vực rất huyền bí, vì vậy công dụng của nó cũng rất khó giải thích. Chỉ có thể cho rằng người có tinh thần lực mạnh mẽ thì kể cả khi họ bất tỉnh, tinh thần họ vẫn tự bảo vệ bản thân. Và vì thế tiềm thức hộ thể chân khí mới được tạo ra. Cũng chính vì nguồn gốc từ tinh thần lực cho nên loại hộ thể chân khí này mới được đặt cho hai chữ “tiềm thức” – tức là ý thức ẩn sâu bên trong – tinh thần. Như vậy có thể thấy được Tiền Minh Tâm đang kinh ngạc tới mức nào. Người nam tử đang bất tỉnh trước mặt y đây lại là một người có năng lực lớn tới không ngờ được...

Lang vương nhìn cảnh đó một lúc, rồi rời ánh mắt đi...

Y nói:

- Lâm Tiểu Phàm đã gục ngã, giờ không có ai có thể gánh cho các người được nữa... Bây giờ kẻ nào là hung thủ, khôn hồn thì ra nhận tội, nếu không... Hừ, trừ Tiền Minh Tâm và Lâm Tiểu Phàm, nhân loại ở đây, ta sẽ giết từng tên một!

Lời y vừa ngưng, uy áp khủng bố lạiập đến bao phủ lấy mọi người khiến họ khốn đốn. Nhưng riêng Minh Tâm và Tiểu Phàm thì không hề hấn gì, xem chừng là Lạp Cách đã khống chế uy áp để không ảnh hưởng tới hai người bọn họ...

Tiền Minh Tâm đỡ lấy Tiểu Phàm, ngoảnh đầu nhìn mọi người phía sau chịu khổ nhưng thực tình y cũng hết cách, bản thân khi toàn lực còn không làm được gì, chứ đừng nói tới lúc này – sức đã tàn, lực đã kiệt.

- Ài...

Tiền Minh Tâm thở dài một tiếng chán nản.

Lang vương nhìn lướt qua đám người, rồi lạnh lạnh cất tiếng:

- Vậy được... Tên đầu tiên...

Y hất cằm một cái, một con Phong Lang trong hai mươi con sói hộ vệ của y liền từ từ tiến đến chỗ đám người...

Mọi người đang quỳ sụp trên mặt đất lập tức hoảng loạn bội phần, không hiếm những người vì quá hoảng sợ mà khóc lóc... Tuy vậy, họ vẫn vô pháp di

chuyển thân thể, cũng tức là đến cái khả năng chạy trốn họ cũng đã bị tước đi mất. Quả thật đó là nội sợ vô cùng, chính là tuyệt vọng chờ đợi tử thần tới mà bất lực kháng cự!

Con Phong Lang hộ vệ tiến đến trước mặt hai người Minh Tâm và Tiểu Phàm, nhìn thẳng vào hai người, sau đó chùn chân trước xuống, cúi chào một cái! Đó chính là cái cúi chào của sự nể phục và kính trọng...

Tiền Minh Tâm khò sở khề cúi đầu đáp lại...

Con Phong Lang lại đi tiếp về phía đám người phía sau. Ánh mắt nó dần chuyển thành sắc lạnh, đầy chết chóc. Nó bước đến gần một nam tử để tóc ngắn. Thân hình y khôi vĩ, to lớn, hẳn là lúc thường trông rất uy phong. Có điều hiện tại y đang quỳ mọp một cách run rẩy trên mặt đất, ánh mắt hoảng loạn thất thần, hai hàm răng cắn cập đánh vào nhau và mồ hôi thì vã ra như tắm...

Quanh cơ thể con Phong Lang, gió bắt đầu cuộn lên, không gian xung quanh nó bắt đầu uốn éo. Nó... đã vận Phong hệ chân khí, chuẩn bị ra tay!

- Dừng tay!

Đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên trong không gian tĩnh lặng tới đáng sợ.

Xoát... xoát... xoát...

Liên tiếp những bóng người khần trương lao ra khỏi rừng cây rậm rạp, tiến vào khu đất trống. Tổng cộng là mười hai người, tất nhiên không ai khác, chính là Thập Nhị Địa Chi Thánh Tướng.

Hà Anh vừa xuất hiện, lập tức thi triển thân thủ, nhanh như tia điện phi thân tới trước mặt con hộ vệ Phong Lang đang chuẩn bị ra tay, vừa khít chặn đứng nó.

- Giữ...

Con Phong Lang nhe nanh, chân khí Phong hệ nhưng đầy mùi huyết tinh của nó liền được tăng cường phóng thích. Cát bụi “ào” một cái, bị hút văng ra xung quanh...

Hà Anh bình tĩnh dậm một chân xuống đất, chân khí của y cũng tuôn ra!

Toàn thân y sáng lên. Một thứ ánh sáng nóng rực, vàng chói, xuất phát từ Hà Anh, dần dần lan tỏa, đối chọi với chân khí của con Phong Lang. Dần dần, chân khí máu tanh của con ma thú bị ăn mòn, biến thành thể hạ phong, cho nên nó phải từ từ lui lại.

- Đủ rồi.

Lang vương lên tiếng.

Lời y vừa vang lên, con hộ vệ Phong Lang lập tức nhảy lùi lại, trở về vị trí ban đầu – bên cạnh Lang vương.

- Xem y phục của các người, xem ra là người của Vô Cực Học viện phải không? Các người đến đây làm gì?

Lang vương nheo mắt hỏi.

Những người khác trong Thập Nhị Tướng (Thập Nhị Địa Chi thánh Tướng gọi tắt là Thập Nhị Tướng) từ từ tiến đến phía sau Hà Anh, rồi bắt đầu xem xét thương thế của những đám người đang quỳ mọp dưới đất. Ngay lúc mười hai người vừa xuất hiện, Lang vương đã thu lại uy áp của mình, cho nên đám người bị bắt đã dễ thở hơn rất nhiều.

Hà Anh thu lại chân khí, rồi cúi chào, nói:

- Lang vương hảo. Tại hạ Hà Anh – một trong Thập Nhị Địa Chi Thiên Tướng năm hai xin ra mắt các hạ. Không cần nói nhiều, tại họ cùng mọi người trong Thập Nhị Tướng hôm nay tới đây chính là để giải cứu cho những người này, giúp họ an toàn rời đi...

- Hừ... dựa vào thực lực Trúc Cơ sơ giai của mười hai người các người sao?

Lang vương cười hỏi.

Hà Anh bình tĩnh đáp:

- Tất nhiên không phải... Mà là dựa vào cái này!

Đoạn, y lấy ra một quyển trục hắc bạch lương sắc từ trong hư không.

Hai làn khói đen trắng quện vào nhau không ngừng bay lên, rồi tạo thành một đồ hình thái cực phía trên quyển trục.

Lang vương hai mắt mờ lớn, trong mắt hiện lên nét không cam, quỳ xuống!

Cả Phong Lang bày đàn cũng làm theo, rạp xuống đất.

Đám người phía sau Hà Anh ngờ ngác không hiểu chuyện gì, thì nhóm người Thập Nhị Tướng đã quỳ xuống, khuôn mặt tỏ vẻ cung kính. Tuy đám người bị bắt chẳng biết là thế nào, nhưng cũng làm theo, ai quỳ được thì quỳ, ai không còn quỳ nổi thì nằm chấp tay... Tiền Minh Tâm thấy đó cũng làm theo, nhẹ đặt Tiểu Phàm nằm xuống, rồi quỳ một chân trên đất, chấp tay cung kính, hướng ánh mắt về phía quyền trục thần bí.

Hà Anh trịnh trọng mở quyền trục ra, bắt đầu đọc:

- “Thất Thái Đại giới, Thương Lan Quốc, Thương Lan lịch ngày 3 tháng 4 năm 823, ta - người sáng lập Vô Cực Học viện cùng với Ma thú vương của Vô Cực Sơn lập bản Vô Cực hiệp ước này với mục đích đi tới thỏa thuận cùng nhau chung sống tại nơi đây. Bản hiệp ước này quy định:

- 1) Học viên của Học viện phải được đảm bảo an toàn trên toàn bộ lãnh thổ Vô Cực Sơn. Ma thú không được phép hạ sát học viên. Trừ phi, học viên tiến vào khu vực cấm của Ma thú vương.
- 2) Mỗi năm học viên được phép lập sát các ma thú thuộc Dẫn khí kì một lần. Nếu lập sát ma thú ở đẳng cấp cao hơn thì sẽ để cho ma thú tộc toàn quyền quyết định hình thức sử phạt.
- 3) Ma thú trong Vô Cực Sơn không được phép tiến vào phạm vi học viện nếu chưa có sự cho phép. Nếu làm trái sẽ lập tức bị hạ sát hoặc bắt giữ.
- 4) Mỗi năm Vô Cực viện phải tặng cho Ma thú vương một khóa đan dược Địa cấp sơ giai theo yêu cầu của Ma thú vương.
- 5) Cứ ba năm một lần, cho phép tổ chức đại hội giao đấu giữa Ma thú và học viên của Học viện. Phần thưởng chính sẽ là khu vực sở hữu của hai bên. Ngoài ra, phần thưởng thêm sẽ do hai bên thương lượng với nhau.
- 6) Thành lập Hội đồng trừng phạt gồm mười thành viên, do năm trưởng lão của Vô Cực viện và năm ma thú do Ma thú vương chỉ định cùng đảm nhiệm.
- 7) Nếu ai làm trái những điều trên đều sẽ bị đánh cho hồi phi yên diệt.
- 8) Nếu có kẻ phạm trọng tội, nhưng vẫn nằm trong sự cho phép của bản hiệp ước thì sẽ phải đưa ra Hội đồng trừng phạt để luận tội.

Thấy hiệp ước như thấy người. Dù là ma thú hay nhân loại đều phải tuân phục hiệp ước này. Hiệp ước chính là ta, cũng chính là Ma thú vương.”

Lời y vừa dứt, đám người phía sau lập tức “ồ” lên. Tiền Minh Tâm cũng hiểu ra vì sao tất cả lại phải cung kính với quyền trục đó đến như thế. Đó chính là bởi sáu chữ “Thấy hiệp ước như thấy người”!

Đọc xong, Hà Anh cẩn thận cuộn quyền trục lại, rồi cung kính cầm bằng cả hai tay, để trước mặt. Y nghiêm giọng hỏi:

- Lang vương, có sao người lại bắt giữ những người này?

Lập Cách cung kính đáp:

- Khởi bẩm, nhi tử độc nhất của thần đã bị hạ sát vào đêm qua, một trong những nhân loại này đã ra tay. Trên người họ có khí tức của nhi tử thuộc hạ, cho nên thuộc hạ mới cho người bắt họ tới đây nhằm tìm ra kẻ hung thủ thực sự... (Ở đây Lang vương A Kháp Lập Cách xưng là “thuộc hạ” bởi vì Hà Anh đang cầm bản hiệp ước trong tay, Lang vương phải coi Hà Anh là Ma thú vương)

- Bắt họ rồi, người định làm sao tìm ra hung thủ? Tìm ra rồi, người định xử trí kẻ đó thế nào?

Hà Anh lại hỏi tiếp.

- Chuyện này...

Lang vương cứng họng.

- Lang vương to gan dám vi phạm hiệp ước điều thứ bảy sao?

Hà Anh quát.

Lang vương hoảng sợ, đáp vội:

- Thuộc hạ không dám.

- Không dám thì người phải làm thế nào?

Hà Anh nghiêm khắc hỏi.

Lang vương nghiêng răng ken két, nói:

- Thuộc hạ... thuộc hạ sẽ thả họ đi, rồi để cho Hội đồng trừng phạt quyết định...

- Hừ... xem như ngươi còn chút lí trí. Chuyện ngươi vi phạm hiệp ước hôm nay, ta tạm bỏ qua. Sau này Hội đồng trừng phạt tập họp, ngươi tự mình mà giải trình với họ...

Hà Anh lạnh nhạt nói.

Lang vương hai mắt như muốn nổ lửa, nhưng không dám ngẩng đầu lên nhìn Hà Anh. Trong giọng nói của y tràn ngập sát ý, nói:

- Đa tạ đại nhân.

Hà Anh không thêm đáp lời, quay lại nói với đám người phía sau:

- Chúng ta đi...

Mười một người còn lại trong Thập Nhị Tướng giúp đỡ đám người khốn khổ đứng dậy, rồi theo sau bóng lưng của Hà Anh, đường hoàng rời khỏi...

Đám Phong Lang xung quanh không ngừng găm gù nhìn đám người rời đi, nhưng không con nào dám động thủ.

Bóng đám người vừa khuất, một con Phong Lang hộ vệ đứng gần Lang vương nhất không ngờ mở miệng nói:

- Đại vương, đề chúng đi như vậy sao?

- Ngươi bảo ta còn làm gì được. Tên nhân loại đó có trong tay Vô Cực hiệp ước, không khác nào Ngài ấy đích thân tới đây... - Lang vương cay đắng đáp.

- Không lẽ chỉ vì một quyển trục từ hai trăm năm trước mà mối thù của thiếu chủ...

Con Phong Lang đó nói.

- “Một quyển trục từ hai trăm năm trước”? Hừ... Trước đây đã từng có một ma thú đạt đẳng cấp ngang với ta từng bắt kính với Vô Cực hiệp ước, ngươi có biết kết cục của hắn ra sao không? Chính là hồi phi yên diệt ngay tại chỗ.

Lang vương hừ lạnh.

- Vậy...

Con Phong Lang đó dò hỏi.

- Ta nhất định sẽ phải báo thù cho nó!

Lập Cách lạnh lùng lẩm nhẩm.

Tại bìa rừng Đông Lâm, nhóm người Hà Anh bước ra khỏi bóng râm rừng rậm...

- Hú ú ú ú... hú ú ú ú...

Một loạt những tiếng sói hú đột nhiên vang lên.

Đám người vừa thoát chết đều giật mình nhìn lại...

Hà Anh lên tiếng:

- Mọi người không cần lo lắng. Phong Lang bày đàn đó sẽ không có truy đuổi theo đâu. Đó chỉ bọn chúng phát tiết sự tức giận mà thôi...

Y quay lại mỉm cười, tiếp:

- Bây giờ những vị nào còn muốn tham gia Truy Phong Hội thì có thể tiếp tục tiến vào trong Đông Lâm để lập sát ma thú. Còn vị nào cảm thấy mình không muốn tham gia nữa thì có thể theo chúng tôi trở về khu vực tiếp khách của Học viện để nghỉ ngơi...

Đa phần mọi người đều chọn cách thứ hai, nhưng tất nhiên vẫn còn một số người vì tiếc nuôi cơ hội lần này mà lại lao vào Đông Lâm...

Tiền Minh Tâm cũng Tiểu Phàm bất tỉnh trên lưng tiến đến trước mặt Hà Anh, nói:

- Xin lỗi vị đại ca này, huynh có thể giúp tiểu đệ đưa người này về nơi nghỉ ngơi không?

Hà Anh khi đến nơi vốn đã đề ý đến hai người Minh Tâm và Tiểu Phàm, giờ lại thấy Minh Tâm tiến đến liền hiếu kì, hỏi:

- Huynh đệ, người này rốt cuộc là làm sao vậy? Tại sao trên người lại toàn máu như vậy? Hơn nữa hơi thở của y còn rất yếu nhược?

Tiền Minh Tâm cười nói:

- Hẳn hả? Là kẻ ngốc!

Hà Anh nhú mày:

- Kẻ ngốc?

- Phải. Mọi chuyện huynh cứ hỏi những người này là sẽ rõ cả thôi. Còn tiểu đệ bây giờ còn phải đi liệp sát ma thú nữa. Dầu sao Truy Phong Hội chỉ còn chưa đầy hai ngày thời gian mà thôi...

Đoạn, Minh Tâm nhẹ nhàng đặt Tiểu Phàm ngồi dựa vào một gốc cây, quay về phía Hà Anh nói:

- Đa tạ mọi người đã đến tiếp ứng kịp thời. Tên ngốc tử này xin nhờ huynh.

Dứt lời, hướng về phía Đông Lâm, Tiền Minh Tâm liền phóng đi.

Hà Anh nhìn Tiểu Phàm bất tỉnh dựa vào gốc cây, nhú mày. Nhưng sau đó cũng tiến đến, đích thân cõng Tiểu Phàm lên.

Bình minh lên, một nhóm người chậm chậm rời khỏi Đông Lâm...

- HẾT CHƯƠNG 27 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Truy Phong Hội... chấm dứt rồi!

Tại phía Nam Vô Cực viện, khu vực tiếp khách...

Ánh sáng ban ngày chiếu vào căn phòng trọ đơn giản, một thiếu niên đang xoa tóc, nằm bất tỉnh trên giường. Người này khuôn mặt tuấn tú, mang nét quân tử, nhưng nhìn chung còn có phần non nớt, chưa trưởng thành hẳn. Thiếu niên mười ba tuổi này, không phải ai khác chính là Lâm Tiểu Phàm.

Trong căn phòng, bây giờ, còn có một người khác nữa ngoài Tiểu Phàm...

Hỏa Phượng đang mệt mỏi tựa đầu vào thành giường tranh thủ chợp mắt. Hiện tại đã là buổi sớm ngày thứ ba của Truy Phong Hội, cũng là ngày cuối cùng của cuộc thi, cả một ngày đêm hôm qua, Hỏa Phượng đã hết lòng chăm sóc Tiểu Phàm trong lúc hắn bất tỉnh. Mỗi lần Tiểu Phàm run rẩy, mê sảng Hỏa Phượng lại chợt tỉnh, vội vàng nắm lấy tay hắn, cố gắng trấn an hắn trong cơn mê man. Rồi khi hắn lịm đi, nàng lại nhẹ lấy một chiếc khăn ẩm lau đi mồ hôi trên trán hắn. Cứ thế, Tiểu Phàm lúc mê, lúc man, Hỏa Phượng cũng lúc vì quá mệt mỏi mà lịm đi, lúc lại chợt tỉnh, trong lòng lo lắng vạn phần...

- Tiểu... Nguyệt... Tiểu... Nguyệt... nàng ở đâu...

Tiểu Phàm lại ú ớ mấy câu...

Hỏa Phượng đang nhắm mắt, chợt vội vã tỉnh dậy. Nàng siết lấy bàn tay đang run rẩy của Tiểu Phàm, nhẹ nhàng nói:

- Ta ở đây rồi... Tiểu Nguyệt ở đây rồi!

Tiểu Phàm dường như nghe thấy lời nàng nói, bàn tay đang nắm thật chặt dần thả lỏng ra, rồi lại lịm đi.

Hỏa Phượng nhìn Tiểu Phàm, trong lòng vô cùng lo lắng. Nàng nhẹ nói, vừa như nói với hắn, vừa như lại tự nhủ:

- Chỉ cần chàng không sao, ta có làm gì cũng cam lòng. Dù cho ta phải trở thành “Tiểu Nguyệt” kia cũng chẳng sao...

Hỏa Phượng vốn là một nữ tử thông minh, tất nhiên từ lời nói và câu chuyện lúc trước Tiểu Phàm từng kể, nàng hoàn toàn có thể đoán ra Tiểu Nguyệt có quan hệ thế nào với Tiểu Phàm. Con người vốn là loại động vật có cái tôi rất lớn, luôn có một suy nghĩ “mình là độc nhất” dù họ có thừa nhận hay không. Hay nói cách khác, mỗi người đều muốn là chính mình, không muốn bị trộn lẫn, hay trở thành một người khác. Đặc biệt, yếu tố tâm lý đó còn mạnh hơn ở nữ tử. Vì thế, nữ tử có thể tự nhận bản thân mình thành người khác, hoặc đồng ý để bản thân trở thành “người thay thế” là vô cùng khó khăn. Nhưng Hỏa Phượng vẫn làm như vậy. Từ đó, có thể thấy tình cảm mà nàng dành cho Tiểu Phàm đặc biệt tới nhường nào.

Tiểu Phàm đang nằm nhắm mắt, đột nhiên hét lớn tới nỗi bật ngồi hẳn dậy:

- Lang vương, dừng tay!

Hỏa Phượng bị hấn làm cho giật bắn người.

Dứt lời, Tiểu Phàm lại nằm vật ra giường...

Hỏa Phượng nhẹ xoa xoa bàn tay Tiểu Phàm, rồi lại lấy khăn trắng lau mồ hôi đầm đìa trên trán hấn. Dường như nàng đang cố xóa đi những nếp gấp nơi chân mày Tiểu Phàm.

Lau xong, Hỏa Phượng lại mệt mỏi, khẽ má lên cánh tay, tựa lên thành giường, từ hạ mi mắt xuống...

Màn đêm dần buông xuống...

- Đây là...

Trước mắt Tiểu Phàm là một mảng những hình ảnh và màu sắc nhập nhòa. Hấn nháy mắt mấy cái để lấy lại thị lực. Hấn dần nhận thức được bản thân hiện đang ở tại trong một căn nhà trọ...

Tiểu Phàm như một phản ứng tự nhiên, cựa quậy chân tay để chuẩn bị ngồi dậy. Hấn liền cảm nhận được một bàn tay mịn màng, nhỏ nhắn và mềm mại đang nắm chặt lấy tay mình. Tiểu Phàm nhìn sang bên cạnh thì liền thấy Hỏa Phượng đang mệt mỏi thiếp đi bên thành giường. Nhớ lại chuyện đối đầu với Lang Vương tại Đông Lâm, Tiểu Phàm nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện. “Nàng thực sự vì ta mà phải khổ rồi... Đáng tiếc là ta không thể đáp lại nàng.” – Tiểu Phàm cảm động nhìn người nữ tử xinh đẹp trước mắt mình. “Ta thực sự nợ nàng nhiều quá rồi” – Hấn thở dài.

Tiểu Phàm nhẹ nhàng gỡ bàn tay Hỏa Phượng ra, rồi trèo xuống giường. Hấn khéo léo bế Hỏa Phượng lên, rồi nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường. Mùi hương thơm nữ tử chạm nhẹ vào khứu giác hấn, khiến tim hấn một cách kì lạ đập rộn lên. Mái tóc mượt mà của nàng chảy trên cánh tay, cảm giác còn mê diệu hơn cả khi được lướt ngón tay trên mặt một tấm lụa vào loại thượng hạng nhất. Khuôn mặt xinh xắn đáng yêu cùng một chút tình nghịch đôi lúc lại nhũ chân mày khiến cho lòng người xao xuyến. Khi Hỏa Phượng đã nằm trên mặt đệm trắng cũng là lúc khuôn mặt Tiểu Phàm và nàng chỉ cách nhau chưa tới nửa gang tay. Hơi thở hòa trộn hơi thở, Tiểu Phàm cảm nhận được hơi thở âm ấm và thơm tho của Hỏa Phượng vuốt trên má mình. Tự nhiên hấn cứ ngắm nhìn Hỏa Phượng ở khoảng cách gần như vậy. Rồi từ từ khuôn mặt hấn hạ dần xuống, hai người càng lúc lại sát hơn... Tưởng như đôi môi hai người đã chạm nhau... Nhưng vào một gang tấc cuối, Tiểu Phàm chợt giật mình bật người thẳng dậy! Tiểu Phàm trên trán toát mồ hôi. Hấn thật không ngờ rằng bản thân lại bất cẩn tới vậy, chỉ một chút nữa thôi là hấn đã không thể kháng cự nổi nị lực của Hỏa Phượng rồi. Cũng không phải Tiểu Phàm là kẻ háo sắc, nhưng hấn cũng là một nam nhân bình thường – với cái đẹp cũng rất dễ rung động. Một nữ tử xinh đẹp đối với nam nhân mà nói vốn đã là quan ái khó qua rồi, chứ không cần nói tới đó còn là người nữ tử yêu thương, hết lòng vì mình. Người ta thường nói “trong mắt tình nhân là Tây Thi”, tuy rằng quan hệ của hai người Tiểu Phàm chưa thể đến mức ấy, nhưng nếu nói Tiểu Phàm không hề có một chút cảm tình nào Hỏa Phượng thì quả thực hấn chính là một kẻ có trái tim bằng sắt thép rồi. Nam tử nào mà không yêu thích người nữ tử hết lòng vì mình, khiến tận tâm can ta phải cảm động. Cho nên nếu tận tường nhìn nhận mọi chuyện thì việc Tiểu Phàm vừa rồi thiếu chút nữa đã cướp đi nộ hôn đầu tiên của Hỏa Phượng chính là một điều dễ hiểu... Nhưng có lẽ lương tâm hấn không cho phép điều đó, hấn biết bản thân thực sự không thể nào phản bội Trần Nguyệt, cũng tức là hấn không thể đáp lại tình cảm của Hỏa Phượng, vì thế hấn không muốn hôn nàng để rồi lại tự dẫn vật bản thân vì hành động mà hấn tự cho là tội lỗi ấy.

Tiểu Phàm thở ra một hơi, điều hòa lại khí tức, lấy lại bình tĩnh, rồi tiến đến kéo nhẹ chiếc chăn lên, đắp cho Hỏa Phượng...

Hấn cố gắng không gây ra tiếng động và khép cánh cửa lại...

Tiểu Phàm ra khỏi phòng liền nhận ra đây chính là quán trọ của Bao huynh mà lúc đầu họ ở trọ trước đêm dạ tiệc khai mạc Truy Phong Hội. Hấn nhanh chóng đi xuống lầu...

Tiến đến trước quầy trường quỹ, hấn liền trông thấy người mình muốn tìm. Tiểu Phàm gọi:

- Bao huynh...

Một thân hình béo tròn như chiếc bánh bao quay lại nhìn về phía Tiểu Phàm. Bao huynh cười nói:

- Ô... tiểu tử nguoi tình rồi hả?

Tiểu Phàm gật đầu, hỏi:

- Bao huynh, ta đã bắt tình bao lâu rồi?

- Gần hai ngày đêm rồi. Khi nguoi được mang về đây nguoi đã bị thương rất nặng rồi, máu me thì bê bết, khí tức thì yếu nhược. Mới gần hai ngày thời gian mà nguoi đã hồi phục được như này, đúng là khả năng hồi phục của nguoi cũng thật đặc biệt...

Bao huynh đáp.

Tiểu Phàm nhảm tính “Hai ngày thời gian... vậy không phải là...”. Hấn lập tức kinh hoảng, hỏi vội:

- Thế không phải là Truy Phong Hội kết thúc rồi sao?!

Bao huynh nhìn biểu hiện của Tiểu Phàm, chỉ biết lắc đầu, thờ dài nói:

- Ủ. Thật đáng tiếc cho ngươi. Đêm nay cũng chính là lúc Truy Phong Hội chấm dứt... Một lúc nữa, những thí sinh tham dự sẽ từ Đông Lâm trở về địa điểm tổ chức dạ hội ba hôm trước để báo cáo thành quả. Lúc ấy một trăm năm mươi người đỗ vào Học viện sẽ được quyết định. Ài... tiếc cho ngươi quá. Chuyện của ngươi ta cũng nghe rồi. Nếu ngươi không bị thương thì chắc là sẽ đỗ vào Học viện rồi. Nói chưa biết chừng còn lọt vào mười người dẫn đầu cũng nên...

Tiểu Phàm bần thần. Hắn thật không ngờ là một lần gục xuống này của hắn đã làm hắn mất luôn hai ngày thời gian, cũng tức là hắn đã mất đi cơ hội đỗ vào Vô Cực viện rồi...

Bao huynh an ủi:

- Thôi, sự đã rồi. Ngươi cũng không nên quá khổ tâm. Ta chắc chắn với tiềm lực của ngươi, năm sau ngươi tham gia thi lại thì sẽ đỗ thôi. Nếu ngươi có một năm tu luyện thì ít nhất ngươi cũng phải đạt tới bán bộ Dẫn khí trung kỳ. Lúc đó, muốn đỗ hẳn là đơn giản rồi...

Tiểu Phàm nghe vậy cũng chỉ biết gật đầu. Dù rằng Bao huynh nói không hề sai, nhưng trong lòng hắn quả thật vẫn nặng như chì.

Bao huynh như muốn động viên hắn thêm, nói:

- Mà, ngươi có biết không? Bây giờ ngươi nổi tiếng lắm đó!

- Há? Nổi tiếng?

Tiểu Phàm nghi hoặc.

- Phải. Ngươi đã trở thành anh hùng dám đối mặt với Lang vương của Đông Lâm rồi. Ngươi đã cứu được hơn một trăm thí sinh. Qua lời kể của họ, giờ ai cũng biết chuyện của ngươi cả. Hơn nữa trong đám người đó còn có hai cao thủ Dẫn khí trung kỳ đấy. Lời kể của họ rất có trọng lượng nên giai thoại về ngươi càng được lan truyền rộng hơn nữa...

Bao huynh tấm tắc nói.

Tiểu Phàm cười cười. Thật hắn biết cái danh này cũng chẳng qua là vô dụng với hắn mà thôi. Nhưng dù sao, hắn vẫn cảm thấy vui vui trong lòng. Đó có lẽ là cái hư vinh mà hầu như ai cũng thích cả.

Bao huynh lại tiếp:

- Mà ngươi có thể sống sót khi đối mặt với tên Lang vương đó quả thực cũng là kì tích rồi.

Tiểu Phàm chợt giật mình. Phải rồi! Hắn đã sống sót! Tuy rằng trượt kì thi này, nhưng dù gì hắn vẫn còn có thể tiếp tục mà. Lúc trước khi quyết định đối mặt với A Kháp Lạp Cách không phải hắn đã xác định chỉ có năm phần cơ hội thắng thôi sao? Cũng là hắn đã xác định có khả năng vong mạng của mình rất cao rồi. Hắn sống chính là kết quả tuyệt vời nhất rồi. Tuy rằng hắn không rõ chuyện gì xảy ra sau khi gục ngã, nhưng hắn đã trở về được đây, cũng nghĩa là kế hoạch của hắn đã thành công rồi. Hắn còn mong gì hơn. Hắn lại tự nhủ "Cứu được một mạng người hơn xây bảy tòa tháp. Huống hồ ta còn cứu được hơn trăm mạng người. Kết quả như vậy cũng đáng mà thôi!"

Tiểu Phàm cười. Hắn đã dần dần thông được khúc mắc này rồi. Tuy rằng chưa thể hoàn toàn giải tỏa tâm lí, nhưng gánh nặng trong lòng cũng vơi đi được phần nào rồi...

- Đa tạ Bao huynh đã an ủi tiểu đệ... Nỗi lòng tiểu đệ đã vơi đi phần nào rồi.

Bao huynh cười vui vẻ:

- Cái gì mà an ủi. Ta chỉ là mong ngươi sẽ quay lại gặp ta vào năm sau thôi mà...

Tiểu Phàm cười đáp lại, rồi hỏi:

- Bao huynh, nữ tử đi cùng tiểu đệ... trong hai ngày qua, nàng có... đi liệp sát ma thú không?

Bao huynh nhìn Tiểu Phàm, hỏi lại:

- Ngươi nói thử xem?

Tiểu Phàm nghe vậy liền hiểu ngay. Hắn tuy rằng đã biết trước đáp án này, nhưng mà hắn lại mong điều ngược lại. Hắn mong nàng sẽ đi tham gia Truy Phong Hội, sẽ có thể kiếm đủ số ma tinh hạch để đỗ vào Học viện. Hắn chính là sợ nàng sẽ vì hắn mà để lỡ bước ngoặt quan trọng này, sẽ vì hắn mà không thể đậu được vào nơi này. Hắn sợ... nợ nàng thêm nữa.

- Bao huynh... đêm nay mấy giờ thì kết thúc Truy Phong Hội vậy?

Tiểu Phàm đổi chủ đề khác.

- Cùng thời gian tổ chức dạ hội ba ngày trước.

Bao huynh đáp.

- Vậy... tiểu đệ vẫn có thể tham gia vào lễ bế mạc chứ?

Tiểu Phàm hỏi thêm.

- Ừ... tất nhiên. Sau khi Truy Phong Hội bế mạc, những người không đậu vào Học viện vẫn còn có thể ở tại khu vực tiếp khách này thêm hai ngày thời gian nữa mới phải rời khỏi mà. Tất nhiên là nếu muốn, họ vẫn có thể rời đi ngay sau buổi lễ cũng được... Người yên tâm. Đến giờ sẽ có người thông báo cho người...

Bao huynh trả lời.

- Ra thế...

Tiểu Phàm gật đầu.

Hắn tiếp:

- Thôi, tiểu đệ xin cáo từ. Tiểu đệ lên phòng nghỉ ngơi một chút... Hẹn gặp lại huynh sau.

Bao huynh gật đầu:

- Ừ... nghỉ ngơi đi...

Hai mắt Bao huynh tự nhiên sáng lên một cách lạ kì, y nheo mắt nói:

- Với lại, người cũng nên “chăm sóc” cho tiểu ni tử kia đi ha. Nàng ta đã chăm sóc người hai ngày đêm rồi. Cũng nên “báo đáp” đi...

Hai từ “chăm sóc” và “báo đáp” Bao huynh cố tình nhấn thật mạnh, lại còn lên trầm xuống bổng rất phô trương nữa.

Tiểu Phàm nghệt mặt. Tất nhiên hắn hiểu ý của Bao huynh, cho nên mới có biểu cảm như thế.

Cuối cùng hắn chỉ biết cười cười rồi lẩn đi lên lầu.

Bao huynh lại được một trận cười ha hả vang động cả khu vực chính sảnh

...

Tiểu Phàm trở về phòng, trước tiên là tới nhìn Hỏa Phượng xem nàng thế nào. Hắn chỉnh lại chăn cho nàng, gạt vài sợi tóc mai vương vấn trên má Hỏa Phượng...

Hắn ngồi lên ghế, rồi trầm tư suy nghĩ...

Rồi sau việc này, hắn sẽ phải làm gì trong thời gian chờ để thi tuyển lại vào năm sau đây? Còn Hỏa Phượng nữa, hắn phải làm gì để bù đắp cho nàng?...

Hắn cứ ngồi bàn và chìm đắm trong dòng suy nghĩ...

- Cốc cốc...

Tiếng gõ cửa chợt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Tiểu Phàm.

Người bên ngoài nói, nghe qua thì có vẻ là nữ tử:

- Mời Lâm công tử cùng bạn hữu tới dự lễ bế mạc Truy Phong Hội. Xe ngựa đã chờ sẵn ở ngoài cổng rồi...

Tiểu Phàm nghe vậy, mở lời đáp lại:

- Đa tạ đã thông báo. Tại hạ sẽ ra ngay...

Người bên ngoài nói:

- Vậy tại hạ xin cáo từ...

Đoạn, Tiểu Phàm nghe tiếp bước chân xa dần, rồi xuống lầu.

Hắn tiến lại gần chiếc giường trong góc phòng, nhỏ giọng gọi:

- Hòa Phụng, dậy thôi...

- Ủ... để con ngủ chút nữa đi Hàn gia gia...

Hòa Phụng ú ớ than vãn.

Tiểu Phàm mỉm cười, thâm cảm thấy Hòa Phụng thật đáng yêu. Hắn gọi tiếp:

- Hòa Phụng dậy đi, chúng ta phải đi rồi...

Hòa Phụng lờ mờ mở mắt ra, hai tay dụi dụi mắt, ngáp ngắn một cái...

- Tiểu Phàm!

Hòa Phụng chợt giật mình thảng thốt.

Tiểu Phàm cười cười gật đầu nói:

- Ta tỉnh rồi. Vừa nãy thấy nàng mệt mỏi nên ta bế nàng lên giường nghỉ ngơi.

Hòa Phụng không nói một lời nào, chỉ đột ngột nhào tới, ôm trằm lấy cổ Tiểu Phàm. Má nàng áp má hắn, và nàng bật khóc nức nở...

Tiểu Phàm thoáng sững người, nhưng rồi cũng nhẹ nhàng vòng tay ra, vuốt vuốt mái tóc nàng, khẽ nói:

- Ổn rồi...

Hòa Phụng lại “hức hức” mấy tiếng nữa...

Đề nàng khóc thêm một lúc, rồi Tiểu Phàm cũng từ từ buông nàng ra, nói:

- Nín đi ha. Ta không phải là đã ổn rồi sao?

Hòa Phụng lau đi nước mắt trong suốt còn vương trên mi, gật gật đầu.

Tiểu Phàm tiếp:

- Giờ chúng ta đi dự lễ bế mạc Truy Phong Hội thôi.

Hòa Phụng nghe tới mấy chữ “Truy Phong Hội” liền như mới nhớ ra tình hình hiện tại. Nàng vội nói:

- Truy Phong Hội... chàng...

Tiểu Phàm cười, lắc đầu, ngắt lời nàng:

- Ta không sao. Chỉ là trượt một lần thôi mà. Năm sau làm lại càng chắc chắn hơn. Chỉ là... nàng... ta thật sự cảm thấy mình đã nợ nàng quá nhiều rồi.

Hòa Phụng nhìn Tiểu Phàm, phụng phịu nói:

- Nợ gì mà nợ. Ta thì lúc nào mà chẳng được. Cho dù năm nay ta có đỗ, mà chàng trượt, ta cũng sẽ thi lại vào năm sau thôi à...

Hòa Phụng vốn đã rất khá ái, giờ lại làm ra bộ dáng phụng phịu như vậy thật chính là khiến tâm trí Tiểu Phàm không khỏi có phần rung động. Tiểu Phàm vội trấn tĩnh lại, hấn sọ lại giống như lúc trước, thiếu chút nữa là hắn đã hôn Hòa Phụng rồi...

Nữ tử vốn rất nhạy bén. Thấy biểu hiện ngơ ngẩn dù chỉ là trong giây lát của Tiểu Phàm, Hòa Phụng liền tỉnh nghịch mỉm cười, liếc mắt lườm hắn một cái đầy tình ý.

Tiểu Phàm đỏ mặt, hắng giọng một cái, rồi vội quay mặt đi nói:

- Thôi, chúng ta chuẩn bị đi thôi. Vừa rồi có người tới mời chúng ta rồi đấy... Nàng rửa mặt, thay y phục đi. Ta ra ngoài trước.

Tiểu Phàm nhanh chóng bước ra khỏi căn phòng...

Hòa Phụng nhìn bóng lưng Tiểu Phàm, trong lòng không hiểu sao dâng lên một niềm vui kì lạ. Nàng đột nhiên tự mỉm cười. Nụ cười đẹp như đóa hoa mai đang vào độ...

Tiểu Phàm đứng ngoài cửa chờ một lúc, cuối cùng thì Hòa Phụng cũng bước ra. Lần này dù là đi dự tiệc nhưng nàng không có diện y phục lộng lẫy như

buổi dạ hội lần trước, mà nàng chỉ mặc một bộ võ phục màu tím đơn giản mà thôi. Nhưng tất nhiên, Hòa Phụng là một mỹ nữ, cho nên dù có mặc thế nào đi nữa, thì nàng vẫn rất đẹp. Hơn nữa, nét đẹp của Hòa Phụng vốn là vẻ đáng yêu, tinh nghịch, cho nên từ sắc võ phục lại có phần hợp với nàng hơn là những bộ y phục giành cho việc dự hội...

Tiểu Phàm thì vận trên người một bộ nho sinh y phục thuần bạch sắc. Hắn đã thay nó, khi Hòa Phụng đang ngủ... Với bộ y phục này, Tiểu Phàm nhìn qua có phần giống như là một vị công tử hào hoa phong nhã vậy.

Hai người nhanh chóng xuống dưới lầu, tiến vào chính sảnh...

Cũng như lần trước, hai người họ lập tức thu hút được sự chú ý của mọi người. Nhưng lần này có một sự khác biệt. Mọi người vẫn bị thu hút bởi vẻ đẹp của Hòa Phụng, và vẫn có rất nhiều tiếng xì xào xung quanh hai người họ. Có điều... nếu là lần trước, Tiểu Phàm trở thành đối tượng bị ganh ghét, thì lần này lại khác hoàn toàn. Bởi vì đã có người lên tiếng cho hắn!

- Hừ. Tên tiểu bạch kiểm kia là ai mà dám sánh đôi cùng mỹ nữ như vậy cơ chứ?

Một nam tử nói.

- Hà? Ngươi không biết sao? Y là Lâm Tiểu Phàm đó. Hình y có nhiều lắm mà...

Một người bên cạnh làm bộ nghi hoặc.

- Lâm Tiểu Phàm? Người đối đầu với Lang Vương cứu cả trăm thí sinh á hả?

Một người khác lại hỏi.

- Chứ còn ai nữa? Ngươi thử nói lại xem y có đáng sánh đôi cùng mỹ nữ đó không hả?

Một người mở lời.

- Đáng... đáng... Là ta lỡ miệng...

Người lúc đầu ra vẻ ghen tị liền lên tiếng nhận lỗi. Trong mắt còn có vẻ khâm phục.

- Nữ tử kia thật là may mắn mà... được sánh đôi với Lâm công tử...

Một nữ tử than thở.

- Tỷ xem lại mình đi. Tỷ có đẹp bằng người ta không mà còn than...

Một nữ tử bên cạnh "xí" một cái, nói.

- Mà, hình như nàng ta còn là Dẫn khí trung kỳ cao thủ nữa đó...

Một nữ tử khác chen vào...

Hai người nhanh chóng rời khỏi chính sảnh trong tiếng huyên náo bàn tán của mọi người.

Hòa Phụng cười khúc khích, giơ ngón tay cái, nói:

- Xem ra chàng trở thành đại anh hùng rồi ha...

Tiểu Phàm cười cười, làm bộ đắc ý:

- Hắc hắc... Tiểu Phàm ta đâu phải kẻ tầm thường...

Hai người đang đi, thì một giọng nữ quen thuộc vang lên:

- Hai vị mời lên xe chứ hả? Hay là muốn đi bộ đến nơi tổ chức vậy?

Tiểu Phàm và Hòa Phụng cùng quay sang nhìn, thì ra đó là người nữ tử đã dẫn đường cho họ khi họ tới đây.

Tiểu Phàm tươi cười, chào hỏi:

- Tỉ tỉ hảo...

Hòa Phụng cũng đáp:

- Hi hi hi... tỉ tỉ hảo. Tỉ đúng là nói đùa, chúng ta tất nhiên là muốn đi xe rồi.

Nữ tử dẫn đường cười nói:

- Muội muội đúng là có phúc nha. Không ngờ kiếm được nam nhân xuất sắc tới vậy. Đầu phải ai đổi đầu với Lang vương cũng an toàn trở về đầu. Cho dù là học viên của Học viện, nếu không phải là năm bốn thì bình thường cũng khó mà thoát được. Vậy mà tiểu đệ đây lại toàn mạng trở về, lại còn cứu được hơn trăm thí sinh nữa. Đến tí cũng có chút ghen tị đó...

Tiểu Phàm vội nói:

- Tí tí quá lời rồi. Chẳng qua là may mắn mà thôi.

Nữ tử cười:

- May mắn thì đúng là may mắn rồi. Nhưng thực lực của tiểu đệ thì không thể phủ nhận rồi. Nghe mọi người kể lại thì chiến lược của đệ không chỉ rất mạnh, mà đặc biệt cơ trí cũng rất đáng sợ. Hơn nữa, tu đạo giả chúng ta thường nói “may mắn cũng là một phần của thực lực”, không phải sao?

Tiểu Phàm chỉ biết cười cười:

- Quá khen, quá khen...

Trong lúc nói chuyện, ba người đã lên xe ngựa...

Nữ tử dẫn đường lần này đích thân đánh ngựa. Nàng quát lạnh lạnh một tiếng “cha”, quát ngựa, và chiếc xe tiến nhanh trên đường lớn, hướng tới nơi tổ chức lễ bế mạc Truy Phong Hội...

- HẾT CHƯƠNG 28 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tỉ thí (1)

Tiểu Phàm và Hỏa Phượng chào tạm biệt nữ tử dẫn đường rồi tiến vào nơi tổ chức tiệc...

Tổ chức lần này tương đối giống đêm dạ tiệc ba hôm trước cho nên hai người Tiểu Phàm không hề cảm thấy ngỡ ngàng. Bên trong đã có rất đông người rồi. Số người tham dự vẫn giữ nguyên như ba đêm trước, ước chừng trên dưới nghìn người...

Hai người tiến đến bàn đồ uống, lấy hai chén rượu Hồng Tửu, rồi ngồi xuống một chiếc bàn trống.

Có lẽ hai người họ đến vừa kịp lúc nên không phải chờ quá lâu, chẳng bao lâu sau, người chủ trì buổi lễ đã xuất hiện. Không có gì quá bất ngờ, người chủ trì lần này vẫn là nam tử Lưu Vu tại dạ hội lúc trước. Thấy y tiến lên sân khấu, toàn trường dần trở nên im lặng. Hẳn là ai cũng đều biết bây giờ chính là giây phút công bố kết quả của đợt thi tuyển năm nay rồi...

Lưu Vu bước lên chính giữa, lấy giọng, nói:

- Xin chúc mừng mọi người đã hoàn thành kì thi năm nay!

- Hoan hô... Hoan hô...

Mọi người đều vui mừng hò hét, tung hô...

Lưu Vu hạ tay ra hiệu im lặng, nói tiếp:

- Lần Truy Phong Hội này tuy có một vài trục trặc không đáng có, nhưng nhìn chung vẫn là một đại hội thành công rực rỡ. Trong kì thi năm nay đã xuất hiện rất nhiều thí sinh thực sự nổi bật. Có thể nói chất lượng đầu vào năm nay rất cao. Cũng tức là nói một trăm năm mươi thí sinh đỗ vào Học viện năm nay sẽ là những học viên tương lai đầy triển vọng. Vì thế, Học viện hết sức vui mừng...

Mọi người lại vỗ tay hoan hô hết sức nồng nhiệt hưởng ứng.

- Xin mọi người hãy im lặng... Bởi vì, sau đây, Lưu Vu xin được công bố danh sách một trăm năm mươi người quan trọng nhất năm nay...

Mọi người nghe đến đây đều hội họp trong lòng, nhưng vẫn làm theo lời Lưu Vu cố gắng giữ trật tự.

Lưu Vu quay mặt sang một bên sân khấu. Từ cầu thang bên, một nữ tử trẻ tuổi cầm trên tay chiếc khay gỗ, nhanh chóng đi lên sân khấu. Lưu Vu lấy trên khay một quyển trục, rồi gật nhẹ đầu với nữ tử kia, ra hiệu cho nàng ta rời khỏi sân khấu.

Lưu Vu cao giọng:

- Trên tay Lưu Vu hiện đang là quyển trục ghi lại danh sách một trăm năm mươi người đứng đầu trong kì thi lần này, cũng là những người sẽ đậu vào Học viện... Những người sau khi được đọc tên xin hãy tiến lên sân khấu, đứng phía sau tại hạ. Bây giờ, không để mọi người chờ lâu, Lưu Vu xin bắt đầu đọc từ dưới danh sách lên. Người đứng thứ một trăm năm mươi là...

Lưu Vu bắt đầu đọc từ người thứ một trăm năm mươi trở dần lên. Mỗi lần một cái tên được đọc lên, lại là một màn huyền ảo cùng một bóng hình tràn ngập niềm vui và tự hào rạo rực lên sân khấu...

Tiểu Phàm và Hỏa Phượng vốn không có hy vọng gì trong việc đậu vào Học viện, cho nên họ chỉ giống như người qua đường đứng lại xem huyền ảo mà thôi...

- Xin mời một trăm bốn mươi người phía sau ta xin mời đi xuống phía bên trái của sân khấu, ở đó sẽ có người dẫn các trò đi làm lễ nhập học chính thức. Xin chúc mừng các trò...

Đa phần mọi người reo hò, vỗ tay chúc mừng. Nhưng tất nhiên cũng có những người buồn bã vì biết mình đã hết hy vọng đậu vào Vô Cực viện trong năm nay...

Lưu Vu cười tươi, nói tiếp:

- Vậy bây giờ đến phần quan trọng nhất của phần quan trọng rồi. Sau đây, tại hạ xin đọc tên mười người xuất sắc nhất Truy Phong Hội lần này. Mười người này, như phần thưởng thường niên, họ sẽ được học bổng từ nhà trường. Nhưng... ngoài ra, năm nay, Lưu Vu xin hứa rằng mỗi người họ sẽ có thêm một phần thưởng lớn khác nữa...

- Ồ...

Mọi người lập tức kêu lên với vẻ bất ngờ và vô cùng háo hức chờ đợi...

Lưu Vu tươi cười vu vơ vô cùng, bắt đầu đọc:

- Đầu tiên, vị trí thứ mười: Cao Âu, Dẫn khí trung giai, mười lăm tuổi, thành tích: năm Ma tinh hạch Dẫn khí trung giai và bảy Ma tinh hạch Dẫn khí sơ giai.

Một nam tử đầu tròn, khuôn mặt có vẻ hiền lành, vận trang phục màu vàng từ từ rẽ dòng người tiến lên phía trước. Quả thực người này trông qua thì có phần giống như một vị tăng nhân vậy.

Vừa đi, y vừa nhả nhận đa tạ lời chúc mừng của mọi người xung quanh. Lên đến sân khấu, sau khi chào hỏi Lưu Vu, y liền đi về vị trí xếp hàng.

- Vị trí thứ chín: Tạ Đình Phong, Dẫn khí trung kì, mười tuổi, thành tích: năm Ma tinh hạch Dẫn khí trung giai và tám viên Ma tinh hạch Dẫn khí sơ giai...

Từ trong đám đông, một thiếu niên nhỏ tuổi, cao tầm bốn xích (một mét ba) đang cố gắng đẩy mọi người ra để tiến lên sân khấu. Tiểu tử này cắt tóc ngắn, khuôn mặt bầu bầu, khẩu khinh, hai má lại hồng hồng rất khả ái. Nó hét lớn:

- Tránh ra cho bọn thiếu gia đi nào... Mấy người cật lớn bắt nạt ta hả?

Cứ đi một đoạn nó lại la hét inh ỏi hồng mỗ lối lên sân khấu.

Tiểu Phàm nhìn thấy việc đó liền mỉm cười.

- Tiểu tử này đúng là rất khả ái ha. Nhưng mà hơi ngỗ nghịch đôi chút...

Hỏa Phượng gật đầu, chăm chú quan sát tiểu tử kia, một lúc lại cười khúc khích.

Cuối cùng tiểu tử kia cũng lên được tới sân khấu và về vị trí của mình.

Lưu Vu đọc lớn:

- Vị trí thứ tám, Tiền Minh Tâm, Dẫn khí trung giai, mười bốn tuổi, thành tích: bảy viên Ma tinh hạch Dẫn khí trung giai.

Tiểu Phàm nghe cái tên này thật cũng không có gì bất ngờ, chỉ gật gật đầu. Trong một trăm bốn mươi người vừa rồi Lưu Vu đọc không hề có tên của Minh Tâm. Nhưng chiến lược của Tiền Minh Tâm, Tiểu Phàm cũng biết là Dẫn khí trung giai, cho nên Minh Tâm nằm trong mười người đứng đầu chính là điều dễ đoán được.

Hỏa Phượng cũng gật đầu về đoán được, dù sao nàng cũng đã từng chứng kiến chiến đấu lực của Tiền Minh Tâm khi đối đầu với uy áp của Lang vương.

Tiền Minh Tâm chậm rãi đi lên sân khấu. Sau khi đã đứng vào vị trí, Tiền Minh Tâm nhú mồm, ánh mắt y quét nhanh một vòng xuống phía dưới, xem chừng là đang tìm kiếm ai đó... Nhưng sau rồi lại không thấy, cho nên liền thu lại ánh mắt.

Lưu Vu tiếp tục đọc tiếp sáu người nữa. Sáu người này không có gì bất ngờ đều có chiến lực tương đương Dẫn khí trung kỳ. Trong đó có hai người mà Tiểu Phàm từng nhìn thấy tại buổi sơ tuyển, đó là một nữ tử kiều ngạo và người nam tử khôi vĩ sơn dã. Người nữ tử danh tự là Kỳ Hóa Vân, mười sáu tuổi, có thành tích mười viên Ma tinh hạch Dẫn khí trung giai, đứng thứ năm trong mười người. Còn nam tử kia danh tự là Tôn Kinh, mười lăm tuổi, có thành tích mười ba viên ma tinh hạch. Tiểu Phàm chú ý tới người này không phải chỉ là vì đã nhìn thấy y tại buổi sơ tuyển mà còn vì một thứ khác. Đó là: Tôn Kinh cũng giống như Tiểu Phàm – y là một luyện thể giả.

Lưu Vu đằng hắng một tiếng, hô lớn:

- Được rồi, mọi người xin chú ý lắng nghe. Cái tên cuối cùng tại hạ đọc lên sau đây sẽ trở thành quán quân của Truy Phong Hội lần này...

- Nói đề... Đọc đi...

Mọi người ầm ĩ hò reo. Nhân vật cuối cùng này chính là đã đứng lên đỉnh của hơn một nghìn thí sinh tham gia Truy Phong Hội, và hàng nghìn thí sinh tham gia sơ tuyển. Y chính là nhân vật mà mọi người hiếu kỳ muốn biết nhất.

Lưu Vu nói lớn:

- Dẫn khí trung kỳ, mười ba tuổi, thành tích: hai mươi lăm viên Ma tinh hạch trung giai. Vâng một con số đáng nể...

- Nói luôn đi...

Mọi người lại ầm ĩ giục dã...

Lưu Vu cười tươi, hô to:

- Được. Thế theo yêu cầu của mọi người, tại hạ xin đọc cái tên cuối cùng đó...

- Uất... Trì... Lạc... Nhận...!

Một bóng người nhanh như cắt bay vút lên không trung, giữa thiên không lại xoay một vòng khiến trường bào phát bay, sau đó mới nhẹ nhàng hạ xuống sân khấu. Có thể nói Nam tử này vô cùng anh tuấn, thậm chí đường nét còn có phần thư sinh quá mức. Khuôn mặt trắng trẻo, da dẻ hồng nhuận, tóc dài, bó lại thành cuộn trên đầu vô cùng nho nhã. Y lại mặc trường bào lụa lục sắc, tay cầm quạt xếp phe phẩy... Quả thực là vô cùng cuốn hút nữ giới. Tuy y còn nhỏ tuổi, xong có thể nói y chính là biểu tượng của một loại bạch mã hoàng tử trong lòng nữ nhân... (hiện tại đang giả nam)

Mọi người hò reo không ngớt. Uất Trì Lạc Nhận này chính là một nhân vật “tài – sắc vẹn toàn”. Nữ nhân thì điên đảo, nam nhân thì gât gù khâm phục...

Tiểu Phàm khi nghe thấy cái tên đó thì chưa ngạc nhiên lắm, chỉ là thấy ngờ ngờ, cảm giác như bản thân đã từng nghe thấy cái tên này ở đâu đó. Nhưng khi hắn đứng dậy theo mọi người để xem xem nhân vật cường đại nhất kì thi năm nay thì...

- Là y!

Tiểu Phàm giật mình nói.

Hỏa Phượng nghe thấy liền khó tin nhìn Tiểu Phàm, hỏi lại:

- Chẳng biết người đó sao?

- Ừ... Trước đây có gặp một lần.

Tiểu Phàm gât gât đầu.

Tiểu Phàm mỉm cười, nghĩ thầm: “Thật không ngờ. Tên khất cái ngày đó lại là kẻ thâm tàng bất lộ. Tuy biết y là con nhà cự hào nhưng không ngờ lại tới mức này... Nhan Lạc... Lạc Nhận... lại còn nói dối tên với mình nữa chứ... Có điều cái tên Lạc Nhận này không phải hơi quá nữ tính sao?”

Lạc Nhận đứng trên sân khấu, đa tạ những lời cổ vũ của mọi người xong, y nói nhỏ gì đó với Lưu Vu. Lưu Vu mỉm cười gât đầu.

Y gọi một nữ tử lên, dặn dò gì đó. Một lúc sau, nữ tử kia đem lên một chiếc mề đay màu vàng lấp lánh mấy màu ánh sáng khác nhau lên và đưa lại cho Lưu Vu. Lưu Vu tươi cười đưa lại vật đó cho Lạc Nhận. Lạc Nhận để gần cái mề đay lên miệng và mở lời:

- Lâm Tiểu Phàm!

Giọng nói vang vọng vô cùng, xem ra cái mề đay kia chính là một dụng cụ để khuếch đại âm thanh.

Mọi người lập tức xì xào, bán tán không ngừng, ai ai cũng nghi hoặc, không hiểu tại sao đương kim quán quân năm nay, lời nói đầu tiên chính là gọi ra cái tên “Lâm Tiểu Phàm” hiện đang vô cùng nổi tiếng hiện tại.

- Sao lại gọi Lâm Tiểu Phàm?
- Họ quen nhau à?
- Ta không nghe nhầm chứ? Lâm Tiểu Phàm?

...

Những lời bàn tán như vậy không ngớt vang lên. Thậm chí nam tử Lưu Vũ cũng bị bất ngờ, chỉ cần nhìn biểu hiện của y là có thể nhận ra.

Hỏa Phượng nhìn Tiểu Phàm bằng ánh mắt khó hiểu.

Tiểu Phàm nhũn mày. Tuy rằng hắn và Uất Trì Lạc Nhạn có duyên gặp mặt một lần, nhưng có gì lại gọi tên hắn vào thời điểm này.

Lạc Nhạn lớn tiếng nói tiếp:

- Tiểu Phàm, ta biết ngươi hiện đang ở đây. Ngươi có còn nhớ người bạn cũ này không? Lần này ta tham gia thi tuyển vào Vô Cực viện chính là vì muốn so tài với ngươi. Con người ta từ trước tới nay đều có hứng thú khiêu chiến với những kẻ mà ta cho là đáng nể. Lần đó, cơ trí của ngươi đã khiến ta coi trọng. Cho nên ta muốn xem cơ trí của ngươi hay chân khí của ta sẽ mạnh hơn trong lần thi tuyển này... Ngươi có nghe rõ không?

- Ồ ồ ồ...

Mọi người đều lập tức “ồ” lên kinh ngạc.

- Thì ra là long tranh hổ đấu. ...

- Vừa là bạn vừa là đối thủ. Hai người họ đúng là rất hợp đó.

- Phải rồi. Một người là cao thủ đứng đầu Truy Phong Hội năm nay. Một người là anh hùng dám đối mặt với Lang vương để cứu hơn trăm thí sinh mà vẫn toàn mạng trở về...

- Đúng là kẻ tám lạng, người nửa cân...

Tiểu Phàm ở phía dưới nghe tới đây liền thoáng ngẩn ra. Nhưng sau đó khóe miệng hắn dần nhếch lên thành một đường cong. “Thú vị... thú vị...”. Tiểu Phàm cười thâm.

Lạc Nhạn lại nói tiếp:

- Ta đã nghe chuyện của ngươi rồi. Quả thật cơ trí của ngươi đúng như ta mong đợi... Rất lợi hại. Nhưng mà, ta cũng không thua ngươi, ta hiện tại chính là quán quân của Truy Phong Hội lần này. Ngươi và ta hiện tại có thể coi là đang ở thế bất phân thắng bại. Con người ta không bao giờ chịu thua người khác, cho nên ta muốn ngươi và ta cùng nhau phân thắng bại một lần luôn ở đây!!!

Lời Lạc Nhạn vừa dứt, toàn trường như được hâm nóng cực độ, toàn bộ một ngàn thí sinh lập tức như bùng nổ. Đây là cái gì? Không phải là tuyên chiến trực tiếp sao? Anh hùng nổi tiếng Lâm Tiểu Phàm chưa có ra mặt kia liệu có dám ứng chiến không? Và nếu ỷ ứng chiến? Một hồi long tranh hổ đấu này, ai mới là kẻ chiến thắng?...

Mọi người sục sôi chờ đợi...

Hỏa Phượng nhìn Tiểu Phàm với ánh mắt đầy lo lắng. Nàng sợ Tiểu Phàm mới hồi phục, chiến lực còn chưa ở thời kì đỉnh phong khi chiến đấu sợ rằng sẽ không ở trạng thái toàn thịnh được. Đó là còn chưa kể đối thủ thách đấu của hắn chính là đương kim quán quân Truy Phong Hội nữa...

Tiểu Phàm trên miệng nở nụ cười hứng thú, ánh mắt lộ tinh quang. Xem chừng trong lòng đã nảy sinh chiến ý...

Hỏa Phượng vội nắm lấy tay Tiểu Phàm, nhìn hắn lắc đầu.

Tiểu Phàm không nói gì, chỉ nhẹ xoa đầu nàng, rồi từ từ gỡ bàn tay nhỏ nhắn của nàng ra.

Hít vào một hơi sâu, Tiểu Phàm hét lớn:

- Xin hỏi, Lạc Nhạn huynh đệ muốn phân thắng bại thế nào đây?

Lời hắn vừa vang lên, toàn trường cả nghìn ánh mắt liền tập trung ngay về phía đó.

Tiểu Phàm dứt lời, thân hình lập tức bắn lên, nhảy vút lên sân khấu, trường bào lát phát bay trong gió, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện phía đối diện Uất Trì Lạc Nhạn. Mọi người phía dưới lập tức hò reo vang dội, vô cùng hưng phấn.

Thân pháp hắn quả thực không thể mỹ lệ như Lạc Nhạn, nhưng lại đơn giản mà thực dụng hơn nhiều. Độ cao, góc độ, lộ trình đều được tính toán vô cùng

tính chuẩn. Độ cao cú nhảy từ khi xuất phát cho tới khi hạ xuống mặt sàn, lúc nào cũng rất thấp, dường như hai mũi chân của hắn lúc nào cũng chỉ cách đỉnh đầu mọi người một vài phân mà thôi. Lộ trình thì vô cùng trực tiếp, chính là thẳng một đường lên sân khấu, không hề một động tác nhào lộn, hay phô diễn nào cả...

Lạc Nhạn nhìn thấy Tiểu Phàm, trong mắt liền lóe lên tia vui mừng trong chốc lát, chỉ là không ai có thể kịp nhìn thấy mà thôi.

“Sao tự nhiên tìm mình lại đập nhanh vậy?”, Lạc Nhạn khó hiểu, tự hỏi trong lòng. “Có lẽ ta quá mong được so tài với hắn...”. nàng tự dựng lên trong đầu một đáp án.

Tiểu Phàm hướng về Lưu Vũ, chào hỏi:

- Lưu tiên sinh hảo.

Lưu vũ chấp tay đáp lễ:

- Tiểu Phàm huynh đệ quá câu nệ rồi.

Lạc Nhạn mở lời:

- Cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau. Ngươi còn nhớ lần đó, câu nói cuối cùng của ngươi là gì không?

Tiểu Phàm gật đầu, đáp:

- “Có duyên chúng ta sẽ gặp lại”, phải không?

- Đúng! Xem ra đến ông trời cũng muốn ta và ngươi so tài đó... Hôm nay lời nói của ngươi ứng nghiệm rồi đó.

Lạc Nhạn cười nói.

- Vậy...

Tiểu Phàm ánh mắt lóe lên chiến ý, dò hỏi.

- Chúng ta sẽ so đấu ngay tại đây. Một đấu một. Sau khi nghe giai thoại của ngươi, ta biết chiến lực của ngươi đã khác xưa rất nhiều rồi. Hắn là ta không có bất nạt ngươi chứ hả?

Lạc Nhạn nói.

Tiểu Phàm mỉm cười:

- Hay lắm. Hiện tại ta cũng muốn xem bản thân đã tiến bộ như nào rồi, so với ngươi còn kém bao xa nữa?

Lạc Nhạn nói:

- Hào. Vậy thì...

Lạc Nhạn nhìn sang phía Lưu Vũ hỏi:

- Xin hỏi Lưu tiên sinh, hai người chúng tôi có thể mượn sân khấu này làm võ đài được không?

Lưu Vũ gật đầu, đáp:

- Được thôi. Nhưng hai vị phải có chừng mực. Điểm tới là dừng, không được gây nguy hiểm tới tính mạng của đối phương. Nếu để ai trong hai vị có vấn đề nguy kịch tới tính mạng thì tại hạ sẽ bị cấp trên trách phạt. Cho nên mong hai vị chú ý ra tay chỉ trên tinh thần tỉ thí mà thôi. Nếu không, tại hạ có gì mạo phạm xin đừng trách cứ...

Tiểu Phàm và Lạc Nhạn đều là người hiểu chuyện, cho nên đều gật đầu đáp ứng. Lưu Vũ mỉm cười, rồi quay xuống nói lớn:

- Đáp ứng nhu cầu của hai thí sinh, tại hạ xin nhường lại sân khấu này cho họ để hai người có thể tỉ thí ngay tại đây. Có thể coi như đây là màn kết thúc của buổi lễ bế mạc Truy Phong Hội năm nay mà Học viện gửi đến mọi người. Nhưng trước hết xin mời mọi người lùi lại cách vũ đài ít nhất mười trượng (khoảng hơn ba mươi mét) nhằm tự đảm bảo an toàn cho bản thân mình...

Mọi người hào hứng reo hò, đồng thời tự động lùi lại cho đủ khoảng cách...

Lưu Vũ quay lại nói với cả hai người trên đài:

- Chúc cả hai may mắn. Nói thật bản thân ta cũng rất mong chờ được chứng kiến trận tỉ thí này. Mong là hai vị sẽ không làm ta thất vọng...

Tiểu Phàm mỉm cười tự tin, đáp:

- Nhất định rồi.

Lạc Nhạn cũng nói:

- Đương nhiên...

Lưu Vu cười lớn mấy tiếng, rồi nói:

- Được. Nếu hai vị cũng đã nói thế thì cũng nên bắt đầu thôi... Nhưng mà, tại hạ xin được mạn phép đưa ra một đề xuất.

Lạc Nhạn nói:

- Mời Lưu tiên sinh cứ nói...

Lưu Vu tiếp:

- Hai vị có thể để tại hạ làm trọng tài cho buổi tỉ thí này hay không?

Tiểu Phàm và Lạc Nhạn nhìn nhau, sau rồi cùng lúc nói:

- Được thôi.

- Vậy thì tốt rồi...

Lưu Vu tươi cười.

Đoạn, y quay mặt về phía khán giả, hai tay liền vùng mạnh lên không... Một chục luồng sáng đủ các màu sắc khác nhau từ trong tay áo y bay ra nhanh như chớp, hướng về bát hướng, thập phương lao tới.

Phập... phập... phập...

Liên tiếp những tiếng động giống như thiết đỉnh cắm vào gỗ vang lên – mười luồng sáng đâm thẳng xuống mặt đất, tạo thành một vòng tròn bao quanh võ đài. Đường viền của vòng tròn không sai lệch, cách võ đài đứng mười trượng khoảng cách.

Tiểu Phàm nhìn kĩ, thì ra trong bên trong mỗi luồng sáng kia chính là có một cây tiểu kỳ (lá cờ nhỏ). Bên trên mặt cờ có những hoa văn vẽ các loài thú theo kiểu cách điệu rất đặc biệt.

Lưu Vu bắt đầu lăm bắm gì đó trong miệng, hai tay thì thoăn thoắt kết các kiểu ấn pháp khác nhau. Cứ một lúc, tay y lại chỉ vào một tiểu kỳ, và mỗi lần như thế, cây tiểu kỳ được chỉ vào lại sáng rực lên. Sau khi cả mười cây tiểu kỳ đều bùng sáng, Lưu Vu hét lớn:

- Lập!

Lời y vừa dứt, bỗng nhiên từ mười cây tiểu kỳ, vô vàn các đồ hình lạ kì bay lên không trung, rồi nhanh chóng đan kết lại với nhau thành một cái lồng trong suốt bao phủ phạm vi mười trượng xung quanh võ đài. Đồng thời, giữa các cây tiểu kỳ cũng hình thành một giải liên kết nối liền với nhau...

Mọi người bên ngoài lập tức kêu lên những tiếng thán phục không ngớt...

Lạc Nhạn tán thưởng:

- Lưu Vu tiên sinh không chỉ có tu vi cao cường, mà không ngờ rằng về phương diện trận pháp cũng thật là đáng sợ...

Lưu Vu lắc đầu, nói:

- Quá lời rồi. Trận pháp kiến thức là vô biên, tại hạ chẳng qua là mới sờ được chút lông da bên ngoài mà thôi...

Lạc Nhạn cười:

- Lưu tiên sinh quá khiêm tốn rồi. Trong một thời gian ngắn, không có chuẩn bị trước, Lưu tiên sinh vẫn có thể tạo ra được trận pháp bảo vệ cờ này... Tuy Lạc Nhạn không biết nhiều Trận sư, nhưng Lạc Nhạn biết tại Thương Lan Quốc chúng ta không có trên trăm người tuổi trẻ như Lưu tiên sinh mà có được năng lực cỡ đó đâu...

Lưu Vu tươi cười nói:

- Không dám... Không dám...

Tiểu Phàm nghe hai người nói mới hiểu mọi chuyện là thế nào. Hắn thầm cảm thấy bản thân còn quá thiếu hiểu biết, cho nên chẳng dám góp một lời nào.

Lưu Vu tiếp:

- Hai vị sẵn sàng rồi chứ?

Tiểu Phàm và Lạc Nhận gật đầu.

Lưu Vu hắng giọng rồi nói lớn:

- Sau đây, trận tỉ thí của hai thí sinh Lâm Tiểu Phàm và Uất Trì Lạc Nhận... bắt đầu.

Vừa dứt, thân hình lập tức biến mất, nháy mắt đã đứng cách xa khán đài mười trượng – chính là vị trí của một trận kì (cờ dùng để dàn trận pháp) trong trận pháp.

Hai người Tiểu Phàm và Lạc Nhận nghe xong khẩu lệnh, cũng phản ứng cực nhanh, cả hai liền cùng lúc bật lùi ra, đồng loạt thủ thế...

Bên ngoài trận pháp mọi người hò reo không ngớt.

Lưu Vu nhìn Tiểu Phàm thủ thế, hai mày nhíu lại, hỏi:

- Thái Tổ Trường Quyền?

Tiểu Phàm lúc đầu hơi giật mình, nhưng nhớ lại những lời nói của Phạm Nhất Tiêu: “Thái Tổ Trường Quyền ta chỉ cho ngươi là một bộ quyền thuật căn bản, cũng không phải bí kĩ gì, hơn nữa còn được lưu truyền rất nhiều trong dân gian...”, hắn liền hiểu ra...

Tiểu Phàm mỉm cười:

- Không sai.

Lạc Nhận khó chịu nói:

- Ngươi coi thường ta?

Tiểu Phàm lắc đầu:

- Không hề. Chỉ là... ta biết mỗi bộ quyền pháp này mà thôi.

Lạc Nhận hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ không tin, nói:

- Được, nếu ngươi đã muốn giấu chiến kĩ... thì ta sẽ ép ngươi phải lộ ra chân thực lực!

Lạc Nhận cất cây quạt vào trong người, sau đó nói lớn xuống phía dưới võ đài:

- Lưu tiên sinh, xin cho Lạc Nhận mượn một cây mộc kiếm.

Chẳng mấy chốc sau, Lưu Vu ném một cây mộc kiếm về phía Lạc Nhận. Lạc Nhận thuận tay bắt lấy, nói:

- Đa tạ.

Rồi nhìn Tiểu Phàm, tiếp:

- Ngươi chọn vũ khí đi...

Tiểu Phàm ngó người. Từ trước tới giờ hắn chưa có dùng vũ khí bao giờ, cho nên bây giờ cũng không biết nên chọn cái gì để sử dụng nữa. Hắn nói:

- Ta chưa từng dùng vũ khí, cho nên...

- Thập bát ban võ nghệ (mười tám ban võ nghệ - ứng với mười tám loại vũ khí khác nhau), ngươi chọn lấy một thứ đi... Ta không thể dụng kiếm với kẻ không có vũ khí được.

Lạc Nhận nói.

- Vậy...

Tiểu Phàm ngập ngừng: “Ta nên chọn vũ khí gì đây?”, Tiểu Phàm suy nghĩ. Hắn nhìn hai tay mình, rồi chợt nghĩ ra một chuyện... Hắn nói lớn:

- Lưu tiên sinh, cho tại hạ mượn một bộ song kiếm, được chứ?

Lưu Vu nhíu mày, nhưng rồi cũng gọi người lấy vũ khí cho Tiểu Phàm. Tại sao Lưu Vu lại nhíu mày? Bởi vì y không hề cho rằng Tiểu Phàm có thể sử dụng loại vũ khí này. Trong thập bát ban vũ khí song kiếm chính là một trong những loại khó sử dụng nhất. Vì sao? Vốn kiếm chính là “trung vương chỉ vương” (vua của những vị vua) của các loại vũ khí. Kiếm – sắc bén – tinh tế – biến ảo khôn lường – vạn vạn phức tạp. Nhưng, song kiếm so với đơn kiếm còn khó sử dụng hơn không chỉ gấp bội. Bởi lẽ một người muốn sử dụng song kiếm trước tiên phải có một thứ. Mà thứ ấy lại không phải cứ luyện tập là có được. Đó chính là khả năng điều khiển hai tay độc lập! Cũng có thể tạm hiểu là thuận cả hai tay. Nhưng thuận hai tay mới chỉ là biểu hiện đơn giản nhất của khả năng ấy mà thôi. Để gọi ra đúng tên của thiên phú ấy, thì phải nói là “nhất tâm nhị dụng” mới đúng (nhất tâm nhị dụng tức là cùng lúc có thể làm được hai việc song song với nhau). Nếu không có thiên bẩm ấy, chỉ sợ tả kiếm vốn đề tương hành (hành động tương ứng) với hữu kiếm thì cuối cùng lại trở thành cản trở, thậm chí làm rối loạn kiếm pháp, tự hại tới bản thân mình. Mà người trong thiên hạ, kẻ có được khả năng ấy chỉ sợ giống như “phượng mao, lân giáp” (lông phượng, vảy lân) mà thôi. Đó chính là lý do vì sao Lưu Vu không cho là Tiểu Phàm có thể sử dụng được loại vũ khí đặc thù như vậy.

Tiểu Phàm có biết điều đó không? Hẳn không biết! Có điều, lựa chọn của hắn không phải là ngẫu hứng. Kiếp trước hắn có đọc tác phẩm “Thần Điều Hiệp Lữ” của tiên sinh Kim Dung, đến đoạn Tiểu Long Nữ được Chu Bá Thông truyền dạy môn “Song Thủ Hồ Bào” (môn võ sử dụng hai tay đánh nhau. Hẳn ai là Fan của Kim tiên sinh đều rõ môn võ này), Tiểu Phàm thấy rất thú vị. Ở đoạn đó, Chu Bá Thông có thử kiểm tra Tiểu Long Nữ bằng cách bắt nằng một tay vẽ hình tròn, một tay vẽ hình vuông để thử xem nàng có khả năng “nhất tâm nhị dụng” hay không? Tiểu Phàm hiểu kì, cho nên làm theo thử, và kết quả là... hắn làm được! Nhưng sau đó, hắn một phần là chưa ý thức được sức mạnh đặc biệt của khả năng đó, một phần là hắn cũng chẳng sử dụng gì đến nó, cho nên dần quên lãng đi. Bây giờ gặp chuyện mới chợt nhớ ra. Trong tác phẩm “Thần Điều Hiệp Lữ”, nhờ “Song Thủ Hồ Bào”, Tiểu Long Nữ đã một mình sử dụng được hai thánh kiếm, mỗi kiếm một môn võ khác nhau, và theo đó, thành công một mình tự thi triển “Song Kiếm Hợp Bích”. Chính vì nhớ tới mấy chuyện quá khứ đó, Tiểu Phàm đã quyết định chọn song kiếm làm vũ khí... Tuy rằng hắn không hề biết yêu cầu tiên quyết để sử dụng song kiếm, nhưng lại may mắn mà chọn đúng vũ khí thích hợp với thiên phú có một không hai của mình. Có lẽ đó chính là chữ “duyên” mà người ta thường nhắc tới!

Cầm trên tay cặp mộc kiếm, Tiểu Phàm hứng thú lật qua lật lại xem xét, bộ dáng không khác gì đứa trẻ hứng trí chơi với một món đồ chơi mới mà lần đầu nó có được. Tiểu Phàm thử chém qua chém lại vài đường kiếm, bộ dáng lơ đãng lại vung về trông hết sức tức cười.

Lạc Nhạn và Lưu Vu nhìn thấy cảnh này đều nhíu mày nghi hoặc. Thực sự họ không hiểu Tiểu Phàm là thật ngu ngốc hay là “trí giả giả ngu đây” (tức là người thông minh nhưng cố tình giả bộ như ngu ngốc)...

Hòa Phụng bên dưới cũng ngờ ngợ, khó hiểu. Nàng biết Tiểu Phàm không phải kẻ ngu muội, ngược lại còn có thể tạm coi là một kẻ có cơ trí là đằng khác. Nếu xét theo cách nhìn nhận ấy, thì Tiểu Phàm không thể nào là vu vơ chọn bừa lấy một món binh khí được. Nhưng nếu nhìn biểu hiện của hắn bây giờ... nàng quả thực buộc phải cho là hắn đích thị là một kẻ ngớ ngẩn.

Tiểu Phàm ngịch tới, ngịch lui một lúc, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nói:

- Lạc Nhạn, ta đã sẵn sàng rồi. Chúng ta bắt đầu chứ?

Lạc Nhạn hỏi lại:

- Người thật đã chuẩn bị xong? Ta không muốn bị nói là cậy mạnh bắt nạt kẻ không có chuẩn bị trước đâu.

Tiểu Phàm mỉm cười, gật đầu:

- Ta đã sẵn sàng.

Lạc Nhạn gật đầu xác nhận:

- Vậy thì...

Nàng hét lớn:

- Tiếp chiêu...!!!

- HẾT CHƯƠNG 29 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tỉ thí (2)

Uất Trì Lạc Nhạn chính là cháu gái ruột độc nhất của đại gia chủ Uất Trì tộc – Uất Trì Cảnh Toàn. Thân phận nàng vốn đã đặc biệt, lại thêm việc phụ mẫu nàng mất sớm, nên thường ngày nàng rất được gia gia cưng chiều. Có điều tính tình nàng khá bướng bỉnh, lại thích ngao du, cho nên Lạc Nhạn có một cái sở thích chẳng giống ai, đó là: thường xuyên trốn ra khỏi tộc lăm lăm giang hồ. Lần nào nàng bỏ nhà đi là lần ấy cả tộc lại nhốn nháo hết cả lên. Gia gia nàng cũng từng tìm cách kìm chân nàng ở nhà, nào là khóa cửa phòng, kêu người canh gác, giam lỏng... đủ mọi cách, nhưng cuối cùng vẫn

không thể can nỏi Lạc Nhạn bỏ trốn. Dần dà, ông cũng phải chấp thuận việc Uất Trì Lạc Nhạn thường xuyên bí mật bỏ nhà đi chơi. Nhưng tất nhiên, ông không thể cho phép đứa điệt nhi yêu quý của mình xảy ra vấn đề gì được. Uất Trì tộc nổi danh trong Thương Lan Quốc không chỉ vì có Uất Trì Cảnh Toàn - một đại cường giả tọa trấn, hay vì có nhiều nhân tài tuyệt thế qua các đời thế hệ, mà còn bởi vì... bí kỹ kiếm pháp của Uất Trì tộc. Người trong tu đạo giới thường gọi kiếm pháp đó là Uất Trì kiếm pháp. Nhưng danh tự thực sự của nó là Kiếm Hành – Phong Biến kiếm pháp, tức là kiếm động – gió cũng thay đổi, ý nói lấy kiếm để khống chế gió, mà gió lại cũng là kiếm, kiếm hòa vào gió làm một. Có điều, Uất Trì tộc có quy định là chỉ truyền kiếm pháp này cho nam tử mà cấm không được truyền bí kỹ này cho nữ nhân của tộc. Xét cho cùng cũng vì cho rằng “nữ tử sinh ra vốn đã là con nhà người”. Uất Trì tộc sợ rằng nếu truyền bí kỹ cho nữ tử, sau này nữ tử đó thành thân thì sẽ dễ có khả năng truyền lại kiếm pháp cho trượng phu của mình. Như thế kiếm pháp chân tộc sẽ bị truyền ra ngoài và Uất Trì tộc sẽ bị mất đi vị thế của mình... Thế nhưng Uất Trì Cảnh Toàn lại quá yêu thương Lạc Nhạn, hơn nữa lại vì lo cho an nguy của điệt nhi mình khi thường xuyên trốn ra ngoài ngao du thiên hạ, cho nên ông đã phá luật mà truyền lại kiếm pháp bí truyền này cho nàng. Ban đầu có rất nhiều người phản đối. Nhưng Uất Trì Lạc Nhạn lại là kì tài luyện kiếm, chẳng mấy chốc đã có thành tựu trong Kiếm Hành – Phong Biến kiếm pháp, lại thêm việc gia gia nàng đứng sau, nên mọi người dần không còn phản đối nữa... Lạc Nhạn chính nhờ có kiếm pháp độc môn này mà chiến lực luôn mạnh hơn nhiều so với những người cùng tu vì đẳng cấp (đẳng cấp tu luyện chân khí)...

Hiện tại so đầu với Tiểu Phàm, Lạc Nhạn chính là muốn dụng Uất Trì kiếm pháp ngay từ đầu. Đó là bởi nàng coi trọng hấn, muốn toàn lực thí thỉ với đối phương...

- Tiếp chiêu...!!!

Lạc Nhạn hét lớn, thân hình liền lướt đi, nhẹ nhàng, khoan thai mà nhanh vô cùng.

Tiểu Phàm song thủ hữu song kiếm (hai tay cầm hai kiếm) lập tức phản ứng, thân hình bật mạnh về sau nhằm giữ khoảng cách. Hai chân vừa chạm đất, lập tức hạ thân hình, trở về thế tấn vững chắc.

Lạc Nhạn mỉm cười, đang lướt tới, liền đứng lại. Cả cơ thể bắt đầu rung động, ngoại bào lực sắc nhẹ nhàng phiêu phiêu... Xung quanh cơ thể nàng, hình ảnh nhanh chóng bị bẻ khúc, uốn éo... Đó chính là vì Lạc Nhạn đã bắt đầu vận hành chân khí...

Tiểu Phàm hai mắt sáng lên, tự nhủ: “Phong hệ nguyên tố!”. Hai tay hấn theo phản xạ, tự động nắm chặt chuôi song kiếm trong lòng bàn tay.

Một kiếm trong tay Lạc Nhạn bắt đầu chuyển động, nhưng tốc độ dịch chuyển lại rất chậm, đồng thời kèm theo một phần nhu lực kì lạ hết sức mềm dẻo. Lạc Nhạn bắt đầu thi triển kiếm pháp, cả cơ thể bay múa nhịp nhàng, khiến cho Tiểu Phàm có cảm giác nàng đang múa kiếm biểu diễn chứ không hề có một chút tinh thần tỉ mỉ nào cả.

Vù ù ù...

Một làn gió mát êm đềm thổi qua cả võ đài. Rồi lại một làn gió nhẹ nữa, tựa như khúc hát ru, trôi chảy qua không gian... Mỗi lần Lạc Nhạn múa ra một đường kiếm, một làn gió nhẹ lại chậm rãi lướt về phía Tiểu Phàm, lách qua từng kẽ tóc, luôn qua từng ngóc ngách của cơ thể hấn mà trượt ra phía sau...

Tiểu Phàm lập tức cảm thấy có điều không ổn, tuy rằng hấn không rõ điều đó chính xác là gì.

Lạc Nhạn cứ như làn gió xuân, vi vu, chậm rãi tiến về phía Tiểu Phàm, càng lúc, càng gần...

Đến khi hai người chỉ còn cách nhau tầm một trượng (khoảng 3,3 mét), Tiểu Phàm đã cảm thấy tâm thần bị áp bức tới mức chịu không nổi nữa rồi. Đó chính là vì hấn đang bị vây hãm trong cảm giác phải chờ đợi một cuộc tấn công mà hấn biết là sẽ đến, nhưng lại không rõ bao giờ sẽ đến và sắp đến hay chưa. Có thể hiểu cảm giác đó tương tự như cảm giác của một người biết mình sắp chết, nhưng chờ mãi mà tử thần chưa đến, khiến cho tâm thần y lúc nào cũng căng thẳng trong sự chờ đợi...

Tiểu Phàm hét lớn:

- Lạc Nhạn, xem chiêu...

Đoạn, hai tay vận lực, Thần Ma lực trong cơ thể tự động tuôn ra, bao phủ lấy cơ nhục hai cánh tay. Hấn liền đơn giản bỏ mạnh song kiếm từ trên xuống dưới hướng thẳng tới đỉnh đầu Lạc Nhạn. Đường kiếm nhanh, mạnh, uy lực có thừa, nhưng...

Xạt...

Lạc Nhạn nhạc thân hình chậm rãi lách sang một bên, một kiếm trong tay để chéch chéo trên đầu. Ngay sát na một kiếm của nàng chạm vào song kiếm mạnh mẽ hạ từ trên xuống của Tiểu Phàm, vô cùng xảo diệu, Lạc Nhạn liền lướt nhẹ thanh kiếm trong tay lên trên, khiến cho một kiếm vào lúc đó đột nhiên trở thành một máng trượt tinh diệu. Đồng thời với một góc độ chính xác, Lạc Nhạn đã làm lệch đi phương lực tấn công của Tiểu Phàm. Như nhuyễn, chậm rãi, nhẹ nhàng, Lạc Nhạn đã khiến cho song kiếm của Tiểu Phàm trượt sang một bên. Mười phần lực lượng, cuối cùng chỉ còn lại chưa tới hai phần là có thể ảnh hưởng tới nàng.

Véo...

Song kiếm của Tiểu Phàm một cách lạ kì đã lướt thẳng vào khoảng không!

Tiểu Phàm liền có cảm giác hữu lực mà không thể sử dụng được. Vừa rồi, một đòn chứa đầy lực lượng đánh tới Lạc Nhạn mà giống như đánh vào dòng xoáy hút nước vậy, đơn giản là bị “lèo lái” cho tới khi chệch hướng và tan hết mãnh lực.

Tiểu Phàm vận hông, vận lực lần nữa hất ngang song kiếm, tấn công vào trung lộ (phần giữa) của Lạc Nhạn. Đường kiếm nhanh, mạnh đến độ khiến cho không khí phải rít lên thành tiếng chói tai, nghe “u u...”. Nhưng...

Xat...

Lại là tiếng trượt trơn tuột giữa ba thanh mộc kiếm vang lên. Giống như lần trước, vào khoảnh khắc song kiếm của Tiểu Phàm chạm vào thanh mộc kiếm của Lạc Nhạn thì nó liền bị hất xéo đi, lực lượng hùng hậu của Tiểu Phàm liền bị đánh tan...

Hắn lại tiếp tục thử thêm vài lần nữa, nhưng kết quả chính là giống như nhau: hắn vô năng đã thương nỗi Lạc Nhạn, dù chỉ là chạm vào vạt áo nàng cũng không thể. Tiểu Phàm thì vất vả ra đòn, còn Lạc Nhạn thì nhẹ nhàng đón đỡ...

Bên dưới mọi người đều trầm trồ tán thưởng thủ pháp xảo diệu mà không kém phần mỹ lệ của Lạc Nhạn...

Tiểu Phàm thấy không ổn, liền quyết định tạm thời lui lại. Hắn nhanh chóng bật lùi ba bước giữ khoảng cách ba trượng với đối phương.

Lạc Nhạn tươi cười, vẫn tiếp tục “múa” kiếm.

Lưu Vu bên dưới nhìn thấy một tràng tỉ thí vừa rồi, trong lòng đã có đôi chút nhận xét về thực lực hai bên: “Xem cách ra chiêu của Lâm Tiểu Phàm thì có vẻ y mạnh về lực lượng. Mỗi chiêu chém ra đều mạnh mẽ vô cùng. Nếu đối thủ chúng một kiếm trực diện đó, dù có cản được cũng rất đáng ngại. Có điều mạnh thì có mạnh, nhưng một chút căn bản dụng kiếm cũng chẳng có! Xem ra lúc trước y nói bản thân chưa từng sử dụng vũ khí không phải là nói ngoa. Còn Uất Trì Lạc Nhạn kia... lực lượng thì chưa có bộc lộ ra, nhưng mà kỹ thuật dụng kiếm thì rất điêu luyện. Tuy rằng y chưa đạt tới cảnh giới cao, nhưng ở tuổi đó cũng có thể coi là đã có một chút thành tựu. Hơn nữa... chiêu kiếm đó... không phải chính là Uất Trì kiếm pháp của Uất Trì tộc sao? Lúc đầu khi nghe danh tự của y, ta còn chưa dám khẳng định y là người của Uất Trì tộc. Dầu sao có phải ai họ Uất Trì cũng thuộc Uất Trì đại tộc đâu. Nhưng bây giờ nhìn y thì triển kiếm pháp, lại có chân khí thuộc Phong hệ hiếm có nữa thì có thể khẳng định rồi. Chỉ là... trong tu chân giới ta chưa từng nghe thế hệ trẻ của Uất Trì tộc có một thiếu niên danh tự là Lạc Nhạn mà lại có tài năng tới bậc này...”

Tiểu Phàm lo lắng nhìn Lạc Nhạn. Hắn biết rõ vừa rồi chính là chiến kỹ, hoặc có thể nói cụ thể hơn là kiếm kỹ. Bản thân Tiểu Phàm không hề có một loại kiếm kỹ nào, cho nên nếu dùng song kiếm thì quả thực chỉ là sử dụng vũ khí đánh ra những đòn thế đơn giản mà thôi. Thậm chí nói trắng ra thì hắn đến căn bản chiêu thức của kiếm pháp cũng đánh không ra. Tình thế của Tiểu Phàm với Lạc Nhạn thì giống như là một đứa trẻ chập chững biết đi, tuy cầm kiếm trong tay nhưng lại so đầu với một cao thủ vậy. Đứa trẻ có kiếm nhưng cũng chẳng thể thắng nổi cao thủ chỉ sử dụng đúng một chiếc thìa mà thôi.

Tiểu Phàm hiếu kỳ hỏi Lạc Nhạn:

- Lạc Nhạn, người có thể cho ta biết kiếm chiêu người vừa sử dụng danh tự là gì không? Quả thực là tình diệu quá...

Lạc Nhạn vẫn tiếp tục múa kiếm, mỉm cười, nói:

- Nếu là kẻ khác, dù thế nào ta cũng không cho kẻ đó biết danh tự của kiếm chiêu này. Nhưng mà... người... ừm... coi như là để trả nợ lần trước người giúp ta ở ngôi miếu hoang đó đi. Ta sẽ nói cho người biết...

Tiểu Phàm lập tức đóng tai nghe.

Lạc Nhạn chậm rãi nói:

- Kiếm chiêu ta vừa sử dụng có tên là... Vi Phong (tức là làn gió thoảng)!

Tiểu Phàm nghe xong lập tức ngẫm nghĩ: “Vi Phong... gió nhẹ? Rất đúng. Kiếm xuất ra nhẹ nhàng, khoan thai tựa như làn gió nhẹ lướt mặt hồ, mặt hồ chỉ gợn mà không hề nổi sóng. Chiêu này hẳn là nhu kiếm đi. Vừa rồi Lạc Nhạn dùng kiếm làm chệch hướng đồng thời làm tan biến lực lượng của ta, có lẽ chính là “lấy nhu khắc cương”. Cảm giác giống như là... Thái Cực Quyền vậy! Theo như Thái Cực Quyền kiếp trước ta có đọc qua thì yêu quyết là tránh chỗ mạnh, nhắm vào chỗ yếu... Có điều biết thì biết vậy, nhưng mà... làm sao đánh lại đây?”

Lạc Nhạn nhìn Tiểu Phàm ngẫm nghĩ, chỉ cười cười. Nàng biết Tiểu Phàm là người cơ trí cho nên nếu hắn biết danh tự của kiếm chiêu thì có lẽ sẽ đoán ra được phần nào đặc điểm của chiêu thức này. Nhưng hắn đoán ra thì sao? Hắn cũng chẳng thể tìm ra cách đối kháng lại được! Bởi lẽ kẻ nghiên cứu cách khắc chế Kiếm Hành – Phong Biến trong thiên hạ này thì phải nói là vô số. Trong đó những người được cho là cao thủ cũng không phải là ít. Thế nhưng tới bây giờ đã có kẻ nào phá được dù một nửa chiêu thức của Uất Trì Kiếm Pháp này chưa? Chưa! Chưa một kẻ nào có thể làm được! Cho nên Lạc Nhạn căn bản là không hề lo lắng về Tiểu Phàm. Hắn một tia cơ hội phá chiêu cũng chẳng có.

Tiểu Phàm bắt đầu toát mồ hôi. Hắn nghĩ đến Thái Cực Quyền của Trương Tam Phong. Đó là võ công gì chứ? Đó là tuyệt đỉnh võ công đó. Dù rằng tại địa cầu nó rất phổ biến, không còn là bí kỹ hay gì nữa. Nhưng ai cũng biết thứ lưu truyền trong dân gian chẳng qua là cái bề ngoài mà thôi. Còn Thái Cực Quyền trên núi Võ Đang? Đền trường môn Võ Đang còn nói là y căn bản chưa luyện được một phần của môn võ “phổ biến” ấy. Trương Tam Phong – người được so sánh với Đạt Ma tổ sư của Thiếu Lâm sao có thể tạo ra một môn võ tầm thường được. Mà Vi Phong kiếm chiêu kia quả thực là có phần tương đồng nguyên lý với Thái Cực Quyền, Tiểu Phàm tuy rằng không rõ cái nào hơn, nhưng mà... kiếm chiêu đó là không thể tầm thường! Vì thế, hiện tại hẳn chính là đã bó tay rồi...

Tiểu Phàm bắt đầu đánh giá lại xem bản thân hiện đang có những gì: “Hiện tại ta có Ma Kinh luyện thể, cho nên so về lực lượng, hẳn là ta chẳng có sợ Lạc Nhạn. So về nguyên tố hệ thích hợp. Lạc Nhạn có Phong nguyên tố, ta thậm chí còn hơn y. Ta có song hệ nguyên tố là Lôi Đình và Hắc Ám. So về vũ khí, cả hai đều dùng mộc kiếm, thậm chí ta còn có hai thanh. Cuối cùng... so về chiến kỹ. Nàng ta có kiếm kỹ tương đồng với nguyên lý của Thái Cực Quyền, còn ta... có Thái Tổ Trường Quyền và Linh Bạo. Linh Bạo là lá bài tẩy của ta, tuy rằng uy lực kinh người, nếu như sử ra, ở đây ta không ngần

kẻ nào, có điều nó lại có tác dụng phụ quá lớn sau khi sử dụng, cho nên... cuối cùng ta chỉ có Thái Tổ Trường Quyền mà thôi...” Bấy giờ hắn đã thấy được bản thân thiếu hụt chiến kĩ tới mức nào. Ngẫm đi ngẫm lại, bản thân hắn cũng chỉ còn một môn chiến kĩ là khả dụng vào lúc này. “Có điều Thái Tổ Trường Quyền lại là một môn võ phổ biến, cho nên mỗi chiêu chắc chắn là đã bị Lạc Nhạn nắm rõ rồi... Với lại nó cũng không phải là kiếm kĩ nữa... Chết tiệt! Giờ làm sao đây?” – Tiểu Phàm lo lắng tự đánh giá tình hình.

Hắn đang lo lắng thì chợt nghĩ ra vài điều khiến hai mắt sáng bừng lên. “Phổ biến, nhưng không tầm thường?!... Không phải Thái Cực Quyền và... Thái Tổ Trường Quyền đều như vậy sao?... Sư phụ (ở đây để chỉ Phạm Nhất Tiêu) đã từng nói Thái Tổ Trường Quyền là một bộ quyền pháp cơ bản nhưng lại ẩn chứa huyền cơ, là khởi nguyên của rất nhiều bộ quyền pháp lợi hại trong thiên hạ. Không phải Thái Cực Quyền cũng đồng một dạng như vậy sao? Kiếm chiêu kia có cùng nguyên lí cao thâm với Thái Cực Quyền nhưng Thái Tổ Trường Quyền của ta cũng cùng đẳng cấp đó cơ mà...” Tiểu Phàm vui mừng, hắn đã phát hiện ra chiến kĩ bản thân thực ra cũng đâu hề kém kiếm kĩ của Lạc Nhạn. Phải! Suy nghĩ của hắn không hề sai, chỉ là... một bên đã hiện ra ở dạng cao cấp ngay từ đầu, còn một bên, mới chỉ sơ khai trạng thái mà thôi. Kiếm kĩ của Lạc Nhạn chính là ngay từ đầu đã là một bộ chiến kĩ cao cấp rồi, còn Thái Tổ Trường Quyền của Tiểu Phàm bây giờ mới chỉ là một bộ quyền pháp căn bản mà thôi. Hay nói khác đi, tuy là Thái Tổ Trường Quyền có tiềm năng phát triển rất lớn, nhưng mà tiềm năng mới chỉ là tiềm năng, Tiểu Phàm căn bản là chưa hề động tới được cái gọi là huyền cơ bên trong bộ quyền pháp đó.

Hơn nữa... hai người họ đang tỉ kiếm không phải là tỉ thí thông thường. Kiếm Hành Phong Biến là kiếm kĩ, còn Thái Tổ Trường Quyền của Tiểu Phàm thì không hề. Nó là một bộ quyền pháp! Mà quyền pháp... sao sử dụng cho kiếm được?

Tiểu Phàm cũng nhận ra điều này, nhưng... hắn đã có cách!

Hai mắt lóe quang mang, miệng mỉm cười thách thức, Tiểu Phàm ngửa mặt lên, chiến ý phùng phùng nhìn Lạc Nhạn đang múa kiếm tiến tới...

Hai tay hắn từ từ đưa song kiếm lên để phía trước, một trước một sau, một xa thân thể, một ngay sát ngực, hai chân hạ mã tấn, thế đứng vững chãi... Tư thế vô cùng quái đản nhưng lại tự tin vô cùng...

Lạc Nhạn nhú mày.

Lưu Vu phía dưới nhìn thấy thủ thế kì lạ của Tiểu Phàm, hai đầu chân mày cũng cau lại...

Hỏa Phượng hai tay nắm chặt, môi khẽ mím, ánh mắt lo lắng cùng nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Phàm...

Toàn trường xì xào, ai cũng tự hỏi tư thế của Tiểu Phàm là đang làm cái gì...

Duy chỉ có Tiểu Phàm vô cùng tự tin, miệng cười, nói lớn:

- Lạc Nhạn, tới đây đi. Ta muốn xem lại chiêu kiếm đó...

- HẾT CHƯƠNG 30 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đại bất ngờ

- Hào...

Tuy có phản nghi hoặc trong lòng nhưng Lạc Nhạn vẫn vô cùng tự tin vào kiếm pháp chấn tộc của mình. Lờn dút, nàng liền thi triển bộ pháp lướt tới...

Tiểu Phàm nhìn Lạc Nhạn, trống ngực đập thành thịch. Hắn cảm thấy phấn khích. Hắn chính là sắp thực hiện một điều mà có lẽ thiên hạ chưa kẻ nào nghĩ tới...

Bịch...

Chân trái đang tại phía trước, Tiểu Phàm liền dậm mạnh xuống đất.

Rắc.

Mặt sàn đầu bằng đá lập tức nứt vỡ! Chứng tỏ uy lực một cước đó thực rất lớn.

Lưu Vu phía dưới nhìn một động tác đó của Tiểu Phàm thì bắt đầu cảm thấy ngờ ngợ: “Cái đó... không phải là...”

Tiểu Phàm nhếch mép, hét lớn:

- Thái Tổ... Kiếm Pháp... Khởi thức!

- Cái gì???

Toàn trường rộn lên. Lời Tiểu Phàm vừa dứt, mọi người phía dưới liền bị choáng ngợp. Người thì đờ ra, người thì nghi hoặc. Tại vì... căn bản trong thiên hạ chưa từng xuất hiện cái gọi là “Thái Tổ Kiếm Pháp”!

Lưu Vu cười cười, tự nhủ: “Thực thú vị...”

Lạc Nhạn cũng bị bất ngờ, nhưng kiếm thì không hề chậm lại dù chỉ là nửa nhịp, vẫn tiếp tục nhanh chóng tiến tới tấn công Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm lẩm nhẩm:

- Thái Tổ Trường Quyền đệ tam thức...

Thì ra hắn đã áp các chiêu thức của Thái Tổ Trường Quyền lên song kiếm và tự gọi đó là “Thái Tổ Kiếm Pháp”! Quyền đầu phóng ra thì chính là kiếm đâm tới, một kiếm thủ (khi các ngón tay khép lại) chém ngang thì chính là kiếm phạt ngang...

Hắn vận hồng, tay trái thu lại, tay phải cầm kiếm đâm thẳng ra. Phản lực từ một cước dậm xuống mặt sàn vừa rồi theo chuyển động của Tiểu Phàm liền truyền lên eo, rồi tiếp tục hướng theo cánh tay mà truyền vào đầu mũi kiếm.

Xéo...

Kiếm xuất ra giống như thiểm điện, nhanh vô cùng, đồng thời mang theo lực lượng vô cùng lớn. Vốn lực lượng là mặt sở trường của Tiểu Phàm, cho nên kiếm lúc trước hắn xuất ra tuy vụng về nhưng đã rất mạnh rồi, nay lại phối hợp thủ pháp ra quyền của Thái Tổ Trường Quyền vào cách xuất kiếm, thành ra một kiếm này mạnh càng thêm mạnh, nhanh càng thêm nhanh... Đơn giản, mà hiệu quả - đó chính là yếu quyết của Thái Tổ Trường Quyền!

- Lạc Nhạn, để xem ngươi còn có thể nhẹ nhàng đỡ một kiếm này hay không?

Tiểu Phàm nửa đường xuất chiêu, ý niệm tập trung, liền nhanh chóng điều thêm một lượng lớn Thần Ma Lực từ trái tim phóng ra thẳng tới hữu thủ.

Bang!

Ổng tay áo của hắn vì đột ngột gia tốc lập tức nổ banh, y phục hắn hất thẳng ra sau. Đồng thời một kiếm trong tay “xất” một tiếng, dường như xé nát không khí, tốc độ đâm tới trong khoảnh khắc tăng mạnh!

Lạc Nhạn trong sát na một kiếm của Tiểu Phàm đâm tới, liền vội sử dụng Vi Phong – Uất Trì kiếm pháp đệ nhất thức. Chỉ là...

Bịch... bịch... bịch... bịch...

Thân hình nàng bị đẩy sang ngang, bị một kiếm của Tiểu Phàm ép cho phải lùi tới bốn bước!

- Hoan hô...

Mọi người phía dưới hò reo vang dội. Cảnh tượng một lần so chiêu đó quả thực kịch tính vô cùng. Tuy rằng Lạc Nhạn vẫn thành công gạt đi công kích của Tiểu Phàm, nhưng bản thân nàng lại không thể nhàn nhã như lúc ban đầu nữa, mà đã bị dư chấn một kích đó ép cho mất thăng bằng mà phải lùi lại.

Lưu Vu phía dưới nhìn quang sáng bùng: “Một chiêu đó thật là được một kẻ chưa từng dụng kiếm xuất ra sao? Tuy rằng không hoa mỹ nhưng lại mạnh tới đáng kinh ngạc. Quả nhiên Lâm Tiểu Phàm này đã nắm rất vững yếu quyết của Thái Tổ Trường Quyền. Hơn nữa sự sáng tạo thật không tưởng. Hắn lại dám sử dụng quyền pháp như một bộ kiếm pháp... Thực là một tiểu tử đặc biệt...”

Lạc Nhạn kinh ngạc nhìn vị trí giao kích trên một kiếm của mình. Không ngờ trên đó đã xuất hiện một vết cháy đen – chính là vì ma sát quá lớn mà tạo ra!

Lạc Nhạn đôi chút phân thần, Tiểu Phàm mỉm cười, quát:

- Chưa hết đâu!

Hữu kiếm vừa đâm ra tới đỉnh điểm, thân hình hắn liền theo lực lượng tiến tới. Hắn xoay người, hai tay dang rộng, lập tức biến mình thành một con quay. Hữu kiếm từ trước ra sau chém xuống đất, tả kiếm từ sau tới trước phạt thẳng xuống. Tả kiếm theo hường từ trái qua phải nhắm tới bả vai phải của Lạc Nhạn.

Lạc Nhạn tuy có chút bất ngờ vì lực lượng của một kiếm vừa rồi Tiểu Phàm xuất ra, nhưng gặp nguy bất loạn, nàng vận xoắn cả cơ thể, vai phải liền hạ xuống, một kiếm trong tay vung về phía sau. Cả cơ thể nàng giống như một đóa bồ công anh bay trong gió lốc. Gió càng mạnh, bồ công anh càng bay cao. Gió càng mau, xoay càng nhanh, bồ công cũng theo gió mà xoay vùn. Vai nàng vừa hạ xuống, liền theo xu hướng xoay của thân thể mà né được một kiếm của Tiểu Phàm. Tả kiếm của Tiểu Phàm lướt qua vai của Lạc Nhạn khiến cho vạt áo bằng lụa như bị thiết kiếm lướt qua: đứt lìa! Lạc Nhạn vừa né được một kiếm của Tiểu Phàm, lập tức vận sức, nhón một chân lên, thân hình như khiêu vũ, xoay bằng mũi chân, kiếm múa thành một vòng tròn, theo phương hướng tả kiếm của Tiểu Phàm mà chém vào một kiếm đó của hắn.

Cốp!

Kiểm của Lạc Nhạn chặn ngay phía trên tả kiếm của Tiểu Phàm, ép cho kiếm của hắn bị ấn xuống đất mà mất đi sự tuần hoàn lực trong một chiêu xoay thân thể mà hắn đang thi triển.

Mọi chuyện nói thì lâu nhưng tất cả đều liên tiếp xảy ra chỉ trong một vài cái chớp mắt!

Tiểu Phàm bị không chế tả kiếm, nhưng hắn vẫn mỉm cười, nói:

- Ta vẫn còn hữu kiếm!

Lời hắn vừa ra, thân hình liền hợp xuống, lấy chân phải làm trụ, chân trái hắn quét ngang. Đồng thời lực lượng từ eo truyền tới cánh tay phải, hắn vung ra một cùi trỏ hướng thẳng tới sườn phải của Lạc Nhạn!

Lạc Nhạn thấy tình thế bất ổn, không ngờ phải nhảy lùi ra để tránh một chiêu ấy.

Khán giả phía dưới lại ầm ầm cổ vù. Quả thật màn so đấu của hai người thực gay cấn. Vốn Tiểu Phàm đang ở thế yếu hoàn toàn, giờ đây đã bằng một cách không ngờ mà dần chiếm lại thế cân bằng với Lạc Nhạn.

Lưu Vu quan sát liền gật gù: “Thái Tổ Trường Quyền đệ nhị thập tam thức (chiêu thứ hai mươi ba). Lâm Tiểu Phàm sử dụng thực đúng lúc, vừa có thể giải vây lại vừa có thể tấn công. Tuy rằng là quyền pháp phối hợp với kiếm cũng không tệ chút nào.”

Tiểu Phàm đứng dậy, lại trở về khỏi thức ban đầu, vui vẻ nói:

- Thế nào? Kiếm pháp của ta cũng không tệ chứ hả?

Lạc Nhạn nheo mắt, trong giọng điệu có phần tức giận:

- Ngươi đừng đắc ý. Chẳng qua kiếm pháp ta chưa thông, nếu không ngươi căn bản là không thể đã thương nổi ta đâu.

Tiểu Phàm cười:

- Không sai! Nhưng mà, ta cũng là học nghệ chưa tinh! Nếu không... một kiếm của ta chưa chắc ngươi đã đỡ được đâu.

Lạc Nhạn dựng ngược, quát không thành lời:

- Ngươi...

Tiểu Phàm khinh khinh nói:

- Ta? Ta làm sao... ngươi có giỏi thì ép ta chịu thua đi rồi hãy nói.

Lạc Nhạn “gầm gừ”:

- Được... đã vậy thì ngươi đừng trách ta ra tay độc ác...

Tiểu Phàm mỉm cười, trong mắt hắn lóe lên một tia tinh quái.

Lưu Vu nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Phàm, không khỏi nhìn Lạc Nhạn thương hại: “Uất Trì Lạc Nhạn nổi nóng rồi. Người này tuổi còn nhỏ nhưng thành tựu kiếm pháp đã không tệ hẳn là tu dưỡng tâm thần cũng không quá yếu. Nếu gặp phải kẻ tầm thường thì có lẽ không sao. Nhưng Lâm Tiểu Phàm lại là kẻ cơ trí... cho nên Uất Trì Lạc Nhạn mới bị kích cho tới mất bình tĩnh thế này. Một khi đã mất bình tĩnh... chắc chắn sẽ xảy ra sơ suất! Lâm Tiểu Phàm không chỉ có tiềm năng chiến lực mà cơ trí cũng không tầm thường...”

Lạc Nhạn hoành kiếm chỉ thiên trước mặt, tả thủ hóa kiếm chỉ nhẹ vuốt trên mộc kiếm (kiếm chỉ: ngón trỏ và ngón giữa khép lại, ba ngón còn lại cụp xuống)... Chân khí trong cơ thể nhanh chóng phát tán ra xung quanh...

- U u u u u...

Trên võ đài, gió cuốn cuộn thổi, lấy Lạc Nhạn làm trung tâm, bắt đầu càn quét ra tứ phía. Cát bụi bay tứ tung, cuồng phong loạn vũ...

Y phục Lạc Nhạn phấp phất bay, tóc mai bay múa trong gió, thần thái tựa kiếm tiên (kiếm tiên tức là vị tiên sử dụng kiếm) giáng trần. Thanh mộc kiếm trong tay nàng, một cách kì lạ bắt đầu nhòa mờ, hình ảnh quanh kiếm dần bị bẻ gãy...

Tiểu Phàm lập tức cảm nhận được uy áp kinh khủng từ thân hình Lạc Nhạn, hay đúng hơn là từ thanh mộc kiếm kia...

Miệng Lạc Nhạn không ngừng lầm bầm giống như niệm một loại chú pháp gì đó... Thanh mộc kiếm không ngờ bắt đầu biến thành trong suốt!

Tiểu Phàm cơ nhục toàn thân không hiểu vì sao tự động gồng cứng lên, có lẽ đó là phản ứng tự nhiên của cơ thể khi phải đối mặt với nguy hiểm.

Mọi người bên ngoài vì bị ngăn cách bởi trận pháp bảo hộ do Lưu Vu bày ra cho nên không hề cảm nhận được sức đè nén ở một chiều này của Lạc Nhạn. Nhưng hiện tượng mộc kiếm trở nên trong suốt thì ai cũng thấy được cả. Họ lại âm ỉ reo hò. Trong mắt ai cũng có niềm háo hức muốn chứng kiến một cảnh tượng vô cùng hoành tráng sắp xảy ra...

Lưu Vu không bị trận pháp cản trở cho nên y hoàn toàn có thể cảm nhận được uy lực của một chiều này. Trong lòng y không khỏi thốt lên lời tán thưởng: “Chân khí Phong hệ rất mạnh lại thật tinh thuần, hơn nữa thậm chí bên trong còn cảm nhận được lãnh khí sắc bén (khí lạnh sắc bén). Quả thực là đến chân khí cũng thích hợp với kiếm tu...”

Tiểu Phàm cảm thấy uy áp dâng lên càng lúc càng lớn, liền tự nhủ: “tiên hạ thủ vi cường” (tạm hiểu là “đánh trước sẽ chiếm phần hơn”). Thân hình hắn chùng xuống. Thân Ma Lực chạy khắp cơ thể, ngực trái hắn – nơi nhị hợp đồ hình khuất sau lớp áo không ngờ đã sáng lên. Hắn chính là đã vận Thân Ma Lực tới cực đại. Trên làn da Tiểu Phàm chớp mắt xuất hiện một vài tia hắc lôi đình (tia sét đen) vô cùng nhỏ bé mà không ai thấy được, thậm chí bản thân Tiểu Phàm cũng không ý thức được sự tồn tại của chúng.

Tiểu Phàm nhắm mắt hình dung lại chiêu mạnh nhất trong Thái Tổ Trường Quyền. Nháy mắt sau, hắn mở mắt, nhắm thẳng vị trí của Lạc Nhạn lao tới...

Ầm... ầm... ầm...

Mỗi bước hắn dậm xuống sàn đều gây ra âm thanh chấn động như thể tiếng sấm, đồng thời để lại trên nền đá hàng loạt những vết chân sâu tới hai phân. Càng lúc âm thanh phát ra càng lớn, thân hình hắn càng lúc càng nhanh...

Khi Tiểu Phàm còn cách Lạc Nhạn bảy trượng (khoảng hai mươi mét), Lạc Nhạn đột ngột mở hai mắt ra. Hai luồng quang mang thực chất bắn thẳng ra từ đôi mắt nặng!

Thanh kiếm của Lạc Nhạn vốn đang trong suốt, giờ đột ngột hiện hình, phía trên thân mộc kiếm xuất hiện một hàng kí tự kì lạ không ngừng chớp động... Liền đó, cuồng phong trên thạch đài như bị ai đó dẫn dắt, trong một ý niệm, tất cả bị hút tới thanh mộc kiếm. Gió là chẳng thể nhìn thấy được nhưng cát bụi thì chính là ai cũng rõ, cho nên nói gió bị hút tới thanh mộc kiếm chính là nói nhìn thấy cát bụi bị cuốn tới vùn vụt quanh thanh kiếm... Mộc kiếm tỏa sáng, Lạc Nhạn hét lớn:

- Lệ Phong! (gió lớn)

Hai chân nàng như lướt gió, lập tức rời khỏi mặt đất. Mộc kiếm điểm ra, chỉ thẳng về phía Tiểu Phàm, thân hình nàng như một mũi tên, phóng thẳng đi...

Không sai! Đây chính là kiếm chiêu mà Lạc Nhạn đã sử dụng để lập sát ma thú Hóa Ngọc Hài trong Đông Lâm. Có điều lần đó uy lực chỉ bằng ba phần bảy giờ. Lần này có lẽ vì bị Tiểu Phàm chọc giận cho nên Lạc Nhạn mới xuất sát chiêu này tới mười phần lực lượng như vậy.

Tiểu Phàm gào lên một tiếng như để lấy hết sức bình sinh đón đỡ trực diện kiếm chiêu đáng sợ của Lạc Nhạn. Lập tức y phục nửa thân trên của hắn rách toạc. Một cách kì diệu, hắn đã vận Thân Ma Lực vượt cả mức giới hạn của bản thân.

Hai người họ vốn chỉ là tỉ thí, nhưng bây giờ lại đấu tới mức này. Dường như chính là đã quyết chiến!

Hai bóng ảnh, một song kiếm, một đơn kiếm lao thẳng vào nhau...

Song kiếm của Tiểu Phàm song song, trên dưới, ngàn cân lực lượng đâm thẳng tới trước...

Đơn kiếm trong tay Lạc Nhạn như vận tinh (sao băng) xẹt qua không gian, hướng thẳng một đường phóng đi...

- Ầm...!!

Thạch đài một mảng mù mịt cát bụi, vụn đá văng ra tứ tung...

Mọi người phía dưới như chết lặng. Tất đều đồng loạt im lặng, đợi chờ kết quả.

Khói bụi tan dần...

- Ồ...

Khán giả phía ngoài trận pháp đều ồ lên kinh ngạc...

Thì ra trên thạch đài lúc này đã có tới ba bóng người!

Và người thứ ba, không ai khác chính là Lưu Vu.

Không chỉ mọi người phía dưới kinh ngạc mà hai người Lạc Nhạn cùng Tiểu Phàm cũng vô cùng bất ngờ. Hiện tại Lưu Vu đang nhàn nhã dùng hai tay nắm lấy ba thanh mộc kiếm của hai người. Kiếm của Lạc Nhạn, Lưu Vu dùng ngón trỏ và ngón giữa giữ đơn kẹp lấy. Còn song kiếm của Tiểu Phàm vốn là song song, tách rời mà tấn công tới, giờ đây hai mũi kiếm đã bị Lưu Vu dùng tay nhẹ nhàng nắm giữ. Lưu Vu trong sát na hai người xuất ra tuyệt chiêu đã quý không biết thân không hay xuất hiện tại trung tâm va chạm, mà cản trở cả hai người!

Lưu Vu mỉm cười mở lời:

- Màn tỉ thí của hai vị quả nhiên là đặc sắc. Có điều... đã đi hơi quá rồi!

Lạc Nhạn cùng Tiểu Phàm mới chợt bừng tỉnh. Thì ra hai người họ vì quá ham chiến mà đã không để ý việc kiểm chế mức độ của chiêu thức. Hay nói khác đi, họ đã vượt quá giới hạn của hai chữ “tỉ thí” mất rồi.

Tiểu Phàm cùng Lạc Nhạn đồng thời buông kiếm, chấp tay nói:

- Tại hạ đã vô ý rồi.

Lưu Vu cười:

- Không sao. Tuổi trẻ khí mạnh là chuyện thường tình. Chỉ là hai vị đã quên mất điều đã hứa với tại hạ mà thôi. Nếu như tại hạ không ra tay kịp lúc thì chỉ sợ đã xảy ra chuyện nguy hại tới hai người rồi.

Tiểu Phàm cùng Lạc Nhạn lại nói:

- Đa tạ Lưu tiên sinh đã ra tay kịp thời.

Lưu Vu gật đầu, tiếp:

- Hẳn là trận tỉ thí này nên dừng tại đây thôi.

Lạc Nhạn và Tiểu Phàm khẽ gật đầu. Bởi lẽ cả hai người họ hiện tại đã như nỏ mạnh hết đà, thực sự cũng không còn sức để đánh tiếp nữa.

Phía dưới đột nhiên có người nói:

- Vậy kết quả thì tính sao?

- Phải đó. Không lẽ để như vậy mà kết thúc à?

...

Lưu Vu nhìn hai người, đang định mở lời thì...

Tiểu Phàm nói lớn:

- Ta... thua rồi!

Mọi người phía dưới bàn tán xôn xao. Người thì cho là hợp lí nói Lạc Nhạn vốn đã ở thế thượng phong, người thì phản đối nói Tiểu Phàm nhường nhịn đối phương... Mỗi người một ý kiến.

Duy chỉ có Hóa Phượng phía dưới không nói gì, chỉ thờnh một hơi như chút được toàn bộ lo lắng trong lòng.

Lạc Nhạn nhú mày, hỏi:

- Ngươi nhường ta thắng?

Tiểu Phàm lắc đầu:

- Không hề. Thực lực của ta căn bản là không hề bằng ngươi. Kiếm pháp của ngươi quả thực là quá tinh diệu. Nếu vừa rồi, Lưu tiên sinh không ra tay, chỉ sợ ta đã trọng thương rồi. Cho nên tiên sinh nói ra tay vì lo cho an nguy của hai chúng ta, nhưng hẳn là lo cho ta thì đúng hơn... tại hạ nói không sai chứ?

Lưu Vu không đáp, chỉ cười cười.

Tiểu Phàm lại tiếp:

- Vừa rồi, ta nói vì ta học nghệ chưa tinh nên mới đánh không lại ngươi, lại nói nếu ta học nghệ thông rồi, ngươi chưa chắc đỡ nổi một kiếm của ta... chẳng qua là nói khích ngươi mà thôi. Vốn ta định khiến ngươi mất bình tĩnh mà lộ ra sơ hở, nào ngờ chọc giận ngươi lại khiến ngươi đánh còn hăng hơn, thực sự là đã phản tác dụng rồi...

Nói đoạn, hắn cười lắc đầu tự giễu.

Lạc Nhạn nghe tới đây, liền hơi ngẩn ra, rồi chợt cười, nói:

- Quả nhiên là Lâm Tiểu Phàm. Chiến lược có thể thua ta, nhưng cơ chí thì ta còn cách người cả một vạn tám ngàn dặm. Người nói đi nói lại thì vẫn là hơn ta ở mặt này. Xem chừng, lần này chúng ta vẫn bất phân thắng bại.

Tiểu Phàm mỉm cười, rồi chậm rãi rời khỏi thạch đài. Đi tới bậc thang, Tiểu Phàm đột nhiên quay lại, tiến tới gần Lạc Nhạn, nói nhỏ:

- Băng quần của người rách rồi, tiểu cô nương ạ! Cái nam trang cũng giống lắm. . .

Nói xong, hắn cười “hắc hắc” mấy tiếng, rồi đi xuống.

Lạc Nhạn vừa nghe xong câu nói của hắn, lập tức cứng đờ người, hai má đỏ ửng. Nàng vội nhìn xuống thì lập tức thấy trước ngực mình không biết từ lúc nào đã có “một phần gì đó” nhô ra. Vì nàng mặc ngoại bào lụa rất rộng rãi cho nên nếu không phải nhìn ở khoảng cách gần, lại nhìn từ trên xuống thì căn bản là không thấy được nội bào bằng lụa của nàng có cái phần nhô ra đó. Lạc Nhạn vội vã rút quạt xếp ra, vờ như phe phẩy trước ngực, nhưng thực chất chính là để che đi phần nàng không muốn để ai phát hiện đó. . .

Lưu Vu đứng ngay gần, nhưng căn bản là Tiểu Phàm nói hết sức nhỏ, cho nên y không hề nghe thấy được gì. Tuy rằng y có nhận thấy phản ứng kì lạ của Lạc Nhạn nhưng cũng đoán không ra, thế nên cũng không để ý tới nữa.

Lạc Nhạn lẩm bẩm:

- Tên xú nam nhân. Sao người dễ ý kĩ quá vậy? Có lẽ vừa rồi dư chấn của cuộc va chạm cuối cùng đã làm băng quần ngực của ta bị rách mất, cho nên mới để lộ cho hắn thấy như vậy. . . Hừ. . . đáng ghét. . .

Lưu Vu phát tay thu lại toàn bộ trận kì, giải pháp trận, rồi nói lớn:

- Vậy là trận tỉ thí của Lâm Tiểu Phàm và Uất Trì Lạc Nhạn đã kết thúc. Cũng chính là lúc Truy Phong Hội của năm nay chính thức dừng lại. . . Xin đa tạ các vị đã tham gia. Những thí sinh không may mắn năm nay có thể ở lại Vô Cực Viện khu vực tiếp khách này tới hết đêm mai nếu muốn. Còn không có thể rời đi bất cứ lúc nào. Mong rằng năm sau, Lưu Vu có thể lại được nhìn thấy tất cả mọi người lần nữa. Chúc các vị những điều may mắn nhất. . .

Mọi người vỗ tay rồi chuẩn bị rời khỏi.

Lưu Vu quay sang nói với Lạc Nhạn:

- Lạc Nhạn, trò có thể xuống được rồi. Sẽ có người dẫn trò đi hoàn thành thủ tục. . .

Lạc Nhạn gật đầu, đang định cất bước, thì đột nhiên có một nam nhân hô lớn:

- Xin hãy khoan. . .

Mọi người đang xoay bước rời khỏi, liền đều bị kinh động mà đứng lại. Bởi vì, người vừa hô lên chính là. . . Tiền Minh Tâm!

Không hiểu y đã đi làm thủ tục rồi, nay còn trở lại làm cái gì nữa. . .

Lưu Vu nhú mày, khó hiểu.

Minh Tâm vội vàng vàng chạy lên sân khấu, trong tay đã cầm sẵn chiến mễ đao phóng đại âm thanh, nói lớn:

- Lâm Tiểu Phàm người có còn ở đây không?

Tiểu Phàm đang bước đi cùng Hòa Phượng, liền ngạc nhiên quay lại.

Mọi người không ai bảo ai, tự động tránh ra thành một thông đạo nối thẳng từ sân khấu đến vị trí của Tiểu Phàm đang đứng.

Minh Tâm thở phào, nói:

- May quá, người chưa rời khỏi. . .

Tiểu Phàm nhú mày, hỏi lớn:

- Có chuyện gì vậy?

Minh Tâm cười, đáp:

- Ta và những người được người cứu có một bất ngờ lớn cho người!

- HẾT CHƯƠNG 31 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Kể thứ mười một

“Một cái đại bất ngờ?”, Tiểu Phàm nghi hoặc.

Lưu Vu cùng Lạc Nhận đứng trên sân khấu cũng một dạng bất ngờ khó hiểu như mọi người phía dưới.

Lưu Vu lên tiếng:

- Tiền Minh Tâm, trò làm vậy là có ý gì?

Tiền Minh Tâm vội chấp tay nói:

- Lưu lão sư (thầy Lưu), người cũng biết việc Tiểu Phàm cứu chúng đệ tử chứ?

Lưu Vu gật đầu.

Tiền Minh Tâm tiếp:

- Vậy hẳn người cũng biết nếu không phải vì cứu chúng đệ tử thì lần này trong danh sách mười người đứng đầu... Tiểu Phàm chắc chắn sẽ có một vị trí?

Lưu Vu gật gù. Không cần nói tới việc Tiểu Phàm đối đầu với Lang vương ra sao, chỉ cần việc Tiểu Phàm có khả năng so đấu với gần ngang ngửa với Uất Trì Lạc Nhận – quán quân của Truy Phong Hội cũng đủ để Lưu Vu thấy được điều đó.

Tiền Minh Tâm mỉm cười, nhìn xuống dưới, nói lớn:

- Cho nên... hơn một trăm người chúng đệ tử quyết định sẽ giúp Tiểu Phàm vào được Học viện!

Toàn trường một trận rung động...

- Hà?

- Vậy là sao?

- Có thể được ư?

Mọi người lập tức bàn tán không ngừng.

Tiểu Phàm cùng Hóa Phượng nhìn nhau, trên khuôn mặt cùng một biểu cảm nghi ngờ.

Tiền Minh Tâm lớn tiếng:

- Trong một trăm hai mươi tư người được Tiểu Phàm cứu trong Truy Phong Hội thì có một trăm hai mươi mốt người là Dẫn khí kì sơ giai, và ba người, trong đó có cả Tiền Minh Tâm ta, là Dẫn khí trung giai. Cả ba người chúng ta đều nằm trong mười người đứng đầu Truy Phong Hội. Còn lại một trăm hai mươi mốt Dẫn khí sơ giai tu đạo giả kia thì có ba mươi người đạt đủ điều kiện vào Học viện. Như vậy trong số một trăm hai mươi tư người mang ơn Tiểu Phàm thì có ba mươi ba người là vào được Học viện. Theo quy định của Học viện, sau Truy Phong Hội, chỉ có những ai đỗ kì tuyển sinh năm nay mới được phép giữ lại số ma tinh hạch mà mình kiếm được, còn không thì phải giao trả cho Học viện. Vì thế, ba mươi ba người chúng ta quyết định... đưa lại một phần ma tinh hạch của mình cho Tiểu Phàm!

Phía dưới lại nhốn nháo thêm một lần nữa. Thông tin này quả nhiên là đặc biệt. Phải biết rằng ma tinh hạch là thứ không phải dễ dàng mà kiếm được, cho nên muốn xuất ra ma tinh hạch không phải là điều đơn giản. Hơn nữa, số ma tinh hạch mà thí sinh kiếm được thông qua liệt sát trong Truy Phong Hội còn ảnh hưởng tới vị trí xếp hạng của họ nữa. Vì thế, việc xuất ra ma tinh hạch để đưa lại cho thí sinh khác chính là một việc tương như là không thể...

Lưu Vu cau mày...

Tiền Minh Tâm nhận thấy biểu hiện của Lưu Vu, liền quay sang nói với y:

- Lưu lão sư, đệ tử biết việc này chưa từng có tiền lệ trong Học viện, cho nên hẳn là việc này có thành công hay không còn phải xem xem Trưởng lão đoàn của Học viện quyết định thế nào. Việc này... xin nhờ Lưu lão sư giúp đỡ. Đệ tử thiết nghĩ hẳn là với con mắt tinh minh của lão sư, người chắc chắn cũng nhìn ra được tiềm năng hơn người của Tiểu Phàm. Hẳn không chỉ có tiềm lực tu luyện mà còn có cơ chí hơn người nữa. Đệ tử cho rằng Lưu lão sư cũng không muốn Học viện mất đi một nhân tài như vậy vào tay hai đại Học viện kia chứ? Hơn nữa nếu lão sư có thể giới thiệu một nhân tài như hẳn vào Học viện, trưởng lão đoàn chắc hẳn sẽ có ưu đãi giành cho người...

Lưu Vu tự nhiên cười lớn:

- Ha ha ha... quả nhiên là tuổi trẻ đầy tính sáng tạo mà. Không cần phải thuyết phục ta giúp các ngươi. Vừa rồi xem một màn tỉ thí của quán quân Truy Phong Hội đây với Lâm Tiểu Phàm, ta vốn đã có ý tìm cách giúp y vào được Học viện rồi. Một nhân tài như y thực sự là không thể để lọt vào tay hai đại Học viện kia được. Có điều... ta cũng chỉ có thể thêm một phần nhỏ vào việc thuyết phục trưởng lão đoàn chấp thuận việc này mà thôi. Thực sự thì ta không thể hứa trước điều gì cả, nhưng ta sẽ cố hết sức.

Tiền Minh Tâm nói:

- Vậy xin đa tạ Lưu lão sư trước.

Lưu Vu “ừm” một tiếng rồi hỏi:

- Vậy về việc nhượng lại sổ ma tinh hạch của bọn ngươi cho Lâm Tiểu Phàm?

Tiền Minh Tâm vội vàng lấy từ trong người ra một cái bọc và một tờ giấy, nói:

- Đây là sổ ma tinh hạch chúng đệ tử nhượng lại. Còn cái này là danh sách gồm có danh tự của mọi người và số lượng ma tinh hạch mỗi người đưa ra... Tổng cộng là sáu viên ma tinh hạch Dẫn khí trung giai và sáu mươi tám viên ma tinh hạch Dẫn khí sơ giai – tương đương với mười hai viên ma tinh hạch Dẫn khí trung giai và tám viên ma tinh hạch Dẫn khí sơ giai.

Tiền Minh Tâm đưa lại cả hai thứ cho Lưu Vu.

Lưu Vu đọc lướt qua danh sách một lượt rồi cất vào trong người. Y nói:

- Tiền Minh Tâm có lẽ phải sáng mai chúng ta mới biết được kết quả. Ngay bây giờ ta sẽ đi trình báo việc này với trưởng lão đoàn. Các ngươi có thể hàn huyên với nhau trong thời gian đó nếu muốn.

Tiền Minh Tâm chấp tay nói:

- Vậy làm phiền lão sư...

Lưu Vu mỉm cười, nói:

- Không có gì, tìm nhân tài cho Học viện không phải cũng là bổn phận của ta sao?

Đoạn, y đang định quay người rời khỏi thì...

Tiểu Phàm bật một cái, nhảy thẳng lên sân khấu.

Hắn vội nói:

- Lưu tiên sinh, hãy khoan đã...

Lưu Vu đang định đi liền ngưng cước bộ.

Tiểu Phàm quay sang nói với Tiền Minh Tâm:

- Đa tạ ngươi đã có ý giúp đỡ ta. Có điều... Tuy ta không phải chính nhân quân tử, nhưng ta cũng biết thế nào là có chừng mực. Ma tinh hạch chính là quyết định thứ hạng của mọi người cho nên nếu như mọi người nhường ma tinh hạch lại cho ta, không phải thứ hạng của mọi người sẽ bị sút giảm hay sao? Ta không thể để một việc như thế xảy ra. Hơn nữa...

Đang nói giữa chừng, Tiểu Phàm thoáng quay xuống nhìn Hỏa Phượng, rồi tiếp:

-... Ta cũng không thể bỏ mặc nàng ấy mà một mình tham gia vào Học viện được. Nàng ấy chính vì chăm sóc cho ta lúc ta bị thương mà đã tự mình bỏ đi cơ hội đỗ vào Học viện...

Tiền Minh Tâm nghe vậy, liền lắc đầu nói:

- Ngươi tự đánh giá cao bản thân quá rồi đó. Mỗi người chúng ta thi vào Học viện chính là xác định việc đỗ vào nơi này là mục tiêu tối cao, cho nên dù nợ ơn người nhưng cũng sẽ không có ai ngu ngốc tới nỗi tự phá hủy con đường tương lai của mình đâu. Ngươi yên tâm, chúng ta xuất ra ma tinh hạch cũng đã tính toán cho bản thân mình rồi. Tuy xuất ra ma tinh hạch, nhưng toàn bộ mọi người vẫn đủ điều kiện đỗ vào Vô Cực Viện, và ba người thuộc Dẫn khí trung giai bọn ta vẫn an toàn nằm trong danh sách mười người đứng đầu. Tuy là vị trí có thể thay đổi đôi chút nhưng gần như không bị ảnh hưởng một chút lợi ích nào cả...

Tiểu Phàm nghe vậy, nhưng hoàn toàn hiểu được nhóm người Tiền Minh Tâm đã mất những gì cho hắn. Đặc biệt mười người đứng đầu sau sẽ được phần thưởng phụ nữa, hẳn là Học viện sẽ dựa theo thứ tự mà phân phát cho họ. Thế nên nếu thứ hạng của họ thật giảm, cũng tức là đồng nghĩa với việc số phần thưởng mà họ nhận được sẽ bị giảm đi. Lại nói, Vô Cực Viện là một trong tam đại Học viện nên phần thưởng cho học viên ưu tú sẽ không đơn

giản. Vì thế, thứ mà họ hi sinh cho Tiểu Phàm là không hề nhỏ một chút nào. Điều này Tiểu Phàm hiểu rõ vì thế trong lòng hần mới không khỏi day dứt.

Tiểu Phàm vội nói:

- Nhưng...

Tiền Minh Tâm cười, ngắt lời:

- Hắc hắc... người không phải lo cho chúng ta. Tuy là cơ chí chúng ta chưa chắc đã bằng người nhưng mà cũng không phải loại không biết suy nghĩ. Chúng ta đều đã tính cho lợi ích của riêng mình rồi. Còn về việc của Hỏa Phượng cô nương... ừm... Người có thể trao lại một phần ma tinh hạch của bọn ta cho cô nương ấy... như vậy...

Tiền Minh Tâm liền quay sang Lưu Vu, nói:

- Lão sư liệu người có thể giúp nàng ta luôn không? Nàng ấy cũng không tầm thường đâu. Dù gì cũng là một Dẫn khí trung giai tu đạo giả đó, hơn nữa... người nghĩ một cô nương có thể sánh vai với Tiểu Phàm đây lại có thể đơn giản sao?

Lạc Nhạn bên cạnh nghe kể đến Hỏa Phượng, không hiểu sao chân mày lại cau lại, xem qua bộ dáng có phần khó chịu. Chỉ là biểu cảm này của nàng chỉ thoáng qua nên không có ai để ý thấy mà thôi.

Lưu Vu nhíu mày suy nghĩ rồi lại nhìn sang Tiểu Phàm, cuối cùng gật đầu nói:

- Ta sẽ cố hết sức, mong là mọi chuyện sẽ trôi chảy.

Tiền Minh Tâm vui vẻ hỏi Tiểu Phàm:

- Vậy Tiểu Phàm, người nghĩ sao?

Tiểu Phàm nghe vậy cũng bắt đầu lay động. Quả thực hần cũng như bao thí sinh khác đến đây, đều mong mỗi được vào Học viện này. Hơn nữa bây giờ chuyện của Hỏa Phượng cũng đã có khả năng giải quyết, cho nên hần thực ra cũng không còn gì vướng bận nữa. Tiểu Phàm chấp tay hướng Tiền Minh Tâm và Lưu Vu nói lời cảm tạ:

- Vậy, Tiểu Phàm xin đa tạ hai vị. Mong hai vị giúp đỡ.

Tiền Minh Tâm cười hào sảng:

- Hào... vậy quyết định thế đi. Tối nay, chúng ta sẽ mở tiệc. Một trăm hai mươi tư người chúng ta sẽ đến cảm tạ người.

Tiểu Phàm cười tươi, đáp:

- Được!

Tiền Minh Tâm và Tiểu Phàm cùng nhau bước xuống cầu thang sân khấu.

Lạc Nhạn và Lưu Vu hai người cũng đang định rời khỏi...

- Lưu lão sư, chờ đã...

Một giọng nam nhân từ xa đột nhiên vang lên.

Mọi người dưới sân khấu liền ngạc nhiên nhìn về phía sau.

Một nam tử tóc búi gọn sau đầu, dáng vẻ hiên ngang chạy nhanh tới.

Khi sắp tới vị trí đám thí sinh đông đúc, y lập tức điểm nhẹ mũi chân, thân hình nhẹ nhàng lửng không lướt thẳng qua đỉnh đầu toán người... Nghe tiếng chạm khẽ như tiếng mèo di chuyển, y hạ chân xuống sân khấu. Thân thủ phải nói là tuyệt duyệt hết sức, so với Lạc Nhạn thậm chí còn đẹp hơn nữa. Người này chính là Hà Anh – một trong Thập Nhị Địa Chi Thánh Tướng của năm hai – cũng chính là người chỉ huy nhóm người tới giải cứu đám Tiểu Phàm lúc trước.

Tiền Minh Tâm nhìn thấy Hà Anh cũng bất ngờ. Sau khi được y cứu, Minh Tâm đã đi tìm hiểu về Hà Anh nên cũng biết được danh tiếng của người đàn anh này. Minh Tâm biết Hà Anh là người chính trực lại có tu vi cao cường, hơn nữa, quan trọng nhất, Hà Anh chính là hình tượng “bạch mã hoàng tử” mà Minh Tâm muốn hướng tới. Cho nên trong lòng Minh Tâm thì Hà Anh chính là thần tượng!

Tiền Minh Tâm liền chấp tay, hớn hờ chào:

- Hà huynh hảo...

Hà Anh mỉm cười, đáp lễ:

- Ủ. Người chính là người lần đó công Lâm Tiểu Phàm phải không?

Minh Tâm vui vẻ nói:

- Phải. Chính là tiểu đệ.

Hà Anh gật gù:

- Rất khá. Lọt vào mười người đứng đầu đợt thi này. Lại còn biết đèn on đáp nghĩa nữa.

Minh Tâm cười cười, gãi đầu, ngại ngùng khiêm tốn:

- Huynh quá khen... Đạo quân tử là phải làm vậy mà.

Hà Anh sáng khoái cười nói:

- Chính xác. Đạo làm quân tử là phải như thế. Xem ra người và ta sẽ có nhiều điểm chung đó. Để ta giải quyết xong việc này rồi chúng ta kiếm chỗ nào đó đàm đạo sau ha...

Minh Tâm thích thú gật đầu lia lịa:

- Được lắm. Vậy tiểu đệ sẽ chờ huynh.

Hà Anh gật đầu, rồi nhanh chóng tiến đến trước mặt Lưu Vu, cúi người:

- Lão sư hảo.

Lưu Vu liền mỉm cười, trong mắt thể hiện sự yêu thích, hỏi:

- Hà Anh hả? có việc gì vậy?

Hà Anh cung kính trả lời:

- Đệ tử phụng mệnh của gia gia tới đề đưa ra kết luận của trưởng lão đoàn!

Lưu Vu ngạc nhiên, hỏi lại:

- Viện trưởng ư?

Hà Anh gật đầu xác nhận:

- Dạ phải. Gia gia và trưởng lão đoàn đã biết đề xuất của Tiền Minh Tâm tiểu huynh đệ rồi. Vì nhận thấy tiềm năng của hai người Tiểu Phàm nên họ đã chấp thuận!

Lưu Vu mắt mở lớn ngạc nhiên, rồi lại nhìn sang hai người Tiểu Phàm và Tiền Minh Tâm cũng cùng một bộ dạng với y. Lạc Nhạn bên cạnh cũng bất ngờ. Nàng thật không ngờ Tiểu Phàm được coi trọng tới mức này.

Lưu Vu hỏi lại:

- Vậy...?

Hà Anh nói:

- Họ đã đồng ý việc nhóm người Tiền Minh Tâm nhượng lại ma tinh hạch cho Tiểu Phàm. Còn việc Tiểu Phàm nhượng lại bao nhiêu phần ma tinh hạch cho cô nương kia thì tùy hấn quyết định.

Đoạn, Hà Anh lấy từ trong người ra một quyển trục, đưa lại cho Lưu Vu.

Lưu Vu đọc xong, hơi bồn thần một chút, nhưng rồi cũng nhanh chóng lấy lại sự bình thần, mỉm cười, quay xuống đám đông nói lớn:

- Như vậy là trưởng lão đoàn đã nhận được thông tin và chấp thuận đề xuất của Tiền Minh Tâm... Theo chỉ thị của trưởng lão đoàn và viện trưởng thì năm nay sẽ có một đặc cách. Mọi năm sẽ chỉ có mười người đứng đầu Truy Phong hội là được nhận thưởng và học bổng mà thôi. Họ được đặt cho danh hiệu là Thập thân tướng. Nhưng năm nay, hội đồng đã đồng ý cho sự ra đời của kẻ thứ mười một. Và năm nay, chỉ riêng năm nay mà thôi, Học viện sẽ có Thập nhất thân tướng. Lâm Tiểu Phàm sẽ là người thứ mười một đó!

Đám đông phía dưới lập tức rầm rộ hoan hô, bàn tán. Đa phần mọi người đều nói lời chúc mừng. Nhưng tất nhiên cũng có người này người kia, có một số nhỏ những thí sinh cảm thấy ghen tị và bất công cho nên luôn miệng phản đối... Thế nhưng họ căn bản là chẳng thể gây nổi chút ảnh hưởng nào vì hầu

như ai ở đây cũng biết giai thoại về Tiểu Phàm, lại thêm việc vừa chứng kiến màn so tài đầy kịch tính của hần với quán quân đại hội, cho nên trong lòng họ, việc hần có một vị trí trong mười người đứng đầu là một việc rất hợp lý mà thôi...

Tiểu Phàm nhìn Tiền Minh Tâm với ánh mắt cảm tạ, vỗ vai đối phương một cái đầy thiện chí, rồi tiến đến chỗ Luru Vu và Hà Anh.

Hần nói:

- Đa tạ Hà đại ca. Đa tạ Luru tiên sinh.

Luru Vu cười, đính chính lại lời nói của Tiểu Phàm:

- Còn gọi là tiên sinh sao? Phải gọi là lão sư đi...

Tiểu Phàm vui vẻ nói lại:

- Đa tạ lão sư...

Luru Vu gật gù, “ừ hừm” một tiếng tỏ vẻ hài lòng.

Tiểu Phàm quay xuống nhìn về phía Hòa Phượng, vẫy tay gọi Hòa Phượng lên sân khấu. Hòa Phượng chần chờ giây lát, rồi cũng nhanh chóng bước lên cạnh Tiểu Phàm.

Lạc Nhạn đứng bên cạnh Luru Vu lại cau mày...

Tiểu Phàm mở lời:

- Luru lão sư, nàng là Triệu Hòa Phượng, chính là người đã cùng đệ tử tham gia thi tuyển lần này. Đệ tử muốn đưa lại cho nàng năm viên ma tinh hạch Dẫn khí trung giai.

Hòa Phượng nghe thấy Tiểu Phàm nói vậy, liền vội nói:

- Không, muội không...

Tiểu Phàm lập tức ngắt lời:

- Ta quyết rồi. Nàng vì ta mà chút nữa mất đi cơ hội vào Học viện. Chứ ít ta cũng phải trả lại nó cho nàng. Tuy rằng không thể đủ, nhưng mà bây giờ đó là điều ít nhất ta có thể làm được.

Hòa Phượng lắc đầu:

- Nhưng thứ hạng của chàng sẽ...

Tiểu Phàm cười cười:

- Ta chỉ cần học bổng mà thôi. Còn phần thưởng phụ có cũng được, không có cũng chẳng sao. Thứ hạng chẳng qua là cái danh thôi mà. Nàng đừng nghĩ nữa...

Hòa Phượng nhìn Tiểu Phàm rồi ngoan ngoãn gật đầu, khẽ “ừ” một tiếng, trên miệng tự nhiên nở một nụ cười vui vẻ thật đáng yêu.

Lạc Nhạn đứng nhìn hai người Tiểu Phàm và Hòa Phượng đối thoại, mắt hơi nheo lại, lẩm bầm nhỏ nhỏ:

- Chàng chàng... nàng nàng... hừ... nghe phát ón...

Tiểu Phàm tiếp:

- Như vậy được chứ lão sư?

Luru Vu cười cười nhìn hai người Tiểu Phàm, nói:

- Không phải đã nói là tùy người sao? Người quyết định thế nào là ở người... Được rồi, vậy bây giờ Hòa Phượng, trò sẽ có năm viên ma tinh hạch trung giai, vừa đạt đủ điều kiện đỗ vào Học viện. Còn Tiểu Phàm, trò bây giờ sẽ đứng thứ...

Luru Vu dừng lại suy nghĩ đôi chút rồi tiếp:

- ... trò sẽ đứng thứ tám trong Thập nhất thần tướng, trên Tiền Minh Tâm một bậc.

Tiểu Phàm gật đầu, nói:

- Dạ...

Lưu Vu lại tiếp:

- Bây giờ các trò xuống sân khấu đi, sẽ có người giúp các trò đi hoàn thành thủ tục nhập học.

Tiểu Phàm, Lạc Nhạn, Hỏa Phượng, Minh Tâm, và Hà Anh đồng loạt vâng dạ rồi rời khỏi sân khấu...

Lưu Vu lấy giọng, giọng hai tay lên, nói lớn:

- Đợt thi tuyển năm nay của Vô Cực Viện đến đây xin chính thức chấm dứt. Mọi người có thể giải tán bất cứ lúc nào... Tạm biệt mọi người.

Mọi người vỗ tay rồi bắt đầu rời khỏi...

Lưu Vu nói xong cũng xuống khỏi sân khấu, rời đi...

- HẾT CHƯƠNG 32 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Phần thưởng

Tiểu Phàm đám người rời khỏi sân khấu liền có hai nữ tử mặc trang phục đen trắng của Học viện chờ sẵn tiếp đón. Hai người này không phải quá xinh đẹp, tướng mạo cũng chỉ hơn tầm trung một chút, có điều cả hai người này từ khuôn mặt tới dáng vóc đều giống hệt nhau – chính là một cặp sinh đôi nữ tử khá ài! Đặc điểm phân biệt duy nhất đó là một người để tóc dài, còn một người để tóc ngắn. Nữ tử để tóc ngắn, đứng bên trái, nhẹ giọng nói:

- Xin chào Hà huynh và các sư đệ, sư muội... Ta là Ngân Ngân, học viên năm hai. Đây là tỷ tỷ của ta, danh tự là Bích Bích, mọi người có thể gọi hai chúng ta là Tiểu Ngân và Tiểu Bích. Học viện cử hai tỷ muội chúng tôi tới hướng dẫn tân sinh hoàn thành thủ tục nhập học... Xin mời theo hai người chúng tôi.

Hà Anh nhìn hai tỉ muội sinh đôi, mỉm cười, nói:

- Xin cảm ơn Tiểu Ngân, Tiểu Bích, hai vị đồng học. Nhưng lần này, tại hạ dẫn họ đi là được rồi. Hai vị không cần phải nhọc công đâu...

Tiểu Bích, Tiểu Ngân nhìn nhau, rồi cùng lúc gật đầu, đáp:

- Nếu Hà huynh đã nói vậy thì đành làm phiền huynh vậy.

Hà Anh gật đầu.

Bỗng nhiên hai người Tiểu Bích, Tiểu Ngân đỏ mặt nhìn nhau, rồi tùm tùm cười, sau lại cùng lúc nhìn về phía Hà Anh. Mọi người ai cũng nhìn ra được biểu hiện quái lạ này của họ.

Tiểu Bích lấy một chiếc khăn hoa từ trong áo ra, chiếc khăn phất qua còn cảm thấy mùi thơm nồng nàn dư lại trong không khí. Nàng thỏ thẻ nói:

- À... Ừm... Hà huynh... huynh... huynh có thể cho muội xin chữ kí được không?!

Tiểu Ngân cũng vội vàng đưa ra một chiếc khăn tay đưa tới trước mặt Hà Anh.

Tiểu Phàm, Hỏa Phượng cùng Uất Trì Lạc Nhạn đều nhún mày nghi hoặc, trong mắt lại thêm một tia ngạc nhiên nhìn tràng cảnh này. Chỉ có riêng Tiền Minh Tâm là khác. Hắn không hề ngạc nhiên mà trong mắt chỉ có sự ngờng ngợ, thần tượng hướng về Hà Anh.

Hà Anh một chút “giật mình” cũng không có, dường như đã rất quen với hoàn cảnh này, y tự nhiên đáp:

- Được chứ. Hai vị đồng học thật chiều cổ tại hạ quá.

Y nhẹ nhàng cầm lấy hai chiếc khăn, lấy từ trong người ra một thỏi nhỏ gì đó, có lẽ chính là “bút” của thế giới này, sau đó kí tên mình lên mặt khăn trắng. Hà Anh cười tươi đưa lại hai chiếc khăn cho hai người Tiểu Bích, Tiểu Ngân. Lập tức trên miệng hai tỉ muội nở nụ cười sung sướng, sau đó cười khúc khích chạy biến đi. Hình ảnh này khiến Tiểu Phàm hình dung lại hồi ức về những “fan” âm nhạc ở địa cầu... Thật sự là si mê quá mà!

Hà Anh nhanh chóng tiếp tục dẫn đường cho đám tân sinh bọn họ đi tiếp.

Trên đường đi tới Học viện trung tâm, họ lại gặp mấy trường hợp nữ đệ tử của Học viện đến xin chữ kí của Hà Anh nữa. Tiểu Phàm cười nói:

- Xem ra Hà huynh thật nổi tiếng nha... nữ đệ tử của Học viện ai cũng coi huynh là “bạch mã hoàng tử” hết rồi hay sao ấy?

Hà Anh gãi gãi đầu, nói:

- Tiểu Phàm, người nói quá rồi. Chẳng qua là ta được miễn mộ đôi chút mà thôi.

Tiền Minh Tâm ánh mắt sáng ngời, cũng tham gia câu chuyện:

- Một chút gì chứ? Huynh chính là thần tượng của họ đó. Trời ơi, ta thật cũng muốn được như huynh quá đi...

Hà Anh cười cười ha hả, vỗ vỗ vai Minh Tâm, nói:

- Minh Tâm, người cứ chăm chỉ tu luyện trong Học viện đi. Ta nghĩ có khi sau này người còn nổi hơn ta ấy chứ...

Minh Tâm thích thú hỏi:

- Thật hả?

Hà Anh đáp:

- Tất nhiên...

Minh Tâm khoái trá tiếp:

- Vậy lúc đó, hai người chúng ta sẽ trở thành song hiệp của Vô Cực viện ha...

Hà Anh liên tục gật đầu:

- Đúng rồi, song hiệp...

Hai người không ngừng nói về chuyện “song hiệp” trên cả quãng đường tiếp theo, quả thực là hợp nhau vô cùng.

Tiểu Phàm, Hòa Phượng, và Lạc Nhạn phía sau nghe hai người phía trước nói chuyện đều không nhịn được phải tủm tủm cười. Hai người Minh Tâm và Hà Anh đúng là kẻ tung người hứng, càng nói càng hăng, càng nói tâm trí càng bốc lên tới trời...

Đi thêm khoảng một thời thần thời trên con đường lát đá phiến nằm giữa những hàng cây xanh bát ngát, cuối cùng mọi người cũng tới được khu vực quan trọng nhất của Vô Cực Học viện – Học viện trung tâm.

Từ đây nhà cửa bắt đầu mọc lên san sát, cao có, thấp có, to có, nhỏ có,...

Ở khu vực này có khá nhiều loại công trình kiến trúc: tiệm ăn, nhà trọ, tiệm vải, tiệm quần áo, tiệm rèn, quầy thuốc, cửa hàng bán đồ mỹ phẩm... Nói chung, khu vực này giống như một thành phố vô cùng phồn hoa vậy, đầy đủ mọi thứ cần thiết cho đủ loại cấp độ sống, dù là thiết yếu, hay xa hoa đều có thể thỏa mãn được ở đây.

Hà Anh dẫn mọi người tiếp tục tiến sâu hơn vào trung tâm, vừa đi, y vừa nói:

- Thực ra khu vực Học viện trung tâm của chúng ta rất rộng lớn, có thể rộng gần bằng kinh thành đó. Nhưng địa điểm để học viên Học viện học tập thì chỉ có ở sâu phía trong mà thôi. Phía ngoài bao vây khu vực đó là khu vực buôn bán, dịch vụ của một số tổ chức thương nghiệp đặt chi nhánh trong này. Ngoài ra thì còn có một số thân nhân của các lão sư trong Học viện cũng buôn bán và sinh sống ở đây... Chính vì có thành phần dân cư như thế, cho nên mỗi người sống ở nơi này đều không đơn giản đâu. Mọi người hành xử nên thể hiện sự lễ độ, và tôn trọng cần thiết với tất cả mọi người xung quanh. Ngoài ra, ta nghe nói ở nơi này còn có một số cao nhân là bằng hữu hoặc có quan hệ gì đấy với các tầng lớp cấp cao của Học viện nữa đấy. Thậm chí còn có người có quan hệ với các thế hệ trước của Vô Cực viện ta. Họ không phải là lúc nào cũng ở đây, chính là như “thần long thấy đầu không thấy đuôi” vậy...

(“Thần long thấy đầu không thấy đuôi” ý nói những người vang danh, nổi tiếng, được nhiều người biết tới, hoặc có nhiều người biết tới sự hiện diện của họ, nhưng... lại không thể diện kiến được họ, hay hiếm khi có cơ hội gặp mặt. Có thể hiểu là những người được gọi như vậy thì giống như thần long trong mây, lúc ẩn lúc hiện, đến hay đi đều ít ai biết được hành tung của họ)

Mấy người Tiểu Phàm đều hết sức kinh ngạc nhìn những người bình thường đang buôn bán, cười nói xung quanh mình...

- À... đến rồi. Chúng ta vào trong thôi.

Đến trước một căn phủ to lớn, Hà Anh đứng lại, nói:

Tiểu Phàm ngước lên nhìn cái biển trên đầu, liền nhìn thấy mấy chữ thép vàng thật rắn rỏi: “Quản Sự Phủ”.

Căn phủ này ngay từ cửa chính đã gây ấn tượng mạnh cho người ta rồi. Cửa cao tới năm trượng (khoảng mười lăm, mười sáu mét), rộng vô cùng, tới nỗi mà Tiểu Phàm cho rằng dù là bảy, tám chiếc xe ngựa dàn hàng, đồng loạt tiến vào thì vẫn còn vô cùng thoải mái! Hai bên cánh cửa có hai người con trai mặc võ phục bạch sắc cầm thương đứng thẳng, xem bộ dáng cũng không phải kẻ tầm thường, chắc hẳn là cao thủ, nhưng cuối cùng lại là gác cửa ở nơi này. Từ đây có thể thấy được vị trí của Quân Sự Phủ này trong Vô Cực viện đặc biệt thế nào.

Hà Anh đi đầu, dẫn mọi người lên thềm. . .

Đến trước mặt hai người gác cửa, Hà Anh chào hỏi:

- Nhị vị sư huynh hảo. . .

Hai người gật đầu. Một người bên trái cười nói:

- Hà Anh, người đích thân dẫn tân sinh đi nhập học hả? Không ngờ năm nay lại có tiểu sư đệ, sư muội lợi hại vậy sao?

Hà Anh mỉm cười, tự hào nói:

- Không sai. Năm nay, Vô Cực viện chúng ta sẽ thu thập được nhiều nhân tài lắm.

Đoạn y giới thiệu sơ qua mấy người Tiểu Phàm với hai người canh cửa. Đám người Tiểu Phàm cũng lễ độ chào hỏi hai nam tử kia.

Nam tử bên phải mở lời:

- Thôi, Hà Anh người dẫn họ vào làm thủ tục đi, rồi còn đi nhận phần thưởng nữa. Ài. . . Thập Thần Tướng năm nay thật là may mắn mà, năm của ta làm gì có thêm mấy cái phần thưởng phụ này. . .

Hà Anh nói:

- Đúng là may mắn thật. Nhưng mà năm nay là Thập Nhất Thần Tướng chứ không phải Thập Thần Tướng đâu.

Nam tử gác cổng nhíu mày khó hiểu, hỏi lại:

- Sao lại là mười một người?

Hà Anh cười khoát trá, chỉ Tiểu Phàm, nói:

- Chính là vì vị tiểu sư đệ này của chúng ta đó. Vì y mà hội đồng trưởng lão đồng ý đặc cách đấy.

Hai người gác cổng đều mắt tròn mắt dẹt nhìn Tiểu Phàm như thể thấy sinh vật lạ vậy.

Hà Anh cười hắc hắc, rồi nói:

- Thôi để đệ dẫn mọi người vào trong làm xong thủ tục đã, tối nay huynh đệ chúng ta gặp nhau tại Áo Nguyệt Lâu rồi nói chuyện sau ha. Đêm nay mấy tiểu sư đệ này có tổ chức tiệc đó. Hai huynh đến thế nào cũng bất ngờ cho coi. Nhớ đến nhà. . .

- Ừ, được rồi, chúng ta sẽ đến.

Hai người vui vẻ đáp.

Sau đó, Hà Anh liền dẫn đám người Tiểu Phàm đi vào trong phủ.

Trong phủ mọi người qua lại tấp nập, người người đông đúc, ai ai cũng vội vã ráo bước chân. . .

Đi trên đường chính, Lạc Nhận hỏi Hà Anh:

- Sư huynh, hai người gác cửa kia có thân phận gì vậy?

Hà Anh tủm tỉm hỏi lại:

- Mấy đứa đoán thử xem?

Thấy cả đám đều lắc đầu không đoán được, Hà Anh liền trả lời:

- Hai người họ giống như ta... là một trong Thập Nhị Địa Chi Thánh Tướng của niên khóa! Chỉ là hôm nay đến ca làm nhiệm vụ gác cửa họ, nên mới ở đây làm chân gác cửa vậy thôi. . .

Nhìn mọi người còn nghi hoặc, Hà Anh nói tiếp:

- Trong đám học viên của Học viện chúng ta có một luật bất thành văn, ấy là mỗi niên khóa đều sẽ lập ra một bảng danh tự của các học viên xuất sắc nhất, gọi là Chiến Bảng! Chiến Bảng của mỗi niên khóa chính là bảng xếp hạng mười lăm người mạnh nhất niên khóa đó. Và mười hai người đứng đầu bảng là Thập Nhị Địa Chi Thánh Tướng. Mỗi người thuộc chiến bảng đều có biệt hiệu riêng cho mình. Tuy nhiên thì mười lăm người thuộc Chiến Bảng đó lại không xếp biệt hiệu theo chiến lược mà lại biệt hiệu theo thuộc tính chân khí, phong cách chiến đấu, và tính cách của họ. Hơn nữa, cứ mỗi năm học, Chiến Bảng lại thay đổi một lần, bởi vì, cứ cuối mỗi năm, học viên trong niên khóa lại tổ chức tự thi để tìm ra mười lăm người mạnh nhất. Vì thế Chiến Bảng nói chung và danh hiệu Thập Nhị Địa Chi Thánh Tướng nói riêng chính là biểu hiện cho sức mạnh và tầm ảnh hưởng trong Học viện. Tất nhiên Học viện có biết việc này, nhưng không hề cấm đoán, mà ngược lại còn công khai ủng hộ bằng cách cung cấp những lợi ích đặc biệt cho mười lăm người thuộc Chiến Bảng. Dù rằng việc tranh chấp vị trí trong chiến bảng gây ra việc phân chia bè phái và xung đột thường xuyên trong học viện nhưng mà đồng thời nó cũng thúc đẩy rất mạnh sự phát triển của học viên, cũng tức là đã thúc đẩy sự phát triển của Học viện... Bây giờ mọi người đã hiểu tâm cơ của hai vị sư huynh kia chưa?

Mấy người Tiểu Phàm đều gật gù “hóa ra là vậy”...

Hỏa Phượng đột nhiên tò mò lên tiếng hỏi:

- Sư huynh, thế biệt hiệu trong Thập Nhị Tướng (gọi tắt cho Thập Nhị Địa Chi Thánh Tướng) của huynh là gì vậy?

Hà Anh tự hào đáp:

- Bạch Hổ - đó là biệt hiệu của ta!

Tiểu Phàm hỏi:

- Theo huynh nói mỗi niên khóa đều có Thập Nhị Tướng và biệt hiệu của họ đều ứng với đặc điểm chân khí, tính cách, phong cách chiến đấu riêng... vậy nếu huynh là Bạch Hổ thì liệu mấy người cũng có Hổ làm biệt hiệu ở niên khóa trên có lấy khởi tự (từ mở đầu) khác không?

Hà Anh cười, nhận xét:

- Tiểu Phàm quả nhiên là luôn luôn nhìn nhận cẩn thận vấn đề. Không sai! Họ có những khởi tự khác nhau. Như vị sư huynh gác công bên trái vừa rồi chúng ta gặp ấy. Huynh ấy giống ta cũng lấy Hổ làm danh hiệu, nhưng danh hiệu của huynh ấy là Xích Kim Hổ. Bởi vì chân khí của huynh ấy là song hệ nguyên tố: Kim hành và Hỏa hành. Khi huynh ấy chiến đấu bao giờ chân khí tràn ra cũng có hai màu xích kim...

Tiểu Phàm ngẫm nghĩ:

- Nói vậy không phải Sư huynh là Quang hệ nguyên tố sao?

Hà Anh gật gù:

- Quả nhiên là thông minh.

Đang nói, Hà Anh như chợt nhận ra, liền ngoặt sang một ngã rẽ bên phải, y nói gọn:

- À... bên này...

Mọi người đi thêm một đoạn ngắn nữa thì tới một căn lầu các hai tầng.

- Nhân Sự Các.

Tiểu Phàm lẩm nhẩm đọc biển hiệu.

Sau khi vào trong cửa, Hà Anh liền tiến nhanh đến một chiếc quầy bán nguyệt chính giữa phòng. Y nói lớn:

- An Cô... diệt nhi dẫn người đến đây.

Một người phụ nữ trẻ trung, quyến rũ đột nhiên từ dưới quầy đứng dậy. Nàng ta để tóc búi một bên, một bên buông lơi, trông rất cuốn hút. Tuy quần áo rộng rãi, không bó sát nhưng lại để cổ trễ, khiến cho chiếc cổ trắng ngần và một phần đôi gò bồng đảo nhô cao hiện lộ ra ngoài – thật sự là khiến người ta không muốn chú ý cũng không được.

Nhìn thấy Hà Anh, người nữ lang vui vẻ hỏi:

- Là tân sinh nào mà khiến người phải đích thân dẫn tới đây đăng kí vậy hả? Đừng nói với ta là một nữ tử đã làm người động lòng đó nha...

Hà Anh gãi đầu:

- Cô Cô, đừng trêu diệt nhi nữa mà. Lần này con dẫn tới đăng kí chính là có ba người tất cả. Một là quán quân của Truy Phong Hội năm nay, một là truyền kì của đại hội, và nữ tử của hần ta nữa... (Tiền Minh Tâm đã đăng kí từ trước rồi nên Hà Anh không có nhắc tới y)

Nữ lang được gọi là An cô kia ngạc nhiên nhìn hết một lượt đám người Tiểu Phàm, rồi tươi cười nói:

- Tốt lắm, năm nay chất lượng tân sinh thật tốt nha. Ba người thì hai người là Dẫn khí trung giai, một người là Dẫn khí sơ giai. Tuy chỉ là sơ giai nhưng theo Hà Anh nói thì chúng là truyền kì của đại hội năm nay, hẳn là không thể tầm thường được. Mới là sơ giai mà có thể trở thành truyền kì... càng có ý tứ hơn nhiều... Được rồi, mau đến ghi danh để ta còn hoàn thành sổ sách nào...

Hà Anh giới thiệu:

- Mọi người, đây là An cô, nương tử của thúc thúc ta... Cô ấy làm người quản lí sổ sách nhân sự cho Học viện. Mọi người mau đến quầy lấy giấy đăng kí, rồi làm theo hướng dẫn của cô ấy là được...

Ba người Tiểu Phàm, Lạc Nhạn và Hóa Phụng nhanh chóng lấy giấy đăng kí nhập học rồi điền thông tin theo hướng dẫn của An cô.

Trong lúc đám người Tiểu Phàm điền thông tin và hoàn thành thủ tục, An cô liền chuyển sự chú ý sang Tiền Minh Tâm. Nàng nhũn mày, suy nghĩ một chút, rồi hỏi:

- Người không phải là người đứng thứ tám trong Truy Phong Hội năm nay sao? Hoàn thành đăng kí rồi, vì sao giờ lại trở lại đây?

Tiền Minh Tâm mỉm cười, đáp:

- Thừa tiền bối...

- Gọi An cô như Hà Anh là được rồi...

An cô ngắt lời.

- Dạ. An cô, con chính là vì có quan hệ với Tiểu Phàm cho nên mới đi cùng hắn tới đây...

Tiền Minh Tâm đáp.

- Là tiểu tử truyền kì đó hả?

- Dạ phải. Y đã cứu con trong Truy Phong Hội...

Hà Anh nói thêm vào:

- Thế nào rồi người cũng biết truyền kì của y thôi... Hẳn là người sẽ rất thích hắn đó. Đến gia gia còn nói hắn rất cơ trí cơ mà...

Một lúc sau, mấy người Tiểu Phàm hoàn thành thủ tục đăng kí học. An cô liền phát cho mỗi người họ một tấm thẻ bài trên có hai chữ nhỏ “Vô Cực”, nói:

- Đây là lệnh bài thân phận của các người. Nó là lệnh bài được điều khiển từ xa, cho nên toàn bộ tình hình của các người sẽ được cập nhật vào trong đó. Từ tên tuổi cho tới danh phận của các người đều sẽ được hiển thị trên đây. Các người chỉ việc truyền chân khí vào là nó sẽ tự động xác nhận chủ nhân. Hãy giữ cẩn thận, vật này rất cần thiết cho cuộc sống sau này của các người ở Học viện đó. Nếu làm mất thì sẽ bị kỉ luật rất nặng, vì thế phải luôn giữ nó bên mình...

Mấy người Tiểu Phàm vâng vâng dạ dạ rồi nhanh chóng cất lệnh bài thân phận vào trong người.

An cô sau khi giải thích xong liền nói:

- Thôi được rồi. Công việc của các người ở đây đã xong, giờ tới Tài Các để nhận phần thưởng và phòng ở đi.

Tạm biệt An cô, mấy người lại tiếp tục đến một ngôi các khác.

Bước vào Tài Các, Hà Anh lại là người mở lời:

- Xin lỗi, làm ơn cho tân sinh mấy người họ nhận phần thưởng và phòng ở ạ.

Vừa nói y vừa kính cẩn cúi chào một vị tiên sinh già nua ngủ gục trên một chiếc ghế đầu ở góc phòng. Hà Anh nói xong nhưng vị lão tiên sinh kia vẫn không hề có động tĩnh gì, xem như là ngủ say quá mà chưa có nghe thấy.

Hà Anh thở dài, lắc đầu, khó nhọc lấy từ trong người ra một cái bình nhỏ bằng sứ. Y nhẹ nhàng mở nắp bình ra. Vừa nghe “bực” một cái, vị lão tiên sinh đang nằm ngủ kia đột nhiên bật dậy. Bằng tốc độ nhanh như chớp, ông chớp lấy chiếc bình trong tay Hà Anh. Hà Anh nhếch miệng, hữu thủ cầm bình sứ rút lại nhanh như cắt. Chỉ là...

- À... là Túc Tiên Tửu thượng hạng...

Chiếc bình không rõ đã nằm trong tay lão già từ lúc nào không hay! Và ông ấy đang không ngừng nhắm mắt hít hà mùi hương tỏa ra từ miệng bình sứ.

Hà Anh gạt tay một cái, nói:

- Lần nào cũng vậy. Chưa lần nào con thắng được...

Vị lão tiên sinh kia đưa bình lên uống lấy một ngụm hảo tửu, rồi ha hả cười:

- Ha ha ha... người mà thắng ta, ta sao có loại rượu thượng hạng thế này mà uống chứ.

Hà Anh hậm hực nói:

- Hừ... với thân phận của người, muốn bao nhiêu bình Túy Tiên Tửu mà chẳng được.

Lão tiên sinh lại nói:

- Không, không... đồ lấy được uống mới ngon chứ.

Hà Anh âm ức chỉ biết nhìn lão già kia với ánh mắt bốc lửa. Sau rồi y cũng đành nói:

- Thôi. Lần sau con sẽ quay lại. Con sẽ không thua nữa. Bây giờ người giải quyết vấn đề phần thưởng và phòng ở cho mấy tân sinh này đã...

Lão tiên sinh nghiêng người nhìn qua đám người Tiểu Phàm phía sau, rồi gật đầu hỏi:

- Ai là người mà lão gia tử kia đặc cách cho làm kẻ thứ mười một vậy?

Hà Anh đáp:

- Là tiểu huynh đệ này ạ. Y tên Lâm Tiểu Phàm!

Nói đoạn Hà Anh chỉ vào Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm ngạc nhiên, ậm ờ không biết nói gì.

Lão tiên sinh nhìn Tiểu Phàm kĩ hơn một chút rồi sau bắt đầu nhìn sang Lạc Nhạn, Hòa Phượng và Minh Tâm.

- Thế còn ba người này?

Lão tiên sinh hỏi.

- Vị tiểu huynh đệ này là quán quân truy phong hội năm nay. Cô nương này cùng với Tiểu Phàm huynh đệ được đặc cách trong kì thi lần này. Còn vị huynh đệ cuối cùng là người đứng thứ chín trong Truy Phong Hội.

Hà Anh lần lượt chỉ từng người rồi giới thiệu.

Lão tiên sinh gật gù, sau đó hỏi tiếp:

- Lâm Tiểu Phàm đứng thứ bao nhiêu?

Hà Anh đáp:

- Dạ thứ tám.

- Ừm...

Lão tiên sinh dường như suy nghĩ gì đó, rồi chợt nở nụ cười.

Y nói:

- Trước hết ta sẽ lấy phòng cho các người đã ha.

Hòa Phượng, Minh Tâm và Lạc Nhạn bỗng nhiên không hện mà đồng thanh nói:

- Văn bối không cần đâu ạ.

Lão tiên sinh nghe thế liền cười:

- Con nhà có điều kiện... không ở kí túc xá hả? Ừm... được thôi. Vậy chỉ còn người thôi, Lâm Tiểu Phàm. Để ta xem nào... người ở phòng 406 khu nam sinh phía Đông đi ha...

Đoạn, lão tiên sinh lấy ra một cuốn sổ trong người, viết lại vài chữ vào trong đó rồi lại cất đi.

Xong xuôi, y nói tiếp:

- Bây giờ tới phần quan trọng này. Ta sẽ phát phần thưởng Thập Nhất Thần Tướng cho các ngươi.

Ba người Lạc Nhạn, Minh Tâm và Tiểu Phàm tim đều đập nhanh lên một nhịp, háo hức chờ đợi phần thưởng của mình.

Vút...

Lão tiên sinh đột nhiên biến mất tại chỗ!

- Ừm... Phong hệ nguyên tố thuần khiết lắm. Hẳn là người của Uất Trì tộc rồi, đúng không?

Bỗng nhiên mọi người nghe thấy giọng nói của lão già phát ra từ bên trái. Tất cả liền nhìn qua thì đã thấy ông đang cầm lấy cổ tay của Lạc Nhạn và bắt mạch.

Lạc Nhạn e ngại gật đầu. Trong lòng nàng đã sinh ra một nỗi sợ kì lạ với lão già này. Vừa rồi khi bị cầm tay nàng thậm chí còn không kịp ý thức chuyện gì vừa xảy ra, thì đã nghe thấy giọng nói của lão già bên tai rồi. Tốc độ ấy thật không thể tưởng tượng nổi!

Lão già hỏi:

- Lão gia hòa Uất Trì Cảnh Toàn đạo này có khỏe không hả?

Lạc Nhạn giật mình kinh hãi. Nàng thật không ngờ, lão già kì quái này lại có quen với gia gia của mình. Lạc Nhạn nhẹ giọng nói:

- Thưa tiền bối, lão nhân gia vẫn khỏe ạ.

Lão già tiếp:

- Ừ, thế thì tốt. Khi nào viết thư về nhà, ngươi nhớ bảo hần là có Sĩ Thực Lão Quái rủ hần tới học viện uống rượu nhá... (Sĩ Thực Lão Quái – tức là lão già mê đồ ăn)

Lạc Nhạn lễ phép đáp:

- Dạ vâng tiền bối sẽ chuyển lời ạ.

Sĩ Thực Lão Quái gật đầu, rồi lên giọng:

- Bây giờ... phần quà cho quán quân Truy Phong Hội...

- Đây...

Y vừa nói vừa lấy ra một chiếc bông tai màu đen tuyền, bóng loáng.

Lạc Nhạn cẩn trọng lấy hai tay đón cái bông tai:

- Đa tạ tiền bối.

- Ừ... cái này là hàng độc đó nha. Cứ đeo vào đi rồi ngươi sẽ biết tác dụng của nó ha...

Lão già thần thần bí bí nói.

Lạc Nhạn ngại ngần cứ cầm bông tai định đeo lên rồi lại hạ xuống.

Lão già nói:

- Ừì giờì... bông tai này nam nữ đều đeo được... ngươi không phải lo.

Lạc Nhạn nghe thế mới nhanh chóng đeo bông tai lên.

Lập tức hai mắt nàng mở lớn, miệng ngáp ngứ không nói thành lời.

Hà Anh ở bên, cười nói:

- Tiền bối đúng là xuất vốn liếng không nhỏ ha...

Lão già đáp lại:

- Gì đâu... nó xứng đáng mà.

Lạc Nhạn sau phút ngỡ ngàng liền chấp hai tay lại, gập người cảm kích nói:

- Đa tạ tiền bối chiếu cố.

Lão giả phát tay, mỉm cười ý nói “không có gì”, rồi tiếp tục tiến đến chỗ Tiền Minh Tâm.

- Còn ngươi, đứng thứ chín Truy Phong Hội. Ta cũng biết việc ngươi vận động mọi người góp ma tinh hạch giúp Lâm Tiểu Phàm. Ngươi tốt nhưng hơi ngu!

Tiền Minh Tâm đơ cả mặt, không biết nói gì cho phải chỉ cứ nói nửa vời:

- Văn bối... văn bối...

Lão giả cười khi khi, vừa nói vừa chỉ Hà Anh:

- Ngươi giống thằng đàn Hà Anh kia... Rất quân tử... Cho nên, ta tặng ngươi thứ này.

Đoạn, lão giả vuốt nhẹ vào không trung khiến không gian đột ngột rung động, gây cảm giác sóng gợn lên như một mặt hồ, rồi kì diệu lấy ra một chiếc giới chi (nhẫn).

Lão giả nói:

- Quân tử phải phòng tiểu nhân. Từ xưa tới nay đã bao kẻ quân tử phải chết vì bị tiểu nhân hãm hại. Chiếc nhẫn này có chứa bên trong một trận pháp cấp cao. Chỉ cần cơ thể ngươi bị xâm hại, trận pháp sẽ lập tức khởi động để tạo ra một lớp màng bảo vệ ngươi từ đầu tới chân. Lớp màng này vô cùng cứng chắc. Nhưng mà lại rất tiêu hao năng lượng. Ngươi phải thường xuyên dùng chính chân khí của bản thân mình để tích nạp năng lượng cho nó. Vì chiếc giới chi này hoạt động được hay không là do năng lượng tích trữ bên trong nó. Cho nên dù nó có mặt hạn chế là cần năng lượng của ngươi nạp vào thường xuyên, nhưng đó lại cũng là điểm mạnh của nó. Năng lực bảo vệ của nó chính là dựa trên sức mạnh chân khí của ngươi. Nói khác đi, chính là chiếc nhẫn này có thể trưởng thành giống như một tu đạo giả vậy... Ngươi phải tích huyết nhận chủ thì mới có thể làm chủ nhân chính thức của món linh cụ này.

Tiền Minh Tâm vui mừng đưa hai tay ra đón lấy chiếc giới chi, rồi lập tức chích một giọt máu ra nhỏ lên mặt món linh cụ. Chiếc giới chi liền sáng lên một màu huyết hồng rồi trở lại trạng thái bình thường. Minh Tâm hí hửng đeo chiếc nhẫn vào ngón tay trở bên trái.

Lão giả nhanh như cắt, xòe tay ra, nắm lấy ngón tay trở của Minh Tâm, hay chính xác hơn là nắm vào vị trí của chiếc giới chi. Minh Tâm còn đang ngỡ ngàng, chiếc giới chi liền rung lên một tiếng “đing...”...

Minh Tâm nghi hoặc, hỏi:

- Tiền bối?

Lão giả cười:

- Đó là chân khí của ta. Đây mới là hoàn thành phần thưởng này. Bây giờ chiếc giới chi này có thể giúp ngươi đỡ được ba đợt công kích toàn lực của Kim Đan kì trung giai! Hãy dùng cho cẩn thận...

Minh Tâm nuốt cái “ức”, rồi vội vã nói:

- Đa... đa tạ tiền bối.

Lão giả lại tiến tới chỗ Tiểu Phàm, đi đi lại lại vòng quanh hắn vài lượt, cuối cùng mở lời:

- Ta cũng được xem lại trận đấu của ngươi với tên tiểu tử kia

Đoạn, lão chỉ tay về phía Lạc Nhạn, rồi tiếp:

- Ngươi... cơ chí, lực lượng, khả năng sáng tạo đều có cả. Ừm... thật khó chọn quà cho ngươi... Nhưng, ta đã có chủ đích từ trước rồi. Nè...

Si Thực Lão Quái ném một cuốn sách cũ nát về phía Tiểu Phàm

Tiểu Phàm nhanh tay bắt lấy, nói:

- Đa tạ tiền bối.

Hắn mở thử cuốn sách ra, xem thử thì... hai chân mày hắn nhăn lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn lão giả.

Lão giả thấy bộ dáng của hắn thì cười cười:

- Hắc hắc. Bây giờ ngươi đoán không ra đâu. Cứ cầm về xem từ từ... ta không cho ngươi thứ bỏ đi đâu...

Hà Anh nhìn cuốn sách trong tay Tiểu Phàm, không ngờ bộ dáng rất kì lạ. Y... kinh hãi! Phải! Đó là kinh hãi chứ không chỉ là ngạc nhiên... Hà Anh khó hiểu nhìn lão già, hỏi:

- Người? Thực vậy sao?

Lão Quái đáp:

- Phải! Ta với lão gia hỏa nhà ngươi trước có giao hẹn, cá cược vài điều. Giờ ta nghĩ ta có khi vẫn có cơ thắng y...

Hà Anh tuy không hiểu Lão Quái nói cá cược với gia gia mình là cá cái gì nhưng việc lão già đưa cuốn sổ cũ kĩ đó cho Tiểu Phàm thì chính là làm Hà Anh vô cùng kinh sợ!

Mọi người đều không hiểu vì sao Hà Anh lại có bộ dáng đó, cho nên đều tò mò nhìn cuốn sách trong tay Tiểu Phàm. Chỉ là, đến chính Tiểu Phàm cũng mất tròn mắt dẹt nhìn cuốn sách. Trong mắt hắn ai cũng thấy sự bối rối, nghi hoặc.

Lão Quái cuối cùng lại ngồi xuống ghế, ngáp một cái, xua xua tay nói:

- Xong rồi đó. Hà Anh ngươi dẫn mọi bọn tiểu tử này rồi đi đi. Ta buồn ngủ quá.

Dứt lời đã thấy ông vang lên tiếng ngáy ồ ồ...

Mọi người nhìn nhau, sau đó nhanh chóng cúi người chào tạm biệt lão già và rời đi.

Đi xa khỏi Tài Các, Hà Anh vui vẻ mở lời:

- Chúc mừng mọi người. Đặc biệt là đệ đó Tiểu Phàm (ở đây Hà Anh đã thay đổi cách xưng hô bởi vì mấy người Tiểu Phàm đã chính thức trở thành đồng môn với y)

Tiểu Phàm nghi hoặc:

- Sư huynh, trong cuốn sách này ẩn chứa huyền cơ gì vậy? Huynh có thể gợi ý một chút cho ta được không?

Hà Anh cười cười, lắc đầu:

- Không được đâu. Đây là chuyện của ngươi với Lão quái. Ta không dám giúp đâu. Ông ấy giận ta thì có nhiều trò để hành hạ ta lắm. Tốt nhất là ngươi phá tự tìm hiểu thôi. Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, thứ đó là hàng tốt đấy...

Tiểu Phàm trầm tư suy nghĩ hết cả quãng đường ra khỏi Quán Sứ Phủ.

Đến đầu đường, Hà Anh nhắc nhở, Tiểu Phàm mới chợt tỉnh. Hắn là người duy nhất quyết định ở tại kí túc xá của nhà trường, cho nên hắn là người duy nhất đi cùng Hà Anh rời đi. Sau khi tạm biệt mọi người, Tiểu Phàm liền theo sự chỉ dẫn của Hà Anh tìm được kí túc xá nam phía Đông của Học viện...

- HẾT CHƯƠNG 33 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Kí túc xá nam phòng 406

- Tạm biệt Hà sư huynh.

Tiểu Phàm vẫy tay, nói:

- Ủ, đệ vào nghỉ ngơi đi.

Hà Anh gật đầu đáp lại, rồi chậm rãi rời khỏi sân một trang viện nhỏ.

Tiểu Phàm đứng yên trong trang viên nhỏ này, nhìn ngó xung quanh...

- Đây là “phòng” mà Si Thực Lão Quái nói sao?

Tiểu Phàm tự lẩm bẩm.

Không sai đây là khu vực kí túc xá của Vô Cực viện. Khi nghe Sĩ Thực Lão Quái nói là phân cho hắn ở “phòng 406 khu vực nam sinh phía Đông”, Tiểu Phàm cứ nghĩ đó sẽ là một căn phòng nhỏ trong một khu nhà ở tập thể kiểu kiến trúc cao tầng. Nhưng... không ngờ là cuối cùng đó lại là một tiểu viện!

Khu vực kí túc xá của Học viện nằm ở phía Bắc trong lòng chảo dãy Vô Cực Sơn. Nơi đây hết sức rộng lớn, bên trong chứa tới vài ngọn núi nhỏ, nhưng lại chỉ chứa khoảng hơn hai trăm học viên mà thôi. Cho nên chỗ ở cho mỗi học viên đều được học viện thiết kế rất thoải mái và có phân biệt lập với nhau. Thực chất thiết kế như vậy cũng một phần là do yêu cầu về sự yên tĩnh cần thiết cho việc tu luyện của tu đạo giả mà tạo ra. Cuộc sống ở nơi đây thực sự rất thoải mái, có điều vì khu vực kí túc xá là một khu vực riêng trong quần thể kiến trúc của Học viện nên nó nằm cách biệt ra hẳn với phần Học viện trung tâm. Cũng tức là nói khi sống ở kí túc xá, học viên sẽ gặp bất tiện khi đi học tại Học viện. Tuy rằng danh giới của khu vực này sát ngay vùng trung tâm, nhưng dù sao cũng không thể nào thuận tiện bằng những học viên ở ngay tại những cơ sở kiến trúc trung tâm được. Nhưng tất nhiên, có mất thì phải có được. Dù phải ở xa Học viện trung tâm nhưng bù lại giả thuê kí túc xá lại rất rẻ, thêm vào đó với những người được học bổng thì nó lại còn là miễn phí nữa. Vì thế với Tiểu Phàm, một kẻ có nguy cơ nhỉnh túi cao, thì nơi đây chính là lựa chọn duy nhất và tốt nhất rồi.

Tiểu Phàm bắt đầu đi ngắm nghía toàn bộ tiểu viện – nơi hắn sẽ ở trong thời gian học tập sắp tới...

Tiểu Viện này thiết kế rất đơn giản nhưng lại có được phần thanh cao kì lạ. Cửa vào tiểu viện chỉ là một cánh cửa gỗ bình thường, với phần mái lợp bằng ngói đã ngả màu. Bao quanh tiểu viện là một bức tường thấp chỉ ngang đầu người, không hề có gì đặc sắc, chỉ đơn giản là được tạo nên bằng những tảng đá lớn xếp lại mà thôi. Chính giữa tiểu viện, chắn ngang không gian là hai căn phòng có kích thước gần như tương đương nhau. Tiểu Phàm tiến tới trước cửa một căn phòng, rút ra chiếc thẻ chứng minh thân phận mà lúc trước được An cô đưa cho. Hắn cắm chiếc thẻ vào một cái khe trên cửa phòng, nghe “cách” một tiếng, cửa phòng hé mở ra... Trước khi bước vào tiểu viện, Hà Anh đã dặn dò hắn vài điều, cho nên bây giờ hắn mới biết cách để mở cánh cửa phòng này. Tấm thẻ thân phận này có tác dụng đúng như tên gọi của nó. Nó giúp cho chủ nhân có thể chứng minh thân phận của mình, và vì thế mà căn phòng này sẽ chỉ có mỗi Tiểu Phàm mở được mà thôi. Sau khi bước vào phòng, nhìn mọi thứ một lượt, Tiểu Phàm vui vẻ xoay lưng lại, bước ra ngoài. Căn phòng này chính là phòng ngủ của hắn, bên trong không có gì nhiều, mà chỉ đơn giản có vài thứ đồ thiết yếu và công trình phụ khép kín mà thôi. Có điều sự đơn giản này cũng đủ để cho Tiểu Phàm vui vẻ rồi, vì dù sao hắn cũng chẳng cần cái gì hơn nữa.

Sau khi ra khỏi phòng ngủ, Tiểu Phàm bước vào căn phòng nhỏ hơn đôi chút bên cạnh... Bên trong có một cái bàn bếp bằng đá khá lớn, trên có đủ đủ loại nồi, xoong, chảo, dao, dũa, bát, thìa... Hóa ra đây là một căn phòng bếp với đầy đủ mọi thứ dùng để nấu ăn. Nồi, xoong, chảo thì có đủ lại kích cỡ. Dao thì đủ kiểu cách, nào là dao chặt, dao sơ chế, dao tĩa, dao răng cưa,... Dũa thì cũng có nhiều loại như dũa sứ, dũa gỗ, dũa thường,... Nói chung là đủ thứ dụng cụ, có những dụng cụ mà Tiểu Phàm biết nhưng cũng có cái hắn chẳng biết để làm gì. Xem xét thêm một chút rồi Tiểu Phàm cũng khép cửa đi ra ngoài.

Hắn đi ra hậu viện...

Hít... hà...

Tiểu Phàm thoải mái hít thở không khí mát mẻ. Hậu viện này chính là một khu vườn trúc nho nhỏ. Chính giữa khu vườn có một căn đình xinh xắn với bộ bàn ghế đá giản dị cùng với một con đường lát gạch đỏ con con dẫn tới. Tuy thiết kế rất đơn giản, lại khá phổ biến, nhưng với một người tới từ địa cầu như Tiểu Phàm, thì nơi này thực hết sức đặc biệt và toát ra một cái gì đó thật thanh cao hiếm có.

Xào xạc..., một cơn gió nhẹ thổi qua khiến một vài chiếc lá mùa bay trên nền đất tạo nên âm thanh của sự tĩnh lặng.

Tiểu Phàm thích thú với nơi ở mới, miệng mỉm cười, lòng tự nhủ: “Đây sẽ là nhà của mình trong một thời gian dài tới...”

Đoạn, hắn quay trở lại phòng ngủ...

Đóng cửa phòng lại, Tiểu Phàm lập tức cởi bỏ y phục, trèo vào trong chiếc bồn tắm. Chiếc bồn tắm bằng gỗ này cùng một loại với chiếc bồn tắm ở quán trọ của Bao huynh lúc trước cho nên hắn thừa biết cách sử dụng ra sao. Tiểu Phàm thành thực pha nước tắm, sau đó nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ. Mặc chiếc quần ngủ vào, hắn nhanh chóng leo lên giường. Nằm trên chiếc mát, gối êm, Tiểu Phàm tiến vào giấc ngủ... Hắn có lẽ đã lâu lắm rồi không có ngủ, mà thường thay giấc ngủ bằng việc tu luyện. Nhưng lần này, hắn cảm thấy đã trải qua thật nhiều chuyện, và hắn cần thực sự nghỉ ngơi. Hơn nữa, đây lại là phòng ở mới của hắn, không rõ chính xác hắn đã nghĩ gì, nhưng có lẽ hắn cho rằng việc ngủ ở phòng mới chính là một nghi thức “nhập phòng” vậy, giống như là hắn đã chính thức xác định sở hữu cho nơi này...

Cạch... cạch...

Một tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên làm Tiểu Phàm từ từ thức giấc.

Hắn khoác tạm chiếc áo ngoài vào, vội vã bước xuống giường. Dụi dụi đôi mắt, Tiểu Phàm hỏi:

- Xin hỏi ai vậy?

Một giọng nói nam tử bên ngoài vọng vào:

- Ta là người mang đồng phục cho ngươi.

Tiểu Phàm mở cửa, nhìn thấy một nam tử để tóc ngang vai, khuôn mặt tròn trịa, liền nói:

- Xin hỏi huynh là?

Người kia mỉm cười đáp:

- Ta tên là Lam Hải, học viên năm hai. Ngươi cứ gọi ta là Lam Huỳnh là được. Ta hoạt động bên Tài các, cho nên được sai tới đây đưa đồng phục cho ngươi. Hiện tại mấy tân sinh khác có lẽ hẳn là cũng nhận được đồng phục rồi. Nè... ngươi cứ cầm lấy đi. Ta hiện đang có việc nên phải đi gấp...

Y vội vàng nhét một bộ y phục vào tay Tiểu Phàm, rồi lập tức quay người đi.

Tiểu Phàm đón lấy bộ y phục, liền nói ngay:

- Cảm phiền Lam sư huynh.

Người kia vừa chạy đi vừa xua tay, ý nói: “Chuyện nhỏ”.

Khi y vừa ra khỏi cánh cửa gỗ của tiểu viện, thân hình lập tức phóng vút đi, thoăn thoắt, nhảy lên, hụp xuống mấy cái đã biến mất trong màn đêm!

Tiểu Phàm tròn mắt nhìn thân thủ của người tên Lam Hải kia, lòng thầm nhủ: “tốc độ nhanh quá! Đây là thực lực năm hai sao?”

Sau vài giây bần thần, Tiểu Phàm cười cười lắc đầu xua tán ý nghĩ về vị sư huynh vừa rời khỏi. Với niềm háo hức trong lòng, hắn đóng cửa lại, lập tức rũ bộ y phục đã được gấp gọn trên tay ra, ngắm nghía một hồi.

- Không hiểu ai thiết kế ha? Kiểu cách rất kì lạ, nhưng lại rất đẹp mắt...

Hắn lăm lăm.

Tiểu Phàm liền mặc thử bộ y phục vào, đứng nhìn lại mình trước chiếc gương đứng...

Lần này hắn để kiểu tóc đuôi ngựa quen thuộc, trên có buộc lại bằng một giải dây màu trắng. Khuôn mặt hắn vốn đã tuấn tú, giờ lại để kiểu tóc này, hoàn toàn không để một cọng tóc nào che đi khuôn mặt, khiến cho toàn bộ đường nét của hắn được hiển lộ ra hoàn toàn. Sự khỏe khoắn, tràn đầy sinh lực ngay từ đầu đã được toát ra từ kiểu tóc của hắn. Bộ đồng phục của Học viện – một cách dễ đoán, chính là chỉ lấy hai màu hắc bạch làm chủ đạo. Đồng phục thiết kế theo kiểu võ phục nhưng có sự đổi mới khá độc đáo. Nội bào là một chiếc áo màu đen tuyền, tạo từ chất liệu co giãn và rất thoáng mát. Áo thiết kế hai vạt đan chéo theo kiểu y phục bình thường, ống tay dài nhưng lại được bó lại gần cổ tay bằng hai chiếc hộ oản trắng tinh, cứng cáp. Phía dưới là quần dài cùng chất liệu đặc biệt như chiếc áo đen, nhưng lại toàn một màu trắng tinh khôi. Dưới nữa là một đôi giày hắc sắc cổ cao tới gần đầu gối. Chất liệu của đôi giày cũng rất lạ, giống như là da mà lại không phải. Nó có phần dẻo dai nhưng lại tạo cho người ta cảm giác chắc chắn đến kì lạ. Cuối cùng để hoàn chỉnh bộ đồng phục của Học viện chính là một chiếc tinh thuần bạch sắc ngoại bào. Chiếc ngoại bào này thiết kế có phần giống như một chiếc áo măng – tồ loại dài tới ngang bắp chân của địa cầu, nhưng lại có những điểm phá cách riêng biệt. Trước tiên chiếc áo này xẻ ở giữa, chia áo thành hai phần. Ở giữa chẳng hề có cúc hay dây kết mà chỉ đơn giản là để xuống. Cổ áo tạo kiểu cổ tròn, chứ không phải cổ dựng như măng – tồ thông thường. Đặc biệt, ngoại bào này không hề có ống tay áo, phần trên tạo theo kiểu áo đi – lễ không tay rất thuận tiện, đồng thời lại cũng rất phong cách. Ngoài ra, phía góc dưới hai tà áo còn có hoa văn hình thái cực đen trắng khá nổi bật. Từ đó, có hai dải dây màu đen gắn tiểu thiết hoàn (bi sắt nhỏ) buông xuống. Khi người mặc chạy nhanh, tà áo sẽ tung bay, nhưng dải dây gắn tiểu thiết hoàn sẽ kim giữ hai góc dưới, làm cho ngoại bào phồng lên rất đẹp mắt... Nói chung, nhìn vào bộ đồng phục này của Học viện, Tiểu Phàm không còn điểm gì có thể chê trách cả...

Tiểu Phàm ra ngoài, nhìn sắc trời vẫn tối đen. Thì ra hắn mới ngủ được gần nửa canh giờ thôi. Tiểu Phàm liền xải bước ra khỏi tiểu viện số 406, hướng về phía Học viện trung tâm.

Bây giờ có lẽ cũng đã đến giữa giờ Hợi rồi (khoảng mười giờ đêm), cũng chính là vừa kịp thời gian hẹn tổ chức tiệc của đám mấy người Tiểu Phàm và Minh Tâm...

- HẾT CHƯƠNG 34 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tiệc tại ảo nguyệt lâu

Vô Cực Viện vốn là một trường nội trú hay nói cách khác chính là hoạt động như một môn phái. Học viên luôn phải sống trong khu vực của Học viện, một năm chỉ có thời gian nghỉ hè kéo dài từ đầu tháng sáu tới giữa tháng bảy là được về nhà. Vì lẽ đó, trong khuôn viên của Học viện cần phải có đủ mọi thứ cần thiết để thỏa mãn cho nhu cầu thiết yếu cũng như giải trí lành mạnh của học viên. Lại nói quần thể kiến trúc của Vô Cực viện vô cùng rộng lớn, phạm vi danh giới thuộc Học viện kéo dài hết toàn bộ dãy núi Vô Cực, cho nên vấn đề diện tích để xây dựng đủ công trình kiến trúc phục vụ học viên là vô cùng đơn giản. Đó là còn chưa kể tới tài lực hùng hậu của Học viện. Chính lượng tài lực này đã giúp Học viện xây dựng nên một môi trường sống vô cùng phồn hoa bên trong Vô Cực Sơn. Tổng thể kiến trúc ấy không hề kém một chút gì so với bất cứ thành thị nào trong Thương Lan Quốc về độ phồn hoa cả. Mỗi năm tuy lượng học viên nhận vào chỉ là một trăm năm mươi người nhưng tiền học phí mỗi một tháng của học viên đều vô cùng đắt đỏ, và

phải tính bằng đơn vị triệu kim tệ! Ngoài ra, một số thương gia, thương nghiệp lớn, nhỏ đặt cơ sở kinh doanh trong Học viện cũng phải đóng một loại tiền gọi là “thuê chỗ” cho Học viện nữa. Và số tiền ấy thì không hề nhỏ một chút nào. Nhưng đó chỉ là khoản thu phụ của Học viện mà thôi. Khoản thu lớn nhất của Học viện chính là tiền thu được khi Học viện tổ chức các đợt thực hiện nhiệm vụ. Thế tức là sao? Học viện không chỉ đào tạo học viên bằng cách dạy dỗ họ trong khuôn khổ của Học viện mà còn tổ chức một hình thức thực nghiệm cho học viên. Và hình thức ấy chính là thực hiện nhiệm vụ. Vô Cực viện mở rất nhiều chi nhánh thu thập nhiệm vụ trong cả Thất Thái giới, và thậm chí là một ít chi nhánh ở những giới khác nữa. Học viện đồng ý thực hiện những ủy thác của tất cả các hạng tu đạo giả, sau khi nhiệm vụ được kiểm duyệt theo những nguyên tắc nhất định, Học viện sẽ giao lại những nhiệm vụ ấy cho học viên của mình đi thực hiện. Tất nhiên học viên cũng được thưởng phần thưởng xứng đáng sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhưng chủ yếu tiền kiếm được đều trút vào ngân khố của Học viện. Nghe thì không ổn cho lắm, nhưng thực chất việc thực hiện nhiệm vụ này chính là tạo ra môi trường thực chiến cho học viên, giúp học viên có được những kinh nghiệm thực tế mà nếu chỉ ở trong sự bao bọc của Học viện họ sẽ không thể có được. Đồng thời nó lại giúp Học viện có được nguồn thu khổng lồ bởi vì mỗi ngày số nhiệm vụ được thực hiện cũng lên tới hàng nghìn. Chính vì có nhiều điểm lợi như vậy cho nên hình thức giao nhiệm vụ thực tế này cũng rất phổ biến tại các môn phái, học viện, thế lực khác trong Thất Thái giới...

Học viên trong Vô Cực viện vì sống trong môi trường phồn hoa như thế cho nên họ cũng có những địa điểm giải trí rất đặc sắc. Và... Áo Nguyệt Lâu chính là địa điểm số một trong đó. Áo Nguyệt Lâu thực chất không phải chỉ là tên của một căn lầu các, mà nó là danh tự của cả một chuỗi những lầu các cùng danh tự như vậy nằm trong sự quản lý của một tổ chức thương nghiệp nổi tiếng trong Thất Thái Giới - Áo Nguyệt Thương hội. Áo Nguyệt Lâu trước hết thu hút khách nhân chính là bởi vì thiết kế của mỗi căn lầu các trong chuỗi lầu các tuy rằng khác nhau nhưng đều có một điểm chung là vô cùng đặc sắc. Áo Nguyệt Lâu tại Vô Cực Viện tất nhiên cũng cùng chung một đặc điểm ấy. Áo Nguyệt Lâu này thiết kế theo hình trụ ngũ giác đều, mỗi góc của lầu chính là tương ứng tượng trưng cho một nguyên tố trong ngũ hành: Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ. Lầu được chia làm ba tầng, mỗi tầng chỉ nhằm để phục vụ cho những đẳng cấp khách nhân khác nhau và mỗi tầng thì lại có những đài ngộ riêng biệt. Khách nhân bình thường thì chỉ được phép ở tầng một mà thôi, nếu đẳng cấp cao hơn một chút thì mới được lên tầng thứ hai. Có điều đa phần khách nhân chỉ dừng lại ở hai tầng lầu này mà thôi. Còn tầng thứ ba ư? Đó là cả một sự khác biệt. Không một học viên nào thấy tận mắt trên tầng ba có cái gì, bởi lẽ chưa có một học viên nào đủ điều kiện để lên tới đó cả. Cho nên tầng thứ ba của Áo Nguyệt Lâu chính là một bí ẩn, hoặc nói là một huyền thoại truyền miệng trong giới học viên Vô Cực viện cũng không sai. Dù rằng ba tầng lầu của Áo Nguyệt Lâu chính là cách biệt như thế về quy định khách nhân, nhưng chúng lại được “kết nối” với nhau bằng một phương thức hết sức đặc biệt. Đó cũng là đặc điểm nổi bật nhất trong kiến trúc của nơi này. Áo Nguyệt Lâu chính là một chiếc giếng trời! Đúng vậy, nói sơ đi nơi đây lấy hai chữ Áo Nguyệt làm tên hiệu không phải chỉ bởi vì danh tự của thương hội thành lập ra nó mà còn bởi vì kết cấu đặc biệt kiểu giếng trời này. Áo Nguyệt – danh tự ấy chính là để tả cảnh quan của nơi đây vào những đêm có trăng trên bầu trời. Bởi vì căn lầu này có giếng trời cho nên khách nhân khi ở nơi đây vào những đêm trăng có thể thoải mái mà thưởng nguyệt, đối ẩm và thỏa hứng ngâm thơ nho nhã. Nhưng đó chỉ là chữ “Nguyệt” trong “Áo Nguyệt” mà thôi. Sở dĩ có thêm chữ “áo” chính là vì ngay giữa lầu các, dưới giếng trời người thiết kế kiến trúc đã cho xây một cái toàn nguyệt đàm (cái đàm nước hình tròn như trăng rằm) khá lớn, gọi là Áo Nguyệt Đàm! Chính vào đêm trăng, giếng trời thông thẳng lên thiên không, khiến cho ánh trăng tuyệt mỹ có thể dễ dàng hạ xuống ngay vùng trung tâm – cũng chính là ngay trên mặt đàm tĩnh lặng, trong suốt như gương. Và thế ấy, “áo nguyệt” được tạo ra! Thiên không có một mặt trăng tỏa sáng, dưới mặt đàm, một áo nguyệt tương ứng cùng rọi lên những dải ngân quang lấp lánh, lúc lúc lại có gió nhẹ thoảng gợn qua mặt đàm khiến từng gợn sóng nhấp nhô... Cảnh tượng ấy – vẻ đẹp ấy – ngôn từ sợ rằng chẳng thể nào hoàn mỹ diễn tả cho được!

Đó là còn chưa kể đến những dịch vụ giải trí nơi đây nữa. Mỗi buổi tối, bắt đầu từ cuối giờ Hợi (khoảng mười rưỡi, mười một giờ) đến hết đêm, trên sân khấu được xây dựng gần Áo Nguyệt Đàm, các nhạc sư, vũ sư tài ba sẽ liên tiếp biểu diễn những tiết mục đặc sắc và mới lạ. Tiếng nhạc du dương, vũ điệu điêu luyện, đẹp mắt kết hợp với cảnh tượng ảo mỹ khiến cho địa phương này càng thêm phần thi vị, thoát tục... Ngoài ra Áo Nguyệt Lâu còn có một tổ chức nhân lực đặt tên Bách Hoa Hội tập hợp rất nhiều mỹ nữ nữa. Những mỹ nữ thuộc tổ chức này không chỉ xinh đẹp mà còn rất giỏi cầm – ki – thi – họa. Nhìn theo một góc độ nào đó, họ chính là những tiểu thư đài các tuyệt mỹ. Các cô nương ấy có nhiệm vụ là hầu khách nhân uống rượu nếu được trả giá một cách hợp lý. Và tất nhiên giá cả cho một đêm tiếp rượu của mỗi thành viên trong Bách Hoa Hội là vô cùng đắt đỏ. Đó không bắt buộc phải là tiền tệ, nhưng phải là một vật phẩm hay một thứ gì đó có giá trị đặc biệt mà có thể lay động được các cô nương ấy. Áo Nguyệt Lâu hoàn toàn không có quyền ép buộc họ phải tiếp khách nhân nào nếu họ không muốn, cũng tức là các cô nương trong Bách Hoa Hội có toàn quyền quyết định cái giá mà khách nhân đưa ra có hợp lý hay không, có đáng để họ hầu rượu hay không. Điểm này chính là không những không cản trở việc kinh doanh của Áo Nguyệt Lâu mà ngược lại còn khiến cho Áo Nguyệt Lâu thu hút được nhiều khách nhân hơn, bởi vì cách tính phí này khiến cho các cô nương thuộc Bách Hoa Hội trở thành một tiểu thư kiêu kỳ đúng nghĩa – một hình tượng thu hút nam nhân vô cùng! Cũng vì cách tính phí này mà dịch vụ thuê các cô nương trong Bách Hoa Hội trở thành một loại hình dịch vụ rất lành mạnh, không hề có một chút “ô ử” nào cả. Khách nhân sử dụng dịch vụ của Bách Hoa Hội chỉ được phép đối ẩm, ngâm thơ với những mỹ nữ của hội mà thôi. Họ tuyệt đối không được phép động chạm gì tới thân thể của các cô nương hay buông lời khinh bạc họ. Cũng tức là nói khách nhân phải tuyệt đối tôn trọng các cô nương của Bách Hoa Hội. Nhờ những quy định ấy, mà các cô nương của Bách Hoa Hội đều vô cùng trong sạch, không bao giờ bị vấy bẩn cả. Có thể nói họ chính là những thánh nữ của Áo Nguyệt Lâu. Hơn nữa, những vị cô nương ấy lại hết sức tự do, Áo Nguyệt Lâu không hề can thiệp vào quan hệ riêng của mỗi người họ. Điều ấy cũng chính là nói các cô nương đó hoàn toàn có thể trao thân gửi phận cho bất cứ nam nhân nào mà họ muốn. Điểm này, không hề sai đã gọi lên ước muốn “trinh phục thánh nữ” của nam nhân. Vì lẽ đó, Áo Nguyệt Lâu lại càng thu hút thêm được nhiều khách nhân, hơn nữa, còn là những khách nhân thường xuyên tới lui nơi đây...

Áo Nguyệt Lâu vốn ngay khi thành lập không phải là một nơi để tổ chức biểu diễn, hay là nơi tổ chức đàm đạo, đối ẩm, mà thực chất nó là một “thực lầu” – một căn lầu chuyên phục vụ ăn uống. Vì lẽ đó, lĩnh vực của Áo Nguyệt Lâu chính là thuộc hàng đệ nhất hảo hạng. Từ món ăn bình dân, cho đến món ăn cao cấp, nơi đây đều có, và tất nhiên mỗi món ăn đó đều vô cùng tuyệt vời – dùng hai chữ “mỹ thực” để miêu tả cũng là không ngoa! Áo Nguyệt Lâu có một đội ngũ trù sư (đầu bếp) đẳng cấp cực cao. Mỗi người trong đó đều có khả năng làm vô vàn những món ăn khác nhau, họ thậm chí có thể làm món ăn liên tiếp trong một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày mà không một món nào bị trùng lặp lại tới lần thứ hai! Họ là những con người đạt tới đẳng cấp của danh hiệu “trù sư” đúng nghĩa nhất...

Với những đặc điểm tuyệt vời như vậy, Áo Nguyệt Lâu luôn là một trong những lựa chọn hàng đầu của học viên Vô Cực viện khi họ muốn tổ chức ăn mừng hay những sự kiện lớn...

Đêm nay, Tiểu Phàm và đám người Tiền Minh Tâm cũng là quyết định chọn nơi này để tổ chức một buổi dạ tiệc nhằm ăn mừng sự kiện họ đã chính thức trở thành học viên của Vô Cực Học viện. Ngoài ra, những tân sinh đã được Tiểu Phàm cứu trong Truy Phong Hội dự định sẽ lấy dịp này để tỏ lòng cảm tạ với hắn...

Đám người Tiểu Phàm ban đầu gặp vấn đề vì không biết nên chọn địa điểm tổ chức dạ tiệc chúc mừng này ở đâu. Nhưng may mắn là họ có Hà Anh đi

cùng. Sau khi nghe y kể về Áo Nguyệt Lâu một hồi, đám người Tiểu Phàm liền chọn ngay nơi đó làm địa điểm cho tối nay. Hà Anh là một học viên năm hai cho nên địa phương nào ổn, nơi nào “bèo bọt” trong Học viện y đều nắm rõ như lòng bàn tay. Đám người Tiểu Phàm biết rõ điều này cho nên đều nhất nhất nghe theo lời khuyên của y. Cuối cùng trước khi Tiểu Phàm về kí túc xá, bọn họ đã thống nhất giờ Hội sẽ tổ chức dạ tiệc tại Áo Nguyệt Lâu. Sở dĩ chọn giờ như vậy cũng là để mọi người có thời gian nghỉ ngơi, chuẩn bị sau khi mới ở Tài Các trở về...

Tiểu Phàm vừa tiến vào cửa trước một căn lầu ba tầng trên đường lớn, liền có một người nam tử quen thuộc chạy ra, vẫy tay, nói lớn:

- Tiểu Phàm, vào đi, mọi người chỉ còn chờ ngươi thôi đó!

Người này không ai khác chính là Tiền Minh Tâm. Tối này, y cũng mặc đồng phục Học viện giống như Tiểu Phàm. Tuy cả hai người họ đều tuấn tú nhưng Minh Tâm có phần gì đó “ngây ngô”, còn ở Tiểu Phàm thì người ta lại nhìn thấy đôi chút “tinh quái” ẩn dấu trong đôi mắt sâu thẳm của hắn.

Tiểu Phàm thấy Minh Tâm ra đón mình liền mỉm cười vẫy tay, đáp lại:

- Ta không phải đến rồi hay sao?

Minh Tâm tiến đến vỗ vai Tiểu Phàm, rồi kéo xềnh xệch đi, vừa đi vừa nói:

- Mọi người đến cả rồi. Ngươi đúng là biết làm người quan trọng mà... Nhanh lên thôi.

Tiến vào đại sảnh tầng một, Tiểu Phàm liền bị choáng ngợp bởi không khí nhộn nhịp ở đây. Một đại sảnh rộng tới năm mươi trượng vuông (khoảng năm trăm năm mươi mét vuông) với một cái tiêu toàn nguyệt khá rộng ở giữa và vô số bàn ghế đã có người ngồi đập vào mắt hắn. Mọi người cười nói, uống rượu, ca hát, hò hét sôi nổi vô cùng. Tiền Minh Tâm dẫn Tiểu Phàm xuyên qua đám đông, tiến tới chỗ một toán người vô cùng nổi bật trong đại sảnh. Ba bốn mươi người này nổi bật bởi vì... tất cả bọn họ đều mặc đồng phục hắc bạch sắc của Học viện – họ chính là học viên năm nhất.

Tiểu Phàm vừa tiến đến, đám học viên năm nhất liền đồng loạt bảo nhau đứng dậy, cúi người nói lớn:

- Chào mừng Lâm sư huynh!!!

Tiểu Phàm lập tức giật bắn mình vì một cái “đại hành động” này. Hắn thật không ngờ họ phải làm ra một cái mạnh mẽ đại lễ như vậy để chào mừng hắn. Dù rằng hắn là người có ơn cứu mạng họ nhưng Tiểu Phàm hoàn toàn không thể đoán được tất cả bọn họ đều kêu hắn một tiếng “sư huynh” như vậy. Có điều, không chỉ có một mình Tiểu Phàm là giật mình, mà toàn trường xung quanh mấy người họ, ai ai cũng phải quay lại nhìn sang. Nếu nói việc thể hiện sự cung kính của một đám người với một vị sư huynh thì không hề hiếm có trong Áo Nguyệt Lâu này, nhưng hai tiếng “sư huynh” lại được một nhóm đông tân sinh dành tặng cho một tân sinh khác thì trong Học viện chưa từng có!

- Tên tiểu tử đó là ai vậy?

- Ồ... “sư huynh”?

- Ta không nghe nhầm chứ?

Mọi người xung quanh không ngừng bàn tán. Thực chất những người ở đây chủ yếu đều là học viên năm hai trở lên cả, cho nên bọn họ cũng đã biết khá nhiều chuyện về Học viện. Vì thế mà họ mới bị cái sự tình này khiến cho bất ngờ tới như vậy.

Tiền Minh Tâm thấy Tiểu Phàm đứng đờ mắt ra, liền huých nhẹ khuỷu tay vào người hắn, nhắc khẽ:

- Nói gì đi chứ...

Tiểu Phàm được nhắc nhở mới chợt tỉnh lại từ cơn choáng ngợp kia, liền “hậm hực” vài tiếng lấy giọng, rồi ngai ngừng nói:

- Trước tiên, xin mọi người hãy ngồi xuống đã...

Mọi người liền làm theo, ngồi xuống ghế. Tiểu Phàm ngai ngần, nói:

- Đa tạ mọi người đã chiếu cố Tiểu Phàm, có điều mọi người có lẽ làm hơi quá rồi. Ta không dám nhận hai tiếng “sư huynh” vậy đâu, tuổi của tiểu đệ còn kém nhiều vị sư huynh, sư tỉ ở đây mà...

Một người nam tử to lớn, trông qua có phần thật thà, khẳng khái đứng dậy, nói lớn:

- Lâm sư huynh nói sai rồi. Tu chân giới đâu phải lấy tuổi tác làm trọng. Từ xưa tới nay chúng ta đều lấy tu vi, đạo hạnh làm gốc để phân ra cách xưng hô phù hợp, không phải sao? Đó là còn chưa kể tới việc sư huynh đã dùng cảm niệm mạng đối mặt với Lang Vương để cứu đám người chúng tôi. Lâm sư đệ đi theo một người trí – dũng – đức đều có cả như huynh chính là một vinh dự của chúng ta... - đoạn, y quay lại nhìn mọi người, hỏi lớn - ... ta nói đúng chứ mọi người?!

- Đúng vậy...

- Không sai...

Đám học viên năm nhất đều đồng loạt hô lớn ủng hộ.

Mọi người còn lại trong đại sảnh lại lần nữa bất ngờ. Họ thật không thể nào hình dung nổi trong đám tân sinh năm nay lại có kẻ suất sắc tới như vậy. Trí – dũng – đức đều có đủ cả ư? Thực tên tiểu tử kia ư? Hắn đã thực sự làm được những gì mà đám tân sinh kia khâm phục hắn tới vậy? Toàn đại sảnh đều bắt đầu chuyển chủ đề bàn tán sang Tiểu Phàm...

Tiểu Phàm ấp úng không biết nói sao. Hắn thực ra không hề muốn có tiếng tăm quá lớn trong trường làm gì, bởi lẽ bản thân hắn bây giờ cơ sở để dựa vào còn quá yếu, từ thực lực bản thân cho tới hậu thuẫn hắn đều còn rất kém. Nếu bây giờ có tiếng tăm, có thể sẽ lôi kéo được đồng minh, tạo dựng hậu thuẫn, nhưng đồng thời hắn cũng sẽ tự tạo ra cho mình rất nhiều đối thủ, thậm chí là kẻ thù cũng không chừng – đó là điều không thể tránh được. Lại nói so với hậu thuẫn, thực lực bản thân vẫn là quan trọng hơn, vì thế hắn chính là muốn bản thân mạnh mẽ trước hẵng rồi mới bắt đầu xây dựng hậu thuẫn sau. Có điều, bây giờ hoàn cảnh xem ra là ép hắn làm ngược lại rồi.

Tiền Minh Tâm thấy bộ dáng khó xử của Tiểu Phàm, liền nói khẽ vào tai hắn:

- Nè, người đừng cố tìm cách chối từ sự kính phục của mọi người với ngươi. Hai chữ “sư huynh” chẳng qua là hình thức mà thôi. Cho dù ngươi có bảo được họ không gọi ngươi như vậy, thì trong lòng họ vẫn sẽ coi ngươi là sư huynh vậy thôi...

Tiểu Phàm suy ngẫm vài giây rồi gật gật đầu. Hắn nhìn mọi người, chấp tay nói:

- Nếu mọi người đã chiếu cố ta như vậy, thì... Tiểu Phàm xin nhận. Sau này mong mọi người giúp đỡ...

Đám tân sinh liền hò hét vỗ tay, vui mừng.

Tiểu Phàm cười tươi nói:

- Còn bây giờ... chúng ta bắt đầu mở tiệc thôi...

Mọi người liền bắt đầu chuẩn bị gọi món, thì một giọng nói lạnh lạnh vang lên phía sau Tiểu Phàm:

- Mọi người định tổ chức tiệc mà thiếu ta sao?

Tiểu Phàm vui vẻ, quay lại nói:

- Sao nàng tới muộn vậy?

Hỏa Phượng chun chun mũi nói:

- Nữ nhân phải trang điểm chứ bộ. Đầu có nhanh gọn như nam nhân mấy người...

Minh Tâm nhìn Hỏa Phượng, rồi lắc đầu, thở dài, giả bộ đau thương nói:

- Tiểu Phàm à, ngươi đúng là số hưởng mà. Người như Triệu cô nương cũng theo ngươi nữa...

Hỏa Phượng cười, nói:

- Minh Tâm, ngươi cứ gọi ta là Hỏa Phượng đi. Không phải giờ chúng ta là bằng hữu sao?

Minh Tâm gật đầu, lại làm bộ lau nước mắt:

- Phải, bằng hữu, bằng hữu... Hu hu hu... ta với Hỏa Phượng chỉ là bằng hữu...

Hỏa Phượng không nhịn được phải che miệng cười khúc khích không ngừng.

Hai người Hỏa Phượng và Tiểu Phàm sau đó cùng nhau đi đến từng bàn chúc rượu mọi người...

- Ê... còn ta thì sao hả? Ta chưa đến mà dám bắt đầu tiệc sao?

Bỗng một nam nhân cười ha hả, nói lớn từ ngoài cửa vào...

Đám người tân sinh cùng Tiểu Phàm và Hỏa Phượng đang cười nói, liền đồng loạt đứng dậy, chấp tay:

- Hà sư huynh...

Lời chào đồng thanh vừa dứt, những khách nhân trong Áo Nguyệt Lâu lại một trận huyên náo.

- Ê, đó không phải Bạch Hổ - Hà Anh sao?

- Ô, hắn sao lại đến bữa tiệc của đám tân sinh này vậy?

- Tên tân sinh kia có thân phận gì vậy? Sao đến Hà Anh cũng đến nữa?

- Thú vị đó. Tân sinh mới vào mà lại có thể khiến cho Bạch Hổ đích thân tới mừng tiệc?

Mọi người cứ bàn tán không ngừng, nhưng ai cũng nhỏ giọng, cho nên đám người Tiểu Phàm không có để ý cho lắm.

Minh Tâm chạy nhanh tới phía Hà Anh, cười nói:

- Không phải hẹn trước rồi sao. Huynh đến muộn vậy?

Hà Anh khó xử nói:

- Chuyện này... do muội muội của ta đó. Ài... con nhỏ này khó thuyết phục lắm. Ta phải nói mãi nó mới chịu đi đó.

Minh Tâm nhú mồm, hỏi:

- Muội muội của huynh? Có phải là Băng tâm nữ lang đó không? (Băng tâm nữ lang – người con gái có trái tim băng giá)

Hà Anh thờ dãi, gật đầu:

- Chính là nó.

Tiền Minh Tâm liền ngó đồng, ngó tây, hỏi:

- Sao sư tỷ ấy không thấy đâu vậy?

Hà Anh lắc đầu, nói:

- Nó đến rồi! Có điều nó bảo không thích Tiểu Phàm nên...

- ... Nên ta không muốn hấn nhìn thấy ta là nữ nhi!

Một giọng nói vang lên từ phía sau Hà Anh.

Một người “nam tử” vô cùng tuấn tú, nhưng có phần mảnh khảnh nép phía sau Hà Anh đi ra.

Tiền Minh Tâm nhìn thấy Hà Tiểu Mễ liền ngẩn ra, miệng lẩm bẩm:

- Cái này...

Tiểu Mễ nheo mắt nhìn Minh Tâm:

- Ngươi có ý kiến gì về việc ta giả nam trang sao?

Tiền Minh Tâm nhìn ánh mắt băng lãnh của Tiểu Mễ, liền toát mồ hôi lạnh, lắp bắp nói:

- Khô... không... ta không dám...

Đúng lúc này, Hỏa Phượng và Tiểu Phàm cũng tiến đến chào hỏi. Hai người cùng chấp tay:

- Hà sư huynh hảo.

Hà Anh vui vẻ chấp tay đáp lễ.

Tiểu Phàm thấy có thêm một người đứng bên cạnh Hà Anh, thấy lạ liền hỏi:

- Sư huynh, vị này là?

Hà Anh đáp:

- Đây là muội... À, đệ đệ của ta. Tên là Tiểu Mễ. Nó cũng là học viên năm hai.

Tiểu Phàm ngạc nhiên, nói:

- Ô, vậy mà trước giờ chưa có nghe huynh nói qua. Hẳn vị huynh đệ đây cũng là người bất phàm không kém gì sư huynh rồi.

Đoạn Tiểu Phàm chấp tay quay sang:

- Sư huynh hảo.

Hà Tiểu Mễ khinh khinh nhìn Tiểu Phàm, nói nhạt:

- Ta không dám nhận đại lễ từ một kẻ nịnh nọt như ngươi!!!

Hà Anh, Hòa Phượng, Minh Tâm mấy người đứng đó lập tức giật mình kinh hãi.

Tiểu Phàm miệng đang nở nụ cười liền gấp tắt ngay tức thì. Hai chân mày nhíu lại. Sau rồi hít sâu một hơi, dùng ánh mắt bình lặng như nước nhìn thẳng vào Tiểu Mễ. Hắn hỏi:

- Huynh nói vậy là ý gì?

Tiểu Mễ hơi bất ngờ khi thấy ánh mắt của Tiểu Phàm. Nó bình lặng tới đáng sợ. Có điều nó làm nàng cảm thấy rất khó chịu. Thường ngày chẳng có kẻ nào dám nhìn nàng với ánh mắt như vậy cả.

- Ngươi hiểu thế nào thì nó là thế ấy...

Tiểu Mễ cười cười đáp.

Hòa Phượng đứng bên cạnh bắt đầu cảm thấy chịu không nổi, liền đang định lên tiếng thì đã bị Tiểu Phàm lên ra hiệu cản lại.

Tiểu Mễ tất nhiên nhìn ra việc đó. Thấy một tiểu mỹ nhân mặc đồng phục của Học viện đứng bên cạnh Tiểu Phàm, đang định mở lời vì hắn, Tiểu Mễ liền cảm thấy khó chịu bội phần hơn nữa. Nàng đang định tiếp tục mở lời khích bác thì Hà Anh liền xen vào:

- Tiểu Phàm, ngươi thông cảm, đệ đệ này của ta tình tình có phần hơi... quái đản. Ngươi hãy nể mặt ta mà bỏ quá cho nó đi...

Hà Tiểu Mễ nghe đại ca nói vậy liền định nổi xung lên, nhưng Hà Anh lập tức quay lại lườm nàng một cái, nhẹ nói:

- Im lặng...

Tiểu Mễ sững người. Trước giờ đại ca nàng đều yêu chiều nàng vô điều kiện, chẳng từng vì một kẻ người ngoài nào mà khiển trách nàng cả. Vậy mà lần này...

- Đại ca, huynh...

Tiểu Mễ tức giận tới nghẹn lời.

Tiểu Phàm nhìn Tiểu Mễ, sau lại nhìn sang đại ca của nàng. Cuối cùng hắn trầm nghĩ: "Bằng hữu của ta là Hà sư huynh, chứ cũng chẳng phải đệ đệ của huynh ấy. Thôi thì bỏ qua đi."

Trong sự căng thẳng của mấy người Tiểu Phàm, bỗng nhiên một giọng nói vang lên sang sảng trong đại sảnh phá vỡ không khí đó.

- Xin mọi người chú ý. Đã đến giờ tiến hành Phách Mạ Bách Hoa (đấu giá Bách Hoa)...

Lời này vừa dứt, cả đại sảnh lập tức sục sôi, âm âm hoan hô.

Mấy người Tiểu Phàm dù đang căng thẳng, song thấy biểu hiện của mọi người, cả đám liền bị thu hút nhìn lên sân khấu cạnh Áo Nguyệt Đàm...

Tiểu Phàm nghi hoặc, quay sang hỏi Hà Anh:

- Hà huynh, Phách Mạ Bách Hoa này là cái gì vậy?

Hà Tiểu Mễ nghe thấy Tiểu Phàm hỏi, liền làm bộ khinh thường, nói:

- Cái này là gì mà cũng không biết. Kém cỏi...

Nàng chờ đợi phản ứng tức giận của Tiểu Phàm, có điều... Tiểu Phàm vẫn một mực bình thường, dường như chưa hề nghe thấy nàng nói gì vậy. Ánh mắt hắn vẫn chăm chú nhìn về phía Hà Anh chờ ý giải thích.

- Ngươi...

Hà Tiểu Mễ tức giận tới nghẹn lời, không biết nên nói gì để đả kích Tiểu Phàm nữa.

Hà Anh đáp:

- Đây là màn chính của tối hôm nay đó. Hôm nay là chủ nhật nên mới có cái này. Đệ cứ chờ xem...

Chương 36: Tranh đấu phách mại – Kẻ mạnh nhất năm ba (1)

(“phách mại” tức “đấu giá”)

Vô Cực Viện, Áo Nguyệt Lâu...

Tiểu Phàm nghi hoặc nhìn lên sân khấu hình tròn cạnh Áo Nguyệt Đàm. Hắn nhìn biểu hiện của mọi người liền biết nơi đó sẽ là tâm điểm của đêm nay.

Lại một giọng nói vang lên trong đại sảnh, giọng nói này vang vang chính là đã được khuếch đại lên bằng linh cụ đặc biệt:

- Xin mọi người trật tự...

Khách nhân trong Áo Nguyệt Lâu đang ồn ào lập tức dần lắng xuống, chỉ còn những tiếng thì thầm nhỏ.

Giọng nói kia lại tiếp:

- Bây giờ, để mở màn cho đêm hôm nay, xin mời... Tuyệt Liên tiểu thư!!!

Lời giới thiệu vừa dứt, Tiểu Phàm cứ nghĩ đám đông sẽ hò hét phấn khích nhưng... tất cả lại là sự tĩnh lặng tuyệt đối. Mọi người trong đại sảnh ánh mắt đều chăm chú hướng lên sân khấu, không ai nói một lời nào.

Uuuu...

Một tiếng tiêu vút bỗng vang lên trong không gian tĩnh lặng. Tiếng tiêu ngân nga như giọng hát không lời của tiên cô chốn lai bông, lại trong trẻo và thanh cao như tiếng hạc hót trên chính tầng trời. Sự say đắm và mê mẩn hiện lên trong đôi mắt của mỗi khách nhân. Đường như họ không hề còn tồn tại ở nơi thế tục này, mà cả hồn phách và thể xác đã chu du nơi tiên cảnh...

Tiểu Phàm trong lòng bỗng sinh ra một cảm giác tự do đến kì lạ, hắn dường như đã hóa thân thành con gió bay đi khắp chốn tự tại trong nhân gian này. Nhắm mắt hưởng thụ tiếng tiêu du dương, hắn không khỏi thầm cất lời ngưỡng mộ: “tiếng tiêu này thật mỹ diệu quá!”

Xoạt...

Đột nhiên từ trên miệng giếng trời bốn tám lụa mỏng trắng tinh như tuyết được buông xuống, vừa vặn che lại sân khấu bốn hướng. Lụa trắng chảy xuống từ trên cao tạo cho khán giả ảo giác như là ngân hà rót khỏi mây mà chạm xuống được nơi này.

- Ồ...

Mọi người đột nhiên cùng lúc kêu lên những tiếng kinh ngạc...

Tiểu Phàm cũng một bộ ngạc nhiên khi nhìn lên sân khấu tuyệt đẹp kia.

Từ thiên không, một bóng người mỹ miều ẩn sau bốn tám lụa trắng đang nhẹ nhàng phi thân hạ xuống. Thân ảnh này dù được bao phủ trong màn lụa trắng thần bí nhưng khách nhân phía dưới vẫn rõ ràng đó là một vị cô nương tuyệt mỹ. Nàng nhẹ xoay mình trong không gian, thân pháp ảo diệu vô cùng khiến cho tà váy vũ động múa bay phiêu phiêu trong làn gió. Người con gái này dù vẫn đang không ngừng thi triển khinh pháp vi diệu (tạm hiểu phương pháp bay, lướt), nhưng trên đôi môi nàng vẫn khẽ một cây ngọc tiêu, cất lên những âm điệu trầm bổng.

Chạm! Mũi hài nàng vừa chạm sân khấu, bốn tám lụa trắng lập tức phát bay, để lộ ra thân hình người nữ tử mặc đạm lam sắc xiêm y (chiếc váy màu xanh nhạt). Bốn tám lụa trắng trong sát na tung lên liền khiến khách nhân phía dưới đồng loạt vô thức rướn mình, hướng ánh mắt khao khát hiếu kì về thân ảnh người con gái bí ẩn trên sân khấu kia. Có điều ngay khi tám lụa hát tới ngang vai vị thần bí cô nương ấy liền phiêu phiêu hạ xuống, khiến cho người người tiếc nuối. Được chiêm ngưỡng diện mạo của nàng thật khó vậy sao? Đó chính là câu hỏi chung tự nhiên sinh ra trong tâm thức mỗi người phía dưới.

Toàn bộ cảnh tượng giống như một thước phim quay chậm... cảm giác về định nghĩa hai chữ “mỹ lệ” tràn ngập trong tâm trí mọi người.

Tuyệt Liên tiểu thư ẩn sau làn lụa trắng thanh khiết từ từ hạ cây ngọc tiêu xuống, tiếng tiêu liền đứt đoạn. Mọi người như bừng tỉnh từ giấc xuân mộng (ở đây “xuân mộng” có thể hiểu là giấc mơ đẹp).

- Hoan hô... hoan hô...

Tiếng tiêu dứt, khán giả liên diễn cuồng vỗ tay hoan hô. Mọi người hất cả hai tay lên không vung vẩy cổ vũ không ngừng. Sự chuyển đổi từ du dương của tiêu thanh đến náo nhiệt của đám đông chính là minh chứng cho sự ấn tượng của một màn xuất hiện này.

Tuyết Liên tiểu thư cúi mình cất tiếng, tuyền thanh trong veo vang lên:

- Tuyết Liên xin đa tạ sự cổ vũ của mọi người. Đêm nay, Tuyết Liên tuy rằng kém cỏi nhưng cũng mong có thể góp một phần nhỏ vào buổi Phách Mạo Bách Hoa này. Mong mọi người không vì sự kém cỏi của Tuyết Liên mà mất hứng...

Ở dưới lập tức hưởng ứng không ngừng.

- Tuyết Liên tiểu thư đừng nói vậy. Vũ nghệ của tiểu thư, cả Vô Cực Học viện ai mà không biết cơ chứ?

- Tuyết tiểu thư lại nói đùa rồi. Nếu tiểu thư tự nhận là kém cỏi thì hỏi thiên hạ này có vũ sư nào dám nhận mình tài ba cơ chứ?

- Phải đó... Phải đó...

...

Tiểu Phàm chứng kiến tràng cảnh này, liền gật gù đánh giá: “Thật giỏi! Xuất hiện hoành tráng, bí ẩn diện mạo, kĩ nghệ thổi tiêu xuất thần nhập hóa, âm thanh trong trẻo, lời nói khiêm tốn nhu nhuyễn... nữ tử như vậy... dù diện mạo thực có ra sao thì trong lòng khách nhân vẫn sẽ là tiên tử lạc bước phạm trần!”

Tuyết Liên tiểu thư liền cúi xuống, đặt cây ngọc tiêu trên mặt sàn, sau đó đứng dậy nói:

- Vậy bây giờ, Tuyết Liên xin trình diễn đôi chút tài nghệ thô thiển của mình...

Đoạn, nàng vẩy nhẹ tay, bốn tấm lụa bạch khiết liền được kéo lên. Cuối cùng khán giả đã có thể “thực sự” nhìn thấy nàng!

Nàng diện đầm lam sắc xiêm y bằng lụa mềm mại. Hai ống tay dài, rủ xuống sát mặt sàn. Vải ống tay áo chỉ mỏng như voan, khiến cho cánh tay trắng nõn ngọc ngà của người nữ tử ẩn hiện trước mắt khách nhân. Đôi tiểu hài nhỏ nhắn nàng đi được thêu hoa văn mây ngũ sắc tươi tắn, mũi hài còn có gắn thêm hai bông hoa sen trắng vô cùng thánh khiết. Sự quyến rũ của y phục vũ sư, thân hình mảnh khảnh thướt tha khiến cho khán giả vô pháp dời đi ánh mắt đang gắn chặt vào thân ảnh ấy!

Tuyết Liên mặt quay về phía Áo Nguyệt Đàm, lưng hướng về phía đám đông.

Mọi người đều chăm chú quan sát, chờ đợi giây phút nàng quay đầu lại, chờ đợi giây phút nàng cho họ thấy chân diện mục (khôn mặt thật).

Tĩnh... tĩnh... tang... tính...

Tiếng lục chỉ cầm chậm rãi vang lên...

Xoạt...

Thân hình Tuyết Liên lập tức vũ động. Hai cánh tay phát lên cao, nhẹ nhàng khiến cho ống tay áo bay lên, thuôn thuôn hai dải lụa mềm. Ống tay lướt trong gió, vẽ thành hình bán nguyệt, tựa như ngòi bút lông họa nên những nét chữ mềm mại mà thanh thoát. Nàng lại ngửa người về sau, chân trái vút lên một đường, tà váy liền nhẹ tung bay...

- Đó là...

Mọi người lại được một phen ngơ ngẩn tiếc nuối. Thì ra khi Tuyết Liên thi triển vũ đạo đã ngửa người, hướng mặt về phía khán giả, có điều... chẳng ai có thể thấy chân diện mục của nàng! Nàng... dụng mạng che mặt!

Tuyết Liên là lướt trên sân khấu, mỗi lần mũi chân chạm sàn, nàng lại bật lên, hai tay bay múa cùng ống tay áo mềm mại. Mạng che mặt phiêu phiêu, tà váy cũng phiêu phiêu, tiên tử cũng phiêu phiêu! Vũ điệu điêu luyện, dường như ẩn chứa khát khao của người còn gái, giống như tuyết liên khao khát được nở rộ trên đỉnh núi tuyết xa xa. Đôi lúc vũ điệu lại trầm xuống, giống như nỗi lòng cô đơn của một cô nương, giống như chim Phượng chưa tìm được chim Hoàng của nó*. Bước nhảy khi lại dứt khoát, mạnh mẽ nhưng uyển chuyển, sắc sảo, tựa như người con gái lạnh lùng, băng giá với con tim đã chết... Điệu vũ của cơ thể mà như là điệu vũ của cả tâm hồn người vũ sư. Đẹp trong cái nhìn và tuyệt nĩ trong cảm xúc!

Vút.

Thân hình Tuyết Liên đột nhiên khuy xuống!

Mọi người lập tức tỏ ra lo lắng, đang định nhao lên xem xét tình hình, thì chợt phát hiện ra... ấy chỉ là vũ đạo. Tuyết Liên hai chân quỳ chéo trên mặt sàn, cánh tay vút lên không, uốn vòng, làm cho ống tay áo xòe bay trên không, giống như... một đoá tuyết liên thực sự vừa khai mở!

Biến đổi bất ngờ của vũ đạo khiến mọi người thập phần thích thú. Nhưng...

Tóc... tóc...

Bỗng nhiên trên mặt Áo Nguyệt Đàm, mặt nước vốn lặng tĩnh phản chiếu nguyệt quang lại gợn lên từng đợt. Rồi từng đóa, từng đóa kim liên (hoa sen vàng) chỗi lên khỏi mặt nước, và bắt đầu nở rộ. Cảnh tượng kì thú ấy khiến cho tràng cảnh tượng như chính là vũ điệu của Tuyết Liên tiểu thư đã làm cho những đóa kim liên kia khai nở.

Tiếng đàn lắng xuống...

Khán giả không khỏi há mồm, tròn mắt vì kinh ngạc và mê đắm.

Bộp... bộp... bộp bộp bộp...

Một người vỗ tay, hai người vỗ tay, rồi như đã có lá cờ lệnh, mọi người cùng đồng loạt hưởng ứng. Âm thanh giòn tan của tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Mọi người hò hét, phấn khích vô cùng.

Hà Anh cười cười, quay sang hỏi mấy người Tiểu Phàm:

- Thấy thế nào?

Tiểu Phàm giờ ngón cái lên đáp vền vẹn hai từ:

- Đặc sắc!

Hóa Phượng gật đầu, cũng nói:

- Tuyết Liên tiểu thư này thực tài quá!

Hà Anh nhìn sang Tiền Minh Tâm thì không khỏi phải mỉm cười. Thấy biểu hiện của y, mấy người còn lại liền quay sang nhìn. Hóa ra Minh Tâm đang chết lặng, miệng cười ngây ngô giống như một kẻ si đang nằm mộng vậy. Xem chừng là đã mê mẩn quá mức rồi!

Tiểu Phàm lắc đầu, cười khổ, vỗ vỗ vai Minh Tâm làm hắn chợt bừng tỉnh. Minh Tâm liền đỏ mặt, không nói được gì. Dù vậy, ánh mắt y vẫn không hề rời khỏi người con gái thướt tha trên sân khấu kia. Tiểu Phàm dù biết Minh Tâm có phần hơi hám sắc, nhưng chỉ là không ngờ nổi là tới mức này.

Hà Anh vỗ vai Minh Tâm, trêu ghẹo hỏi:

- Ê, đệ định làm gì mà cứ nhìn cô nương người ta chăm chăm như vậy?

Nào ngờ, Tiền Minh Tâm nghiêm túc đáp:

- Đệ sẽ lấy nàng ấy làm thê tử!

Mọi người nhìn nhau, chỉ biết cười cười, không dám nói gì khác, chỉ sợ sẽ động chạm tới quyết tâm dường như là tuyệt đối nghiêm túc của Minh Tâm mà thôi.

Bỗng nhiên, lúc này một người rẽ đám đông, chạy tới chỗ mấy người Tiểu Phàm đang đứng. Nam tử này tuấn tú lạ thường, so với Hà Tiểu Mễ giả nam một phần cũng không kém! Hà Tiểu Mễ thì chính là lạnh lùng nam tử, còn người kia thì lại là “soái ca” anh tuấn. Mỗi người một vẻ, nhưng đều cuốn hút vô cùng. Nếu lấy Tiểu Phàm hay Tiền Minh Tâm so với hai người này thì thực rằng chẳng thể so nổi.

Vừa vội vã tới nơi, y nói ngay:

- Thứ lỗi. Ta có chút việc nên giờ mới tới được.

Người này không ai khác chính là Uất Trì Lạc Nhạn.

Minh Tâm cười nói:

- Không sao. Nhưng ngươi lỡ mất rồi.

Lạc Nhạn nhún mày, nghi hoặc hỏi:

- Lỡ? Lỡ cái gì?

Tiểu Phàm đáp:

- Vừa rồi có một cô nương gọi là Tuyết Liên tiểu thư vừa trình diễn trên sân khấu. Biểu diễn vũ đạo vô cùng đặc sắc. Ngươi căn bản là hình dung không nổi đâu.

Lạc Nhạn bắt ngờ, hỏi lại:

- Thực thế sao?

Hòa Phượng nói:

- Ủ. “Đặc sắc” hai chữ chỉ sợ chưa đủ.

Lạc Nhạn nghe vậy, liền hiếu kì vô cùng. Nàng chuyển ánh mắt lên sân khấu.

Lúc này bốn tám lụa trắng lại được hạ xuống, cho nên Lạc Nhạn chính là nhìn không rõ thân ảnh người con gái kia.

Nàng lại nhìn sang Tiểu Phàm, nói:

- Nếu đến người cũng nói là đặc sắc, hẳn là ta đã lỡ mất một tràng cảnh tuyệt diệu rồi. Thật đáng tiếc.

Hà Anh đứng bên nói:

- Không sao. Đây mới là màn mở đầu thôi. Chương trình hôm nay còn kéo dài nữa. Đệ có thể còn thấy nhiều thứ đặc sắc hơn nhiều.

Lạc Nhạn nghe vậy thì gật gù, than thở:

- Thôi thì đành vậy.

Nhìn thấy người nam tử bên cạnh Hà Anh, Lạc Nhạn liền hiếu kì hỏi thân phận. Hà Anh liền giới thiệu hai người Lạc Nhạn và Tiểu Mễ làm quen. Sau khi chào hỏi, Lạc Nhạn cũng bị tính cách lạnh lùng, quái gở của Tiểu Mễ làm cho giật mình. Nhưng rồi nghe khuyên can của Hà Anh nên cũng bỏ qua.

Sau khi Tuyết Liên rời khỏi sân khấu, bốn tám lụa được kéo lên, một người nữ tử thành thực liền chậm rãi tiến lên Áo Nguyệt Đài (sân khấu của Áo Nguyệt Lâu)...

Một xích sắc xiêm y (váy màu đỏ), trên có thêu vô vàn các loại hoa khác nhau dường như không thể che hết được cơ thể quyến rũ ấy. Đôi gò bông đào (phần ngực) ngạo nghễ vươn cao lộ lộ bên trên chiếc cổ áo hở vai. Chiếc eo thon, mảnh khảnh, mềm mại như nhuyễn xà uốn éo. Kiểu đồn (phần mông) dong đưa trong mỗi bước đi, cao cao cuốn hút ánh nhìn của mọi nam nhân... Khuôn mặt nàng đầy đặn, quyến rũ. Đôi môi mềm thoa son đỏ như sắc đào vào xuân. Còn, ánh mắt nàng... long lanh chứa mị lực khó kháng cự nổi. Nàng có lẽ chính là... “yêu” (yêu quái, hồ li)! Ấy là vẻ đẹp yêu mị tới kì lạ, thành thực tới chín mười...

Nữ tử ấy cầm trong tay chiếc mề đay khuếch âm, khẽ đưa lên gần bờ môi, nói:

- Tien nữ Vũ Văn Như Ý thay mặt Bách Hoa Hội xin ra mắt quý vị... Đêm nay, Như Ý sẽ làm người dẫn chương trình của sân khấu này. Mong rằng mọi người sẽ không ghét bỏ...

Đám đông phía dưới liền bị chất giọng quyến rũ, ngọt ngào của Vũ Văn Như Ý thu hút mà không ngừng hưởng ứng.

- Như Ý tiểu thư là số một...

- Có Như Ý tiểu thư dẫn chương trình thì còn gì bằng...

...

Vũ Văn Như Ý cười mỉm chi, chấp tay, thò thè:

- Như Ý xin đa tạ sự cổ vũ nhiệt tình của mọi người.

Giọng điệu như mật đường, biểu cảm ngại ngùng dễ thương khiến cho toàn trường khách nhân lại lần nữa điên đảo.

Nàng lại nói tiếp:

- Vậy để tiếp tục chương trình đêm nay, Bách Hoa Hội xin giới thiệu...

Giọng nàng kéo dài mãi, cuối cùng

- ... Vũ Văn Như Ý!

Một trận bắt ngờ không tưởng, nàng... hóa ra tự giới thiệu bản thân?

Vũ Văn Như Ý nhìn biểu cảm của mọi người, liền khúc khích cười, âm thanh câu hồn rót vào tai mỗi người phía dưới. Nàng làm bộ nghi hoặc, hỏi:

- Tien nữ làm không có sai chứ?

Bộ dáng nghi hoặc mà như câu dẫn trái tim khiến cho nhịp thở đám nam nhân phía dưới tăng thêm vài phần gấp gáp. Cả đám liên hò hét...

- Không sai...

- Được chiêm ngưỡng tiểu thư biểu diễn chính là phúc phận của ta...

- Ta yêu nàng!...

...

Như Ý vui vẻ cười, mở lời:

- Nếu mọi người đã không trách Như Ý vì hành động có phần đường đột này, thì bây giờ Như Ý xin biểu diễn chút tài nghệ kém cỏi của mình...

Đoạn, phía dưới liền có tiểu nữ tử ăn vận như tiểu đồng mang một cây cổ cầm tiến lên đài, đặt xuống sàn rồi chậm rãi rời khỏi.

Như Ý tiến tới, quỳ xuống, rồi đặt cây cổ cầm lên đùi và bắt đầu gảy...

Tiểu Phàm nghe tiếng đàn từng dây, từng dây rung động vang lên...

Trong lòng không hiểu sao liền cảm thấy nhớ về Trần Nguyệt. Hẳn dường như chưa bao giờ nhớ nàng như lúc này, có lẽ, có lẽ chỉ có thời gian hắt hủi trong hắc ám không gian mười ba năm là có thời điểm hắt hủi nhớ nàng như vậy! “Động tới tâm can là đây sao?”, Tiểu Phàm trong lòng chợt sinh ra nghi hoặc. Nhưng dường như cây hỏi đó đã có lời đáp...

Tiếng đàn huyền hoặc tiếp tục lan tỏa trong Áo Nguyệt Lâu tam tầng lầu. Mỗi một lần dây đàn rung lên là lại một cơn sóng xúc cảm trong lòng khách nhân rung động. Tâm hồn thánh giả dường như đồng điệu với thanh âm kì ảo của cổ cầm. Mỗi tiếng về dây, mỗi lần ngọc chỉ gảy đàn, cái gì là chân ái thực tình đều đã ở đây! Tiếng đàn như tiếng nước chảy bên tai, khiến người nghe mơ màng tới quên đi cả đất trời...

Vũ Văn Như Ý tâm tư gửi cả vào trong tiếng đàn, và dường như là tự nhiên mà yển thanh nàng cất lên ngân nga tiếng lòng: (yển thành tức là giọng ca, giọng nói trong trẻo và hay như tiếng chim yển hót)

“Nhạc là nỗi lòng Tư Mã xưa.

Dạo đàn cho người trong giấc mơ.

Phượng hệ Phượng hệ bao tháng năm

Tim Hoàng tim Hoàng nơi bốn phương,

Chim bay biển Bắc.

Đi tìm biển Đông,

Chim bay biển Tây.

Đi tìm biển Nam

Bao giờ, bao giờ ta thấy nhau.

Bao giờ, bao giờ ta thấy nhau.

Văn Quân nàng ơi.

Văn Quân nàng ơi.

Tuy trong gang tấc.

Mà như nghìn trùng.

Cho ta gặp gỡ.

Xây tổ uyên ương.

Phượng hệ Phượng hệ quy cổ hương.

Phượng hệ Phượng hệ quy cổ hương...”

(Lời bài “Phượng Cầu Hoàng” – một khúc nhạc nổi tiếng của Trung Hoa. Bài hát này ý nói tới khát khao tình yêu, kết duyên của đôi lứa. Chim Phượng, chim Hoàng vốn là một cặp nhưng lại phải cách xa nhau. Chim Phượng tìm biển Đông thì chim Hoàng lại ở biển Bắc. Chim Hoàng tại biển Tây thì chim Phượng lại tìm nơi biển Nam. Vì thế mà mãi chẳng thể tìm được nhau. Ca khúc thể hiện ước vọng tìm được người yêu đích thực. Muốn rõ hơn mong đọc giả tìm trên google để hiểu toàn bộ giai thoại xoay quanh nhạc khúc huyền thoại này. Chỉ như vậy mới thấy hết cái hay của đoạn truyện này)

Giọng hát ni non, ánh mắt đượm buồn của nữ nhân khiến người ta thương xót, mũi lòng. Ca từ thâm tình và đượm ái thương, cùng tiếng đàn miên miên chạm tới tâm khảm khiến cả đại sảnh bỗng bẽnh trong cổ cầm nữ thanh...

Tang...

Tiếng cổ cầm vi diệu cuối cùng dừng lại...

Toàn trường vẫn yên tĩnh, không một tiếng động. Đó là bởi khán giả vẫn còn đang chìm trong dư âm của ái tình cảm thanh kia.

Vũ Văn Như Ý từ tốn đặt cây huyền cầm trở lại mặt sàn, sau rồi chậm rãi đứng dậy, trên khóe mi không biết từ khi nào đã vương một giọt lệ long lanh... Hoa dung của nàng lúc ấy thực chẳng khác nào “lê hoa đái vũ” (tức là hao lê có vương hạt mưa – vốn là một hình ảnh để miêu tả Dương Quý Phi – một trong tứ đại nữ nhân của Trung Hoa khi nàng khóc).

Một lúc sau nữa, khách nhân trong đại sảnh mới dần hồi tỉnh. Và rồi liên tiếp những tràng pháo tay vang lên, giòn tan và phấn khích, ngưỡng mộ và khâm phục...

Uất Trì Lạc Nhạn không nhận được cát lời ngợi khen:

- Tuyệt diệu quá!

Mấy người Tiểu Phàm bên cạnh đều đồng loạt gật đầu đồng thuận.

Vũ Văn Như Ý khéo léo lấy tay gạt đi giọt lệ còn vương trên mi, sau đó khẽ cúi người, nói:

- Đa tạ mọi người đã cổ vũ cho Như ý.

Nàng tiếp:

- Như vậy phần trình diễn của Bách Hoa Hội đêm nay chỉ tới đây thôi. Lễ ra Bách Hoa Hội còn có chuẩn bị một phần trình diễn nữa, có điều vì lí do đột xuất nên phải hủy bỏ... Mong quý vị khách quan bỏ qua cho.

Mọi người phía dưới liền “ồ” lên đầy tiếc nuối. Nhưng cũng chẳng có ai lại đi buông lời trách móc cả.

Vũ Văn Như Ý lại tiếp:

- Còn bây giờ, thời gian đã đến, phần chính của đêm nay... Phách Mại Bách Hoa xin được phép bắt đầu...

Đoạn, có người lên sân khấu cầm cây cổ cầm trên sân rồi đi.

Sau đó, một nữ tử buồng diện xa (buồng khăn che mặt) từ từ bước lên sân khấu. Người này không ai khác chính là Tuyết Liên tiểu thư...

Vũ Văn Như Ý nói:

- Được rồi. Tuyết Liên muội đã ở đây rồi. Các vị khách nhân có thể bắt đầu phách mại. Chúng tôi không có giá khởi điểm. Trước tiên sẽ là Tuyết Liên muội. Xin mời...

Tiểu Phàm nghe tới đây liền thấy nghi hoặc, quay sang hỏi Hà Anh:

- Đấu giá, đấu giá cái gì vậy sư huynh?

Hà Anh cười:

- Tất nhiên là đấu giá... một đêm đối ẩm, ngâm thơ với Tuyết Liên tiểu thư rồi!

Tiểu Phàm, Minh Tâm, Hòa Phượng, Lạc Nhạn bốn người cùng ngạc nhiên:

- Hà?

Hà Anh nhún vai:

- Ày... Có gì mà ngạc nhiên. Vừa rồi hai cô nương ấy biểu diễn chính là để chuẩn bị cho một màn này mà. Ai ra giá khiến họ hài lòng thì chính là có thể “rước” được họ. Nhưng nhớ là không phải càng giá trị về mặt thực dụng thì càng có cơ hội thành công đâu nhé. Cái gì phải khiến họ rung động kia...

Vừa nói y vừa nhìn Minh Tâm. Lúc này Minh Tâm đã chẳng để ý gì đến ai khác nữa, mà ánh mắt y chỉ còn chăm chú vào một thân ảnh phía trên kia mà thôi...

- HẾT CHƯƠNG 36 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tranh đấu phách mại – Kẻ mạnh nhất năm ba (2)

- Một trăm năm mươi kim tệ!

Một giọng nam từ chậm rãi vang lên từ phía dưới Áo Nguyệt Đài.

Mọi người liền nhìn về phía đó thì thấy một nam tử đậm người, mày rậm, đầu tóc đang thả nhiên mỉm cười.

Vũ Văn Như Ý nghe thấy có người bắt đầu đấu giá, liền lên tiếng:

- Vâng, vậy là vị công tử đây đã ra giá. Một trăm năm mươi kim tệ...

Nàng nhũn mày, làm bộ nghi hoặc:

- ... nhưng chỉ một trăm năm mươi...

- Ba trăm kim tệ!

Một nam tử ngồi ở góc phía Tây Bắc nói lớn ngắt lời Vũ Văn Như Ý.

Như Ý mỉm cười:

- Vậy là ba trăm kim tệ...

- Ba trăm năm mươi...

Lại một giọng nói phía dưới vang lên.

...

Liên tục những tiếng ra giá vang lên khắp cả đại sảnh, không ngừng tăng giá, không ngừng đưa ra những con số lớn hơn. Tiểu Phàm ngồi nghe mà toát mồ hôi lạnh. Hắn hiện tại trong người tính cả tệ bài, và tiền mặt thì đến năm kim tệ hắn cũng không đủ! Vậy mà đám người này, một câu lại ba trăm mấy, rồi bốn trăm mấy, năm trăm mấy kim tệ. “Ài... thiên hạ lắm kẻ dư dả mà”, Tiểu Phàm than thở.

Bây giờ giá đã lên tới bảy trăm kim tệ rồi!

Vũ Văn Như Ý vui cười, lớn tiếng:

- Bảy trăm kim tệ! Xin hỏi có vị nào ra giá cao hơn không?

Đại sảnh chỉ còn tiếng xì xào nhỏ cùng những khuôn mặt chán nản, xem chừng là chẳng còn ai còn có thể đưa ra giá cao hơn nữa rồi.

Vũ Văn Như Ý lại tiếp:

- Bảy trăm kim tệ lần một... Bảy trăm kim tệ lần hai... Bảy...

- Một triệu năm trăm kim tệ!, Một giọng nói lạnh nhạt vang lên từ trên lầu hai!

Mọi người lập tức bị kinh động. Một lần ra giá mà nâng lên gấp đôi sao? Đáng sợ! Phía dưới đồng loạt nhìn lên lầu thứ hai. Tại ban công, một nam tử tuấn tú với đôi mắt sắc như dao đang mỉm cười, thư thả phe phẩy chiếc quạt lông công trên tay. Người này một thân ngoại bào lục sắc, trên có thêu hình một con ngân xà đang nhe nanh uốn éo. Ánh mắt nó sắc lạnh tới đáng sợ, vô cùng sinh động.

Hà Anh vừa trông thấy người này liền chấn kinh, hai nắm tay siết lại, gằn từng chữ:

- Hồ... Giao...

Tiểu Phàm đứng gần Hà Anh nhất cho nên chỉ mình hắn nghe được Hà Anh nói gì. Tiểu Phàm nhủ mày, hỏi nhỏ:

- Huynh biết hắn sao?

Hà Anh gật đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi người nam tử trên lầu hai kia, đáp:

- Hắn là một tên khốn!

Tiểu Phàm nghi hoặc nhìn lên lầu hai, thầm nghĩ: “Hà sư huynh là con người thẳng thắn lại luôn miệng hai từ quân tử, từ hành động, cử chỉ, cho tới phản ứng của mọi người với huynh ấy thì đều có thể dễ dàng nhận ra huynh ấy là người tốt. Hơn nữa, với ai huynh ấy đều hòa ái cả... Rốt cuộc huynh ấy với tên kia có thù oán gì?”

Tiểu Phàm hỏi tiếp:

- Sư huynh, hắn là ai vậy?

Đúng lúc này Hà Tiểu Mễ tiến đến gần chỗ Hà Anh lạnh lùng nói:

- Ca, xử trí sao đây?

Nàng không khác gì Hà Anh, cùng một dạng nhìn thẳng vào kẻ trên lầu kia với ánh mắt sắc bén vô cùng.

Nghe thấy câu hỏi của Tiểu Phàm, Tiểu Mễ đáp:

- Hắn là Ngân Lô Xà, Hồ Giáo – kẻ đứng đầu trong thập nhị địa chi thánh tướng của năm ba!

- Cái gì? Đệ nhất nhân của năm ba?

Tiểu Phàm ngạc nhiên...

- Sao? Người sợ hắn?

Tiểu Mễ khinh bỉ nhìn Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm cười, gật đầu! Hắn nói:

- Phải, ta sợ... ta căn bản đánh không lại y. Dù là thực lực hay mưu kế, chỉ sợ ta đều không lại. Kẻ đứng đầu năm ba đâu thể là kẻ tầm thường...

Hà Tiểu Mễ neho mắt nhìn Tiểu Phàm, làm bộ nói nhỏ vào tai Hà Anh, nhưng chính là cố tình nói to để Tiểu Phàm có thể nghe thấy:

- Xem chừng huynh nhìn nhầm tên tiểu tử này rồi!

Tiểu Phàm nghe thấy chỉ cười, chẳng hề tranh cãi. Hắn chính là muốn xem Hà Anh sẽ phản ứng ra sao.

Hà Anh xem như chưa nghe thấy Tiểu Mễ nói gì, quay sang Tiểu Phàm, nói:

- Kẻ này thông minh, gian trá vô cùng, hắn sẵn sàng bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích. Hơn nữa tu vi cũng rất cao cường. Có điều ta và hắn giờ đã ở thế không đội trời chung. Lại nói, ta từ lâu vốn đã không thể chấp nhận cách hành xử của hắn rồi. Tiểu Phàm, ngươi có thể đối đầu với hắn không?

Hà Anh là người thông minh, cho nên căn bản y biết Tiểu Phàm chắc chắn sẽ giúp mình, lại nói tuy Tiểu Phàm nói hắn sợ Hồ Giáo nhưng ai nói sợ thì không thể đối đầu? Sợ thì sao? Bản thân Hà Anh thực sự rằng trong lòng cũng rất kiêng kỵ kẻ này. Nhưng không phải y vẫn dám đối đầu trực diện hay sao? Đôi lúc, nỗi sợ chẳng thể nào ngăn cản nổi con người làm việc họ phải làm. Thậm chí, nỗi sợ ấy còn có thể hóa thành sức mạnh trong con người tại những thời điểm nhất định cũng không chừng...

Tiểu Phàm mỉm cười:

- Đệ sẽ thử...

Tiểu Mễ ngạc nhiên nhìn đại ca và Tiểu Phàm hai người đối thoại. Nàng thật không hiểu, vừa rồi chẳng phải tên tiểu tử này đã nói là sợ rồi sao? Vậy tại sao giờ lại nói dám đối đầu với Hồ Giáo?

Hà Anh nhìn sang... Tiểu Phàm không rõ lúc nào trong đôi mắt đã leo lên một tia chiến ý cùng phấn khích và tự tin. Hà Anh liền cảm thấy mình đã nhìn không sai rồi.

Những người có hiểu biết trong đại sảnh cũng bắt đầu bàn tán về Hồ Giáo. Có điều danh tiếng của Hồ Giáo không có được tốt cho lắm. Chủ yếu đa phần mọi người nói đến hắn chỉ là sự kiêng kỵ và sợ hãi mà thôi...

Vũ Văn Như Ý nhìn về phía Hồ Giáo, lễ độ mở lời:

- Ô... hóa ra là Hồ công tử. Thật hân hạnh. Thay mặt Bách Hoa Hội và Tuyết Liên muội, Như Ý xin đa tạ sự chiếu cố của công tử...

Nàng lại quay xuống đám đông, nói lớn:

- Vâng, thưa quý vị khách quan, vậy là giá đầu đã lên tới một triệu năm trăm kim tệ! Xin hỏi có ai ra giá cao hơn không?

Đại sảnh lặng im, đa phần mọi người đều lắc đầu ngao ngán.

Hà Anh đứng đó, liền quay sang nhìn Tiểu Phàm thì chỉ thấy hấn nhún vai, ý nói: “Tùy huynh thôi...”

Hà Anh liền há miệng đang định ra giá, thì...

- Một triệu bảy trăm kim tệ!

Một giọng nam tử vang lên khiến toàn trường sôi sục. Là kẻ nào đại phú hào như vậy? Là kẻ nào dám đối đầu trực diện với Hồ Giáo?

Mọi người là kinh ngạc, còn Tiểu Phàm đám người chính là... hãi hùng! Bởi vì kẻ vừa lên tiếng, chính là... Tiền Minh Tâm!

Mấy người Tiểu Phàm há mồm tròn mắt nhìn Minh Tâm. Nhưng Minh Tâm dường như vẫn bình chân như vại, một chút xúc cảm đặc biệt cũng không có...

Tiểu Phàm lắc đầu, thầm nghĩ: “Hong nhan họa thủy mà.”

Hồ Giáo từ trên lầu hai nhìn xuống vị trí của Minh Tâm, miệng nhếch lên khinh miệt. Có lẽ Minh Tâm chẳng qua là con sâu cái kiến trong mắt Hồ Giáo mà thôi.

Vũ Văn Như Ý ngạc nhiên trong giây lát, nhưng sau lập tức phản ứng lại. Nàng lấy tay che đi khuôn miệng quyến rũ, cười khúc khích, mở lời:

- Vậy là Một triệu bảy trăm! Xem ra hôm nay Hồ Giáo công tử có đối thủ rồi...

Hồ Giáo bình thản, lớn tiếng:

- Sâu bọ vẫn chỉ là sâu bọ mà thôi... Hai triệu!

Mọi người liền “ồ” lên kinh ngạc. Rõ ràng có mùi khói lửa ở đây rồi...

Tiền Minh Tâm thường ngày vốn rất cao ngạo. Giống như lúc đầu hấn gặp Tiểu Phàm và Hòa Phụng vậy, chính là một dạng cao ngạo lắm. Chỉ là sau này trở thành bằng hữu của Tiểu Phàm rồi, hấn mới coi Tiểu Phàm là kẻ đồng đẳng cấp, vì thế mà tính cách cao ngạo của hấn mới không còn thể hiện ra nữa. Có điều, với Hồ Giáo, một kẻ muốn cướp Tuyết Liên “của hấn”, hấn một phần cao ngạo cũng không giữ lại!

Minh Tâm mỉm cười, nhìn lên lầu hai, lạnh nhạt ra giá:

- Hai triệu rưỡi!

Đám người trong đại sảnh mắt tròn mắt dẹt nhìn Minh Tâm.

- Cái con mẹ nó! Thằng này là con nhà ai vậy?

- Đại phú hào. Đại phú hào...

- Hai triệu rưỡi mà thân nhiên một lời nói ra vậy sao? Hai triệu rưỡi với hấn chẳng là cái gì à?

Mọi người xôn xao bàn tán không thôi.

Đám người Tiểu Phàm cũng không tin nhìn Minh Tâm. Hấn giàu thế sao?

Hồ Giáo đứng trên tầng nhú mày, lại tiếp tục ra giá:

- Hai triệu hai!

Tiền Minh Tâm vẫn về chiếc Hải Quy giới chỉ mà Sĩ Thực Lão Quái tặng khi trước, im lặng cúi đầu...

Thấy hành động của Minh Tâm, mọi người liền thở dài. Xem chừng một màn gay cấn họ mong đợi chỉ đến đây là kết thúc rồi...

Hồ Giáo mỉm cười đắc ý.

Đám người Tiểu Phàm nhìn nhau...

Vũ Văn Như Ý nhìn Tiền Minh Tâm, trong mắt lộ ra một tia thất vọng thoáng qua, nhưng sau đó liền vui vẻ nói:

- Vậy thì có lẽ Hồ công tử là...

- Ba triệu!!!

Một tiếng hô như sấm giữa trời quang (ý nói ở đây là có ảnh hưởng mạnh) khiến mọi người giật bản mình.

- Cái gì?

Hồ Giáo đứng trên ban công đập mạnh hai tay lên lan can.

Tiền Minh Tâm mỉm cười ngửa mặt lên nhìn thẳng về phía Hồ Giáo. Lúc này hắn đã giơ thẳng ba ngón tay lên cao, dường như khẳng định cho chiến thắng của mình...

Hồ Giáo nghiêng răng ken két. Hắn đã tới giới hạn rồi. Thực sự nếu tiếp tục tăng giá thì một đêm đối ẩm với Tuyết Liên chính là quá đắt rồi. Nhưng... hắn không thể chịu thua vào lúc này được. Bởi vì việc này còn có liên quan tới thể diện của hắn nữa. Chỉ cần nhìn đồng phục mà Minh Tâm đang mặc, hắn hoàn toàn có thể chắc chắn rằng Minh Tâm là một tên năm nhất. Hắn – đường đường Ngân Lô Xà – năm ba đệ nhất nhân không thể nào chịu nhục trước một tên năm nhất được! Vì vậy...

Hồ Giả hít sâu một hơi, quát lớn:

- Ba triệu năm trăm!

Đại sảnh lại bị thổi cho tung lên. Lắm kẻ nuốt khan một cái vì cái giá đáng sợ này. Nhiều kẻ thì thóa má (chửi thề) vì bị “sốc”...

Minh Tâm hai mắt mở lớn, dường như là không ngờ tới kết quả này. Sau hai mắt liền sụp xuống, một bộ ngỡ ngàng, chán nản!

Hồ Giáo trông thấy biểu hiện của Minh Tâm, liền miệt thị đay nghiến:

- Sâu bọ... vẫn chỉ là sâu bọ mà thôi!

Tiểu Phàm thờ dài, định tiến đến an ủi Minh Tâm, thì...

Minh Tâm đang cúi mặt liền ngửa mặt lên cười một tràng dài đầy chế diễu. Mãi sau hắn mới lấy lại bình tĩnh, nhưng dường như vẫn không thể dừng cười được, mà phải cố nhịn:

- Khục... khục...

Đám người trong sảnh, thậm chí cả Như Ý và Tuyết Liên hai người cũng cảm thấy khó hiểu, nhìn nhau nhíu mày.

Hồ Giả tức giận, quát:

- Ngươi cười cái gì?

Minh Tâm ôm bụng, rồi hít sâu mấy nhịp dường như để lấy lại nhịp thở, rồi đáp:

- Ta cười ngươi ngu ngốc!

Hồ Giả mắt tóe lửa:

- Cái gì?!

Minh Tâm đáp:

- Một kẻ bị lừa từ đầu tới cuối mà vẫn cho là mình đã chiến thắng... thì có gọi là một kẻ ngu ngốc không?

Hồ Giả nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia sắc như lưỡi kiếm, không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn Minh Tâm...

Minh Tâm lắc đầu:

- Ài, nói ngươi ngu cũng là không sai mà! Đến giờ mà vẫn chưa hiểu sao? Ta chẳng qua là đùa giỡn ngươi mà thôi...

Đoạn, Minh Tâm phi thân lên một chiếc bàn, nói lớn:

- Mọi người thử nói xem Tuyết Liên tiểu thư có phải là một nữ nhi tâm thường không?...

Hắn dừng lại, quét mắt một lượt xung quanh, rồi tiếp:

- ... tất nhiên là không rồi, đúng chứ? Vậy một tiên tử như nàng ấy, phạm vật có giá trị sao?

Nói tới đây, Minh Tâm liền hướng ánh mắt về phía Tuyết Liên tiểu thư. Trong ánh mắt hắn khoanh khắc rục lên ngọn lửa của sự si mê và ngưỡng mộ dường như chẳng gì có thể có thể kiềm hãm được. Ánh mắt của si tình lang chính là như vậy!

Tuyết Liên và Như Ý đều nhìn ra được nhãn tình (tình cảm ẩn trong đôi mắt) của Minh Tâm. Như Ý hạ mề đay khuếch âm xuống, ghé nhỏ vào tai Tuyết Liên nói cái gì đó, khiến nàng cau mày, sau đó khẽ đẩy Như Ý ra. Như Ý chỉ cười, ánh mắt đầy thâm ý nhìn nhìn Tuyết Liên. ...

Hành động này của hai người họ đúng lúc lại chẳng có ai thấy được, bởi lẽ đám đông đều đang chăm chú về phía Tiên Minh Tâm.

Minh Tâm sau nhảy mắt thất thần, liền vội vã rời ánh mắt khỏi sân khấu. Hắn tiếp:

- Một tiểu thư thanh cao như nàng ấy, có lẽ chỉ có những gì nho nhã mới có thể xứng đáng với nàng mà thôi. ... Mọi người thấy ta nói đúng chứ?

Không khí trong sảnh như chịu một làn sóng lan tỏa. Một người gật gù nói phải, rồi lại hai người đồng ý, rồi cuối cùng mọi người cùng nhau gật đầu ứng hộ. ...

Minh Tâm nhìn lên trên lầu hai, nói:

- Ngươi tên Hồ Giả phải không? Ta đã nghe nói về ngươi rồi. Có điều ngươi làm ta thất vọng quá. Đúng là rắn vẫn chỉ là rắn mà thôi! Căn bản so với con người, ngươi chẳng qua là loại hạ đẳng. ...

Hồ Giả tức đến nghẹn lời. Hai tay y siết chặt. Nghe “rắc...” một tiếng – lan can bị mười ngón tay của y siết thành vụn gỗ!

Minh Tâm cười:

- Ta tuy chẳng phải nho sĩ, văn nhân, nhưng làm thơ thì có biết đôi chút. ... Ta có đôi vần thơ muốn tặng Tuyết Liên tiểu thư. Ta nghĩ chỉ có thơ ca mới xứng đáng với nàng. Những thứ như ngàn vạn kim tệ ư? Chẳng qua là cái tầm thường!

Minh Tâm xoay người hướng Áo Nguyệt Đài, cúi mình thi lễ một cái, rồi bắt đầu ngâm thơ:

- Vân tưởng y thường. ... hoa tưởng dung,

...

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng.

...

Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiến,

...

Hội hướng Dao Đài nguyệt hạ phùng. ...

(Đây là phần một của thi phẩm “Thanh Bình Diệu” do Lý Bạch sáng tác. Bài thơ tả vẻ đẹp của Dương Quý Phi khi nàng khiêu vũ.)

(Dịch nghĩa:

“Mây tưởng xiêm áo, hoa tưởng gương mặt,

Gió xuân lướt bên hiên, hoa đượm sương nồng nàn.

Nếu không thấy ở đầu non Quần Ngọc,

Thì ắt gặp dưới trăng ở chốn Dao Đài.”

Dịch thơ 1:

“Mây ngỡ áo xiêm, hoa tưởng mặt,

Gió rung hoa đẹp ánh sương cài.

Không phải là tiên nơi Quần Ngọc,

Cũng gấp dưới trăng chôn Dao Đài.”

Dịch thơ 2:

“Mây hay xiêm áo, hoa hay mặt,

Sương điểm hoa, lất phất gió xuân.

Quần Ngọc đầu non, không được thấy,

Hẹn tới Dao Đài gấp dưới trăng.”

Dịch thơ 3 – bản dịch của Ngô Tất Tố:

“Thoáng bóng mây hoa, nhớ bóng hồng,

Gió xuân dịu dặt, giọt sương trong.

Ví chăng Non Ngọc không nhìn thấy,

Dưới nguyệt đài Dao thử ngóng trông.”

Chú thích: “Quần Ngọc”, “Dao Đài” là những tiên cảnh trong truyền thuyết. Ở đây khi ghép vào với hoàn cảnh thơ thì chính là gợi tả vẻ đẹp của khung cảnh, đồng thời tuyệt mỹ hóa vẻ đẹp của Dương Quý Phi, làm cho vẻ đẹp của nàng đạt tới vẻ đẹp của tiên tử.)

Minh Tâm vừa dứt lời, cả đại sảnh bắt đầu vang lên những tiếng bàn tán nhỏ nhỏ. Nếu là kẻ không tìm hiểu về thi ca, thì bài thơ này cũng chỉ tầm thường như bao bài thơ khác. Nhưng nếu là người có hiểu biết, dù là đôi chút về vịnh thi thì sẽ lập tức cảm thấy sững sờ! Thơ... tuyệt mỹ!

Như Ý cùng Tuyết Liên đứng trên sân khấu đều bị choáng ngợp. Hai người họ là người của Bách Hoa Hội cho nên cảm, kì, thi, họa, họ đều phải tinh thông. Vì thế, cả hai người đều cảm nhận được vẻ đẹp của bài thơ mà Tiền Minh Tâm vừa ngâm. Hơn nữa ở hai câu cuối, bên trong còn ẩn dấu một cách kín đáo đôi chút ngưỡng mộ và khát vọng muốn được gặp mặt của Minh Tâm. Chỉ là trong chốc lát, mà có thể sáng tạo ra một bài thơ mỹ diệu đến thế thì tài năng là không đủ. Mà quan trọng hơn, Minh Tâm phải có một cái “tình”!

Như Ý nhìn sang Tuyết Liên thì thấy nàng đang chăm chú quan sát người nam nhân tên phía dưới kia. Tuyết Liên vốn danh tự thực là Lý Tĩnh Thủy, nhưng vì tính tình lạnh nhạt, băng khiết, cho nên mới được đặt cho nghệ danh là Tuyết Liên. Nàng trước giờ chưa có nhìn một nam nhân nào như nàng quan sát Minh Tâm bây giờ. Như Ý tất nhiên cũng cảm nhận được chân tình của Minh Tâm với muội muội mình (ở đây không có quan hệ ruột thịt, chỉ là quan hệ thân thiết mới gọi như vậy). Nhưng có lẽ chỉ có người trong cuộc mới là cảm nhận rõ hơn cả. Có lẽ chỉ Tuyết Liên có thể thấy rõ được có gì trong một ánh mắt say đắm khi trước của Minh Tâm. Và cũng có lẽ chỉ nàng mới cảm nhận hết được tình – ý của Minh Tâm trong bài thơ kia...

Minh Tâm đọc xong, dường như cả tâm hồn đều một cách tự nhiên hướng tới Tuyết Liên tiểu thư. Hắn, trong vô thức, hướng ánh nhìn của mình tới đôi mắt nàng...

Không chỉ Như Ý nhìn rõ mọi chuyện, mà Hồ Giáo cũng nhận ra tràng cảnh này... Thái dương hắn nổi lên một đường gân đang không ngừng co giật!

Tuyết Liên chợt nhận ra cử chỉ thất thố của mình, liền ngại ngùng quay sang phía Như Ý.

Như Ý lại ghé vào tai Tuyết Liên nói nhỏ gì đó, rồi cười cười...

Nhưng lần này Tuyết Liên chỉ lặng im, nhìn xuống mũi chân.

Vũ Văn Như Ý nhẹ lắc đầu. Nàng liền đưa chiếc mề đay khuếch đại âm thanh lên, nói:

- Tuyết Liên muội đã có quyết định!

Mọi người đang bàn tán phía dưới lập tức im lặng, chú ý lên sân khấu.

Như Ý tiếp:

- Xem ra vị công tử phía dưới kia đã đoán đúng, so với kim tệ, Tuyết Liên muội thích thơ của y hơn! Hồ Giáo công tử... xin thứ lỗi!

Đoạn, nàng chấp tay, nhún người thi lễ với Hồ Giáo.

Hồ Giáo đứng trên tầng hai bây giờ khuôn mặt đã trở lại bình thường. Trên miệng y giữ một nụ cười nhạt. Có điều đôi mắt vốn sắc như dao của y giờ đã có thêm một tia sát khí! Hồ Giáo nói:

- Tài nghệ không bằng người, xin nhận thua. Nhưng mà lần sau gặp lại Hồ Giáo ta sẽ không chịu thua đâu... Còn về chiếc lan can này, cứ tính vào lệnh bài thân phận của ta...

Nói xong, y xoay người bước vào trong một căn phòng phía sau lưng.

Chợt nghe “ầm” một tiếng, dải lan can y vừa đứng lập tức nổ tung, vụn gỗ cháy sém bắn ra tung tóe!

Mọi người còn đang ngỡ ngàng, thì Như Ý, dường như không thấy chuyện gì, tiếp tục nói:

- Vậy phiên đấu giá thứ nhất đến đây là kết thúc.

Nàng ghé vào tai Tuyết Liên, nói nhỏ vài câu. Sau đó liền thấy Tuyết Liên nhẹ bước rời khỏi sân khấu.

Như Ý lại tiếp:

- Vị công tử phía dưới xin mời di chuyển lên lầu hai, Tuyết Liên phòng. Tuyết Liên muội sẽ tiếp đãi công tử ở đó. Công tử cũng có thể dẫn theo một vài vị bằng hữu của mình nếu muốn...

Minh Tâm chấp tay rồi dẫn theo Tiểu Phàm, Hòa Phượng, Lạc Nhạn và huynh muội Hà Anh cùng đi lên lầu hai trong con mắt ngưỡng mộ, ghen tị của mọi người trong đại sảnh...

- HẾT CHƯƠNG 37 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thiết lam thảo

Tiểu Phàm đám người theo phía sau Tiền Minh Tâm lên cầu thang tới lầu hai liền nhìn nhau tìm tìm cười, đứng lại.

Tiểu Phàm chạy tới gần vỗ vai Minh Tâm, giữ hân lại nói:

- Minh Tâm... E hèm, có lẽ chúng ta đi tới đây thôi. Người tự mình vào Tuyết Liên phòng đi.

Minh Tâm đang si si mê mê, nghe Tiểu Phàm nói vậy, cũng “Ừ...” một tiếng, rồi đi thêm mấy bước về phía trước...

- Hà? Người nói cái gì?

Minh Tâm đột nhiên như tỉnh lại, quay đầu ngạc nhiên hỏi lại.

Tiểu Phàm cười khoái trá, nhìn nhìn Minh Tâm, đáp:

- Xem người kia... mê mê mẩn mẩn, mơ mơ màng màng... si mê Tuyết Liên tiểu thư ấy quá rồi. Chúng ta mà vào không phải thành “kì đà cản mũi” rồi hay sao?

Minh Tâm gãi gãi gáy, cười nói:

- Mĩ nhân... ai mà không thích.

Tiểu Phàm nói:

- Nhưng không phải ai cũng một bộ “sì tình lang” như người đâu.

Minh Tâm đang định mở lời bào chữa, nhưng thực không biết nói gì. Bởi vì hân chính là si tình thực rồi!

- Vậy các người...

Minh Tâm khó xử hỏi.

Hà Anh tiến đến, nói luôn:

- Yên tâm. Với thân phận của ta đủ để có được một phòng ở lầu hai. Chúng ta sẽ ở trên này tiếp tục theo dõi phách mại... Hắc hắc... còn người với Tuyết Liên tiểu thư thì cứ thoải mái đàm đạo đi ha...

Minh Tâm còn đang chần chừ thì, Tiểu Phàm lại dục hân:

- Đi đi... đừng để cô nương ấy phải chờ người chứ hà.

Minh Tâm suy nghĩ đôi chút, rồi gật đầu:

- Vậy... ta đi nhá.

Thấy mọi người gật đầu, Minh Tâm vội vã rời đi...

Tiểu Phàm đám người nhìn nhau, cười cười...

Đoạn, Hà Anh gọi một người tiểu nhị rồi thuê cho mấy người một căn phòng gần cầu thang trên lầu hai.

- Phần hai của Phách Mại Bách Hoa, xin được phép bắt đầu...

Vũ Văn Như Ý đứng trên sân khấu cười nói lớn, khai mạc đợt hai của Phách Mại Bách Hoa.

Nàng lại che miệng, duyên dáng nói:

- Đợt hai này, tiện nữ sẽ là... ừm... đấu giá vật phẩm...

Toàn trường lại một dạng hò hét, ầm ầm cổ vũ.

Đám người Tiểu Phàm ở phía trên lầu hai, đứng tại lan can đều mang tâm lý xem chuyện thú vị. Thực ra trong mấy người họ cũng chẳng có ai mê mẩn cô nương Vũ Văn Như Ý kia cho lắm, cùng lắm có lẽ cũng chỉ là sự khâm phục cảm nghệ của nàng ta mà thôi, cho nên họ chỉ thản nhiên nhìn xuống một tràng đấu giá phía dưới. Sau một loạt những lần ra giá tăng đột biến, cuối cùng kết quả dừng ở cái giá năm triệu kim tệ! Và một đêm đối ẩm với Như Ý thuộc về một người lang khách đội nón bí ẩn ở lầu hai...

Lại nói tuy rằng lần đấu giá thứ hai này so với lần trước một phần gay cấn cũng không kém, xong với nhóm người Tiểu Phàm thì chẳng qua là cười ngửa xem hoa, thường thức màn náo nhiệt mà thôi.

Sau khi Vũ Văn Như Ý rời sân khấu, liền có một bạch phát lão giả chậm rãi lên đài... (bạch phát lão giả tức ông lão tóc trắng)

Bùng...

Lão giả này vừa lên đài, lập tức phát ra khí tức chân khí đáng sợ chấn áp mọi người phía dưới. Khách nhân vốn đang ồn ã liền bị lão giả làm cho im lặng một chập. Tất cả đều hướng quang mục về Áo Nguyệt Đài.

Thấy đã đạt được mục đích, lão giả thu lại uy áp, mỉm cười nói:

- Lão, Trần Văn Tĩnh, thay mặt Áo Nguyệt thương hội xin ra mắt các vị... Lão phu sẽ là người chủ trì buổi phách mại đêm nay. Mong các vị ủng hộ...

Phía dưới một chút hò reo cũng không có, căn bản là khách nhân vẫn còn sợ hãi một lần phát ra uy áp vừa rồi của lão giả.

Lão giả thấy vậy, mở lời giải thích:

- Mong quý vị khách nhân thứ lỗi cho lão. Vừa rồi chẳng qua là ta muốn thu hút được sự chú ý của mọi người mà thôi. Hơn nữa những vật phẩm đem ra sau đây chính là cực kì chân quý, vì vậy chỉ sợ khó tránh khỏi khiến những kẻ thiếu kiên định phải “đỏ mắt” (ý nói này sinh lòng tham). Lão phu chỉ mong muốn họ không ngu ngốc mà làm gì đại đột, gây ảnh hưởng đến tâm trạng của quý vị mà khiến buổi phách mại đêm nay kém đi một phần thành công...

Nói đoạn, lão giả vỗ tay, rồi tiếp:

- Vậy... bây giờ vật phẩm đầu tiên xin được đem lên...

Bốn nam tử khôi vĩ, cường tráng nặng nề vác trên vai một chiếc khay to lớn có phủ vải đỏ, từng bước từng bước tiến lên đài.

Trần lão phát nhẹ tay, chiếc khăn đỏ che phủ vật phẩm phía trên khay bị hất bay đi, để lộ ra bên trong một... thanh trọng kiếm cổ phác kì lạ!

Sau khi đặt chiếc khay xuống, bốn hán tử nhanh chóng lui xuống cầu thang. Trần lão mỉm cười, xắn ống tay, hữu thủ vận lực nắm lấy chuôi trọng kiếm...

- Hự!

Trần lão hít sâu một hơi, dựng đứng thanh trọng kiếm lên!

Bây giờ mọi người mới có dịp quan sát kĩ thanh trọng kiếm này. Kiếm có màu đen thuần túy. Thân kiếm rộng hơn một xích (khoảng bốn mươi centimet), dài độ một bộ (khoảng 1,6 mét) – thô to vô cùng. Bề mặt thân kiếm lại khác hẳn kiếm thông thường – một chút nhẵn nhụi cũng không có, mà ngược lại còn sần sùi, vân vân tựa như lớp vỏ cây cổ thụ lâu năm. Phần đốc kiếm lại trái ngược với kích thước thân kiếm. Đốc kiếm chỉ là một tấm mẽ dày màu vàng kim tượng hình mặt trời nhỏ bằng nắm tay. Trung tâm mẽ dày là một viên xích hồng sắc ngọc thạch tạo hình ngọn lửa đang bập bùng. Xung quanh ngọc thạch là các vòng vân tực lấp lánh ánh đỏ của các kí tự và những đường nối ngoằn ngoèo. Chuôi kiếm thì chỉ đơn giản là được quấn lại bằng vải thô

màu nâu, nhìn qua có phần cũ rách.

Trần lão lớn giọng, giới thiệu:

- Thanh trọng kiếm này danh tự là Hỏa Thụ. Từ danh tự hẳn mọi người cũng đoán được đây là một linh cụ thuộc Hỏa hành, vô cùng thích hợp cho tu đạo giả có chân khí Hỏa nguyên tố. Kiếm rộng một xích ba thốn (khoảng bốn mươi lăm centimet), dài một bộ không lẻ (1,6 mét), nặng ba trăm hai mươi cân! Một kiếm chém xuống chắc chắn tan sơn, phá thạch! Lại nói thanh trọng kiếm này là linh cụ, mọi người có thể nhìn thấy ở đốc kiếm này chính là một viên ma tinh hạch hỏa hệ cùng trận pháp vô cùng phức tạp. Sau khi kiếm định, chúng tôi có thể khẳng định, ma tinh hạch này chính là thuộc Trúc Cơ trung giai cấp độ! Còn trận pháp này... căn bản hiện tại chưa thể khẳng định chính xác cấp độ. Nhưng các trận sư của Áo Nguyệt Thương hội cho rằng ít nhất thì trận pháp này cũng đạt cỡ Nhân cấp trung giai!

Khán giả phía dưới đều ồ lên thích thú, không hiếm những kẻ đã sắp “chảy nước miếng” tới nơi...

Tiểu Phàm tay tì lan can, sau khi nghe xong lời giới thiệu của Trần lão, cảm thấy hơi khó hiểu, liền quay sang hỏi Hà Anh bên cạnh:

- Sư huynh, cái gọi là trận pháp Nhân cấp đỉnh phong là thế nào vậy?

Hà Anh nhìn Tiểu Phàm nhủ mảy. Ý chính là không hiểu Tiểu Phàm hỏi thật hay đùa? Bởi vì đẳng cấp trận pháp không phải chính là những điều căn bản hay sao? Một người kiệt suất như Tiểu Phàm có gì lại không biết về việc này?

Tiểu Phàm nhìn biểu cảm của Hà Anh, thì mỉm cười giải thích ngay:

- Sư huynh, đệ vốn xuất thân từ một vùng quê hẻo lánh, rất tách biệt với thế giới bên ngoài, cho nên cái gì mà mọi người cho là thường thức đệ đều không rõ đâu...

Hỏa Phượng đứng đó cũng nói:

- Tiểu Phàm nói thiệt đó sư huynh. Chẳng ấy cái gì cũng không biết.

Hà Anh gật đầu làm bộ đã tháo gỡ được thắc mắc trong lòng, nói:

- Ồ ra thế. Thật không ngờ Tiểu Phàm lại đến từ một vùng quê hẻo lánh... Ừm... bây giờ nói về vấn đề trận pháp... Cái gọi là Nhân cấp đỉnh phong hẳn là người cũng đoán được đó là sự phân chia cấp độ của trận pháp rồi. Chắc ý người hỏi chính là việc phân chia trận pháp chính xác có những đẳng cấp nào phải không?

Tiểu Phàm gật đầu, đáp:

- Đệ chính là có ý này.

Hà Anh tiếp:

- Trận pháp cấp độ thực ra phân chia không khác gì linh cụ, chiến kỹ hay công pháp cả. Trận pháp vẫn chia làm tam cấp Thiên – Địa – Nhân, tam giai sơ – trung – đỉnh phong, và Huyền Cấp. Có điều trận pháp so với linh cụ, chiến kỹ, và công pháp thì khó có hơn nhiều. Đặc biệt đẳng cấp càng cao sự hiểm có so với ba loại kia càng có tách biệt lớn hơn. Theo như ta biết thì trong Nhân giới thế lực hiện tại linh cụ, chiến kỹ, công pháp đều đã có xuất hiện Thiên cấp rồi, nhưng trận pháp hiện tại... mới chỉ có Địa cấp xuất hiện! Còn về Huyền cấp... mới chỉ có trong truyền thuyết mà thôi. Thực ra việc trận pháp cấp độ cao hiểm như vậy là bởi vì trận pháp là do trận sư sáng tạo ra. Mà trận sư vốn là một chức nghiệp rất đặc biệt. Điều kiện để trở thành một trận sư khá là khắt khe, vì thế số lượng trận sư cũng không thể lớn được. Hơn nữa, trận pháp bút phá đẳng cấp so với tu luyện thì khó khăn hơn nhiều, bởi lẽ trận pháp không phải cứ như tu luyện chỉ cần có thời gian thiền định, hay luyện tập là làm được mà trận pháp lại yêu cầu sự giác ngộ, mà đó lại là một khái niệm rất mơ hồ... Do đó, trận sư đẳng cấp cũng không thể cao được và trận pháp do họ sáng tạo ra cũng tương ứng như vậy mà thôi. Lại nói không phải trận sư ở đẳng cấp nào thì có thể sáng tạo ra được một trận pháp ở đẳng cấp ấy. Bởi vì tiêu chí để xác định đẳng cấp của một trận sư chỉ là họ có hay không khả năng bố trí trận pháp ở đẳng cấp ấy mà thôi. Ví như một trận sư được cấp chứng chỉ thuộc Nhân cấp trung giai thì cũng chỉ có thể khẳng định rằng y có khả năng bố trí ít nhất một trận pháp Nhân cấp trung giai, chứ không thể khẳng định rằng y có thể sáng tạo ra được một trận pháp Nhân cấp trung giai mới. Nhưng tất nhiên, bù lại sự khó khăn trong việc tu tập và tiến bước cảnh giới thì trận pháp lại có những ưu điểm rất lớn. Thứ nhất là công dụng của trận pháp rất đa dạng, phong phú, không phải chỉ đơn giản là dùng cho mục đích chiến đấu, mà trong cuộc sống hằng ngày, trận pháp cũng có vai trò rất quan trọng. Thứ hai, một trận sư bình thường mạnh hơn rất nhiều so với những tu đạo giả cùng đẳng cấp khác. Thực ra một trận sư bản thân vốn đã là một tu đạo giả rồi, nhưng so với tu đạo giả tầm thường khác thì họ có thêm trận pháp. Ví như một trận sư dù chỉ có đẳng tu vi là Dẫn khí kì sơ giai nhưng chiến lực của y lại hoàn toàn có khả năng áp đảo một Dẫn khí trung giai tu đạo giả thông thường! Nhưng mà... trận pháp có một điểm yếu, đó là cần thời gian để thiết lập. Vì lẽ đó trận sư thường bố trí sẵn trận pháp ở một địa phương cố định nào đó, sau rồi sẽ dẫn đối thủ của y vào phạm vi trận pháp, từ đó mà dễ dàng giành chiến thắng... Vì thế trận sư và trận pháp chính là rất đáng sợ...

Tiểu Phàm chú tâm lắng nghe những lời giải thích của Hà Anh, đồng thời một lần nữa hẳn lại càng cảm thấy hứng thú hơn với cái gọi là trận pháp này...

Trần lão phía trên khán đài, tiếp tục giới thiệu về thanh Hỏa Thụ:

- Thanh bảo kiếm này chính là một trong những thu hoạch lớn của Áo Nguyệt Thương Hội trong một đợt thám hiểm cổ di tích gần đây. Di tích ấy, thứ lỗi cho lão không thể tiết lộ cụ thể, nhưng xin nói cho mọi người hay, nơi đó nguy hiểm trùng trùng, mỗi bước chính là mỗi cạm bẫy. Chúng tôi vẫn chưa thể khẳng định chủ nhân của di tích ấy là cao nhân phương nào nhưng có thể khẳng định rằng y chắc chắn không thể nào là hạng tầm thường được. Bởi vì... với thực lực của thương hội mà chúng tôi mới chỉ có thể tiến vào được khu vực ngoài cùng của di tích ấy mà thôi! Nói thêm để mọi người biết, vì muốn

hoàn mỹ mạng được thanh bảo kiếm này về đây, đoàn thám hiểm của chúng tôi đã phải hi sinh mất ba vị trúc cơ trung giai tu đạo giả. Hơn nữa trên đường vận chuyển cũng đã phải đối phó với không ít cường đạo, thổ phi hùng mạnh nữa... Chỉ có thể nói rằng xuất thân của thanh trọng kiếm này thực vô cùng, vô cùng đặc hữu... Ngoài ra, còn một vấn đề nữa, lão nghĩ mọi người nên biết, đó là... Bên cạnh vị trí mà đoàn thám hiểm của thương hội lấy được thanh trọng kiếm này, có một tấm bia đá đặc biệt, trên ghi thế này:

“Hỏa Thụ nguyên mộc thụ.

Mộc thụ hỏa thiên luyện.

Mộc thụ hỏa hỏa tâm.

Nhất kích, tịnh đại sơn.

Nhị kích, thôn thương hải.

Tam kích, hòa phần thiên.”

(Tạm dịch: “Kiếm Hỏa Thụ vốn là một cây đại thụ.

Cây đại thụ ấy sau ngàn lần rèn luyện bằng lửa.

Cây đại thụ trở thành tim lửa.

Một kiếm chém ra, tịnh hóa cả núi xanh.

Kiếm thứ hai, nuốt chửng cả biển lớn.

Kiếm thứ ba, lửa liền xé đôi thiên không.”)

Lời Trần Lão vừa dứt, khách nhân toàn trường liền ồ lên kinh ngạc thích thú...

Trần lão nhìn thấy biểu hiện của mọi người, trên miệng nở một nụ cười, rồi nói lớn:

- Vậy được rồi. Bây giờ mọi người xin hãy bắt đầu ra giá thôi. Giá khởi điểm là... Ba trăm kim tệ. Mỗi lần tăng giá không được dưới năm mươi kim tệ...

Đại sảnh sục sôi không khí phách mại, liên tiếp có người ra giá, con số nhanh chóng cao vọt lên. Dù sao không phải lúc nào trong Bách Hoa Phách Mại cũng có một món linh cụ như này...

Sau cùng thanh trọng kiếm cũng thuộc về một vị đại hán lưng hùm vai gấu với cái giá một triệu ba trăm kim tệ.

Tiểu Phàm đứng trên lan can, lần đầu nhìn thấy linh cụ thực sự, hiếu kì hỏi Hà Anh:

- Sư huynh, thanh Hỏa Thụ kia có thực tốt như lời lão giả kia nói không?

Hà Anh cười:

- Người bán hàng mà, lúc nào chả nói quá lên về chất lượng đồ của mình. Thế nhưng mà, dù sao với cái giá một triệu ba kim tệ thì vị đại hán kia cũng không phải là hớ đâu. Cái gì mà ghi trên bia đá kia có lẽ chỉ là hư cấu thôi, nhưng những cái như đẳng cấp của ma tinh hạch, hay của trận pháp thì có lẽ là không phải giả. Nếu ta đoán không lầm thì thanh Hỏa Thụ kia vào khoảng Nhân cấp trung giai hoặc sơ giai linh cụ đấy. Còn cụ thể chính xác ra sao thì có lẽ phải tự tay sử dụng mới biết được. Với lại còn phải tùy thuộc vào người sử dụng nữa. Nếu người sử dụng linh cụ phù hợp thì mới phát huy được sức mạnh thật sự của nó, nếu không thì dù linh cụ có tốt cũng trở thành thanh sắt không hơn không kém mà thôi...

Tiểu Phàm gật gù, cảm thấy phân tích của Hà Anh thật đúng quá.

Sau đó, phiên đấu giá cũng mang ra thêm mấy món linh cụ và được thảo khác nữa. Chúng cũng có phần đặc sắc riêng, nhưng chưa có cái gì khiến đám người Tiểu Phàm chú ý cả. Với lại riêng Tiểu Phàm, vì hắn là kẻ nghèo nàn, cho nên vốn hắn luôn mang tâm lí “xem mà không mua” từ đầu tới cuối.

Trần lão sau khi chủ trì đấu giá xong một món linh cụ hình đao, liền nói:

- Thưa quý vị, đây chính là món vật phẩm cuối cùng rồi. Đêm nay phách mại...

Lão đang nói dở lời, thì có một tiểu cô nương mặc đồ như thư đồng, vội vã chạy lên nói nhỏ gì đó vào tai Trần lão. Trần lão nhú mày thì cô nương kia liền lấy ra một tờ giấy nhỏ đưa cho Trần lão đọc. Đồng thời cô nương ấy lấy ra một cái hộp nhỏ, chòe lão giả đọc xong, liền đưa lại cho ông ấy. Cuối cùng nàng ta rời khỏi sân khấu...

Trần lão cất mảnh giấy vào trong người, nói lớn:

- Thưa quý vị, vào phút cuối, chúng tôi lại có một món đồ muốn đấu giá. Cái này thực ra là do một vị khách nhân ủy thác đấu giá, vì đưa ra hơi muộn,

cho nên lão không có biết trước. Vừa rồi, có người đưa lên lão mới biết được.

Mọi người phía dưới bắt đầu bàn tán xôn xao. Họ thật không đoán nổi nhân vật kia là ai mà có thể vào phút chót của phiên đấu giá vẫn có thể ủy thác được cơ chứ? Phải biết rằng muốn ủy thác đấu giá, người ta phải đăng kí trước tới hai ngày, và sau khi thẩm định kĩ càng vật phẩm và làm một số thủ tục thì mới được chấp nhận. Vậy mà người kia, tới phút cuối cùng vẫn có thể ủy thác đấu giá được. Vậy thì y chắc chắn không phải người thường được... Mà suy xét như thế, vật phẩm sắp mang ra sau đây chắc chắn cũng không thể là phạm vật rồi. Vì thế mọi người càng thêm phần hưng phấn, hiếu kì chờ đợi.

Trần lão “Ừ hừm...” mấy tiếng lấy giọng, rồi nói tiếp:

- Món vật phẩm này... là một cây Thiết Lam Thảo!

...

Toàn trường một mảng yên tĩnh, rồi...

- Cái gì?

- Một cây Thiết Lam Thảo? Không đùa chứ?

- Ta có nghe nhầm không vậy?

Khán giả phía dưới liền ầm ầm bàn tán. Người nào người nấy đều ra vẻ ngạc nhiên, thậm chí còn có phản tức giận...

Tiểu Phàm ở phía trên lầu hai nghe thấy cái danh tự này, không hiểu sao bỗng có cảm giác hình như hắn đã nhìn thấy, hay nghe thấy cái loại dược thảo này ở đâu rồi thì phải, chỉ là hiện tại hắn không tài nào nghĩ ra mà thôi.

Thiết Lam Thảo vốn là một loại cây thuộc họ cỏ hết sức tầm thường. Nó có màu xanh, lá dài, nhỏ, ánh kim. Loại thực vật này thực chất chẳng có công dụng gì quá đặc biệt cả, nó chỉ là một loại nguyên liệu cơ bản dùng để chế biến linh phẩm mà thôi. Loại thực vật này bên trong có chứa kim nguyên tố và có vị mằn mặn khi nhai nát trong miệng, vì thế nó được sử dụng giống như một loại muối ở địa cầu vậy.

Chính sự đơn giản tới không thể giản đơn hơn được nữa của món vật phẩm này mà khiến cho khách nhân trong đại sảnh đều bị thất vọng tới mức giận dữ như bây giờ.

Trần lão thấy biểu hiện của mọi người, liền khó xử giải thích:

- Xin mọi người bình tĩnh. Đúng là cây Thiết Lam Thảo này chỉ là một cây dược thảo bình thường, nhưng vị khách nhân yêu cầu ủy thác vật phẩm này lại không hề đơn giản. Vì lẽ đó, Áo Nguyệt Lâu chúng tôi buộc phải giúp vị khách nhân ấy đấu giá món vật phẩm này. Mong mọi người hiểu cho.

Khách nhân phía dưới cũng đành dụi lại, nhưng tất nhiên không có một ai có hứng thú ra giá cả.

Trần lão nói:

- Ừm... cây Thiết Lam Thảo này theo như yêu cầu của vị kia... không có giá khởi điểm... Vị nào có hứng thú đều có thể mua...

Dù nói vậy, nhưng Trần lão dường như không hề cho rằng sẽ có một kẻ nào ra giá mua cái thứ vô dụng này cả.

Tiểu Phàm đứng trên lầu, cứ lăm bằm nho nhỏ:

- Thiết Lam Thảo... Thiết Lam Thảo... ở đâu nhỉ?...

Hai mắt hắn chợt mở lớn ra, dường như hắn đã nhớ ra cái gì đó. Tiểu Phàm vội vả thò tay vào trong áo, lấy ra một cuốn sổ cũ nát đã ngả màu. Bìa cuốn sách này căn bản là không có tên sách, mà chỉ là một tấm giấy dày loang lổ mà thôi. Không sai, đây chính là phần thưởng của Tiểu Phàm sau khi hoàn thành Truy Phong Hội – cuốn sổ kỉ quái của Sĩ Thực Lão Quái.

Mấy người Hà Anh, Tiền Minh Tâm, ... đều nhú mày khi thấy hành động của Tiểu Phàm. Đặc biệt Hà Tiểu Mễ là người duy nhất không biết nguồn gốc của cuốn sổ ấy trong mấy người nên càng cảm thấy kì lạ hơn cả.

Tiểu Phàm mở cuốn sổ ra, lật qua lật lại mấy trang đầu cuốn sổ, đọc lướt mấy lượt, cuối cùng cũng dừng lại...

Hắn cất cuốn sổ đi, vân vân cảm bộ đáng suy tư, cuối cùng làm ra một hành động mà không ai ngờ tới.

- Một đồng tệ!

Tiểu Phàm hét lớn từ trên lan can.

Mọi người lập tức quay lại nhìn hắn. Hắn ra giá?!

Trần lão ngạc nhiên đến sững người. Lão căn bản là không ngờ có người ra giá để mua một thứ vô dụng như cây Thiết Lam Thảo này. Dù rằng chỉ là một đồng tệ nhưng cũng thật là...

Tiểu Phàm nói lớn lần nữa:

- Tại hạ ra giá một đồng tệ để mua cây Thiết Lam Thảo ấy!

Trần lão cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, âm ừ một lúc rồi khó xử nói:

- Vị tiểu huynh đệ này. Ngươi... ừm... có thể tăng giá thêm một chút hay không vậy? Chứ một đồng tệ... e là...

Tiểu Phàm nhú mày:

- Một đồng tệ thì sao? Không phải nói là không có giá khởi điểm sao?

Trần lão nhú mày, đáp:

- Ừm... đúng là nói như vậy. Nhưng mà... đây là vật phẩm của một vị khách rất đặc biệt... cho nên...

Tiểu Phàm cười cười:

- Cho nên giá không được thấp quá phải không?

Trần lão vui vẻ gật đầu...

Tiểu Phàm hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Mấy người muốn nịnh bợ kẻ đó, chứ đâu phải là ta. Hừ... Muốn nịnh bợ kẻ đó thì Áo Nguyệt Thương Hội đi mà cho thêm tiền vào! Một đồng tệ là một đồng tệ! Bán thì bán, không thì thôi!

Trần lão mắt giật giật. Lão thật không ngờ tên tiểu tử kia một chữ nói ra cũng không nể Áo Nguyệt Thương Hội một phần nào. Hơn nữa hắn lại còn ép giá tới cùng nữa. Nhưng tất nhiên lão cũng biết nếu như bây giờ không bán cho tên tiểu tử kia thì chỉ sợ chẳng có tên nào sẽ đi mua thứ cỏ vô dụng này nữa...

Tiểu Phàm hỏi tới:

- Thế nào? Bán... hay không?

Trần lão bất lực đành phát tay nói:

- Bán! Cây Thiết Lam Thảo này thuộc về ngươi với giá một đồng tệ!

Đoạn, có người nhanh chóng đem chiếc hộp đựng Thiết Lam Thảo lên cho Tiểu Phàm, trao đổi một đồng tệ cho hắn để hoàn thành thủ tục đấu giá...

Sau khi Trần lão tuyên bố kết thúc Bách Hoa Phách Mại, Áo Nguyệt Lâu mọi người bắt đầu trở lại việc ăn uống, tán gẫu bình thường... Ngoài ra, cũng có một số người rời khỏi cửa chính của Áo Nguyệt Lâu, ra về, bởi dẫu sao bây giờ cũng đã khá muộn rồi.

Tiểu Phàm sau khi có được Thiết Lam Thảo tới tay, liền nói với Hòa Phụng:

- Hòa Phụng, nàng giúp ta cáo lỗi với các huynh đệ phía dưới nha. Nói ta có việc gấp nên về trước. Ta hiện tại phải về kí túc ngay...

Hòa Phụng còn chưa kịp trả lời, Tiểu Phàm đã quay sang Hà Anh và mấy người còn lại, nói:

- Mọi người thông cảm, hiện tại ta đang có việc gấp nên phải về kí túc ngay... Để lần sau Tiểu Phàm sẽ tạ lỗi...

Hà Anh nhìn cái hộp Tiểu Phàm vừa đấu giá được, mỉm cười:

- Về đi... Xem ra lão quái ấy rất chiều cổ ngươi đó. Mới nửa ngày mà đã gửi gởi ý cho ngươi rồi...

Tiểu Phàm vui vẻ nói:

- Đa tạ sư huynh đã hiểu... Vậy đệ về trước đây.

Đoạn, Tiểu Phàm vẫy tay chào mọi người rồi hí hửng chạy xuống cầu thang...

Mấy người phía sau Hà Anh chẳng hiểu gì, đều chờ Hà Anh giải thích nhưng y chỉ nói đó là chuyện riêng của Tiểu Phàm, hiểu được thì hiểu không thì thôi...

Kết...

Tiểu Phàm đẩy cửa tiểu viện số 406 ra, rồi nhanh chóng tiến vào.

Vào đến phòng ngủ, Tiểu Phàm vội vàng thấp nền lên, đặt chiếc hạp lên bàn...

Chiếc hạp này không có gì quá đặc biệt, chỉ là một chiếc hạp gỗ đơn giản dài độ một xích (khoảng 30 centimet) màu nâu bóng không có hoa văn mà thôi.

Xoạt... xoạt...

Tiểu Phàm mở cuốn sổ cũ kĩ của Sĩ Thục Lão Quái ra xem...

- Thiết Lam Thảo một lượng hai thìa nhỏ...

Tiểu Phàm lật qua lật lại xem kĩ hơn mấy trang nhưng cuối cùng vẫn chỉ tìm được một dòng có liên quan tới Thiết Lam Thảo này mà thôi. Hắn cũng đã đọc mấy lần cái dòng này rồi, nhưng thực sự là chẳng xem ra được trong đó có cái huyền cơ nào cả.

Đóng cuốn sách lại, hắn rơi vào trầm tư...

“Sách này xem tới xem lui, nhìn thế nào vẫn chỉ là một cuốn sách dạy nấu ăn mà thôi. Nếu có nói nó đặc biệt thì chẳng qua là chi tiết hơn những cuốn sách nấu ăn bình thường ở địa cầu mà thôi... Ngoài ra thì có thêm hình vẽ mô tả nữa... Vậy là hết... Rốt cuộc thì nó có chỗ nào quý đây?”

- Ài...

Thở dài một hơi, hắn lại quay ra xem xét món vật phẩm mà hắn mới đấu giá được...

Tiểu Phàm mở chiếc hạp ra, bên trong là một cây ba nhánh Thiết Lam Thảo tằm thường. Hắn cầm lên, để trước ngọn nến, xem xét cẩn thận, nhưng...

- Vớ vẩn!

Tiểu Phàm lơ đãng thả cây Thiết Lam Thảo xuống mặt bàn, và quay sang nghiên cứu cái hạp!

Trên cửa sổ có một bóng người ngồi bên bàn tròn, lật qua lật lại một chiếc hạp gỗ đơn trước ngọn nến...

- HẾT CHƯƠNG 38 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cung bảo kê đình (gà xào cung bảo)

Sáng sớm tại tiểu viện 406...

Cốp..., Tiểu Phàm gục đầu xuống mặt bàn.

- Khốn nạn... rốt cuộc có huyền cơ gì?

Hắn chán nản cầm chiếc hạp gỗ trong tay...

Suốt một đêm hôm qua, Tiểu Phàm đã thức để xem xét chiếc hạp gỗ hình chữ nhật này, nhưng... hắn căn bản là tìm không ra thứ bí mật mà hắn mong đợi.

“Không lẽ tồn một đồng tề vô ích sao?”, Tiểu Phàm chán nản khi suy nghĩ tới một đồng tề mà hắn hí hửng bỏ ra đêm hôm qua.

Hắn lại gượng dậy, cầm chiếc hạp trong tay, bước ra mở cửa sổ...

Mặt trời còn chưa ló rõ nơi đằng đông, mới chỉ có một vài tia thái dương thức sớm, khoe mình ra trước...

Tỳ tay lên cửa sổ, Tiểu Phàm lại tiếp tục xem xét chiếc hạp...

Hắn lơ đãng tung tung chiếc hạp lên xuống, khiến nó xoay mấy vòng trên không, rồi “khéo chọn”, rơi vào lòng bàn tay hắn...

- Ờ? Sao lại...

Tiểu Phàm bỗng nhiên giữ chặt chiếc hạp lại...

Hắn chợt nhận ra một chuyện... Chiếc hạp hơi nặng hơn so với lẽ thường!

Tiểu Phàm lại mở hạp ra...

- Quả nhiên!

Tiểu Phàm vui mừng hô lớn. Cuối cùng hắn cũng tìm ra rồi – bí mật của cái hạp quái gở này!

Chiếc hạp này đựng có một cây Thiết Lam Thảo ba nhánh nhưng lại dày tới ba thốn (khoảng 10 centimet), hơn nữa lại có trọng lượng khá nặng so với chất liệu gỗ. Vậy thì... chiếc hạp này hẳn phải có một ngăn bí mật!

Tiểu Phàm tự cảm thấy bản thân thật sợ ý, không hiểu sao hắn xem xét hết cả đêm mà lại không nghĩ ra kiểu thiết kế quá quen thuộc này. “Thực uống cho ta đã từng xem nhiều phim như vậy!”, Tiểu Phàm tự nhủ.

Hắn bắt đầu lần mò tìm các nút bấm, hay một chỗ nổi nào đó trên chiếc hạp, nhằm mở được phần khay bí mật phía dưới... Nhưng sau một hồi, hắn chợt nhận ra là, chiếc hạp này quá đơn giản, đơn giản đến độ nhẵn nhụi, một chút hoa văn cũng không có! Hắn cũng thử ấn vào các đỉnh hạp nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy kết quả thất bại...

- Ừm... Nếu như trong phim, hay trong truyện thì mấy tên thiết kế sẽ thiết kế nút mở ở đâu nhỉ?

Tiểu Phàm nghi hoặc tự hỏi sau một hồi vật lộn không có kết quả với chiếc hạp.

Hắn nhớ lại đủ các bộ phim, hay các bộ truyện mà hắn đã từng xem qua, và...

Cốp!

Tiểu Phàm ném mạnh chiếc hạp xuống sàn gạch!

Chiếc hạp lập tức nảy lên, đập xuống mấy lần.

- Chết tiệt! Không có cái cách thiết kế nào mà nhẵn nhụi thế này cả! Tên khi nào đi thiết kế loại mộc hạp vô vị thế này chứ...

Tiểu Phàm gào lên tức giận.

Hắn quay mặt lại, nhìn chiếc hạp, hai mắt sáng bừng lên, miệng cười cười, tự nói một mình:

- Đã thế thì...

Hắn vồ lấy chiếc hạp rồi...

- Aaaaa... ta đập bẻ ngời ra!

Tiểu Phàm cứ cầm lấy chiếc hạp đập mạnh xuống đất, rồi lại bắt lại nó khi nó nảy lên, rồi lại đập xuống, cứ thế không ngừng... Hắn càng đập càng mạnh, càng lúc càng điên cuồng, và không ngờ, cuối cùng hắn còn tự nhiên dùng tới cả Thần Ma Lực để đập cái hạp ấy. Nhưng...

Cốp!

Chiếc hạp ghim vào trong mặt đá và không để lại một vết xước!

- Học... học...

Tiểu Phàm thở hồng hộc, ngồi phịch xuống mặt sàn. Hắn thực là hết cách rồi!

- Chết tiệt! Không mở lấy một mẫu vụn...

Tiểu Phàm nằm ngửa ra sàn chán nản.

Xột xoạt...

Hắn lại lấy cuốn sổ nấu ăn của Sĩ Thục Lão Quái ra xem thêm lần nữa...

- Món đầu tiên...

Tiểu Phàm bắt đầu chú tâm đọc từng chữ trong cuốn sách cổ quái này. Hắn cũng không rõ vì sao hắn lại có ý tưởng phải đọc cuốn sách cũ này nữa. Có

lễ chỉ là do linh tính mạch bảo có lẽ hẳn sẽ tìm ra được manh mối nào đó, hoặc đơn giản là do hẳn thực chẳng còn việc gì làm nữa cả... Dù sao thì ở kiếp trước, đối với việc nấu ăn hẳn quả thực là cũng có đôi phần hứng thú.

“Cung Bảo Kê Đinh (Gà xào Cung Bảo).

Món này nguyên liệu gồm có...

Chú trọng ở...

...”

Tiểu Phàm bắt đầu nghiền ngẫm món ăn đầu tiên trong cuốn sách.

Đọc được vài dòng, hẳn lại dừng lại để tự hình dung trong đầu về công đoạn nấu nướng đó.

Cứ như thế hơn nửa canh giờ trôi qua trong im lặng...

- Ừm... món này nấu được cũng cầu kì quá đi. Đặc biệt là việc yêu cầu thái tất cả các nguyên liệu thành một ngàn miếng hoàn toàn đều nhau, một chút cũng không được lệch! Như vậy không phải quá phô trương rồi sao? Hơn nữa ở phần cuối còn nói là không được làm sai dù chỉ là một ly so với chỉ dẫn nữa chứ?... Dù rằng có hướng dẫn tỉ mỉ cách làm, và có hình vẽ hẳn hoi, nhưng như vậy thì để nấu được món này cũng khó quá rồi...

Tiểu Phàm lẩm bẩm.

Bỗng nhiên...

- Cốc cốc...

Một tiếng gõ cửa làm Tiểu Phàm giật mình.

- Lâm sư đệ, ta đem lịch học đến cho ngươi nè...

“Hả? Lịch học?”, Tiểu Phàm ngạc nhiên.

- Đến liền...

Hắn bò dậy, phui phui quần áo, tiến đến mở cửa phòng.

Thấy người quen, Tiểu Phàm chấp tay chào hỏi:

- Lâm sư huynh hảo!

Người đến gõ cửa chính là Lâm Hải, người này chính là sư huynh năm hai của Tiểu Phàm. Lần trước y đã mang đồng phục đến cho Tiểu Phàm, nên giờ Tiểu Phàm mới dễ dàng nhận ra y như vậy.

Lâm Hải cười, gạt đầu, thuận tay đưa cho Tiểu Phàm một cuộn giấy, nói:

- Đây là lịch học của học viên năm nhất. Học viên năm nhất sẽ bắt đầu học vào tuần sau. Ngươi nhớ mua đủ đồ cần thiết nhé...

Tiểu Phàm đón lấy cuộn giấy:

- Đa tạ sư huynh.

Lâm Hải như chợt nhớ ra, dặn thêm:

- À phải rồi. Ngươi nhớ đến tài các đề nhận trợ cấp của Học viện nhé. Những người được học bổng, ngoài việc không phải đóng học phí thì hàng tháng còn được nhận trợ cấp nữa đấy. Ngươi có thể đến lấy vào trưa nay cũng được.

Tiểu Phàm hai mắt mở lớn, vui mừng, nói:

- Ô thật vậy sao. Thế thì hay quá, đệ đang lo không biết kiếm tiền thế nào đây...

Lâm Hải lại giống như lần trước, dường như luôn bận rộn, mở lời cáo biệt:

- Vậy thôi. Ta đi đây...

Tiểu Phàm chấp tay:

- Sư huynh đi cẩn thận.

Lam Hải vẫy tay chào, rồi nhanh chóng rời khỏi khu vực kí túc xá.

Tiểu Phàm xoay người bước vào phòng...

Hắn để lịch học lên bàn, rồi lại tiếp tục nghiên cứu công thức nấu ăn món Cung Bảo Kê Đinh kia...

- Mua đi... mua đi... Diệp Ngự này ngon lắm nhá...

- Mua Ô Quả sấy khô đi...

Tiểu Phàm đi vào vùng trung tâm Học viện, ngắm nhìn cảnh phồn hoa nơi đây. Hắn thực không dám nghĩ những người buôn bán tầm thường này lại có thể là những cao nhân ẩn thế, đỉnh đỉnh đại danh trong thiên hạ.

Hiện tại đã là giữa trưa, Tiểu Phàm đang đi tới Tài Các của Sĩ Thục Lão Quái để nhận trợ cấp.

Bước vào Tài Các, Tiểu Phàm lại nhìn thấy cảnh tượng lần trước: Sĩ Thục Lão Quái đang nằm ngủ gật gù trên chiếc ghế đầu bằng tre nơi góc phòng...

- Tiền bối... Văn bối tới nhận tiền trợ cấp...

Tiểu Phàm nhẹ giọng gọi nhỏ.

Sĩ Thục Lão Quái vẫn thờ ơ đều đều từng nhịp, dường như không hề nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm lắc đầu, cười:

- Tiền bối có thể chỉ cho văn bối nấu Cung Bảo Kê Đinh kia không?

Sĩ Thục Lão Quái đang “ngủ”, cuối cùng khóe miệng nhếch lên, cười ha hả, nói:

- Ha ha ha... cuối cùng cũng chịu tìm hiểu kĩ rồi hả?

Tiểu Phàm thấy Lão Quái mở lời, liền vui vẻ đáp:

- Dạ phải... có điều văn bối hiện không có tiền để mua nguyên liệu...

Lão Quái ngồi dậy, vói tay vào không gian, chớp mắt trong tay đã nắm một cái túi vải.

- Nè... đây là ba triệu Vô Cực tệ, tiền trợ cấp tháng này của ngươi đó. Từ tháng sau tiền sẽ cộng thẳng vào lệnh bài thân phận của ngươi, không cần phải tới đây lấy nữa... – Lão Quái ném cái túi vải nhỏ cho Tiểu Phàm.

- Vô Cực tệ? Là cái gì vậy ạ?

Tiểu Phàm nghi hoặc hỏi.

Lão Quái đáp:

- À, đây là một loại tiền tệ của Học viện ấy mà. Thực ra việc đưa ra loại tiền tệ này chẳng qua chính là để không ảnh hưởng tới kinh tế thực sự của Học viện, có thể nói đây là một loại tiền tệ ảo. Học viên có thể quy đổi qua lại giữa tiền thực và tiền ảo. Và tỉ giá thì là do Học viện quyết định. Nói trắng ra thì đây là một cách kinh doanh của Học viện thôi. Vô Cực tệ trong phạm vi Học viện thì có giá trị như một loại tiền tệ bình thường. Ngươi có thể dùng Vô Cực tệ để mua mọi thứ trong phạm vi Học viện. Thậm chí là công pháp, chiến kĩ... cũng có thể đổi bằng Vô Cực tệ. Đó cũng là một cách để quy đổi sự cố gắng của học viên. Nói chung sau này ngươi sẽ dần làm quen và hiểu được cách hoạt động của loại tiền tệ này thôi.

Tiểu Phàm trầm gật mình, tự nhủ: “Đây không phải là một dạng biến thể của Bit coin sao? Chỉ đặc biệt ở chỗ là mệnh giá thì hoàn toàn quyết định bởi Học viện mà thôi...”

Tiểu Phàm đưa hai tay nhận lấy số tiền trợ cấp, nói:

- Đa tạ tiền bối.

Sĩ Thục Lão Quái gật gù, hỏi tiếp:

- Vấn đề nguyên liệu của ngươi được giải quyết rồi đó. Còn chuyện gì thắc mắc nữa không?

Tiểu Phàm ậm ờ, đáp:

- Ừm... thực ra văn bối còn một vài thắc mắc.

- Nói...

Lão Quái nói gọn.

Tiểu Phàm tiếp:

- Về cuốn sổ mà người tặng cho văn bối. Cái đó... cái đó... là một cuốn sách dạy nấu ăn sao?

- Không sai.

Lão Quái gật đầu.

- Vậy...

Tiểu Phàm nghi hoặc.

- Bộ người đọc về cách làm món ăn đầu tiên, người không thấy gì đặc biệt sao?

- Ừm... đặc biệt? Có lẽ chỉ là món Cung Bảo Kê Đình này nếu nấu thành công hẳn sẽ là một món đặc biệt hào hạng...

- Gì nữa?

- Thủ pháp, thủ pháp... nấu có phần hơi hơi...

- Hơi thế nào? Cứ nói những gì người nghĩ đi...

- Hơi phô trương ạ!

Tiểu Phàm đáp.

Lão Quái mỉm cười hài lòng, gật gù:

- Không sai. Không phải là hơi, mà là rất!

Tiểu Phàm nghi hoặc:

- Hả? Ý người là...

Lão Quái nói:

- Người cứ về nấu thử đi ha. Khi nào cảm thấy mình nấu ăn hoàn chỉnh được món đó rồi thì mang tới đây cho ta ăn...

Tiểu Phàm nhún mày.

Lão Quái tiếp:

- Còn về cái hạp gỗ kia... Hắc hắc... có mở ra được không?

Tiểu Phàm nói luôn:

- Văn bối cũng đang định hỏi người về vấn đề này...

Lão Quái khoái trá nói:

- Nấu cho được món Cung Bảo Kê Đình thì ta sẽ giải đáp cho người...

Tiểu Phàm suy nghĩ một chút, rồi đáp:

- Vậy văn bối sẽ cố gắng.

Hắn chấp tay đang định cáo từ, thì Lão Quái lại nhắc nhở thêm:

- À phải rồi, người không được nói với ai về số tiền trợ cấp mà người nhận được, biết chưa?

Tiểu Phàm hơi ngạc nhiên, nhưng cũng hiểu ngay, liền “ạ” đáp ứng.

Lão Quái lại tiếp:

- Còn nữa... Người có ba lần để đưa món Cung Bảo Kê Đình đến cho ta ăn thử. Nếu sau ba lần mà vẫn không được, ta sẽ lấy lại cuốn sổ đỏ của người!

- Há?

Tiểu Phàm ngạc nhiên.

- Sao há? Sợ à?

Lão Quái cười cười hỏi.

Tiểu Phàm mỉm cười đáp:

- Vâng bối không sợ, chỉ là hơi ngạc nhiên mà thôi. Ba lần thì ba lần...

Lão Quái vỗ đùi cái “chát”:

- Được! Vậy bắt đầu nấu đi! Người làm được, ta sẽ thưởng cho người một phần thưởng xứng đáng!

...

Sau khi tạm biệt Lão Quái, Tiểu Phàm hỏi thăm đường đến khu chợ tại vùng trung tâm Học viện. Hắn mua tất cả các nguyên liệu cần thiết cho món Cung Bảo Kê Đình – món linh phẩm đầu tiên mà hắn sẽ nấu...

Loảng xoảng..., Tiểu Phàm để đồng hồ vừa mua lên bàn bếp.

Sau khi về tới tiểu viện 406, hắn không về phòng ngủ, mà trước tiên nơi hắn hướng đến là phòng bếp.

Tiểu Phàm vội vã chạy vào phòng ngủ, thay đồ bếp mới mua, rồi lại lập tức chạy về phía phòng bếp. Trong người hắn bây giờ dường như tràn ngập lửa, hắn muốn nấu món Cung Bảo Kê Đình này! Dường như linh tính mách bảo hắn rằng sau lần này, nếu hắn có thể đáp ứng nhu cầu của Lão Quái, chắc chắn chiến lược của hắn sẽ không chỉ tiến thêm một bước...

Mặc một chiếc tạp dề màu nâu, y phục hơi sặc (màu tro), được bó gọn gàng, hắn cầm một chiếc dao bếp lưỡi cong, chuẩn bị làm theo hướng dẫn trong cuốn sách.

Dao này dài đúng bảy thốn (khoảng gần 25 centimet), lưỡi dao mỏng, mềm mà không cứng, nhưng sắc bén vô cùng.

Tiểu Phàm đọc những dòng hướng dẫn trong cuốn sách:

“Nấu nướng chia làm nấu, xào, rán, chiên, hấp, luộc, hầm, chú ý đến cắt, chặt, thái, móc, gọt, lát, băm. Món Cung Bảo Kê Đình (gà xào Cung Bảo), chú trọng đến cách thái nguyên liệu, bất luận là cứng, mềm, sống, chín, cấu tạo phân bố dọc, ngang, đều phải xắt thành hơn ngàn miếng to nhỏ đều nhau, nhất dao nào không đều, miếng thịt đó sẽ dính vào nhau, sẽ không còn được xem là “Cung Bảo Kê Đình” hảo hạng!

Trước tiên muốn nấu được món ăn này, trù sư (đầu bếp) phải thành thạo kỹ thuật thái của Đình gia ta...”

- Kỹ thuật thái sao? Không phải cứ thái thành ngàn mảnh là được sao? Cùng lắm ta dùng thước, từng chút từng chút thái cũng được mà... Mà Đình gia là gia tộc nào vậy?...

Tiểu Phàm tự đọc tự nói một mình.

Hắn lại đọc tiếp:

“Muốn luyện thành thực kỹ thuật thái của Đình gia ta không phải một sớm một chiều là tiếp cận được, mà cần luyện tập nhiều năm, ngày ngày tập luyện thì mới làm được. Ngắn thì mất năm năm, lâu thì bảy, mười năm...”

- Cái gì? Năm năm để nắm được phần da lông? Không phải thế thì ta vô pháp làm được rồi sao? Nhiều năm vậy ta làm sao có thời gian cơ chứ?

Tiểu Phàm sợ hãi than.

Hắn lại đọc tiếp...

“Chú thích của Đình Hoành Tâm— đệ tử Đình gia đời thứ mười lăm: Sau khi nghiên cứu, ta đã tìm ra phương pháp để rút ngắn thời gian tu luyện các kỹ thuật của Đình gia. Tuy rằng phương pháp này không thể hoàn toàn thành công trong việc giúp đệ tử đời sau tinh thông kỹ thuật Đình gia, nhưng, việc giúp đệ tử tiếp cận với kỹ thuật thì có thể rút ngắn lại rất nhiều. Còn để nắm vững từng kỹ thuật thì chỉ có một cách đó là thực hành không ngừng nghỉ mà thôi... Phương pháp của ta gọi là “tâm tưởng thao luyện”. Vốn tâm tưởng là thứ nhanh vô cùng, chỉ một nháy mắt, tâm tưởng đã có thể làm được vô vàn điều trong những hoàn cảnh nhất định. Vì thế, phương pháp của ta chính là dựa vào đặc điểm đó để rút ngắn thời gian...”

Phương pháp như tên gọi, chính là sử dụng tâm tưởng để luyện tập. Muốn làm được như vậy, người tu luyện phải tiến vào một trạng thái đặc biệt gọi là

trạng thái tâm tưởng bằng phương pháp thiền kết hợp với thở nạp mà ta sáng tạo ra. Phương pháp thiền và thở nạp ấy chính là mấu chốt! Một khi tiến vào trạng thái này thời gian trong tâm tưởng tương ứng với thời gian bên ngoài theo tỉ lệ: Một canh giờ thực bằng ba ngày tâm tưởng thời gian. Có điều phương pháp này có một nhược điểm đó là: không thể sử dụng liên tục. Mỗi ngày người tu luyện chỉ được phép tiến vào trạng thái đó một canh giờ thời gian mà thôi, bởi vì phương pháp này sau khi sử dụng sẽ vắt kiệt sức lực của người đó, đặc biệt là tâm trí. Người ấy sẽ vô cùng mệt mỏi sau khi tu luyện, và phải mất ít nhất nửa ngày thời gian để hồi lại sức, nhưng dù vậy thì vẫn không thể tu luyện tâm tưởng thao luyện tiếp trong ngày hôm ấy. Như vậy thời gian luyện tập sẽ tương ứng mà nhân ba lên: một ngày thời gian thực tế, người tu luyện sẽ có ba ngày tu luyện trong tâm tưởng.

Phương pháp này còn yêu cầu một chuyện nữa. Đó là kiến thức thực tế! Bởi vì tâm tưởng thao luyện sẽ cần phải xây dựng một thế giới tâm tưởng cho bản thân để tập luyện. Nếu như không có kiến thức thực tế thì không thể xây dựng thế giới tâm tưởng ấy sát với thực tại được. Và cũng vì thế mà việc luyện tập sẽ mất đi hiệu quả. Lẽ đó muốn luyện tập trong tâm tưởng một cách hiệu quả thì người tu luyện còn cần phải kết hợp thêm với thực hành thực tế nhằm thu thập kinh nghiệm thực tế để xây dựng tâm tưởng thế giới. . .”

- Thực sự có cách này sao? Không thể tin nổi. . .

Tiểu Phàm sợ hãi nghĩ thầm

Nếu như hắn thực sự có thể thực hiện được phương pháp “tâm tưởng thao luyện” này thì không phải là nói hắn sẽ có nhiều thời gian hơn người khác hay sao? Mà thời gian vốn là cái không thể thay đổi được, là cái mà chẳng ai kiếm thêm được khi mà đã mất đi. Hơn nữa phương pháp tu luyện tâm tưởng này không chỉ có thể phục vụ cho việc tu tập kỹ thuật Đỉnh gia mà còn đáng sợ hơn là nó còn có thể giúp hắn tu tập chiến kỹ! Đó mới là điều đáng sợ. Sau này hắn có chiến kỹ nào đó, nếu hắn sử dụng phương thức này, vậy không phải là hắn sẽ đẩy nhanh được tốc độ luyện tập so với thường nhân tới ba lần rồi ư. . . Nghĩ tới đây, toàn thân Tiểu Phàm bỗng run rẩy vì sung sướng!

(Chú thích: Thực chất phương pháp “tâm tưởng thao luyện” này là có thực trong thực tế. Tôi lấy ý tưởng phương pháp này từ một kỹ thuật gọi là Điều Khiển Giác Mơ. Phương pháp điều khiển giấc mơ này đã có hàng triệu người trên thế giới làm được và cũng có rất nhiều cuốn sách viết về kỹ thuật tưởng như không thể này. Cái gọi là điều khiển giấc mơ chính là một phương pháp điều khiển tâm trí chúng ta trong lúc ngủ và tạo ra một thế giới tâm tưởng theo ý muốn của chúng ta. Bạn hãy thử tưởng tượng rằng thực sự có tồn tại một thế giới mà ở đó bạn là Chúa, là Superman, là cao thủ võ lâm, là LeeSin trong Liên Minh Huyền Thoại, là tất cả, là những gì bạn muốn. Như vậy không tuyệt diệu sao?... Và đó chính là kết quả của kỹ thuật Điều khiển giấc mơ! Các bạn có thể lên google để tìm hiểu thêm. Bản thân tôi hiện cũng đang cố thử luyện tập để thực hiện được kỹ thuật này, có điều thì nó hơi khó quá! Nên. . .)

“Mà cái người tên Đỉnh Hoàn Tâm này là ai nhỉ?”, Tiểu Phàm nghi hoặc trong lòng.

Hắn lại chăm chú tiếp tục nghiền ngẫm cuốn sách cũ kỹ của Lão Quái.

Sau nửa canh giờ. . .

Tiểu Phàm đứng dậy khỏi bàn bếp, cất cuốn sách vào trong người.

Hắn dỡ nguyên liệu ra, rồi bắt đầu chuẩn bị nấu nướng.

Hắn hiện đã nắm rõ phương thức thở nạp và thiền định của Lão Quái rồi, nhưng hắn vẫn cần làm một việc nữa, đó là thu thập kinh nghiệm thực tế.

Tiểu Phàm cầm con dao bếp, xoay xoay nó mấy vòng trong lòng bàn tay nhằm cảm nhận được độ nặng. Hắn nhắm mắt lại để ghi nhớ cảm giác này. Sau một lúc, hắn bỏ con dao xuống, và bắt đầu nghiền cứu các nguyên liệu khác.

Màu sắc của thịt gà, độ dai của miếng da, độ đàn hồi của thịt, mùi hương nữa. . .

Ánh sáng xuyên qua Băng Lựu Củ sẽ có màu gì, độ cứng của nó ra sao. . .

Từ quả có vị ra sao, khi nắm trong tay có cảm giác gì. . .

Dùng dao cắt từng nguyên liệu sẽ có cảm giác thế nào, cái nào cứng hơn, cần dụng nhiều lực hơn, cái nào mềm hơn, cần nhẹ nhàng hơn, . . .

Tất cả những thứ ấy hắn đều phải cẩn thận cảm nhận từng chút một, và dụng tâm ghi nhớ cho cẩn thận.

Phùng. . .

Hắn bắt đầu nôi lửa bếp lên.

Bếp ở thế giới này có phần giống như bếp gas ở địa cầu vậy. Hắn có thể dễ dàng điều chỉnh độ to nhỏ của ngọn lửa chỉ bằng cách vận các núm trên bàn bếp. Thứ này cũng chạy bằng trận pháp cho nên Tiểu Phàm hiện tại cũng chưa thể hiểu kỹ hơn về cách hoạt động của nó được. Nhưng hắn cho rằng có lẽ cách hoạt động của thứ này cũng gần giống như cách hoạt động của cái bồn tắm bằng gỗ nóng lạnh mà lúc trước hắn sử dụng mà thôi. . .

Hắn tăng, giảm hỏa hầu, và chậm rãi cảm nhận độ nóng của ngọn lửa. Hắn muốn ghi nhớ kỹ từng chút một về nhiệt lượng tỏa ra của chiếc bếp này.

Xoạch. . . xoạch. . . xoạch. . .

Tiểu Phàm bắt đầu tập thái các nguyên liệu. . .

...

Khói bốc lên từ ống khói nhà bếp tiểu viện 406, ánh chiều tà phủ lên toàn bộ cảnh vật, một khung cảnh êm đềm kì lạ được vẽ ra nơi đây...

Tiểu Phàm dùng ống tay áo lau đi những giọt mồ hôi trên trán. Với khuôn mặt đỏ bừng vì lửa và vì nóng, hần thở ra một hơi:

- Cuối cùng cũng xong...

Trước mặt hần bây giờ là một đĩa linh phẩm đang bốc khói nghi ngút. Đây là một món xào nhiều màu sắc với nguyên liệu toàn bộ đều được xắt nhỏ hạt lựu. Các màu đỏ, vàng, nâu, tím, hồng, cam... đều có cả. Bên trên còn được phủ bằng một lớp nước sốt sánh đặc, trong trong và thơm phức... Có thể nói, đây là một đĩa xào cũng khá ngon mắt.

Tiểu Phàm vui vẻ ngắm nhìn thành quả cả một buổi chiều của mình. Hần hít lấy một hơi mùi thơm từ đĩa thức ăn, rồi lấy một chiếc thìa nhỏ phía sau, múc một miếng nhỏ...

- Hắc hắc... ăn thử coi sao?

Tiểu Phàm cười vui thú.

Ngoàm... Hần ăn thử một miếng, và...

Phụt... một miếng cũng không chừa, Tiểu Phàm phun ra toàn bộ!

- Cái quái gì vậy? Sao lại đắng thế?

Tiểu Phàm nghi hoặc.

- Lúc trước không phải đã nếm thử rồi sao? Lúc đó đâu có vị đắng đâu?

Hần thực không hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra nữa. Rõ ràng là hần đã nếm nếm rất cẩn thận rồi. Kiếp trước không phải là hần chưa nấu ăn bao giờ, thậm chí một thời gian hần cũng còn định đi thi nấu ăn liên tỉnh nữa, vậy mà bây giờ sao lại nấu ra cái món tệ hại này.

“Nguyên liệu không hề bị cháy mà?”, Tiểu Phàm nghĩ thầm.

Xoạt xoạt...

Hần lại dở cuốn sách ra xem.

“Đâu có gì sai đâu?”, Tiểu Phàm nghi hoặc.

Hần lật sang trang tiếp theo...

- Đây rồi!

Tiểu Phàm vui mừng.

“Chú thích của Đỉnh Thái Tuyên – đệ tử Đỉnh gia đời thứ mười: Nếu bị đắng thì chỉ có hai trường hợp xảy ra. Một là do hỏa hầu quá độ gây cháy, tạo nên vị đắng cho da gà. Hai là do kĩ thuật thái chưa tinh! Trong nguyên liệu món ăn này có Tiểu Ngư Tảo và Tử Vân Kê là hai nguyên liệu rất đặc biệt. Tiểu Ngư Tảo bề ngoài giống như cá nhỏ nhưng thực ra là một loại tảo biển, tính thuộc hành Thủy. Tử Vân Kê là một loại gà nổi tiếng nuôi ở Tử Vân Thành, loại gà này chỉ ăn thóc của Tử Vân Thành, người ta nói thịt gà có tính âm thường là ôn hòa, nhưng gà Tử Vân lại là nhiệt hòa, nóng vô cùng. Nói lí do gây đắng món ăn là do kĩ thuật thái chưa chuẩn là bởi sự kết hợp kì lạ của hai món nguyên liệu này. Vốn trong Cung Bảo Kê Đỉnh, người sáng chế cho Tiểu Ngư Tảo vào thành phần nguyên liệu chính là để khắc chế Tử Vân Kê. Thủy khắc hỏa chính là nguyên lí được sử dụng. Nhưng nếu kĩ thuật thái không chuẩn thì Tiểu Ngư Tảo miếng được thái ra sẽ không đều, Tử Vân Kê cũng không chính xác từng miếng. Vốn là một miếng Tiểu Ngư Tảo hòa quyện với một miếng Tử Vân Kê cùng kích cỡ thì sẽ tạo ra độ ngọt tuyệt hảo, nhưng chỉ cần lệch đi thôi, giả như một miếng Tử Vân Kê lớn lại chỉ có một miếng Tiểu Ngư Tảo nhỏ phối cùng thì hòa thịnh, lại kì lạ tạo ra vị đắng. Nếu cho rằng khi nấu món xào này, vì số nguyên liệu cho vào là không đổi, cũng tức là cho rằng lượng phối của hai món nguyên liệu này là không đổi, thì căn bản không thể tạo ra sự mất cân bằng, vì thế cho nên có thể coi thường kích thước của mỗi miếng nguyên liệu sau khi thái. Như vậy là sai lầm! Bởi vì cái quan trọng ở đây là tiết diện tiếp xúc của các món nguyên liệu, chứ không chỉ là số lượng cho vào! Nếu như kích cỡ thái không đều nhau thì chính là tiết diện tiếp xúc của chúng đã bị sai lệch rồi, và như thế số lượng chất tiết ra của mỗi nguyên liệu sẽ không thể đều nhau được. Từ đó mà tạo nên sự khác biệt về vị giác trong món ăn... Tóm lại, Cung Bảo Kê Đỉnh chú trọng ở kĩ thuật thái!”

Tiểu Phàm đọc xong đoạn này cũng sửng sốt. Món ăn gì mà yêu cầu quá thế. Như vậy không phải đúng như giới thiệu ban đầu sao? Một li cũng không được phép sai lệch! Bây giờ hần mới hiểu hóa ra kĩ thuật thái yêu cầu của món này không phải là phô trương gì cả, mà đơn giản chỉ là thành phần nấu yêu cầu phải như vậy mà thôi. Nếu không căn bản là nấu không ra được một món gì.

Hần thở dài, cầm đĩa Cung Bảo Kê Đỉnh thành phẩm đầu tiên của mình ném vào thùng rác!

Thu dọn lại đôi chút phòng bếp, rửa dụng cụ bếp xong, Tiểu Phàm đi ra sân trước.

- Muộn thế này rồi à? Hừm... nấu ăn mà cũng mất nhiều thời gian quá. May là mình cũng mua một vài cái bánh Thủy Liên rồi...

Đoạn, Tiểu Phàm cầm vài cái bánh Thủy Liên về phòng ngủ.

Sau khi tắm xong, Tiểu Phàm mặc tạm một chiếc quần đùi hần tự chế vào, rồi vào bàn ăn bánh Thủy Liên. Thực ra cái quần này vốn là quần dài, nhưng vì thấy bất tiện, nên Tiểu Phàm đã lấy kéo cắt hai ống của nó đi, làm thành một chiếc quần đùi tiện cho việc ở nhà hơn.

“Ừm... có lẽ tối nay phải thử luôn phương pháp tâm tưởng thao luyện mới được. Với lại cũng một thời gian rồi chưa có tu luyện nữa. Dính hết việc này tới việc khác...”, vừa ăn Tiểu Phàm vừa tự nhủ.

- HẾT CHƯƠNG 39 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tâm tưởng thao luyện

U u u u...

Gió chảy qua từng kẽ lá, từng cành trúc đứng san sát nhau, tạo thành âm điệu thanh bình của đêm tối.

Dưới một mái đình nhỏ, một người thiếu niên nửa thân trên xích lõa, đang bình tâm thiền định với những nhịp thở đều đặn...

Người này chính là Lâm Tiểu Phàm.

Nơi này là hậu viện của tiểu viện 406. Tiểu Phàm vốn định tu luyện ngay trong phòng ngủ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hần lại chọn nơi này. Có lẽ là vì nơi này cho hần cảm giác bản thân sẽ giống như cao nhân tu luyện trong các bộ phim mà hần từng xem ở kiếp trước vậy. Nghe qua thì có phần trẻ con nhưng chỉ đơn giản là hần cảm thấy “hay hay” khi làm vậy cho nên hần muốn làm như vậy mà thôi. Hơn nữa hần cũng cho rằng tâm trạng khi tu luyện là rất quan trọng. Nếu hần cảm thấy thoải mái thì biết đâu kết quả tu luyện của hần sẽ tốt hơn cũng nên...

Lúc đầu trong đình này có một bộ bàn ghế nhỏ, nhưng vì cảm thấy không tiện, nên hần đã chuyển chúng ra ngoài, và thay bằng một chiếc bồ đoàn mà hần mua lúc trước ở chợ. Hiện tại trong tiểu đình chỉ còn một chiếc bồ đoàn bằng cỏ mà thôi...

“Hítttt... thở...”, Tiểu Phàm bắt đầu điều chỉnh hơi thở của mình...

“Lôi... Âm... Kết!...”, hần lẩm nhẩm trong đầu và bắt đầu kết ấn.

“Linh... Khí... Thu!...”

Liên tục là những ấn pháp kì lạ. Tay Tiểu Phàm càng kết ấn càng nhanh, càng kết càng mau. Dường như đối với hần những ấn pháp này đã quá quen thuộc rồi, thực sự chẳng cần suy nghĩ hần cũng có thể dễ dàng bắt ấn thành công mà không sai một động tác nào...

Nhị hợp đồ hình nơi trái tim Tiểu Phàm dần sáng lên, hai màu ngân – hắc chớp động không ngừng, đặc biệt nổi bật trong đêm tối tĩnh lặng của tiểu viện này.

Không gian vẫn một mảnh yên tĩnh như vậy. Nhưng nếu có thể nhìn thấy nguyên tố quang, toàn bộ mọi thứ xung quang Tiểu Phàm lại hoàn toàn không yên tĩnh chút nào cả. Dòng chảy nguyên tố và nguyên tố quang cầu hai màu hắc, ngân đang không ngừng vờn quanh thân thể hần. Từ đó, vô số những tia linh khí Lôi Đình và Hắc Âm, giống như những sợi tơ, quấn lấy ấn pháp của Tiểu Phàm, rồi nhanh chóng tiến vào trong nội thể hần.

Xoẹt... xoẹt... u... u...

Lôi Đình và Hắc Âm linh khí sau khi tiến vào cơ thể Tiểu Phàm, liền theo sự điều động của hần tiến vào trung tâm trái tim. Nhưng, khi chúng vừa tiến vào tới nơi, lập tức bị Nguyên tố hạch của Tiểu Phàm hấp thu lấy. Mỗi lần một tia linh khí bị hấp thu, nguyên tố hạch lại như bị xúc động, không ngừng run rẩy, bay qua bay lại tại trung tâm trái tim.

Sau hai canh giờ, Tiểu Phàm mở mắt ra, giải thủ ấn đang kết, rồi thở nhẹ một hơi:

- Xem ra còn cần phải tu luyện một thời gian nữa thì mới có khả năng đả phá đường kinh mạch thứ hai được...

- Ahaaaa...

Tiểu Phàm vươn vai, rũ người cho thoải mái.

Hắn phấn khích tự nhủ: “Đến lúc thử phương pháp đó rồi...”

- Nơi này...

Tiểu Phàm ngẩng nhìn xung quanh...

Hắn hiện đang ở trong một căn phòng hết sức quen thuộc. Trên trần nhà là một chiếc đèn chùm pha lê thiết kế hết sức cầu kì, nhẹ tỏa ra những tia sáng ấm áp. Bên trái là cánh cửa sổ đã buông rèm sa – tanh do chính tay hắn chọn cho nàng. Vẫn là hoa văn ấy, vẫn là chiếc đèn bàn ấy, vẫn là chiếc bàn trang điểm màu trắng...

- Tiểu Phàm, anh dậy sớm vậy làm gì?

Một giọng nói thiếu nữ còn ngái ngủ bỗng vang lên bên tai hắn.

Tiểu Phàm nghe thấy âm thanh ấy, cả người giống như bị định thân...

- Tiểu Nguyệt?

Giọng hắn run rẩy một cách không thể tự chủ.

Khó khăn liếc mắt sang, hắn dường như không dám tin vào hình ảnh trước mắt mình. Nàng?... Là nàng!

Thấy biểu hiện kì lạ của Tiểu Phàm, Trần Nguyệt nhú mày, nũng nịu hỏi:

- Anh sao vậy?

Tiểu Phàm bần thần, không đáp.

Trần Nguyệt nghiêng đầu, hai tay choàng sang ôm lấy cổ hắn, hỏi lại:

- Tiểu Phàm, sao vậy?

Hai dòng lệ tuôn ra từ đôi mắt hắn, Tiểu Phàm cười...

Nhưng nụ cười của hắn khổ sở quá, dường như trong một cái nhoen miệng kia hàm chứa cả thiên đốn, ngàn bi vạn.

Tiểu Phàm đưa bàn tay lên vuốt tóc mai của Trần Nguyệt, khẽ nói:

- Trần Nguyệt, anh nhớ em lắm!

Trần Nguyệt không hiểu, hỏi:

- Anh kì lạ quá... Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tiểu Phàm mỉm cười, nói mà như tự nhủ:

- Thực quá! Chỉ tiếc đã là giả thì chẳng thể là thật...

...

Crắc... Crắc...

Từng âm thanh nhức nhối vang lên, như cửa vào trái tim Tiểu Phàm.

Bắt đầu là bức tường, rồi tới chiếc đèn chùm... tất cả nhanh chóng mờ dần, rồi biến mất!

- Tiểu Nguyệt, anh sẽ tìm em...

Tiểu Phàm run rẩy hôn lên trán người con gái mà hắn yêu thương nhất. Và khi hắn mở mắt ra, xung quanh chỉ còn lại là một vùng trắng xóa vô định...

Tiểu Phàm nhẹ lau đi vài giọt nước mắt còn vương trên mi. Hắn hít sâu một hơi, nói khẽ:

- Cũng không phải là quá khó...

“Tâm tưởng thế giới thực ra chính là tiềm thức thế giới của con người. Vì thế khi bắt đầu tiến vào tâm tưởng thế giới, người ta sẽ phải đối mặt với chính tiềm thức của bản thân mình. Cái gì trong tiềm thức của người sẽ náu giữ người vô cùng. Cái gì náu giữ người nhất sẽ chính là cái nằm trong tiềm thức của

ngươi! Muốn tiến vào trạng thái tâm tưởng thực sự, cũng chính là trạng thái mà ngươi có thể tự do điều khiển tâm tưởng thế giới của mình, thì ngươi phải vượt qua tiềm thức! Chỉ khi nào ngươi không còn bị mắc kẹt trong ảo cảnh của tiềm thức thì ngươi mới có thể tiến hành tâm tưởng tu luyện. Nếu ngươi làm không được thì đừng mong có thể tu tập theo phương pháp này của ta.”

Những dòng chữ trong cuốn sách cũ kỹ như hiện lên lần nữa trong đầu Tiểu Phàm.

- Đó chính là ảo mộng sao?...

Vừa lẩm nhẩm, ánh mắt hắn lại hướng vào vô định. Dường như nụ cười của Trần Nguyệt lại lần nữa hiện ra trước mắt hắn.

Tiểu Phàm lắc đầu, cười cười, rũ bỏ những suy nghĩ viển vông của bản thân mình.

- Bắt đầu thôi!

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Tiểu Phàm hứng khởi nói lớn.

Hắn nhắm mắt lại và lẩm nhẩm:

- Dao bếp...

Những cảm giác và kí ức về con dao bếp mà hắn sử dụng liên như một thước phim tua ngược, ủa về trong tâm trí hắn.

Tiểu Phàm mỉm cười, mở mắt ra... Trong tay hắn đã nắm một con dao lưỡi cong, dài đúng bảy thốn!

- Hắc hắc... cảm giác thú vị thật! Đây đúng là thế giới của ta.

Tiểu Phàm thích thú tung tung con dao trong tay.

Bàn bếp, chảo, đĩa, thìa, bát, gà, Tiểu Ngư Tảo, Ô quả,... tất cả những gì hắn muốn tượng đều kì diệu xuất hiện từ hư không...

- Quả nhiên là muốn cái gì có cái đó...

Tiểu Phàm nhìn những thứ mình vừa “tạo” ra, hứng chí nói.

Hắn hất tay một cái, toàn bộ lại biến mất, chỉ giữ lại con dao làm bếp trong lòng bàn tay.

- Được rồi, luyện tập thôi.

Tiểu Phàm nhắm mắt...

Dừ dừ...

Một trụ nhẵn to bằng cánh tay của hắn, bắt đầu trồi lên từ mặt đất.

Đây là một cây cột làm từ gỗ thông bình thường, nhưng phía trên lại có những hình vẽ khá đặc biệt. Trên đó có in họa tiết bàn cờ. Mỗi ô, mỗi ô đều có kích thước chuẩn xác bằng nhau. Tại giao điểm của các đường thẳng trắng lại có các nút chấm nổi gồ lên được đánh dấu màu đen. Các ô vuông này khá to, kích thước chính bằng hai phương xích (khoảng 25 centimet vuông).

Tiểu Phàm tiến gần đến chiếc cột... Tay phải cầm dao, tay trái để sau lưng, dáng người thẳng tắp, vai phải hướng tới chiếc cột, hắn tiến lên một bước...

Vút...

Một dao cực nhanh được chém ra. Trên thân cột lập tức xuất hiện một vết khắc mỏng.

Tiểu Phàm nhìn vết khắc mình vừa tạo ra, lắc đầu:

- Xem ra đúng là khó thật.

Trên thân cột có một vết khắc sâu độ một phân (khoảng 3 milimet), dài khoảng hai thốn (khoảng 6 centimet) nằm vắt qua một đường kẻ trắng.

Trong cuốn sách cũ của Sĩ Thục Lão Quái có hướng dẫn cách luyện tập kĩ thuật thái của Đĩnh gia rất tỉ mỉ. Cách luyện tập kĩ thuật dụng dao này nói ra cũng rất đơn giản, chẳng qua chính là tập chém dao lên cột sao cho thật chuẩn mà thôi. Sách nói: “kĩ thuật thái trọng ở một chữ chuẩn”. Các ô bàn cờ trên chiếc cột kia chính là mục tiêu của những nhát chém. Yêu cầu của việc luyện tập chính là ra tay sao cho nhát chém hẳn trên cột phải nằm gọn trong một ô bàn cờ. Trăm nhát phải trăm đường hoàn toàn thuộc vào ô bàn cờ, không đường chồm lên các đường vạch. Nhưng đó chỉ là yêu cầu ban đầu. Sau khi đạt được trình độ đầu tiên này, cần nâng khả năng dụng dao lên bằng cách thay đổi mục tiêu. Ở đẳng cấp thứ hai này, cần luyện sao cho nhát chém sử dụng phải trùng với đường kẻ trắng, mà không được phép phạm vào diện tích của ô bàn cờ. Sau khi làm chủ được vị trí đường chém, thì cần điều chỉnh tới độ dài đường chém. Yêu cầu của phương pháp này, là không chế sao cho đầu và cuối đường chém đều phải trùng vào hai nút thắt bàn cờ. Cũng tức là nói, một đường chém chỉ được phép dài bằng một cạnh của ô vuông mà thôi. Sau khi làm được những yêu cầu trên, người tu tập lại tiếp tục nâng mức

độ khó của bài tập lên một tầm cao khác bằng cách thu nhỏ kích cỡ của ô vuông lại! Làm như vậy, yêu cầu về độ tinh chuẩn của mỗi đường dao sẽ tăng lên rất lớn. Độ khó sẽ tăng lên tùy thuộc theo tỉ lệ rút nhỏ các ô bàn cờ trên chiếc cột. Cứ như thế, đến khi nào, người tu luyện có thể biến con dao bép trở thành ngón tay của bản thân mình mà tùy tâm sử dụng, tiến thoái dễ dàng, lên xuống một li không lệch, sâu nông nghĩ là làm được,... thì có thể coi là có thành tựu ban đầu! Còn nếu muốn tinh thông kỹ thuật thái của Đỉnh gia thì cần phải đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục, với mọi nguyên liệu dù đã thấy, hay chưa đều phải xất nhỏ được theo ý muốn của bản thân mình! Và chỉ có một cách là mài dũa trừu nghệ vô số lần thì mới có thể tiến bộ trong kỹ thuật này.

Tiểu Phàm vừa rồi thử tập trung chém ra một dao sao cho nó nằm gọn được trong một ô bàn cờ, nhưng quả thực là hắn đã thất bại hoàn toàn! Một đường dao vừa rồi đã nằm lệch sang một ô so với vị trí mà hắn nhắm tới, đó là còn chưa kể, nó không hề nằm trọn trong một ô mà còn chéo một đường cắt qua đường kẻ trắng nữa...

Tiểu Phàm lắc mình một cái để thả lỏng cơ thể và lại tiếp tục lao đầu vào tập luyện.

Xéo... xéo... xéo...

Liên tiếp những đường dao thoăn thoắt cắt vọt qua khoảng không, tạo nên những nét khắc ngắn dài khác nhau trên chiếc cột bàn cờ.

Hắn không ngừng nghỉ, một đường, lại một đường,... một nghìn đường, hai nghìn đường,... hàng ngàn nhát dao, rồi hàng vạn nhát dao, mỗi nhát đều tập trung toàn bộ tâm trí...

Xat...

Lưỡi dao trong tay người thiếu niên liếm lên mặt chiếc cột, tạo nên một đường khắc sắc lẹm.

Tiểu Phàm dừng tay, nhìn lại vết dao chém của bản thân mình.

- Gần được rồi... chỉ chờm ra một chút thôi.

Hắn vui mừng đánh giá một dao kia.

Vung vung tay, hắn hơi ngạc nhiên nhìn xuống hồ khẩu đã sưng tấy:

- Trong tâm tưởng mà cũng đau môi nữa sao?

Bỗng nhiên...

Không một tiếng báo trước, chiếc cột trước mắt Tiểu Phàm dần biến mất. Rồi bàn tay đang nắm dao của hắn bỗng thấy nhẹ hẫng...

- Hết thời gian rồi ư?

Tiểu Phàm liền đoán ra mọi chuyện.

...

Mở mắt ra, hắn lảo bầm:

- Thời gian tâm tưởng trôi nhanh quá...

Tiểu Phàm đứng dậy, định rời khỏi hậu viện để về phòng, thì...

- Bịch!, hắn lao đảo, ngã khuỵu xuống mặt đất!

“Cái gì thế này? Choáng quá... Tay phải cũng đau buốt nữa?... Đây chính là tác dụng phụ của tâm tưởng thao luyện sao?”, vừa lắc đầu lấy lại tinh tảo, hắn vừa tự hỏi.

Cố gắng ổn định lại thân hình, Tiểu Phàm khoanh chân, xếp bằng...

“Lôi... Âm... Kết... Linh... Khí... Thu!”, dù rằng có phần chậm chạp, nhưng hắn cũng kết xong ấn pháp.

Xẹt xẹt xẹt...

Không ngờ xung quanh Tiểu Phàm đột ngột xuất hiện những tiếng động kì lạ.

Sáng! Phái! Là ánh sáng ngân sắc xuất hiện!

Thực không ngờ việc tu luyện của hắn hấp dẫn linh khí xung quanh tới mức gây ra dị tượng như thế này. Nếu để có người nhìn thấy linh khí vì hắn mà hóa thực tượng (hiện tượng thấy được) thì không biết người ta sẽ kinh hoàng tới mức nào. Chỉ sợ hắn sẽ bị người ta bắt về tra khảo về công pháp mà hắn tu luyện bằng đủ hình thức tra tấn cũng không chừng.

Phải biết rằng dù là công pháp tu luyện cao cấp cũng rất khó có thể tạo nên dị tượng tới mức này. Bởi lẽ con người khi hấp thụ linh khí chỉ có thể hấp thụ một lượng rất nhỏ so với lượng linh khí tồn tại trong tự nhiên tại thời điểm ấy. Mà vì thế thì linh khí sẽ chỉ tập trung quanh tu luyện giả dưới dạng nguyên tố quang vô hình mà thôi. Nhưng trong những hoàn cảnh nhất định, thì nguyên tố quang đủ dày đặc tập trung quanh tu luyện giả sẽ tạo thành thực tượng. Cái gọi là thực tượng thực chất là việc linh khí tụ tập rất nhiều quanh một điểm trung tâm, từ đó mà tạo ra hiện tượng thực tế của nguyên tố ấy. Việc lửa hay nước được tạo ra ở chiếc bồn tắm mà Tiểu Phàm đã sử dụng ở khách điểm của Bao huynh cũng là một loại thực tượng. Có điều thực tượng được tạo ra trong trường hợp đó có sự tham gia của trận pháp, vì thế nó không chỉ là kết quả của việc linh khí tụ tập với mật độ đậm đặc mà còn là do sự chuyển hóa của trận pháp mà tạo ra. Vì lẽ đó, bản chất của loại thực tượng này với loại thực tượng mà Tiểu Phàm tạo ra là không hoàn toàn giống nhau. Tóm lại, thực tượng được tạo ra trong quá trình tu luyện đại biểu cho việc kẻ tu luyện đã thành công trong việc hấp thụ một lượng lớn linh khí thuần nguyên tố! Và, cũng tức là nói, tốc độ tu luyện của y có khả năng vượt bậc tăng trưởng trong thời gian ngắn! Tu đạo chính là gian truân, chính là tiêu tốn thời gian vô cùng, vì thế nếu tốc độ tu luyện được cải thiện cũng chính là tốc độ bước đi trên con đường tới đỉnh cao ấy đã được tăng lên. Không gì khác, đó chính là điều mà mọi tu đạo giả đều thêm muốn...

Cũng may, tiểu viện của Tiểu Phàm vốn rất biệt lập, yên tĩnh, hơn nữa giờ lại là ban đêm, cho nên có lẽ không có một ai nhận biết được hiện tượng mà hắn gây ra...

“Cái gì thế này? Lượng linh khí thực đáng sợ! Đường như... đường như... toàn bộ cơ thể của ta đang cực kì đói khát. Bao nhiêu Linh khí vừa vào tới cơ thể, chưa cần ta dẫn dắt, đã tự động chạy thẳng tới nguyên tố hạch để cho nó hấp thụ...”, Tiểu Phàm kinh ngạc cảm nhận nội thể của mình. Hắn căn bản không hề biết dị thực tượng đang xảy ra ngay bên ngoài cơ thể của hắn.

Thực chất, nếu là bình thường, tốc độ hấp thụ linh khí của hắn không thể đạt tới mức độ này được. Nhưng... mấu chốt chính là tâm tưởng thao luyện, hay nói đúng hơn là tác dụng phụ của phương pháp ấy và Ma Kinh! Tác dụng phụ của tâm tưởng thao luyện chính là khiến cho tu đạo giả bị mệt mỏi vô cùng, kể cả là tâm trí hay thể xác. Điểm đáng nói ở đây là không chỉ tâm trí mà cả thể xác cũng bị ảnh hưởng. Vốn tâm tưởng thao luyện chỉ là hoạt động tâm tưởng nhưng nó thực tới độ có thể thông qua não bộ làm co giật các cơ, từ đó mà ảnh hưởng tới cả thể xác của người tu tập. Vì đặc điểm đó, kết hợp với Ma Kinh – một công pháp lấy khí luyện thể độc nhất vô nhị, mà Tiểu Phàm đã tạo được thực tượng trong khi tu luyện. Có thể hình dung, cơ thể của Tiểu Phàm sau khi trải qua một đợt tâm tưởng thao luyện sẽ bị cạn kiệt sức lực mà rơi vào trạng thái giống như một người đói ăn vậy. Và... thức ăn bồi bổ lại trạng thái cho hắn thích hợp nhất chính là linh khí! Cơ thể hắn là cơ thể của một luyện thể giả, nếu hắn luyện tập cơ nhục theo cách thông thường như các luyện thể giả khác ngay sau khi rơi vào trạng thái mệt mỏi thì một chút lợi ích hắn cũng không có, mà ngược lại có khi còn rơi vào trạng thái suy nhược quá độ nữa. Hoặc, nếu giả hắn là một luyện khí giả, thì dù cơ thể hắn thêm khát linh khí thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng không thể tu luyện được, bởi lẽ nếu hắn hấp nạp linh khí vào thời điểm ấy, cơ thể hắn sẽ vì không chịu nổi áp lực mà bị phá nát ra ngay lập tức! Nhưng... Tiểu Phàm lấy khí luyện thể lại xảo hợp mà tạo ra một trạng thái phù hợp có một không hai. Hắn hấp thụ linh khí để rèn luyện từng tế bào, đồng thời cơ thể lại đủ sức chịu đựng áp lực, và vì thế mà hoàn hảo hấp thụ linh khí với cường độ lớn hơn bình thường! Linh khí đi vào cơ thể hắn sẽ lập tức chuyển thành Thần Ma Lực mà chạy đi khắp nội thể, tu sửa lại những tổn hại của cơ nhục đang có. Phải nói rằng, có lẽ cả thiên hạ này, chỉ mình Tiểu Phàm là có khả năng lợi dụng tác dụng phụ của kĩ thuật tâm tưởng thao luyện để tạo ra lợi thế trạng thái tu luyện cho mình mà thôi...

Hắn không phải là tự nhiên mà nảy ra ý tưởng sau khi tu tập tâm tưởng thao luyện lại lập tức tu luyện ngay. Mà, hắn chính là dựa theo những cuốn sách tiên hiệp trước đây hắn từng đọc. Trong một số cuốn tiểu thuyết tiên hiệp cũng có nhắc tới lí thuyết về tình trạng “đói khát” của cơ thể, và nhân vật chính trong truyện cũng thường dựa vào trạng thái ấy để đẩy nhanh tốc độ hấp thụ linh khí. Có điều... Tiểu Phàm chẳng qua là đã gặp may mắn mà bản thân hắn không hề ý thức được mà thôi. Nếu hắn không may mà không có Ma Kinh thì có thể cơ thể hắn đã tiêu tùng rồi! Vì vậy, Tiểu Phàm chính là đã ở trong vòng đánh cược mà không biết, lại là may mắn vượt qua mà không hề hay...

...

Trong đêm tối, hai luồng tinh quang đột ngột xuất hiện...

Sau khi mở mắt, Tiểu Phàm vui sướng xem xét lại trạng thái cơ thể mình.

“Hiệu quả tu luyện tăng lên nhanh gấp rưỡi so với bình thường. Đặc biệt là về việc rèn luyện cơ nhục. Bình thường chỉ có thể hấp thụ linh khí, biến thành Thần Ma Lực bồi bổ nguyên tố hạch, rồi sau mới đem số Thần Ma Lực ấy đi trui rèn toàn bộ cơ thể theo các vòng kinh mạch, nhưng lần này Thần Ma Lực một bộ phận trong quá trình lưu chuyển tới tim, đã tự động được cơ nhục hấp thụ rồi. Không ngờ lại đạt hiệu quả nhất tiễn hạ song điều thế này!”, Hắn thầm tự đánh giá.

Tiểu Phàm đứng dậy, ngáp dài một cái, nói:

- Nhưng mà tâm trí mệt mỏi thật. Buồn ngủ không chịu nổi...

Vừa dụi dụi mắt, Tiểu Phàm vừa rảo bước tiến về phòng ngủ.

...

“Hắc hắc... đệ tử tương lai này của ta cũng lắm bí mật quá đi. Lần đầu thực hành tâm tưởng thao luyện liền phá vỡ ngay ảo mộng, lại còn duy trì được tới hai phần ba canh giờ nữa. Đúng là tinh thần lực mạnh tới bất thường! Bản thân ta trước kia cũng không có bằng. Lại còn cái thực tượng vừa rồi nữa. Sao nó làm được nhỉ?”, Một bóng người vừa lướt đi vừa ngẫm nghĩ. Không ngờ hướng y vừa rời khỏi chính là tiểu viện 406!

- HẾT CHƯƠNG 40 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Khai giảng

- À...

Tiểu Phàm vươn vai, tụt xuống giường.

Trong tâm trạng vui vẻ, hắn vừa lấy khăn chuẩn bị rửa mặt buổi sáng, vừa vắn vơ huyết sáo...

“Đêm qua tu luyện thật đã quá. Đêm nay lại có thể tiếp tục rồi. Nếu cứ duy trì như thế này, chỉ tầm mười ngày nữa là có cơ hội đã thông đệ nhị kinh mạch thôi...”, Tiểu Phàm đưa khăn lên, hứng chí tự nhủ.

Tiểu Phàm mở cửa sổ, nhìn ra ngoài trời:

- Chắc giờ là đầu giờ tỵ rồi... (khoảng chín giờ sáng)

Hắn lại tiến tới chỗ tay nải để trên bàn, lấy hai cái bánh Thủy Liên mua sẵn từ hôm qua ra, chuẩn bị ăn sáng...

Thấy một cuộn giấy để bên cạnh, Tiểu Phàm tiện tay cầm lên xem:

- Đây không phải là lịch học mà Lam sư huynh đưa ta hay sao? Mở ra xem nào.

Miệng ngòm ngoàm một miếng lớn bánh Thủy Liên, mắt hắn lướt qua tờ giấy...

Hắn nhíu mày, ngạc nhiên: “Tuần sau bắt đầu à? Vậy không phải là ngày mai sao?!”

Nuốt cái “ức” chỗ còn lại của cái bánh, Tiểu Phàm tiếp tục xem lịch học. Nói là lịch học chi bằng nói đó là giấy báo thi đúng hơn.

“Bắt đầu từ ngày thứ hai, Thương Lan Lịch, ngày 25 tháng 01 năm 1015, năm nhất học viên chính thức bắt đầu năm học.

Thời gian: đầu giờ Thìn (bảy giờ sáng).

Nơi tổ chức khai giảng: Hội trường Lưu Trầm Hương tại Học viện trung tâm.

Học viên năm nhất bắt buộc phải mặc đồng phục của Học viện đã phát và mang theo lệnh bài thân phận của mình. Ngoài ra, học viên có thể mang theo vũ khí của bản thân (nếu có), nhằm phục vụ cho việc phân môn học và khảo nghiệm môn học.

Học viên chưa có Vô Cực tộ phải đến Tài Các để đổi lấy ít nhất 20 Vô Cực tộ để làm phí khảo nghiệm môn học.

Sau khi tổ chức khai giảng, học viên năm nhất sẽ bắt đầu khảo nghiệm môn học và chính thức bắt đầu học tập ngay trong ngày!”

Đọc xong, Tiểu Phàm liền nhíu mày:

- Vô Cực tộ đóng phí thì ta đã có tiền trợ cấp rồi. Còn vũ khí thì căn bản là chẳng có cái nào gọi là thuận tay thực sự cả. Song kiếm lần trước tí thì với Uất Trì Lạc Nhận có sử dụng thì chẳng qua là bắt đắc dĩ thôi. Còn cái khảo nghiệm môn học kia? Cái này đáng lo đây... Không biết khảo nghiệm môn học này có kiểm tra kiến thức không nhỉ? Nếu có thì chỉ sợ...

Hắn vốn đã cảm thấy lo ngại vì vốn kiến thức của bản thân mình, nhưng bây giờ lại càng lo lắng hơn rồi. Mười ba năm sinh sống của hắn ở kiếp này vốn chủ yếu chỉ là ở trong không gian đen tối im lặng với Phạm Nhất Tiêu mà thôi, cho nên kiến thức mà người của thế giới này cho là phổ thông, thì với hắn lại là một khoảng trống to tướng!

- Nhưng mà thôi, đành vậy. Bây giờ có lo lắng cũng chẳng giải quyết được gì... Tội nay có lẽ không thể thực hành Tâm tướng thao luyện rồi. Nếu không có lẽ mai sẽ đến muộn mất... Ấy!... - Tiểu Phàm đột nhiên nảy ra một ý nghĩ - ... ở thế giới này có đồng hồ báo thức không nhỉ?!

Nghĩ cái là làm, Tiểu Phàm đứng dậy, mặc đồ, rồi vội vàng ra khỏi tiểu viện, hướng đến khu vực trung tâm mà chạy đi.

- Lão bá, xin cho hỏi ở đây có bán loại dụng cụ dùng để... ừm... hẹn giờ không vậy?

Tiểu Phàm ghé vào một sạp hàng bán linh phẩm mà hắn không biết là thứ gì, hỏi thăm.

Lão giả ngược đôi mắt mờ đục lên, mỉm cười:

- Ý tiểu huynh đệ là thời kế hà? (thời kế tức là đo, tính thời gian)

Tiểu Phàm vui mừng ra mặt, đáp:

- Dạ phải!

Lão già chỉ tay, nói:

- À, thế thì đi đến góc phố đằng kia, rẽ vào cái ngõ nhỏ đó, có một cửa hàng bán thời kế đấy.

- Đa tạ lão bá.

Tiểu Phàm nói lời cảm tạ, rồi tiến đến cửa hàng đã được chỉ.

...

Bước ra từ con ngõ, Tiểu Phàm hứng thú xem xét một món đồ nhỏ trên tay, lăm lăm:

- Cái thời kế này bề ngoài khá giống đồng hồ ở địa cầu, chỉ là có lẽ cấu tạo hoạt động chắc là khác nhiều...

Trên tay hắn là một chiếc bề dầy bằng kim loại, xem qua thì hơi giống một chiếc đồng hồ quả quýt gắn dây. Trên bề mặt tấm bề dầy cũng có kim giờ, kim phút, kim hẹn giờ và các số từ một tới mười hai biểu trưng cho mười hai giờ, hai giờ ứng với một canh. Bên cạnh có hai núm vặn, mà theo người bán hàng giải thích, là hai núm dùng để hẹn giờ và chỉnh thời gian. Nhưng, phía dưới bề dầy lại có cừu sắc hoa văn rất kì lạ, ngoằn ngoèo, nối liền nhau. Tại trung tâm thì có một viên ma tinh hạch nhỏ tí màu đỏ. Người bán hàng có giải thích công dụng của viên ma tinh hạch này cho Tiểu Phàm, đại ý thì có thể hình dung nó giống như là viên pin của đồng hồ ở địa cầu vậy.

Vừa đi, hắn vừa vui thú ngắm nhìn cái thời kế trị giá một trăm hai mươi Vô Cực tệ của mình. Bỗng nhiên...

- Vị cô nương xinh đẹp này, đi uống trà với ta đi ha...

Một giọng nam từ đột nhiên vang lên khiến Tiểu Phàm để ý.

Tiểu Phàm nhìn sang thì thấy ba tên nam nhân đang hòa nhau, vây quanh, trêu ghẹo một người con gái bên đường.

- Ài... Lại cái cảnh muôn thừa này à? Không phải chuyện của mình, tốt nhất là không can thiệp vào.

Tiểu Phàm nhìn thấy, thờ dãi, lăm lăm:

- ...chắc lúc nữa là có kẻ đóng vai “anh hùng cứu mỹ nhân” thôi.

- Á... Các người làm gì vậy? Đây là vùng trung tâm Học viện đó...

Một tiếng hét níu bước chân của Tiểu Phàm lại. Hóa ra ba tên nam tử đó đã đụng chân đụng tay với vị cô nương kia, khiến nàng ta hoảng sợ phát thét lên.

- Ha ha ha... Thế thì sao nào?

Tên nam tử vừa rồi cười ha hả, giọng điệu trêu ghẹo mười phần rõ ràng.

Quyền đầu Tiểu Phàm hơi siết lại...

“Chết tiệt! Lần này đụng con ông cháu cha rồi!”

Vừa quay lại, hắn vừa chán nản nghĩ thầm.

Hắn là kẻ thông minh, tất nhiên nhận ra kẻ dám làm chuyện lang sói giữa khu trung tâm Học viện tại cái thời điểm “thanh thiên bạch nhật” này hẳn phải có thân phận bất phàm. Lại còn một câu nói “Thế thì sao nào?” của tên kia... Chắc chắn hẳn là “hoàng thân quốc thích” chứ chẳng sai! Dù rằng Tiểu Phàm chẳng phải anh hùng chính nghĩa, nhưng, bộ dạng của mấy tên kia thực làm hắn chướng tai gai mắt đến độ không chịu nổi.

Đang chuẩn bị ra tay, đột nhiên Tiểu Phàm khựng lại.

“Giữa khu trung tâm Học viện?... Đúng rồi! Đây là khu trung tâm Học viện!”, Tiểu Phàm chợt nhận ra một điểm tương như vô nghĩa nhưng lại quan trọng vô cùng.

Nơi này chính là nơi trọng yếu nhất Vô cực viện - trung tâm khu vực, nhưng đồng thời cũng là nơi “mạnh” nhất! Nói “mạnh” nhất chỉ bằng nói là nơi tập trung chiến lực thực sự của Vô Cực Học viện thì chính xác hơn. Hà Anh khi trước đi cùng đám người Tiểu Phàm đã giới thiệu những thế lực ẩn tàng đặc biệt của khu vực này. Chính vì đây là nơi tập trung những thần bí nhân vật như vậy, cho nên Tiểu Phàm mới cảm thấy kì lạ mà đột ngột dừng tay. Điều hắn không hiểu chính là: thần bí nhân của nơi này đâu!? Không sai! Dù là những thần bí nhân ấy không muốn lộ mặt, nhưng họ chắc chắn cũng sẽ có cách ra tay theo đúng hai từ “thần bí” đó. Căn bản vài ba tên nam tử, dù có thân phận thế nào đi nữa kia, không thể thích làm gì thì làm ở nơi này được. Việc

mấy tên đó thực hiện bây giờ chính là vô hình chung đã và một cái thật mạnh vào sĩ diện của những thần bí nhân nơi này rồi!

Tiểu Phàm đứng lại, nhìn ngó xung quanh...

Một vài người đứng lại ngó nghiêng, nhưng rồi lại tùm tùm cười, rồi đi. Một vài người đang ngồi ở lầu hai một quán trà bên kia đường đang hứng thú nhìn xuống cảnh tượng phía dưới. Lại có một lão giả đang bán vịt quay ở gần đó cũng dường như không hề tỏ ra lo lắng cho vị cô nương kia, mà ngược lại còn cười cười nhìn trằng cảnh đó nữa...

- Quái vậy...

Tiểu Phàm nhú mày.

Hắn lại quay sang nhìn bốn người kia.

Một tên nam tử trong ba tên xoa xoa tay, ánh mắt như có đục hòa, hết lướt lên lại lướt xuống cơ thể cô nương kia. Tên này tướng mạo xem cũng có thể nói là điển trai, nhưng cặp mắt hắn thì hơi nhỏ, khiến cho người ta dễ có cảm nhận không được tốt lắm về y. Có lẽ y chính là đầu lĩnh trong nhóm. Hắn cười dâm dăng, nói:

- Hắc hắc... tiểu mỹ nhân... tối này nàng đến hầu ta đi nha! Ta hứa sẽ có phần thưởng xứng đáng mà.

Vị cô nương kia, ánh mắt sợ hãi, lấy hai tay tự ôm lấy mình như thể vì tin rằng làm vậy mà có thể bảo vệ được bản thân. Hoa dung hoảng hốt, nàng hét lên:

- Đùng hòng. Tên... tên... tên vô sỉ!

Cô nương này chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, đường nét còn có phần thơ ngây. Khuôn mặt tròn trịa, bầu bĩnh, đáng yêu. Khuôn môi chúm chím phớt hồng. Đôi mắt to tròn, lấp lánh, lúc này đã uồn ướt nước, lại càng thêm phần động lòng người... Tóm lại, người qua đường, chỉ nhìn một cái, cũng sẽ vì sự khả ái của nàng ta mà nhịp bước phải chậm lại đôi phần.

Sau khi nhìn thấy chân diện mục của cô nương kia, Tiểu Phàm gật gù:

- Thảm nào... Đúng là một tiểu mỹ nhân đi.

Tên nam tử kia nghe mắng chửi mà không hề để ý, ánh mắt vẫn dán chặt lên thân thể người đối diện, đồng thời, tay phải chậm rãi đưa tới phía trước.

Tiểu mỹ nhân kia lùi lại thì đã tới chân tường. Nàng run rẩy cảnh báo:

- Ngươi không được lại đây! Nếu không... nếu không...

- Nếu không thì sao, tiểu mỹ nhân?...

Tên kia cười khà ố.

Tiểu Phàm thấy tay hắn vươn ra, đã gần vuốt tới gò má tiểu cô nương nọ rồi...

“Chết tiệt! Phải ra tay thôi... Quái lạ thật. Không lẽ mình đoán sai?”, vừa bước đến, hắn vừa nghĩ thầm.

Nhưng...

- Á...

Tên nam tử kia đột nhiên gào lên dữ dội.

- Ngươi...

Hắn oằn người, run rẩy nói.

Tiểu Phàm lần này quả thực là bất ngờ. Bởi vì...

Tiểu cô nương yếu liễu đào tơ kia đang nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của tên nam tử. Nàng ta đang khống chế hắn một cách dễ dàng!

Cô nương cười khúc khích, duyên dáng nói:

- Ngươi hỏi ta “Nếu không thì sao?” phải không? Câu trả lời của ta là... nếu không... thì ta phết ngươi!

- Ngươi... ngươi dám. Cha ta là... Á...

Hắn đang nói thì lại thét lên đau đớn.

Tiểu cô nương cau mày, khinh bỉ nói:

- Cha ngươi là ai ta không cần quan tâm. Hậu bối như ngươi mà dám động vào ta hả? Đến cha ngươi tới đây ta cũng cho hắn mấy bạt tai vì không biết dạy tên nghịch tử như ngươi. . .

- Ngươi. . . ngươi là ai?

Hai nam tử còn lại thấy tên kia bị không chế, sợ hãi hỏi.

- Hừ. . .

Tiểu cô nương vốn đáng yêu, thơ ngây, đột nhiên biến đổi kì lạ - ánh mắt nàng sắc lạnh tới bất thường.

Tiểu Phàm giật mình khi một làn gió nhẹ thổi qua gáy hắn. Hóa ra hắn toát mồ hôi lạnh từ bao giờ không hay. “Rốt cuộc, đây chính là “thần bí” mà người ta nói sao? Đúng là “thần bí” tới đáng sợ. . .” – một dòng suy nghĩ chợt lướt qua trong đầu hắn.

Hắn lại nhìn xung quanh. . . Người đi đường, mấy người trên lầu quán trà, lão giả bán vịt quay, . . . họ đều thản nhiên quay đi, trên miệng đều mang một nụ cười nhạt. Đường như họ đã quá quen với việc này rồi. Mấy người họ có lẽ cũng chỉ coi đây là một náo nhiệt đã đoán được trước mà thôi.

Tiểu cô nương kia mở lời:

- Thứ rác rưởi như các ngươi không xứng đáng để biết danh tự của ta. . . Không nói nhiều nữa. Xưa nay ta nói là làm. Tu vi của ngươi. . . ta phé!

Tên nam tử lúc trước vốn ngạo mạn, bây giờ nước mắt, nước mũi đã chảy dòng dòng, sợ hãi cùng đau đớn ép hắn phải nói lời van xin với âm điệu run run:

- Xin. . . xin cô nương nhân từ. Ta. . . không, tiểu nhân biết tội rồi. Xin người tha cho tiểu nhân lần này. . .

- Hừ. . . hạng như ngươi không đáng được tha. . .

Vị cô nương xinh đẹp neho mắt nói. Bộ dáng biến đổi hoàn toàn. Một bộ tiểu tiên nữ đã không còn, mà hiện diện ở đó là một tiểu ma đầu lạnh lùng.

Tiểu Phàm nhìn xuống chân tên kia, liền không nhận được mà phải nén cười. Nguyên lai tên nam tử kia đã sợ tới mức. . . tiểu tiện cả ra quần!

- Xin Cửu tiên bối hạ thủ lưu tình. . .

Một tiếng gọi hót hải từ xa vọng tới.

Tiểu Phàm ngạc nhiên nhìn về phía đó, liền thấy một trung niên nam tử mặt mày lo lắng xuất hiện. Ông ta dường như xuất hiện từ hư không vậy, đột ngột mà hiện ra ở nơi đó.

Người đó mày đậm, mắt hổ, không giận mà uy, quả thực ấn tượng vô cùng! Khuôn mặt vuông vức, uy vũ, nhìn qua là biết chẳng phải kẻ tầm thường. Toàn thân y mặc một bộ y phục đỏ như lửa theo kiểu võ gia. Tóc đã hai màu đen trắng (tóc hai màu đen trắng – tóc hoa râm) nhưng nhìn thần thái y ai dám nói y đã ở tuổi xế chiều, rõ ràng sức mạnh và uy dũng có thừa. . .

Nam tử vội vã tiến đến trước mặt vị cô nương kia, lập tức cúi người, nói:

- Cửu tiên bối, xin tha tội cho nghịch tử của văn bối. . .

Tiểu Phàm tròn mắt. Một trung niên nam tử gọi một tiểu cô nương mười bốn, mười lăm tuổi là tiên bối, lại lễ phép tự xưng một tiếng “văn bối”? Đó không phải là quái sự không tưởng hay sao? “Cửu tiên bối? Vị cô nương kia?... Không lẽ. . . không lẽ. . . là trứ nhan thuật?” – Tiểu Phàm nghi hoặc, đoán mò. (“trứ nhan thuật” tức là thuật dùng để giữ gìn nhan sắc, bảo toàn nhan sắc)

Cửu tiên bối cười khinh khinh:

- Hóa ra là nhi tử của Liễu Quan Kính ngươi. . . Hừ. . . Tưởng thế mà thích làm gì thì làm sao?

Nam tử họ Liễu cung kính tạ lỗi:

- Cửu tiên bối rộng lượng tha tội cho chúng văn bối. Văn bối biết tội. Văn bối sẽ về dạy lại tên nghịch tử này. Nghiêm khắc, nhất định nghiêm khắc trừng trị hắn. . .

- Phụ thân, con. . .

Tên nam tử háo sắc ngồi bệt dưới đất, mở lời phân trần với phụ thân của y.

- Cảm niệm. . .

Nam tử họ Liêu kia trợn mắt, quát. Không ngờ tay phải y dơ lên, một bạt tai, không chút do dự đánh thẳng vào khuôn mặt nhi tử mình.

Nghe “rắc!” một tiếng, một vòi tiền huyết lẫn với vài ba chiếc răng phun mạnh xuống mặt đường. Tên nhi tử của Liêu Quan Kính liền ngất lịm đi cùng với một bên má sưng vù, thâm tím!

“Ra tay độc lắm! Nhưng đúng là một kẻ thông minh...”, Tiểu Phàm gật gù, đánh giá nam tử trung niên kia.

Quan Kính quát lớn:

- Nghịch tử to gan. Đã phạm trọng tội mà còn dám mở lời...

“Ra tay đánh nhi tử tới chảy máu ngay trước mặt vị cô nương kia... Đúng là giỏi diễn...”, Tiểu Phàm nghĩ thầm.

Một bạt tai vừa rồi của Liêu Quan Kính chính là như Tiểu Phàm nói – diễn rất hay! Ông ta làm như vậy chính là có hai mục đích. Một là khiến cho vị cô nương kia phần nào hả dạ, nhờ vậy mà sự tức giận trong lòng sẽ vơi bớt đi. Còn mục đích thứ hai chính là để khiến cho tên nhi tử của y vì ngất đi mà sẽ chẳng thể nói ra những điều ngu xuẩn được nữa – không thể thốt ra những điều mà có thể làm cho vị Cửu tiền bối kia tức giận thêm... “Nhất tiễn hạ song đầu” chính là mục đích của y.

Liêu Quan Kính lại gấp người, nói:

- Cửu tiền bối, xin tiền bối rộng lòng tha thứ...

Cô nương kia khước miệng nhếch lên, khinh khinh nói:

- Ta đã nói rồi. Tu vi của nó... ta phé!

Đoạn, nàng ta nhìn xuống tên nam tử đã ngất đi dưới đất.

Liêu Quan Kính lo lắng, vội nói ngay:

- Xin tiền bối vì nể mặt Sĩ Thực tiền bối mà tha cho nó một lần!

“Cái gì? Sĩ Thực tiền bối?”, Tiểu Phàm nghe thấy cái tên đó liền giật đánh thót.

Cô nương kia nghe thế thì hơi do dự...

Liêu Quan Kính lập tức nắm lấy cơ hội, nói tiếp:

- Xin tiền bối vì quan hệ của Sĩ Thực tiền bối và Học viện mà nghĩ lại...

Cửu tiền bối sau khi suy nghĩ một chút, cuối cùng thở dài, thả cổ tay của nhi tử họ Liêu ra, nói:

- Hừ... mang tên ngu xuẩn này đi cho khuất mắt ta...

Liêu Quan Kính vui mừng, vội vàng cúi xuống đỡ lấy nhi tử mình.

- Đa tạ tiền bối rộng lượng tha thứ.

Y cúi mình cảm tạ.

Đoạn, chớp mắt thân ảnh hai phụ tử họ Liêu biến mất.

Tiểu cô nương kia khoanh tay, chậm rãi bước đi khỏi.

“Tiểu cô nương này rốt cuộc có quan hệ gì với Lão quái nhỉ?”, Tiểu Phàm hiếu kỳ tự hỏi.

Hắn nhún vai, làm sạch đầu óc của mình, rồi trở về kí túc xá.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Tiểu Phàm đặt đồng hồ, chuẩn bị sẵn đồng phục cho ngày mai, rồi chèo lên giường...

- Mai sẽ là ngày đặc biệt đây.

Hắn lẩm bẩm rồi tiến vào giấc ngủ.

...

Thương Lan lịch, ngày 25 tháng 01 năm 1015, Vô Cực Học viện tổ chức khai giảng năm học mới...

Hít sâu một hơi, trong bộ đồng phục hai màu hắc - bạch, Tiểu Phàm đẩy cửa, rời khỏi tiểu viện 406, một đường hướng tới Học viện trung tâm mà tiến bước...

- HẾT CHƯƠNG 41 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Khai giảng (2)

(Chú ý: Từ chương này, đại lượng đo thời gian, tôi sẽ viết dưới dạng thời gian của địa cầu. Bởi lẽ từ chương trước, Lâm Tiểu Phàm đã mua được thời kế - một dụng cụ có cách tính thời gian rất sát với cách tính thời gian của địa cầu)

Tiểu Phàm bước vào danh giới khu vực trung tâm thì nhìn thấy một người quen khiến cho hắn cảm thấy vui mừng vô cùng... Đó là Lam Hải.

Vốn Tiểu Phàm cũng chưa thực sự vào khu vực Học viện chính bao giờ, cho nên bây giờ hắn đang gặp phải tình trạng mù mờ, không biết đường lối tới đó. Tuy là hỏi đường thì cũng được thôi, nhưng đầu sao có một vị sư huynh dẫn vào thì cũng tiện hơn nhiều.

Vội vã chạy tới, hắn gọi lớn:

- Sư huynh...

Lam Hải ngạc nhiên khi nghe thấy có người gọi tên mình, liền quay lại.

- Huynh làm gì ở đây vậy?

Tiểu Phàm mở lời.

- Là người à, Tiểu Phàm? Ta mua mấy thứ đồ cho Sĩ Thực tiền bối ấy mà. Còn người... làm gì ở đây thế? Lễ khai giảng cho năm nhất sắp bắt đầu rồi mà.

Lam Hải nghi hoặc hỏi lại.

- À, đệ... bị lạc. Đệ chưa có vào Học viện lần nào...

Tiểu Phàm làm bộ gãi gãi đầu. (Học viện ở đây là để chỉ khu vực dạy học chứ không phải để chỉ cả dãy Vô Cực Sơn - địa bàn của Vô Cực Học viện)

Lam Hải cười cười, nói:

- Người muốn nhờ ta dẫn đi chứ gì?

- Ừm... dạ phải... hi hi...

Tiểu Phàm vui cười đáp.

- Ài... Được rồi. Dù sao ta cũng mua đồ xong rồi. Để ta dẫn người đi...

Lam Hải lắc đầu cười khở.

Đoạn, hai người rẽ dòng người đông đúc, đi nhanh về phía trung tâm...

...

Cuối cùng sau gần mười phút đồng hồ, Tiểu Phàm đã trông thấy Học viện chính lộ... ("chính lộ" tức đường chính)

Học viện chính khu (tức là khu vực chính của Học viện - ở đây để chỉ khu vực trường học) không hề có cổng vào, hay canh gác, bảo vệ như tường tượng của Tiểu Phàm, mà đơn giản là chỉ có một tấm thạch bi cao tầm 3 trượng (khoảng 10 mét) dựng ở đó như một cột mốc danh giới mà thôi. Trên tấm thạch bi có khắc sâu bốn chữ lớn: "Vô Cực Chính Điện". Nét chữ cứng rắn, chắc ổn, lại mạnh mẽ, có lực, chắc hẳn là biết nét bút của nam nhân.

Thấy Tiểu Phàm ngấm ngấm cái thạch bi, Lam Hải liền giải thích:

- Đây là bút tích của vị tiền bối sáng lập ra Vô Cực Học viện ta. Nghe nói, trước đây nơi này chưa phải là một Học viện quy mô, mà nó hoạt động giống

như một môn phái, cho nên trung tâm mới lấy chữ “điện” để làm tên gọi...

Tiểu Phàm gật gù:

- Ồ. Ra thế... Sư huynh biết nhiều thật đó.

Lam Hải cười:

- Không đâu. Sau này các người đều sẽ biết cả thôi.

Vô Cực chính khu thiết kế thực ra khá giống với khu vực chính của một môn phái. Nơi này được tạo nên bởi những lầu các bằng gỗ đơn giản. Một lầu ba tầng lầu cũng có, gian nhà một tầng cũng có... Đường đi lối lại được lát đá phiến bản rộng, bằng phẳng, khá rộng rãi. Cây cối thì không phải nói, căn bản vốn nơi này nằm trong lòng dãy Vô Cực Sơn, cho nên cây cối chỉ có nhiều chứ chẳng thể ít được.

Người đi lại trên thông lộ khá đông đúc. Đa phần mọi người đều mặc các loại y phục khác nhau, chỉ có một vài người, đang vội vã đi nhanh theo hướng của hai người Tiểu Phàm là mang trên mình đồng phục của Học viện mà thôi. Họ cũng giống như hần, chính là những học viên năm nhất, chuẩn bị đến dự lễ khai giảng...

Lam Hải vừa đi, vừa chỉ cho Tiểu Phàm một số công trình quan trọng của Học viện trên đường đi của hai người. Bỗng nhiên, Lam Hải chợt đứng lại, quay đầu, nói:

- Tiểu Phàm, ta vừa nhớ ra còn có việc... đệ cứ đi thẳng rồi đến ngã rẽ tiếp theo thì rẽ trái. Đi thêm một đoạn nữa thì sẽ thấy quảng trường Lưu Trầm Hương... Xin lỗi, thực có việc, cho nên...

Tiểu Phàm xua tay:

- Không sao đâu Lam sư huynh... huynh có việc thì cứ đi đi. Đệ ổn mà. Đa tạ huynh...

Lam Hải gật đầu:

- Vậy được rồi. Hẹn gặp đệ khi khác...

Dứt lời, y chạy một mạch ngược lại, dường như là vô cùng vội vã.

Tiểu Phàm cười cười, tự mình đi tiếp. Hần thực nghi hoặc không biết vị sư huynh này của mình có chuyện gì mà luôn bận rộn như thế nữa...

...

Ồn ào...

Tiểu Phàm rẽ sang một ngã rẽ thì liền nghe thấy tiếng đám đông nhộn nhịp, bàn tán không ngừng...

Một quảng trường ngoài trời rộng tới hơn 200 trượng vuông (khoảng hơn hai nghìn mét vuông) hiện ra trước mắt hần.

Trên quảng trường hai màu hắc bạch chiếm hết tầm mắt. Những người đó, cùng với Tiểu Phàm chính là luồng máu mới của Vô Cực viện...

Hấp...

Một bóng người nhanh như thiểm điện, bất ngờ, nhảy vèo cái lên, ôm lấy cổ hần từ phía sau. Người chưa tới, mùi hương nồng nàn đã tới trước.

Tiểu Phàm mỉm cười, nhẹ gỡ cánh tay mềm mại phía sau ra, quay lại:

- Hòa Phượng...

Hòa Phượng miệng như hoa nở, hỏi:

- Nhớ ta không?

Tiểu Phàm vỗ vỗ đầu nàng, không trả lời, mà hỏi lại:

- Mấy người kia đâu?

- Đây nè...

Một giọng nam tử từ xa vọng tới.

- Minh Tâm, Lạc Nhạn...

Tiểu Phàm vẫy tay với hai người vừa đến.

- Tiểu Phàm...

Hai người Lạc Nhạn và Minh Tâm cũng chào lại.

...

Sau khi họp lại, đám người Tiểu Phàm tiến tới một góc, chờ đợi giờ khai mạc buổi lễ.

Hỏa Phượng hỏi:

- Tiểu Phàm, chàng ở kí túc xá có tốt không?

- Ừm... cũng được. Ở đó cũng rất yên tĩnh, chỉ là đi lại khu vực trung tâm hơi bất tiện mà thôi...

Tiểu Phàm đáp.

Lạc Nhạn cũng tham gia:

- Vậy người... hay là đến ở khu vực trung tâm đi. Ta... có thể giúp người trả tiền thuê khách điểm. Coi như là cho vay dài hạn cũng được.

Tiểu Phàm lắc đầu:

- Không... không cần đâu. Ta thực ra thì thích ở kí túc hơn. Kí túc đó rất yên tĩnh, thích hợp với việc tu luyện...

Lạc Nhạn có phần thất vọng, chỉ “ừ ừ” mấy câu.

Tiểu Phàm quay sang Minh Tâm cười cười hỏi anh chàng đang lơ đãng nhìn ngó băng quơ:

- Ê, Minh Tâm, người với vị Tuyết Liên tiểu thư kia thế nào rồi?

- Há?

Minh Tâm lơ đãng hỏi lại.

Hỏa Phượng cười tình nghịch nói:

- Có người nằm mơ giữa ban ngày kia...

Minh Tâm ngại ngần giải thích:

- Đâu có, chỉ là ta... ờ ừ

Lạc Nhạn làm bộ như nhận ra điều gì đó, nói:

- Ồ, chỉ là người đang nghĩ đến Tuyết Liên cô nương thôi, phải không?

- Há? Người...

Minh Tâm vừa xấu hổ, vừa không biết biện minh thế nào nên cứ ngáp ngứ mãi mà lời không ra được khỏi miệng.

Ba người kia nhìn biểu hiện của hắn thì không nhịn được mà đều ôm bụng cười không ngừng.

- Mấy người trên ta hả?

Minh Tâm vừa giận vừa ngại, không biết làm thế nào, hắn tiếp luôn như lời cứ tự tuôn ra khỏi miệng:

- ... Ừ đây, ta nghĩ đến nàng ấy thì sao nào? Nghĩ đến hôn thê của mình thì sai à?

Ba người kia đang cười đều bất động tại chỗ...

- Người... với nàng ta... đính ước?

Tiểu Phàm nghi hoặc, không tin nổi hỏi.

Minh Tâm cũng biết mình lỡ lời, nhưng lời đã nói ra đâu thể rút lại, cho nên gật đầu, cười nhẹ, đáp:

- Ừm...

Lạc Nhạn không tin, hỏi lại:

- Không phải nhanh quá sao? Hai người mới quen nhau chưa tới chục ngày nữa mà.

Hỏa Phượng thêm vào:

- Phải đó. Mà ngươi biết được bao nhiêu về nàng ta cơ chứ...

Minh Tâm lắc đầu:

- Chuyện này cứ vậy mà đến thôi. Ta với nàng ấy gặp mặt một ngày mà như đã quen cả trăm năm vậy. Với lại, chúng ta cũng mới đính ước định vật thôi chứ không có làm lễ gì cả...

Ba người còn lại nhìn nhau, lắc đầu, thầm nghĩ: “Tên này hết thuốc chữa rồi...”

- Tiền Minh Tâm, ngươi nghĩ ngươi giỏi lắm hả?

Một giọng nói mang mùi phẫn ganh ghét đột nhiên vang lên.

Bốn người Tiểu Phàm lập tức đứng dậy, nhìn về phía đó.

Một nam tử trẻ tuổi, mặt mày khôi ngô khoanh tay đứng một chỗ, khinh khỉnh nhìn đám người Tiểu Phàm. Y chính là người vừa cất tiếng. Người này khoảng tầm mười bốn, mười lăm tuổi, mắt sáng mũi cao, nếu là kiếp trước, có lẽ Tiểu Phàm sẽ nhận định ngay y là một đứa con lai giữa người á và người tây âu. Có thể nói y là một nam tử tuấn tú mang nét rạng ngời phương tây. Nam tử này cũng mặc đồng phục giống như mấy người Tiểu Phàm, hẳn cũng là một học viên năm nhất.

Minh Tâm nhú mày, đang định lên tiếng thì bị Tiểu Phàm lên ra hiệu cản lại.

Tiểu Phàm bước lên trước, chấp tay hỏi:

- Xin hỏi vị bằng hữu này là ai? Tại sao lại buông lời châm chọc bằng hữu của ta?

Nam tử kia cười, nói:

- Đồng học thì không may là phải, còn bằng hữu thì không phải! Ngươi... có phải là Lâm Tiểu Phàm đại danh鼎鼎, đúng không?

“Đại danh鼎鼎” bốn chữ y có tình nhấn mạnh âm điệu, xem chừng là có ý chế diễu chứ không sai.

- Không dám... Các hạ là...

Tiểu Phàm mỉm cười, đáp.

Nam tử kia dường như không nghe thấy lời Tiểu Phàm, lại quay sang hai người còn lại, chỉ tay:

- Còn ngươi hẳn là nữ tử của Lâm Tiểu Phàm rồi... Quả nhiên cũng có vài phần tư sắc!

- Ngươi...

Hỏa Phượng biến sắc, tức giận quát. Nàng vốn tính tình có phần hơi ngang ngược, trước giờ chưa chịu ai khi dễ, bây giờ kẻ mới đến kia lại buông lời khinh bạc, trêu ghẹo thẳng thừng, hỏi sao nộ hỏa không bốc lên cho được.

Nam tử kia lại quay sang Lạc Nhạn, chấp tay nói:

- Còn vị này... hẳn là Quán quân Truy Phong Hội, Uất Trì Lạc Nhạn?

Lạc Nhạn nheo mắt, nói:

- Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai! (tạm hiểu là kẻ đến thì không phải kẻ tốt, kẻ tốt thì chẳng đến)

Nam tử thấy biểu hiện của Lạc Nhạn chỉ cười cười.

Bây giờ, y mới quay sang Tiểu Phàm, nói:

- Ngươi có hỏi ta là ai hả? Ta họ Liêu, tự là Bạch Long...

“Kẻ này đến mà lập tức nói ra toàn bộ thân phận của mấy người chúng ta, chắc chắn đã có tìm hiểu từ trước. Lại biểu hiện khoa trương quá mức ngang

ngược. Một là y là kẻ ngu xuẩn, hai là có dụng ý khác. Lại còn họ Liêu? Người này...”, Tiểu Phàm chợt nhớ lại nam tử trung niên Liêu Quan Kính lúc trước gặp trên phố, trong lòng bắt đầu nảy sinh nghi hoặc...

Liêu Bạch Long tiếp:

- Ta tới để tuyên chiến với ngươi!

Tiểu Phàm nhũn mảy, đang định lên tiếng, thì lại bị Liêu Bạch Long ngắt lời:

- Ta không nói với kẻ nổi tiếng nhờ hư trương thanh thế như ngươi... Mà ta nói với hần!

Đoạn, y chỉ tay về phía Tiền Minh Tâm

Minh Tâm hừ nhẹ một tiếng, chỉ cười cười, nét mặt thể hiện rõ sự ngạo mạn khinh người!

Hai người đều khoanh tay, mắt đối mắt, nhìn đối phương không chút khoan nhượng.

Hỏa Phượng nghe nam tử họ Liêu nói thế, liền vì Tiểu Phàm lại thêm con giận từ trước mà lập tức quát:

- Tên kia... ngươi nghĩ ngươi là ai chứ hả? Hừ... Bạch Long? Ta thấy là “bạch trùng” thì có...

Liêu Bạch Long nghe Hỏa Phượng buông lời thóa mạ, không những không tỏ ra tức giận, mà ngược lại còn cười cười, có điều trong giọng cười của y đầy ý khinh thị, một chút coi trọng cũng không có. Y nói:

- Lời lẽ của một con tiểu điều chẳng đáng để vào tai! (Ở đây Liêu Bạch Long dùng hai chữ “tiểu điều” để chỉ Hỏa Phượng chính là dùng cách thóa mạ của nàng để nói lại nàng. Hai chữ tiểu điều chính là trái ngược với một chữ “Phượng” trong danh tự của nàng)

Hỏa Phượng nộ hỏa đã lên tới cổ, đang không nhịn được, định ra tay thì bị Tiểu Phàm giữ lại. Tiểu Phàm nói khẽ: “Hỏa Phượng, không được ra tay. Nếu nàng ra tay trước chỉ sợ là danh không thuận, ngôn không chính, mà mắc vào bẫy của hần!”

Tiểu Phàm nói không sai. Nếu mấy người họ xảy ra xung đột thì ai là người ra tay trước chắc chắn sẽ là người sai. Dù rằng đối phương có nói gì đi chăng nữa, thì căn bản cũng là không được phép ra tay đánh người. Đó là còn chưa kể tới họ còn là học viên năm nhất, chính là phải nghiêm cần chấp hành kỉ luật của Học viện hơn nữa.

Tiểu Phàm trên mặt vẫn giữ một nụ cười, nhìn thẳng về phía Liêu Bạch Long, nói:

- Các hạ nói không sai. Tại hạ vốn lấy chữ “Phàm” là tự, cho nên bình phàm chẳng qua cũng là lẽ đương nhiên mà thôi, bản thân thực không có gì đặc sắc cả. Còn cái gọi là “đại danh đỉnh đỉnh” kia thì là bằng hữu yêu quý mà nói quá lên thôi... Các hạ không coi trọng ta cũng là điều bình thường. Nhưng mà... hần vị quán quân Truy Phong Hội đây thì đáng để các hạ nói chuyện chứ hả?

- Cũng có ba phần phân lượng!

Liêu Bạch Long đáp gọn.

Tiểu Phàm liền liếc mắt ra hiệu cho Lạc Nhạn, ý bảo nàng thăm dò đối phương. Nhưng Lạc Nhạn cũng là người cao ngạo, nghe Liêu Bạch Long nói những lời trịnh thượng như vậy, vốn đã không ưa, giờ muốn nàng mở lời với hần ư? Đó là điều bất khả thi.

Tiểu Phàm nhìn biểu hiện một bộ “ta không thèm nói chuyện với hần” của Lạc Nhạn thì chỉ đành lắc đầu cười khổ.

Tiền Minh Tâm cuối cùng lại là người lên tiếng. Minh Tâm vỗ vai Tiểu Phàm một cái, nói rồi bước lên trước:

- Kẻ này đến tuyên chiến với ta, vậy để ta nói chuyện với y đi.

Tiểu Phàm gật đầu. Vốn hần không phải không biết đạo lý này, song hần không muốn Minh Tâm trực tiếp đối đầu ngay với người kia, mà bản thân Tiểu Phàm lại muốn tìm hiểu một chút về kẻ này nữa. Dẫu sao thì biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Minh Tâm hướng Bạch Long, hỏi:

- Liêu Bạch Long, ngươi hà cớ gì mà muốn tuyên chiến với ta?

- Ngươi sợ sao?

Liêu Bạch Long cười.

- Sợ? Minh Tâm này xưa nay ngoài phụ mẫu, và gia gia, ta chưa biết sợ kẻ nào... Chỉ là ta không thích vu vơ đi đánh với một kẻ không đầu không đuôi mà thôi.

Minh Tâm bình thân đáp.

- Vì một người...

Bạch Long giờ một ngón tay lên.

Minh Tâm nhú mào, không hỏi, chờ đối phương nói tiếp.

- Tuyết Liên tiểu thư!

Bạch Long nói.

Mấy người Tiểu Phàm nghe tới đây thì liền hiểu ra...

Minh Tâm nghe xong, liền không ngờ một bộ khoa trương vô cùng mà cười như ăn phải nắm độc. Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn tới nỗi khiến mọi người xung quanh phải quay đầu, chú ý tới bên này.

Làm bộ hít thở lấy lại hơi, Minh Tâm liền nói:

- Không ngờ! Hóa ra chỉ là một kẻ hộ hoa không thành của Thủy nhi! Hắc hắc...

Thấy bộ dáng vừa như tức giận, vừa như nghi hoặc của đối phương, Minh Tâm liền chỉ tay, ha ha nói:

- Ha ha ha... đến tên nàng ấy là gì mà ngươi cũng không biết. Vậy thì lấy tư cách gì đấu với ta đây?

Mấy người Tiểu Phàm vốn cũng nghi hoặc Thủy nhi kia là ai, nhưng nghe Minh Tâm nói thì liền hiểu ra ấy chính là tên thật của Tuyết Liên tiểu thư.

Liêu Bạch Long nheo mắt nhìn Minh Tâm, đối đáp:

- Vậy thì sao? Ngươi biết tên nàng ấy thì đã sao? Ta chưa biết thì đã sao? Bản thân ta lại cho rằng ta thừa đủ thực lực để đấu với ngươi. Ta sẽ cho nàng ấy thấy ai mới là người xứng đáng được bên cạnh nàng...

- Dựa vào cái gì?

Minh Tâm đột khởi chân khí, phóng thích ra ngoài. Một luồng khói lam quang tươi mát lập tức tràn ra xung quanh.

- Là Dẫn khí trung kỳ...

- Thủy hệ chân khí mạnh mẽ thật...

Mấy người xung quanh liền trầm trồ...

- Hừ...

khóe miệng Liêu Bạch Long nhếch lên.

Không ngờ tốc độ cũng một bộ bay bay, một luồng khói xích cam nóng rực cũng đột nhiên bạo phát ra xung quanh. So ra, uy thế một chút cũng không kém Minh Tâm.

Học viên xung quanh lại được một phen ngạc nhiên.

- Cũng là Dẫn khí trung kỳ?

- Nóng thật đó...

Mấy người Tiểu Phàm nhìn nhau, đều thấy hai chữ “không ngờ” trong mắt.

...

- Học viên chú ý, xin hãy ngồi xuống bò đoàn đã xếp sẵn. Lễ khai giảng năm nay của Học viện sắp bắt đầu...

Một giọng nói đột nhiên vang vang phá vỡ không khí căng thẳng đương trường.

Hai người Tiền Minh Tâm và Liêu Bạch Long nheo mắt nhìn nhau một lúc nữa, rồi từ từ thu chân khí lại.

- Ta sẽ còn đến nữa...

Liêu Bạch Long quay người bước đi, vẫn không quên nói thêm một câu.

- Minh Tâm này lúc nào cũng sẵn sàng...

Minh Tâm lạnh lùng đáp.

Tiểu Phàm nhìn theo bóng hình Liêu Bạch Long khuất sau toán người, liền nghi hoặc tự hỏi: “Một kẻ bản lĩnh như vậy, tại sao trong Truy Phong Hội thập nhất thần tướng không có tên y nhỉ?”

- HẾT CHƯƠNG 42 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nhập môn

- Xin chào toàn thể các trò. Ta là Luru Vu, trước xin chúc mừng các trò đã xuất sắc đỗ vào Học viện chúng ta...

Hiện tại, trong sảnh đường ngoài trời rộng tới hai trăm trượng vuông, trước một thạch đài cao chính là hơn hai trăm cái bồ đoàn đã trật kín người ngồi. Toàn bộ bọn họ đều mặc hắc – bạch song sắc đồng phục của Vô Cực Học viện. Họ... chính là năm nhất học viên.

Nghe nam tử kia nói, mọi người liền đồng loạt vỗ tay hưởng ứng.

Người vừa cất tiếng là một trung niên nam tử với vẻ ngoài hòa nhã, ánh mắt thân thiện. Đứng trên một thạch đài cao, không ai khác, đích thị là Luru Vu – Luru lão sư khi trước đã chủ trì Truy Phong Hội. Có thể nói đối với người này, học viên đa phần đều có ấn tượng rất tốt.

Luru Vu lại tiếp:

- Hơn hai trăm người ngồi đây chính là những tu đạo giả vô cùng ưu tú của thế hệ trẻ trên toàn bộ Thất Thái Đại giới và thậm chí là cả những đại giới khác nữa. Có thể nói, các trò là những người hội tụ đủ các yếu tố để trở thành những cường giả sau này. Và... chính vì lẽ đó, Vô Cực Học Viện chọn các trò! Các trò, mỗi người một quê hương, mỗi người một thân thế, gia cảnh, không ai giống ai, nhưng... một khi các trò đã ngồi đây, các trò đều là Vô Cực học viên, các trò chính là nhi tử của Học viện... Học viện chúng ta đã có lịch sử lâu đời gần hai trăm năm. Vốn tiền thân của Học viện là Vô Cực Phái do tiền bối Vô Cực Đạo Nhân sáng lập nên. Đến ngày 03 tháng 04 năm 823 Thương Lan Lịch thì chính thức chuyển thành Vô Cực Học viện như ngày nay. Vô Cực Viện là một trong tam đại Học viện của Thương Lan Quốc, sánh ngang cùng với hai đại Học viện còn lại là Autula Học viện và Thương Lan Học viện. Từ xưa, vang danh khắp bốn cõi, Học viện chúng ta đã được biết đến là cái nôi nuôi dưỡng nhân tài. Học viện đã từng đào tạo ra vô vàn những cường giả kiệt xuất. Những người đạt tới Kim Đan cảnh giới cũng có rất nhiều, có thể kể đến như: Nhất Khoái Kiếm – Ân tiền bối, Thiên Tuyệt Mệnh Kiếm – Hạ nữ tiền bối, Song Câu Sách Mệnh – Đinh tiền bối, Áo Miên Cước – Lai tiền bối, Thất Tinh Đạo – Tà tiền bối, Nam Trần Quyền – Lư tiền bối,... và rất nhiều những vị tiền bối đức cao vọng trọng khác nữa. Họ đều là những người hết sức nổi tiếng trong tu đạo giới. Không chỉ như vậy, Vô Cực viện chúng ta còn có một đệ nhất nhân nữa. Năm trăm năm trước, vị tiền bối ấy đã lấy lưng trên tu đạo giới với biệt hiệu Nhất Thủ Trích Tinh (một tay trộm cả sao trời). Lúc ấy người đã đạt tới Tọa Hóa Cảnh rồi!...

Nghe Luru Vu nói tới đây, đám học viên phía dưới đều “ồ...”, “à...” không ngớt, một bộ hàm mộ vô cùng...

Luru Vu lại tiếp, trong mắt y cũng không tránh khỏi có tia sùng bái:

- Đó là năm trăm năm trước. Ôi! Không hiểu bây giờ tiền bối ấy đã tới cảnh giới ấy chưa? Chỉ tôn (gồm cả Địa tôn và Thiên Tôn)! Danh hiệu ấy cả tu đạo giới này ai mà không theo đuổi? Nhưng thử hỏi có mấy người đạt tới đây...

Luru Vu lại tiếp tục nói về lịch sử, truyền thống và những nhân vật nổi danh của Vô Cực Học viện. Đây dường như chính là một việc không thể nào không làm trong lễ khai giai mỗi năm học. Việc này không chỉ để cho học viên mới vào hiểu hơn về Học viện và truyền thống của nó, mà đồng thời cũng xúc động lòng tự hào, niềm hân hoan bên trong mỗi tân học viên. Và chỉ có như vậy, trong lòng họ, Vô Cực viện từ đây mới thực sự có thể trở thành mái nhà kiêu hãnh...

Tiểu Phàm bên dưới nghe Luru Vu nói mà lòng cũng như bao học viên khác, trào dâng một niềm vui sướng và háo hức khó tả. “Rồi đây, ta sẽ được học tại nơi này... Có lẽ long tổ hồ huyệt chính là đây rồi...”, Tiểu Phàm tự nhủ. (“long tổ hồ huyệt” tức tổ rồng hang hồ, ở đây ý nói nơi xuất thân của nhân tài).

...

- ... Một lần nữa xin chúc mừng các trò.

Luru Vu kết thúc bài phát biểu đầy cảm hứng của mình.

Mọi người lại ào ào vỗ tay.

Lưu Vu cười, ra hiệu mọi người im lặng, nói tiếp:

- Sau đây cũng là một phần rất quan trọng của buổi lễ ngày hôm nay. Đó chính là...

“Đến rồi đây...”, Tiểu Phàm trầm nghĩ.

- ... khảo nghiệm môn học!

Lưu Vu nói lớn.

Lời Lưu Vu vừa dứt lập tức từ không trung hai mươi người đồng loạt từ bốn phía bình đài phi thân tới. Bọn họ già trẻ, nam nữ đều có cả. Mỗi người một dáng vẻ, chẳng ai giống ai cả, nhưng ai nấy đều thể hiện thân pháp vi diệu cùng đáng diệu của bậc cao thủ phi phàm.

Lưu Vu cười, đưa hai tay sang ngang, nói:

- Hai mươi vị này, thêm cả ta là hai mươi người sẽ là giám khảo của buổi khảo nghiệm này...

Phía dưới lại một đợt “ồ à...” không ngớt.

Lưu Vu tiếp tục giải thích:

- Hai mươi một người chúng ta chính là đại diện cho các môn học của các trò. Gồm có... Luyện Khí...

Lưu Vu dừng lại đôi chút, chờ đợi một thân ảnh từ phía sau bước tới.

Một nam tử nhìn khoảng hai mươi tuổi từ phía sau bước lên. Người này có một đặc điểm rất nổi bật mà bất cứ ai khi gặp y lần đầu đều sẽ để ý, vì nó mà chẳng thể quên được y. Đó chính là mái tóc của y. Mái tóc y kì lạ phân làm hai phần rõ rệt, lấy đỉnh đầu làm danh giới, nửa trái một màu trắng như cước, nửa phải lại đen tuyền một màu không tạp sắc. Trên miệng y nở một nụ cười vui vẻ, xem chừng người này là người hòa nhã, dễ gần.

Lưu Vu nói:

- Vị này là Khúc Thanh, chính là người phụ trách Luyện Khí bộ môn của Học viện chúng ta. Hôm nay, những ai là luyện khí giả thi được đệ ấy kiểm tra.

Khúc Thanh mỉm cười lộ hàm răng trắng tinh, nói:

- Rất vui được làm quen với các trò.

Lưu Vu tiếp tục giới thiệu:

- Bộ môn thứ hai là Luyện Thể, đứng đầu là Lôi Hoành Thiên...

- Ô, Hoành Thiên... tên nghe đã mạnh mẽ rồi...

- Nghe tên là biết là luyện thể giả ha...

Phía dưới học sinh liên bàn tán không ngừng.

Nhưng bóng hình từ tồn đi lên ngang bằng với hai người kia lại khiến cho toàn bộ học sinh đều ngạc nhiên.

Nam tử tên Hoành Thiên kia lại không hề giống như trong tưởng tượng của mọi người. Cao lớn, uy mãnh, hùng dũng? Không! Y không chỉ không giống như vậy, mà ngược lại còn là một kẻ nhỏ bé, gầy nhom và vàng vọt, ốm yếu. Nam tử hai mươi tuổi này bộ dáng kì thực một chút cũng không giống với luyện thể giả chút nào.

Phía dưới học viên đều hoang mang, xì xào không ngớt...

- Người này mà trưởng quản Luyện Thể bộ môn ư? Bộ dạng như vậy...

- Phải đó, nhìn... yếu quá!

- Danh tự chẳng xứng chút nào...

Tiểu Phàm cũng nhử mày nhìn nam tử kia. Chỉ là trong lòng hắn không có một chút khinh thường nào, mà chỉ có đôi chút nghi hoặc mà thôi. Bởi lẽ trong đôi mắt người nam tử kia, hắn thấy có gì đó rất lạ... Đường như, đó là sự tự tin đạt tới một chữ “ngạo”!

- Ha ha ha...

Bỗng một tiếng cười hiên ngang cắt đứt tiếng xì xào phía dưới. Nguyên lai là Lôi Hoành Thiên vừa ngửa mặt lên trời cười lớn một tràng dài.

- Vẫn như mọi năm ha!

Đoạn, y quay sang nói với hai người Lưu Vu và Khúc Thanh.

Hai người kia thấy thế cũng cười cười, gật đầu.

Hoành Thiên liền quay xuống đám đông nói:

- Ê, đám tiêu tử kia. Có tên nào phía dưới trả lời cho ta biết luyện thể giả là thể nào không? Nếu trả lời được, khiến ta hài lòng, ta sẽ có thưởng cho...

Giọng nói tuy không to nhưng lại hàm chứa ý cười, đánh đổ cùng ngạo mạn trên người. Vốn câu hỏi này thực hết sức đơn giản, có thể nói là kiến thức phổ thông cũng không sai, nhưng lại chính vì lẽ đó mà khiến cho người nghe tất nhiên sẽ cho rằng ý của Lôi Hoành Thiên không phải giống mình, hoặc có ý hỏi sâu xa khó đoán. Điều đó cũng tức là y ngạo mạn cho rằng không một học sinh nào ở đây có thể thông hiểu sâu xa về luyện thể như y cho được. Một câu hỏi này nếu hỏi kẻ ngu thì thôi đi, chính là hấn sẽ trả lời theo thường thức mà đưa ra đáp án, như vậy tuy không sai nhưng cũng như không. Còn nếu hỏi một kẻ thông minh, biết suy nghĩ, tất sẽ không vội vã trả lời, mà sẽ đắn đo, suy nghĩ tới lui để đưa ra đáp án sâu xa, khác thường, tự cho như vậy mới là đáp án đúng. Những học viên ở đây đều chẳng phải là kẻ ngốc nghếch, thậm chí cơ trí cũng không ít người, lại thêm hiệu ứng đám đông, cho nên chính vì thế mà sẽ chẳng có ai dám đứng lên trả lời một câu hỏi tương chừng đơn giản kia của Lôi Hoành Thiên. Và càng không có ai trả lời, câu hỏi kia lại càng trở nên “khó” hơn! Một câu hỏi ấy kết hợp với biểu hiện đầy kiêu ngạo của Hoành Thiên, lại đúng thời điểm, đúng chỗ, chính là đã biến một bài toán đơn giản trở thành khó khăn vạn phần. Nếu như có học viên nào trả lời được câu hỏi của y chính là nói y đã thua rồi, cũng tức là y căn bản sẽ mất mặt mũi. Do đó, để đưa ra được một câu hỏi ấy trước đám đông, Lôi Hoành Thiên phải là một kẻ cơ trí sở hữu một sự tự tin tuyệt đối! Hơn nữa, căn bản trong ván cược này y không thể thua cho được. Bàn kiến thức chuyên sâu về luyện thể, trong Học viện này, ai nào dám tranh phong với y, chứ chẳng nói tới tân sinh phía dưới. Cho nên dù thực sự có học viên dám đứng dậy trả lời thì câu trả lời của hấn cũng sẽ thiếu sót mà thôi!

Hồi lâu, không có ai lên tiếng...

Lôi Hoành Thiên vẫn giữ trên môi nụ cười, liếc mắt nhìn xuống bên dưới...

Lưu Vu thấy thế thì lắc đầu, nhìn sang Hoành Thiên, nói khẽ:

- Năm nào đệ cũng giờ trò này hết...

Hoành Thiên đáp:

- Huynh cũng biết mà... Muốn dạy dỗ đệ tử nên người thì phải để chúng tâm phục khẩu phục trước đã...

Lưu Vu thở dài, rồi quay xuống nói lớn:

- Thôi đi. Các trò không nên suy nghĩ nữa làm gì. Có cho các trò nghĩ đến ngày mai cũng không ra được đâu. Nói cho các trò biết, hiểu biết về luyện thể, Hoành Thiên đệ có thể nói là đệ nhất nhân trong Học viện chúng ta đó... Chốc nữa, ai là luyện thể giả thì đến chỗ của đệ ấy để lãnh khảo nghiệm.

Hoành Thiên nghe Lưu Vu nói không những không khiêm tốn, ngược lại còn gật gù rất bình thản, cho rằng danh hiệu “đệ nhất nhân” kia là chẳng sai.

Học sinh phía dưới nghe thế thì đều nói mấy câu kiểu như “Hóa ra là thế...” hay “Thảm nào được Học viện phân làm trường bộ môn...”

Lưu Vu tiếp:

- Còn mười tám vị phía sau ta đây chính là mười tám trưởng ban của Thập Bát Ban Võ Nghệ của Học viện. Họ chính là người sẽ dạy dỗ các trò sử dụng binh khí của mình. Thập bát ban của Võ Cục viện chúng ta, chỉ cần các trò đi hỏi bất cứ đâu đều sẽ biết rằng người của Thập bát ban mạnh mẽ tới mức nào, đoàn kết ra sao. Mỗi vị ở đây đều tinh thông một loại vũ khí riêng, mỗi vị một bản lĩnh hơn người. Có điều... không phải ai ở đây cũng đều sẽ có cơ hội được tiến nhập thập bát ban đâu!

- Hà? Thế là sao?

- Sao lại như vậy?

- Ý Lưu lão sư là sao?

...

Thấy phía dưới học viên hoang mang, Lưu Vu lập tức nói tiếp:

- Các trò bình tĩnh nghe ta nói đã...

Chờ đám đông trật tự, y tiếp:

- ... Ta nói không phải ai cũng có cơ hội tiến nhập thập bát ban chính là vì các trò phải thông qua khảo nghiệm của Trưởng ban nếu muốn tiến nhập một ban nào đó. Và, Trưởng ban sẽ là người quyết việc tiến nhập hay không của các trò... Nhưng các trò cũng đừng lo lắng quá nếu không được tiến nhập Thập bát ban. Bởi lẽ năm nào cũng có các vị sư huynh, sư tỷ như vậy cả. Và thậm chí các trò ấy còn lập cả một tập thể những người nằm ngoài thập bát

ban để giúp đỡ và chỉ bảo lẫn nhau nữa. Hơn nữa, không phải không tiến nhập thập bát ban thì không thành tài được. Điển hình như Thần Quyền Tĩnh Không – Uông tiền bối nổi danh một vùng phía Nam Thương Lan Quốc vậy đó... Nếu trò nào đến từ phía Nam hần là cũng từng nghe danh tiền bối rồi chứ hả? Ông ấy trước đây cũng không tiến nhập thập bát ban đâu, nhưng sau này không phải đã trở một nhân vật rồi hay sao?

Phía dưới, học viên đã dần trấn tĩnh lại. Thậm chí có mấy người biết danh tiếng của Thần Quyền Tĩnh Không còn không ngừng kể về người này cho mấy người xung quanh nghe.

Sau khi giới thiệu từng người và vũ khí của những người trong thập bát ban, ánh mắt của Lư Vu liền hướng về phía sau.

Lư Vu gật đầu với mọi người trên sân khấu, rồi nói lớn:

- Vậy bây giờ... Khảo nghiệm môn học, bắt đầu!

Lời y vừa dứt, hai mươi một người trên sân khấu lập tức bay vút lên. Mỗi người một hướng, dàn đều xung quanh quảng trường mà hạ xuống.

Hơn hai trăm tân học viên đều đứng dậy, hướng về phía các vị lão sư mà mình đã lựa chọn sẵn...

Tiểu Phàm quay sang mấy người bạn, nói:

- Mọi người cứ đi khảo nghiệm đi, ta đi xem một chút đã...

Lạc Nhạn gật đầu, nói:

- Vậy, hẹn gặp ở chỗ Khúc lão sư ha... chúng ta cùng khảo nghiệm luyện khí ở đó.

Tiểu Phàm đang định đáp lời thì Hòa Phượng đã nói chen vào:

- Lạc Nhạn, Tiểu Phàm là luyện thể giả, không phải luyện khí giả đâu...

- Hả?

Minh Tâm và Lạc Nhạn đều ngạc nhiên há mồm tròn mắt.

Lạc Nhạn nhìn nhìn Tiểu Phàm, nói:

- Tuy là lần trước so đấu, quả thực hần không hề để lộ ra chân khí, nhưng mà nhìn hần...

Hòa Phượng nói luôn:

- ... nhìn hần không giống một luyện thể giả, phải không?

Lạc Nhạn gật đầu, nhưng hai đầu lông mày vẫn nhíu lại, tỏ vẻ nghi hoặc.

Hòa Phượng cười, nói:

- Hần đúng là một luyện thể giả đó. Ta đã kiểm tra rồi...

Lạc Nhạn vẫn không tin, hỏi lại:

- Thực vậy sao, Tiểu Phàm?

Tiểu Phàm gật đầu, đáp:

- Ủ... ta cũng không rõ tại sao ta lại khác với các luyện thể giả khác nữa. Nhưng ta quả thực là một luyện thể giả. Cho nên chắc có lẽ chốc nữa, ta sẽ đến chỗ Lôi lão sư thôi...

Minh Tâm mở lời:

- Thôi được rồi. Vậy hẹn tối ở Áo Nguyệt Lâu đi.

Ba người kia đều cho là hợp lý nên gật đầu đồng ý, rồi bắt đầu tản ra.

Tiểu Phàm đi quanh quảng trường, xem mọi người bắt đầu bài khảo sát môn học...

Hần nhìn sang vị trí của một lão sư tay cầm thương trong Thập bát ban. Lúc này có độ bảy tám học viên đang vây quanh đó để chờ khảo nghiệm.

Vị lão sư kia nói:

- Thương – một tắc dài một tắc mạnh, các trò hãy trả lời cho ta... Nếu gặp kẻ có vũ khí dài hơn cả thương của mình, thì các trò sẽ làm gì?!

Mấy học viên đứng đó đều ngó mặt ra, không ngờ lão sư lại hỏi như vậy. Họ vốn đoán rằng ông ấy sẽ hỏi về điểm mạnh của trường thương so với những loại vũ khí khác, nhưng không ngờ lại là câu hỏi ngược lại.

Lão sư đó lại tiếp:

- Muốn dùng vũ khí, trước phải tìm hiểu xem trong trường hợp chính điểm mạnh của vũ khí mình dùng bị khắc chế, ta sẽ làm gì để chiến thắng... Biết người, biết ta, trăm trận trăm thắng. Đây chính là “biết ta”.

Tiểu Phàm nghe xong cũng gật gù thấy phải, nhưng có điều hần lại thờ dài ngoằn ngoẵng. Bởi vì, hần thực ra không hề biết đáp án của câu hỏi đó...

Hần lại tiếp tục đi lại trong quán trường rộng rãi. Mười tám vị trưởng quán Thập bát ban của Học viện chia nhau đứng ở những khoảng đất trống, xung quanh họ có độ bảy tới mười hai tân học viên vây quanh. Xem thêm mấy nơi nữa, Tiểu Phàm liền nhận ra không phải vị lão sư nào cũng yêu cầu trả lời câu hỏi, một số thì lại yêu cầu học viên thi triển võ công, hoặc một vài chiêu thức để lấy làm hình thức khảo nghiệm. Ngoài ra cũng có một số người về mặt buồn rầu, chỉ đi lại xung quanh giống như Tiểu Phàm, có lẽ họ cũng giống hần, không hề có điểm mạnh nào về vũ khí, cho nên chẳng thể tiến nhập Thập bát ban được.

Cuối cùng Tiểu Phàm cũng tìm thấy chỗ của Lôi lão sư – trưởng bộ môn Luyện thể. Có điều, xung quanh ông ấy chỉ có ba học viên mà thôi, hần là luyện thể giả trong đám tân sinh vốn vẹn chỉ có từng này người, ít hơn rất nhiều so với bộ môn luyện khí bên kia của Khúc lão sư. Lướt qua đám đông hơn hai mươi người đang khảo nghiệm luyện khí, Tiểu Phàm tiến tới chỗ của Lôi lão sư và ba tân sinh vạm vỡ, khôi vĩ.

Thấy Tiểu Phàm tiến đến, bốn người kia đều ngạc nhiên, nhìn chùng chùng về phía hần.

Tiểu Phàm cũng chẳng ngạc nhiên, hần vốn đã đoán được vì thân thể trạng thái khác hần luyện thể giả mà không sớm thì muộn hần cũng gặp tình cảnh này thôi.

Tiến tới trước mặt Lôi lão sư, Tiểu Phàm cung kính nói:

- Lão sư, em muốn khảo nghiệm luyện thể.

Lôi Hoành Thiên nghiêng đầu nhìn Tiểu Phàm, nhưng rồi nhếch mép, nói:

- Được thôi, nếu trò đã muốn vậy.

Tiểu Phàm nhanh chóng cùng ba người đồng học to cao đứng vây lại thành vòng quanh Lôi lão sư.

Lôi Hoành Thiên nói:

- Khảo nghiệm đơn giản thôi. Nói cho ta biết, các trò nâng được bao nhiêu cân?

Bốn người Tiểu Phàm nghi hoặc nhìn nhau, nhưng cuối cùng cũng lần lượt trả lời.

Người nam tử tóc ngắn màu bạch kim bên phải, ngoài cùng đáp:

- Đệ tử nâng được... khoảng một trăm năm mươi cân.

Nam tử kế tiếp là một người mà Tiểu Phàm biết, Tôn Kinh – người đứng thứ ba trong Thập nhất thần tướng năm nay. Y vẫn một bộ chất phác cùng nụ cười thật thà như lần đầu Tiểu Phàm trông thấy. Y nói:

- Đệ tử nâng được hai trăm bảy mươi cân!

Nghe thế, ba người còn lại, gồm cả Tiểu Phàm đều ngạc nhiên, mắt chớp chớp nhìn Tôn Kinh.

Tiểu Phàm thì vốn chưa có thử khả năng nâng vật nặng của mình bao giờ, cho nên hần cũng không rõ bản thân nâng được bao nhiêu cân nữa. Nhưng, hần vốn đã ngạc nhiên về khả năng của người đầu tiên, giờ lại nghe về sức mạnh của Tôn Kinh, tâm trạng của hần lại càng phần khích bội phần. Luyện thể giả thực mạnh mẽ!

Người ngay kế Tiểu Phàm, cũng là người thứ ba thì có phần hơi đặc biệt hơn. Bởi vì đó là một cô nương. Luyện thể trường phái thực ra rất hiếm có nữ tử nguyên nhân là do trường phái này có phương pháp huấn luyện rất khắc nghiệt, lại thiên về sức mạnh thể chất – thực sự là không hề hợp với nữ tử yếu liễu đào tơ chút nào. Còn nếu có nữ tử là luyện thể giả thì cũng là sẽ hơi khác so với nữ tử bình thường “một chút”...

Cô nương đứng kế Tiểu Phàm so với hần còn cao hơn hần hần một cái đầu, đường nét thân thể tuy là không “thô”, nhưng thực sự thì không hề mảnh mai, yếu đuối như nữ tử khác. Thậm chí, Tiểu Phàm còn có cảm giác rằng bụng nàng ta cũng có sáu múi như hần vậy. Hơn nữa, có thể nàng ta còn cơ thể săn chắc hơn hần cũng không chừng. Nói tóm lại, nàng ta như là hình tượng của các nữ chiến binh Amazon trong những thần thoại của Hy Lạp vậy!

Nàng ta vuốt nhẹ lọn tóc mai ra sau tai một cách vô tâm, nói:

- Đệ tử nâng được hai trăm cân!

Tiểu Phàm nghe thế, liền nuốt cái “ực”.

“Một cô nương có thể tung hứng ta một cách dễ dàng sao?”, một dòng suy nghĩ vụt qua trong đầu Tiểu Phàm.

Đang mãi suy nghĩ, hần quên mất là mọi người đang chăm chú nhìn mình để nghe câu trả lời.

Lôi Hoành Thiên hỏi:

- Còn trò? Lâm Tiểu Phàm?

Tiểu Phàm giật mình, đáp vội:

- Đệ tử không biết!

Ba học viên kia nhú mày.

Lôi lão sư ban đầu tỏ ra nghi hoặc, nhưng sau lại cười:

- Thế trò có dám thử ngay tại đây không?

Tiểu Phàm ngạc nhiên đến độ không nhận ra điểm bất thường trong câu nói của Lôi Hoành Thiên: ông ấy biết danh tự của hần dù hần chưa hề giới thiệu!

Tiểu Phàm hỏi:

- Thử... thử tại đây sao?

Lôi Hoành Thiên vung tay, trên mặt đất liền hiện ra một quả tạ tay nhỏ nhỏ, trông qua khoảng sáu hay tám cân gì đó.

Tiểu Phàm nhìn lão sư, rồi quyết định tiến tới chỗ quả tạ.

Trùng người xuống, hần lại ngược nhìn lão sư trước khi hít sâu một hơi, chuẩn bị nâng quả tạ dường như nhẹ bằng kia.

Tiểu Phàm dùng hai tay nắm lấy câu tạ. Hần bắt đầu tăng dần sức nâng của bản thân lên. Nhưng, quả tạ vẫn không nhúc nhích!

“Sao nặng quá thế.”, Tiểu Phàm ngạc nhiên nhìn cái tạ tay nhỏ nhỏ bất động giữa hai chân mình.

Dần dần, cơ nhục toàn thân hần bắt đầu phải gồng cứng lên, gân trên hai cánh tay như được chạm nổi, gò cả lên. Quả tạ vẫn không nhúc nhích!

“Mẹ kiếp.”, Tiểu Phàm thầm thóa mạ.

Lòng ngực hần dần căng lên, một luồng khí theo mũi hần chậm rãi tiến vào cơ thể. Hần cuối cùng phải huy động tới Thần Ma lực.

Hai luồng hắc – ngân Thần Ma lực từ trái tim, phân biệt trái phải chạy theo các đường kinh mạch mà tiến tới hai cánh tay của hần. Một cảm giác tràn đầy sinh lực cùng khí lực lan tỏa trong từng thớ bắp thịt của Tiểu Phàm. Cơ bắp vốn đang nóng rực như bị đốt cháy liền được làm dịu đi. Luồng Thần Ma lực không chỉ chạy trong các đường kinh mạch, mà còn hòa vào từng tế bào trên cánh tay Tiểu Phàm, gia tăng sức dẻo dai và sức mạnh cho hần.

Tiểu Phàm vận sức đến giới hạn khiến cho bàn tay hần trắng bệch đi vì nắm quá chặt, hai hàm thì nghiến mạnh tới độ như muốn chèo quai hàm tới nơi.

Nhưng, quả tạ vẫn không nhúc nhích!

Uuuu... , tiếng gầm nhẹ vang lên trong cổ họng Tiểu Phàm.

Hần tung ra đỉnh điểm sức mạnh của bản thân trong một cái nháy mắt với nỗ lực xê dịch dù chỉ một milimet chiếc tạ trong tay mình. Và...

Quả tạ vẫn không nhúc nhích!

Phịch...

Tiểu Phàm thờ gập, mặt mũi ngồi trên nền đất, bất lực nhìn quả tạ nhỏ bé.

Thần Ma lực tự động tuôn ra từ trái tim, tiến nhập vào từng tác thân thể Tiểu Phàm, xoa dịu cái uể oải, rã rời vì dụng quá sức trong cơ nhục hần. Đồng thời Thần Ma lực còn chữa lành những tổn thương mà cơ thể hần đã phải chịu.

Tiểu Phàm ngửa mặt lên nhìn lão sư, lắc đầu nói:

- Đệ tử chịu thua...

Lôi Hoành Thiên tiến đến chỗ quả tạ, nhẹ nhàng nhấc nó lên bằng hai ngón tay!

Bộ dáng của ông ấy như thể là đang nhẹ nhàng cầm một chiếc đĩa chuẩn bị ăn món bít tết thượng hạng vậy: thật nhẹ nhàng và tinh tế!

Tiểu Phàm sợ hãi, đồng tử mở lớn.

Lôi lão sư hất tay, quả tạ biến mất.

Y tiến tới vỗ vai Tiểu Phàm, nói:

- Trò cũng không tệ. Nâng được hai trăm hai mươi cân.

- Há?

Bốn người, gồm cả Tiểu Phàm đều kinh ngạc. Họ không thể nào hình dung nổi một quả tạ nhỏ bé như vậy lại nặng tới mức đó. Thực chẳng hợp với lẽ tự nhiên gì cả.

Nhìn biểu hiện của mấy người, Lôi Hoành thiên nói:

- Cái tạ này là linh cụ. Nó không có cân nặng cố định, mà chỉ có cân nặng giới hạn mà thôi. Cân nặng của nó sẽ càng gia tăng khi sức nâng của người sử dụng tăng lên. Để dễ hiểu thì nó là một dụng cụ đo sức nâng, rồi tương đương quy đổi ra cân nặng. Nó sẽ không thể bị nâng lên cho tới khi người có sức mạnh phá vỡ giới hạn cân nặng của quả tạ. Cũng chính là một nghìn cân khối lượng!

Bốn người kia đều hoảng sợ khi Lôi lão sư dứt lời.

Như vậy không phải là ông ấy nâng được một nghìn cân một cách dễ dàng hay sao? Một sức mạnh đáng sợ như thế ẩn chứa trong cơ thể gầy nhom, ốm yếu ấy sao?

Lôi Hoành Thiên nói:

- Rồi, các trò đã hoàn thành bài khảo thí rồi đó.

Bốn học viên nhìn nhau, trong đầu đều tự hỏi: “Đơn giản thế sao?”

Lôi lão sư cười:

- Bài khảo thí này đâu phải để loại bỏ các trò như bài khảo thí của Thập bát ban đâu. Nó chỉ là bài khảo thí để phân loại các trò, và để ta nắm được trình độ hiện tại của các trò thôi... Ừm. Bây giờ thì, các trò giới thiệu một chút về bản thân đi ha. Bắt đầu từ trò.

Đoạn, Lôi Hoành Thiên chỉ Tôn Kinh.

Tôn Kinh cười ngây ngô, hơi ngạc nhiên và ngượng nghịu, nói:

- Đệ tử là Tôn Kinh, năm nay mười sáu, đến từ Ách Nan, vùng biên ải của Thương Lan Quốc.

- Ừm... biên ải à? Tốt lắm. Trò tiếp theo.

Y chỉ người nữ tử khỏe mạnh có làn da nâu quấy rầy.

Cô nương đó tự tin nói:

- Đệ tử là Hách Ái Thượng. Năm nay mười ba tuổi, đến từ Phùng Sơn, Thương Lan Quốc.

- Ái Thượng? Tên rất lạ.

Lôi Hoành Thiên cười, tiếp:

- Đến trò...

Y chỉ người nam tử tóc bạch kim cắt ngắn.

Nam tử kia đáp:

- Đệ tử tên Hà Tương Ngạn. Năm nay mười bốn, người thành Thiết Mã, Thương Lan Quốc.

- Ừm. Cuối cùng là trò?

Lôi Hoành Thiên chỉ Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm đáp:

- Đệ tử tên Lâm Tiểu Phàm, mười ba tuổi, đến từ... từ một nơi xa xôi hẻo lánh.

Lôi Hoành Thiên hơi nhíu mày, nhưng sau cũng gật đầu.

Y nói:

- Được rồi. Các trò đã là sư huynh đệ, muội của nhau. Ta mong các trò có thể đoàn kết, và yêu thương nhau. Phải để cho người ta thấy Luyện thể bộ môn vượt trội hơn kẻ khác thế nào. Rõ chưa?

- Dạ, rõ.

Bốn người cùng đồng thanh nói.

Hách Ái Thượng đột nhiên hỏi:

- Vậy, lão sư...

Lôi Hoành Thiên cắt ngang:

- Gọi ta là sư phụ!

Hách Ái Thượng sửa lại:

- Sư... sư phụ...

Thấy Lôi Hoành Thiên gật đầu, nàng mới tiếp:

- ... trong chúng đệ tử, vai vế phân thế nào ạ?

- Ta cũng đang định nói về vấn đề đó đây.

Lôi Hoành Thiên nói:

- ... Vai vế của mấy đứa vừa rồi không phải đã phân rồi sao?

Bốn người nhìn nhau.

Tiểu Phàm nói:

- Ý sư phụ là bài khảo nghiệm vừa rồi?

- Thông minh. Trong tu đạo giới, thực lực mới là cái quyết định vai vế, không phải tuổi tác. Đây cũng là bài học đầu tiên ta muốn cho các trò rõ. – Lôi Hoành Thiên trả lời.

- Vậy...

Tôn Kinh nói.

- Tôn Kinh là đại sư huynh, sau là Tiểu Phàm, rồi tới Ái Thượng, và Trương Ngạn là tiểu sư đệ...

Hoành Thiên nhẹ đáp.

Bốn người nhìn nhau, cảm thấy vừa ngỡ ngàng, lại vừa bắt đầu thân thiết hơn theo một cách nào đó.

Lôi Hoành Thiên cười:

- Thôi, mấy đứa đi khảo nghiệm thập bát ban đi. Sau đó, khoảng hai giờ chiều nay thì đến phòng ta ở bộ môn Luyện thể nhá...

Sau khi “vâng, dạ”, bốn người cáo biệt rồi đi.

- HẾT CHƯƠNG 43 –

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Xuất hành

Sau khi chia tay mấy người Tôn Kinh, Tiểu Phàm liền rời khỏi quảng trường, tìm gặp Tiền Minh Tâm và đám bằng hữu.

- Ấy, Tiểu Phàm. Đẳng này.

Từ đằng xa Tiền Minh Tâm đã vẫy tay gọi.

- Ấy.

Tiểu Phàm ứng thanh rồi chạy nhanh về phía đó. Tiền Minh Tâm, Hỏa Phượng và Lạc Nhạc đều đã xong việc, hiện đang chờ hấn cùng nhập bọn.

Mấy người dắt nhau rời khỏi quảng trường Lưu Trầm Hương.

- Mọi người khảo thí Thập bát ban thế nào rồi?

Tiểu Phàm hỏi.

Lạc Nhạc đáp:

- À, ta thì không cần nói người hấn cũng đoán được rồi. Ta vào Kiểm ban. Còn Hỏa Phượng thì tiến nhập Tiên ban(ban dạy dùng roi)...

- Hừ? Minh Tâm thì sao?

Tiểu Phàm nghi hoặc khi không nghe Lạc Nhạc nhắc gì đến Tiền Minh Tâm.

- Ta không có tiến nhập Thập bát ban. Ta dùng thiết phiến. Cái đó hơi dị chủng, không có nhiều người sử dụng lắm nên không được liệt vào Thập bát ban. (thiết phiến tức cây quạt sắt, ở đây có thể hiểu là cây quạt xếp có nan làm bằng kim loại).

Tiền Minh Tâm cười cười nói, sau lại hỏi:

- Người thì sao? Ta vốn tưởng người sẽ vào Kiểm ban với Lạc Nhạc kia. Nhưng hấn ta nói không thấy người tới khảo nghiệm.

- Ta có tiến nhập ban nào đâu. Lần trước đấu với Lạc Nhạc, ta dùng song kiếm chẳng qua là bất đắc dĩ mà thôi. Chứ ta đâu có sử được loại binh khí nào ra hồn đâu.

Tiểu Phàm lắc đầu.

- Vậy...

Hỏa Phượng nhú mày.

- Ta không có sở trường sử dụng binh khí.

Tiểu Phàm nói.

- Nhưng như thế sau này chàng sẽ rất bất lợi đó.

Hỏa Phượng lo ngại nói.

- Không sai. Hỏa Phượng nói đúng. Sau này đối chiến, tay không khó mà địch lại binh khí.

Minh Tâm gật đầu.

- Ài, biết làm sao được. Đầu phải ta không nghĩ tới điều này, chỉ là lực bất tòng tâm.

Tiểu Phàm cười, rồi lãng sang chuyện khác:

- Mà phải rồi, mấy người khảo nghiệm Thập bát ban như nào vậy?

- Kiểm ban sư phụ hỏi chúng ta một câu.

Lạc Nhạc ra về thần bí.

- Thế nào?

Ba người còn lại đều nghi hoặc, hỏi luôn.

- “Các ngươi tu kiếm vì cái gì?”

Lạc Nhạc làm bộ như vuốt vuốt râu, hai mắt nhắm hờ, diễn tả lại bộ dáng dường như cao thâm mạc trắc của vị sư phụ Kiếm ban.

- Ngươi trả lời thế nào?

Hỏa Phượng hỏi.

- Ta nói là: “Vì... ta thích!”

Lạc Nhạc đắc ý nói.

Ba người kia nghe thế liền phì cười, lòng thầm nghĩ: Trả lời kiểu gì vậy? Đúng là chỉ có Lạc Nhạc mới nghĩ ra kiểu trả lời bá đạo như thế.

Thấy biểu hiện của mấy người bằng hữu, Lạc Nhạc trừng mắt nói:

- Cười cái gì mà cười. Các ngươi có biết phản ứng của vị sư phụ Kiếm ban đó như nào không hả?

Ba người Tiểu Phàm nghe thế thì liền nhin lại, nhìn Lạc Nhạc, chờ y kể tiếp.

Lạc Nhạc khoanh tay trước ngực, kể:

- Lúc đầu ông ấy một bộ ngạc nhiên nhìn ta, sau đó chợt cười ha hả như người vừa nghe chuyện tiếu lâm vậy. Mấy người cùng khảo thí ở đó thấy thế cũng cười lên chế diễu ta. Ai ngờ họ vừa cười lên một cái, vị sư phụ kia liền nổi nóng, quát là: “hiều cái gì mà cười?”. Ông ấy tiến đến vỗ vai ta...

Nói tới đây, Lạc Nhạc cố tình dừng lại, làm vẻ thần bí.

- Rồi sao?

Minh Tâm không kiên nhẫn hỏi tới.

- Ông ấy tiến đến vỗ vai ta, rồi... nói liền ba chữ “Hào. Hào. Hào”. Sau đó cho ta làm đại sư huynh luôn!

Lạc Nhạc cười hắc hắc nói.

- Thế là thế nào?

Tiểu Phàm không hiểu hỏi lại.

- Ta cùng mấy người ở đó đều ngạc nhiên. Một người trong đó không phục truy hỏi vị sư phụ đó thì y nói là vì kiếm của ta có tâm rồi!

Lạc Nhạc hí hửng đáp.

Ba người kia vẫn nhủm mảy. Lạc Nhạc lại nói tiếp:

- Ta cũng không hiểu ý của ông ấy là gì nên hỏi “Ý thầy là sao?”. Ông ấy đáp: “Ngươi có ngạo tâm nên kiếm ngươi mới có tâm ngạo”. Ông ấy đặt cho mỗi người chúng ta một pháp danh, nói là sau này đi lại trong tu đạo giới thì cứ dùng pháp danh ấy. Pháp danh của ta là Ngạo Kiếm!

Ba người kia nghe tới đây liền hiểu ra. Nguyên lại là trong một câu trả lời kia của Lạc Nhạc, vị sư phụ của Kiếm ban đã nhìn ra ngạo khí của nàng ta. Còn việc cao ngạo của Lạc Nhạc có thực đáng được coi trọng như vậy hay không thì đám người Tiểu Phàm, thậm chí là Lạc Nhạc cũng không có hiểu được cách nhìn của vị sư phụ kia. Dù vậy, đã là trưởng ban của Kiếm ban chắc chắn phải có con mắt không tầm thường.

Bốn người đi vừa đi vừa nói chuyện, đến trước một túp lều thì dừng lại.

Tiền Minh Tâm nhìn lên biển hiệu có ghi Tiên Thực Từ Lâu bốn chữ thì nói:

- Tới rồi. Đây chính là nơi ta định giới thiệu cho các ngươi đó.

- Bốn chữ Tiên Thực Từ Lâu này không phải quá khoa trương hay sao?

Tiểu Phàm nhủm mảy hỏi.

- Ừ thì... cứ vào thường thức đi rồi hãy nói.

Tiền Minh Tâm vừa nói vừa dẫn mấy người bước vào trong.

Từ lâu này hoàn toàn không có gì quá đặc sắc cả. Thiết kế bên trong tương đối giản dị, đơn giản. Bàn ghế đều là loại bình thường, một chỗ ngồi chỉ có một cái bàn vuông và hai cái ghế dài đặt đối diện nhau. Ánh sáng thì chủ yếu lấy từ cửa sổ mở rộng hai bên tử điểm. Ánh sáng ban trưa chiếu vào từ cửa sổ đánh tan đi phần tối ám của tử điểm này. Để dễ hình dung thì có thể nói tới những tử điểm thường xuất hiện trong các tựa phim cổ trang ở địa cầu để làm tiêu chuẩn đối chiếu.

Bên trong tử điểm cũng không phải quá đông đúc, song sinh ý cũng không phải là tệ, có thể coi là bán được hàng.

Bốn người Tiểu Phàm tùy tiện chọn một bàn gần cửa sổ mà ngồi xuống. Tiểu Phàm, Minh Tâm ngồi một bên, Lạc Nhạc và Hóa Phượng ngồi ở phía đối diện.

Họ vừa ngồi xuống, lập tức có một tiểu nhị niềm nở chạy tới đón tiếp. Y hớn hờ hỏi:

- Xin hỏi bốn vị dùng gì?

Hóa Phượng hỏi:

- Ở đây có món gì?

- Tệ điểm có rất nhiều món. Thịt bò, thịt vịt, thịt gà, thịt chim, thịt lợn, thị Thanh Trường Ngự, bánh Thủy Liên chay, bánh Thủy Liên có nhân xá xíu,...

Tiểu nhị vừa nghe hỏi, giống như phản xạ có điều kiện, y liền tuôn ra một màn thao thao bất tuyệt về danh sách các món ăn.

- Thôi. Dừng... dừng...

Tiểu Phàm vội ngăn điểm tiểu nhị này lại. Một màn nói không ngừng của đối phương đã khiến Tiểu Phàm lãnh không ít mưa xuân, đúng là chịu không ít khổ sở. Hắn hỏi luôn.

- Ở đây có món gì nổi tiếng nhất?

- Dạ. Món làm nên tên tuổi của tệ điểm chính là Mi Nữ Oa.

Tiểu nhị có vẻ tự hào giới thiệu.

- Vậy cho bốn bát Mi Nữ Oa đi.

Tiểu Phàm phát tay nói luôn.

- Dạ. Xin chờ cho giây lát.

Tiểu nhị vui vẻ đáp. Hắn nhanh nhẹn chạy về phía nhà sau, hét lớn:

- Bốn tô Mi Nữ Oa. Bàn gần cửa sổ!!!

Trong lúc chờ đợi, đám người Tiểu Phàm lại nói chuyện tiếp.

Tiểu Phàm hướng Hóa Phượng hỏi:

- Nàng thì sao? Việc tiến nhập Thập bát ban thế nào?

- À. Vị sư phụ của Tiên ban yêu cầu chúng ta biểu diễn vài chiêu cho y xem. Sau đó thì quyết định thôi.

Hóa Phượng nhún vai đáp.

- Vai về của người thế nào?

Lạc Nhạc hỏi.

- Thì... nhị sư tỷ thôi!

Hóa Phượng cười cười đáp.

- Kẻ đứng đầu là ai?

Minh Tâm nghi hoặc hỏi. Hắn cho rằng thực lực của Hóa Phượng không phải tầm thường, thế mà có kẻ còn mạnh hơn nàng ta. Vậy thì kẻ này đáng lưu

ý rồi.

Hỏa Phượng vân vê cằm, nói:

- Điều kì lạ là kẻ này không nằm trong Thập nhất tướng năm nay. Thậm chí ta còn chưa thấy mặt y trong ngày bế mạc Truy Phong Hội nữa kia.

- Ừm... cái này không phải là không thể. Các ngươi có nhớ sáng nay Lưu lão sư nói gì không hả? Y nói là tại quảng trường có hơn hai trăm tân học viên đó. Trong khi vượt qua Truy Phong Hội chỉ có một trăm năm mươi người mà thôi. Như vậy thì hơn năm mươi tân sinh kia ở đâu ra?

Tiểu Phàm suy nghĩ nói.

Bốn người nhìn nhau đều tự hiểu trong lòng. Năm mươi người kia, không nói thì ai cũng đoán được, chính là đám tiểu thư, công tử có thân phận rồi, nói là con ông cháu cha cũng không có sai. Mà đã là con nhà nòi thì thực lực hơn người cũng không có gì là quá ngạc nhiên cả.

- Hỏa Phượng, kẻ đó tên gì vậy? Tiên pháp thế nào?

Tiểu Phàm hỏi tiếp.

- Y tên là Quan Canh Hào. Tiên pháp của y... ta còn xa mới theo kịp!

Hỏa Phượng nghiêm túc nói.

Ba người còn lại đều có suy nghĩ riêng trong lòng, chỉ là đều mang một tia nghiêm túc cẩn trọng xem chừng với nhân vật Quan Canh Hào này.

...

- Tới rồi. Tới rồi.

Giọng điểm tiểu nhị vang lên, trên tay cầm bốn bát mì nhiều màu sắc.

Đoạn, y đặt xuống bàn, nói:

- Mời quý khách thưởng thức.

Xong, lại tất bật chạy tới bàn khác.

Minh Tâm cười nói:

- Mau ăn đi. Ta mời các ngươi tới đây chính là vì món mì này đây.

...

Tiểu Phàm quan sát bát mì trên bàn. Bát mì này có rất nhiều thành phần khác nhau, nhưng được sắp xếp, tổng lại cũng chỉ có năm màu: xích – cam – hoàng – lục – lam (đỏ - cam vàng – lục – lam). Màu sắc tươi sáng, rực rỡ rất đẹp mắt. Hơn nữa, năm màu này lại không có phân tách rõ ràng mà là sự chuyển đổi từ từ rất tự nhiên giống như màu sắc của cầu vồng vậy – căn bản là không có đường phân cách.

Khói bốc lên từ bát Mì Nữ Oa nóng hổi. Tiểu Phàm hít nhẹ một cái thì thấy ấm áp lạ thường, trong lòng chợt thấy bình yên.

Minh Tâm lên tiếng:

- Cái cách sắp bày này là dựa vào truyền thuyết Nữ Oa vá trời. Đây chính là biểu trưng cho Ngũ sắc thạch đấy.

Ba người kia liền gật gù hiểu ra.

Tiểu Phàm cầm đũa gấp lên một vài sợi mì. Sợi mì vàng óng, cảm giác như có thể phát sáng vậy. Ngoài ra kích cỡ của loại mì này khá lớn, có lẽ cùng kích cỡ với mì ống của loại Mì Spaghetti thông thường mà Tiểu Phàm hay ăn ở địa cầu.

Hắn ăn thử một miếng mì liền lập tức cảm thấy cảm giác trơn tuột, thậm chí còn giống như là vừa nuốt vào đã trôi tuột xuống vậy. Cái cảm giác này làm hắn nhớ tới món Bánh canh nổi tiếng ở miền Trung Việt Nam, chỉ là mùi vị không giống mà thôi. Món Mì Nữ Oa này cho người ta cảm giác ẩm ẩm, thơm thơm, giống như là... sủi nê vậy!

Tiểu Phàm gấp lên một lát gì đó, nhìn qua có lẽ là làm từ một loại rau quả.

Đây... không phải là Thanh Lựu Quả hay sao?, Tiểu Phàm ngạc nhiên nhận ra nguyên liệu của miếng xanh xanh đó.

Vốn Thanh Lựu Quả này chính là một thành phần của món Cung Bảo Kê Đình, nhưng mùi vị của hắn nấu ra và mùi vị của miếng Thanh Lựu Quả trong món mì này lại hoàn toàn khác nhau. Lát Thanh Lựu Quả trong món Mì Nữ Oa đúng như tên gọi của nó – thanh thanh, man mát, giòn ngọt. Còn Thanh Lựu Quả qua tay Tiểu Phàm chế biến thì ngược lại, không những không giữ được vị ngọt mát vốn có của nguyên liệu này mà ngược lại còn biến thành

đắng chát, khó ăn vô cùng.

Ài..., Tiểu Phàm lên thờ dài một tiếng trong lòng. Không cần nghĩ cũng biết người nấu sai là hắn. Bây giờ thì hắn đã biết trù nghệ bản thân kém tới mức nào, tới mùi vị cơ bản của nguyên liệu nấu cũng không ra chứ đừng nói tới sự kết hợp và biến tấu của mùi vị. (trù nghệ tức là khả năng nấu nướng)

Tiểu Phàm vừa ăn vừa đánh giá mùi vị của món Mì Nữ Oa này. Sau khi uống lấy một thìa nước dùng, hắn chợt nhận ra bát mì của hắn đã hết sạch sành sanh từ lúc nào không hay. Hóa ra hắn ăn ngon miệng tới nỗi ăn hết lúc nào cũng không biết.

- Hà...

Thờ ra một hơi no nê, bỗng nhiên Tiểu Phàm cảm thấy từ dạ dày xông ra một làn linh khí kì lạ. Cái luồng linh khí này vừa mát như nước mùa thu lại vừa ấm áp kì lạ. Vốn hai cảm giác trái ngược này không thể cùng tồn tại, nếu không phải tự mình cảm nhận, hắn thật không có tin là loại linh khí này có tồn tại. Tuy rằng bản thân không thể hấp thụ lấy một tia linh khí nào, nhưng bản thân hắn thật hưởng thụ cái mỹ diệu cảm giác này vô cùng.

Đúng lúc đó, Lạc Nhạc cũng ăn xong, liền ngạc nhiên nói:

- Không ngờ là quang nguyên tố linh khí. Sao họ có thể làm được nhỉ? Trong đây hình như không hề có một nguyên liệu nào mang Quang thuộc tính mà.

- Ừm... không sai. Đó chính là điểm kì diệu của món này đó. Các ngươi có biết không, ta phải ăn ở đây liên tục hơn mười ngày, mỗi ngày ba bữa sáng – trưa – chiều để trở thành khách quen ở đây, sau đó mới hỏi được nguyên do đó. Bí quyết chính là sự kết hợp các thành phần nguyên tố trong các nguyên liệu khác nhau đó.

Minh Tâm đặc ý nói.

- Thực có thể làm vậy sao? Biến cái không có thành cái có ư?

Tiểu Phàm kinh ngạc hỏi lại. Hắn vốn không ngờ việc chế biến linh phẩm lại còn có thể biến hóa tới mức này.

- Đó chính là sức mạnh của Linh trù sư đó.

Hỏa Phượng khâm phục nói.

- Linh trù sư? Tức là trù sư chế tạo linh phẩm hả?

Tiểu Phàm hỏi.

Hỏa Phượng gật gù đầu.

Lạc Nhạc nhìn vào hướng nhà bếp của Thực Tiên Tửu Lâu, bình phẩm:

- Vốn nguyên liệu chế biến linh phẩm mà có Quang minh thuộc tính trong thiên địa này là rất hiếm, cho nên đa phần những người tu luyện Quang nguyên tố chân khí thuộc tính đều rất khó kiếm được linh phẩm phù hợp để bồi bổ và hỗ trợ tu luyện. Thế mà ở đây lại có Linh trù sư làm được một món linh phẩm tạo ra Quang nguyên tố linh khí mà không cần dùng đến dù chỉ một loại nguyên liệu chứa Quang Minh thuộc tính. Đúng là không ngờ. Nếu để cho những tu đạo giả tu luyện Quang nguyên tố thuộc tính biết được tin này, chỉ sợ vị Linh trù sư trong kia sẽ trở thành mục tiêu cướp giật của không ít thế gia đấy. Linh trù sư vốn đã nghề nghiệp có địa vị rồi, vị Linh trù sư trong kia còn là cao thủ nữa... Có ý tứ. Có ý tứ!

Nói xong hai câu Có ý tứ, Lạc Nhạc vẫn một mực nhìn về phía nhà bếp của tửu điểm, xem chừng trong lòng đã đặc biệt chú ý đến nơi này rồi.

Ba người Lạc Nhạc, Minh Tâm và Hỏa Phượng là khâm phục, còn Tiểu Phàm trong lòng chính là chấn động. Món Mì Nữ Oa này đã mở ra trong lòng hắn một chân trời mới về trù nghệ. Hắn bây giờ đã ý thức được việc nấu ăn ở thế giới này tuyệt vời thế nào, cuối cùng cũng hiểu Linh trù sư ba chữ ấy đặc biệt ra sao rồi. Việc Sĩ Thực Lão Quái tặng hắn cuốn sách nấu ăn cũ kĩ cổ quái kia xem chừng không phải đơn giản rồi. Có lẽ món quà đó quý giá hơn hắn tưởng tượng nhiều lắm.

Minh Tâm đột nhiên lại hỏi:

- Ngoài linh khí Quang nguyên tố ra, các ngươi thấy mùi vị của món này thế nào?

Ba người còn lại đều nhíu mày suy nghĩ, hồi tưởng lại hương vị mà mình vừa được thưởng thức.

Tiểu Phàm nói:

- Hình như, hình như... hơi man mát, hơi ngòn ngọt, dịu dịu, thơm thơm lại ấm áp là lạ... Khó tả lắm.

Minh Tâm tiếp tục nhìn Tiểu Phàm, dường như muốn hắn nói tới điểm trọng yếu vậy.

- Giống như, giống như... là sữa mẹ!!!

Tiểu Phàm như đột nhiên nghĩ ra, liền nói luôn.

- Hay lắm.

Minh Tâm vỗ tay tán thưởng. Y nói tiếp:

- Người nói rất đúng. Chính là sữa mẹ. Đó là sự ẩm áp, là tình mẫu tử đó. Cái tên Mi Nữ Oa không phải chỉ là do cách sắp bày nguyên liệu như Ngũ Sắc Thạch mà có đâu, chủ yếu chính là vì mùi vị đặc biệt của món này. Món này có mùi vị như vậy chính là tượng trưng cho thân phận nhân loại chỉ mẫu của Nữ Oa nương nương đó... (nhân loại chỉ mẫu tức là mẹ của loài người).

Ba người còn lại À một tiếng như hiểu ra mọi chuyện. Trong lòng lại thêm một phần thán phục vị Linh trù sư của nơi này.

Lạc Nhạc hiểu kì hỏi:

- Nè. Minh Tâm, người đã được gặp mặt vị Linh trù sư của tử điểm này chưa?

Minh Tâm nghe hỏi thế liền lắc đầu đầy nuối tiếc:

- Tiếc là chưa. Mấy lần ta xin gặp mà vị Linh trù sư ấy cố tình dẫu thân phận không chịu gặp ta. Ta hỏi mấy người tiểu nhị và vị lão bản ở đây thì họ đều nói là đến họ cũng không rõ lại lịch của y, chỉ biết y tự xưng là lão bá mà thôi. Lão bá đó, có lúc đến làm lúc lại nghỉ, ông ta không có làm theo giờ cố định. Có điều vì món Mi Nữ Oa chỉ mình ông ta biết làm cho nên lão bản ở đây cũng đành chịu vậy, không thể quản thúc ông ấy được.

- Ô. Hóa ra là trù sư cao thủ thích ăn dẫu à? Thảm nào nấu được một món như vậy.

Hỏa Phượng cười nói.

...

Sau khi uống thêm chén trà, mấy người Tiểu Phàm quyết định rời khỏi. Tiền Minh Tâm cứ khẳng khẳng nói là lần này y giới thiệu tử điểm nên y mời, ban đầu mọi người cũng khách sáo, nhưng sau Minh Tâm cứ nói mãi, cho nên đành đồng ý.

Ra tới ngoài tử điểm, Tiểu Phàm nói lời chia tay với bằng hữu, giải thích lí do có hẹn với Lôi sư phụ, rồi nhanh chóng rời khỏi. Trước khi Tiểu Phàm rời đi, mấy người trao đổi địa chỉ nơi ở cho nhau biết để nếu sau này có vấn đề gì cần tìm, hoặc muốn đến chơi thì đều có thể làm được.

...

- Xin hỏi sư tỷ, Phòng của bộ môn Luyện thể ở đâu vậy? Đệ là tân học viên nên không có biết.

Tiểu Phàm chặn một nữ tử mặc thường phục trên đường chính của Học viện trung tâm, hỏi.

- À. Bên đó. Người đi qua ngã rẽ kia, rồi rẽ phải là tới...

Vừa chỉ người nữ tử vừa cười cười nói.

- Đa tạ.

Tiểu Phàm chấp tay, rồi chạy vội đi. Bây giờ đã là một giờ bốn mươi lăm phút chiều rồi, tới thời điểm hẹn sư phụ của hắn cũng chỉ còn mười lăm phút mà thôi.

- Không có... gì.

Nữ tử vừa nói được hai tiếng đã thấy Tiểu Phàm chạy đi xa rồi thì không khỏi cười cười nghĩ thầm, Đùng là tân sinh.

...

Cốc cốc...

Tiểu Phàm gõ cửa một căn phòng trên lầu hai của một căn lầu các to lớn.

- Tiểu Phàm hả? Vào đi.

Một giọng nói dường như lơ đãng vang lên, chính là giọng nói của Lôi Hoành Thiên.

Kết...

Tiểu Phàm bước vào, đến trước bàn sư phụ, bái kiến:

- Sư phụ hảo.

- Ủ. Ngươi là người đến sớm nhất đấy. Ngồi xuống đi.

Lôi Hoành Thiên vẫn không rời mắt khỏi đồng tài liệu trên mặt bàn, nói.

- Dạ.

Tiểu Phàm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Bây giờ hẳn mới có dịp quan sát căn phòng này của sư phụ.

Đó là một căn phòng rộng lớn, nhưng bừa bộn vô cùng. Trong phòng chứa chủ yếu là các kệ sách lớn, trên kệ có để đủ thứ tài liệu. Quyền trục có, sách cũ có, sách mới có, tệp giấy đã ngả màu có, giấy mới đầy ghi chép cũng có,... Tuy nhiều chủng loại khác nhau nhưng đều có một điểm chung, đó là: sắp xếp lộn xộn, không có quy tắc. Không chỉ thế, trên tường, dưới đất cũng có rất nhiều loại giấy tờ, đồ hình khác nhau với đủ loại chú thích kì quái mà dù Tiểu Phàm có đọc lại vài ba lần cũng chẳng hiểu là cái gì. Trên bàn làm việc của Lôi Hoành Thiên thì chất ngổn ngang cả năm sáu chồng sách, cứ chốc chốc y lại xem cuốn này rồi mở cuốn nọ, rồi lại cúi xuống viết cái gì đó...

Cốc cốc...

Khoảng năm phút sau, một tiếng gõ cửa vang lên.

Hoành Thiên tắt và tay vẫn tiếp tục công việc của mình, nói:

- Vào đi mấy đứa.

Không có gì bất ngờ, ba người đồng môn của Tiểu Phàm bước vào.

- Chúng đệ tử bái kiến sư phụ.

Ba người quỳ xuống, đồng thanh nói.

- Ủ. Ngồi đi.

Hoành Thiên lơ đãng nói. Sau rồi, dường như không để ý đến bọn đệ tử nữa, y lại tiếp tục công việc của mình.

Chúng đệ tử tuy thấy bất thường nhưng không dám làm phiền sư phụ nên chỉ biết chờ đợi.

...

Khoảng một thời thần sau, Hoành Thiên thờ dài một tiếng có vẻ tiếc nuối và hơi chán nản. Y đột nhiên nói:

- Mấy đứa đến đủ rồi thì ta sẽ vào vấn đề chính luôn.

Bốn người bọn Tiểu Phàm liền chú tâm lắng nghe.

Hoành Thiên tiếp:

- Luyện thể bộ môn chúng ta hằng năm đều có một hoạt động truyền thống rất đặc biệt, có thể nói đó là điểm đặc sắc của bộ môn chúng ta. Đó là... huấn luyện đầu khóa! Huấn luyện đầu khóa này dành cho tân sinh viên mỗi năm khi mới gia nhập bộ môn của chúng ta. Mỗi năm sẽ có một vị sư phụ chủ nhiệm đồng thời là người phụ trách dẫn dắt các tân sinh viên thực hiện khóa huấn luyện này. Năm nay, ta đích thân sẽ dẫn các con đi. Cũng tức là ta đã chính thức nhận mấy đứa làm đệ tử của ta. Là đệ tử chứ không phải học viên! – Hoành Thiên nhấn mạnh, rồi lại nói – Không phải là khoe khoang, nhưng nói để các con hay, ta đã dạy ở Học viện hơn hai mươi năm rồi nhưng mới chỉ có một người đệ tử trước các con mà thôi. Đệ tử của ta... phải xuất chúng! Vì thế mấy đứa phải cảm thấy tự hào khi là đệ tử của ta.

Lôi Hoành Thiên nói ra những lời này dường như rất tự nhiên. Nếu là kẻ khác chỉ sợ là làm cho người ta buồn cười, nhưng kì lạ là mỗi câu mỗi chữ Lôi Hoành Thiên nói đều vô cùng bình thản, ở y tự nhiên mà người nghe cảm nhận sự tự tin tới kiêu ngạo. Khí thế của y khiến cho câu nói dường như nức cười kia lại thành ra vô cùng chính đáng, khiến người nghe tự dưng sinh ra cảm giác tin tưởng vào những lời nói ấy.

Lôi Hoành Thiên lại nói:

- Bây giờ... các ngươi có hai mươi phút để chuẩn bị đồ đạc và mọi thứ cần thiết để đi huấn luyện. Nơi chúng ta đến là một làng chài ven biển. Nhớ mang đủ đồ đi đường đấy. Hai mươi phút nữa tập trung tại quảng trường Lưu Trầm Hương. Ai đến muộn sẽ phải chịu phạt.

Bốn người đệ tử há hốc mồm ngạc nhiên, nhất thời chưa ai có phản ứng gì.

Lôi Hoành Thiên quát:

- Còn đức đực ra làm gì? Còn không mau đi.

- D, dạ...

Bốn người giật mình, lập tức vội vã chạy ra khỏi phòng.

Nháy mắt trong phòng chỉ còn lại Lôi Hoành Thiên cùng đồng tài liệu. Y nhìn ra phía cửa, mỉm cười nói:

- Học viên năm nhất vẫn là học viên năm nhất.

...

Tiểu Phàm chạy một mạch về tiểu viện 406. Hắn lao vội vào phòng ngủ, vội tay lấy mấy bộ quần áo nhét vào trong tay nải. Trong lòng nhắm đếm những thứ thiết yếu phải mang: Tệ bài, Lệnh bài thân phận, tiền mặt đã cất trong túi áo ngực, Hắc sắc giới chỉ của Phạm Nhất Tiêu trao tặng vẫn luôn được sâu vòng đeo trên cổ. Nhắm tính đã mang đủ mọi thứ cần thiết, hắn đóng cửa phòng, rời khỏi tiểu viện.

Nhớ đến Hắc sắc giới chỉ của Phạm Nhất Tiêu, Tiểu Phàm lại chợt nhớ đến một chuyện. Thật kì lạ. Khi trước sư phụ (ở đây là chỉ Phạm Nhất Tiêu) có tặng ta hai vật. Một là cái giới chỉ này, hai là một bộ nội giáp. Hắc sắc giới chỉ thì sau khi rời hắc ám không gian ta đã thấy trên ngón tay rồi. Có điều bộ nội giáp thì không thấy đâu. Khi ấy tình hình cấp bách, người ép ta rời khỏi nên ta cũng không có để ý kĩ. Sau xem xét lại mới nhận ra chuyện này. Tìm sao cũng không thấy. Thật không hiểu được..., Tiểu Phàm nhăn mày suy nghĩ. Có điều hắn không phải mới nghĩ tới chuyện này lần đầu. Mấy lần trước hắn đều đã suy nghĩ rất kĩ càng rồi nhưng đều tìm không ra manh mối. Giờ chợt nghĩ tới nhưng rồi lại cho là có nghĩ nữa cũng không ra cho nên hắn liền gạt ngay suy nghĩ về bộ nội giáp thần bí kia đi.

Bước nửa bước ra khỏi cửa tiểu viện, Tiểu Phàm bỗng dừng chân, xoay người lại, nhanh chóng chạy ngược vào trong. Có điều hắn lại không chạy vào phòng ngủ mà hướng tới phòng bếp.

Xoạt, Tiểu Phàm xé một mảnh vải từ cái khăn bếp treo trên tường, hắn bọc một con dao làm bếp lại. Đó chính là con dao mà hắn sử dụng lần trước để lần đầu làm thử món Cung Bảo Kê Đinh trong cuốn sách nấu ăn cũ kĩ.

Định cất con dao vào tay nải, nghĩ thế nào hắn lại cho con dao vào túi áo ngực. Dùng tay vỗ nhẹ lên ngực như để chắc chắn lần nữa con dao đã ở đó, Tiểu Phàm khép cửa nhà bếp, chạy nhanh tới khu trung tâm.

...

Tới nơi, Tiểu Phàm hỏi thăm một người bên đường nơi chuyển thư ở đây. Sau rồi, hắn một mạch tới đó, viết liền ba mẫu tin nhắn lần lượt gửi cho ba người bằng hữu là Tiên Minh Tâm, Uất Trì Lạc Nhạc và tất nhiên người còn lại là Hỏa Phượng. Nội dung bốn mẫu tin nhắn gần như hoàn toàn giống nhau, đều là nói tới việc hắn phải đột xuất đi huấn luyện, họ không cần lo cho hắn và cũng đừng mất công tới tìm hắn ở tiểu viện làm gì. Ngoài ra, hắn cũng xin lỗi vì thất hẹn tới nay với mấy người ở Áo Nguyệt Lâu. Gửi tiền chuyển thư xong, Tiểu Phàm lại hót ha hót hái chạy đến quảng trường.

Tại quảng trường Lưu Trầm Hương lúc này đang vắng vẻ, Lôi Hoành Thiên và ba người đồng môn của Tiểu Phàm đều đã đến đủ, hiện đang chờ hắn đến tụ họp.

- Sư phụ, con có mặt.

- Ủ... vậy chúng ta đi thôi.

Lôi Hoành Thiên gật nhẹ đầu, rồi dẫn theo chúng đệ tử rời đi.

Bốn người thuê một chiếc xe ngựa đi đến khu vực tiếp khách phía nam của Học viện.

Họ dừng ở trạm đường ray mà lúc trước Tiểu Phàm và Hỏa Phượng đã sử dụng để đi từ bên kia dãy Vô Cực Sơn tiến vào phạm vi Học viện.

Tiểu Phàm nhìn xung quanh, nơi này vẫn như thế: rộng lớn và nhiều tòa kiến trúc đồ sộ, chỉ là hôm nay nó không còn đông đúc như lúc trước thôi. Đơn giản là bởi vì đợt thi tuyển đã kết thúc rồi, Vô Cực Viện lại tiến vào trạng thái phong bế như những thời gian khác trong năm. Căn bản khu tiếp khách này hiện tại chẳng mấy khi được dùng đến nữa.

Nhóm người Tiểu Phàm tiến đến chỗ một vị sư huynh đang làm nhiệm vụ canh gác ở trạm đường ray.

Vừa thấy Lôi Hoành Thiên, vị sư huynh kia liền vội vã chạy tới bái kiến:

- Lôi lão sư hảo.

- Ủ. Ta dẫn đám đệ tử đi huấn luyện đầu khóa.

Lôi Hoành Thiên cười nói.

- Ô? Đệ tử? Người đích thân dẫn đi huấn luyện sao?

Vị sư huynh kia ngạc nhiên.

Ánh mắt y chuyển đến trên người bốn người bạn Tiểu Phàm, dường như muốn xem xem bọn họ có kì hình quái dạng gì hay không vậy.

Lôi Hoành Thiên nhắc:

- Người lấy giúp ta một chiếc mộc xa được chứ?

Vị sư huynh kia Dạ một tiếng, rồi kéo một cái cần trục bên cạnh. Lập tức tiếng bánh răng từ dưới đất vang lên, cửa hầm mở ra, một chiếc mộc xa trồi lên, sau đó được đặt vào đường ray phía dưới.

Mấy người Tiểu Phàm cũng không còn bị kinh ngạc bởi sự xuất hiện của mộc xa nữa rồi. Họ đầu sao cũng đã nhìn thấy và sử dụng cái loại phương tiện này vào hôm thi tuyển rồi.

Lôi Hoành Thiên nói Đa tạ rồi trèo lên xe.

Mấy người Tiểu Phàm đang định bước lên thì bị y ngăn lại. Y nói:

- Ấy. Ai bảo mấy đứa được đi xe chứ hả?

- Há? Vậy...

Tiểu Phàm nghe thế, ngạc nhiên giãy lát rồi nhăn mặt nhìn lên dãy núi Vô Cực.

Lôi Hoành Thiên cười tủm tỉm, gật đầu, nói:

- Tiểu Phàm thông minh lắm. Cố gắng lên mà leo đi nhá mấy đứa.

Nói đoạn, y đóng cửa xe lại. Chiếc mộc xa bắt đầu dần dần di chuyển trên tuyến đường ray hướng lên đỉnh núi.

Đồng môn bốn người nhìn nhau, rồi lại nhìn lên dãy núi.

Cả đám nuốt cái ực...

- HẾT CHƯƠNG 44 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Cắm trại trên không

Bốn người Tiểu Phàm khỏ sở nhìn lên ngọn núi cao vút trước mắt.

Ái Thượng nhăn nhó, hỏi:

- Giờ tính sao đây mọi người?

Tôn Kinh nheo mắt, nói dứt khoát:

- Xuất phát thôi!

Nói rồi, y hất tay, dẫn đầu tiến về phía chân núi.

...

Sau một khoảng thời gian không rõ là bao lâu, Tiểu Phàm bốn người, mỗi người một cây gậy làm từ cành cây trên đường, chống xuống mặt đất mà tiến lên.

Tôn Kinh dẫn đầu, sau là Ái Thượng, tới nữa là Trương Ngạn, cuối cùng là Tiểu Phàm.

Tôn Kinh bước từng bước chắc chắn mở đường. Y không quay đầu lại, mắt vẫn nhìn về trước, mở miệng nhắc nhở:

- Mọi người cẩn thận. Đoạn này tuy không dốc như vừa rồi, nhưng đường lại nhiều đá dăm lởm chởm, ẩm ướt trơn trượt, cẩn thận không ngã.

Ái Thượng đi ngay phía sau, cười nói:

- Đại sư huynh lo lắng quá rồi. Chúng ta đâu phải thường nh...

Lời đang phát ra nửa chừng liền bị khựng lại, tiếp tới nữa là một tiếng hét hoảng sợ của Ái Thượng, Á...

Tôn Kinh vừa thấy câu nói của Ái Thượng bị ngắt giữa chừng, lập tức nhận ra điều bất ổn. Quả nhiên, Ái Thượng đã bị trượt ngã về phía sau. Tôn Kinh quay đầu lại thì thấy hai tay nàng vung vẩy bầu vịu vào không trung, trọng tâm nghiêng ngã, hạ bàn không vững.

Vốn Ái Thượng đang định nói “Chúng ta đâu phải thường nhân” nhưng cuối cùng vì bất cẩn mà đạp phải một hòn đá nhẵn nhụi phủ rêu, sau liền trượt chân ngã, lời nói liền bị ngắt quãng bởi tiếng hét kinh hãi.

Tương Ngạn đi phía sau Ái Thượng, vừa thấy nàng hét lên một tiếng, thì phản ứng cực nhanh. Y vận sức vào hai chân, búng mình lên phía trước. Nghe bịch một tiếng, hắn đã đỡ được sư tỷ từ phía sau.

Bốn người thở phào một tiếng.

- Sư, sư tỷ không sao chứ?

Vẫn trong tư thế ép sát vào lưng Ái Thượng, Tương Ngạn lo lắng hỏi. Mùi hương từ mái tóc của sư tỷ truyền đến từ khoảng cách gần khiến trái tim Tương Ngạn đập nhanh lên mấy nhịp nên giọng điệu của hắn hơi ngắt quãng.

- Ừ, ta...

Ái Thượng đang định đáp thì lại nghe một tiếng Xoạt!

- Chết rồi.

Tương Ngạn kinh hô. Không ngờ, bản thân y cũng vì bị phân tâm, hạ bàn chệch choạng, chân trượt khỏi mặt đất, liền ngã về phía sau. Ái Thượng bản thân chưa tự chủ thân thể được, còn đang ngã về sau dựa vào Tương Ngạn, vì thế mà cũng mất thăng bằng. Kết quả là cả hai người cùng trượt xuống dốc núi.

Mọi chuyện nói thì lâu, song chỉ xảy ra trong chốc giây đồng hồ mà thôi.

- Tiểu Phàm, đỡ lấy!

Tôn Kinh ở trên cùng, hét lớn.

Không cần đại sư huynh nói, Tiểu Phàm trông thấy tình hình hai người kia, liền đã động thân. Thần Ma Lực theo sự điều khiển của Tiểu Phàm như dòng Trường Giang đổ vào muôn vàn chi nhánh, theo kinh mạch chạy khắp cơ thể hắn, đặc biệt dồn lại ở hai mũi chân. Khi hai người kia vừa bay tới, Tiểu Phàm bắm mạnh mũi chân vào mặt đất, vai phải hạ xuống đẩy mạnh về phía trước. Huych, dùng toàn bộ bả vai và cánh tay phải, cùng tay trái trợ lực, Tiểu Phàm vừa kịp đỡ được lưng của Tương Ngạn.

Nhưng, Xạt... hai chân Tiểu Phàm bị đẩy lê đi trên mặt đất, sắp mất thăng bằng tới nơi.

“Con mẹ nó”, hắn chửi thề.

Đang không biết làm thế nào, thì đúng lúc nghe Tôn Kinh hét lớn:

- Ái Thượng, Nắm lấy tay ta.

Bập, một tiếng bắt tay chắc nịch vang lên, lực ép lên vai Tiểu Phàm lập tức giảm hẳn đi. Hóa ra Tôn Kinh ngay khi nhắc Tiểu Phàm đón lấy bọn Ái Thượng và Tương Ngạn đã đồng thời một đường lao thẳng xuống hỗ trợ. Tay trái y đang bám chặt vào một thân cây trên dốc, tay phải vươn ra, vừa kịp lúc nắm lấy cánh tay đang hua hua trong không trung của tam sư muội mình. Thế là kịp lúc giải cứu cho cả ba người còn lại.

- Phù...

Tương Ngạn thở ra một hơi, nói tiếp:

- May quá. Chút nữa thì...

Ái Thượng cũng nói:

- May nhờ có đại sư huynh và nhị sư huynh. Không thì lần này chúng ta tiêu rồi.

Lời này nàng nói không sai. Tuy mấy người đồng môn bọn họ đều không phải thường nhân, hơn nữa còn là Luyện thể giả, nhưng nếu ngã xuống từ đây, tuy không thể chết nhưng xây xát, thậm chí trọng thương cũng là điều có thể xảy ra. Đó là còn chưa nói tới việc họ còn phải trèo lại một đoạn dốc khá dài nữa. Việc leo lên dãy Vô Cực Sơn này tuy nhìn qua thì không quá khó, có điều muốn vượt qua được đỉnh núi thì lại là chuyện khác.

Vô Cực Sơn này vốn không phải nổi tiếng vì sở hữu địa hình hiểm trở hay có dốc đứng như những ngọn cao phong khác, mà nó được biết tới như là một dãy núi “không có đỉnh”! Hai chữ “Vô Cực” trong danh tự cũng là bắt nguồn từ đặc điểm này. Vô Cực Sơn cao tới đáng sợ. Nó cao tới nỗi người ta không bao giờ có thể trông thấy được đỉnh núi cả. Quanh năm đỉnh núi luôn bị che phủ bởi mây mù, dù là những ngày mùa hạ quang đăng nhất, đỉnh núi cũng không có hiện ra. Do đó mà khi người ta nhìn lên, dãy núi này giống như là không có giới hạn vậy, giống như là một “vô cực quái sơn”. Nói “không có đỉnh” chỉ bằng nói là “không bao giờ thấy đỉnh” thì đúng hơn.

Chính độ cao của Vô Cực Sơn đã biến nó trở thành bức tường thành vững chắc cho Vô Cực Học viện. Những kẻ muốn chinh phục dãy núi này không phải sợ hãi vì nó hiểm trở mà sợ hãi vì họ có đi bao lâu đi chăng nữa, phía trên vẫn chỉ là một dãy xanh xanh, trắng trắng, không thể nào nhìn thấy đỉnh, dường như chẳng thể nào chinh phục nổi! Áp lực tâm lý ấy nếu chưa trải qua thì căn bản là chẳng thể hình dung được.

Lại nói tới mấy người Tiểu Phàm, vì cùng cái lẽ đó, nếu họ rơi xuống dốc núi, để rồi lần nữa phải trèo lên cái dãy núi “không có kết thúc” này, chỉ sợ là tâm trí họ sẽ bị bẻ gãy mất. Cho nên, việc ngã xuống từ dốc núi Vô Cực Sơn không đơn giản chỉ là chịu sát thương về mặt thân thể mà cái đáng sợ là áp lực tâm lý họ phải gánh lấy sau đó.

Hiểu như vậy mới thấy được cái nguy hiểm mà đám người Tiểu Phàm vừa trải qua.

Cũng may trong bốn sư huynh đệ muội đồng môn của Tiểu Phàm có Tôn Kinh nên mới qua được vụ việc vừa rồi. Y là người sinh ra ở vùng biên giới Thương Lan Quốc – nơi có nhiều đồi núi hiểm trở nhất của đất nước. Tôn Kinh từ nhỏ đã tập leo núi, săn bắn cho nên kinh nghiệm y có rất nhiều. Đội hình của đám người Tiểu Phàm chính là do y sắp xếp. Đi đầu mở đường là Tôn Kinh – người có tu vi cao nhất trong bọn, chặn hậu là Tiểu Phàm – người mạnh thứ hai. Cuối cùng hai người ở giữa thì theo thứ tự từ trên xuống dưới, mạnh trước yếu sau mà sắp xếp. Sở dĩ đội hình bố trí như vậy chính là để đề phòng hai việc. Thứ nhất là đề phòng có ma thú bất ngờ tấn công bốn người bọn họ, Tôn Kinh đi đầu là để ứng phó cho kịp thời. Thứ hai là đề phòng cho trường hợp vừa rồi. Hai người ở giữa phân biệt tu vi mạnh – yếu, trước – sau mà đứng chính là để giảm đi tối đa số người ngã xuống cùng lúc. Thường thì người có tu vi yếu, sau khi đi một chặng đường dài sẽ mệt mỏi hơn và dễ có khả năng mất tập trung, gây ra tai nạn. Khi đó người ngã xuống sẽ là Trương Ngạn, và Ái Thượng do đứng trước nên sẽ không bị ngã theo. Sau đó, khi Trương Ngạn ngã xuống, Tiểu Phàm đứng cuối cùng, đóng vai trò chặn hậu sẽ đủ sức ra tay đỡ lấy tiểu sư đệ. Như vậy là an toàn!

Tuy rằng kế hoạch không thành công hoàn toàn bởi không ngờ Ái Thượng lại là người ngã xuống trước, nhưng cũng nhờ có kế hoạch bố trí đội hình của Tôn Kinh mà bốn người mới an toàn vượt qua tai nạn vừa rồi.

Sau khi ổn định lại đội hình, toán người lại tiếp tục tiến lên phía trước.

...

Mặt trời dần ngả về đằng tây, bóng tối nhanh chóng xâm chiếm hơn nửa bầu trời phía đông.

Trên dãy Vô Cực sơn yên ắng và lạnh lạnh, bốn chấm sáng lấp lóa dưới tán cây đang nối đuôi nhau tiếp tục leo lên. Đó hiển nhiên là mấy người bọn Tiểu Phàm.

Lúc này trên cổ bốn người đều đeo một chiếc vòng đặc biệt có gắn quang châu tỏa ra ánh sáng trắng nhàn nhạt. Bốn chiếc vòng này chính là đồ vật của Tôn Kinh. Y là người leo núi nhiều năm cho nên lần này nghe sư phụ nói đột ngột huấn luyện thì liền chuẩn bị đủ thứ đồ.

Khi y lấy ra từ không khí bốn chiếc vòng đưa cho cả bọn, thì ba người Tiểu Phàm, Trương Ngạn và Ái Thượng đều tròn mắt há mồm kinh ngạc. Tiểu Phàm hỏi thì Tôn Kinh có giải thích rằng y cất đồ trong không gian giới chỉ. Thấy Tiểu Phàm không hiểu, Tôn Kinh lại giải thích thêm. Không gian giới chỉ là một loại trong không gian linh cụ đặc biệt chân quý. Ngoài giới chỉ (giới chỉ tức là nhẫn) thì không gian linh cụ còn có rất nhiều hình dáng khác nhau, nhưng chủ yếu thường tồn tại dưới hình dạng của các loại trang sức nhỏ bé, dễ mang theo bên người. Không gian linh cụ là một loại linh cụ dùng để chứa đồ, thực chất nó là một cái công không gian nối liền không gian bên ngoài với một tiểu không gian khác. Cái tiểu không gian khác kia là do chế tác sư tạo ra chứ không phải tự nhiên mà có. Mà phàm là những thứ có liên quan tới khai mở không gian đều vô cùng khó khăn thực hiện được, đòi hỏi chế tác sư phải có tu vi đặc biệt cao cùng tài nghệ chế tác tinh vi mới làm được. Vì thế, không gian linh cụ vô cùng quý hiếm và giá trị. Không gian nối thông với không gian linh cụ có tu vi nhỏ khác nhau, việc này phụ thuộc vào tài nghệ của người chế tác, song, những không gian này đều có một đặc điểm chung, đó là không thể chứa động vật sống. Không gian đó có thể chứa mọi loại đồ vật vô chi vô giác khác nhau, thậm chí thực vật sống cũng chứa được, nhưng không hiểu vì sao riêng động vật sống thì nhất quyết không chịu thu nạp. Dù vậy, tác dụng chứa đồ của các loại không gian linh cụ là không thể phủ nhận. Nó đem lại tiện ích rất lớn cho người sử dụng. Đặc biệt trong việc vận chuyển thì lại càng phát huy công dụng hơn nữa. Ngoài ra về tính bảo mật, Tôn Kinh có giảng giải thêm là không gian linh cụ có chia làm hai loại. Một là loại không cần huyết kế khế ước. Loại này hoạt động theo kiểu nằm trong tay ai thì nghe kẻ đó. Cho nên tính bảo mật chỉ là tương đối mà thôi, một khi bị kẻ khác cướp tới trong tay là coi như xong. Còn loại thứ hai là loại sử dụng huyết kế khế ước. Loại này tính bảo mật cao hơn nhiều. Tu đạo giả muốn sử dụng loại không gian linh cụ này trước phải lập khế ước bằng máu với linh cụ. Sau đó, không gian linh cụ ấy sẽ chỉ thuộc sở hữu của người đó mà thôi, người khác dù có cướp được thì sử dụng cũng không được, đồ vật bên trong không gian chứa đựng vẫn sẽ tuyệt đối an toàn. Trừ phi, người lập huyết kế khế ước chết đi hoặc tự nguyện giải trừ khế ước thì không gian linh cụ ấy mới có thể để cho người khác sử dụng. Thế loại của huynh là loại có hay không sử dụng huyết kế khế ước?, Tiểu Phàm khi ấy có hỏi Tôn Kinh như thế. Tôn Kinh mới đáp là, Dĩ nhiên là loại sử dụng huyết kế khế ước rồi! Như thế mới thấy không gian giới chỉ của Tôn Kinh quý giá tới mức nào.

Mọi người mới hỏi làm sao Tôn Kinh có được, y tự hào nói: Đây chính là phần thưởng Thập nhất thần tướng đó! Mọi người gật gù hiểu ra. Quả nhiên vật quý giá như thế đâu phải ngẫu nhiên mà có được.

...

- Đại sư huynh, chúng ta... chúng ta nghỉ tại đây có được không?

Tiểu Phàm tay vịn vào một thân cây, cúi người vừa thở hồng hộc vừa nói.

Tôn Kinh vuốt mồ hôi đọng trên lông mày, ngoảnh mặt nhìn lại phía sau, rồi lại nhìn lên trên, trầm nghĩ. Bây giờ có leo tiếp thì cũng vậy, mà mấy người bọn ta cũng đã mệt mỏi lắm rồi. Chỉ bằng nghỉ đêm tại đây, sáng mai hồi phục thể lực, leo tiếp cũng không muộn.

Y lại nhìn ba người phía sau.

Tiểu Phàm hiện tại mồ hôi ra đã ướt đầm cả áo, thờ dốc từng ngụm không ngừng. Nhưng hẳn so với hai người kia còn đỡ hơn nhiều. Ái Thượng và Trương Ngạn nói là sắp bò tới nơi cũng không phải là quá đáng. Ái Thượng hai mắt chỉ mở ra được một nửa, thần tình suy kiệt, bộ dạng hoạt bát ban đầu đã hoàn toàn biến mất. Trương Ngạn mặt mày tái mét, đôi môi run rẩy thiếu huyết sắc, thờ ra thì nhiều mà hít vào thì ít. Mặc dù đường leo không phải quá dốc, nhưng hai người vẫn phải dùng cả tay và chân bám vào mặt đất mà leo lên. Hơn nữa, hiện tại họ đã cách một quãng khá xa với Tôn Kinh và Tiểu Phàm rồi – đội hình của cả bọn đã bị phá vỡ lúc nào không hay!

Tôn Kinh đứng lại, hô:

- Mọi người có tụ tập lại chỗ ta, rồi nghỉ ngơi thôi.

Ba người Tiểu Phàm ở phía sau vừa nghe thấy thế, không hiểu lấy sức lực đâu ra, leo liền một mạch tới thẳng chỗ Tôn Kinh rồi ngồi phịch xuống đất, thờ hên hên không ngừng. Bọn họ đều đã cho tay nải của mình vào trong không gian giới chỉ của Tôn Kinh rồi cho nên trên người không còn gì để ném xuống nữa.

Tôn Kinh chờ mọi người ngồi xuống, rồi nói.

- Chúng ta sẽ nghỉ ngơi khoảng một thời gian, sau đó sẽ bắt đầu dựng trại. Đêm nay chúng ta nghỉ ở đây cho lại sức rồi mai mới đi tiếp. Đi trong đêm ở khu rừng thế này không an toàn là một. Hai là chúng ta có lẽ cũng không còn sức để leo tiếp nữa đâu.

Nói đoạn, y nhắm mắt lại, dựa người vào một thân cây nghỉ ngơi.

Tiểu Phàm vừa ngồi xuống thì đã bắt đầu tiến hành tu luyện. Sau một thời gian sử dụng Thần Ma lực Tiểu Phàm dần nhận ra đường Thần Ma lực không chỉ có tác dụng bồi dưỡng thân thể mà nó còn có khả năng chữa lành rất mạnh nữa. Sau khi xếp bằng, Tiểu Phàm ấn pháp quyết. Từng đợt, từng đợt linh khí đi vào thủ quyết của hắn mà tiến vào thân thể.

Chẳng bao lâu sau, hơi thở của Tiểu Phàm dần bình ổn lại.

Vốn cách điều dưỡng này của Tiểu Phàm so với Luyện thể giả là rất kì lạ bởi thực chất thì nó giống với cách làm của một Luyện Khí giả hơn. Cũng may, lúc này trời tối, mọi người lại đang mệt mỏi nhắm mắt dưỡng thần cho nên không có ai để ý đến hành động của hắn cho lắm.

Tiểu Phàm thở ra một hơi sâu, liền thấy trong người khoan khoái, tuy là chưa hoàn toàn hết mệt mỏi nhưng thể lực cũng đã hồi phục lại tới sáu phần. Đặc biệt không hiểu sao trong cơ thể lại cảm nhận có một luồng khí kì lạ chạy khắp toàn thân. Luồng khí này lúc ẩn lúc hiện. Lúc ẩn thì hoàn toàn không cảm ứng được. Lúc hiện thì lại vẩn vẩn, hòa vào trong Thần Ma lực của hắn. Tuy là mờ nhạt, lại lấy Thần Ma lực làm vỏ bọc, nhưng Tiểu Phàm vẫn cảm thấy được nó. Đây rõ ràng không phải Thần Ma lực. Là cái gì vậy? Làm ta cảm thấy... khỏe quá..., Tiểu Phàm nghĩ thầm.

Đúng lúc này thì giọng nói của Tôn Kinh vang lên, làm phân tán cảm nhận nội thể của Tiểu Phàm. Tôn Kinh từ từ đứng dậy nói:

- Chúng ta tiến hành thôi. Nếu mệt quá thì không được đâu. Cần dựng xong trại trước khi đêm xuống hẳn.

Y bắt đầu phân phó:

- Ái Thượng sư muội và Trương ngạn sư đệ, hai người cùng nhau đi kiểm soát cây và lá cây về đây. Nhớ phải lấy cành cây và lá cây tươi. Cành thì nhỏ, nhẹ nhưng chắc chắn, lá thì bản càng to càng tốt.

Hai người mệt mỏi dạ một tiếng, nhận lấy hai chuỗi dao đi rừng của Tôn Kinh rồi cùng nhau rời khỏi.

- Đệ trông thấy bốn cái cây kia không?

Vừa nói y vừa chỉ về phía trước. Ở đó có bốn cái cây rất cao, xem phương vị thì dường như ứng với bốn góc của một cái hình chữ nhật. Bốn cái thân cây này đều khá nhẵn nhụi. Từ độ cao hai trượng rưỡi (khoảng tám, chín mét) đổ xuống hoàn toàn không có một nhánh cây nào chìa ra ngoài cả.

Tiểu Phàm gật gật đầu, đáp:

- Dạ thấy.

- Chúng ta sẽ dựng ở đó.

Tôn Kinh nói.

- Ở bãi đất ấy ư? Nhưng.., chỗ đó không có bằng phẳng lắm.

Tiểu Phàm nghĩ hoặc.

Tôn Kinh lắc đầu, cười nói:

- Không phải dưới đất mà là... trên không!

Tiểu Phàm nhũn mảy, nhưng không hỏi nữa. Hắn muốn xem xem cái gọi là trên không của đại sư huynh là như thế nào.

Tôn Kinh huy tay vào không khí, lấy từ không gian giới chỉ ra vài thứ, một cái búa lớn, một cuộn dây thừng loại to bằng nửa bắp tay và một cái túi nhỏ.

Y nói:

- Lát nữa đệ hãy giúp ta dựng phần đế của trại trên khoảng không giữa bốn cái cây kia. Ta sẽ làm trước cho đệ xem. Sau đó đệ cứ theo chỉ dẫn của ta mà làm.

Nói rồi, y vác theo cái búa và cái túi nhanh nhẹn tiến đến dưới gốc cây.

Tôn Kinh tháo đai lưng ra, chòng nó vào cây và eo mình. Miệng ngậm cán búa, lồng cái túi vào tay, y bắt đầu thoăn thoắt trèo lên. Đến độ cao khoảng 2 trượng, y dừng lại, dùng hai chân kẹp chặt lấy thân cây rồi nhả búa ở miệng ra, đưa sang tay phải. Cả cơ thể gần một trăm cân của Tôn Kinh cuối cùng chỉ dùng một sợi dây đai và hai bắp đùi làm cơ sở để trụ lại trên cây.

Hít sâu một hơi, hữu thủ gồng cứng, gân xanh nổi lên, nghe vù vù tiếng búa vung lên rồi bộp bộp mấy tiếng chắc nịch, y đóng liền mấy cái đinh vào thân cây rắn chắc. Loại đinh y sử dụng cũng không phải là đinh thường mà là loại đinh cố định, có một đầu uốn thành vòng tròn giống như đinh sử dụng trong việc leo vách núi. Chỉ là đinh mà Tôn Kinh đóng có kích cỡ to hơn nhiều so với đinh của các vận động viên leo núi sử dụng mà thôi.

Nhìn qua thì Tôn Kinh thực hiện việc này khá nhẹ nhàng nhưng thực ra mọi việc không hề đơn giản chút nào. Thân cây này vốn đã nhẵn nhụi, lại không có cành cây chìa ra để bám vào, cho nên nội việc ngậm theo búa, tay không leo lên thôi đã là không đơn giản rồi. Có điều việc sau đó mới càng là khó khăn. Việc Tôn Kinh dừng lại để đóng đinh trên thân cây chính là công đoạn khó nhất. Tuy rằng có sử dụng đai lưng làm phụ trợ nhưng muốn giữ một thân hình nặng gần một trăm cân lơ lửng trên cây, rồi lại đồng thời phải giữ được độ cân bằng ổn định khi nện búa thì thực sự là rất khó. Khi Tôn Kinh đóng đinh, hai tay y hoàn toàn không thể phụ trợ cho việc bám giữ gì cả, cho nên toàn bộ cơ thể chỉ nhờ vào hai chân mà kìm giữ. Không phải nói cũng đoán được lúc đó, cơ đùi của Tôn Kinh đã phải gắng sức tới thể nào...

Loại cây mà Tôn Kinh chọn thường được gọi là Thượng Ngũ Trượng Thiết Thụ (tạm hiểu là: cây cứng như sắt, cao trên năm trượng). Đặc điểm đúng như tên gọi, loại cây này trung bình đều cao hơn năm trượng, thân gỗ cứng cáp vô cùng. Chúng thường được sử dụng để làm trụ cho công trình kiến trúc lớn. Tôn Kinh sở dĩ chọn bốn cái cây này, một vì phương vị của chúng, hai còn là vì đặc điểm của Thượng Ngũ Trượng Thiết Thụ. Có điều, vì cây này rất cứng chắc, tuy là sẽ bảo đảm an toàn cho kĩ thuật dựng trại đặc biệt của y nhưng đồng thời cũng khiến việc dựng trại khó hơn. Thử hỏi việc đóng đinh vào gỗ mềm và đóng đinh vào thân cây gỗ cứng cái nào dễ hơn? Kẻ ngốc cũng biết được. Thế nên, để đóng chắc được đinh vào thân cây này, Tôn Kinh đã phải tốn không ít sức lực.

...

Đóng đinh xong, Tôn Kinh tụt xuống, hỏi:

- Đệ nhìn rõ rồi chứ? Làm được không?

- Ừm... Chắc là được.

Tiểu Phàm đáp.

Tôn Kinh lại tiếp:

- Bây giờ đệ giúp ta đóng đinh vào cái cây kia đi. Mục đích của chúng ta là tạo ra một bộ đỡ chắc chắn cho trại. Chúng ta sẽ dùng đinh làm mấu đỡ, rồi buộc sợi dây thừng này vào bốn cái cây, tạo thành hình chữ nhật với các đường kẻ như bàn cờ. Sau đó, dùng cành cây, lá cây tam sư muội và tiểu sư đệ mang về lợp lên trên...

Vừa nói y vừa đưa cho Tiểu Phàm một cái búa khác cùng một cái túi đựng đinh.

Tiểu Phàm Ồ lên một tiếng, trầm nghĩ, Không ngờ còn có kiểu lập trại kì lạ thế này...

Tiểu Phàm theo sự chỉ dẫn của đại sư huynh, bắt đầu làm việc. Nào là đóng đinh, nào là quăng dây, nào là cột, thất đúng cách,...

Ban đầu Tiểu Phàm còn lóng ngóng, một là vì chưa quen, hai là việc này vốn đã không dễ rồi. Nhưng sau đó hắn bắt đầu thuần thục hơn, càng làm càng nhanh. Chẳng bao lâu họ đã hoàn thành.

Tiểu Phàm hai chân dẫm lên dây thừng, thử nhún mấy cái liền giờ ngón tay cái lên nói:

- Đại sư huynh. Thật tuyệt diệu.

Tôn Kinh cười cười, nói:

- Hà hà... có gì đâu. Đây chỉ là một phương pháp cắm trại phổ thông mà thợ săn ở chỗ ta hay sử dụng thôi mà.

Tiểu Phàm tấm tắc khen:

- Cái gì mà phổ thông. Phương pháp này không chỉ lạ mà còn rất hữu dụng nữa kìa. Vừa tránh được rắn rết và các loại thú săn mồi ban đêm, lại vừa có được tầm nhìn trên cao nữa... Phương pháp cắm trại như vậy đúng là kì tuyệt.

Tôn Kinh cười hề hề đầy sáng khoái, trong giọng cười cũng có hai ba phần tự hào.

- Đại sư huynh. Nhị sư huynh...

Tiếng gọi của Ái Thượng vang lên.

- Trên này nè.

Tiểu Phàm nói lớn.

Hai người Ái Thượng và Trương Ngạn đánh rơi bó cành lá cái bịch..., há hốc miệng nhìn lên Tiểu Phàm và Tôn Kinh đang đứng trên tấm lưới bện bằng dây thừng cách mặt đất hơn hai trượng chiều cao.

Tiểu Phàm đắc ý nói:

- Thế nào? Tuyệt chứ hả?

Trương Ngạn nuốt cái ực, hỏi:

- Chúng ta sẽ làm trại trên đó sao?

- Tất nhiên. Mau ném cành lá kiếm được lên đây đi.

Tiểu Phàm dù hơi mệt nhưng bộ dạng rất háo hức. Dường như với thành quả này, hắn rất lấy làm đắc ý.

Nghe xoàn xoạt mấy tiếng, mỗi người một tay, sau một thời thần, trên khoảng không cách mặt đất hai trượng đã xuất hiện một mặt phẳng bện bằng cành lá hết sức chắc chắn. Tuy nhiên, đa phần công việc vẫn là Tôn Kinh thực hiện, Tiểu Phàm và hai người kia chỉ là phụ giúp đôi phần mà thôi.

Tiểu Phàm vừa vui thích vừa kinh ngạc ngồi xuống thăm lá dưới chân. Hắn lại nằm xoài ra, lần qua lần lại giống như trẻ con vào ngày đông, lần đầu thấy tuyết bên nằm ra mà nghịch tuyết vậy. Lăn tới mép lưới, hắn ngó đầu xuống nhìn, rồi lại cười hi hi như đứa nhỏ mới có được món đồ chơi thú vị.

Tôn Kinh vừa thả dây xuống kéo hai người Ái Thượng, Trương Ngạn lên vừa cười cười nhìn Tiểu Phàm. Ý cảm thấy nhị sư đệ này của mình cuối cùng cũng bình thường hơn đôi chút rồi. Lần đầu hắn nhìn thấy Tiểu Phàm là khi Tiểu Phàm lên tì thí cùng Uất Trì Lạc Nhạc. Khi đó, ấn tượng của Tôn Kinh về Tiểu Phàm chính là, thiếu niên này chín chắn quá, thật không hề hợp với độ tuổi gì cả. Rồi lúc nghe chuyện đối đầu với Lang vương của Tiểu Phàm trong Truy Phong Hội, Tôn Kinh lại càng ngạc nhiên. Càng nghĩ y lại càng cho rằng Tiểu Phàm thực trưởng thành trước tuổi nhiều. Sau đó, khi tiếp xúc đôi chút với Tiểu Phàm, Tôn Kinh nhận thấy Tiểu Phàm không hề có tính hoạt bát của thiếu niên mà ngược lại, Tiểu Phàm còn có phần hơi trầm tính, ít nói... Vừa rồi, thấy Tiểu Phàm lần qua lần lại, bộ dạng hứng trí vô cùng, Tôn Kinh mới chợt có cái nhìn khác về người nhị sư đệ nhỏ tuổi này, Hóa ra nhị sư đệ cũng có lúc hoạt bát như thế.

Hai người Trương Ngạn, Ái Thượng lên đến nơi thấy Tiểu Phàm lần qua lần lại hết sức thích thú thì cũng hơi ngạc nhiên. Thực ra, trong lòng họ đối với Tiểu Phàm cũng có cùng cảm nghĩ như Tôn Kinh vậy, cho nên dù hơn tuổi Tiểu Phàm nhưng từ trước tới giờ, đối với hắn, họ vẫn một mực kính phục. Giờ thấy hắn như thế, trong lòng họ không khỏi có phần lấy làm kì quái, nhưng lại có thêm một phần cảm thấy dễ gần hơn trước.

Tôn Kinh thu dây rồi đứng dậy, lấy ra một cái bình sứ nhỏ. Nắp bình vừa mở, một mùi hương được thảo liền xông ra. Y nghiêng miệng bình, đi tới bốn thân cây, rắc rắc, đổ ra một loạt bột màu trắng mịn nhìn qua có phần giống bột mì.

Trương Ngạn hiểu kì hỏi:

- Đại sư huynh. Cái đó là gì vậy?

- À. Đây là Khu trùng được. (thuốc đuổi côn trùng)

Tôn Kinh vừa rắc thêm ra xung quanh viền lưới, vừa trả lời.

- Đại sư huynh thật chu đáo.

Ái Thượng nói.

Tôn Kinh chỉ cười cười, không đáp.

Đoạn, y lại lấy ra thêm mấy thứ nữa.

- Tiểu Phàm, giúp ta căng tấm vải này ra đi.

Tôn Kinh gọi.

- Dạ.

Tiểu Phàm đáp, rồi đứng dậy cầm lấy hai đầu một tấm vải lớn.

- Buộc vào góc đi.

Tiểu Phàm theo lời Tôn Kinh, nhanh chóng cố định xong tấm vải tối màu trên đám lá.

...

Lách tách..., âm thanh cùi nổ trong đồng lửa vang lên rõ ràng trong đêm tối.

Hiện tại đã là tám rưỡi tối, nhóm người Tiểu Phàm cuối cùng cũng dựng xong trại, một cái trại tọa lạc trên không!

Ở giữa là một đồng đất, trên có một chiếc chảo gang lớn. Bên trong chảo là cùi xếp xen kẽ đang bập bùng lửa âm áp...

- HẾT CHƯƠNG 45 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Đêm...

Tại sườn núi Vô Cực Sơn...

- Sư tỷ. Cái này cho tỷ.

Tương Ngạn lấy từ trong tay nải ra một cái bánh Thủy Liên đưa cho Ái Thượng.

- Cảm ơn đệ.

Ái Thượng mỉm cười nhận lấy miếng bánh.

Đoạn, nàng bẻ miếng bánh làm đôi, ngáp ngừng nhìn Tôn Kinh đang ngồi khều lửa. Tự mỉm cười một mình, Ái Thượng tiến đến chỗ Tôn Kinh, dịu dàng nói:

- Đại sư huynh. Huynh cũng dùng đi.

Vừa nói, Ái Thượng vừa đưa một nửa cái bánh Thủy Liên trong tay cho y.

Tôn Kinh ngạc nhiên, rồi lắc đầu nói:

- Muội ăn đi. Ta có rồi.

Y xoay tay trong không trung, liền thấy đã nắm gọn lấy một miếng lương khô.

Ái Thượng chỉ ừm nhỏ một tiếng. Nàng ngồi đó, lặng yên không nói gì.

Tương Ngạn ngồi phía xa tại một góc, nhìn thấy cảnh này cũng lặng yên, trong mắt thoáng hiện lên nét phức tạp, sau lại lắc đầu, nhắm mắt lại dưỡng thần.

- Tiểu Phàm, đệ có mang lương thực không?

Tôn Kinh nhìn về phía Tiểu Phàm đang ngồi xếp bằng ở một bên, hỏi.

Tiểu Phàm mở mắt, đáp:

- Đại sư huynh, còn lương khô không vậy?

Tôn Kinh mỉm cười, hất tay, một miếng lương khô bay tới chỗ Tiểu Phàm. Tiểu Phàm xòe tay đón lấy, rồi nói:

- Đa tạ sư huynh.

- Đệ ra đây ngồi đi, sao ngồi đó một mình vậy?

Tôn Kinh lại quay sang Trương Ngạn, nói – Cả đệ nữa...

Hai người Tiểu Phàm và Trương Ngạn nghe vậy cũng tiến đến bên đồng lửa ngồi xuống.

Tiểu Phàm bỗng nhiên nảy ra một ý. Trong lòng chợt động, hấn lấy từ trong người ra một cái bọc nhỏ. Ba người kia liền tò mò, nghiêng đầu nhìn cái bọc trong tay Tiểu Phàm.

Xoạt, Tiểu Phàm gỡ tấm vải xơ xài ra.

- Thái đao? (Đao chuyên dùng để thái trong nghề làm bếp)

Trương Ngạn ngạc nhiên.

Tiểu Phàm chỉ cười hì hì, rồi chăm chú nhìn miếng lương khô trong tay trái. Để xem ta làm được tới đâu, Tiểu Phàm thầm nghĩ. Hấn tung miếng lương khô lên, rồi...

Véo véo véo...

Hai mắt Tiểu Phàm léo sáng, tay phải cầm thái đao vung ra liên tiếp. Ngang dọc, trái phải, âm thanh vù vù vang lên cùng ánh đao léo sáng lên không ngừng. Bụp, thái đao vừa thu lại, tay trái hấn liền xòe ra bắt lấy miếng lương khô trong chớp mắt.

Tiểu Phàm xòe bàn tay ra, bốn người cùng nhìn vào.

- Oa... Nhị sư huynh thật giỏi nha.

Ái Thượng kinh ngạc thốt lên.

- Phải đó. Thật không ngờ đệ còn tinh thông trù nghệ nữa.

Tôn Kinh cũng nói.

Trương Ngạn thì thích thú hỏi:

- Huynh dạy đệ được không?

...

Nguyên lai trong bàn tay Tiểu Phàm bây giờ là miếng lương khô vốn to bằng nắm tay đã được thái ra thành hơn chục miếng nhỏ.

Tiểu Phàm lắc đầu, Ài, thất bại thảm hại rồi. Không một miếng nào đều nhau cả. Thậm chí có được miếng vuông vức cũng không nổi nữa... Hấn nói:

- Tinh thông gì chứ. Ta chẳng qua là dùng thái đao làm trò tào lao mà thôi... Thực hai chữ “trù nghệ” còn quá xa vời. Đâu có cái gì mà dạy với không dạy...

Trương Ngạn nghi hoặc nói:

- Cái này mà là trò tào lao sao? Vậy, nhị sư huynh, thế nào mới coi là trù nghệ được?

Tiểu Phàm chán nản nói:

- Miếng lương khô này cắt ra phải đều nhau. Hai mươi miếng phải giống nhau như đúc, một li cũng không được sai, vuông vắn, đầy đặn... Ta đến việc thái cho chúng thành khối vuông cũng làm không nổi thì nói gì tới “trù nghệ”.

Ái Thượng thích thú lấy một miếng lương khô trong tay Tiểu Phàm lên xem, rồi nói:

- Có nói thế nào thì muội cũng thấy hay lắm mà. Miếng lương khô vốn bình thường, giờ nhìn lại thấy khá ái lắm chứ hả? Nhìn cũng muốn ăn hơn...

- Phải đó... Ta cũng thấy vậy.

Tôn Kinh cười nói. Y cũng cầm lên một miếng bánh trong tay Tiểu Phàm bỏ vào miệng...

Tương Ngạn cười hì hì, cầm luôn hai miếng lương khô nhỏ nhét vào miệng, nhai choep choep... – làm bộ ngon lành vô cùng. Đồng thời giờ ngón tay cái lên, đầu lại gật gật không ngừng...

Tiểu Phàm trông thấy thế liền cười ha hả. Hắn sao lại không rõ mọi người chính là đang an ủi hắn mà thôi. Nhưng an ủi thì an ủi, lòng hắn, dù vậy vẫn hoan hỉ cùng xúc động vô cùng... Bốn người bọn họ tuy mới nhận đồng môn không tới một ngày, nhưng tình cảm lại kì lạ khá thân thiết. Có lẽ mỗi người đều cảm thấy: họ, những luyện thể giả hiếm hoi, chính vốn đã là một gia đình rồi.

- Hào... Vậy đưa linh thực của mọi người đây. Ta thái cho...

Tiểu Phàm cười cười nói, đồng thời nhanh tay cầm lấy bánh Thủy Liên và lương khô của ba người kia tung lên không...

Ánh đao phản chiếu ngọn lửa trại lại lóe lên, hóa ra một màn đao quang dày đặc. Xoát, thái đao thu lại, ba người kia đồng loạt xòe tay, chụp lấy.

- Hào đao pháp. Hào đao pháp...

Tôn Kinh cười nói.

Tiểu Phàm vui vẻ, cười cười, chấp tay, cúi người làm bộ khách khí đáp lại:

- Đa tạ. Đa tạ...

Mọi người liền cười phá lên một tràng sáng khoải vang vọng cả một góc núi...

...

Mười hai giờ đêm...

- Được rồi, mọi người, đêm nay chúng ta sẽ phân công gác đêm rồi nghỉ ngơi thôi. Sáng mai còn lên đường nữa.

Tôn Kinh nuốt nốt miếng lương khô cuối cùng, nói.

Y tiếp:

- Ta sẽ gác ca đầu. Sau đó đến Tiểu Phàm. Rồi Ái Thượng và Tương Ngạn lần lượt kế tiếp. Mỗi người sẽ gác hơn một canh giờ nhà.

Ba người còn lại Dạ một tiếng đáp ứng.

- Vậy bắt đầu nghỉ ngơi đi. Ta có mang theo lều nhỏ đây. Cái này cho tam sư muội sử dụng là được rồi. Nam nhi chúng ta cứ nghỉ ở ngoài cũng không sao...

Nói dứt lời, y vung tay, trên nền trại liền xuất hiện một số dụng cụ dụng lều đơn giản.

Bốn người chung tay, sau chỉ vài phút đã dựng xong. Xong xuôi, Ái Thượng bước vào trong lều, hai người Tiểu Phàm và Tương Ngạn, mỗi người một góc nhắm mắt nghỉ ngơi. Riêng Tôn Kinh nhanh nhẹn chèo lên đỉnh một cái cây, bắt đầu canh giới quan sát.

Sương đêm bắt đầu phủ xuống, con người ta cảm nhận ngay một rõ hơn cái lạnh và tĩnh lặng của núi rừng...

...

Tiếng côn trùng kêu rả rích vang lên rõ rệt trong đêm tĩnh mịch – đêm đã muộn rồi.

Chợt nghe Xoát xoát... mấy tiếng, dưới ánh lửa tàn, một bóng người nhẹ nhàng bước ra khỏi lều. Người này không ai khác chính là Hách Ái Thượng.. Nàng bước thật nhẹ, rồi leo lên thân cây.

- Há? Ai vậy?

Tôn Kinh nghe tiếng có người leo lên cây, ngạc nhiên khẽ hỏi.

- Là muội, Ái Thượng đây...

Ái Thượng khẽ đáp.

- Sao vậy? Giờ này leo lên đây có chuyện gì sao?

Tôn Kinh nhú mày, hỏi một cách đầy quan tâm.

Ái Thượng đến bên cạnh Tôn Kinh, ngồi xuống tán cây, nói:

- Muội. Muội không ngủ được...

- Hử? Có chuyện phiền muộn sao?

Tôn Kinh quay sang hỏi.

- Ừm... Không có gì. Chỉ là... có một... có một...

Ái Thượng đột nhiên ngập ngừng không nói nữa.

- Có một?

Tôn Kinh hiểu kì hỏi lại.

Ái Thượng đột nhiên cười khúc khích nói:

- Có một tên ngốc làm muội không sao ngủ được...

- Hà? Một tên ngốc? Hắn là ai? Hắn làm gì muội vậy? Là chuyện trước đây sao?

Tôn Kinh lấy làm kì lạ, hỏi liền mấy câu.

Ái Thượng không đáp chỉ cười mỉm một cái. Khuôn mặt nàng khẽ ửng đỏ, nhưng vì trời tối, Tôn Kinh lại không quá để ý nên không hề nhận biết được. Lúc lâu sau, Ái Thượng mới nói:

- Đại sư ca. Tinh tú hôm nay thực đẹp quá.

Ái Thượng đã thay đổi cách xưng hô với Tôn Kinh, từ “đại sư huynh” thành “đại sư ca”, tính thân mật không chỉ đơn giản tăng thêm một bậc. Chỉ có điều Tôn Kinh là người thực thà, tất nhiên càng không phải là người tinh ý cho nên y cũng không nhận ra điều này.

- Phải... Thực cảm giác như là ở quê hương ta vậy... Hai nơi nhưng cùng một bầu trời...

Tôn Kinh gật đầu, nói.

Ái Thượng dịu dàng hỏi:

- Sư ca, huynh có thể kể cho muội nghe về quê hương của huynh được không?

Tôn Kinh ánh mắt có phần hoài niệm, bắt đầu kể:

- Quê hương của ta...

...

Tiểu Phàm ngồi xếp bằng ở một góc, nhìn qua dường như là đã tiến vào nghỉ ngơi từ lâu. Có điều tinh thần hắn thực ra vẫn vô cùng tỉnh táo, hắn cười thầm, Hai người này quả nhiên... Hắc hắc...

Bỗng..., Crắc..., một tiếng cành cây gãy vang lên nho nhỏ. Tiểu Phàm mở hé mắt ra. Ài..., thật là..., hắn ngán ngẩm thở dài trong lòng.

Nguyên lai dưới chân Trương Ngạn lúc này đã có một cành cây nhỏ gãy làm đôi. Xem chừng chính là đã bị y dùng tay mà bẻ đi!

Tiếng rì rào nho nhỏ của Tôn Kinh kể về những kỉ niệm ấu thơ của mình cùng tiếng cười khúc khích của Ái Thượng lại vang lên khe khẽ trong đêm. Có lẽ hai người họ không hề hay biết rằng phía dưới, Tiểu Phàm và Trương Ngạn vẫn còn đang thức và có thể nghe được mọi điều...

...

Tiểu Phàm bỏ ngoài tai những tiếng to nhỏ khe khẽ của hai người trên tán cây cao phía trên. Hắn quyết định tiến vào trạng thái Tâm tưởng tu luyện. Dù sao kĩ thuật Thái của hắn vẫn còn quá kém cỏi...

Phập. Phập. Phập...

Tiểu Phàm không ngừng nghỉ vung thái đao chém lên thân mộc trụ trước mặt. Động tác của hắn so với lần tập đầu tiên cũng đã nhanh hơn một chút rồi. Bởi lẽ tuy nói là một lần tập đầu tiên nhưng nó lại kéo dài tới hơn hai ngày thời gian tâm tưởng, cho nên hiệu quả cũng không phải là không có.

Khoảng một ngày thời gian (tâm tưởng) tập luyện không ngừng nghỉ, Tiểu Phàm cuối cùng cũng chịu không nổi liền quyết định chuyển sang làm việc khác. Hắn phát tay một cái, mộc trụ khắc bàn cờ họa tiết liền tan thành đám mây trắng rồi tản đi mất. Một cái bàn bếp liền đó hiện lên cùng những nồi, những Tủ Ván Kê, Thanh Lựu Quả, Bểng Lựu Cù, Tiểu Ngư Tảo,...

Đáng tiếc là phương pháp Tâm tưởng thao luyện này không thể tự tái tạo lại mùi vị sau khi nấu ra của linh phẩm, nếu không thì ta có thể tập nấu luôn thử trong này mà không cần tốn tiền mua nguyên liệu rồi, Tiểu Phàm nghĩ thầm, Nhưng mà luyện kỹ thuật thái thì cũng tốt lắm... Dầu sao trong cuốn sách cũ kia cũng đã nói là món Cung Bảo Kê Đình này chú trọng ở kỹ thuật Thái mà.

Hắn lại bắt đầu tập thái các loại nguyên liệu của món Cung Bảo Kê Đình. Hắn hiểu rằng tuy nói tập khắc lên mộc trụ chính là phương pháp tập luyện Thái kỹ (kỹ thuật Thái) của Đình gia, nhưng muốn làm chủ được món Cung Bảo Kê Đình sớm thì chính là vẫn phải thực hành trên nguyên liệu thật nhiều để có thể hiểu hết về kết cấu của từng loại khác nhau. Hơn nữa, nếu toàn bộ ba ngày thời gian (tâm tưởng) chỉ để dành cho việc khắc hết vết này đến vết khác lên mộc trụ thì cũng thật là quá buồn chán...

Thời gian hơn một ngày còn lại trong tâm tưởng của hắn nhanh chóng trôi đi. Chấn thái nguyên liệu thì hắn lại chuyển sang chém lên cột gỗ. Chấn luyện Đình gia kỹ thì hắn lại chuyển sang luyện Thái Tổ Trường Quyền. Cứ như vậy mà lặp đi lặp lại...

Tiểu Phàm mở mắt, thoát khỏi trạng thái Tâm tưởng thao luyện. Ài, lại thế rồi..., Tiểu Phàm cố vẫy vẫy cánh tay phải đau nhức. Cũng giống như lần trước, sau khi rời khỏi tâm tưởng thế giới, cánh tay hắn lại bị đau mỏi vô cùng. Có điều Tiểu Phàm chỉ xoa bóp cho cánh tay một chút, sau đó liền bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện Ma kinh. Từ lần trước, hắn đã biết ngay sau khi tiến hành Tâm tưởng thao luyện, hiệu quả tu luyện sẽ mạnh hơn rất nhiều...

Thủ ấn vừa kết, Nhị hợp đồ hình nơi ngực trái liền lóe sáng lên dưới áo bào, linh khí Lô Đình và Hắc Âm bắt đầu được dẫn dắt vào cơ thể Tiểu Phàm. Lần này tốc độ linh khí hấp nạp vào cơ thể để chuyển hóa thành Thần Ma lực có kém hơn một chút so với lần trước. Nhưng việc này Tiểu Phàm vốn đã đoán trước rồi. Hắn hiểu lần đầu tốc độ tu luyện mạnh tới như vậy là do cơ thể hắn chính là đang ở trạng thái bị "sốc". Việc đó cũng giống như là một người lần đầu chạy marathon một quãng đường dài trở về, cơ thể sẽ vô cùng mệt mỏi và khát nước. Khi đó, não bộ và cơ thể sẽ đòi hỏi một lượng nước lớn hơn bình thường rất nhiều nhiều lần. Nhưng sau này, khi người đó trải qua cùng một quãng đường chạy tương tự lần thứ hai, sự mệt mỏi của anh ta sẽ giảm bớt, nhu cầu đòi hỏi hấp thụ nước cũng sẽ hạ xuống. Đó là bởi cơ thể đã dần thích nghi với cường độ hoạt động như vậy. Việc tu luyện sau khi tiến hành Tâm tưởng thao luyện thực ra cũng giống như việc thêm nước của người chạy marathon kia. Ở lần đầu tiên, cơ thể Tiểu Phàm bị tiến vào trạng thái gần như kiệt sức hoàn toàn, vì vậy mà hắn mới có thể tạo ra thực tượng trong khi tu luyện. Nhưng tới lần thứ hai này, cơ thể hắn đã quen hơn một chút với Tâm tưởng thao luyện, cho nên tốc độ hấp thụ linh khí cũng giảm bớt đi một phần nhỏ. Có điều, cũng nhờ thế mà hắn không có tạo ra thực tượng như lần trước. Nếu không chỉ sợ, ba người đồng môn còn lại của hắn đã bị chấn động đến phát ngốc mất rồi...

...

- Tiểu Phàm. Tiểu Phàm... Đến ca gác của đệ rồi.

Giọng nói của Tôn Kinh khe khẽ vang lên bên tai Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm thở ra một hơi, mở mắt ra, cười nói:

- Ô. Đến lượt đệ rồi à? Vậy huynh đi nghỉ đi...

Vừa nói, hắn vừa nhìn xung quanh: Ái Thượng đã không ở ngoài từ bao giờ. Xem ra, nàng ta đã tiến vào lầu nghỉ ngơi từ lúc trước rồi. Tam sư muội hiển nhiên là vào lầu rồi, Tiểu Phàm cười thầm trong lòng, lại nghĩ, Nàng ta lên lên lút lút leo lên chỗ của đại sư huynh, tất nhiên trước khi đổi ca gác thì phải trốn ngay...

- Vậy được. Ta đi nghỉ đây.

Nói đoạn, Tôn Kinh ngáp khẽ một cái rồi tiến đến một góc, nằm xuống nghỉ ngơi.

Tiểu Phàm cười cười nhìn cái lầu nhỏ rồi lại nhìn vị đại sư huynh thành thành thực thực của mình. Bỗng nét mặt hắn chuyển sang hơi phức tạp khi nhìn về góc ngồi của tiểu sư đệ Trương Ngạn. Ài, Tiểu Phàm lắc nhẹ đầu vài ba cái.

Hắn leo nhanh lên ngọn cây...

- HẾT CHƯƠNG 46 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Cây. Phải chăng ta nhìn nhầm?

Tiểu Phàm ngồi gác trên đỉnh ngọn cây Thượng Ngũ Trọng Thiết Thụ, lúc này đang ở độ cao trên dưới sáu tầng lầu. Cảnh núi rừng trong đêm không rõ nét lại càng làm cho không gian thêm diệu vợi...

Tiểu Phàm nhìn lên bầu trời đêm thấp thoáng vài ngôi sao, nhìn mãi, nhìn mãi... trong lòng hắn chợt thấy xao động lạ thường. Vốn hắn định tiến vào trạng

thái tu luyện thêm lúc nữa nhưng không hiểu sao không tài nào tĩnh tâm được.

Ta làm sao thế này? Lòng tự nhiên thấy nặng nề quá?, trong lòng hẳn tự hỏi...

Nhìn ngắm rồi lại nhìn ngắm... Hắn chăm chăm mỉm cười. Một nụ cười tự nhiên và trong sáng, giống như trong lòng hắn đột nhiên nảy nở niềm hân hoan thơ dại... À, phải rồi. Giống quá. Ba ba, má má, cả tỷ tỷ nữa, ở Hà Nội thế nào rồi nhỉ?. Một nhà bốn người, trên sân thượng của tòa Keangnam bảy mươi hai tầng lầu, cùng ăn đồ nướng buổi đêm... Trên bầu trời có vài ba ngôi sao thấp thoáng nhưng lại khó quên vô cùng... Má má và tỷ tỷ gỡ xiên nướng cho cả nhà... Ba ba kể chuyện tiếu lâm, dù chẳng hay lắm nhưng cả nhà vẫn cười rất vui vẻ... Một loạt hình ảnh bỗng hiện ra trước mắt Tiểu Phàm. Ta khóc sao?, Tiểu Phàm bỗng thấy ươn ướt trên gò má liền lấy tay nhẹ lau đi. Trước đây khi hắn ở bên Mi tuy cũng có lúc nhớ nhà nhưng chưa lần nào hắn khóc khi nhớ tới gia đình. Có lẽ là bởi hắn đã sang đó từ nhỏ, lại ở với bác ruột nên không có quá nhiều cảm giác thiếu người thân. Mà có nhớ thì cũng có thể gọi điện thoại, chat video call với cả nhà, hay thậm chí là về nước vào dịp nghỉ hè. Nhưng bây giờ... Dù có muốn nghe thấy giọng nói của gia đình, hắn cũng không có biện pháp. Còn chuyện được quay về gặp họ? Hắn hiện tại thực chất ở nơi nào, bản thân cũng không rõ, thì sao có thể tìm đường về nhà?... Từ khi trọng sinh sang thế giới này, Tiểu Phàm gặp đủ thứ quái sự vô pháp tưởng tượng, lại chết vì biến cố không rõ ràng với Trần Nguyệt nên hẳn ta thực sự chưa lần nào nhớ tới gia đình mình. Giờ đây bỗng chợt nhớ về “Nhà”, trong lòng hắn liền dâng lên cảm giác thương tâm và chợt thấy sao có lỗi quá. Hai hàng nước mắt hắn cứ chậm chậm tuôn dài trên gò má, dù có lau đi cũng không sao hết được, dù có cố gắng dừng lại nhưng cũng ngừng chẳng được... Còn cả phụ mẫu kiếp này của ta nữa. Hai người họ, rồi còn cả gia gia, đó cũng là nhà của ta, Tiểu Phàm đột nhiên lại nhớ tới một gia đình khác của hắn nữa. Cái kì lạ hoàn cảnh này thực lẽ ra không thể xảy ra. Nhưng với hắn cái cảm giác kì lạ vốn đáng có lại chẳng hề hiện hữu, “hai gia đình”, với hắn lại chính là lẽ tự nhiên. Với cả hai, bản thân Tiểu Phàm đều cảm thấy có tình cảm và trách nhiệm không thể chối bỏ...

Khóc. Khóc. Khóc... Rồi hắn lại mỉm cười! Tiểu Nguyệt, anh còn chưa dẫn em về ra mắt gia đình nữa... Tiểu Nguyệt... Hắn cuối cùng không cảm lòng được, lại nghĩ tới nàng. Ánh mắt Tiểu Phàm dần trở nên phức tạp, vừa xa xăm, vừa buồn nhưng lại chưa tới mức bi ai, lại vừa như cười mà cũng chẳng phải cười.

Ta nhất định trở về, tìm lại tất cả! Tiểu Phàm mím môi, trong lòng nghĩ mà tựa như đưa ra một lời trọng thệ.

...

Rừng núi trong đêm thực chẳng nhìn rõ gì cả. Chỗ nào cũng tối tối mờ mờ..., sau khi bình tâm, Tiểu Phàm chú tâm quay trở lại công việc cảnh giới đêm của hắn.

- Dây Vô Cực này, cây cối cũng rậm rạp thật.

Tiểu Phàm lầm nhảm.

Tiểu Phàm đột nhiên nhíu mày, Hử? Cái cây kia... Ta bị hoa mắt sao? Hắn dụi dụi mắt, nhìn lại một lần nữa. Chắc là hoa mắt rồi. Cây làm sao di chuyển được...

Tiểu Phàm đang quay mặt sang chỗ khác..., bỗng nhiên lật phắt lại!

Là mình nghĩ nhiều rồi. Thế giới này có quái đản nhưng chắc cũng không có chuyện “cây biết đi” đâu, Tiểu Phàm cười cười nhìn cái cây vẫn nguyên trạng như trước.

Khoan..., Tiểu Phàm giật mình đứng phắt dậy. Hắn nhìn xung quanh một lượt. Quanh chỗ bọn họ cắm trại không ngờ xuất hiện một lượt mười hai cái cây cùng loại tạo thành vòng tròn bao vây, nối liền bán kính hơn hai mươi trượng! Sở dĩ Tiểu Phàm có thể nhận ra mười hai cái cây này là do toàn bộ mười hai cây này đều có cùng một chiều cao và hình dáng giống hệt nhau. Cây nào cũng có ba tán cây, tán giữa to nhất, cao nhất, hai tán hai bên thì thấp hơn và nhỏ hơn, nhìn qua có phần giống như hình dáng một hoạt náo viên vung quả bóng cổ đồng lên cao vậy.

Vừa rồi hoàn toàn không hề có những cái cây này!!!, một dòng suy nghĩ xẹt qua trong đầu hắn.

Tiểu Phàm lập tức ngó đầu xuống dưới, gọi lớn:

- Mọi người. Dậy mau!

Trong ba người phía dưới chỉ có đại sư huynh Tôn Kinh là phản ứng nhanh nhất. Vừa nghe Tiểu Phàm hét lớn, y lập tức tỉnh dậy, chèo nhanh lên ngọn cây chỗ canh gác. Hai người Ái Thượng và Tương Ngạn trong khi đó vẫn còn dụi mắt, bộ dạng đang ngái ngủ chưa tỉnh hẳn.

Tôn Kinh hỏi:

- Có chuyện gì?

Tiểu Phàm chỉ một vòng cây kia, nói nhanh:

- Lúc trước chúng không có ở đó!

Tương Ngạn neho mắt nhìn kĩ mấy lượt mười hai cái cây, lầm nhảm:

- Kì lạ...

Tương Ngạn vừa leo lên đến nơi, hỏi:

- Chuyện gì kì lạ vậy, nhị sư huynh?

Người nói “kì lạ” là Tôn Kinh, nhưng Tương Ngạn cuối cùng lại hỏi Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm nói lại một lần tình hình hiện tại của mấy cái cây kia.

Tương Ngạn nhíu mày, rồi nói:

- Cây biết di chuyển? Đệ dường như chưa từng nghe tới chuyện này.

Ái Thượng lên đến nơi cũng đã nghe được mọi chuyện, lòng thấy nghi hoặc cùng hiếu kì, nhưng biết tình thế không đơn giản nên không hỏi gì nữa.

Tiểu Phàm hỏi:

- Đại sư huynh. Huynh biết rộng hiểu nhiều, liệu có phải đệ nghĩ quá nhiều không?

Tôn Kinh suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta có hai giả thiết...

Y ngừng một chút rồi nói:

- Giả thiết đầu tiên là chúng ta đã rơi vào một trận pháp của học viện.

Ái Thượng hỏi lại:

- Trận pháp?

Tôn Kinh giải thích:

- Phải. Chỉ có trận pháp mới khiến cho những cái cây vô chi kia di chuyển được. Hơn nữa chúng còn vây hãm chúng ta vào giữa một vòng tròn. Nhìn qua việc này rất giống với trận pháp.

- Còn giả thiết thứ hai?

Tiểu Phàm nhíu mày hỏi.

Tôn Kinh nói:

- Ừm. Giả thiết thứ hai này xét ra còn không có khả năng xảy ra bằng giả thiết đầu tiên... Mọi người có biết đến một loại trùng gọi là Thụ Thực Cốt không?

Tương Ngạn nói:

- Có phải loại trùng chuyên ngụ trong các loại mộc thụ, rồi dùng chính cái cây mà nó kí sinh để ăn thịt các loại động vật đúng không?

Tôn Kinh đáp:

- Ta chính là nói đến loài này.

Tương Ngạn nhíu mày:

- Nhưng...

- Ta cũng chính là thắc mắc như vậy...

Tôn Kinh tiếp lời.

Tiểu Phàm hỏi:

- Ý hai người là sao?

Tương Ngạn đáp:

- Đệ nghe nói loài này chỉ hoạt động vào mùa đông thôi, khi mà những cái cây đã khô héo thì đám Thụ Thực Cốt mới tỉnh dậy. Loài trùng này khi đẻ trứng thì chỉ đẻ duy nhất một cái mà thôi, và trứng của chúng thường được tìm thấy ở những cái cây trưởng thành vào mùa xuân. Người ta nói loài trùng

này có đặc tính “Tam tiết thảo, Đông trùng”, tức là vào mùa xuân, mùa hạ, mùa thu, loài trùng này sẽ ngủ yên trong thân cây, dùng chất dinh dưỡng của cây để sống, nó sẽ sống như một phần của cây. Đến mùa đông, chúng sẽ thức dậy, thao khống cái cây đi săn mồi, dùng động vật mà nó bắt được làm chất dinh dưỡng nuôi nó và cái cây. Cũng chính vì đặc tính vào mùa đông này của chúng, người ta thấy cái cây nào xanh tốt vào mùa đông thì đều tránh xa cả đám, họ chính là sợ thành mồi cho Thụ Thực Cốt...

Tiểu Phàm gật đầu, rồi nói:

- Nhưng bây giờ không phải là mùa xuân sao?

Tôn Kinh nói:

- Ta cũng chính là thắc mắc điều này. Mong rằng giả thiết thứ hai của ta là sai, nếu không chỉ sợ...

Ái Thượng hỏi:

- Đại sư c... À, đại sư huynh.

Vốn nàng định gọi một tiếng “đại sư ca” nhưng vì thấy e thẹn, nên vội đổi lại. Nàng hắng giọng một cái, nói tiếp:

- Bộ bọn chúng nguy hiểm lắm sao?

- Không phải Dẫn Khí hậu kì, không thể thoát!!!

Tôn Kinh khẳng định.

Ái Thượng kinh ngạc, kêu A... một tiếng khe khẽ.

Tương Ngạn hỏi:

- Giờ tính sao đây mọi người?

Nghe y hỏi, cả đám liền trầm mặc. Nếu quả thực họ không may rơi vào trận pháp của Học viện thì ở đây cũng chẳng có ai thông hiểu trận pháp để phá trận cả. Cho nên, họ cũng không thể thoát ra ngoài được. Nhưng ít ra nếu họ cứ ở yên một chỗ, một hai hôm sau, sư phụ không thấy họ, ắt sẽ đi tìm, giúp họ thoát ra ngoài. Nhưng, nếu mười hai cái cây kia là Thụ Thực Cốt trùng thì... nguy hiểm không chỉ là “vạn phần”, chỉ sợ họ sẽ vong mạng nơi này.

...

- Mười hai cái cây kia dường như không còn chuyển động nữa rồi.

Sau một thời gian, Tiểu Phàm chợt nói.

Tôn Kinh lắc đầu:

- Càng không chuyển động, càng đáng lo.

Ái Thượng nghi hoặc:

- Sao đại sư huynh lại nói vậy? Không phải chúng không chuyển động thì khả năng chúng là kì trùng tới ăn thịt chúng ta càng thấp hay sao?

Tương Ngạn nói:

- Sư tỷ không biết đấy thôi. Thụ Thực Cốt trùng có đặc tính săn mồi rất kì lạ. Mỗi khi chúng đi săn mồi thường sẽ săn theo bầy, hơn nữa trước khi hạ thủ, chúng sẽ dồn cho con mồi tới sức cùng lực kiệt mới ra tay!

Tiểu Phàm nhíu mày hỏi lại:

- Chúng không phải chỉ là trùng thôi sao? Sao lại có trí tuệ tới vậy được?

Tôn Kinh lắc đầu:

- Đó không phải là trí khôn, mà chỉ là bản năng săn mồi mà thôi. Có thể nói đó là thiên tính của chúng.

Ái Thượng lo lắng hỏi:

- Vậy mọi người có cách nào để xác định liệu chúng là trận pháp hay Thụ Thực Cốt hay không?

Ba người nam nhân còn lại đều im lặng, ánh mắt tỏ vẻ suy tư.

- Có một cách...

Tiểu Phàm đột nhiên nói.

Ba người còn lại ngạc nhiên nhìn hắn, ánh mắt mong chờ.

- Có điều cách này hơi mạo hiểm...

Tiểu Phàm chần chừ nói.

- Đệ cứ nói đi. Trong bốn người chúng ta, chỉ có đệ là người túc trí nhất...

Tôn Kinh nói.

Ái Thượng cũng xen vào:

- Phải đó. Giai thoại một mình đối mặt Lang vương của nhị sư huynh ai mà không biết.

Tiểu Phàm cười lắc đầu:

- Giai thoại gì chứ, chỉ là may mắn mà thôi. Nếu không phải vận số ta tốt chỉ sợ không còn mạng trở về rồi... Thôi, không nói chuyện cũ đó nữa. Ý tưởng của ta thực ra thực hiện rất đơn giản, chỉ là phần nguy hiểm thì không hề nhỏ đâu...

Tiểu Phàm thâm thi vào tai mọi người, dường như hắn sợ đám kỉ trùng kia có thể nghe thấy vậy.

...

Véo véo..., Tiểu Phàm vừa chậm chậm tiến về phía trước, vừa dùng một con dao dựa phạt đi bụi cỏ, lùm cây trên đường. Hắn đi tới đâu liền tạo ra một con đường quang ngay phía sau lưng.

Cứ đi khoảng ba bước chậm chậm tiến đến phía một trong mười hai cái cây ở phía chính Bắc, hắn lại ngoảnh đầu xem lại phía sau, nhìn xem “con đường” mà mình vừa phạt ra. Đôi lúc để cho chắc chắn, hắn quay lại phạt thêm vài nhát vào lùm cây, bụi cỏ nhằm mở rộng con đường.

Càng tới gần cái cây, tim hắn đập càng nhanh...

Khi còn cách cái cây khoảng tám trượng (khoảng trên 25 mét), không tự chủ được, Tiểu Phàm căng thẳng sờ tay xuống eo, nơi có quấn chặt một sợi dây thừng lớn. Ở đầu dây bên kia là ba người Tôn Kinh, Trương Ngạn, Ái Thượng, khuôn mặt đầy vẻ khẩn trương dõi theo từng bước đi của hắn. Ở đầu của bọn Tôn Kinh, sợi dây được quàng qua một thân cây, đầu mút do ba người cùng nắm giữ. Mỗi bước Tiểu Phàm tiến lên, mấy người phía sau lại buông lỏng ra một đoạn dây, khiến cho từ đầu tới cuối, sợi dây buộc lấy Tiểu Phàm luôn được kéo căng như dây đàn...

Hai mươi hai mét... Hai mươi mét... Mười bảy mét... Mười lăm mét... Mỗi bước một cẩn trọng, mỗi bước lại chăm chú đứng lại quan sát, tinh thần Tiểu Phàm căng thẳng vô cùng. Có thể nói hành động này của hắn không khác nào dùng tay không đưa thịt vào miệng hổ, chỉ sợ xảy một chút thôi là nguy hại vô cùng.

Đến trước thân cây khoảng năm trượng, Tiểu Phàm đứng lại. Hắn đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, không ngờ hắn vì quá căng thẳng, mồ hôi đã vã ra như tắm!

Cái cây vẫn không động tĩnh gì. Tiểu Phàm nuốt khan cái ực...

Hít vào một hơi thật sâu, hắn tiến vào khoảng cách ba trượng.. (khoảng cách mười mét)

- Bịch...

Tiểu Phàm tiến lên một bước.

Bỗng nhiên, một tiếng Rắc... khê từ bên dưới vang lên!

Bên dưới!, Tiểu Phàm chỉ kịp hét lên hai tiếng trong đầu thì... Xạt, một dải liên đăng (dây leo) như điện quang hỏa thạch, đã quấn lấy chân hắn!

- Mau!!!

Tiểu Phàm kinh hãi hét lớn một tiếng. Đồng thời chỉ thấy hắn vung dao dựa chém mạnh xuống nhánh cây quấn lấy chân.

Tất cả diễn ra trong một cái chớp mắt.

...

Cách của ta chính là.... “nhử”. Trong chúng ta, ta có thân hình nhỏ nhất, cho nên ta là người thích hợp nhất để làm mồi nhử. Mọi người không cần bàn

cãi về vấn đề này... Trước tiên mọi người sẽ buộc một sợi dây vào người của ta. Ta sẽ chăm chăm tiến đến chỗ cái cây kia, chỉ cần ta hô một tiếng, hoặc mọi người thấy tình hình không ổn thì lập tức kéo dây về. Phải đảm bảo lúc nào dây cũng căng, đến lúc đó chỉ cần vận sức là kéo lại được. Hơn nữa, trên đường đi, ta sẽ phạt bớt bụi cỏ, lùm cây để tạo thông đạo. Công việc của mọi người là phải kéo ta lùi lại thật nhanh khi có biến cố. Nếu đây là trận pháp, một là ta không kích hoạt trận pháp thì thôi, còn giả như ta không may kích hoạt trận pháp mà không cách nào tự mình dời đi được, thì mọi người chỉ cần kéo ta lại là xong. Nếu đây..., nếu đây đích thực là Thụ Thực Cốt thì tính mạng của ta giao lại cho mọi người đó! Việc này giống như là câu cá vậy. Chỉ có điều mục đích của chúng ta không phải là câu được cá mà là cứu miếng mồi khỏi con cá trước khi nó bị ăn mất...

Lời dặn của Tiểu Phàm lướt nhanh trong đầu ba người phía sau.

- Hâyaaaa...

Tôn Kinh hét lớn một tiếng, lập tức vận sức, hai chân liên tục chạy ngược về sau.

Hai người còn lại cũng đồng một dạng phản ứng, thân hình lập tức gồng lên kéo sợi dây lại.

Lực kéo của ba luyện thể giả không phải là nhỏ, khiến cho vỏ cây nơi quàng sợi thừng bị trật ra một lượt, bắn bung ra ngoài.

Tiểu Phàm vừa chém đứt sợi liên đăng, thân hình liền bị nhấc bổng lên, bay ngược về phía sau. Là Thụ Thực Cốt!!!, Tiểu Phàm kinh hãi, la thảm trong lòng.

Véo..., một dải liên đăng từ phía tán cây nhỏ bên trái cái cây bỗng nhiên lao ra. Thế tới giống như nhuyển tiên, khoái tốc, linh hoạt cực điểm. Dải liên đăng này cùng dải liên đăng trước có điểm khác biệt rất lớn về kích cỡ. Dải đầu thì vừa mảnh, vừa nhỏ, còn dải này vừa lớn vừa dài, kích cỡ phải to bằng bắp tay một đứa trẻ mười tuổi.

Tốc độ bay ngược lại của Tiểu Phàm đã nhanh, nhưng tốc độ đuổi theo của liên đăng lại càng nhanh hơn. Thoáng chốc, dải liên đăng đã rõ mồn một trong đồng tử hấn. Mắt thấy dải liên đăng ngay một phóng tới gần hơn, bản thân Tiểu Phàm lại ở trên không, căn bản là vô pháp né tránh. Hấn dứt khoát nghĩ, Chỉ có cách chém đứt người mà thôi. Đoạn, hấn vùng liền một dao thần tốc về phía trước nghe cái vù đầy mãnh lực...

- HẾT CHƯƠNG 47 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Phá vòng vây

Chú thích: Từ chương này “Thụ Thực Cốt” sẽ đổi thành “Thực Cốt Thụ”. Như vậy danh tự sẽ dễ nghe hơn, và chính xác hơn.

Tiểu Phàm thân hình lơ lửng trên không, tay phải cầm dao dựa bỏ từ trên xuống. Hiện tại là tình cảnh sống chết, hấn một nhát chém này tất nhiên có sử dụng Thần Ma lực. Chỉ thấy một ánh bạc lóe lên cùng tiếng gió rít đáng sợ.

Chỉ là... Kịch!, một tiếng chắc nịch vang lên, con dao với tốc độ chém xuống cực nhanh cuối cùng lại không thể chém đứt lia liên đăng kia!

Chết tiệt, Tiểu Phàm chửi thảm trong đầu. Hấn lập tức quyết định buông bỏ thanh dao đang cầm chắc trên thân liên đăng. Bản thân Tiểu Phàm hiểu rõ, một nhát chém vừa rồi đã không chém đứt được liên đăng lại còn khiến cho vũ khí của hấn cắm sâu vào đó, khó có thể rút ra được trong nhất thời.

- Bịch...

Hai chân vừa chạm đất, Tiểu Phàm lập tức búng người bật nhảy lùi về bên trái. Cùng với lực hỗ trợ từ dây kéo, một bước nhảy lùi của hấn không ngờ xa tới gần hai trượng!

Vụt..., liên đăng lướt ngang qua vị trí hấn vừa đứng. Nó lập tức cắm phập xuống lòng đất. Nhìn thấy cảnh này, Tiểu Phàm thực không dám nghĩ nếu vừa rồi hấn né không kịp thì hậu quả sẽ ra sao. Chỉ sợ là bây giờ cơ thể hấn đã giống như một xiên thịt nướng, bị dải liên đăng kia xiên thẳng qua bụng rồi.

Có điều nguy hiểm vẫn còn đó. Một liên đăng chẳng khác nào một con quái xà, đập tâm ngoạm hấn một miếng cho bằng được, nó lại lập tức vù vù bức tới.

Ba người ở phía sau nhìn thấy Tiểu Phàm đã mất đi vũ khí, vốn đã nguy hiểm, giờ lại càng như ngàn cân treo sợi tóc, lòng họ vô cùng lo lắng, lập tức vận sức càng mạnh...

Đến rồi!, liên đăng vồ tới với tốc độ đáng sợ, Tiểu Phàm lập tức phản ứng. Hấn thò tay vào trong áo, rút ra một cái bọc nhỏ, không chần chừ xé rách luôn tấm vải quần ngoài.

Sát na liền đẳng phóng tới trước người, Tiểu Phàm không ngờ nhắm mắt lại!

Món Cung Bảo Kê Đỉnh (gà xào Cung Bảo), chú trọng đến cách thái nguyên liệu, bắt luận là cứng, mềm, sống, chín, cấu tạo phân bố dọc, ngang, đều phải xắt thành hơn ngàn miếng to nhỏ đều nhau, nhát dao nào không đều, miếng thịt đó sẽ dính vào nhau, sẽ không còn được xem là “Cung Bảo Kê Đỉnh” hảo hạng!, những dòng chữ hướng dẫn trong cuốn sách cũ kĩ lại đột nhiên rõ mồn một trong đầu hắn.

Hai mắt Tiểu Phàm bật mở.

Hắn đột nhiên hét lớn:

- Bắt luận phân bố dọc, ngang, đều cắt thành ngàn miếng...

Trong mắt hắn, liền đẳng kia dường như được người nào đó vẽ lên một loạt những đồ hình ô bàn cờ nhỏ. Chỉ thấy thái đao sáng loáng trong tay hắn vung lên, dày đặc loang loáng như ánh trắng trên mặt thủy kính hồ, lại mãnh liệt không khác nào vẩy tinh (sao băng) lao xuống.

Đôi mắt của hắn không chớp lấy một cái, đồng tử thì co lại, tập trung vô cùng. Hai chân vẫn tiếp tục lui lại, hữu thủ vẫn lữ lượt vung ra những đường đao ánh bạc lóa mắt. Đao nhanh nhưng tinh mĩ vô cùng, không hề có một đao chém ầu, không một đao nào là không có sự tính toán kĩ lưỡng.

- Bịch...

Tiểu Phàm chân lại chạm đất lần nữa, lần này hắn đã cách Thực Cốt Thụ hơn bảy trượng.

Thân hình vừa bật lui lại, Tiểu Phàm đột nhiên phá lên một tràng cười sáng khoải, xem chừng vô cùng đắc ý, đắc ý tới nỗi quên đi cả hoàn cảnh hiểm nghèo hiện tại:

- Đáng. Đáng lắm...

Ba người phía sau chỉ thấy thân hình Tiểu Phàm vừa bay lên, để lộ ra dải liền đẳng kia. Nguyên lai, dưới đất hiện tại đã có gần trăm mảnh Thực Cốt Thụ bị sắt hạt lựu chất thành đồng, liền đẳng thì bị cắt tới gần hai xích (gần 70 centimet)!

Nhưng...

Dải liền đẳng cũng chỉ là vật vô chi vô giác, căn bản là không biết đau đớn là gì, hơn nữa lại chẳng sợ bị tổn thương. Dù bị Tiểu Phàm cắt đi một đoạn, nó vẫn giống như một mũi lao rời tay vận động viên vô địch Olympic, xé gió lao tới.

Đang ở giữa không trung Tiểu Phàm liền hô lớn:

- Đỉnh gia Thái kĩ!

Huyết mạch toàn thân như sôi sục lên, Thần Ma lực từ trái tim hắn lưu chuyển càng nhanh tới cánh tay phải. Hắn nhớ lại hình ảnh cây cột trong tâm tưởng thể giới khi thực hiện Tâm tưởng thao luyện. Những đồ hình bàn cờ dường như đi từ tâm chí hắn ra, bám lên trên thân liền đẳng. Trong mắt Tiểu Phàm, liền đẳng chẳng khác nào một miếng thịt Tử Văn Kê cỡ bự, chờ đợi hắn thái ra thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Ta thái. Ta thái. Ta thái..., lòng Tiểu Phàm vừa căng thẳng, vừa kích động, không ngừng tự gào thét. Ngang bảy đường, dọc bảy đường, bảy bảy bốn mươi chín miếng... Trên bảy đường, dưới bảy đường,... càng lúc tốc độ tính toán cùng độ chính xác trong kĩ thuật của hắn càng được nâng cao.

Cách xuất đao, và thứ tự vị trí xuất đao của hắn rất kì lạ, dường như không hề theo một quy tắc nào cả, lúc xẻ chỗ này, lúc lại chém chỗ kia. Thế nhưng, lưỡi thái đao lướt qua thân liền đẳng lại vừa mau, vừa ngọt, dường như mỗi một nhát chém của hắn đều chém vào điểm yếu trên đó vậy.

Một lần nhảy nữa, Tiểu Phàm đã tới phạm vi mười trượng cách xa cái cây.

Bỗng nhiên, từ một vị trí vô cùng bình thường của liền đẳng, một dải liền đẳng nhỏ bé nhưng đầy gai nhọn đột ngột trồi lên, tấn công đến động mạch cổ của Tiểu Phàm!

Cái gì?, Tiểu Phàm cả kinh, chỉ kịp nghiêng đầu sang một hòng né tránh. Hắn chợt cảm thấy đau rát như lửa thiêu ở vùng cổ bên phải! Không kịp để ý xem mình bị gì, hắn đâm một đao lên, chênh chếch vẽ ra một đường sáng bạc như viên đạn rẽ đêm, xiên qua nhánh cây nhỏ kia. Khoảnh khắc đó, trái tim ba người phía sau đã đập lệch một nhịp.

- Bịch...

Hắn lại hạ thân xuống đất lần nữa, bây giờ đã là mười hai trượng khoảng cách với Thực Cốt Thụ.

Không dám chần chừ, hắn tiếp tục nhảy lui lại. Nhưng chẳng ngờ, liền đẳng kia không truy đuổi theo nữa, mà từ từ thu lại. Nhìn qua có phần giống với một con mọt xà đang lẩn về tổ.

Tiểu Phàm vẩy cây thái đao, hất văng đi một phần nhánh cây nhỏ còn lưu lại trên thái đao của hắn.

Dù liền đẳng kia rút đi, nhưng Tiểu Phàm vẫn còn rất khẩn trương. Tâm thần một chút cũng không dám buông lỏng, tốc độ một phần cũng không giảm.

Ba người còn lại cũng cùng một bộ dạng như thế.

...

Về đến nơi cắm trại. Tiểu Phàm liền ngồi phịch xuống đất, thở mạnh từng hơi. Ba người còn lại liền chạy tới xem tình hình của hắn.

Ái Thượng xem đến vết thương trên cổ Tiểu Phàm, lo lắng nói:

- Đại sư huynh, xem này.

Tôn Kinh tiến đến, nói:

- Cũng may chỉ là một vết rách ngoài da, không có độc... Nếu Tiểu Phàm né không kịp, chỉ sợ bây giờ đã có một lỗ trên cổ rồi. Lúc đó...

Y định nói "Lúc đó có khi đã vong mạng rồi", nhưng thấy là lời không may nên không nói nữa. Nhưng mọi người đều hiểu rõ y muốn nói gì. Đoạn, y lấy ra một ít thuốc cầm máu từ không gian giới chỉ, bôi lên vết thương cho Tiểu Phàm.

Sau khi trèo lên trại, mọi người liền ngồi xuống quanh đồng lửa đã tàn...

Tiểu Phàm nói:

- Vậy là đã xác định rõ. Mười hai cái cây kia chính là Thực Cốt Thụ rồi.

Ba người còn lại sa sầm nét mặt, khẽ ừm tiếng. Không ngờ điều họ lo sợ nhất đã thành sự thật rồi.

Tiểu Phàm hỏi:

- Mọi người có biết cách nào để đánh bại Thực Cốt Thụ không vậy?

Tôn Kinh đáp:

- Phương pháp thì không phải là không có. Nhưng mà với tu vi của chúng ta căn bản là không thực hiện được...

Y dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Muốn giết chết Thực Cốt Thụ thì phải giết chết Thực Cốt Thụ Trùng. Nhưng, một là vốn rất khó nhận biết vị trí trú ngụ của trùng trong thân cây, hai là dù biết được thì cũng cực khó ra tay được. Bởi lẽ càng đến gần Thực Cốt Thụ thì càng nguy hiểm, thực ra chẳng khác nào dâng cừu vào miệng sói. Việc này so với việc lấy vàng trong dầu sôi thì cũng có cùng đạo lý đó...

Mọi người nghe y nói tới đây thì càng lo lắng hơn.

Ái Thượng đột nhiên vui mừng nói:

- Vậy dùng lửa thì sao? Đốt cả cái cây đó thì không phải là giết chết được kì trùng rồi hay sao?

Tương Ngạn lắc đầu:

- Sư tỷ à. Thực Cốt Thụ có thể di chuyển được đó.

Ái Thượng khuôn mặt vừa hiện lên sắc thái vui mừng lại tắt ngấm, ủ rũ nói:

- Phải rồi. Ta quên mất.

Mọi người lại rơi vào trầm mặc....

...

Ánh bình minh bắt đầu ló rạng nơi chân trời, không ngờ một đêm đã nhanh chóng trôi qua.

Tiểu Phàm trong lúc trầm tư, bắt đầu nhớ lại toàn bộ từ đầu tới cuối cuộc chiến đêm qua. Hắn muốn tìm ra manh mối gì đó, dù chỉ là một chút, nhưng biết đâu có thể giúp họ vượt qua lần này.

Lúc lâu sau, Tiểu Phàm lên tiếng, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt:

- Mọi người, ta có một chuyện không hiểu.

Tương Ngạn hỏi:

- Chuyện gì vậy nhị sư huynh?

Tiểu Phàm nói:

- Thụ Thực Cốt bản thân là một loại trùng, cũng tức là nói nó không thể có đủ ngũ quan được. Đúng không?

Tôn Kinh đáp:

- Theo như một tài liệu ta từng xem qua thì loài này hình dạng không khác gì một cái kén tằm, chẳng có mắt mũi gì cả.

Tiểu Phàm hỏi tiếp:

- Vậy làm sao nó nhận biết con mồi được?

Tôn Kinh liền ngẩn ra, gật gù, nói mà tựa như tự hỏi:

- Phải ha. Làm sao mà nhận biết được?

Tiểu Phàm tiếp:

- Ta có ba giả thiết cho việc này.

Mọi người liền chăm chú, chờ xem hắn định nói gì tiếp theo.

Tiểu Phàm nói:

- Giả thiết đầu tiên là dựa vào đánh dấu. Mọi người còn nhớ không? Lúc đầu đòn tấn công của nó không phải là dùng luôn dải liên đăng to mà lại sử dụng một dải liên đăng nhỏ, phá đất chui lên để quẩn lấy chân ta. Câu hỏi đặt ra là vì sao nó lại làm thế? Tại sao nó không dùng dải liên đăng to để kết liễu ta luôn? Với sức mạnh của dải liên đăng thứ hai kia, lại thêm việc tấn công bất ngờ, chắc chắn nó có thể làm được. Lại nói, nếu nó muốn bắt sống con mồi thì nó cũng có thể sử dụng liên đăng to để quẩn lấy ta. Như vậy ta không thể nào thoát được, chứ không như cái liên đăng nhỏ kia, chặt cái là đứt rồi. Sau cùng, ta cho rằng, dải liên đăng đầu tiên là để đánh dấu!

Tôn Kinh nghe vậy gật gù, nói:

- Đệ phân tích rất đúng.

Tiểu Phàm lại nói:

- Nhưng nghĩ kĩ thì vẫn không đủ. Vì thế ta đưa ra giả thiết thứ hai. Đó là, nó sử dụng rung động chấn (tạm hiểu là sóng rung động). Khi nghĩ ra giả thiết đầu tiên, ta liền nghĩ tới một việc, đó là nếu nó sử dụng tới đánh dấu, thì làm sao nó nhận biết được vị trí của ta trong lần đầu tiên? Làm sao nó có thể biết được ta ở đâu để đánh dấu? Cho nên ta nghĩ tới một khả năng đó là nó có thể cảm nhận được rung động chấn ta tạo ra khi đi trên mặt đất, chứ không phải sử dụng liên đăng đánh dấu. Chẳng qua nó sử dụng liên đăng nhỏ đầu tiên là vì nó muốn thăm dò con mồi mà thôi. Nếu thấy không ổn, nó sẽ rời đi ngay để tránh gặp họa bị hủy diệt.

Ba người kia lại gật gù.

Tiểu Phàm tiếp tục nói:

- Nhưng ta lại nghĩ, nếu nó chỉ sử dụng cách cảm nhận xung động chấn thì làm sao nó có thể tấn công ta một cách chính xác khi ta ở trên không? Mọi người còn nhớ rõ chứ? Rõ ràng mỗi lần ta ở trên không rồi, nó vẫn tấn công vô cùng nhanh. Nếu cho là nó chỉ tấn công thẳng một đường từ dưới lên từ vị trí đứng cũ của ta thì càng không phải, bởi vì lúc đó ta có dây kéo của mọi người, dù ở trên không, nhưng tốc độ lùi lại vẫn nhanh vô cùng. Cho nên dù là sát na ta rời khỏi mặt đất thì chỉ một nháy mắt đã rời đi một khoảng lớn rồi. Thế là ta đi đến giả định cuối cùng. Đó là nó phải dùng cả hai kiểu đó! Nghĩ lại thì càng thấy đúng hơn. Khi con mồi ở dưới mặt đất nó dùng cách cảm nhận rung động, khi con mồi không còn chuyển rung động trên mặt đất nữa thì nó dùng tới cách đánh dấu. Hai cách này bổ sung cho nhau, vừa hay bù đắp cho việc thiếu ngũ quan của Thụ Thực Cốt. Sau đó ta lại phát hiện ra mấy điều. Có lẽ là khả năng cảm nhận rung động của nó không được tốt cho lắm, tức là chỉ có thể cảm nhận trong phạm vi gần, mà cụ thể, ta cho là khoảng ba trượng đó thôi. Bởi vì lúc ta tiến vào khoảng cách ba trượng nó mới bắt đầu tấn công ta. Hơn nữa có lẽ vì khả năng cảm nhận rung động của nó không tốt lắm, cho nên nó mới phải dùng tới cách đánh dấu kia. Thứ hai là giới hạn phạm vi tấn công của nó rơi vào khoảng mười hai, mười ba trượng. Lúc ta rời khỏi phạm vi đó, nó liền không tấn công được nữa mà còn cho liên đăng lui lại. Thứ ba, điều này ta không chắc lắm, chỉ là đoán mò mà thôi. Đó là nó có tính thích máu. Vì lần tấn công cuối cùng của nó là tấn công vào động mạch ở cổ ta. Khi ta xiên đứt một phần dải liên đăng cuối cùng kia thì thấy một chuyện. Trên thân liên đăng lúc đó có một chút máu của ta còn vương lại, nhưng chỉ chốc lát liền bị cái nhánh cây đó hấp thụ mất!

Ái Thượng hỏi:

- Nhị sư huynh thật tỉ mỉ. Nhưng mọi người không hiểu biết được mấy điều này thì có lợi ích gì?

Tiểu Phàm cười:

- Ta chỉ là đoán thôi, chứ không phải biết được chắc chắn. Hơn nữa, trong giả thiết của ta còn một lỗ hổng. Đó là nếu nó chỉ có thể sử dụng hai phương

pháp đó thì sao nó có thể tìm chúng ta mà bao vây được? Đó là điều mà ta không sao nghĩ ra... Còn về việc đoán ra mấy việc này có tác dụng gì? Ta chính là đã có kế hoạch thoát thân cho chúng ta rồi!

- HẾT CHƯƠNG 48 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Kế hoạch

Ba người Tôn Kinh, Trương Ngạn, Ái Thượng khuôn mặt sáng bừng lên.

Tiểu Phàm nói:

- Có điều muốn thực hiện cách này thì đúng là có phần đánh cược. Bởi vì cách này của ta dựa vào giả thiết vừa rồi. Nếu như suy tính của ta sai, chỉ sợ là...

Trương Ngạn cười nói:

- Nhị sư huynh nói gì vậy? Chúng ta đã đến đường cùng rồi. Cách gì cũng phải thử thôi.

Tiểu Phàm gật đầu, tiếp:

- Vậy được. Cách này của ta là sử dụng chính hai cách nhận biết con mồi của Thực Cốt Thụ để tạo ra đường thoát thân. Đầu tiên là đặc tính cảm nhận được xung động chấn. Theo suy đoán của chúng ta, Thực Cốt Thụ chỉ có thể cảm nhận được xung động trên mặt đất mà thôi. Cho nên, để vô hiệu hóa khả năng này của kì trùng thì chỉ có thể... di chuyển trên không!

Ái Thượng nhú mày, hỏi:

- Thế nào là di chuyển trên không?

Tiểu Phàm đáp:

- Di chuyển trên không chính là căng dây mà đi. Chúng ta sẽ căng dây thừng từ đây tới một địa điểm xa khỏi vòng vây, rồi nhờ đó mà di chuyển. Như thế Thực Cốt Thụ không thể nào cảm nhận được vị trí của chúng ta. Nhưng chỉ như thế thì không đủ. Bởi vì khi chúng ta dùng dây thừng vượt sang đầu bên kia, chắc chắn rung động mà chúng ta tạo ra sẽ theo dây thừng mà truyền đi, khiến cho vị trí bị phát hiện. Cho nên, ta sẽ tiếp tục lợi dụng phương pháp nhận biết thứ hai của Thực Cốt Thụ: đánh dấu... Trước hết chúng ta sẽ làm một con người nộm để đánh lừa Thực Cốt Thụ. Tuy nhiên, để cho hình nộm giống thật, ta sẽ làm cho nó có những bước di chuyển thật linh hoạt. Chúng ta phải căng hai sợi dây song song với nhau, bốn người chia làm hai cặp đi trên hai sợi dây đó, mỗi bên cầm một đầu dây thừng nối với hình nộm ở giữa. Từ đó, khi chúng ta tiến lên, con hình nộm cũng tiến lên, khi chúng ta hất dây lên không thì con hình nộm có thể nhảy lên được, kéo dây sang hai bên thì con hình nộm có thể di chuyển sang hai hướng tả hữu. Chỉ cần chúng ta cố tình cho Thực Cốt Thụ đánh dấu được con hình nộm đó, rồi cho nó di chuyển liên tục thì hẳn là sẽ lừa được Thực Cốt Thụ. Ngoài ra, Thực Cốt Thụ có tính "hiếu huyết" (thích máu), nên ta sẽ tước máu của chúng ta lên con hình nộm đó để tăng thêm khả năng đánh lạc hướng, đảm bảo những rung động nhỏ mà chúng ta tạo ra trên dây không bị Thực Cốt Thụ để ý... Chỉ cần cẩn thận, chuẩn bị chu đáo và, suy đoán của ta không sai thì nhất định chúng ta sẽ thoát khỏi đây!

Ba người kia nghe xong kế hoạch của Tiểu Phàm đều hít sâu một hơi, trong mắt ánh lên niềm hân hoan và sự thần phục.

Trương Ngạn trầm nghĩ, Quả nhiên truyền kì về nhị sư huynh không phải chỉ là lời đồn.

Tôn Kinh chăm chú nhìn Tiểu Phàm, cảm thán:

- Khả năng phân tích và xử lí tình huống của đệ thật đáng sợ.

Ái Thượng hượng hào hứng nói:

- Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Mọi người muốn ra khỏi đây lắm rồi. Mà sư phụ cũng thực là vô tâm, để chúng ta tự mình ở nơi đây rầy nguy hiểm này, không có lấy một sự trợ giúp nào.

Đoạn, nàng ta đứng dậy, dáng bộ chuẩn bị lao xuống khỏi trại.

Tiểu Phàm vội nói:

- Tam sư muội. Từ từ đã. Đầu thế nói làm là làm được ngay.

Ái Thượng nghi hoặc, hỏi:

- Hà? Còn vấn đề gì sao?

Tôn Kinh cười:

- Tam sư muội vội vàng quá rồi. Chúng ta đâu đã có hình nộm đâu, với lại còn phải chuẩn bị dây thừng nữa mà.

Ái Thượng ngại ngùng vén tóc mai, oh... một tiếng, cười hi hi rồi lại ngồi xuống.

Tiểu Phàm nói:

- Về dây thừng thì không lo. Chúng ta đã có rồi. Về hình nộm thì có thể dùng lá khô, y phục, cành cây,... Nhưng có một chuyện khá khó khăn, đó là làm sao để cố định một đầu dây thừng ra bên ngoài vòng phong tỏa của đám Thực Cốt Thụ mà không gặp nguy hiểm hay phải tiếp cận chúng.

Tương Ngạn cười, hãnh diện nói:

- Chuyện khác thì đệ không dám nói, nhưng việc này cứ để đệ lo!

Tiểu Phàm ngạc nhiên:

- Hử? Đệ có cách?

Tương Ngạn vừa cười vừa lấy ra từ trong túi áo ngực một sợi dây. Nhưng sợi dây này không phải dây thừng, cũng không phải vải, cước thì cũng không giống. Nó có màu trắng ngà, to cỡ nửa ngón tay trỏ, trên lại có mấy đường vân đỏ vân vện, nhìn qua giống như là mạch máu vậy. Đặc biệt xung quanh sợi dây còn thấp thoáng ánh sáng huyết bích (hồng ngọc) lưu động, trông là đã biết bất phàm. Tương Ngạn yêu mến nhìn sợi dây trong tay. Trông mắt y sáng lên sự yêu thích. Để sợi dây sang một bên, y lại lấy từ trong ngực ra một khúc gỗ hình hộp chữ nhật. Miếng gỗ được chạm khắc rất tinh xảo, phần nổi phần chìm tinh vi hết sức, đặc biệt, ở giữa mặt trên miếng gỗ còn có một cái lỗ nhỏ, sâu xuống năm thốn (khoảng hai centimet) được khảm ngọc hổ phách tuyệt đẹp. Tương Ngạn nhẹ nhàng lướt tay trên tấm gỗ, nghe xoạch, xoạch mấy tiếng. Y vừa gõ, vừa bấm lên các vị trí khác nhau của tấm gỗ hình hộp, cứ mỗi lần y ấn, gỗ một cái xuống, cái hộp gỗ chữ nhật lại thay đổi hình dạng. Lúc chiếc hộp mở ra, lúc thì đóng lại. Sau vài lần biến đổi, không ngờ trong tay y đã xuất hiện một... cây cung!

Tiểu Phàm tròn mắt há mồm, nói:

- Đây là...

Tôn Kinh cũng ngạc nhiên, nhưng tất nhiên y biết đây là gì nên hỏi:

- Tương Ngạn, đệ... Đây là cơ quan khí?

Tương Ngạn gật đầu, nói:

- Không sai. Đây chính là một cơ quan khí. Đây là quà của phụ mẫu đệ dành tặng khi đệ đỗ Học viện đó. Sáng sớm hôm qua mới gửi tới Học viện.

Tiểu Phàm hỏi:

- Cơ quan khí là gì vậy?

Tương Ngạn giải thích:

- Cơ quan khí là các loại khí cụ sử dụng cơ quan thuật để tạo thành. Thường chúng có khả năng thay đổi hình dạng, hoặc ẩn tàng rất tốt. Hơn nữa chúng cũng có thể có những công dụng đặc biệt kì lạ. Cơ quan khí được các Cơ quan sư chế tạo ra. Mỗi một cơ quan khí đều được thiết kế vô cùng tỉ mỉ. Cơ quan khí ban đầu được chế tạo ra chính là để phục vụ cho đời sống thường ngày được thuận tiện hơn. Nhưng sau này, chúng được phát triển để phục vụ cho chiến đấu là chủ yếu. Cơ quan khí thực ra có nguồn gốc mục đích là một kiểu vũ khí dùng để đối địch với linh cụ. Người đầu tiên tạo ra cơ quan khí không phải là một tu đạo giả, mà là một phạm nhân, tên là Lỗ Ban! Người này, theo như dân gian kể lại, thì có thù oán đặc biệt sâu với một tu đạo giả. Nếu đệ nhớ không nhầm, hình như là vì tu đạo giả kia khi chiến đấu đã vô tình giết hết cả nhà Lỗ Ban thì phải. Nhưng nguyên do không quan trọng, quan trọng là người phạm nhân này không có một chút tu vi nào nhưng lại luôn mang trong mình khát khao báo thù. Y vốn là người làm nghề thợ rèn. Sau này, y tự mày mò, nghiên cứu, tìm hiểu thêm đủ loại ngành nghề khác nữa, và sáng tạo ra cách cải biến cơ quan khí thành vũ khí chiến đấu. Sau khi sáng tạo ra bốn cơ quan khí đặc biệt cường đại là Bạch Hồ, Kim Quy, Hỏa Phụng, Thanh Long, y liền đi tìm tu đạo giả kia để trả mối huyết hải thâm thù. Truyện kể về trận chiến đó đến nay đã có rất nhiều dị bản khác nhau, nhưng kết cục chung quy vẫn là Lỗ Ban đã nghiễm nhiên giết chết được kẻ thù mà không mất một cọng tóc! Từ đó, Lỗ Ban được coi là ông tổ của cơ quan khí. Tuy rằng không phải ông là người sáng tạo ra cơ quan khí đầu tiên, nhưng ông lại là người tạo ra cách mạng trong ngành cơ quan thuật...

Tiểu Phàm nghe tới đây, miệng khô lưỡi đắng, nuốt khan cái ực. Phải biết rằng, phạm nhân so với tu đạo giả khác nào châu chấu với mọt xa, khoảng cách không khác gì trời và đất. Nếu nói một phạm nhân có thể làm tổn thương tới một tu đạo giả thì đã là chuyện vô cùng khó tin rồi, còn chuyện phạm nhân giết được tu đạo giả thì lại càng là gần như không thể. Đằng này, người tên Lỗ Ban kia lại còn giết được tu đạo giả mà không tốn một chút sức lực. Chuyện này thực là không tưởng.

Tiểu Phàm nói:

- Nếu nói như vậy thì cơ quan khí quả thực là đáng sợ. Chắc là vô cùng quý giá rồi.

Tôn Kinh gật đầu, xác nhận:

- Không sai. Thậm chí một cơ quan khí tốt còn có giá trị hơn cả một linh cụ có tác dụng tương tự nữa kia. Bởi lẽ cơ quan khí không kể người sử dụng tu vi cao thấp thế nào, chỉ cần biết cách khởi động là có thể sử dụng được. Đặc biệt, đối với những tu đạo giả cấp thấp thì cơ quan khí chính là vô cùng hữu dụng. Phàm nhân thì không phải nói, cơ quan khí càng có tầm quan trọng, càng có giá trị hơn nhiều.

Tương Ngạn nói:

- Chờ đợi một chút, để hoàn thành khởi động cơ quan khí này là chúng ta có thể bắn được đầu dây ra ngoài vòng vây.

Y cầm sợi dây bên cạnh lên, đặt một đầu sợi dây vào cái lỗ nhỏ ở đầu cây cung, đầu dây còn lại cũng đặt vào cái lỗ tương ứng ở đầu kia. Lúc đầu sợi dây còn chùng chùng, nhưng khi cây cung bắt đầu vang lên mấy tiếng cạch, cạch của bánh răng thì sợi dây liền được kéo căng ra một cách nhanh chóng, tạo thành một dây cung. Tương Ngạn dùng ngón tay búng nhẹ vào dây cung một cái búng rõ ràng. Chứng tỏ dây cung đã căng tới cực độ.

Tiểu Phàm hiếu kì hỏi:

- Tương Ngạn. Cái dây đó là loại gì vậy?

Tương Ngạn vui vẻ đáp:

- Đây là một cái xà cân (gân rắn), mà cụ thể là của một con Huyết Lân Xà.

Tiểu Phàm nhũn mảy, đang định hỏi tiếp, thì Ái Thượng đã chen vào:

- Là gân của ma thú sao? Quý giá thật đó.

Tôn Kinh lại hỏi:

- Con Huyết Lân Xà đó tu vi thế nào vậy?

Tương Ngạn hứng chí, trả lời đầy kiêu hãnh:

- Trúc cơ trung giai! Chính phụ mẫu đệ liệt sát nó để lấy cho đệ làm quà đó.

Ba người kia nhìn nhau, ánh mắt đều chứa một tia hâm mộ. Vốn ma thú nếu so với tu đạo giả bình thường cùng đẳng cấp thì đa phần đều mạnh hơn, cho nên muốn liệt sát một con ma thú thì tu đạo giả bao giờ cũng chọn mục tiêu có tu vi thấp hơn mình ít nhất một tiểu cảnh giới. Còn muốn chắc chắn hơn thì họ đều chọn con mồi có tu vi thấp hơn hẳn một đại cảnh giới! Con Huyết Lân Xà mà Tương Ngạn nói thuộc hạng Trúc Cơ trung giai, vậy phụ mẫu của y ít nhất cũng là Trúc cơ đỉnh phong, hoặc thậm chí là Kim Đan cao thủ. Có phụ mẫu như thế, trên con đường tu luyện, nhi tử sẽ có được vô vàn điều có lợi mà người khác phải mơ ước. Chỉ nhìn cái cơ quan khí của Tương Ngạn là có thể thấy được điều đó.

Tương Ngạn lại lấy ra từ trong ngực áo ra ba cái que nhỏ, nói là que nhưng chúng nhìn vô cùng tinh mỹ, mặt ngoài chạm khắc tinh vi, phân biệt được có mười đồ hình mặt trời dường như đang cùng nhau thiêu đốt tất cả. Tương Ngạn gõ gõ mấy cái lên ba cái que. Xoát, ba cái que liền cùng một cách với chiếc hộp cơ quan khí vừa rồi, mở ra, hộp lại mấy cái, hóa thành ba mũi tên với đầu tên sáng bóng.

Ba người Tiểu Phàm lại được thêm một phen kinh ngạc. Không ngờ rằng Tương Ngạn không chỉ có một cơ quan khí mà hẳn có cả một bộ!

Tương Ngạn cầm một đầu dây thùng lên, buộc thật chặt vào thân tên. Y lắp tên lên cung.

Y đang định kéo dây, thì Tiểu Phàm liền ngăn lại, nói:

- Khoan. Chúng ta phải luyện tập trước đã. Kế hoạch này chỉ có thành công, không được phép thất bại.

Tương Ngạn nghe thế, thì hơi khựng lại, nói:

- Huynh yên tâm. Đệ không bắn trượt được đâu.

Tiểu Phàm cười, lắc đầu:

- Không phải ta lo đệ bắn trượt. Mà ý ta là luyện tập leo dây và điều khiển hình nộm kia.

Tương Ngạn À một tiếng, rồi hạ cung xuống. Y hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta làm gì?

Tiểu Phàm đáp:

- Tạo hiện trường và tập luyện.

Đoạn, hần đứng dậy nói:

- Được rồi. Chúng ta bắt đầu thôi. Lấy từ vị trí này đến cái cây ngoài kia làm thao trường mô phỏng trước.

Vừa nói hần vừa chỉ vào một cái cây cách bọn họ tầm mười trượng.

...

Trong một nửa ngày thời gian, bốn người liên tục tập luyện không ngừng nghỉ trên hai sợi dây căng song song. Hết bò trên dây lại tới lới kéo, điều khiển hình nộm. Ban đầu họ bò rất chậm, thậm chí Tiểu Phàm còn có lần thiếu chút nữa thì bị rơi xuống khỏi dây. Nhưng sau đó, tốc độ bò từ từ được nâng cao, khả năng điều khiển con rối và phối hợp của bốn người cũng đã được cải thiện đáng kể. Điều đặc biệt là, trong bốn người, không ngờ Ái Thượng lại là người giỏi món này nhất. Nàng ta có khả năng giữ thăng bằng rất đáng nể. Không giống như bọn ba người Tiểu Phàm, nàng ta không bò trên dây, mà là đi trên dây. Hơn nữa tốc độ di chuyển so với ba người kia cũng nhanh hơn nhiều. Ba người nam từ mới bò được một lượt từ đầu dây này tới bên kia thì nàng ta đã đi được một vòng rồi. Vì khả năng nổi bật này, Ái Thượng được giao cho nhiệm vụ làm người chịu trách nhiệm chủ yếu điều khiển hình nộm. Sau mấy lần tập dượt, bọn họ đột nhiên nghĩ ra thêm một cách để giữ an toàn, đó là thông một sợi dây quanh eo của mỗi người để nối với dây thừng. Việc bổ sung thông lưng này không những giúp họ giữ an toàn mà còn khiến cho bọn họ trở nên tự tin hơn, nhờ đó mà tốc độ cũng được cải thiện theo...

Dần dần ánh hoàng hôn đã bắt đầu phủ xuống dãy núi Vô Cực.

...

- Nhị sư huynh, chúng ta có nên hành động ngay trong đêm nay không?

Tương Ngạn vừa gặm một miếng lương khô vừa hỏi.

Tôn Kinh lắc đầu, nói:

- Theo ta thì không nên. Hôm nay chúng ta đã tập mệt rồi, nếu hành động ngay chỉ sợ xảy ra điều gì bất chắc.

Tiểu Phàm gật đầu tỏ ý ủng hộ, nói:

- Đại sư huynh nói đúng. Một là hôm nay chúng ta đã mệt rồi, cứ nghỉ ngơi đi. Hai là, ta nghĩ đám Thực Cốt Thụ kia cũng không làm gì chúng ta đêm nay đâu. Tốt nhất là nghỉ ngơi thật tốt để hồi phục sức khỏe đã. Sáng mai chúng ta sẽ bắt đầu.

- HẾT CHƯƠNG 49 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Đi mau

Kêu..., tiếng cánh cung bị bẻ cong chậm rãi vang lên, nghe tới đáng sợ.

Hai mắt Tương Ngạn nhắm lại, mục quang tập trung, dường như có thể nhìn xuyên qua cả mây mù mà thấy được đỉnh Vô Cực Sơn vậy.

- Bùng.

Y vừa buông tay, toàn bộ cây cung thực hiện đúng chức năng của nó, dây cung bật mạnh, đẩy mũi tên phóng đi với tốc độ xé nát không khí tạo nên âm thanh của tiếng rạch gió, Vút...

- Phập!

Mũi tên cắm ngập cả nửa non vào thân cây ở phía xa ngoài hai lăm trượng.

Tương Ngạn lại rút một mũi tên đã buộc dây thừng khác ra. Nhả dây, tên vút khỏi cung, kéo theo dây thừng phía sau, tạo thành một con phi long đầy uy mãnh đâm mạnh vào một thân cây khác. Nó cùng mũi tên có gắn dây thừng đầu tiên tạo thành hai đường thẳng gần như song song, cách mặt đất gần hai trượng.

- Thần xạ thủ!

Tiểu Phàm giờ ngón cái lên khen ngợi.

Tương Ngạn cười nói:

- Đệ tập xạ kĩ với phụ thân từ nhỏ, nếu không bắn được như vậy thì quả thực là quá có lỗi với công sức dạy bảo của ông rồi.

Tiểu Phàm gật đầu, tiếp:

- Được rồi, cột lại dây thật chặt vào, chúng ta bắt đầu thôi.

Ái Thượng bình thường là người thích đùa giỡn lại hay hấp tấp, nhưng lúc này nàng ta lại nghiêm túc tới kì lạ. Nàng ta hít sâu một hơi, tay phải cầm một đầu sợi dây nối với hình nộm, tung mình nhảy lên dây thừng. Ba người kia cũng đồng loạt bám vào dây thừng, chuẩn bị thực hiện kế hoạch thoát khỏi vòng vây của mười hai Thực Cốt Thụ mà có lẽ trước nay chưa ai từng làm.

...

Tiểu Phàm bỗng nhiên nhớ lại thời điểm cách đây một canh giờ...

Ái Thượng đột nhiên đưa ra một sáng kiến:

- Mọi người, mọii có một ý tưởng khác có giúp chúng ta thoát khỏi đây.

Tiểu Phàm vui mừng, nói:

- Nói mau đi.

Ái Thượng cười đáp:

- Vẫn là hòa công.

Tương Ngạn nhú mày, hỏi:

- Không phải lúc trước đã bàn về cách này rồi hay sao? Chúng biết di chuyển và tấn công đó. Đầu phải đơn giản dùng hỏa công với chúng thì chúng không biết phòng thủ đâu.

Ái Thượng gật đầu, nhưng lại cười, nói:

- Đệ nói đúng. Nhưng không phải nhị sư huynh đã phân tích rồi sao? Chúng không thể nhận biết được vật trên không.

Tương Ngạn nghi hoặc:

- Ý sư tỷ là...

Ái Thượng tiếp:

- Chúng ta sẽ chỉ cần ném một túi dầu vào phía chúng. Chỉ cần ném trúng, túi dầu chảy ra, trùm lên bọn Thực Cốt Thụ... Lúc đó một mối lửa cũng có thể thiêu trụi chúng luôn. Dù chúng không chết, thì cũng sẽ rối loạn trận hình. Lúc đó, chúng ta có thể thừa cơ mà chạy thoát.

Tôn Kinh suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Nhưng mà vẫn có mấy điểm nguy hiểm hơn kế hoạch của Tiểu Phàm. Một là chúng ta không biết chúng có sợ hỏa công hay không. Nếu theo lẽ thường, cây chắc là sẽ không ưa lửa đâu. Nhưng dù chúng sợ lửa thật, thì thứ chúng ta thiêu đốt lại là cây, là thứ bên ngoài không có tri giác của Thực Cốt Thụ trùng mà thôi. Phần bên ngoài đó không biết đau, cho nên ngay khi chúng ta vừa đốt chúng, không những chưa làm chúng bị thương được, ngược lại còn có thể kích động chúng tấn công chúng ta ngay tức thì. Một con chúng ta đã đối phó không nổi rồi, chứ đừng nói là mười hai con cùng tấn công một lúc. Với lại, biết đâu chúng có cách xử lí lửa thì sao? Cách hỏa công ta nghĩ không phải chỉ mình chúng ta mới nghĩ ra, mà người khác cũng có thể nghĩ ra được. Vậy tại sao không hề có ghi chép, hay chỉ là truyền ngôn về việc đó. Nếu quả thực chúng có cách hóa giải hỏa công, có lẽ chúng ta không những không làm gì được bọn chúng mà con rước lấy họa sát thân sớm hơn nữa kia.

...

Tiểu Phàm bỗng cảm thấy dường như có gì đó không ổn, nhưng hần không rõ đó là gì nữa.

- Tiểu Phàm, sao vậy? Bắt đầu thôi.

Tôn Kinh đột nhiên lên tiếng đánh thức hần khỏi suy nghĩ.

- Không. Không có gì...

Tiểu Phàm lắc đầu.

Hắn hít một hơi, nói:

- Đi.

Lời hắn vừa dứt, bốn người đồng loạt hành động. Tiểu Phàm và Trương Ngạn một bên, Ái Thượng và Tôn Kinh một bên, kéo theo một hình nộm vương máu tươi, di chuyển nhanh về phía vòng vây Thực Cốt Thụ.

Vừa di chuyển, bốn người vừa nhìn nhau, chốc chốc lại nhìn cái cây mà họ đang nhắm tới.

Ái Thượng thượng là người dẫn đầu trên dây bên trái, Tiểu Phàm và người bò trước trên sợi dây còn lại.

Lại là cảm giác đó, thấp thỏm và kinh sợ...

Hai mươi mét... Mười tám mét... Mười lăm mét... Mười mét!

Rắc, một sợi liên đăng nhỏ trôi lên khỏi mặt đất, quán nhanh lấy chân con hình nộm.

Bốn người Tiểu Phàm phía trên lập tức mừng rỡ. Kế hoạch của họ đã bắt đầu diễn ra như dự định. Trương Ngạn hai chân quắp lấy dây thừng, người ngã xuống dưới. Một mũi tên, và sợi liên đăng đã đứt. Gần như đồng thời, ngay khi Trương Ngạn vừa thả tên, Ái Thượng ở trên cùng Tiểu Phàm lập tức kéo dây lên: hình nộm ừ một cái bay vù lên.

Nói thì lâu nhưng tất cả diễn ra liên tục chỉ trong một cái chớp mắt kể từ khi tiếng động nứt vỡ của mặt đất vang lên.

Véo, một giải liên đăng to bằng bắp tay lập tức lao tới con hình nộm đang lơ lửng trên không.

Tiểu Phàm nhìn Ái Thượng, nàng ta gật đầu, tay phải kéo ngược sang trái, Tiểu Phàm lập tức thả dây ra. Hình nhân xoay một cái, bay sang trái, né được một cú mổ của liên đăng. Nhưng tất nhiên, nó không chịu bỏ cuộc dễ dàng như thế. Liên đăng vẫn không ngừng truy đuổi hình nhân dường như có thân pháp vô cùng vi diệu kia...

Dù điều khiển hình nhân nhưng bốn người vẫn một mực tiến nhanh về phía trước. Chẳng mấy chốc đã chỉ còn cách Thực Cốt Thụ một trượng đứng!

Sắp thoát rồi, Tiểu Phàm hân hoan thầm nghĩ.

Ánh mắt hạnh phúc của bốn người gặp nhau. Trên miệng liền nở nụ cười.

...

- Đi mau!!!

Tiểu Phàm nhìn biến cố trước mắt, hét lớn.

Bốn người lập tức nhảy xuống khỏi dây thừng. Còn hình nhân? Có tác dụng gì đâu!

- HẾT CHƯƠNG 50 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chết hết rồi ư?

Lỗ hồng nằm ở đâu? Tại sao lại như thế? Tại sao vẫn bị phát hiện?, Tiểu Phàm cực độ hoang mang nhìn cảnh tượng trước mắt này. Là hối hận, là sợ hãi, là đau khổ, hay là cái gì khác, hắn không rõ nữa. Tất cả những cảm xúc không còn rõ ràng ấy hòa quyện với nước mắt đang không ngừng tuôn ra khiến phía trước hắn vốn nhòe lại mờ hơn...

Ái Thượng nằm trên mặt đất với một vết thương lớn ngay bụng dưới, máu tươi trào ra không ngớt. Một dải liên đăng đói khát luồn qua luồn lại, không ngừng nong rộng miệng vết thương, đồng thời hút lấy máu từ đó. Tam sư muội của hắn vẫn chưa nhắm mắt, hai mắt nàng tròn lớn, tay thì giữ chặt lấy liên đăng, cố gắng ngăn cản nó không gây ra những đau đớn khủng khiếp khiến nàng hét lên những tiếng bi thiết tới tận tâm can...

Tương Ngạn nằm ngay bên cạnh nàng. Hắn đã bị bẻ gãy tứ chi, toàn thân bị siết chặt trong liên đăng. Tiên huyết cùng nội tạng vỡ vụn liên tục bị phun ra. Nhưng hắn không la hét. Ánh mắt chỉ đau đáu nhìn Ái Thượng, miệng hắn run rẩy khiến những lời dường như là thì thầm càng không rõ ràng, chẳng ai có thể nghe rõ được. Cây cung của hắn đã gãy làm đôi, nằm trong vũng máu của chính chủ nhân nó.

Đại sư huynh của Tiểu Phàm, Tôn Kinh, cũng không thoát khỏi tình cảnh bi thảm. Tôn Kinh không ngã xuống, y đứng đó, trong tay cầm một mảnh đoản côn, tư thế như đang phòng thủ. Vốn y dùng trường côn nhưng... trường côn hóa thành đoản côn, người sống cũng đã hóa thành người chết mất rồi. Đôi mắt của người đại sư huynh thực thà, đôi mắt vốn sáng rõ tình cảm thân thiện đã trở nên vô hồn. Ba dải liên đăng to lớn đang không ngừng động đậy, khuấy đảo nội thể của y. Hai dải đâm xuyên qua mạng sườn, một dải cắm xuyên qua lưng, đâm thủng lá phổi của Tôn Kinh. Phía trước y còn có một dải liên đăng quấn chặt lấy hai tay đang nắm chặt đoạn côn đã gãy. Dưới chân y máu đã sánh lại thành vũng đỏ tươi.

Tiểu Phàm ngược nhìn trời mới tằng sáng. Ánh mặt trời dần lộ rạng nơi đằng Đông. Khung cảnh này vốn thường gọi lên trong người ta niềm hi vọng nhưng giờ đây... Tiểu Phàm chẳng còn cảm thấy gì khác ngoài sự hối hận và tội cùng của tuyệt vọng.

...

Năm phút trước...

Bốn người nhìn nhau với sự hoan hỉ lộ rõ trên khuôn mặt. Cuối cùng họ cũng sắp thoát rồi.

Vút, Tiểu Phàm và Ái Thượng cùng lúc giật dây xuống, hình nhân vì thế liền hạ xuống mặt đất kéo theo dải liên đăng đang truy đuổi sát ngay sau nó. Lại một động tác phối hợp nữa, hai người lại quăng con hình nhân lùi lại, khiến cho liên đăng phóng đi càng xa.

Nửa trọng! Chỉ còn cách vòng vây của đám Thực Cốt Thụ nửa trọng!

Bỗng nhiên một loạt những tiếng ù ù..., Xoạt xoạt... vang lên. Trước mắt bốn người đột nhiên tối sầm. Dù mới đang là tằng sáng, nhưng ánh dương quang đã lờn vờn quanh đây, bốn người vốn vẫn có thể nhìn rõ được mọi thứ. Nhưng sát na này, chỉ chút dương quang cũng không còn thấy đâu nữa. Một bóng đen như con sóng dữ vồ lấy bốn người họ.

Cái gì?, Tiểu Phàm chỉ còn kịp sợ hãi thốt lên hai từ còn chưa kịp ra khỏi cổ họng.

Đó là hàng trăm, không, là hàng ngàn sợi liên đăng lao ra từ thân cây, chui lên từ dưới đất, vồ từ trên không xuống! Hình ảnh giống như mây đen đột ngột kéo tới khi mà ta chỉ nhìn được từ một miệng giếng lên phía trên vậy: đen kịt, lộn xộn và ghê rợn...

Tiểu Phàm không có thời gian để nghĩ nhiều. Hắn hét lớn:

- Đi mau!

Ba người kia có lẽ chẳng cần nghe hắn nói cũng đã nhảy vọt xuống rồi.

Kế hoạch của họ đã thất bại!

Thân hình bốn người còn ở trên không, liên đăng đã lao tới.

Tiểu Phàm tay phải lồng vào áo ngực rút thái đao ra, không chần chừ, vung đao như điện.

Tôn Kinh khua tay vào không trung, lập tức một cây trường côn bằng đá tron nhẵn xuất hiện.

Ái Thượng hai tay hất về phía trước, miệng lầm nhảm đọc gì đó, lập tức hai chiếc lục lạc đeo ở tay nàng bung ra, chớp mắt hóa thành hai cây thiết trụ.

Tương Ngạn lúc đó trong tay cũng đã nắm trường cung, tay trái rút ra một mũi tiểu tiễn từ bên hông. Y bấm nhẹ một cái, tiểu tiễn lập tức dài ra.

Bốn người động tác nhanh vô cùng, đồng loạt trong vài giây tại không trung đều đã rút ra vũ khí của mình.

Bốn người vừa hạ thân liền tạo thành trận hình chữ điền - hai trước hai sau – Tiểu Phàm và Tôn Kinh đứng đầu đối địch, Ái Thượng, Tương Ngạn lui về sau.

Tôn Kinh quát:

- Lui về trại!

Vừa nói, cây côn trong tay y vừa múa lên vu vu. Cây côn quét qua tới đâu, bụi đất cuộn lên tới đó, đủ để thấy mãnh lực lớn tới mức nào. Liên đăng lao tới đều bị y quét cho bật lùi lại. Y phòng thủ không khác nào một tấm thiết thuẫn không kẽ hở.

Tiểu Phàm ngược lại, lại giống như một cái máy nghiền. Liên đăng bủa vây quanh hắn đều bị hắn dùng Đinh gia Thái kỹ chém cho không còn nguyên hình dạng. Đao ảnh lướt qua, quang mang trước còn chưa mờ đi, quang ảnh sau đã chòng lên, tạo thành một mảng loang loáng bạc. Dưới đất liên tục xuất hiện từng đồng liên đăng bị sát thành hạt lựu...

Tương Ngạn ở phía sau cùng, cũng liên tục rút tên ra bắn. Mỗi mũi tên của y đều được gắn thuốc nổ. Một mũi tên găm trúng liên đăng lại tạo ra một lỗ

hồng lớn trên “đám mây” đen kịt, nhưng liền đó liền bị lấp lại ngay lập tức. Dù vậy, sát thương và khả năng đẩy lùi mà y có thể gây ra vẫn cao nhất.

Ái Thượng đứng trước Trương Ngạn, hộ vệ cho Trương Ngạn, song truy vung lên nghe vù vù. Dù rằng cũng đẩy lùi được một phần đám liên đăng, nhưng liên đăng vốn mang nhu tính, song truy lại không có tính sắc như thái đao của Tiểu Phàm, hay khả năng gạt phá như trường côn của Tôn Kinh, cho nên Ái Thượng nhanh chóng bị dồn vào thế nguy.

...

- Chết tiết! Nhị sư huynh, chúng ta bị bao vây rồi.

Trương Ngạn hét lên đầy lo lắng.

Chỉ sau hai phút rút lui, bốn người đã không còn có thể bước thêm bước nào nữa rồi. Liên đăng giờ đã tạo thành một bức tường không ngừng du động xung quanh bốn người, hoàn toàn phong tỏa họ. Tình cảnh thật không khác gì chìm bị nhốt trong lồng, cá nằm trong chậu!

Bốn người quay lưng vào nhau, cảnh giác nhìn “bức tường” bao vây họ. Mặc dù hiện tại liên đăng chưa tấn công, nhưng sẽ sớm thôi, chúng sẽ xông tới.

Ái Thượng sợ hãi hỏi:

- Nhị, nhị sư huynh. Sao lại như vậy?

Tiểu Phàm vừa kinh vừa loạn, đáp không nên lời:

- Ta...

Tôn Kinh quát:

- Đừng nghĩ lung tung nữa. Mau nghĩ cách thoát ra.

Trương Ngạn cũng nói:

- Đại sư huynh nói đúng. Nhị sư huynh? Huynh có ý tưởng gì không?

- Ta...

Tiểu Phàm không nói được gì trừ một chữ “ta” nặng nề, nghe sao đầy hối hận.

Bỗng nhiên Zù..., một dải liên đăng đột ngột bắn ra từ bức tường. Giống như tiếng súng lệnh, từ tứ phương bát hướng, vô vàn dải liên đăng lập tức theo sau nó, tấn công bốn nhân loại ở giữa vòng vây. Lúc này, bọn Tiểu Phàm thật giống như những người khán giả tham gia một màn biểu diễn dùng kiếm xuyên qua hộp của một nhà ảo thuật gia vung về nhất, bất cứ thời điểm nào, chỉ cần sơ sẩy là sẽ bị đâm xuyên qua người.

Bốn người chém đông, gạt tây; có điều trái – phải, trên – dưới đều mù mịt liên đăng, cho nên chỉ một phút thời gian, ai cũng loang lổ những mảng máu tươi trên người. Đó không chỉ là máu của họ, mà còn là máu của những người còn lại vì kéo họ ra khỏi sát na lưới hái thần chết kẻ cổ mà bị thương.

Aaaaa..., Ái Thượng hét lên sợ hãi: chân nàng đã bị một dải liên đăng quấn lấy!

Trương Ngạn vừa nghe, lập tức quay ngoắt lại. Mặc kệ đám liên đăng phía sau, Trương Ngạn hữu thủ nắm một mũi tên, cầm mạnh xuống giải liên đăng đang quấn lấy chân Ái Thượng. Tay trái y vốn đang cầm một cây trụ thủ nhỏ, liền đó chém đứt dải liên đăng.

- Coi chừng...

Tiểu Phàm nhảy tới sau lưng Trương Ngạn, thái đao vẽ ra một màn lưới bạc, thái dải liên đăng đang tấn công tiểu sư đệ của hắn thành muôn mảnh. Nếu Tiểu Phàm không ra tay kịp, chỉ sợ Trương Ngạn đã bị dải liên đăng vừa rồi xiên thủng người rồi.

- Graaaaa...

Tôn Kinh ở bên kia đột nhiên gầm lên đau đớn khiến cả bọn hoảng sợ.

- Đại sư ca...

Ái Thượng gào lên.

Tôn Kinh hữu thủ nắm trường côn vẫn không ngừng múa tít đẩy lùi không ít liên đăng, nhưng tả thủ lại đang nắm chặt lấy một thứ khác. Đó là một dải liên đăng to bằng bắp tay. Và, nó đã cắm xuyên vào mạng sườn trái của Tôn Kinh! Tiên huyết phun ra như suối, nhuộm đỏ cả nửa thân dưới của y.

Ái Thượng, chân vừa được Trương Ngạn giải thoát, không do dự, lao thân về phía Tôn Kinh. Nhưng, chính vì nàng mất cảnh giác...

- Sư tỷ...

Tương Ngạn quát lớn. Y cũng lập tức lao theo, định kéo Ái Thượng lại.

- Vù vù...

Năm sáu dải liên đăng dường như nhận biết được sự mất cảnh giác của hai người Ái Thượng và Tương Ngạn, lao tới như vũ bão, tốc độ so với trước không chỉ là nhanh gấp đôi. Chúng tấn công hai người họ.

- Aaaaa...

- Không...

Ái Thượng và Tương Ngạn cùng lúc hét lên trong hoảng loạn.

Tiểu Phàm hú lên một tiếng dài. Hắn lao tới mà trong lòng đã chẳng còn coi trọng tính mạng của mình nữa. Thần Ma lực tuy chỉ còn hai phần, nhưng hắn cũng chẳng suy nghĩ nữa, vận lên toàn bộ. Đường đao của hắn có lẽ chưa bao giờ nhanh và chính xác tới vậy. Hắn xuất ra cả ngàn đao mà những suy nghĩ, tính toán cần có đều gần như tan biến hết, lúc có lúc không. Có lẽ chính là “lưu thủy, hành vân” (nước chảy, mây trôi), cứ tự nhiên mà xuất ra thật tùy ý. Cảnh giới ấy, trạng thái ấy là mơ ước của không ít cao thủ dụng vũ khí..

Dù vậy, Tiểu Phàm vẫn không cách nào địch lại nổi với cả ngàn, cả vạn dây leo kia được. Khoảng cách chỉ vài ba bước chân nhưng không thể nào tiến tới gần cho được, hắn dù cố tới đâu cũng vô pháp tiếp cận. Hiện tại, liên đăng đã tạo thành một quả cầu bao bọc hoàn toàn hai người Ái Thượng và Tương Ngạn vào bên trong.

- Không. Không. Không.

Tiểu Phàm nước mắt chảy dòng dòng, vừa vùng đao vừa gào thét vô cùng thảm thiết. Chính ta, chính là tại ta.... Tiểu Phàm không ngừng tự trách trong lòng. Mỗi nhát đao hắn chém ra càng lúc càng nhanh, càng lúc càng khản trương, nhưng nửa bước hắn cũng tiến lên không nổi. “Bất lực”, chính là điều hắn cảm thấy rõ nhất lúc này. Và hơn bao giờ hết, hắn HẬN cảm giác ấy!

Phút chốc sau, quả cầu dây leo được giả khai, hai bóng hình bay vút ra. Đó là Ái Thượng – nàng đang la hét và Tương Ngạn – y đã bị xiết gãy toàn bộ tứ chi!!!

...

- Phụp!

Một dải liên đăng đâm xuyên qua bụng dưới của Tiểu Phàm!

Nhưng hắn không hề cảm nhận thấy một chút đau đớn nào. Hắn chỉ đứng yên đó, ánh mắt hướng về đằng Đông. Tiếng gào thét của tam sư muội nhỏ dần, không rõ vì nàng không còn sức lực, hay do chính thần chí hắn đã mờ nhòe.

Liên đăng đưa hắn lên không trung giống như nghi lễ thị uy của người La Mã sau khi càn quét qua một vùng đất thường sử dụng: họ xiên kẻ thù qua cột chông. Nhưng Tiểu Phàm không thấy sợ hãi, hắn thấy mờ lung và thấy bầu trời dường như gần hơn, chỉ cần giơ tay lên là với tới được... Suy nghĩ của hắn bắt đầu xáo trộn:

À, ta nghĩ ra rồi. Là sóng âm. Chúng dùng sóng âm để nhận biết con mồi... Chẳng phải chấn động hay đánh dấu gì cả. Tất cả chỉ là suy tưởng của ta. Là ta đã hại mọi người... Cơ trí? Xem ra ta quá ngạo mạn rồi..

Lại xuống địa phủ. Lần này ta có còn giữ được ý thức không nhỉ? Còn Tiểu Nguyệt nữa, ta còn cơ hội không?

Nếu có kiếp sau, có lẽ ta sẽ trả nợ cho mọi người...

Một chút ánh sáng cuối cùng cũng biến mất khỏi tâm trí hắn...

...

- Hhhh...

Tiểu Phàm bật dậy từ một chiếc giường. Cảm giác không khí đột ngột lại tràn vào khoang phổi khiến hắn buộc phải hít sâu một hơi.

Ta xuống địa phủ ư?, đây là suy nghĩ đầu tiên của hắn, nhưng hắn lập tức nhận ra là không phải.

- Mọi người?...

Tiểu Phàm kinh ngạc nhìn ba người đồng môn đang ngồi ở các giường bên.

Bộ dáng của họ cũng giống như hắn: không hề rõ chuyện gì đang xảy ra.

- Đây là...

Tôn Kinh vừa sợ vừa nghi hoặc, nói.

Tiểu Phàm quan sát xung quanh. Đây là một căn phòng gỗ dựng theo kiểu nhà nông bình thường. Bên trong chỉ có bốn chiếc giường đã dài dẽm mà bọn họ đang ngồi, ngoài ra không có gì khác. Nguồn sáng duy nhất trong căn phòng là từ một cái cửa sổ bên cạnh giường của Tiểu Phàm..

Tiểu Phàm nói:

- Kì lạ. Y phục của chúng ta vẫn còn nguyên, một chút sứt mẻ hay một vết máu cũng không có. Chuyện này...

Ái Thượng xem qua xem lại y phục của mình, gật đầu:

- Vẫn là đồng phục của Học viện muội mặc khi khởi hành... Không phải chúng ta đã...

Tôn Kinh vẫn về cầm nói:

- Việc này có nhiều uẩn khúc, giờ có nghĩ chỉ sờ cũng không nghĩ ra ngay được. Chỉ bằng chúng ta hãy đi xem nơi này là đâu đã.

Bốn người liền rời khỏi giường, mở cửa căn nhà gỗ, bước ra ngoài.

Ánh sáng buổi sớm chan hòa cùng tiếng chim chóc ríu rít – một không khí yên bình lan tỏa khắp không gian. Và, tại bàn đá phía trước căn nhà gỗ nhỏ có một nam tử đang bình thân uống trà, hít thở từng ngụm không khí trong lành, bộ dạng thật nhàn nhã vô cùng..

- HẾT CHƯƠNG 51 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Khởi đầu huấn luyện

- Tỉnh rồi à?

Giọng người nam tử thật quen thuộc vang lên.

Có điều mấy người bọn Tiểu Phàm không hề ngạc nhiên. Đơn giản chỉ nhìn hình bóng, họ cũng nhận ra được người nam tử trẻ tuổi kia là ai. Một thân hình gầy gò, nhỏ bé, mặc y phục rộng thùng thình, giọng điệu lại kì lạ kiểu ngạo,... Còn ai khác ngoài vì sư của họ.

- Còn không ngồi xuống.

Lôi Hoành Thiên nâng một chén trà lên, nói.

Bốn người nhứ mày nhìn nhau, từ từ ngồi xuống xung quanh bàn đá.

Tiểu Phàm nói:

- Sư phụ...

Hoành Thiên dơ tay ra hiệu ngăn không cho Tiểu Phàm nói. Y thường lấy một hơi trà hương, nhấp một ngụm nhỏ rồi từ từ đặt chén xuống. Hoành Thiên cười nói:

- Cảm giác chết đi một lần thế nào?

Bốn người nhìn nhau, trên gương mặt đầy nét nghi hoặc.

Tôn Kinh hỏi:

- Tất cả chuyện này là sao ạ? Đệ tử không hiểu.

Ái Thượng cũng nói:

- Sư phụ. Chúng đệ tử không phải đã... sao giờ một vết xước cũng không thấy...

Hoành Thiên lại cười cười nhìn mấy người. Y lại uống thêm một hớp trà, bộ dáng dường như chẳng quan tâm gì đến ánh mắt của cả bốn đệ tử đang nhìn mình. Y càng làm thế bốn người Tiểu Phàm lại càng cảm thấy khó chịu trong lòng, sớm đã muốn hỏi thúc y giải đáp cái nan đề này, có điều sư phụ chính là sư phụ - chẳng thể bất kính được.

Hoành cười cười, nhìn bốn Tiểu Phàm, nói:

- Chắc hẳn rất muốn ta giải đáp đúng không?

Bốn người đệ tử đồng loạt gật đầu.

Hoành Thiên nói tiếp:

- Vậy được. Ta sẽ giải thích. Nhưng mà trước tiên ta muốn nghe suy nghĩ của mấy đứa sau khi trải qua chuyện vừa rồi.

Y nhìn Tôn Kinh nói:

- Con trước. Thấy thế nào?

Tôn Kinh không cần suy nghĩ nhiều đáp:

- Con thấy hoang mang và sợ hãi.

Hoành Thiên gật đầu:

- Thành thực lắm. Tiếp theo...

Y vừa nhìn Ái Thượng vừa nói.

Ái Thượng hơi suy nghĩ, rồi lại thoáng nhìn Tôn Kinh. Nàng đáp với giọng run run:

- Con thấy sợ.

Hoành Thiên Ừm. một tiếng, lại quay sang hỏi Trương Ngạn:

- Con thì sao?

Trương Ngạn thoáng ngẩn người, sau đó cúi mặt nói:

- Con thấy đau lòng!

Hoành Thiên hơi nhún mày, sau đó thở dài một tiếng. Y nói một câu mà có lẽ chỉ Trương Ngạn và Tiểu Phàm là hiểu được:

- Cái gì là của mình thì sẽ là của mình, không phải của mình thì không nên cưỡng cầu. Nam nhi cầm lên được thì phải buông xuống được. Biết không?

Trương Ngạn hướng ánh mắt lên nhìn sư phụ, trong mắt hần lóe lên một tia bi khổ. Hần đáp nặng nề:

- Dạ...

Hoành Thiên lắc đầu.

Y nhìn sang Tiểu Phàm, hỏi:

- Con thì sao? Thấy thế nào.

Đến lượt mình, Tiểu Phàm như thấy toàn bộ những thảm cảnh của đồng môn ủa về, máu và tiếng la hét làm hần đại đi trong thoáng chốc. Sau đó hần đáp:

- Con thấy... hối hận!

Hoành Thiên hỏi:

- Vì sao?

Tiểu Phàm nói:

- Tại con quá ngạo mạn nên mọi người mới...

Ba người kia nghe hần tự trách như vậy thì đều an ủi, người vỗ vai, người nói lời vỗ về. Chỉ là dường như Tiểu Phàm vẫn không tự buông bỏ được cho

chính bản thân mình.

Hoành Thiên đưa tay ra và... xoa đầu hắn. Y nói:

- Người ta không thể biết việc mình sẽ làm có đúng hay không, nhưng người ta nên làm việc mà mình cảm thấy sẽ ít hối tiếc nhất... Không nên tự trách mình.

Tiểu Phàm khổ tâm nhìn sư phụ. Hắn không nói lời nào.

Trong một thời thần, không khí chìm trong yên tĩnh kì lạ. Không có một ai lên tiếng, những âm thanh duy nhất chỉ còn tiếng Lôi Hoành Thiên thưởng trà cùng tiếng chim chóc riu rít...

...

Hoành Thiên đột nhiên nói:

- Được rồi... Ủ ê thế thôi. Giờ có muốn biết toàn bộ mọi chuyện không hả?

Bốn người đang chìm trong cảm xúc phức tạp, nghe sư phụ nói thế, liền giống như được đánh thức, đồng thanh nói lời hưởng ứng.

Hoành Thiên gạt đầu, bắt đầu giải thích:

- Đây thực ra là một phần của huấn luyện đầu khóa mà ta nói tới. Nó cũng là một loại... nói là truyền thống đi. Mỗi một khóa học viên của khoa chúng ta khi muốn tham gia huấn luyện đều phải trải qua giai đoạn này. Chúng ta gọi nó với cái tên khá dài, đó là: vô pháp phá giải chi ảo cảnh!

Tiểu Phàm giật mình thốt lên:

- Vô pháp phá giải?

Hoành Thiên cười, nói:

- Không sai!

Tiểu Phàm trên khuôn mặt có tia vui mừng, nói:

- Như vậy...

Hoành Thiên gạt đầu:

- Đúng thế. Dù có làm cách nào thì mấy đứa cũng thất bại mà thôi. Cho nên con không cần tự trách mình... Với lại, thành thực mà nói, trong mười năm đồ lại đây, mấy đứa chính là nhóm có biểu hiện tốt nhất rồi.

Đoạn, y cười khoan khoái, nói:

- Hà hà... Đúng là không làm ta mất mặt mà.

Tôn Kinh nghi hoặc hỏi:

- Nếu tất cả đều không phải thật, vậy mục đích của việc này là gì ạ?

Hoành Thiên lại nhấp một chút trà trong chén, rồi nói tiếp:

- Chính là để các con biết mình đang ở vị trí nào. Phải biết rằng, rất nhiều người khi mới vào được Vô Cực viện, tự nhiên trong lòng nảy sinh ý nghĩ kiêu ngạo, sau này ảnh hưởng sẽ không thể lường được. Có thể nói đây chính là một đòn mạnh bạo để thức tỉnh các tân học viên.

Tương Ngạn nhú mày hỏi:

- Sư phụ, có phải người theo dõi chúng con từ đầu đến cuối?

Hoành Thiên nói:

- Đúng thế. Ngay khi mấy đứa ở tại đường ray lên núi thì đã bị tác động rồi. Vị sư huynh mà mấy đứa gặp thực ra là người của Dược phòng.

Ái Thượng hỏi lại:

- Dược phòng? Đó là gì vậy ạ? Khai giảng hình như họ không được giới thiệu thì phải.

Hoành Thiên gạt đầu:

- Họ là bộ phận nghiên cứu về được thảo của học viện. Khi các con gặp vị sư huynh kia thì đã bị y đánh thuốc cho bất tỉnh. Sau đó mấy đứa được đưa đến nơi này để tiến hành tiến nhập ảo cảnh.

Tôn Kinh nói:

- Đây là đâu ạ?

Hoành Thiên dường như rất tự hào, đáp:

- Địa điểm huấn luyện bí mật của hiệp hội Luyện thể giả Thất Thái giới, Vô Định Chi Địa!

Bốn người nhìn nhau, trong mắt đều không dấu được sự ngạc nhiên và tò mò.

Hoành Thiên tiếp:

- Nơi này không phải của Học viện chúng ta, mà là của một tổ chức bí mật hoạt động ngầm của Thất Thái Giới. Người ngoài rất ít biết đến tổ chức này. Chỉ có một số Luyện thể giả cấp cao, hoặc có địa vị đặc biệt, hay là con cháu, đệ tử của họ là biết đến nó mà thôi. Còn nơi này, như tên gọi Vô Định Chi Địa, với đẳng cấp hiện giờ của mấy đứa thì chưa thể biết được vị trí của nó đâu. Từ thời vị Trưởng Khoa tiền nhiệm của khoa chúng ta, Luyện thể khoa các thế hệ đã bắt đầu tới đây để thực hiện huấn luyện đầu khóa. Thực ra việc các con bị đánh thuốc và dẫn tới đây một phần lí do cũng là để bảo đảm bí mật vị trí của nơi này.

Y ngừng lại một chút dường như để cho bọn Tiểu Phàm có thời gian tiêu hóa những thông tin này. Hoành Thiên nói:

- Giờ quay lại vấn đề ảo cảnh. Sau khi các con bị đánh thuốc thì lập tức được đưa tới đây, chính xác là trong căn phòng mà các con vừa tỉnh dậy đó. Sau đó, chúng ta sử dụng một loại linh đơn đặc biệt, và một cái trận pháp lớn, cùng vài loại linh cụ phối hợp phức tạp để đưa các con vào ảo cảnh của chính mình. Trong thời gian đó, các con được kết nối với nhau, cho nên cả bốn người mới cùng trải qua một trại nghiệm. Ở bên ngoài, chúng ta hoàn toàn có thể điều khiển diễn biến của ngoại cảnh trong ảo cảnh, ví dụ như Thực cốt thụ, thời gian ngày – đêm, và rất nhiều thứ khác nữa; đồng thời, còn có thể theo dõi mọi hành động của mấy đứa...

Tiểu Phàm đột nhiên nói:

- Sư phụ vừa nói “chúng ta”...

Hoành Thiên cười, nói:

- Phải rồi. Toàn bộ chuyện này không chỉ có mình ta quan sát đâu. Có một số thành viên của hiệp hội cũng ở đó. Họ sẽ quyết định mấy đứa có được phép ở lại đây huấn luyện hay không.

Bốn người nghe thế, liền hiểu ra. Tôn Kinh vui sướng hỏi:

- Vậy là chúng con đủ điều kiện phải không ạ?

Hoành Thiên gật đầu một cái xác nhận. Trong mắt y ánh lên niềm tự hào, có điều chỉ là trong nháy mắt, nên bọn Tiểu Phàm không thể nhận ra được.

Hoành Thiên nói:

- Giờ thì còn thắc mắc gì không?

Tiểu Phàm suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Sư phụ. Phỏng đoán của con có sai không!?

Hoành Thiên nhìn hấn, khước miệng hơi kéo lên, nói:

- Hào tiểu tử ngươi có suy luận rất sắc bén. Mấy vị giám khảo lúc đó cũng vô cùng ngạc nhiên về ngươi...

Tiểu Phàm nóng lòng hỏi:

- Vậy?

Hoành Thiên lắc đầu:

- Phỏng đoán của ngươi đúng hay không thì chúng ta không biết!

- Hả? Sao lại như vậy?

Tiểu Phàm há mồm tròn mắt.

Hoành Thiên nhún vai:

- Căn bản là bởi vì chưa có ai thử qua cách của người khi đối đầu với đám Thực Cốt Thụ cả. Hơn nữa, phương pháp săn mồi, điểm yếu của loại kì trùng đó vẫn còn là một bí ẩn chưa có lời giải chính xác.

Tiểu Phàm chau mày, nói:

- Như vậy không phải là đám Thực Cốt Thụ trong ảo cảnh là hàng giả chất lượng kém sao?

Hoành Thiên phì cười, gật đầu:

- Nói vậy cũng không sai.

Tiểu Phàm đột nhiên chìm đắm vào một ý tưởng mới. Hắn thực muốn thử cách làm của mình trong thực tế hơn bao giờ hết. Hắn muốn xem xem liệu giả thuyết của hắn đúng được mấy phần.

Hoành Thiên lại vỗ hai tay vào nhau, nói:

- Thôi được rồi. Vào nghỉ đi. Mai chúng ta sẽ bắt đầu tập huấn chính thức!

Bốn người trong cảm xúc lẫn lộn, có vui, có sợ, lại có cả một chút tức giận không rõ ràng, chậm rãi về phòng sau khi hành lễ với sư phụ.

Ái Thượng đột nhiên đỏ mặt, đứng lại, hỏi:

- Sư phụ. Con... không lẽ ở với ba nam nhân sao?

Hoành Thiên quay đầu lại, mỉm cười:

- Ta cứ tưởng con sẽ không hỏi chứ?

Ái Thượng dẩy nẩy, giọng điệu hờn dỗi, gọi:

- Sư phụ...

Hoành Thiên tay chỉ về phía bên phải, nơi có một con đường lát đá bản lớn, nói:

- Đi hết con đường này là kí túc xá nữ. Con cứ đi đi, sẽ có người hướng dẫn con.

Ái Thượng vui vẻ đáp dạ, rồi quay sang chào ba người đồng môn, sau đó chậm rãi rời đi. Khi từ biệt Tôn Kinh, nàng ta có phần quyến luyến, nhưng “đại sư ca” của nàng là một tên “đầu gỗ” nên mặt cứ tỉnh bơ, chỉ gật đầu ừ một tiếng, rồi thôi.

Tiểu Phàm đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền quay lại hỏi:

- Sư phụ. Chúng con đã hôn mê mấy ngày rồi ạ?

Hoành Thiên không quay đầu lại, đáp:

- Năm ngày để đến đây và ba ngày để vượt qua ảo cảnh. Tổng cộng là tám ngày đêm.

Tiểu Phàm hành lễ với sư phụ lần nữa rồi bước vào phòng.

Đám trẻ này thật có tiềm năng đây! Đặc biệt là Tiểu Phàm. Có điều, nó có nhiều bí mật quá..., Hoành Thiên vừa nhấp một ngụm trà cuối cùng, một dòng suy nghĩ chợt thoáng lướt qua trong đầu y.

- HẾT CHƯƠNG 52 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chính thức?

Vô Định Chi Địa, bốn giờ ba mươi sáng..

- Tùng! Tùng! Tùng!

Tùng đột tiếng trống lớn đột nhiên nổi lên, ầm ầm phá nát không khí yên tĩnh buổi sớm.

Một tiếng quát vang rền xuất hiện ngay sau đó:

- Tất cả tập huấn viên, THỨC DẬY!

Hai chữ “thức dậy” sau cùng “nổ” tới ầm một tiếng không khác gì “sấm động giữa trời quang”, khiến cho mây trên trời dường như cũng bị ảnh hưởng mà tán mát bớt đi.

- Toàn bộ tập huấn viên tập hợp tại sân huấn luyện điểm danh!

Giọng nói đó lại tiếp tục vang lên, ngữ khí mang cả mùi phẫn mệnh lệnh.

Tiểu Phàm mở mắt, giải ấn, rời khỏi tu luyện trạng thái.

Đúng lúc đó, hai người Tôn Kinh và Trương Ngạn cũng bị giật mình, nhồm dậy. Sau khi nhanh chóng mặc đồ, cả ba lao ra ngoài cửa.

Bỗng nhiên có mấy người vội vã chạy ừ qua nhà ở của họ. Ba người không cần suy nghĩ, cũng đoán được mấy người kia đi đâu. Họ liền chạy theo phía sau.

...

Bọn họ chạy trên một con đường rộng có trang trí cột đèn lồng hai bên. Ban đầu đường còn vắng, nhưng sau mấy ngã tư, càng lúc càng nhiều người đổ về con đường đó, thành ra, chẳng mấy chốc, ba người đã chìm trong dòng người khá đông đúc.

Cuối con đường là khoảng sân cực lớn, có lẽ so với hội trường Lưu Trầm Hương của Vô Cực Viện còn lớn hơn. Ở phía đầu kia quảng trường có cổng đá với tám biển lớn đề ba chữ: Thao Luyện Trường. Cũng vì cái thao trường này quá lớn, cho nên vốn số người từ con đường kia tiến vào không phải là ít, nhưng giờ lại không còn cảm giác đông đúc nữa, ngược lại còn có phần thưa thớt. Mấy người Tiểu Phàm vừa bước vào khoảng sân liền trông thấy Lôi Hoành Thiên cùng Ái Thượng đứng cùng một chỗ, hẳn là chờ đợi bọn họ tới để họp mặt.

- Sư phụ hảo.

Tiểu Phàm ba người đồng loạt hành lễ.

- Ừ. Chuẩn bị tinh thần đi. Hôm nay huấn luyện sẽ chính thức bắt đầu.

Hoành Thiên gật đầu, rồi dẫn bốn đệ tử tiến vào giữa sân.

Tiểu Phàm nhìn ngó xung quanh, quan sát những tập huấn viên khác.

Những tập huấn viên khác đa phần đều rất to lớn, cơ bắp, đứng như hình mẫu về một luyện thể giả. Dĩ nhiên, cũng có những ngoại lệ khác, một số người có thân hình bình thường, thư sinh giống như Tiểu Phàm, cũng có một vài cô nương vẫn giữ được thân hình yếu diệu... Cứ vài ba người lại đứng chung lại thành một nhóm. Một số nhóm có trưởng bối dẫn đầu giống như nhóm Tiểu Phàm, một số nhóm lại không. Nhìn qua cảnh này chợt làm Tiểu Phàm nhớ tới ngày đầu tiên hắn đi học tiểu học khi còn ở địa cầu.

- Nhìn kia. Có người đến.

Tôn Kinh huyếch nhẹ Tiểu Phàm, hất đầu về phía cổng đá đầu bên kia.

Một bóng người chậm rãi tiến đến. Người đến mặc y phục hắc sắc không ống tay, đầu đội mũ chùm, eo có thắt đai lưng sợi vàng, thân hình cao lớn đầy khí lực với đôi tay trần cứng rắn cuộn lên từng múi cơ bắp như sắt thép, cùng với đó là vẻ huyền bí với đôi mắt sáng quắc nổi bật dưới mũ chùm đầu màu đen. Chân y lại mang giày vải, trông qua có vẻ tầm thường, nhưng nếu là kẻ có nhãn quan tốt tất sẽ nhìn ra chất liệu thiên tằm ti hảo hạng của đôi giày chính là loại tốt nhất, chẳng phải dễ mà có được.

Thao trường nhanh chóng trở nên yên tĩnh kì lạ. Mọi người dường như đều nhận thức được: nhân vật trước mặt này không đơn giản.

Ái Thượng nhỏ tiếng hỏi:

- Sư phụ. Người đó là ai vậy?

Hoành Thiên đáp:

- Giám quan sau này của các con đấy.

Trương Ngạn nhú mày:

- Giám quan? Sư phụ sẽ không ở lại dạy chúng đệ tử sao?

Hoành Thiên lắc đầu:

- Ai nói là không?

Tương Ngạn gãi đầu:

- Thế là sao? Đệ tử không hiểu.

Tiểu Phàm nói nhỏ:

- Tức là sư phụ cũng là một giám quan của nơi này...

Hoành Thiên cười:

- Thông minh.

Người nam tử thần bí kia dừng bước, từ tốn lột bỏ mũ chùm đầu. Một khuôn mặt điển trai với đôi mắt ngời sáng chính là ấn tượng đầu tiên mà mọi người nhận biết về y. Có điều, mái tóc y mới là thứ làm người ta bất ngờ.

Bím tóc?, Tiểu Phàm ngạc nhiên. Hắn thực không ngờ người nam tử này lại để tóc theo kiểu nhà Thanh của Trung Quốc: nửa trước cạo bóng, tóc phía sau để dài, được tết lại thành bím tóc dài ngang eo.

Nam tử cất tiếng, giọng nói đanh thép mang tới uy áp kì lạ:

- Xin chào các vị. Ta họ Hoàng, chính là giáo quan sau này của tân tập huấn viên. Mong mọi người sẽ cố gắng trong thời gian tới. Từ thời điểm này, toàn bộ tập huấn viên sẽ chịu sự giám sát của Hoàng mỗi trong thời gian sáu tháng tới... Còn bây giờ, xin mời tất cả các vị trưởng bối của tập huấn viên nhanh chóng rời khỏi Vô Định Chi Địa.

Dứt lời, y đứng khoanh tay trước ngực, chờ đợi. Có lẽ y cho mọi người chút thời gian để chia tay.

- Sư phụ, vậy...

Ái Thượng tự nhiên hơi thút thít, nhỏ tiếng gọi Lôi Hoành Thiên.

Hoành Thiên nhìn nàng cười cười, nói:

- Ngốc ạ. Ta vẫn ở đây. Đã nói ta là giám quan mà.

- Nhưng sư phụ có dạy bọn đệ tử không vậy?

Tương Ngạn hỏi.

Hoành Thiên lắc đầu, nói:

- Chuyện đó thì không. Nhưng mà có vấn đề gì ta vẫn có thể giải đáp giúp mấy đứa. Thôi, ở lại luyện tập cho tốt. Ta đi trước đây. Tôn Kinh, chăm sóc sư đệ, sư muội của ngươi đó. Lúc nữa mấy đứa sẽ được chuyển đến kí túc xá. Có vấn đề gì thì đến căn nhà gỗ tìm ta.

Nói rồi, y chậm rãi rời bước khỏi thao luyện trường.

Tầm mười phút sau, trên sân chỉ còn lại những tập huấn viên trẻ tuổi.

Nam tử họ Hoàng cất tiếng vang vang:

- Hào... Ta xin giới thiệu một lần nữa, ta họ Hoàng, tên Phi Hiên. Các ngươi có thể gọi ta là Hoàng giám quan. Bây giờ, huấn luyện chính thức bắt đầu!

Tất cả tập huấn viên ngơ ngác nhìn nhau. Mấy người Tiểu Phàm cũng cùng trạng thái như vậy. Bắt đầu? Bắt đầu thế nào?, ai ai cũng chung suy nghĩ này.

Hoàng giám quan bỗng nhiên vuốt vào không khí, lấy ra một cái bọc bằng vải nâu. Y ném mạnh nó xuống đất, làm cái tay nải bị bung ra, làm lộ ra thứ bên trong: một đồng huy hiệu tròn bằng đồng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Y nói lớn:

- Ở đây có năm mươi cái huy hiệu đồng. Chúng chính là đại biểu cho thân phận tập huấn viên chính thức của các ngươi...

Tập huấn viên chính thức? Không lẽ..., Tiểu Phàm nhú mày.

Hoàng giáo quan nói tiếp:

- Đúng như các người dự đoán. Tổng số tập huấn viên ở đây là hơn một trăm người. Nhưng tất cả vẫn chưa phải tập huấn viên chính thức... Muốn được xem là chính thức, mỗi người các người phải có một cái huy hiệu này. Bài đầu tiên trong đợt tập huấn này chính là... giữ cho được một cái huy hiệu đồng cho tới hết buổi sáng nay. Chỉ cần không hạ sát thủ, không đánh tàn phế, thủ đoạn nào cũng được chấp nhận. Giới hạn không gian chính là Thao luyện trường này...

Đang nói giữa chừng, Vù một tiếng, Hoàng Phi Hiến đột nhiên động thân nhảy lên cánh cổng đá. Giọng y lại vang lên:

- BẮT ĐẦU!

Ba giây thời gian tĩnh lặng, sau đó là không khí hoang mang đột ngột bùng nổ.

- Cái gì? Thế này...

- Không phải bảo chúng ta loạn đấu hay sao?

- Điên rồi. Thật điên rồi mà.

- Một trăm người, chỉ còn lại năm mươi?

...

Bốn người Tiểu Phàm cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự. Trong giây lát, họ đúng là không biết ứng phó sao với “bài tập” đầu tiên này.

- Không gian giới hạn như thế này, chúng ta không thể trốn đi đâu được. Cho nên trước tiên phải bảo vệ bản thân đã.

Tiểu Phàm cảnh giác nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói.

Tôn Kinh gật đầu, nói:

- Tiểu Phàm nói đúng. Ngoài ra, chúng ta cũng không thể ra tay trước, nếu không sẽ trở thành mục tiêu của các tập huấn viên khác.

Tương Ngạn nhíu mày, hỏi:

- Vậy làm sao?

Tiểu Phàm lắc đầu:

- Dĩ bất biến, ứng vạn biến thôi.

...

Nửa tiếng thời gian nhanh chóng trôi qua nhưng không một ai dám buông lỏng cảnh giác.

Rồi lại nửa tiếng nữa...

- Một số người đã bắt đầu rục rịch rồi. Họ có lẽ không chờ được lâu nữa đâu.

Tiểu Phàm nói nhỏ.

Lúc này bốn người bọn họ đã quay lưng, ngồi chụm lại một góc sân.

Tôn Kinh nói:

- Chúng ta cứ chờ xem thế nào đã.

Ba người còn lại đều nhẹ gật đầu.

Quả nhiên như lời Tiểu Phàm nói, một số nhóm tập huấn viên đã bắt đầu không chịu nổi sự chờ đợi. Họ hết nhìn trái, nhìn phải, rồi lại nhìn lên chỗ bọc huy hiệu. Một số nhóm còn chụm đầu lại bàn bạc kế hoạch động thủ...

Nhưng chung cuộc vẫn không có ai có đủ can đảm để làm kẻ đầu tiên ra tay.

Lại một tiếng đồng hồ qua đi.

...

Hoàng Phi Hiến ngồi trên cổng đá đột nhiên cất tiếng:

- À, phải rồi. Ta quên không nói cho các người chuyện này. Nếu đến hết buổi sáng ngày hôm nay mà không có ai giành được huy hiệu thì xem như tất cả các người đều bị loại hết đó...

Dường như đó chỉ là một câu nói bông đùa chợt nhớ của y, nhưng đó lại chính là mồi lửa mạnh mẽ nhất. Nguy cơ bị loại? Không gì khác đáng sợ hơn điều này. Phải biết rằng, những tập huấn viên ở đây, không người nào là không vất vả vượt qua đồng bạn trang lứa để tới đây, người nào cũng đã vất vả vượt qua cửa ải ảo cảnh đầu tiên để được đứng tại nơi này, cho nên, cơ hội huấn luyện tại Vô Định Chi Địa này với họ chính là điều vô cùng quý giá. Thực ra, so với việc đỗ vào Vô Cực Học viện, giá trị của nó một phần cũng không kém.

- Lên!

Một tiếng hô chấn động toàn trường – ba người, hai nữ một nam, đứng phắt dậy, lao nhanh tới vị trí bục huy hiệu. gương mặt ba người đều cực độ khẩn trương, gần tại thái dương dường như cũng vì thế mà dạt dạt không ngừng.

Liền đó, như một hiệu ứng dây chuyền, một loạt những nhóm người nối tiếp đứng dậy, phóng mình về phía tay nải.

- Tránh ra.

- Cửa ta!!!

Ầm ầm những tiếng la ó, quát tháo vang lên không ngớt. Ngay sau đó là tiếng ầm ầm, giao tranh, tạo nên tràng cảnh náo loạn khủng khiếp.

...

- Lùi lại!

Tiểu Phàm hét lên. Vì hiện tại tràng cảnh đã quá hỗn loạn, âm thanh khó mà nghe rõ, thành ra hắn phải gào lên thì mấy người xung quanh mới nghe thấy được.

Nhóm người Tiểu Phàm lập tức rút vũ khí, nhanh chóng lùi về góc tây nam.

Ngoài nhóm bốn người Tiểu Phàm, trên sân cũng có vài nhóm khác quyết định sử dụng cùng chiến thuật. Bọn họ đều chậm rãi lui lại về các góc hoặc các vùng trống của thao luyện trường...

- Mọi người, cẩn thận. Hiện tại tình hình rất loạn. Vạn nhất bị tấn công thì...

Tiểu Phàm vừa lui vừa nhắc nhở.

Hắn nói tiếp:

- Tiểu sư đệ, đệ đi vào giữa. Sử dụng tiến thuật của đệ cảnh giới từ xa. Kẻ nào tới gần bán kính mười mét, lập tức bắn hạ cho ta.

Tương Ngạn nghiêm túc nói:

- Đã rõ.

Tôn Kinh đứng hướng chính diện, thiết côn hoành ngang trước ngực, chuẩn bị ứng phó mọi chuyện. Ý đột nhiên hết lớn:

- Đến kìa!

Vút... một tiếng, gió lướt qua tai Tôn Kinh.

- A...

Nam tử vừa lao tới cách bốn người Tiểu Phàm bảy mét, lập tức ngã quật xuống đất, trên bắp chân trái đã bị ghim một mũi tên!

- Hào tiến pháp!

Tiểu Phàm và Tôn Kinh đồng loạt hét lớn.

- Bên phải!

Tương Ngạn đột nhiên quát lên.

Ba người còn lại giật mình nhìn sang.

Một. Hai. Ba... Sáu tên đang lao tới.

Ái Thượng lo lắng hỏi:

- Tại sao họ lại tấn công chúng ta? Chúng ta đâu có ý định đoạt huy hiệu đâu.

Tiểu Phàm nói:

- Họ đâu cần biết. Chúng ta là đối thủ. Càng ít người tranh giành càng tốt. Hơn nữa, họ cho rằng chúng ta là kẻ yếu nên mới lùi lại thế này. Hừ... Chỉ là chúng nhận định sai lầm rồi.

Đoạn, hần nhếch mép lên cười khinh khinh.

Tiểu Phàm tung tung thái đao trong tay, vừa lùi lại, vừa nhìn chăm chăm vào sáu kẻ đang chạy nhanh tới.

Kêu... BPhù..., tiếng tên đột nhiên phóng ra nghe mạnh mẽ vô cùng.

- Phập... Phập...

Hai mũi tên ghim thẳng vào đùi hai tên tập huấn viên, khiến chúng ngã lảo ra.

- Cang!

Một kẻ trong đó vung đại đao lên, không ngờ ánh bạc hoa lên một cái đã gạt bay mũi tên của Trương Ngạn.

Tiểu Phàm thấy thế, trong lòng vốn khinh thị phải đột nhiên thay đổi. Khoảng cách mười mét mà kịp gạt đi mũi tên của tiểu sư đệ... Xem ra ta đã quá coi thường mấy tên gia hỏa này rồi, Tiểu Phàm tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên cười cười. Hần đột nhiên lao vút ra, tiến đến tấn công bốn tên còn lại trong sáu tập huấn viên.

- Tiểu Phàm. Không được!

Tôn Kinh quát lớn, nhưng đã quá trễ. Tiểu Phàm và tên cầm đại đao đã bắt đầu giao thủ. Mấy tên đồng bọn của nam tử sử đại đao tất nhiên không tự thủ bàng quan. Họ nháy mắt xông ra bủa vây lấy Tiểu Phàm vào giữa...

Ba người Tôn Kinh, Trương Ngạn, Ái Thượng không cần nói nhiều, lập tức đồng loạt lao tới tiếp ứng..

Bốn người Tiểu Phàm cuối cùng bị cuốn vào vòng chiến hỗn loạn đáng sợ này!

- HẾT CHƯƠNG 53 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Kỳ phùng địch thủ!

Tên này chắc cũng tầm tuổi mình, nhưng cao đến hai mét rưỡi chứ chả chơi!, Tiểu Phàm vừa tiến tới cách nam tử sử đại đao ba mét đã bị bóng của đối phương che phủ hoàn toàn.

Hần gấp thấp người, chân dậm mạnh xuống đất, bật thẳng lên, hướng tới mặt đối thủ mà tấn công.

Ba bóng ảnh đột nhiên từ trái phải hai bên tấn công tới Tiểu Phàm, nhưng hần chỉ cười một tiếng khẽ, xem chừng chẳng hề nao núng.

- Cang. Cang. Cang.

Ba tiếng va chạm ngay tức khắc vang lên. Ái Thượng, Tôn Kinh chính là đã kịp thời ra tay gạt cản một thương, một côn của đối thủ. Một phi đao còn lại, không gì khác, chính là dùng tiến đối đao – Trương Ngạn trong một nháy mắt đã phá được đường bay của phi đao.

Hữu thủ Tiểu Phàm cầm thái đao, vẩy ra một cái, nhanh mà mềm mại vô cùng. Ánh quang đao lóe lên tựa như một đường lượn tuyệt đẹp của con chim cất xà xuống săn mồi.

- Xem chiêu.

Hần hét lớn một tiếng.

Nam tử dụng đại đao quát lại:

- Ha ha ha... Đến đây.

Lời nói vừa ra một nửa, chân trái y đã lùi lại nửa bước, đồng thời hữu thủ kê dọc đại đao ngay phía trước.

Kết..., thái đao của Tiểu Phàm trượt lên thân đại đao vang nên âm thanh chói tai. Đao pháp của nam tử to lớn không phải nhanh như Tiểu Phàm, nhưng lại đơn giản, hiệu quả vô cùng. Chỉ một động tác xoay cổ tay mà đã chặn được thái đao thần tốc của Tiểu Phàm. Có thể nói phương vị và kỹ xảo đều rất chuẩn.

Tiểu Phàm ngạc nhiên trong giây lát, nhưng cổ tay liền đó đã động. Cổ tay hắn giống như một con rắn trườn trên cỏ, trái phải đao nối đao đổi hướng. Keng. Keng. Keng..., âm thanh va chạm dồn dập vang lên không ngừng nghỉ. Không ngờ rằng nam tử kia vẫn vững vàng đỡ được tất cả đường đao của Tiểu Phàm.

Một thanh đại đao mà hắn phòng thủ được như vậy... Cao thủ!, trong đầu Tiểu Phàm đột nhiên xẹt nhanh qua một ý nghĩ.

- Bịch.

Tiểu Phàm hạ chân xuống đất.

- Tổng cộng hai mươi tám đường! Tốc độ đao của ngươi rất nhanh...

Nam tử sử đại đao cười cười nói.

Tiểu Phàm ngửa mặt lên nhìn đối phương, trong lòng hơi lo lắng: Hắn không chỉ đỡ được đao của mình mà còn đếm đúng nữa...

Tất cả nói thì lâu, nhưng chỉ diễn ra trong một giây đồng hồ. Tiểu Phàm chỉ nhảy lên trong cái chớp mắt nhưng cả hai đã qua lại hai mươi bảy đao!

- Nhìn đi đâu vậy!

Nam tử to lớn mồm quát vang, hai tay nắm chặt chuôi đại đao phạch ngang một đường về phía Tiểu Phàm. Thế đao đến như vũ bão, đao chưa đến mà dường như Tiểu Phàm đã nghe thấy tiếng rít gió u.. u...

Không đỡ được!, Tiểu Phàm chỉ kịp nghĩ thế, cơ thể lập tức gấp xuống. Vù..., đại đao tạt qua đầu hắn.

Đồng tử Tiểu Phàm co lại, một sát na, trong đầu hắn nhớ lại thời điểm luyện đao trong Tâm tưởng thao luyện. Hắn nói khẽ:

- Đệ Nhất Sát Kỹ.. (Sát kỹ thứ nhất, không phải sát kỹ đứng đầu)... Tam Thập Tự.. (Ba dấu thập)

Xoạt... Xoạt... Xoạt..., Tiểu Phàm phóng ra sáu đường đao, kết thành ba dấu thập hướng tới mu bàn tay phải của nam tử dụng đại đao. Lực đạo quang đao phóng ra cực nhanh, dường như chính là đồng thời xuất hiện vậy, lại tinh chuẩn kết lại vừa bằng kích thước mu bàn tay nam tử kia.

Đây chính là thành quả tập luyện trong ảo cảnh của hắn. Tuy là khi bị nhốt trong ảo cảnh, toàn bộ mọi chuyện chỉ là giả, không phải thực tế, nhưng Tâm Tưởng Thao Luyện cũng là sử dụng tâm thần để luyện tập, so với Ảo cảnh cũng có phần tương đồng, cho nên việc hắn tiến hành Tâm tưởng thao luyện vẫn có hiệu quả. Để dễ hiểu thì có thể coi đó là “tâm tưởng trong tâm tưởng”. Trong thời gian đó, hắn đã sáng tạo ra chiêu Tam Thập Tự này. Chiêu này đòi hỏi sự chính xác cực cao, mỗi chữ thập của hắn đều vừa đúng bằng một ô vuông trên mộc trụ, tốc độ xuất ra lại càng phải nhanh, gần như liền mạch, không có sự đứt đoạn. Vì thế, sáu đường đao này, nếu nói chồng lên làm một thì không thể đạt tới được, nhưng chính là đã cùng ảnh hưởng trên cùng một vùng khá nhỏ. Việc này giống như lực lượng của một cái búa mà đánh lên thanh gỗ thì không thể đập ngập vào miếng gỗ được, nhưng nếu lực ấy truyền vào một cái đinh thì lại hoàn toàn có thể đâm xuyên vào thớ gỗ. Nguyên tắc của chiêu này cũng giống như thế, có điều vùng ảnh hưởng không thể nhỏ bằng đầu đinh được. Tuy vậy, sức công phá của sáu đường đao này cũng hơn hẳn sáu đường đao thông thường..

Để xem ngươi đối phó thế nào với chiêu này..., Tiểu Phàm vừa tung chiêu vừa lăm lăm trong lòng.

Canggggg..., tiếng thép va chạm ngân vang không khác gì tiếng chuông. Nam tử kia lại đỡ được một chiêu hiểm của Tiểu Phàm.

Nhưng... nam tử sử đao đã phải lùi lại một bước!

- Hắc hắc... Sao hả?

Tiểu Phàm đắc thắng cười cười.

Nam tử kia nheo mắt nhìn Tiểu Phàm, nắm ngón tay cầm đao phải co duỗi mấy lần, xem chừng hồ khẩu cũng đã phát đau rồi.

- Hừ, không tệ... Nhưng để xem ngươi tiếp được chiêu của ta không?

Y nhìn Tiểu Phàm chằm chằm, rồi hừ một cái.

Đoạn, nam tử dùng hai tay cầm đao, đưa lên ngang với thái dương bên trái. Chân phải y liền đó quét nhẹ một vòng cung trên mặt đất, tạo nên vệt bụi bay.

- Chuẩn bị đi..

Y nói giọng đầy kiêu ngạo.

Tiểu Phàm nhíu mày, thầm nghĩ, Tư thế xuất đao của tên này lạ quá. Sơ hở lộ ra rất nhiều, hơn nữa kiểu đao thế này không phải chỉ có thể xuất đao từ bên trái sang hay sao? Như vậy thì quá dễ đoán rồi..

- Thất Dao...

Cả cơ thể nam tử đột nhiên gồng cứng lên.

Cái gì thế này? Hắn..., Tiểu Phàm kinh tâm, thầm nghĩ trong lòng. Hắn đột nhiên cảm nhận được từ thân thể kia cái gì đó giống như là “dã khí của ma thú”!

-... Vong Mạng!

Nam tử sử đao hết lớn.

Thần kinh Tiểu Phàm căng lên, sẵn sàng ứng phó nguy hiểm trước mặt.

Nghe cái Zù..., đại đao lướt một đường cực đơn giản từ trái sang, chéo từ trên xuống, hướng thẳng tới vùng cổ của Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm nhìn một chiêu này, trong lòng không khỏi hoảng hốt. Hắn không phải kinh ngạc vì đó là một chiêu lợi hại, mà bởi vì đó lại là một chiêu đầy sơ hở, xem chừng, nếu xét về kỹ thuật thì chỉ là một đao hết sức tầm thường, một kẻ mới dùng đao cũng có thể sử ra được. Điều đặc biệt của chiêu này có lẽ cũng chỉ ở chỗ sức mạnh của người dùng đao mà thôi...

Dù nghi ngờ nhưng Tiểu Phàm vẫn tung chiêu để khắc chế. Lực lượng của nam tử kia không những hơn Tiểu Phàm, mà vũ khí của y lại còn là đại đao, so với thái đao nhỏ bé thì hoàn toàn áp đảo về sức mạnh công phá, cho nên Tiểu Phàm căn bản không hề có ý định đón đỡ trực diện. Tay hắn luôn xuống dưới, lấy tốc độ làm sức mạnh, thái đao đâm ra, hướng khuỷu tay đối phương mà tấn công, buộc đối phương phải thu đao, hoặc xoay đao phòng thủ. Chỉ là...

Cái gì?, nhịp tim Tiểu Phàm đập loạn một nhịp!

Đại đao vẫn một đường không do dự, chém tới!

Hắn không thu đao! Tên này không cần mạng..., Tiểu Phàm gặp nguy bất loạn, lập tức thụp người xuống, lộn ngược ra sau. Phải biết rằng khi sơ suất, người ta rất kỵ việc lẩn trên mặt đất để né đòn đánh của đối thủ, bởi lẽ việc ấy được coi là là hành động của kẻ hèn nhát, chẳng khác gì đã tự quý giá trước khí thế của đối phương vậy. Thế nhưng, tình hình hiện tại quá nguy cấp, Tiểu Phàm chẳng còn quan tâm gì tới mặt mũi nữa. Nếu hắn không làm vậy, chỉ sợ mạng sống sẽ không còn.

Tiểu Phàm lộn ngược lại một vòng, mặt vừa ngửa lên, trước mắt đã là một đao đầy uy lực đang bổ tới. Lại là kiểu xuất đao đó: đơn giản, đầy sơ hở, nhưng đáng sợ vô cùng!

Phải chạy!, Tiểu Phàm không do dự, lập tức quyết định.

Hắn lẩn nhanh như cắt sang bên trái, tránh khỏi một đao khủng khiếp bổ từ trên xuống của nam tử kia.

Àm!, khối bụi lập tức bị hất tung lên khi đại đao phá nát sân Thao Luyện Trường. Phía cuối đuôi mắt, Tiểu Phàm nhìn thấy một cái rãnh sâu tới hơn ba thốn (gần mười centimet). Ở đó, lưỡi đại đao đã ngập vào gần hết!

Tiểu Phàm nuốt khan một cái. Nếu hắn né không được một đao vừa rồi, hoặc có ý định đón đỡ thì có lẽ xác hắn sẽ trái - phải mỗi nửa một nơi rồi!

Zù..., không cho Tiểu Phàm một giây để hoàn hồn, đao thứ ba của nam tử kia đã lại tới.

Tiểu Phàm lại bị buộc phải lẩn sang bên lần nữa.

Craccccc..., mặt sân đá lại bị cây nát. Đại đao kéo ra một đường vụn vỡ ngay sát bên cạnh Tiểu Phàm, vụn đá bắn thẳng vào mặt hắn.

- Guraaaa...

Nam tử kia gầm lên đầy hoang dại. Y kéo đường đao lê trên mặt đất, xé nát mặt đá, hướng thẳng tới vị trí của Tiểu Phàm đang quỳ.

Càng đánh y càng mạnh, càng đánh, Tiểu Phàm lại càng rơi xuống hạ phong một cách rõ rệt. Đây mới là đao thứ tư, nhưng tính mạng của hắn đã cận kề với tử thần.

Tiểu Phàm lại lộn ngược về sau để né tránh. Có điều tà áo sau của hắn đã bị đại đao phá nát, để lại một mảnh vải lớn trên đất.

Nam tử kia khí thể thịnh lại thêm thịnh, khua đao qua đỉnh đầu... Đao thứ năm quét tới.

- AAAA...

Tiểu Phàm đột nhiên gầm lên tức giận. Từ này tới giờ, dù chỉ là hai mươi giây đồng hồ, nhưng hắn đã bị chèn ép tới mức phát điên. Tính cách hắn vốn quật cường, lại hiếu thắng, cho nên: cảm giác này hắn chịu không được!

- Ta liều với ngươi!

Vừa hét, thân hình Tiểu Phàm đang quỳ trên mặt đất đột ngột phóng thẳng tới trước. Dù rằng đại đao đang quét đến, nhưng hắn lại lao thẳng vào!

Xoạt, Tiểu Phàm xoay hông qua trái, né được một đao trong gang tấc. Đại đao lướt qua vạt áo trước, xẻ toang cả áo trong của hắn. Nếu Tiểu Phàm chậm dù chỉ một nửa giây đồng hồ, bụng hắn chắc chắn đã bị mở toang.

Nam tử to lớn xoay cổ tay, đao thứ sáu của y nghịch hướng, vượt thẳng lên trên, hướng tới thất lưng Tiểu Phàm.

Đao thứ sáu!, Tiểu Phàm nhắm mắt.

Hắn vận toàn thân Thần Ma lực, vậy thái đao nghe cái vút, so với trước, tốc độ phải nhanh hơn gấp đôi.

- Cang...

Mũi thái đao đâm ngang vào thân đại đao liền tạo ra hoa lửa tung tóe. Phương vị vuông góc chuẩn xác khiến đại đao chệch khỏi quỹ đạo ban đầu, vù một tiếng, sượt qua chóp mũi Tiểu Phàm, cắt phăng đi một lọn tóc mái của hắn!

- Chết đi!

Hai người cùng lúc gào lên. Âm ba dường như chấn động cả không gian.

- Đệ thất đao... Vong đao!

- Đệ nhị sát kỹ... Toàn! (“Toàn” tức là xoáy)

Đại đao nhoáng lên một cái, quét từ dưới đất lên, vẽ ra một đường bán nguyệt sáng loáng. Mũi đao không hề chạm tới mặt đất, nhưng sân thảo trường lại kêu lên rầm rầm, đao lướt tới đâu, sân thảo trường bị rạn tới đó. Đại đao chính là “bách quân chi nguyên soái” (nguyên soái của trăm quân), một đao này của nam tử kia chính là đã không làm nhục cái danh này.

Nếu đại đao của nam tử khỏi vĩ là “uy mãnh” thì thái đao của Tiểu Phàm là “khoái – xảo” (“Khoái” tức là nhanh, “xảo” tức là “xảo” trong “xảo diệu”). Một đao đâm ra, nhanh khác nào một ánh nhìn, xảo khác nào một nét họa Tô Đông Pha. Cổ tay cùng khuỷu tay phối hợp, mềm mại xoay theo chiều kim đồng hồ, dùng đao như bút, vẽ nên một vòng xoắn ốc của đao quang. Càng xoay, tốc độ lại càng nhanh; càng xoay, đường xoắn ốc lại thu vào càng nhỏ. Đệ nhị thức này của hắn chính là dựa trên nguyên lý hoạt động của mũi khoan. Nếu lực tác động lớn lại có tiết diện tác động nhỏ thì đó là “đỉnh” của Đệ nhất sát kỹ, nhưng khi “đỉnh” bắt đầu xoay thì đó, chính là “mũi khoan”! Chiêu này muốn thành, tốc độ không thôi là chưa đủ, mà quỹ tích vòng xoáy khi xuất ra phải yêu cầu ổn định, trước sau thu nhỏ dần đều không được quá vội vàng. Tất cả phải giống như một mũi khoan thực sự, từ từ tăng tốc, rồi mới dồn được lực lượng vào đầu mũi khoan mà xuyên thủng vật thể... Dĩ nhiên, cũng giống như Đệ nhất sát kỹ, Tiểu Phàm vẫn chưa thể nào thực hiện được hoàn mỹ yêu cầu của chiêu này. Tuy thế, lực đâm phá so với chiêu đầu, đệ nhị thức này vẫn là một bước tiến lớn.

- Đỉnh!!!

Một tiếng va chạm thanh thoát vang lên. Âm thanh như là tiếng chuông trước làn gió nhẹ, mà lại như tiếng hạc hót cứu thiên: cao và vang xa mãi...

- Cang...

- Phập.

Hai âm thanh đồng thời vang lên...

Sáu người còn lại của hai bên đang giao đấu đột nhiên không hẹn mà cùng dừng tay. Tất cả đồng loạt hướng ánh mắt về phía hai người Tiểu Phàm và nam tử khỏi vĩ...

Dưới mặt đất, bên chân người nam tử... có một đoạn đại đao gãy!

Trên mặt đất, cách chỗ Tiểu Phàm đang đứng một bộ (khoảng 1.6 mét) là một thanh thái đao cắm xuống sân đá!

- Phịch!

Hai người Tiểu Phàm đồng thời ngã quỵ xuống đất, miệng rỉ máu tươi, tay phải thõng xuống...

Hai người chăm chăm nhìn nhau...

- Dao của người rất mạnh. Đã hất văng vũ khí của ta rồi.

Tiểu Phàm nhếch mép, nói.

- Chiêu của người... rất độc! Không ngờ đâm gãy được đao của ta... (“Độc” tức là “kì quái”)

Nam tử kia liếc nhìn mảnh đao bên cạnh, nói.

Hai người lại chăm chăm nhìn nhau...

Bỗng nhiên...

- Ha ha ha...

Cả hai cùng phá lên cười vô cùng sảng khoái.

Nam tử kia nói:

- Ta họ Quan, tên Lã Ki...

Tiểu Phàm cũng nói:

- Ta họ Lâm, tự là Tiểu Phàm...

- HẾT CHƯƠNG 54 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Lại là cao thủ!

Đời lời bộc bạch tác giả: Xin trân thành gửi những lời tạ lỗi tới độc giả thân ái của tôi – những người đã luôn ủng hộ tôi trong thời gian qua. Trong gần hai tháng qua, tôi đã không thể cho ra một chương truyện mới nào, khiến cho một số độc giả phải thất vọng. Vốn cũng là một người đam mê tiên hiệp và những thể loại truyện chữ, tiểu thuyết khác, tôi hiểu rõ cảm giác của một độc giả theo dõi những bộ truyện trong tình trạng “on going” khi những chương mới bị đình trệ quá lâu như vậy. Thế nhưng, mong độc giả thông cảm. Bản thân tôi cũng là một sinh viên, cho nên trong khoảng thời gian qua, tôi quá bận cho việc ôn thi và những hoạt động cuối năm của trường, cho nên không có thời gian để cho ra những chương truyện mới (mặc dù tôi luôn muốn viết bất cứ khi nào có khả năng). Tuần tới tôi còn bốn môn nữa phải thi, tuy nhiên, vì truyện đã đình trệ quá lâu, đồng thời tôi cũng bắt đầu có thời gian rảnh rỗi, cho nên tôi liền lập tức “chấp phím” viết chương truyện này. Tôi hứa rằng trong thời gian tới, *Tâm Lộ* sẽ có những chương truyện đều hơn và nhanh chóng hơn.

Mong rằng các bạn vẫn tiếp tục ủng hộ tôi. Xin chân thành cảm ơn!

Chương 55: Lại là cao thủ!

Sáu người còn lại của cả hai bên đều ngơ ngác. Cái bộ dáng này của hai người Tiểu Phàm quả thực là giống như bạn hữu lâu năm gặp lại, vừa rồi nhìn thì như là quyết tử chiến đấu những chẳng qua lại là cùng tị thí mà thôi...

Nam tử khôi vĩ từ từ đứng dậy.

Ba người Ái Thượng, Tôn Kinh, Trương Ngạn thấy thế lập tức hướng ánh mắt cảnh giác về phía đó...

- Không cần phải như vậy...

Nam tử kia cười cười. Đoạn, y hướng về phía Tiểu Phàm, hỏi:

- Thế nào? Muốn hợp tác không?

Tiểu Phàm lúc này cũng đã lượm thái đao từ dưới đất lên, đáp:

- Chuyện này không phải mình ta có thể quyết định được...

Nam tử gật gù đầu, nhìn về phía Tôn Kinh, hơi cúi người hỏi:

- Vị này hẳn là trưởng nhóm rồi. Vậy ý kiến của các hạ thế nào?

Nhân quan sắc bén thật!, Tiểu Phàm thầm khen trong lòng. Nam tử Lã Kì này vừa chiến đấu với Tiểu Phàm, vậy mà vẫn có thể quan sát rõ tình huống xung quanh, từ đó mà đoán ra được năng lực cũng như vị trí của Tôn Kinh. Từ thân thủ cho tới khả năng nhìn người đều cho thấy y không phải là loại người tầm thường.

Tôn Kinh nhìn mấy người còn lại trong nhóm, rồi lại nhìn hoàn cảnh hỗn loạn xung quanh. Đoạn, y nói:

- Việc này cứ để Tiểu Phàm xử quyết định đi...

Lã Kì cười ha ha, nói:

- Hào!

Liền đó, y quay sang Tiểu Phàm:

- Đưa ra quyết định đi chứ hả?

Tiểu Phàm chậm chậm tiến lên, đưa một tay ra, nói:

- Vậy thì cùng nhau giành lấy mười cái huy hiệu đi. Đập tay làm lời hứa chứ?

Bập..., Quan Lã Kì vui vẻ giơ bàn tay vĩ đại của y ra, đập tay với Tiểu Phàm làm dấu.

Đột nhiên Tiểu Phàm nhếch mép cười, khiến Lã Kì hứng thú, hỏi:

- Ngươi cười gì vậy?

Tiểu Phàm hát hàm về phía trước, nói:

- Xem ra liên minh của chúng ta làm vài người bạn đề ý rồi...

Lã Kì quay đầu lại nhìn... Đẳng đó vừa có một bóng ánh đứng lại nhìn nhóm người bọn họ trong vài giây, sau đó lập tức rời đi.

Lã Kì hừ nhẹ:

- Hừ... Chỉ là mấy kẻ rồi hơi mà thôi.

Tiểu Phàm nói:

- Được rồi, hai bên cũng nên giới thiệu một chút, phải không?

Đám người đi cùng một chỗ liền lập tức tạo thành một thế lực khá mạnh trong hỗn loạn. Nhờ đó, họ dễ dàng giành được một vị trí tương đối an ổn trong góc sân...

Sau khi Tiểu Phàm giới thiệu thành viên trong nhóm mình, Lã Kì liền bắt đầu giới thiệu thành viên trong đội của y.

Y chỉ vào một người nam tử gầy gò nhìn như que củi, nói:

- Vị huynh đệ này là Hoàng Bội. Y là sư đệ của ta, một cao thủ dụng thương. Vừa rồi đã giao thủ với Hách cô nương.

Hoàng Bội khuôn mặt tuy gầy gò tới khô quắt lại, nhưng y lại có một nụ cười rạng rỡ khi chấp tay chào hỏi mấy người Tiểu Phàm.

Lã Kì lại chỉ sang một nam nhân mặc toàn bộ xích sắt y phục vô cùng nổi bật, tiếp:

- Đây là Trần Ưông, y là sư đệ của ta. Vừa rồi đã so đấu côn pháp với Tôn huynh.

Trần Ưông tiến tới trước mặt Tôn Kinh, chấp tay, nói:

- Tôn huynh bỏ quá cho.

Tôn Kinh cười, đáp lễ:

- Trần huynh đệ quá lời.

Lã Kì lại quay sang giới thiệu hai người nam tử nữa. Một người nam tử có mái tóc hung dài mượt như nữ tử và một người khác thì có cánh tay đầy lông như gấu... Lã Kì tiếp:

- Vị huynh đệ tóc dài là Yên Khâm. Y cũng là sư đệ của ta, chuyên dùng tam thiết tiên. Còn huynh đệ này là Yên Trác. Y cùng Yên Khâm là thân đệ đệ (em ruột), sử song phủ... Hai sư đệ này của ta vừa rồi bị Trương Ngạn huynh đệ bắn bị thương nên không có tham chiến.

Trương Ngạn nghe thế, lập tức tiến lên trước, hướng huynh đệ họ Yên chấp tay:

- Hai vị thứ lỗi. Trương Ngạn sau sẽ tạ tội.

Yên Khâm cười, khoát tay nói:

- Trương Ngạn huynh đệ nói gì vậy? Đó là do xạ nghệ của huynh đệ hơn người. Hơn nữa, vừa rồi chúng ta còn ở thế đối đầu mà...

Yên Trác cũng nói:

- Hai chữ “tạ tội” huynh đệ không nên nói đến làm gì. Sau này, hai huynh đệ ta sẽ trả thù sau...

Trương Ngạn lập tức nhú mày.

Yên Trác cười ha ha, nói:

- Đừng vội hiểu nhầm ý ta. Ý ta nói trả thù chính là trả thù rượu. Hai huynh đệ ta sẽ cho huynh đệ say tới không biết trời đất là gì luôn...

Lã Ki lắc đầu, nói:

- Ài. Hai huynh đệ này cái gì cũng được, chỉ có cái bệnh mê rượu là không sửa được. Hai người họ không những mê rượu mà uống rượu với người ta cũng thật là... Lúc nào cũng lấy hai đánh một cả!

Huynh đệ họ Yên lại nhìn nhau cười hề hề. Họ chẳng những không có biểu hiện gì là xấu hổ cả, mà ngược lại còn có vẻ rất tự hào nữa là đằng khác.

Trương Ngạn thở phào một cái, nói:

- Được. Vậy để xong cuộc chiến này chúng ta phải đi “đại khai tửu giới” một trận. Chỉ sợ đến lúc đó, hai người sẽ gục xuống chân bàn trước mà thôi...

Mọi người lại cười lên vui vẻ. Quả thực cái tràng cười bình tĩnh đến kỳ lạ này của đám Tiểu Phàm đúng là không hề hợp với tình hình hiện giờ. Chính vì lẽ đó, nhóm của họ đã thu hút không ít sự chú ý. Chỉ là, càng như thế, người ta càng kiêng nể cái bình tĩnh đến tự tin thái quá kia của họ...

Lã Ki cuối cùng quay lại chỉ vào một người con gái phía sau:

- Tiểu... vị cô nương này là người đã phóng phi đao vừa rồi...

Thiếu nữ y phục từ đầu tới chân đều thùng thình, trông qua có phần rườm rà quá mức, không hề hợp với phong cách của những luyện thể giả bình thường. Nàng ta chỉ khoảng tầm mười ba, mười bốn tuổi. Má hồng căng mịn, một đường môi cong cong, lại thêm nốt ruồi đỏ làm duyên trên mép phải vẽ nên một “tiểu ni tử” đáng yêu pha với nét kiêu ngạo và đôi chút “chua ngoa”. Khí chất này của nàng ta làm Tiểu Phàm chợt nhớ tới Hỏa Phụng trong giây lát. Chỉ là Hỏa Phụng, thành thực mà nói, thì có gì đó hấp dẫn mập mờ trong quan hệ nam – nữ, còn người con gái trước mặt này lại làm cho hắn có cảm giác muốn quan tâm tựa hồ đó chính là một tiểu muội muội ngộ ngược vậy.

Lã Ki tiếp, giọng điệu y có phần ngập ngừng khó hiểu:

- Vị này... ừm... là... sư cô của ta!

Bốn người Tiểu Phàm hai mắt lập tức mở lớn, miệng há ra không nói thành lời. Thực là... việc này không phải chưa từng nghe nói tới, nhưng trong thực tế thì mắt thấy tai nghe vẫn là chuyện không ai ngờ đến.

Nữ tử đột nhiên lên tiếng:

- Ngắc nga ngắc ngư. Chẳng ra gì!

Lã Ki tái mặt, chỉ biết cười khò, đáp: Dạ... dạ... tiểu đệ biết tội.

Nàng ta lườm Lã Ki một cái, rồi tiến lên phía trước, nói:

- Ta họ Lý, tự là Trường Hồng. Ta là sư cô của Lã Ki, nên tính ra, các ngươi vẫn là tiểu bối của ta. Cũng coi như các ngươi là thanh niên ưu tú, đặc biệt là ngươi... – Trường Hồng vừa nói, vừa chỉ Tiểu Phàm. Đoạn, tiếp -...cho nên ta cho phép các ngươi gọi ta là cô cô!

Cả đám Tiểu Phàm nhìn nhau, chân mày đều nhướn lên, nhưng không phải là bộ dạng khó chịu, mà là một kiểu tức cười khó che giấu.

Lý Trường Hồng đương nhiên nhìn ra, hai mắt nàng ta đột nhiên nheo lại, sắc bén lạ thường. Một tiếng hừ nhẹ vừa phát ra, khuôn mặt mấy người bên Lã Ki lập tức biến đổi. Lã Ki vội quát:

- Sư cô. Đừng.

Một luồng sáng bạc lóe lên cùng tiếng rít xẹt qua không khí.

- Hừ!

Tiếng hừ đầy lạnh lùng gần như cùng lúc đó vang lên, liền sau đó là tiếng choang... của kim loại va chạm.

Hóa ra Tiểu Phàm đã chặn đứng một phi đao không dấu hiệu báo trước của nữ tử Lý Trường Hồng. Hắn nói:

- Người nghĩ mình là ai? Cái gì mà trường bối với hậu bối? Chẳng qua chỉ là một kẻ không biết trời cao đất dày. Dám ra tay đã thương ta và đồng môn? Theo ta thấy, thực lực của người thực chất chẳng ra gì, chỉ là nhờ vào thân phận mà hồng hánh thành thói. Ta dám chắc người chưa một mình ra ngoài tông môn lần lộn bao giờ. Hừ, nếu không, một tiểu oa oa như người... sớm đã thành mồi ngon cho kẻ khác rồi!

- Người.

Lý Trường Hồng khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, tức tới nghẹn cả họng mà không biết đối đáp thế nào. Bởi lẽ quả thực Tiểu Phàm đã nói đúng, trước giờ nàng ta chính là viên ngọc quý luôn được sư phụ cưng chiều. Dù cho nàng ta có đi đâu thì cũng luôn có người bên cạnh hộ tống, bảo vệ.

Tiểu Phàm nhếch mép cười, khinh khỉnh nói:

- Bị ta nói trúng rồi chứ gì? “Sư cô”?...

Hắn khoanh tay lại, bộ dạng si nhục tỏ rõ mười phần, lạnh nhạt nói:

-... Thùng rỗng kêu to!

- Câm miệng!

Lý Trường Hồng quát lên khiến mọi người xung quanh, dù đang chiến đấu hay không cũng phải giật mình nhìn sang.

Miệng nàng ta mím chặt, cả thân người run lên bần bật – rõ ràng là vì quá tức giận, đầu còn giữ được dáng điệu “cao cao tại thượng” ban đầu.

- Ta giết người!!!

Cùng tiếng quát lạnh lạnh của nàng ta vang lên là một luồng quang mang màu bạc được phóng thẳng về phía Tiểu Phàm.

- Cô cô! Mau dừng tay...

Lã Kỳ kinh hãi khiến tiếng quát lạc cả đi. Hắn biết rõ, vừa rồi Tiểu Phàm và hắn đấu tới “lưỡng bại câu thương”, giờ sư cô của hắn mà toàn lực ra tay thì chỉ sợ Tiểu Phàm sẽ gặp nguy không chừng. Tiểu Phàm nói nàng ta trước nay chưa từng chính thức tự mình ném trái hai chữ “giang hồ” của tu đạo giới là không sai, nhưng nói về thực lực... Chỉ sợ nếu nàng ta nghiêm túc, dù có là Lã Kỳ hắn lúc toàn thịnh cũng chống không nổi. Tuyệt kỹ phi đao của Lý tộc đầu phải là “hữu danh vô thực”!

Ánh mắt Lã Kỳ chỉ kịp liếc sang trong khoảnh khắc. Hắn thấy rõ mọi chuyện...

Tiểu Phàm nhìn thấy cây tiểu phi đao phóng ra liền biết Lý Trường Hồng đã động sát tâm thật rồi. Tiểu đao này quả thực là đáng sợ, đáng sợ ngay từ khi nó vừa được xuất ra, bởi lẽ, Tiểu Phàm căn bản nhìn không ra đối phương xuất đao thế nào. Chỉ là lóe lên một cái, đao quang đã phóng tới. Một sát na này, Tiểu Phàm đột nhiên nhớ ra một câu: “Tiểu Lý phi đao, lệ bất hư phát” (Tiểu Lý xuất đao, không bao giờ trượt) (đây là một câu bình nổi tiếng nói về nhân vật Tiểu Lý phi đao – Lý Tầm Hoan trong tác phẩm của Cổ Long).

Nghe cái véo... rồi, phập...! – Tiểu Phàm đã trúng đao!

Cảm giác khó thở bao trùm lấy Tiểu Phàm khi hắn ngã ngửa ra sau.

Khùng khiếp quá!, căn bản là đỡ không được!, Tiểu Phàm lơ mơ suy nghĩ.

Hắn sờ tay lên ngực - nơi hắn còn cảm nhận được phi đao đang găm vào. Tại hắn ù đi trong giây lát rồi chợt nghe:

- Tiểu Phàm. Mau tỉnh lại.

Hình ảnh trước mắt Tiểu Phàm nhanh chóng rõ ràng trở lại. Hắn vội vàng ngồi dậy, nhìn xuống vị trí ngực trái. Không có máu?, Tiểu Phàm thở phào một hơi vừa lấy làm nghi hoặc. Hắn cẩn thận rút cây tiểu phi đao ra, quả nhiên không có máu. Phải rồi, là nó...!, Tiểu Phàm thò tay vào trong ngực, liền sờ thấy một tệp mỏng giấy – chính là cuốn sách cổ quái mà Sư Thúc lão quái tặng hắn. Thật không ngờ rằng, cuối cùng nó lại chính là thứ đã cứu hắn một mạng. Tiểu Phàm vui mừng, trong lòng thầm tạ ơn trời đất đã phù hộ. Xem ra số kiếp ta chưa cạn!, Tiểu Phàm hít vào một hơi thật sâu, thầm nhủ.

Hắn đứng dậy, nhìn về phía trước. Bây giờ hắn mới nhận ra tình cảnh phía bên đám người Quan Lã Kỳ. Mấy người Lã Kỳ đang ra sức ngăn cản Lý

Trường Hồng tiếp tục tiến về phía Tiểu Phàm. Họ cứ bất chấp những lời mắng chửi của Lý Trường Hồng mà đứng dần hàng ra, không để cho nàng ta tiến lên.

Con đàn bà điên kia thật ghê gớm. Nói giết là giết, một chút suy nghĩ cũng không có nữa. Lại còn cả phi đao vừa rồi... Nếu không có cuốn sách thì mình lại đi đầu thai rồi..., Tiểu Phàm nhìn nhìn về phía Lý Trường Hồng, mặt hơi tái đi, trong lòng không khỏi kiêng dè cô ta mấy phần. Mà xem ra cuốn sách này cũng thực kì lạ, mỏng như vậy mà có thể cản được phi đao hiểm độc vừa rồi. Chất liệu hẳn là rất đặc biệt, Tiểu Phàm đột nhiên lại nghĩ tới vấn đề này. Hẳn quả thực phải xem xét lại khả năng đánh giá của mình rồi.

Lý Trường Hồng bắt gặp ánh mắt của Tiểu Phàm xuyên qua mấy người Lã Kì, dường như lại bị trọc tức, nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn học nhìn hẳn.

Lần này đụng phải cao thủ nữa rồi!, Tiểu Phàm khổ não than thầm.

- HẾT CHƯƠNG 55 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thôi thì tiểu tử tử cùng ta tranh đoạt

Tiểu Phàm nhìn xuống tiểu phi đao trong tay, lại nhìn Lý Trường Hồng đang nổi cơn tam bành... Cuối cùng hẳn quyết định tiến tới.

Tôn Kinh bên cạnh đặt tay lên vai Tiểu Phàm, nói khẽ:

- Cần thận.

Tiểu Phàm gật nhẹ đầu, chân vẫn bước tới.

Lã Kì trông về phía sau, vừa nhìn thấy Tiểu Phàm tiến tới, y lập tức lắc mạnh đầu, bộ dạng gấp gáp thêm ba phần. Tính tình của sư cô y biết rất rõ, một khi đã để nàng ta tức giận thì dù có là sư tổ (tức là sư phụ của Lý Trường Hồng) cũng phải lánh đi! Bây giờ Tiểu Phàm lại tự nhiên tiến tới thì đúng là không khác gì lao đầu vào chỗ chết.

Tiểu Phàm chỉ cười cười, tay hẳn chậm rãi tung tung cây tiểu đao và bước chân vẫn không ngừng lại.

Trường Hồng quát lên:

- Hảo! Ngươi đúng là muốn chết rồi.

Còn cách Trường Hồng hai trượng (khoảng 7m), Tiểu Phàm đứng lại, nói:

- Đủ rồi.

- Cái gì?

Trường Hồng gằn giọng.

Tiểu Phàm đưa cây tiểu đao lên, nói:

- Tiểu Phàm ta nhận sai. Ta đã đánh giá sai thực lực của cô nương.

- Muốn sĩ nhục ta thì sĩ nhục, muốn xin lỗi là xin lỗi. Xin lỗi rồi thì xong chuyện sao!

Trường Hồng nghiêng răng đến ken két.

- Tiểu Phàm ta nói thực lực cô nương không ra gì là ta sai, nhưng việc ta nói cô chưa từng lấn lộn một mình hẳn đúng chứ hả?

Tiểu Phàm thân nhiên nói.

Trường Hồng không nói gì, hai mắt nàng ta chỉ hơi nheo lại, xem chừng là không có phản đối.

Tiểu Phàm tiếp:

- Nói cho cô biết, vừa rồi chỉ vì nguoi ra tay bất ngờ nên ta mới không thể cản được. Nhưng bây giờ ta đã có phòng bị, muốn giết ta ư? Không dễ thể

đầu. Hơn nữa, nếu bây giờ hai ta đồng thù, người nghĩ đồng môn của ta sẽ tự thù bằng quan sao? Cuối cùng chỉ dẫn đến kết cục “cá chết lưới rách” mà thôi.

Lã Ki gật đầu nói:

- Sur cô à, y nói đúng đó. Chúng ta không nên...

- Hừ?

Trường Hồng liếc mắt sắc lạnh nhìn sang Lã Ki khiến hắn lập tức cảm bật. Nàng tiếp:

- Thế không lẽ người muốn ta cứ thế mà bỏ qua?

Tiểu Phàm lắc đầu, nói:

- Tất nhiên không phải. Lỗi là do ta gây ra, nhưng mà...

- Nhưng mà...

Trường Hồng hỏi lại.

- Nhưng mà hành động ngang ngược của cô nương chả nhẽ là đúng?

Tiểu Phàm hỏi.

Trường Hồng đương nhiên biết hành động của nàng ta là ngang ngược. Có điều trước nay nàng ta hành động đều như vậy – tùy ý vô lo, cho nên hiện tại muốn nàng ta nhận lỗi là rất khó.

Tiểu Phàm tất nhìn ra, hắn tiếp:

- Muốn bọn ta gọi cô nương một tiếng “cô cô” là không thể. Dẫu sao tuổi tác chúng ta cũng chỉ sà sà nhau mà thôi. Còn thân phận của cô nương trong môn phái thế nào thì là chuyện trong môn phái mấy người. Có điều, vừa rồi ta đã nói lời không phải, hơn nữa thực lực của cô nương.. có lẽ cũng hơn ta vài phần, cho nên cùng lắm ta chỉ có thể gọi cô nương là... “Tỷ Tỷ” mà thôi. Hơn nữa, đây là quyết định của một mình ta, không thể đại diện cho đồng môn của ta được. Tuổi tác của mấy người họ chắc hẳn là lớn cô nương và ta, thế nên không thể ép buộc họ xưng hô cô nương như với trưởng bối được. Cô nương nghĩ có đúng không? Và lại, nếu họ gọi cô nương là “cô cô” này, “tỷ tỷ” nọ thì không phải...

- “Không phải” làm sao?

Trường Hồng hỏi tới.

- Không phải cô nương GIÀ lắm hay sao?

Tiểu Phàm cười cười, nửa đùa nửa thật nói.

- Người...

Trường Hồng nghe thấy một chữ mà mọi nữ tử đều sợ hãi và căm ghét kia, liền không nhịn được, trong thâm tâm đã có phản biến chuyển.

- Ngoài ra, nếu cô nương đồng ý giải quyết như vậy, mọi chuyện xong xuôi, liên minh của chúng ta sẽ được tái thiết lập. Lúc đó, việc giành được mười tám huy hiệu không phải là dễ dàng hơn sao?

Tiểu Phàm tiếp tục thuyết phục.

Lý Trường Hồng nghe thêm một lời này của đối phương, trong lòng cũng bắt đầu cẩn thận suy tính lại. Nàng tuy ngang ngược như không phải không biết phân biệt nặng nhẹ.

Lát sau, nàng mở miệng, nói:

- Hừ... Coi như người là kẻ có miệng lưỡi. Ta chấp nhận đề nghị của người.

Tiểu Phàm nhìn về phía Lã Ki vừa thở phào một hơi, rồi làm bộ chấp tay khách khí, nói:

- Đa tạ tiểu tỷ tỷ rộng lượng...

Lý Trường Hồng nhú mày:

- Hừm? Cái gì mà TIỂU tỷ tỷ? Người xưng hô như vậy là có ý gì? Phải chăng có ý châm chọc ta?

Tiểu Phàm giả bộ làm quá lên. Hắn hơi nhảy lùi ra sau, hai tay khua khua, mắt mở lớn nói:

- Ấy ấy. Đừng hiểu lầm. Đệ đâu có ý đó. Chỉ là nghĩ rằng, một cô nương trẻ trung, nĩ lệ vậy mà gọi hai chữ “tỷ tỷ” thì không phải đã vô ý làm người đó có thêm vài tuổi rồi hay sao? Thế là làm người ta già rồi? Hay là... tiểu tỷ thích mình già đi à?

Lý Trường Hồng nghe thế liền cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn cố nín lại, khiến hai má nàng hơi đỏ lên. Nàng khẽ đằng hắng một tiếng, làm bộ lạnh lùng nói:

- Vậy gọi “tiểu tỷ tỷ” cũng được.

Tiểu Phàm thấy đối phương trúng kế, trong lòng không khỏi tự đắc, lại thầm nghĩ: Dù sao nàng ta vẫn còn là trẻ con a...

Sau khi dần cảm thấy hô hấp đã dần hồi phục, Tiểu Phàm nói:

- Vậy thì... tiểu tỷ tỷ hãy chuẩn bị cùng ta tranh đoạt thôi!

...

Giờ đã là hơn một canh giờ sau khi Hoàng giáo quan đề ra cuộc thi – đồng hồ điểm đúng chín giờ sáng. Từ giờ tới giữa trưa còn ba tiếng đồng hồ...

Thao trường giờ đã ngổn ngang đủ thứ vũ khí cùng hơn chục người đã hoàn toàn bất tỉnh. Còn nếu nói tới số người bị thương thì cũng đã lên đến ba mươi có thừa.

Đám người Tiểu Phàm hiện tại vẫn đang ngồi trong một góc chờ đợi thời cơ.

Lã Kì nói:

- Bây giờ năm mươi chiếc huy hiệu kia chắc chắn chia ra hết rồi. Việc quan trọng bây giờ là chúng ta phải chọn được đối tượng ra tay hợp lý thôi. Mọi người thử nói xem?

Tiểu Phàm đang thổ nộ, mở mắt ra nói:

- Ta cần mười lăm phút nữa mới hoàn toàn có thể hồi phục được. Mọi người cứ bàn đi.

Đoạn, hắn lại nhắm mắt lại.

Mấy người xung quanh nhủ thầm nhìn Tiểu Phàm. Họ đều nghi hoặc về việc thổ nộ của hắn, bởi lẽ đó là cách làm của luyện khí giả, chứ tu đạo giả theo trường phái luyện thể thì chẳng bao giờ mất thời gian cho việc đó cả. Nhưng ai cũng biết mỗi người tự có bí mật của mình, nên chẳng ai hỏi han thêm làm gì.

Trường Hồng nói:

- Theo như ta quan sát từ nãy tới giờ, hiện tại tồn tại ba liên minh đáng kể nhất nếu tính cả chúng ta. Một liên minh gồm 7 người đang đứng ở góc đông bắc, đối diện vị trí của chúng ta. Nhóm của họ xem chừng cũng rất mạnh. Vừa rồi, có một đội năm người khác đến thăm dò bên đó liền bị hai thành viên bên kia đánh cho bất tỉnh nhân sự... Liên minh thứ hai có 12 người, cũng là liên minh đông nhất. Dựa vào trang phục chắc chắn họ là người cùng một thế lực. Hiện họ ở vị trí chính Đông. Lực lượng mười hai người này ra sao hiện chưa rõ, vì từ đầu đến giờ chưa có ai đại đột chọc giận nhóm đó cả... Nhưng cứ thử nghĩ xem, thế lực có thể đào tạo được 12 cao thủ cùng tới được đây thì không thể tầm thường đâu.

Tôn Kinh gật đầu, lại tiếp:

- Ngoài ra, ta có để ý thấy vài cá nhân khá nổi bật. Đầu tiên là tên kia.

Tôn Kinh chỉ tay về phía xa xa, nơi một người thanh niên đang dựa vào gốc cây, thân nhiên nhắm mắt dưỡng thần!

Ánh mắt mọi người nhìn về hướng đó...

Dưới gốc cây là một người thanh niên có khuôn mặt vuông cạnh với thể hình to lớn. Tuy thế, nhưng người thanh niên này lại mang đến cho người ta cảm giác của sự thanh tao, nhã nhặn khi nhìn vào trang phục sang trọng của y. Trông qua, y làm người ta nghĩ đến công tôn quý tử của một gia đình quyền quý vậy. Chân y đi hài mũi cong giống như hài thời Tần, ngoại bào màu vàng thêu hoa văn hình một cây tùng đang đón gió. Đầu đội mũ của thư sinh với hai dải tua trắng hai bên... Thoạt nhìn, giữa hoàn cảnh hỗn loạn thế này, y lại thoải mái nghỉ ngơi như thế - đúng là một hình ảnh kì lạ. Có điều, nếu nhìn kĩ hơn thì người ta sẽ lập tức hiểu ra lý do vì sao y vẫn an ổn ngồi đó, mà không có một ai bén mảng tới gần. Đó chính là vì ba ba cái thân thể đang nằm im ngay bên cạnh nam nhân này. Họ đều bất tỉnh hoàn toàn. Nhưng đáng sợ hơn, mỗi người trong đó đều bị gãy ít nhất một tay hoặc một chân! Và trên mặt có chỗ y nghỉ ngơi lại không hề có một chút dấu vết bị cây xới nào. Điều đó chứng tỏ cái gì? Điều đó chính là nói kẻ đang ngồi kia là một cao thủ. Ba người kia khi tấn công hắn đều chỉ bị hạ trong một nốt nhạc mà thôi. Thêm vào đó, nhìn thân thể họ cũng đủ đoán được thủ pháp ra tay của người nam nhân này tàn độc tới thế nào...

Trần Ưông gật gù nói:

- Kẻ này dám gồm đây.

Tôn Kinh lại tiếp:

- Người thứ hai là người với cây cự kiếm kia.

Y chỉ tay sang một vị trí ở phía đông nam.

Mọi người lại nhìn theo hướng đó...

Đằng đó là một cây cự kiếm quán chặt trong vải bọc đã ngả màu đang cắm trên mặt đất. Phía trên đó là một thân ảnh béo mập đang đứng bằng một chân... Người này tay phải cầm một cái đuôi gà, tay trái cầm một trái táo ta nửa đỏ nửa xanh. Y cứ liên tục cắn một miếng đuôi gà lại cắn một miếng táo thật to, nước miếng văng ra như mưa, chảy dòng dòng xuống cả vạt áo của y. Nam nhân này mặt mày hồng hào, hai má phúng phính, nhìn không khác gì một đứa nhỏ háu ăn. Y chỉ mặc một cái quần đùi cùng một cái yếm đỏ thêu hình hai con rắn đang quấn lấy nhau. Việc ăn uống dường như quan trọng tới nỗi làm y quên đi bản thân hiện tại đang trong một trận hỗn chiến vô cùng nguy hiểm. Thế nhưng y cứ đứng đó, chẳng có một ai dám lại gần cả bán kính 3 mét xung quanh y cả...

Hoàng Bội lắc đầu, than:

- Quái đản!

Tôn Kinh lại hát hàm về phía tây của thao trường nói:

- Người đáng chú ý cuối cùng ở kia.

Đằng đó là... một nữ tử. Thực ra, nói nàng ta là nữ tử chỉ là dựa vào trang phục mà thôi, còn diện mạo thì đã bị che lại bằng diện xa rồi (diện xa tức là mạng che mặt). Trên đầu nàng ta là một chiếc mũ có diện xa hắc sắc xung quanh che phủ. Toàn bộ y phục của nàng là một màu tử sắc nhạt như màu trời lúc vào thu, tạo cho người ta cảm giác vừa thần bí, khác biệt, lại vừa xinh đẹp, lãng mạn. Chỉ là, tất nhiên, nàng ta là một luyện thể giả, cho nên thân hình khá cao lớn. Để đem ra so sánh thì nàng ta cũng phải cao ngang Tôn Kinh, thậm chí còn nhỉnh hơn một chút là đằng khác. Điểm đặc biệt ở nàng ta chính là mọi kẻ muốn đến tấn công nàng ta thì chỉ cần cách hai mét khoảng cách là tự nhiên, không rõ nguyên nhân, đột ngột quay đầu trở lại, rồi đi! Sau đó, đi được ba bước thì ngã xuống bất tỉnh. Tầm ba phút sau, người đó lại đứng dậy, và dường như không nhớ một cái gì cả, lập tức lao vào vòng chiến hỗn loạn ở một phương khác.

Lã Kì nhú mày, nói:

- Kẻ này không nên “dây” vào.

Trương Hồng gật đầu, nói:

- Ta không nhận ra thủ pháp ra tay của kẻ này.

Tiểu Phàm đột nhiên chậm chậm mở mắt ra, hỏi:

- Mọi chuyện thế nào rồi?

Trương Ngạn vẫn tất tình hình lại cho hắn, rồi hỏi:

- Mọi người tính sao?

Cả đám nhìn nhau, dần rơi vào trầm ngâm suy nghĩ...

...

Tiểu Phàm đột nhiên lên tiếng:

- Mọi người, chúng ta chờ thêm nửa canh giờ nữa rồi ra tay. Đến lúc đó, có lẽ cũng chỉ còn khoảng trên dưới bảy mươi người nữa thôi, thời gian thì còn khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ. Khi ấy, chúng ta sẽ ra tay động thủ cướp đoạt.

Trương Hồng nói:

- Còn về vấn đề đối tượng hạ thủ. Ta nghĩ chúng ta nên chọn nhóm mười hai người kia!

Tôn Kinh hỏi:

- Sao lại chọn nhóm đó?

Lã Kì nói:

- Ta đồng ý với ý kiến của sư cô. Nguyên do chúng ta không chọn những nhóm người nhỏ, lẻ loi kia chính là vì họ cũng là mục tiêu của tất cả các thế lực còn lại. Đến cuối cùng họ là miếng mồi ngon, nếu chúng ta cũng xông vào cướp đoạt thì khác nào đã hòa mình vào vũng nước đục đó. Chỉ sợ, huy hiệu không cướp được cái nào, mà lực lượng lại tổn thất nặng nề cũng chưa biết chừng.

Tiểu Phàm cười nói:

- Chỉ là tại sao chúng ta không chọn bảy người kia mà lại chọn nhóm mười hai người? Họ là cao thủ cùng tông môn, ta lo là họ có trận thế phối hợp, lúc đó giao tranh, chúng ta lưỡng không hết uy lực đâu...

Trưởng Hồng nghe thế cũng hơi nhú mày, nhưng lại nói:

- Có điều, ta đã quan sát thân thủ của hai người trong nhóm bảy người kia. Lấy hai địch năm mà thoải mái thông dong, mà năm người tới khiêu chiến cũng không phải quá yếu. Hơn nữa, năm người còn lại trong nhóm bảy người kia còn buông lời đùa cợt hai đồng đội của họ trong lúc xuất thủ nữa. Từ đó, có thể thấy được, hai người ra ứng chiến không phải là hai người mạnh trong nhóm, thậm chí còn có thể là hai người yếu nhất nữa kia! Như vậy, thực lực của nhóm bảy người này so với chúng ta có thể sẽ cao hơn đó.

Tiểu Phàm lắc đầu:

- Không. Thực lực của mười hai người kia chúng ta còn chưa được chứng kiến, như vậy sao biết nhóm nào mạnh hơn được?

Trưởng Hồng cũng nhú mày, nói:

- Nếu không, thì người định làm thế nào?

Tiểu Phàm nhìn lại toàn trường một lần, rồi nói:

- Thôi, cứ chờ đã. Còn nửa canh giờ, chúng ta xem thế nào rồi quyết định cũng không muộn...

- HẾT CHƯƠNG 56 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Quân hùng loạn đả

Vô Định chỉ địa, mười giờ ba mươi phút sáng... (tính đến giữa trưa còn một tiếng ba mươi phút)

Tiểu Phàm chậm rãi đứng dậy. Hắn hơi lắc lắc cổ tay, nói:

- À... đến giờ rồi đó, mọi người.

Lã Kì phì cười bụi còn dính trên vạt áo, nói:

- Hiện tại trên sân còn hơn bảy mươi người. Trong những đối tượng chúng ta lưu ý thì chỉ còn nhóm bảy người và nam tử béo mập kia là chưa có ra tay tranh đoạt huy hiệu mà thôi. Những người kia... Nam tử nhắm mắt dưỡng thần ở gốc cây và tử sắc y phục nữ tử đều đã có huy hiệu. Còn nhóm mười hai người thì tạm có bảy chiếc rồi.

Tiểu Phàm gật đầu:

- Hiện tại theo ta, chúng ta cứ ra tay với mấy nhóm đơn lẻ đã. Trước phải giữ thực lực, không nên hiển lộ ra trước. Ta dám chắc những tên kia đều ẩn dấu thực lực thực sự. Chúng ta cứ cướp khoảng 2, 3 chiếc là được rồi. Lấy cái đó làm vốn thôi. Sau đó, kiểu gì đám người kia cũng xông vào tranh đoạt. Lúc ấy mới là kì cam go...

Trưởng Hồng hứng khởi tiến lên trước:

- Vậy nếu chúng ta lên “làm thật” mấy tên tép dui đi...

Tiểu Phàm vội ngăn cản, nói:

- Khoan đã tiểu tỷ tỷ. Tỷ là quân bài tẩy của chúng ta, cần phải giữ lại cuối cùng... Lã Kì, huynh nghĩ sao?

Lã Kì gật đầu, tiếp:

- Huynh nói đúng. Chúng ta sẽ giữ lại vài người cuối cùng, hoặc nếu ra tay thì chỉ ra tay có chừng mực mà thôi. Chúng ta sẽ sử dụng viễn trình công kích, chủ yếu ra tay sẽ là Trương Ngạn huynh đệ, sau đó, chúng ta sẽ vây lại và cướp đoạt huy hiệu, chỉ vậy thôi. Ngoài ra, nếu đối phương có thực lực mạnh hơn đôi chút, thì một vài người nữa sẽ hỗ trợ. Nhưng nhất thiết, chủ lực là sư cô, Tiểu Phàm huynh đệ và ta sẽ không ra tay. Được chứ?

Mọi người nghe thế liền đồng loạt gật đầu nhất trí. Dù vậy, Trương Hồng vẫn có chút ừ ừ không cam...

Tiểu Phàm cười, nói:

- Vậy được! Lên nào...

...

- Vút!

Trương Ngạn vừa buông tay, nhất tiễn phóng xuất, rạch phá trường không, nhắm thẳng tới một người nam tử sử trường kiếm.

Hấp..., người nam tử kia không rõ do thân thủ phi phàm hay chỉ là trùng hợp mà đột nhiên nhảy lên cao, né được một tiễn kích của Trương Ngạn. Chỉ là... Bang!, bỗng nhiên một cây thương từ phía sau bật ngang tới, đánh thẳng vào gáy nam tử sử trường kiếm khi y còn trên không. Nguyên lai, nam tử dụng trường kiếm đã bị đánh lén bởi một tập huấn viên khác.

Người này vừa quật xác nam tử dụng kiếm xuống, liền lập tức lục lấy chiếc huy hiệu bên trong áo của đối phương.

- Đa tạ.

Y cười đắc chí, nói:

Có điều, y vừa quay lại đã thấy hai bóng ảnh đứng phía sau. Các người..., vừa nói nam tử vừa lùi hai bước.

Nhưng y lại nghe thấy một giọng nói phía sau:

- Để huy hiệu lại đây thì ta cho người rời đi.

Tôn Kinh đứng đó, vừa cười vừa nói.

- Ấy. Hay là người cứ ngoan cố đi... Chúng ta thích người ngoan cố a!

Hai huynh đệ Yên Khâm và Yên Trác vừa rời vòng ra phía sau ngăn cản nam tử dụng thương, giờ cũng lên tiếng. Yên Trác vừa nói lại vừa làm bộ bẻ các khớp tay, kết hợp với bộ dáng lưng hùm vai gấu, quả thực là dọa người.

Nam tử dụng thương nhìn trái rồi lại nhìn phải, bỗng nghe, Phập..., một mũi tên cắm phập vào đất ngay sát chân y – Trương Ngạn vừa bắn một mũi tên cảnh cáo. Lại nghe Kêu..., không rõ vì sao giữa “chiến trường” này, nam tử dụng thương dường như vẫn nghe thấy mồn một tiếng Trương Ngạn kéo trường cung cong lại. Y bỗng thấy toát mồ hôi lạnh.

Y suy nghĩ thêm giây lát rồi lắc đầu, chậm rãi đặt huy hiệu xuống đất, rồi lùi lại, nhanh chóng tìm kiếm một đối tượng khác.

Tôn Kinh cười:

- Khôn ngoan đấy.

Yên Khâm làm mặt ừ ừ, nói:

- Chán quá. Ta cứ tưởng được động thủ rồi.

Ba người cầm chiếc huy hiệu lại chỗ đồng đội.

- Chiếc đầu tiên.

Yên Khâm vừa ném chiếc huy hiệu về phía Tiểu Phàm, vừa nói.

Tiểu Phàm đưa tay bắt lấy. Hắn hơi suy nghĩ một chút, rồi hướng về phía Trương Hồng:

- Tiểu tỷ tỷ nên giữ huy hiệu này thì hơn. Người có thể giữ huy hiệu an toàn nhất hiện tại là tiểu tỷ tỷ.

Trương Hồng hơi ngạc nhiên hỏi:

- Người tin tưởng ta vậy sao?

Tiểu Phàm thần nhiên đáp:

- Dĩ nhiên.

Trưởng Hồng nhìn nhìn Tiểu Phàm, rồi cười, nói:

- Hào đệ đệ...

Tiểu Phàm không nói gì, chỉ mỉm cười, rồi tiếp tục tìm kiếm đối tượng ra tay.

...

Vô Định chỉ địa, tới giữa trưa còn một tiếng đồng hồ...

- Hiện tại trong tay chúng ta đã có ba chiếc huy hiệu rồi.

Sau khi đưa một chiếc huy hiệu cho sư cô, Lã Kì vui vẻ nói.

Tiểu Phàm nhìn xung quanh, nhú mày:

- Tại sao tên đại bàn tử kia ("đại bàn tử" – kẻ béo mập) vẫn chưa động thủ? Nhóm bảy người kia nữa? Không lẽ họ tự tin về đến thế? Một tiếng đồng hồ, có thể lập tức kiếm đủ số huy hiệu?

Ái Thượng đột nhiên nói:

- Nhị sư huynh, nhìn kia...

Mọi người nhìn theo hướng nàng chỉ.

Người nam tử béo mập vừa ném mảnh xương đùi gà xuống đất lập tức ợ lên một tiếng no nê: Ợ ợ ợ... Y nhảy cái rầm xuống khỏi chuôi cự kiếm.

Tiểu Phàm nói:

- Xem ra y muốn ra tay rồi. Để xem tên này là cao nhân hay chỉ là kẻ giả thần giả quỷ.

Nam tử béo mập vừa nhảy xuống đương nhiên làm những tập huấn viên khác để ý.

Y đột nhiên chỉ hai tập huấn viên gần đó, nói:

- Nè. Hai người các ngươi, ai giữ huy hiệu thì mau đưa đây.

Hai người nam tử đang so đấu, lập tức ngừng ra trong giây lát, sau đó đều nhú mày nhìn lại.

Nam tử béo mập cười cười, nói:

- Xem ra các ngươi không chịu rồi.

Đoạn, y ịch tiến đến nắm lấy chuôi cự kiếm.

- Ý, tay mỡ quá, lau cái đã.

Vừa nói, y vừa thân nhiên chùi chùi hai tay vào yếm.

Tiểu Phàm thích thú nghĩ thầm: Kiệt ngạo, khinh người. Có ý tứ!

Hai tập huấn viên kia bị khinh thị quá mức như vậy, lẽ thường máu nóng tất nhiên nổi lên.

Cả hai không hẹn mà cùng lao vào tấn công nam tử béo mập. Một kiếm, một tam xoa kích – một lạng lẹ, một thân tốc, thẳng hướng đâm tới nam tử béo mập.

Hắn ta vừa mỉm cười? Tiểu Phàm giật mình khi chợt thấy một nét cười trên khuôn mặt mồm mỉm của nam tử béo mập.

- Ầm!

Cự kiếm bật tung khỏi mặt đất, cát bụi vừa bắn văng lên liền bị cuốn theo cự kiếm phạt ngang, tạo thành một con sa long vô pháp ngăn cản. ("sa long" – con rồng cát)

Tất cả chỉ kịp thấy một con sa long vô tới hai người kia, rồi cang! một tiếng tái tê – hai tập huấn viên kia lập tức bị hất văng. Hai người văng thẳng lên không trung cách mặt đất ba mét có thừa. Máu tươi phun ra tạo thành một hình vòng cung dài hơn hai mét!

Rầm!, bụi đất lại bật tung lên – cách vị trí của nam tử béo mập mười lăm mét, hai tập huấn viên kia đã hoàn toàn bất tỉnh nằm trên mặt đất. Đồng thời vũ khí của cả hai đều đã gãy nát!

Tiểu Phàm trợn mắt nhìn chân chân về phía đó.

Hắn nuốt khan cái ực. Đoạn, chỉ lẩm nhẩm được hai chữ:

- Một chiêu...

Lã Kì cũng nói:

- Khùng khiếp!

Toàn trường trở nên tĩnh lặng. Ai cũng thấy được một màn đó, thành ra bị làm cho thất thần một lúc.

Nam tử béo mập nhú mày, nói:

- Sao yếu quá vậy?

Y vung tay cái vèo, cự kiếm đã gác sau lưng.

Sau đó, không một người ngăn cản, y chậm rãi tiến đến lục soát y phục hai kẻ bại tướng, lấy đi một chiếc huy hiệu.

Tiểu Phàm đột nhiên quay lại hỏi:

- Mọi người, có ai đủ tự tin một chọi một mà đã bại được tên đại bản tử kia không?

Hắn nhìn mọi người một lượt, nhưng ai nấy đều im lặng. Thậm chí Trường Hồng là kẻ kiêu ngạo nhất, nhưng cũng phải nhú mày, không đáp.

Tiểu Phàm suy nghĩ giây lát, bỗng hắn đột nhiên lách từ trong đám người còn thất thần, tiến tới phía nam tử béo mập.

Trường Hồng giật mình, hỏi nhỏ:

- Hắn ta làm gì vậy?

Nam tử béo mập tất nhiên nhận ra có kẻ đang tiến tới. Y quay lại, nhìn về phía Tiểu Phàm, hỏi:

- Ngươi muốn tranh đoạt cùng ta?

Tiểu Phàm chậm rãi tung tung thái đao trong tay, nói:

- Không phải. Ta muốn kết hảo hữu cùng ngươi!

Nam tử béo mập nhú mày, hỏi lại:

- Dựa vào cái gì?

Tiểu Phàm cười cười, đáp:

- Dựa vào việc tương lai ta sẽ là đỉnh cấp trù sư! ("trù sư đỉnh cấp" – đầu bếp cao cấp nhất)

Mọi người lại được một màn ngăn ra. Vốn thao trường đã đang yên ắng, cho nên một lời đáp kì quái này của Tiểu Phàm vọng tới tai mỗi người đều rất rõ ràng.

Nam tử béo mập dường như cũng hơi ngạc nhiên. Nhưng chỉ sau giây lát, y hỏi:

- Ngươi tên gì!?

Tiểu Phàm cười nói:

- Ta chưa thể nói cho ngươi biết tên ta bây giờ. Có điều, chỉ cần 3 năm nữa, cái tên của ta sẽ vang danh Thương Lan Quốc này. Đến lúc đó, ngươi sẽ biết kẻ bằng hữu này danh tự là gì...

Trường Hồng nghe Tiểu Phàm nói vậy, khó chịu bĩu môi, nói:

- Hừ. Nói mà không biết ngượng.

Thực chất không chỉ mình nàng, mà trong thao trường lúc này cũng không ít kẻ có cùng suy nghĩ ấy. Thậm chí không ít tập huấn viên còn không nhận được mà cười thành tiếng chế nhạo.

Hoàng Phi Hiên ngồi trên cao chăm chú nhìn một tràng cảnh này. Y đột nhiên nhìn về phía xa xa: trên đỉnh một căn lầu 5 tầng hiện hữu một thân ảnh quen thuộc – Lôi Hoành Thiên. Miệng Lôi Hoành Thiên dường như mấp máy, trong đôi mắt lại có ý cười. Hoàng Phi Hiên nhìn họ Lôi, rồi lại nhìn Tiểu Phàm phía dưới. Sau đó miệng y lẩm nhẩm mấy câu, thực chất nghe không rõ, chỉ loáng thoáng mấy từ thành tiếng rất nhỏ: "Tiểu tử... Ồ... để xem...".

Nam tử béo mập nghiêng đầu nhìn Tiểu Phàm một lúc lâu.

Y chậm rãi nói:

- Vậy Dương Tinh ta chờ được biết tên ngươi. Đến lúc ngươi trở thành đỉnh cấp trù sư nhớ nấu cho người bằng hữu này vài món!

- Ồ...

- Quái sự. Quái sự...

Mọi người ai nấy đều ngạc nhiên, đâm ra đều không ngừng được buột ra những lời bàn tán.

Tiểu Phàm mỉm cười, đưa ba ngón tay lên nói:

- Tất nhiên. Ba năm! Ta sẽ nấu cho ngươi món ăn tuyệt hảo nhất.

- Quyết định như vậy đi!

Dương Tinh hào sảng nói. Bỗng nhiên y quát lớn:

- Đón lấy.

Một vệt sáng bay cái vù, chớp mắt phóng thẳng tới vị trí của Tiểu Phàm.

Bập, Tiểu Phàm không chút do dự, trực tiếp phóng tay thu lấy.

Dương Tinh nói:

- Coi như là tiền ta trả trước cho bữa ăn của ba năm sau.

Tiểu Phàm mỉm cười, nói:

- Đã là bằng hữu, sao nói tới chuyện trả tiền. Có điều, Dương Tinh ngươi đã muốn tặng, ta cũng chẳng thể từ chối.

Đoạn, hắn tung vật đó lên vài vòng, nói:

- Đa tạ.

- Là huy hiệu?

- Phải rồi. Là huy hiệu đó.

- Cái tên khoác lác kia vận số cũng tốt quá rồi.

Tiểu Phàm vừa tung vật trong tay lên, mọi người xung quanh đều nhìn rõ đó chính là chiếc huy hiệu Dương Tinh vừa lấy được. Điều này quả khiến không ít kẻ phải ganh tị đồng thời cũng lấy làm than thở.

Tiểu Phàm chậm chậm quay lại chỗ nhóm người của mình. Hắn vui vẻ nói:

- Cái thứ tư!

Trương Hồng trề môi, khinh khỉnh nhại lại:

- "3 năm nữa, cái tên của ta sẽ vang danh Thương Lan Quốc này"...

Lã Kì nhắc khẽ:

- Sư cô...

Tiểu Phàm không biện minh, cũng chẳng nói gì, hắn chỉ đáp trả bằng ánh mắt tự tin và tràn ngập lửa chiến đấu.

...

- Tiểu Phàm có chuyện rồi!

Sau khi đoạt được thêm một chiếc huy hiệu nữa, Tôn Kinh đột nhiên tiến đến sát Tiểu Phàm, nói khẽ.

Tiểu Phàm nhú mày, hỏi:

- Sao vậy đại sư huynh?

- Xem này.

Tôn Kinh đưa chiếc huy hiệu vừa cướp được cho Tiểu Phàm xem.

Tiểu Phàm ngắm nghía một hồi, rồi lắc đầu, tỏ ý không hiểu.

Tôn Kinh đưa tay nắm lấy huy hiệu, vận mạnh sức bóp một cái. Crốp!, huy hiệu nát vụn. Xem qua chất liệu của nó có lẽ giống với một loại đá thạch cao hay đại loại như vậy, bên ngoài chỉ là được mạ đồng mà thôi.

Tiểu Phàm kinh ngạc, lẩm bẩm:

- Không lẽ...

Tôn Kinh gạt đầu, thì thầm:

- Trong năm mươi cái huy hiệu đó... có hàng giả!

Tiểu Phàm hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn lên, hướng về phía Hoàng giáo quan.

Hoàng Phi Vân dường như nhận ra ánh mắt của Tiểu Phàm. Miệng y liền nở nụ cười kì quái...

Tiểu Phàm nói tiếp:

- Vậy là không phải năm mươi người chính thức rồi.

Tôn Kinh lập tức thông báo chuyện này tới mọi người trong nhóm. Mỗi người một

biểu cảm nhưng chủ yếu vẫn là kinh ngạc, thờ dài.

- Vậy chúng ta tính sao đây?

Ái Thượng lo lắng hỏi.

- Tiểu tỷ tỷ, tỷ nghĩ sao?

Tiểu Phàm hướng về phía Trường Hồng.

Trường Hồng nói:

- Sẽ rất khó đây. Nếu chúng ta cứ cướp liên tục, và thử xem có phải huy hiệu thật không thì rất có khả năng sẽ bị phát hiện. Đến lúc đó tranh đoạt càng nhanh chóng xảy ra.

Lã Kì, tiếp lời:

- Phải. Nếu chúng ta rất rất may mắn mà không cướp phải hàng giả thì không nói làm gì. Nhưng nếu cướp phải hàng giả, thì sẽ phải đoạt thêm, như vậy những người kia chắc chắn sẽ nghi hoặc vì sao chúng ta cần hơn số lượng cần thiết. Lúc ấy, lộ là cái chắc. Đó là còn chưa kể họ có khi cũng phát hiện ra rồi cũng nên... Ngoài ra, chúng ta vẫn chưa nắm được rốt cuộc số lượng huy hiệu thật là bao nhiêu!

Tiểu Phàm nghe Lã Kì nói tới số huy hiệu thật mới thấy giật mình. Phải rồi! Nếu số lượng huy hiệu thật quá thấp, một hồi can qua là không tránh được rồi, hẳn nghĩ thầm.

Tiểu Phàm nói:

- Chỉ là nếu chúng ta chậm tay, sợ hàng thật sẽ không còn! Căn bản số lượng thật là bao nhiêu...

Trường Hồng dò hỏi:

- Vậy...

Tiểu Phàm chặt tay xuống, nói:

- Toàn lực ra tay!

Trường Hồng hai mắt lóe sáng, nói:

- Hay lắm.

Tiểu Phàm tiếp:

- Sẵn sàng đi. Tranh đoạt cuối cùng rồi đây.

...

- Các ngươi...

Một nam tử đầu trọc lóc tay cầm đoản kiếm kinh hãi quát lên.

Trần Ưông nói:

- Còn không mau giao huy hiệu ra đây. Hay là muốn chúng ta động thủ?

Tôn Kinh quét một đường côn trên mặt đất nghe zù..., ánh mắt như cười mà chẳng phải cười.

Cùng lúc đó nhóm ba người Ái Thượng cùng hai anh em Yên Trác – Yên Khâm cũng vừa bao vây một nhóm hai người nam tử. Cùng một câu "Đưa hay không?", cướp lấy hai cái huy hiệu.

...

- Tiểu...

Tôn Kinh vừa đưa tay đang định vẫy về phía mấy người Tiểu Phàm, thì... ba bóng hình đột nhiên xuất hiện.

Cùng lúc đó, nhóm Ái Thượng cũng bị chặn lại bởi bốn người khác.

Tiểu Phàm từ xa nhìn thấy, không nhịn được mỉm cười, lẩm nhẩm:

- Ra tay rồi.

Lã Kì gật đầu:

- Mười hai người đó chịu không nổi rồi.

Tiểu Phàm nói nhỏ:

- Xem ra muốn lấy chúng ta lập uy đây.

Trường Hồng trong tay leng keng hai cây tiểu đao, nói:

- Ấy da... phi đao của ta muốn bay lắm rồi.

Tiểu Phàm nheo mắt, nói:

- Vậy... lên nào! Giải cứu nhóm Ái Thượng trước.

Hắn vừa dứt lời, năm người Hoàng Bội, Lã Kì, Trường Hồng, Tiểu Phàm, Trương Ngạn lao thẳng về phía Ái Thượng nhóm người.

Tiểu Phàm nhẩm tính trong đầu: bên Ái Thượng có ba người, đối thủ có bốn người bao vây, nếu xét về số lượng, thêm một người nữa bên mình là cân bằng số lượng. Chỉ là không biết cân lượng bên kia như nào mà thôi. Hơn nữa, bên nhóm mười hai người kia chỉ mới phái ra bảy người, còn năm người nữa đang tụ thủ bàng quan... Như thế chỉ có một cách đánh thắng ván này.

Tiểu Phàm hai mắt sáng bừng lên, trong đầu đã nảy ra bước chiến thuật đầu tiên. Hơi ngoái lại, hắn nói:

- Trương Ngạn. Tập trung toàn bộ khả năng, hạ bằng được một tên cho ta.

Trương Ngạn tinh thần vốn đang rất tập trung, tất nhiên nghe rõ từng lời Tiểu Phàm nói. Chỉ là trong lòng hắn hơi nghi hoặc, Không phải sư huynh kêu bảo tồn thực lực sao?. Có điều, nghi hoặc thì nghi hoặc, nhưng đối với nhị sư huynh, hắn lại có niềm tin kì lạ.

- Dạ rõ.

Tương Ngạn nghiêm túc ứng thanh.

Tiểu Phàm nhìn Lã Kỳ, nói:

- Người có thể giúp ta lo liệu bên nhóm đại sư huynh của ta được không? Vừa va chạm, ra tay phải toàn lực. Tốt nhất là hạ được đối phương thì càng tốt.

Lã Kỳ hơi ngạc nhiên trong giây lát, nhưng lập tức hiểu được chủ ý của Tiểu Phàm. Hai mắt y ngời sáng, nói khẽ:

- Hào chủ ý.

Trương Hồng không hiểu, hỏi:

- Ày, không phải người bảo phải che giấu thực lực sao?

Tiểu Phàm cười, nói:

- Tỷ thấy bên chúng ta và bên kia, ai mạnh hơn?

Trương Hồng hơi nhú mồm, đáp:

- Khó đoán...

Tiểu Phàm gật đầu, nói:

- Không sai. Cho nên hầu như ai cũng có suy nghĩ bảo tồn trên thực lực. Có điều đó cũng là sơ hở chúng ta có thể dựa vào được. Chỉ cần xuất kì bất ý, một kích toàn lực, hạ gục ít nhất hai thành viên bên kia, như vậy thì có thể cân bằng lực lượng rồi. Hơn nữa, vì tất cả toàn lực ra tay, thời gian ra tay rất ngắn, cho nên thực chất thực lực lộ ra cũng không được bao nhiêu phần cả. Ngoài ra, một đòn này, quá bất ngờ, mười phần thì chín đối thủ sẽ không kịp trở tay.

Trương Hồng ồ một tiếng, nhưng lại hơi nhú mồm. Tiểu Phàm nhìn ra, liền nói:

- Tiểu tỷ lo về nhóm bảy người kia?

Trương Hồng gật nhẹ đầu.

Tiểu Phàm hơi ngao ngán, nói:

- Đi một bước, tính một bước thôi... Còn bây giờ...

Hắn phóng vọt lên, quát:

- Tiểu sư đệ!

Véo véo véo..., năm mũi tên trùng kích phóng vù qua vai Tiểu Phàm.

Ái Thượng cùng hai huynh đệ họ Yên thấy đồng đội đã tới, vốn đang ở thế cầm cự, lập tức vùng lên.

Yên Khâm vùng ngọn tam thiết tiên thoát nhu, thoát cương, lúc như trường côn, lúc lại như ngân xà nhập thủy (rắn bạc bơi trong nước). Đường tiên lúc như từng bách chính khí vọt vọt, lúc lại âm hiểm, chiêu biến chiêu như ma như mị.

Yên Trác tay nắm song phủ trăm cân mà vùng nhẹ như không, lưng hùm vai gấu, oai phong lẫm lẫm, khác gì cuồng nộ chi hùng (gấu hóa điên).

Ái Thượng tuy là phận nhi nữ, nhưng lực lượng không kém gì nam nhân. Trái phải hai cây thiết trùy, mỗi lần vùng lên là nghe gió ù ù...

Tuy nhiên bên kia, nhóm bốn người cũng không phải kẻ tầm thường. Cả bốn người đều sử trường kiếm. Nếu xét riêng lẻ từng cá nhân, thực lực bốn kẻ này vẫn kém nhóm Ái Thượng một chút, tuy nhiên sự phối hợp hoàn hảo lại khiến mỗi đường kiếm, mỗi chiêu của họ đều nguy hiểm hơn mấy lần. Chỉ trong khoảng ba phút chiến đấu ban đầu, Ái Thượng và Yên Trác đều thiếu chút nữa đã trúng chiêu...

- Aaaa...

Một tiếng kêu thất thanh vang lên. Tuy nhiên giữa chiến loạn thế này, nó lại lập tức bị chìm xuống như chưa từng xuất hiện.

Tiểu Phàm quát lớn:

- Hào tiến pháp.

Lời ra cùng đao. Một người đối phương vừa trúng tên của Trương Ngạn, Tiểu Phàm lập tức bồi thêm cho hắn một đao vào vai.

Hắn lao vào như vậy hiển nhiên tạo được hiệu quả bất ngờ, chỉ là cũng đồng nghĩa với việc đưa mình ra làm mục tiêu của ba người còn lại. Quả nhiên, hắn vừa phóng được một đao, một mũi kiếm đã đâm tới trước ngực.

- Còn chậm lắm!

Tiểu Phàm cười vang, thân hình liền ngửa ra sau, đồng thời cước bộ nhịp nhàng lùi lại, dễ dàng né được một kiếm đâm tới.

Hắn vừa ngửa người ra, trong một nháy mắt trông thấy một "con én bạc" lướt qua mặt. Liên đó, tai nghe thấy một tiếng gầm đau đớn.

Vù, một bóng ảnh lướt qua mặt hắn.

- Ngươi kém quá đấy, tiểu đệ đệ a...

Trương Hồng vừa nhảy qua mặt Tiểu Phàm, lập tức cười lên khanh khách.

Tất cả nói thì lâu, nhưng chỉ xảy ra trong hai cái nháy mắt.

Tiểu Phàm cười vang, nói:

- Ha ha ha... Còn hai tên, để xem ta và tỷ ai nhanh hơn.

Hắn vừa dứt lời, hông xoay một cái, xuất liền hai cước về phía một tên khác. Kịch kịch hai tiếng, đối phương đã dùng kiếm phòng thủ được.

Trương Hồng lại cười lên thích thú, nói:

- Một kích bất thành? Kém quá... kém quá...

Tiểu Phàm chân còn chưa chạm đất đã phóng ra một quyền hướng tới mặt đối phương. Nhanh, mạnh, dứt khoát – chính là một quyền này: Thái tổ trường quyền đệ thập nhị chiêu – Tiểu Tạng Hạ Sơn!

Crắc, ba cái răng từ miệng nam tử kia bị đánh gãy, nhuộm cùng máu tươi, văng thẳng ra ngoài. Y còn chưa kịp định thần, một cùi trỏ của Tiểu Phàm đã như đoàn côn, đánh thẳng vào cằm y – máu từ miệng lẫn nữa bị ép cho phun ra. Rầm, nam tử xấu số đã bất tỉnh nhân sự.

Tiểu Phàm đắc chí quay lại, miệng vừa mở ra, định nói thì đã vội ngậm lại.

Trương Hồng chân dẫm lên mặt một tên nam tử bất tỉnh, tay tung tung cây phi đao, khoái trá nhìn hắn. Nàng ta làm bộ trưởng bối, nói:

- Chậm... còn chậm lắm a...

Tiểu Phàm chỉ biết cười cười, nói:

- Bội phục... bội phục. Thôi, chúng ta sang bên kia...

Hắn vừa ngoái đầu sang, hai mắt lập tức trợn lên: Bên phía Lã Kì nguy rồi!

- HẾT CHƯƠNG 57 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Quân hùng loạn đả (2)

Tiểu Phàm nhìn Lã Kì, nói:

- Ngươi có thể giúp ta lo liệu bên nhóm đại sư huynh của ta được không? Vừa va chạm, ra tay phải toàn lực. Tốt nhất là hạ được đối phương thì càng tốt.

Lã Kì hơi ngạc nhiên trong giây lát, nhưng lập tức hiểu được chủ ý của Tiểu Phàm. Hai mắt y ngời sáng, nói khẽ:

- Hào chủ ý.

...

- Tôn huynh, ta đến hỗ trợ đây.

Lã Kì phóng xuất một đao chém tới một tên nam tử thuộc nhóm mười hai người.

Keng... , đao kiếm va chạm bùng lên tiếng vang đinh tai.

- Lã huynh, cẩn thận, đối phương không phải tầm thường đâu.

Tôn Kinh đã cùng đối phương giao thủ qua lại trên dưới chục chiêu, tất nhiên cũng đã có phán đoán cân lượng đối thủ. Bây giờ, Lã Kì tới, thế trận trở thành ba đối ba, nhưng Tôn Kinh vẫn không hề buông lỏng cảnh giác.

Tôn Kinh sử ra một đường Lão Hồ Hồi Sơn – đường côn đi từ dưới lên, uy dũng, khí thế hùng hực, đúng như tên gọi, không khác nào một con hổ trở về núi, tựa như một vị quân vương thắng trận trở về.

Choang, hai người còn lại bên đối phương đồng loạt sử kiếm đỡ lấy một đòn này của Tôn Kinh. Động tác của họ nhanh chậm đều nhau, cùng lúc sử ra một đường kiếm phối hợp, dù vô ngôn vẫn chuẩn xác. Không cần nói cũng rõ hai người này hẳn là vô cùng thân thiết, có lẽ trước giờ đã cùng nhau vào sinh ra tử không ít lần. Tuy trường côn của Tôn Kinh là loại vũ khí có lực lượng mạnh, nếu so với trường kiếm rõ ràng hơn hẳn, nhưng lấy một côn đấu hai kiếm thì lại thành thế hạ phong. Hơn nữa, kiếm lại hơn ở chỗ một chữ "xảo"!

Quả nhiên, một chữ này lập tức thể hiện ra.

Hai nam tử bên kia đồng loạt lắc tay, lướt kiếm trên thân trường côn của Tôn Kinh, tạo ra những tiếng kết kết... do ma sát.

Tôn Kinh bị dồn vào hiểm thế, nhưng một giọng quát vang lên đó nổi lên nghe rõ mồn một giữa chốn hỗn loạn này:

- Khoái Mã... Bôn Đằng! (Khoái Mã – ngựa nhanh, Bôn Đằng – phi nước đại)

Véo véo, hai đường côn, một trái, một phải, từ phía sau lưng Tôn Kinh, phóng thẳng đến Trần Thủy huyết của hai nam tử dụng kiếm. Hai nam tử thế đang lao tới, tất nhiên không thể trong tích tắc lùi lại né được hai đường côn nhanh như gió kia. Không cần suy nghĩ nhiều, hai nam tử lập tức thu kiếm về phòng thủ nơi yếu hại. Choang... choang, hai tiếng, đôi bên liền tách nhau ra.

- Hừ! Các người quên mất sự có mặt của Trần Ưông sao?

Không ai khác, chính Trần Ưông là người phóng ra hai côn vừa rồi.

- Trần huynh. Đa tạ.

Tôn Kinh chống côn xuống, nói.

- Đã cùng chung một thuyền cần gì nói lời khách sáo.

Trần Ưông mỉm cười. Đoạn, lại tiếp:

- Lên thôi.

- Ừm.

Tôn Kinh gạt đầu.

Bốn bóng ảnh, hai côn, hai kiếm lại tiếp tục lao vào chiến đấu.

...

- Keng keng keng...

Lã Kì như kẻ điên, liên tiếp không ngừng nghỉ bỏ đao xuống đầu tên nam tử trước mặt.

Mỗi đao của y đều nặng cả trăm cân có thừa, lại liên tục nối liền chém xuống khiến cho đối phương trở tay không kịp, chỉ biết hoành kiếm lên phòng thủ. Chỉ sau bảy nhát chém, đối thủ của Lã Kì đã phải lùi lại liên tiếp mười mấy bước, bộ dáng trật vật vô cùng. Quả thực so với tình trạng của Tiểu Phàm lúc trước thì giống y chang.

Bỗng nhiên, Lã Kì đang xúc thế, vừa định bỏ tiếp một đao xuống, thì hai chân vội vã dậm liền hai cái, thân hình bắn vọt thoái lui.

- Phản xạ nhanh lắm!

Một nam tử mặc trường bào màu lục, trên thêu hoa văn hình một con đại ngư hung dữ, nhẹ nhàng xuất hiện ngay vị trí Lã Kì vừa đứng. Đúng hơn là kiếm của y đang chỉ vào vị trí đó!

Lã Kì nheo mắt, nói:

- Cuối cùng chịu không nổi rồi sao?

Lục sắc y phục nam tử cười cười, đáp:

- Thấy người ta ăn hiếp sư đệ, làm sư huynh như ta có thể không ra tay sao?

Lã Kì ha hả cười, nói:

- Nực cười, chính các người là kẻ ra tay trước...

Nam tử kia lại nói:

- Là hoàn cảnh bất buộc thôi mà. Chúng ta đâu ai biết số lượng huy hiệu thật là bao nhiêu, phải không?!

Lã Kì mặt hơi gật gật, không đáp, trong lòng nghĩ thầm: Vậy là chúng cũng biết. Thế này tránh không được rồi.

Lã Kì mắt lại đảo một lượt, trong lòng ngầm thở dài than không xong rồi!

Nam tử mặc lục sắc y phục lại tiếp:

- Bây giờ tám người bọn ta đã hoàn toàn bao vây ba người các người. Chưa nói tới cái khác, chỉ số lượng đã hoàn toàn áp đảo rồi...

(Ban đầu, bên nhóm mười hai người cử ra ba người chặn Tôn Kinh và Trần Ưông, bây giờ thêm năm người còn lại xông vào bao vây, tổng cộng là tám người)

Y dừng lại một chút, có lẽ để xem phản ứng của Lã Kì. Y nói tiếp:

- Một câu thôi. Giao hay không?

Lã Kì không cần đối phương nói, tất cũng nhận biết rõ tình hình bên mình như thế nào. Tưởng rằng ra tay trước để chiếm thế thượng phong, không ngờ lại dính bẫy của đối phương! Ài... Lần này tính sai rồi. Bên mình dù có triệt hạ được bốn người bên kia, nhưng tình hình này, bốn người bên kia hẳn là bốn kẻ yếu nhất rồi, chỉ là mồi nhử mà thôi. Bản thân mình cùng hai người Tôn, Trần lại là thuộc nhóm chủ lực, giờ bị hạ, hoặc bị bắt thì lực lượng bên mình sẽ tổn thất nặng nề... Đối phương chắc chắn đã quan sát rất kỹ rồi mới hành động, hơn nữa kế hoạch đánh phủ đầu của Tiểu Phàm cũng đã bị nhìn thấu từ trước! Bây giờ, chỉ còn cách... kéo dài thời gian mà thôi.

Lã Kì dứt khỏi dòng suy nghĩ, nói:

- Giao thì sao? Không giao thì sao?

Nam tử kia cười, lắc đầu:

- Đừng hỏi những câu vô vị làm gì. Muốn câu giờ sao?...

Y nhìn Lã Kì một chút, lại tiếp:

- Nếu đã muốn thì ta cùng người chờ!

Lã Kì thoáng biến sắc. Nhưng lập tức hít một hơi thật sâu, nói:

- Hay lắm. Ta thường thức con người như người... Ta họ Lã, tự là Kì. Còn người?

Nam tử kia thân nhiên đáp:

- Để xem, người có xứng biết tên ta không?

Lã Kì chỉ nhếch mép cười, không nói gì.

Nam tử diện lục sắc y phục cũng chẳng lý đến Lã Kì nữa, đột nhiên nói:

- Còn không dừng tay? Quảng An, Châu Liêm, về đây...

Hai nam tử đang so đấu với Tôn Kinh và Trần Ưông vừa nghe nam tử kia gọi thì hơi nghi hoặc, nhưng cũng nghe theo, nhanh chóng kéo giãn khoảng

cách với hai người Tôn – Trần, rồi bước về phía nam tử kia...

Hai người nghiêm chỉnh cúi người, nói:

- Đại sư huynh...

- Ủ...

Nam tử gật đầu, lại tiếp:

- Bên kia cũng ngã ngũ rồi...

...

Tiểu Phàm ngoái đầu sang, hai mắt lập tức trợn lên: Bên phía Lã Kì nguy rồi!

Hắn tức tốc chạy đi...

- Đến đủ rồi chứ?

Lục sắc y phục nam tử, cười cười nhìn Tiểu Phàm đám người đứng ngoài mười mét khoảng cách.

Tiểu Phàm nghiêm túc nhìn nam tử đối diện, nói một cách dứt khoát:

- Thả người!

Nam tử kia nhướn mày, nói:

- Bớt nói lời thừa đi. Loạn đấu hay một chọi một?

Tiểu Phàm hơi nghiêng đầu, nói:

- Thắng thắn. Vậy, mỗi bên cử ra ba người, đấu ba trận. Bên nào thắng, được toàn bộ số huy hiệu; bên thua không được phép quay lại đòi đối chiến...

Nam tử kia cười cười:

- Các ngươi có bao nhiêu huy hiệu... thật?

Y cố tình nhấn mạnh vào chữ cuối cùng.

Tiểu Phàm không vòng vo đáp luôn:

- Năm! Các ngươi thì sao?

Nam tử kia đáp:

- Năm!

- Vậy. Thành ước! Còn không thả người...

Tiểu Phàm hỏi.

Nam tử cùng đồng bạn bước sang một bên, thả cho đám Lã Kì trở về.

- Bên ngươi cử ra những ai?

Tiểu Phàm hỏi.

Nam tử cười cười chỉ một người bên cạnh, nói:

- Người thứ nhất là nhị sư đệ của ta...

Một nam tử xách theo trường thương chậm rãi bước ra. Người này thân hình cũng cao lớn theo đúng điển hình của luyện thể giả, nhưng cũng không phải thuộc vào loại quái vật, y chỉ cao khoảng một mét tám. Tay phải y có xăm hình một con đại ngư mắt đỏ lửa khá đáng chú ý. Ngoài ra, người này không để tóc, chỉ quấn một cái khăn màu lục, che đi cái đầu bóng loáng dưới ánh mặt trời...

- Người thứ hai là tam sư đệ của ta...

Nam nhân thứ hai bước ra. Người này để mà nói thì không có gì quá đặc biệt ngoài việc thân hình của y phát triển hơi kì quái, nói chính xác hơn là không được cân đối cho lắm. Phần nửa thân trên của y phát triển rất mạnh, cơ bắp cuồn cuộn, đặc biệt là hai cánh tay còn có thể nhìn rõ rất nhiều đường gân nổi lên. Chỉ là, phần thân dưới thì ngược lại, xem chừng không được tập luyện nhiều lắm, hoặc có lẽ vì y mặc quần ống rộng nên hai chân khó có thể hiện rõ cơ bắp. Nhìn qua, nam tử này làm người đối diện dễ có liên tưởng về hình ảnh của một con tinh tinh đầu đàn - xung mãn và nóng nảy.

Nam tử đứng đầu nhóm mười hai người, nói tiếp:

- Người cuối cùng là ta...

Nhóm người Tiểu Phàm cũng không có gì quá bất ngờ về thành viên cuối cùng của đối phương. Lễ dĩ nhiên, đã là trận đấu quyết định, hai bên đều sẽ xuất toàn lực.

Tiểu Phàm cũng mở lời, nói:

- Người thứ nhất bên ta là Lã huynh...

Lã Kì kê đại đao trên vai, bước lên phía trước.

- Người thứ hai là vị cô nương này...

Tiểu Phàm chỉ Trường Hồng, nói.

Trường Hồng nhẹ cười, để lộ ngọc xi trắng muốt. (xi - răng)

Tiểu Phàm cuối cùng nói:

- Ta là người thứ ba.

Nam tử đứng đầu nhóm mười hai người nói:

- Vậy chúng ta cử ra người đánh trận đầu chứ?

Tiểu Phàm gật đầu, hỏi:

- Các người cử ai?

Nam tử đáp:

- Nhị sư đệ ta sẽ đánh trận đầu...

Tiểu Phàm nói:

- Được. Lã huynh sẽ là người đánh trận...

Tiểu Phàm đang nói thì Lã Kì ghé vào tai hắn, thì thầm:

- Để ta đấu với tên đại sư huynh!

Tiểu Phàm hơi nhú mày, hỏi lại:

- Chắc chứ?

Lã Kì gật đầu.

Tiểu Phàm hơi suy nghĩ, nói:

- Vậy vị cô nương này sẽ đánh trận đầu...

Hắn quay sang Trường Hồng, nói:

- Tiểu tử, đã là tiên phong thì đừng làm mất mặt...

Trường Hồng nhún mày, làm bộ Bản cô nương có thể thất bại sao?.

Tiểu Phàm nói lớn:

- Trong lúc hai người họ thi đấu, tuyệt đối không có ai được xen vào. Ngoài ra, chúng ta cũng nên dọn một võ đài cho họ chứ hả?

Nam tử đứng đầu gậy đầu, đáp:

- Được...

Đoạn, hai bên nhanh chóng lùi lại, để một khoảng sân rộng chừng ba mươi mét vuông cho hai người Trường Hồng và nam tử đầu trọc. Dù rằng bây giờ tình cảnh khá hỗn loạn, nhưng vì thao trường vô cùng rộng, cho nên bỏ trống một khoảng diện tích như vậy là có thể dễ dàng làm được.

Nam tử đầu trọc nhìn Trường Hồng trước mặt, cười cười, nói:

- Dù cô nương có là nữ nhi thì Lưu Tái Hưng ta cũng không nương tay đâu.

Trường Hồng là một luyện thể giả, cho nên so với những cô nương bình thường có thân hình cao lớn hơn, tuy nhiên nếu so sánh với nam nhân cũng là luyện thể giả thì dĩ nhiên nàng ta vẫn lại là người nhỏ bé. Hơn nữa, nếu cùng so với nữ nhân là luyện thể giả như Ái Thượng thì Trường Hồng cũng vẫn còn là "liều yếu đào tơ". Ái Thượng so với Tiểu Phàm cao hơn một cái đầu, nhưng Trường Hồng khi đứng bên Tiểu Phàm thì cũng chỉ cao bằng hán mà thôi... Vì lẽ đó, Lưu Tái Hưng kia quả thật có phần coi nhẹ nàng.

Trường Hồng cười, nói:

- Dù ngươi là nam nhân thì ta cũng không tha cho ngươi đâu...

Lời vừa dứt, Trường Hồng lắc nhẹ tay, không rõ từ lúc nào và bằng cách gì, nàng đã nắm hai thanh phi đao trong lòng bàn tay.

- Tiếp chiêu...

Nàng quát một tiếng lạnh lạnh, hai tay lập tức hất ra.

Lưu Tái Hưng vừa thấy đối thủ động, lập tức cúi xuống, thương thoát cái đã kề lên vai. Vù...!, cổ chân bật mạnh, cả người y lướt về phía trước, một chớp mắt đã tiến sát tới Trường Hồng. Động tác giống như một cơ thủ chuyên nghiệp (người đánh bi – da), hữu thủ y đẩy mạnh, trường thương lướt trên vai và gáy, mũi thương roạt một tiếng, từ dưới lên trên, đâm thẳng tới cổ họng Trường Hồng!

- Hào thương thủ...

Trường Hồng gặp nguy bất loạn, chân trái khẽ trùng xuống, thân người hơi ngửa ra sau, chân phải vung mạnh. Xoạt, nhất cước phóng xuất.

Bình!, trường thương của họ Lưu liền đó đã bị chệch hướng. Trong một sát na đó, nếu chỉ chậm một chút, nhẹ thì trên chiếc cằm xinh xắn của Trường Hồng giờ đã có một vết xẹo, nặng thì giờ yết hầu sợ rằng đã được trang trí bằng một lỗ lủng máu!

Đột nhiên...

- Ự...

Lưu Tái Hưng sau một đòn áp sát bất thành, cả thân hình tự nhiên khựng lại giống như bị định thân.

- Ngươi...

Y chỉ thốt ra được một tiếng, rồi máu tươi bắt đầu từ khóe miệng rỉ ra.

Nói thì lâu, nhưng toàn bộ diễn biến trận đánh cũng chỉ diễn ra trong mười giây đồng hồ mà thôi!

Trường Hồng chậm rãi lùi lại ba bước, mỉm cười nói:

- Ta đã nói gì nào... Dù ngươi là nam nhân thì ta cũng không tha cho ngươi đâu! Hi... đao của ta có độc đó. Nhưng cũng đừng lo lắng quá, chỉ là mê được thôi. Ngươi không chết được đâu...

Lời nàng vừa dứt, họ Lưu lập tức đổ cái phịch xuống sân... Đồng đội của y liền có người vội vã chạy đến, đỡ y trở về.

- Trị thương cho đệ ấy...

Nam tử đứng đầu, cũng là đại sư huynh của nhóm mười hai người chỉ chậm rãi nói. Thậm chí mảy y cũng chẳng nhú lấy một cái. Bình tĩnh, chính là bình tĩnh đến khó tin!

Trường Hồng từ từ trở về phía phe mình, bỏ lại sau lưng ánh mắt căm tức từ phía đối thủ...

Tiểu Phàm cười, giơ ngón tay cái, nói:

- Phi đao hay lắm!

Quả thực để hiểu toàn bộ truyện này thì phải quay lại từ lúc trận đấu bắt đầu, khi Trường Hồng vung tay về phía đối thủ. Một cái hất tay đó chính là chìa

khóa của tất cả. Một cái hất tay đó chỉ là hất tay không hề có phóng phi đao! Cũng tức là nói, đó chỉ là hư chiêu mà thôi. Có điều, Trường Hồng thắng một cách dễ dàng như vậy cũng là do Lưu Tái Hưng quá chủ quan, khinh địch. Nếu là lúc bình thường, mười phần thì chín, y có thể nhìn ra động tác phi đao của Trường Hồng là giả, bởi lẽ phi đao không có phóng tới vị trí của y. Nhưng, y hành động quá vội vàng, chủ quan, lại thêm việc Trường Hồng khích tướng làm cho nộ hỏa của họ Lưu bùng lên ba phần, do đó mà không quan sát kỹ đã thi triển cực tốc thương pháp tấn công đối phương. Cuối cùng, không những không đả thương được một cọng tóc của Trường Hồng, mà ngược lại còn lãnh trọn hai phi đao của đối thủ trong lúc xuất chiêu. Trường Hồng vừa né một thương của y, đồng thời hai tay cũng xuất động, phóng liền hai phi đao vào mạng sườn đối phương. Động tác của nàng ta không chỉ nhanh mà còn đạt được hai chữ "không ngờ", như vậy họ Lưu mọc cánh cũng khó thoát! Thêm nữa, đao của nàng lại tầm mề được, dù họ Lưu có đứng vững sau khi chịu sát thương thì cũng phải gục ngã vì mề được mà thôi.

Có thể nói Lưu Tái Hưng thương pháp phi phạm, chỉ là đã thua ở "cái đầu lạnh"!

Tiểu Phàm nhìn nam tử đứng đầu phe đối phương, nói:

- Trận thứ nhất chúng ta thắng rồi. Trận thứ hai ngươi cử ai?

Nam tử kia nheo mắt nói:

- Trần đầu chúng ta đã cử người trước rồi. Trận này các ngươi phải nói trước.

Tiểu Phàm thoáng liếc Lã Kỳ, rồi hần nói:

- Được. Vậy trận thứ hai này, Lã huynh sẽ ứng chiến...

Vừa nói, Tiểu Phàm vừa nghĩ: Có lẽ tên đại sư huynh sẽ lên ngay trận này. Bên y đã thua một trận rồi, giờ ít nhất y cũng phải gỡ hòa...

Nam tử kia gật đầu, nói:

- Vậy được. Trận này... tam sư đệ của ta sẽ lên tiếp chiến!

Tiểu Phàm giật mình kinh ngạc, Hần có suy nghĩ gì vậy? Không lẽ tên kia còn mạnh hơn hần nên hần mới cho rằng chắc chắn sẽ giành chiến thắng trận thứ hai này? Hay là hần khinh thường Lã Kỳ?...

Hần trao đổi ánh mắt thật nhanh với Lã Kỳ, nhưng Lã Kỳ chỉ cười, ý nói: Thôi thì đành vậy...

Lã Kỳ vác theo đại đao, tiến nhập sân đấu...

Bên kia, nam tử được gọi là tam sư đệ cũng tiến lên.

Lã Kỳ nhún mồm, hỏi:

- Vũ khí của ngươi đâu?

"Tam sư đệ" vỗ hay tay vào nhau, đáp:

- Song thủ này chính là vũ khí của Kha Nam Thiên ta...

Lã Kỳ hừ nhẹ một cái, nói:

- Nếu đã như vậy thì đừng hỏi hần...

- Ra tay đi...

Họ Kha thần nhiên nói:

Nếu so về thể hình thì rõ ràng Lã Kỳ là người chiếm ưu thế, cho dù có xét trong giới luyện thể, dẫu sao y cũng là hạng quái vật. Hơn nữa, y lại sử dụng đao, đối phương lại chỉ có song quyền, thậm chí họ thủ cũng không sử dụng... Thế nhưng, nam tử họ Kha kia lại thần thần nhiên nhiên đối đầu với Lã Kỳ, quả thực là khiến cho nhóm Tiểu Phàm cảm thấy đôi chút bất an.

Hai người vừa chậm rãi đi vòng xung quanh sân đấu, vừa cẩn mật quan sát từng động tác của đối phương.

Cứ hết một vòng, khoảng cách của hai người lại thu hẹp lại một chút...

Zù..., Lã Kỳ đột ngột bạt đại đao không một tiếng báo trước.

Bình!, âm thanh va chạm và tràng cảnh mở màn giao đấu khiến nhóm Tiểu Phàm phải trợn mắt há mồm. Nguyên lai, một đường đao của Lã Kỳ đã bị họ Kha kia đánh bay một cách dễ dàng, hơn nữa lại là tay không xuất thủ!

Bịch, bịch... – Lã Kỳ buộc phải bật lùi hai bước!

Nam tử được gọi là "Đại sư huynh" đột nhiên cười nói:

- Nói cho các ngươi hay. Người mạnh nhất trong số chúng ta, không ai khác chính là Nam Thiên sư đệ của ta. Trận này... Hừ, các ngươi thua chắc.

Tiểu Phàm hít sâu một hơi, trong lòng than thở: Hóa ra giả định bừa bãi của ta lại đúng. Ài... Một chiêu vừa rồi thực sự là muốn xảo có xảo, muốn lực đã có lực.

Chỉ một chiêu nhưng thấy rõ thân thủ của Kha Nam Thiên đáng sợ thế nào. Lã Kì tốc độ đã nhanh, nhưng đối phương còn tấn tốc hơn. Lã Kì đao còn chưa thành, thế còn đang súc, họ Kha đã lao tới, xuất ra một chiêu đánh thẳng vào cổ tay Lã Kì. Nam tử họ Kha này chắc hẳn vô cùng tự tin; đối thủ của mình lao vào, y không những không né tránh, ngược lại còn tự thân lướt tới với tốc độ nhanh hơn. Nhờ vậy, không chỉ né được tầm đao của Lã Kì mà còn có thể xuất thủ phản công... Cũng may Lã Kì còn kịp chủ động lùi lại, nếu không có khi y đã bị lĩnh thêm một chiêu mà trọng thương rồi. Một chiêu đối chiến, ai cũng đã hiểu được, Kha Nam Thiên - chính thị là một quyền thuật cao thủ thực sự!

Lã Kì neho mắt nhìn đối thủ, trong lòng có thêm ba phần kinh ngạc lại thêm một phần lo lắng mơ hồ.

Nam Thiên cười mỉm, đưa tay ra, hướng về Lã Kì làm dấu hiệu hất hất tay đầy thách thức...

Lã Kì lắc cổ, kêu răng rắc, nói lớn:

- Hào! Xem ra lão hồ không tỏ oai bị chó khinh mà. Tiếp chiêu...

Man lực chính là thứ mà y vốn đã có, giờ lại thêm nộ hỏa, Lã Kì xuất đao mạnh càng mạnh hơn. Một bước, y lại xuất một đao. Đao trùng đao, bước tiếp bước...

- Vô ích thôi. Đao của ngươi quá vụng!

Kha Nam Thiên cười lên ha hả.

Y lại xông tới, thân hình gấp xuống, lập tức sát người đối phương, như thể lần nữa đã thành công tự đưa bản thân vào vùng "bất khả thụ thương" từ đao của Lã Kì.

Bập. Bập. Bập. Bập..., liên tiếp những tiếng chặn cản vang lên. Đao của Lã Kì cứ xuất ra đúng một nửa đường thì lập tức lại bị họ Kha xuất chiêu đánh trượt đi. Thủ pháp cầm nã Kha Nam Thiên xuất ra liên mạch tự nhiên, liên miên bất tuyệt lại không thừa thãi, nhanh mà chuẩn, mạnh mà chánh (chính xác). Xiết, chặn, vỗ, đẩy, xoay, ấn... tất cả đều là thủ pháp căn bản của thuật cầm nã, nhưng vào tay họ Kha lại thành vi diệu khó ngờ.

Véo..., sau khi quá (qua lại) hơn hai mươi chiêu, Lã Kì đang vung đao, đột nhiên bật lùi lại. Hai người liền tách ra.

- Sao hả? Biết khó mà lui?

Nam Thiên phui phui hai tay vào nhau, bộ dáng ung dung, hỏi.

Lã Kì neho mắt nói:

- Ngươi quả thực rất mạnh. Toàn bộ hai mươi sáu chiêu của ta, ngươi đều có thể hóa giải được hết. Chỉ là... Ngươi vốn cũng phản công không được!

Phải rồi! Từ đầu tới cuối họ Kha kia chỉ gạt đỡ mà thôi, một chiêu phản đòn cũng không được. Hẳn là đao của Lã Kì quá gấp gáp đi. Chỉ cần lui là, Kha Nam Thiên sẽ ngay lập tức đánh đòn! Sao ta có thể quên cảm giác khi đối đầu với Lã Kì cơ chứ. Chính là một phút rảnh tay cũng không có!, Tiểu Phàm chợt nhận ra hoàn cảnh thực sự của họ Kha...

Kha Nam Thiên nghe Lã Kì nói vậy, chẳng những không tỏ vẻ gì lo lắng, mà ngược lại còn đột nhiên cười lên ha hả. Đoạn, y nói:

- Ấy dà... Ngươi có phải quá tự mãn rồi chăng? Thực nghĩ rằng ta không có lực hoàn thủ?

Lã Kì nhướn mày nói:

- Có lực hoàn thủ, ngươi còn để ta ép thế sao?

- Ồ. Ép?

Kha Nam Thiên làm bộ "tếu tào", hỏi. Y lại tiếp:

- Là ngươi ép ta hay là ta ép ngươi?

Lã Kì cười gằn, nói:

- Có bản lĩnh thì sử ra đi. Chớ nói nhiều...

Xoát... , đang nói, thân y lập tức phóng tới.

Lã Kì vung đao tới họ Kha, đồng thời quát lớn:

- Thất Dao Vong Mạng!

Tới rồi!, Tiểu Phàm hai mắt lóe sáng – cuối cùng Lã Kì cũng dùng tới chiến kỹ này. Lúc trước chính Tiểu Phàm cũng bị bảy đao này của Lã Kì làm cho khốn đốn không thờ nổi.

Nếu nói toàn bộ các chiêu trước của Lã Kì là nhanh - mạnh thì một đao sốc tới này phải nó là điện quang - vũ bão! Ánh đao lóe lên cái chớp mắt, liền chỉ còn cách họ Kha chưa tới một gang tay.

- Xem người giải thế nào?!

Tiếng gầm của Lã Kì vang lên năm phần uy mãnh lại thêm năm phần nộ hỏa, thật không khác gì lão hổ ra uy.

Quả nhiên dùng tới chiến kỹ liền tạo ra khác biệt, đao này Lã Kì chém ra, họ Kha liền rơi vào thế hiểm, không thể như trước cứ vung tay là hóa giải được chiêu thức đối phương.

Nam tử "Đại sư huynh" đột nhiên nói lớn:

- Còn không xuất chân thực lực là nguy hiểm đó.

Đám Tiểu Phàm vừa nghe câu này, lập tức hai mắt tròn lên, trong lòng chợt thất lại một cái.

Àm!, một loạt bụi đất bắn vọt lên – đao của Lã Kì không ngờ chém hụt, liền bổ xuống mặt đất. Nguyên lai Kha Nam Thiên đã kịp ngồi hụp xuống, tránh đi. Nhưng...

Vút, đao thứ hai của Lã Kì đã tới sát đỉnh đầu họ Kha! Hoàn cảnh này thực nhiên giống như Tiểu Phàm lúc trước vậy.

Àm, một màn đất đá khác lại bị thổi tung lên – họ Kha né được đao thứ hai, chỉ là tư thế lúc này của y lại thập phần kì quái. Nói là trên dưới lộn đảo cũng không sai, bởi lẽ y đang... "trồng cây chuối"!

Lã Kì thấy quái lạ, nhưng Thất Dao Vong Mạng đã xuất ra, thế đao đã lập, vốn không thể lùi được. Chiến kỹ này lấy Thế làm "đao", lấy đao tạo Thế, tức mạnh ở cái thế, mà thế lại thành từ đao. Cho nên, Lã Kì dù thấy tình thế có điều bất thường cũng không thể thu đao mà phân tích cho được...

Tiểu Phàm đứng ngoài quan sát rõ được khoảnh khắc họ Kha né đao vừa rồi. Hấn thầm nghĩ: Thì ra là vậy! Thảm nào phần thân trên của tên này lại phát triển mạnh đến thế. Hóa ra thứ hấn giới không phải quyền mà là cước!

Suy nghĩ của Tiểu Phàm hoàn toàn chính xác.

Sát na đao thứ hai của Lã Kì phạt tới, họ Kha đang tại tư thế ngồi liền nằm hấn xuống, có điều tuy nói là nằm, nhưng kì thực cũng không đúng hoàn toàn. Lúc đó, thân hình y tuy có duỗi thẳng ra, nhìn qua thì như là đang nằm úp, nhưng thực chất vẫn còn cách mặt đất ba tấc (khoảng 10 cm). Y làm được như vậy chính là nhờ vào sức của song thủ. Cả thân hình duỗi ra thẳng tung đó hoàn toàn lấy hai tay làm bệ đỡ, cũng tức là nói toàn bộ trọng lượng cơ thể đều chỉ dồn lên hai bàn tay mà thôi. Phải biết rằng, người ta ngồi khoanh chân mà dùng hai tay chống cơ thể lên đã là rất khó rồi, nhưng đây cả cơ thể Kha Nam Thiên còn duỗi ngang song song với mặt đất, dùng hai tay đặt sát hông mà duy trì cơ thể bất động cách mặt đất đúng ba tấc – như thế không chỉ sức mạnh là đủ, mà khả năng giữ thăng bằng cũng phải ghê gớm lắm... Việc ấy quả thực vô pháp mà nghĩ tới!

Lại hỏi tại sao y phải làm thế? Nguyên do chỉ có một, chính là giành cho một chữ "động". Thân hình vừa áp xuống đất, hai tay Kha Nam Thiên vận lực đẩy về trước, thân hình theo lẽ tự nhiên bắn lùi ra sau. Trong lúc bật ngược (hay có lẽ nói lướt ngược thì đúng hơn), cả thân hình y liền cong lại như một con bọ cạp, hai cánh tay vỗ liền mấy cái xuống đất, chớp mắt chuyển thành tư thế như bây giờ: đầu đội đất, chân đạp trời!

Nghe qua thì tư thế có vẻ buồn cười, nhưng thực chất, toàn bộ quá trình đó lại là qui dị mà hiệu dụng vô cùng. Y không chỉ né được đao thứ hai của đối phương, mà đồng thời còn kéo dài được khoảng cách với đối phương, từ đó phần nào cũng làm thế liên hoàn của Lã Kì có đôi chút đoạn đoạn!

Thêm vào nữa, Tiểu Phàm đoán được rằng thứ họ Kha thực sự sở trường không phải quyền pháp mà là cước pháp chính là để ý và suy đoán từ một tràng cảnh này. Phần trên của y to lớn và mạnh mẽ như thế bởi y thường xuyên luyện tập trong tư thế trồng cây chuối này. Chính là lấy tay làm chân mà vẫn vững chãi vô cùng. Hơn nữa, tay so với chân vốn là linh hoạt hơn nhiều, nhờ đó "bộ pháp" (bằng tay) của y tất nhiên linh hoạt hơn cả bộ pháp thông thường. Phần dưới đã linh hoạt, mà phần trên thiếu linh hoạt tất sẽ không hiệu quả. Nếu thực như thế, họ Kha sau khi thoát đao thứ hai thì phải lập tức chuyển về thế đứng bình thường, nhưng y vẫn "chân tay đảo lộn" như cũ. Vậy tức là nói, song thoái mới là vũ khí thực sự của người này! Vậy cũng là nói, động tác né đao quý dị của y không những giúp y thoát hiểm, kéo dài khoảng cách mà còn đưa y vào thủ thế "thực sự". Sự ảo diệu của cái gọi là "nhất tiến hạ tam chiêu" chính là chỗ này! Chữ "động" chính là như thế...

- Guraaa...

Ảo diệu thì ảo diệu nhưng đao thứ tư của Lã Kì vẫn tới cùng tiếng gầm của y.

Tiểu Phàm tuy biết giờ họ Kha giờ mới xuất chân thực lực, nhưng hấn lại không hề mất niềm tin vào Lã Kì. Bởi lẽ, chính hấn cũng đã ném thử bảy đao

đáng sợ này. Cái gì là "vong mạng" thì phải là người từng đứng trước bảy đao này mới hiểu được. "Vong mạng" không chỉ là đoạt mạng của người, mà còn là xuất ra bảy đao này: ta cũng "vong"! Tức là nói kẻ sử chiến kỹ này vốn đã xác định cho mình một chữ "vong" ấy rồi. Thử hỏi trong thiên hạ hạng người nào đáng sợ nhất? Chẳng phải quân tử trí dũng song toàn, kẻ tiểu nhân quỷ kế đa đoan cũng chưa phải, mà đứng đầu là... kẻ điên! Điên tới không cần mạng – hạng người ấy, dũng giả cũng phải chùn chân!

- HẾT CHƯƠNG 58 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Quân hùng loạn đả (3)

Thân hình như đại tượng của Lã Kì lao tới...

Qua ba đao rồi, đao thứ tư này sẽ khác hẳn... Tiểu Phàm trong đầu dường như nhớ lại cảm giác khi đấu với Lã Kì lúc trước.

Đồng tử trong mắt nam tử "đại sư huynh" đột ngột co lại. Y quát vội:

- Nam Thiên. Nguy hiểm!!

Roạt..., ông tay áo của Lã Kì, không khác nào một tờ giấy, nháy mắt rách toạc! Mọi người trong trường liền đó cảm nhận được sát khí đáng sợ vô cùng...

Hai mắt Lã Kì lóe lên một luồng sáng đáng sợ.

Cách, chân y vừa dụng lực nhấn xuống, mặt đá lập tức nứt vỡ.

Kha Nam Thiên tất nhiên cảm nhận được khí thế bộc phát của đối phương. Chỉ Vũ... một tiếng, tiên hạ thủ vi cường, thân ảnh y lóe cái đã chỉ còn cách Lã Kì một bộ (khoảng hơn 1.5 mét). Bóng cước nhoáng lên, hướng thẳng tới thái dương Lã Kì không một chút khoan nhượng.

Tốc cước của Nam Thiên như thiểm điện tới sát thái dương Lã Kì nhưng Lã Kì một chút xê chuyển cũng không có!

Kinh hiểm!

Cực độ kinh hiểm!

Nhưng... đao của Lã Kì vẫn không chút do dự, như trước tấn công tới đối phương.

Một sát na đó, Kha Nam Thiên đã cảm thấy hơi thở lạnh buốt của tử thần phả vào gáy y. Đồng tử y co lại, toàn bộ cơ thể phải rung lên.

Véo..., Kha Nam Thiên đột nhiên như bị ma ám không chút do dự bật lùi lại cả trượng, khiến cho đao thứ tư của Lã Kì chém hụt vào khoảng không.

Tiểu Phàm nhếch mép, trong lòng cười thầm. Cuối cùng cũng cảm nhận thấy rồi sao? Kẻ đáng sợ nhất chính là kẻ sẵn sàng đón nhận cái chết để cùng người về Tây thiên! Cảm giác tử thần bám theo chính là thứ người sẽ phải chịu khi đứng trước Thất Đao Vong Mạng của Lã Kì... Lần này, đao của y còn kinh khủng hơn khi đánh với ta nữa. Hắc hắc... Trận thứ hai, bên ta thắng chắc rồi!

Khuôn mặt họ Kha trắng bệch. Vừa rồi y bật lùi lại không phải là có suy tính gì, mà đó đơn giản chỉ là phản xạ cầu sinh tự nhiên của một sinh vật mà thôi! Y sợ! Y thực sự run rẩy trước sát khí của đối phương!

Y chưa kịp hồi phục tinh thần, một bóng ảnh như núi lại xuất hiện, dường như che lấp ánh mặt trời trên đầu.

Đao thứ năm đã lại đến rồi!!

Kha Nam Thiên nhìn lên chỉ thấy một đôi mắt đỏ ngầu như máu đang tỏa ra sát khí vô hạn và đó là tất cả, không còn gì khác.

Y cảm nhận được một luồng gió mạnh tới từ bên trái... Đó là?, họ Kha ngờ ngác tự hỏi.

- Nam Thiên. Né mau!

Một tiếng quát vang lên, chính là nam tử đại sư huynh.

Kha Nam Thiên giật mình thức tỉnh, không cần nghĩ nhiều, lập tức lăn bò sang trái.

Ầm!, bụi đất tung lên ngay bên cạnh, bắn đầy mặt mũi y, biến mái tóc y thành một màu bụi lem lấm

Crách Crách Crách... , tiếng sân nền đá vụn vỡ liên tiếp vang lên – đao của Lã Kì đang quét trên mặt đá mà đến. Đao của y đi tới đâu đều cày nát một đường tới đó.

Kha Nam Thiên sau pha thoát hiểm vừa rồi, giờ đã lấy lại phần nào tinh thần. Y tức giận gầm lên:

- Muốn liều mạng? Ta liều với ngươi!

Đang nằm trên mặt đất, hai tay y đan lại, đập mạnh xuống, hất bay người lên không trung cả một bộ!

- Bí thuật! Kì Lân Thoái...

Họ Kha hét lớn. Giày của y đột nhiên vỡ nát trong nháy mắt, lộ ra đôi bàn chân với dày đặc hoa văn đỏ lửa kì lạ đang không ngừng vuron ra, biến đổi với tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Hoàng Phi Hiên ngồi trên cao, từ đầu đến cuối vẫn quan sát mọi chuyện trong huấn luyện thao trường. Y làm bầm:

- Ô! Kì Lân Thoái... Dù chỉ là mới luyện ra được một phần đồ văn, nhưng tuổi còn nhỏ... Hẳn là đệ tử hạch nhân của Cổ Thú Môn rồi... Tiểu tử họ Lã kia cũng không đơn giản. Mới chừng đó mà đã có thể phát huy tới ba phần của Thất Đao Vong Mạng. Cũng là nhân tài đây... Ài, rõ ràng trước đó ta đã bảo không được ra tay sát thủ, vậy mà hai tên tiểu tử lại đánh tới mức này. Thật là...

Y lắc đầu ngao ngán nhìn hai người dưới sân.

Đao thứ sáu của Lã Kì vuốt một đường lưỡi liềm từ dưới lên trên, hướng thẳng tới đối phương còn lơ lửng trên không trung.

Cangggg – Kétttt... Âm thanh vừa đinh tai vừa chói chói đột nhiên vang lên cùng tia lửa bắn ra tung tóe.

- Cái gì?

Trưởng Hồng há miệng thật to, thốt lên đầy bất ngờ.

Không chỉ nàng mà đám Tiểu Phàm cũng cùng chung một bộ dạng "không thể nào" như thế.

Đám người bên Cổ Thú Môn thì ngược lại, cả đám đều đồng loạt thở phào ra một hơi, trút bỏ lo lắng trong lòng.

Hai người Lã – Kha dường như bị định thân trong một sát na. Lã Kì hai tay nắm đao chém từ dưới lên. Kha Nam Thiên thì bỏ gót từ trên xuống. Không ngờ chính là lấy chân trần mà đạp với đại đao!

- Cút!

Lã Kì gầm lên một tiếng điên cuồng. Hai tay liền đó bộc phát một sức mạnh khủng bố!

Rầm!, mặt đất dưới chân y đồng thời bị chấn cho nứt vỡ khiến bụi bị hất lên, tỏa ra như sóng xung kích.

Kha Nam Thiên tại gót chân cảm thấy đau đớn lạ thường, tiếp đó là cả thân hình vốn đã không có điểm trụ, liền bị hất văng lên không trung hai trượng có thừa!

Lã Kì từ từ đưa đao lên ngang trán, hai chân xuống tấn mã bộ.

Sụt!

Mặt đất tại chỗ y đột nhiên bị đè ép sụt xuống thêm một tầng!

Lã Kì chậm chậm hướng tầm mắt lên trên...

- Đệ thất đao! Vongggg!

Hét lên một tiếng, thân hình y lập tức phóng thẳng lên như một mũi tên.

- Kê vong là ngươi!

Họ Kha thân thể còn ở trên không tất nhiên biết đây là thời khắc cuối cùng rồi. Y quyết định dốc toàn bộ lực lượng cho một lần này.

Cơ thể y nhanh chóng cuộn lại. Rồi như một con Yo-yo đang theo dây chạy xuống, toàn bộ cơ thể vù vù gia tốc xoay tròn, phóng thẳng xuống.

- Viêm Hỏa Bán Nguyệt!

Cùng đó là tiếng quát hùng hực khí thế khi y thuận thế bỏ một cước. Bàn chân cùng hòa sắc đỏ vắn về ra một đường trắng khuyết đỏ lửa.

Mọi người đều cảm nhận được khí thế khủng bố của một cước này từ tiếng gió rít chói tai khi không khí bị chẻ đôi!

Hai thân ảnh giao nhau trên không trung...

Nhưng, tiếng va chạm đình tại nhức óc trong tưởng tượng của mọi người lại không hề vang lên...

Bập bập..., hai âm thanh chắc nịch đồng thời vang lên!

- Đó là...

Tiểu Phàm lăm bằm.

- Hoàng giáo quan!

Tiểu Phàm nuốt cái ực.

Chỉ thấy trên đó ba bóng người dừng tại không trung, nhưng rõ ràng Hoàng Phi Hiên là người điều khiển cục diện. Y đơn giản dùng hữu thủ nắm lấy cổ chân Kha Nam Thiên, tả thủ thuận tiện kiềm giữ luôn cổ tay Lã Kì. Khí thế vừa rồi của Lã – Kha hai người giờ đã không còn thấy đâu, chỉ còn lại nhàn tênh đại đi vì kinh ngạc...

- Hai tên tiểu tử ngu xuẩn các ngươi muốn chết hả? Ta mà không ra tay thì hai người các ngươi chắc chắn tàn phế rồi!

Hoàng giáo quan lạnh lùng mở lời, trách mắng hai người.

Hai người Lã – Kha dù bị nghe giáo huấn, nhưng một chút phản ứng vẫn không có, chỉ đơn giản ngơ ngác nhìn Hoàng giáo quan...

Tiểu Phàm ở dưới chỉ biết cười khổ trong lòng, Đúng là hâm mộ tới ngơ ngẩn rồi!

Người khác có lẽ không rõ chính xác tình hình lúc đó, nhưng hai người Lã – Kha thì hiểu rõ vô cùng...

Lúc đó, hai người họ đúng là đã không còn lí tới tính mạng bản thân nữa rồi, cho nên một kích cuối ấy là mười hai phần lực lượng của họ chứ không phải chuyện đùa. Một giao kích đó, đúng như Hoàng Phi Hiên nói: một khi giao kích, sợ rằng kẻ chết, kẻ tàn phế! Như thế cũng đủ thấy uy lực của một giao kích này. Thế nhưng... Một chiêu, chỉ một chiêu giản đơn, Hoàng giáo quan đã bá đạo tóm gọn họ. Hai cái hất tay của y đã vừa vặn bấm vào yếu huyệt trên cổ chân Kha Nam Thiên và cổ tay Lã Kì, lập tức chặn đứng chiêu thức của cả hai.

Nhưng đó không phải là điều mà Lã – Kha hai người cảm thấy đáng sợ nhất ở vị giáo quan này. Thứ họ ngưỡng mộ là bá khí mà trong một khoảnh khắc Hoàng giáo quan đã để lộ ra, là thứ đã đập tắt chiến ý cùng sát ý của hai người. Lúc ấy, chỉ một cái liếc mắt, hai người họ lập tức dờ ra, cái gì là chém chém giết giết cũng tan hết! Thứ này có thể khẳng định không phải uy áp chênh lệch tu vi. Nếu uy áp chân khí khiến cơ thể phải chịu đựng áp lực kinh nhân, thì thứ bá khí khi đó của Hoàng giáo quan lại chỉ tác động tới tinh thần, chứ một chút ảnh hưởng tới thân thể cũng không có. Lúc ấy, hai người chỉ có cảm giác muốn thuận phục trước người nam tử này, một chút ý muốn phản kháng đều không hiện hữu. May là, Hoàng Phi Hiên chỉ phát ra bá khí trong nháy mắt, không thì có lẽ hai người Lã – Kha đã phải quỳ xuống, cúi đầu rồi!

Hoàng Phi Hiên tất nhiên nhìn ra biểu tình của hai người kia, y chỉ biết lắc đầu nói:

- Một chút Tinh thần uy áp mà đã thành ra thế này rồi...

Hai người Lã – Kha nghe vậy liền giật mình, ngượng ngịu, hướng ánh mắt qua phía khác.

Hoàng giáo quan lại tiếp:

- Được rồi! Lần đầu ta cảnh cáo! Nếu có lần thứ hai...

Đoạn, mắt y neho lại, quét một lượt.

- Hừ! Đừng hỏi tại sao kẻ đó bị đuổi khỏi nơi này.

Nói xong, không một giây nào nán lại nữa, y chậm rãi hướng về phía thạch môn, rồi đi...

Hai người Lã Kì, Kha Nam Thiên sau khi nhìn thân ảnh Hoàng giáo quan một lúc, mới quay lại, nhìn về phía người kia.

Bốn mắt đối nhau trong phút chốc, rồi không hẹn mà cùng rời khỏi vòng đầu, trở về bên phe mình.

Nam tử "đại sư huynh" thấy tam sư đệ mình quay về cũng không phản đối gì, chỉ nói:

- Lần sau đừng để lưỡng bại câu thương. Chiến thắng quan trọng, nhưng mạng còn quan trọng hơn, rõ chưa?

Họ Kha cũng như những người khác trong nhóm mười hai người, đối với đại sư huynh đều rất cung kính. Y ngoan ngoãn gật đầu, đáp:

- Đệ sẽ ghi nhớ.

- Ủ...

"Đại sư huynh" vỗ vỗ vai Kha Nam Thiên, rồi tiến lên nói:

- Họ Lã kia...

Lã Ki đang nói chuyện với Trường Hồng, nghe có người bên đối phương gọi tên mình, liền quay lại. Y nhú mày, hỏi:

- Có chuyện gì?

"Đại sư huynh" đáp:

- Lúc trước khi người hỏi tên ta, ta có nói: "Để xem người có xứng đáng biết ta hay không?", giờ ta có câu trả lời rồi.

Lã Ki im lặng...

Nam tử kia chợt chấp tay nói:

- Ta họ kếp Hoàng Phủ. Tự là Tiểu... Hân hạnh!

Lã Ki nói:

- Hân hạnh thì không dám. Nhưng cũng rất vui được gặp người!

Hoàng Phủ Tiểu mỉm cười gật đầu đầy hữu hảo, rồi nhanh chóng quay lại chủ đề chính:

- Trận này các người tính thế nào đây?

Tiểu Phàm bước lên nói:

- Coi như hòa đi!

Hoàng Phủ Tiểu gật đầu, đồng thời cũng tiến vào giữa vòng đấu:

- Được. Vậy thì...

Tiểu Phàm cũng bước tới trước mặt đối phương, mỉm cười:

- Ta họ Lâm. Tự Tiểu Phàm...

Hoàng Phủ Tiểu cung tay nói:

- Người đã làm thủ lĩnh, hẳn không tầm thường. Mong là người đừng làm ta thất vọng!

Tiểu Phàm hít vào một hơi, nói:

- Yên tâm. Bài kiểm tra này ta còn muốn qua...

- Vậy được... Đếm tới ba...

Hoàng Phủ Tiểu dường như rất vui mừng, nói:

- Đếm tới ba.

Tiểu Phàm gật đầu.

- Một...

Hoàng Phủ Tiểu đếm một tiếng.

- Hai...

Tiểu Phàm lại đếm một tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Con ông cháu cha

- Ba!!!

Bang... quyền đầu va chạm, âm thanh đồng thời bùng nổ cùng lúc với tiếng hô cuối cùng. Tiểu Phàm và Hoàng Phủ Tiểu xuất thủ.

Nhân mục đối nhau, cơ thể hai người gồng cứng lên.

Bang. Bang. Bang..., liên hoàn âm thanh va chạm vang lên. Chỉ thấy bóng quyền vù vù choán lấy phần không gian giữa hai người.

Xoạt, một quyền vút qua má trái Tiểu Phàm khi hắn vừa nghiêng đầu né tránh. Quyền hóa chương, Tiểu Phàm tung trả một đòn vào huyệt Chấn Thủy của đối phương. Hoàng Phủ Tiểu cũng không chậm, hất ngay một cú trở ra phía trước, cản phá công kích của Tiểu Phàm.

Hai người so đấu trên dưới ba mươi chiêu thì cùng lúc bật tách ra...

Tiểu Phàm nhếch miệng cười, từ từ rút thái đao...

Hoàng Phủ Tiểu cũng chậm rãi đưa tay về phía sau. Không cần y nói nhiều, một người phía Cổ Thú Môn liền tung đến một thanh trường kiếm.

Không ngờ tên này cũng dùng thái tổ trường quyền giống ta... Hơn nữa trình độ cũng không sai biệt..., Tiểu Phàm nghĩ thầm.

Xem ra phải phân định thắng thua bằng binh khí rồi..., Hoàng Phủ Tiểu trong tay đã nắm chắc trường kiếm, chuẩn bị xuất chiêu.

Trên môi hai người đồng thời xuất hiện nụ cười.

Vù vù... hai tiếng, thân ảnh họ như thiểm điện sập lại.

Cang. Cang. Cang..., dày đặc ngân quang va chạm không ngừng tạo ra những âm thanh kim loại va chạm chất chứa.

Hai người càng đánh càng nhanh, càng lúc lực đạo càng mạnh. Nhanh chóng, hai người bắt đầu di chuyển liên tục quanh khoảng sân đấu.

Một kiếm của Hoàng Phủ Tiểu đâm xéo tới, Tiểu Phàm nghiêng người, xuất ra một đao từ dưới hướng lên. Nghe cái đĩnh! – mũi thái đao điểm trúng thân trường kiếm, đánh chệch đi quỹ đạo của nó. Hoàng Phủ Tiểu vừa cảm nhận được một cổ lực đạo truyền vào thân kiếm, rồi tới thẳng hõ khẩu, y lập tức thả lỏng cổ tay, để kiếm thuận theo lực đạo của Tiểu Phàm mà đi chệch lên trên. Chỉ là, kiếm vừa lên, cơ thể y cũng xoắn lại một vòng, dùng kiếm vẽ thành một cung, đưa mũi kiếm nhanh như thiểm điện vòng lại, lần nữa đâm tới trước ngực Tiểu Phàm.

Kể thì lâu, xong tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt...

Tiểu Phàm nhếch mép cười, lại lần nữa dùng thái đao điểm lên thân kiếm đối phương. Trường kiếm Hoàng Phủ Tiểu liền bị hất sang trái. Có điều, lần này khi trường kiếm của Hoàng Phủ Tiểu vừa nghiêng nghiêng chuẩn bị vẽ một đường vòng cung để vòng lại, thì lại nghe... Đĩnh! – Tiểu Phàm đã xuất liên một đao thứ hai, từ phải đâm sang... Hoàng Phủ Tiểu lúc này đã vận lực hướng trái chuẩn bị xoay vòng thì đột ngột cảm thấy luồng lực từ mé phải đánh mạnh vào thân kiếm. Hai luồng lực đạo trái ngược đồng thời tụt về hõ khẩu, lập tức khiến Hoàng Phủ Tiểu cảm thấy tê dại. Lại nghe Đĩnh đĩnh... hai tiếng, lại hai luồng lực đạo trên - dưới dồn vào thân kiếm – tất nhiên đều do Tiểu Phàm sử thái đao mà điểm vào. Cổ tay Hoàng Phủ Tiểu đã hơi run rẩy!

Tiểu Phàm xông tới phía trước hai bước, chuẩn bị xuất liên mấy đao nhằm đánh bay vũ khí đối phương thì đột nhiên mắt thấy trường kiếm trước mắt tự động rơi xuống!

Cái...?, Tiểu Phàm giật mình cái thót, Trúng kẻ rồi!

Hoàng Phủ Tiểu đắc trí hét lớn:

- Kim Cang Chi Thân...

Y xuất một chương về phía trước va chạm với đao của Tiểu Phàm.

Cangggg..., thái đao đang phóng tới của Tiểu Phàm không ngờ bị đánh bật lại khiến thân hình lão đảo thoái lui mấy bước. Hắn kinh hãi tự nhủ: Không ngờ tay không mà trực tiếp đánh bay đao của ta, hơn nữa lực đạo cũng lớn quá. Hõ khẩu ta tê dại luôn rồi...

Hoàng Phủ Tiểu vừa lao tới vừa nói:

- Kim Cang Chi Thân của ta là vô địch. Ngươi phá không nổi đâu.

Tiểu Phàm mỉm cười đáp:

- Thái đao của ta là “vô kiên bất tột”, đâu không lại là cái thân thể bùn đất của ngươi đó.

Hoàng Phủ Tiểu vùng lên ba quyền, nói:

- Thử xem..

Tiểu Phàm đi sau mà tới trước, xuất sáu đao chặn quyền của đối phương. Keng. Keng. Keng. Keng..., đao của Tiểu Phàm chém lên thân thể mình đồng da sắt của Hoàng Phủ Tiểu nhưng một vết ngân trắng cũng chẳng để lại được. Nếu không phải thái đao của Tiểu Phàm là loại thượng hạng, được rèn bằng huyền thiết (thép) thì chỉ sợ đã gãy nát rồi.

Tiểu Phàm im lặng không nói gì, chỉ chú tâm xuất đao, chém lên mọi vị trí trên người đối phương... Dù rằng đã đoán trước Kim Cang Chi Thân của đối phương vô cùng cứng rắn nhưng hắn không ngờ lại cứng tới mức này, một chút gọt là dấu vết giao đấu cũng không lưu lại trên da của Hoàng Phủ Tiểu.

Hoàng Phủ Tiểu càng đánh càng thể hiện là mình đang chiếm thế thượng phong, nói:

- Thế nào? “Vô kiên bất tột” của ngươi đâu rồi..

Tiểu Phàm vẫn im lặng, chỉ lượn qua lượn lại xung quanh đối thủ, liên tục xuất đao tấn công tất cả các bộ phận mà hắn có thể đụng tới trên người Hoàng Phủ Tiểu. Tiểu Phàm lục lại kiến thức mà hắn có về các loại võ công “đao thương bất nhập” mà hắn từng đọc được trong các loại tiểu thuyết trước đây. Bọn này luôn có một yếu huyệt nào đó, không có cái gì là hoàn hảo cả... Asine còn có gót chân của y... Thắng bại bây giờ chỉ có thể quyết định bằng việc ta có thể tìm ra yếu huyệt của y hay không mà thôi..

Vốn Tiểu Phàm chưa từng học qua đồ hình huyết đạo của con người, nhưng trong phần kiến thức mà Phạm Nhất Tiêu truyền thụ cho hắn cùng với Ma Kinh lại kèm theo cả một số kiến thức cơ bản về y học, cho nên huyết vị cơ thể người, hắn cơ bản có thể nhận biết toàn bộ. Chỉ là đi từ lý thuyết tới thực tiễn là cả một quá trình, cho nên việc nhận biết huyết đạo là một chuyện, việc điểm trúng huyết đạo đó lại là vấn đề khác. Đặc biệt là trong tình cảnh chiến đấu như bây giờ, việc nhất kích điểm trúng khó lại thêm khó.

Hoàng Phủ Tiểu liên tục xuất quyền, nhưng đều bị Tiểu Phàm né được hết... Thành ra cục diện hiện tại có chút khôi hài: một người thì liên tục xuất quyền nhưng không trúng được cái nào, còn một người thì liên tục né tránh đồng thời lại liên lạc xuất đao tấn công nhưng một chút vết tích trên người đối thủ cũng để lại không được.

Tiểu Phàm đánh thêm độ ba mươi chiêu nữa, trong lòng bắt đầu sốt ruột, Mẹ nó. Đúng là muỗi đốt inox. Huyết đạo trên người hắn mười phần ta điểm tới chín rồi, vậy mà... Không lẽ vận khí ta kém tới vậy?

Hoàng Phủ Tiểu cũng không thoải mái gì... Vốn y không coi trọng tốc độ của Tiểu Phàm, y cho rằng tốc độ hai người cũng chỉ ngang nhau mà thôi, cùng lắm đối phương chỉ hơn một chút. Nhưng nào ngờ, hiện giờ rõ ràng, tốc độ đối phương, hắn theo không kịp khiến cho hắn một kích cũng đánh không trúng. Sức mạnh bạo hắn thì làm cái gì? Ngươi đánh đâu có trúng người ta!

Hai người cứ giằng co như thế thêm năm mươi chiêu nữa thì đột ngột xảy ra chuyện.. Nhóm bảy người mà nhóm Tiểu Phàm đặc biệt chú ý từ đầu khảo nghiệm tới giờ, cuối cùng đã có động thái. Mà, động thái là hướng tới khoảng sân đấu ở đây!!!

Bảy người kia, ai cũng sử dụng đao, đại đao đeo sau lưng có, trường đao nắm trong tay có, đoản đao dắt hông cũng có,... Mỗi người một dáng vẻ, nhưng đều đang chậm rãi tiến tới phía bên này.

Hai người Tiểu Phàm – Hoàng Phủ Tiểu đang mải giao đấu nên không có nhận ra, nhưng những người còn lại đều đã nhận ra hành động của nhóm người kia.

Trưởng Hồng nói lớn:

- Hai người dừng tay đi. Chúng ta có khách kìa.

Tiểu Phàm – Hoàng Phủ Tiểu nghe thế tuy động tác không ngừng nhưng đều thoáng liếc một cái..

Đến rồi..., Tiểu Phàm và Hoàng Phủ Tiểu khẽ lăm nhăm trong miệng.

Qua loa thêm mười chiêu nữa, hai người không hẹn mà cùng lui ra, trở về phía của mình. Không cần nhiều lời, cả hai đều rõ bây giờ không phải là lúc thích hợp để tiếp tục so tài cao thấp.

Nhóm bảy người tiến tới, đi đầu là một thanh niên tóc vàng nâu, diện mạo tuy không phải tuấn tú nhưng cũng có thể coi là dễ nhìn. Nếu Hoàng Phủ Tiểu là lạnh lùng nam tử, thì người đang tới kia là kiều ngạo chi nhân. Từ ánh mắt khinh thị tới phong thái tự tin quá đáng đều cho người đối diện cảm giác đó.

Bảy người đi tới đâu, mọi người xung quanh đều biết khó mà lui, thành ra bảy người cứ một đường thẳng mà tới chỗ nhóm Tiểu Phàm và Cổ Thú Môn..

Cuối cùng ba liên minh mạnh nhất trong cuộc khảo nghiệm này cũng chính thức giáp mặt.

Nam tử kiêu ngạo mở lời:

- Mấy người các ngươi còn không mau giao...

Vù..., lòi y còn chưa dứt đột nhiên một luồng sang bạc từ trong đám đông bay vút ra, phóng thẳng tới nam tử kiêu ngạo.

- Hồn lảo.

Một tiếng quát giận dữ vang lên. Một người nam tử nghiêm nghị đứng bên cạnh kiêu ngạo nam tử gầm lên, đồng thời tay phải rút đao bên hông, chém ra một đường. Nghe cái Keng, phi đao của Trường Hồng bị nam tử nghiêm nghị hất văng đi.

Kiêu ngạo nam tử nhú mày, sau đó không nói gì nữa chỉ chăm chú nhìn nữ tử vừa phóng phi đao: Lý Trường Hồng.

Nam tử nghiêm nghị xem chừng là hộ vệ của kiêu ngạo nam tử, nhanh chóng nhặt phi đao của Trường Hồng, hai tay dâng lên chủ tử của y.

- Thiếu chủ...

Kiêu ngạo nam tử đưa tay nắm lấy phi đao, xem xét một hồi, rồi nói:

- Hóa ra là truyền nhân của Lý Thám Hoa!!!

(Ba đời nhà Tiểu Lý Phi Đao - Lý Tầm Hoan bên cạnh thân phận là cao thủ phi đao, thì đều là nho sinh đã từng ghi danh bảng vàng, nhưng chỉ thi đậu Thám Hoa mà thôi. Đến Lý Tầm Hoan cũng chỉ đậu Thám Hoa, cho nên nhiều người đều gọi ông là Lý Thám Hoa)

Hầu hết mọi người nghe thấy câu này đều ngạc nhiên.

Riêng Tiểu Phàm liền càng khẳng định hơn suy nghĩ ban đầu của mình: Lý Trường Hồng này chính là truyền nhân của huyền thoại võ lâm trong tiểu thuyết – Đa tình kiếm khách vô tình kiếm – Lý Tầm Hoan.

Còn lại những người bên Quan Lã Kì vì vốn đã biết về thân phận của Trường Hồng nên không mấy ngạc nhiên...

Nhưng những người khác, cả bên phe Tiểu Phàm và bên Cổ Thủ Môn đều ngạc nhiên. Họ tất nhiên biết Tiểu Lý Phi Đao là ai, nhưng chỉ là không ngờ cô gái kia lại là hậu truyền nhân của ông ấy mà thôi... Lý Tầm Hoan là ai chứ? Lý gia là gia tộc thế nào? Cơ sở vật chất nhà họ thiếu sao? Truyền nhân của phi đao đệ nhất tộc phải tự ra ngoài luyện tập thế này ư? Tiền lệ chưa từng nghe nói nha!

Cho nên việc Trường Hồng là truyền nhân của Tiểu Lý Phi Đao đúng là không ai ngờ đến...

Trường Hồng ban đầu còn xung động, nhưng thấy đối phương tự tin nói ra thân phận của mình như vậy, nàng cũng phải nhú mày. Hơn nữa đối phương lại có thể chỉ nhìn vào phi đao mà nhận ra, vậy thì một là hấn kiến văn quảng bác, hai là kẻ này rất thông thuộc các thế lực trong tu chân giới cũng tức là nói thế lực phía sau hấn cũng không phải dạng vừa. Mà trong cách gọi "Lý Thám Hoa" - ngoại công của nàng, nàng cảm thấy cái gì đó rất lạ, giống như là... thượng cấp xưng hô với hạ cấp vậy!

Một nam tử khác bên phía nhóm bảy người, đứng bên phải kiêu ngạo nam tử, nói:

- Thiếu chủ, dù gì Lý Thám Hoa cũng có thể được coi là mệnh quan triều đình, hơn nữa thế lực Lý gia cũng đáng lưu tâm trong tu chân giới, chúng ta không nên đụng tới truyền nhân của ông ấy...

Kiêu ngạo nam tử suy nghĩ giây lát, rồi gật nhẹ đầu. Hấn tiện tay ném trả cây phi đao về phía Trường Hồng, rồi nói luôn:

- Một là giao bảy cái huy hiệu thật ra đây. Hai là ta khiến các ngươi bất tỉnh hết!

Mọi người đều tròn tròn mắt, trầm nghĩ: Tên này thật quá ngang tàng rồi.

Tiểu Phàm vừa rồi đánh với Hoàng Phủ Tiểu, trong lòng đã tích ba phần nộ hỏa, giờ lại gặp cái tên ngựa mất này, thật làm hấn muốn điên lên. Hấn đang định ra, đối đáp với tên kia vài câu, thì đã thấy một bóng người nhanh chóng tiến lên phía trước, không ai khác chính là Trường Hồng.

Nàng ta đã cất thanh phi đao đi, nói:

- Hừ... loại vương tử như ngươi ăn nói cho cẩn thận!

Là người của triều đình, Tiểu Phàm cũng giật mình nhận ra. Để ý một chút, hấn liền tự cười mình Uổng công ta đọc bao nhiêu tiểu thuyết, rõ ràng như vậy mà nhận không ra. Đối phương hống hách một đường, lại có tùy tùng tháp theo, y phục lại là loại vải chất lượng cực cao, hơn nữa chỉ nhìn cái là biết thân phận của Trường Hồng. Còn cả cách ăn nói của hấn, cách xưng hô của đám tùy tùng nữa... Chà chà, không phải vương tử thì cũng là con nhà quan lại trong triều đình rồi.

Nam tử kiều ngạo cũng không tỏ ra ngạc nhiên bất ngờ, y nói:

- Đã biết thân phận của ta mà còn hỗn láo...

Trường Hồng cười, nói:

- Hừ... cái gì mà “Lý Tham Hoa cũng có thể được coi là mệnh quan triều đình”, ngoại công ta ghét nhất là có kẻ dám coi ông cùng một rước với bọn cầu nô tài đó. Năm đó, người tham gia thi chẳng qua là vì ngoại tổ ta tạo sức ép mà thôi. Vương tử thì sao? Chẳng qua chỉ là dựa vào đám nô tài bên cạnh mà hồng hách thôi... Chà là cái thá gì cả!

Nam tử kiều ngạo hơi thở đã dồn dập, trong mắt thấy rõ lửa giận đã lên tới đầu. Y đang định quát mắng một trận, thì Trường Hồng đã ngắt lời:

- Thấy không? Ta nói đâu có sai. Ngươi một chút bản lĩnh cũng không có. Chưa gì đã mất bình tĩnh rồi. Tu dưỡng tinh thần thật kém quá... kém quá...

Nam tử kiều ngạo giận tới nghẹn lời, chỉ biết nói ra một chữ:

- Ngươi...

Trường Hồng càng đắc chí, nói:

- Ngươi ngươi cái gì? Nam tử hán ăn nói cũng không ra hồn...

Đoạn, nàng tiến lại gần chỗ Tiểu Phàm, tiếp:

- Xem đệ đệ của ta đây nè... Khỏi ngô tuấn tú, võ nghệ cao cường, lại có cơ trí hơn người, ăn nói lưu loát... chà chà, người như thế mới gọi là nam tử chứ ha? Phải không Tiểu Phàm?

Vừa nói nàng ta vừa vổ vổ vai Tiểu Phàm, mặt cười như hoa...

Tiểu Phàm vốn cũng đã định “xuất khẩu”, giờ có cơ hội, sao có thể bỏ qua. Hắn hơi cúi người, chấp tay nói:

- Tiểu tỷ tỷ quá lời rồi. Đệ chỉ là thảo dân bình thường. Mặt mũi cũng chỉ là nhìn được mà thôi. Võ công thì... ôi thôi chỉ là nhỏ bé không đáng nhắc tới...

Trường Hồng lại nói:

- Ngươi xem... đệ đệ ta còn rất khiêm tốn nữa kìa... nam nhi a... đúng là nam nhi a...

Tiểu Phàm lại vội lắc đầu, nói:

- Tiểu tỷ quá khen, quá khen rồi...

Hai người kẻ tung người hứng, đúng là càng nói càng khiến người ta bực mình, rõ ràng là không coi nam tử kiều ngạo kia ra gì...

Tiểu Phàm đột nhiên giơ một ngón trỏ lên, làm bộ nghiêm trọng nói:

- Nhưng mà...

Trường Hồng ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Nhưng mà làm sao?

Tiểu Phàm tâm đắc nói:

- Nhưng mà...

Hắn nhìn thẳng về phía kiều ngạo nam tử, nói:

- Đệ vẫn còn hơn vạn lần cầu tử thói tha a...

Hắn lại quay lại phía Trường Hồng làm bộ như vừa ngộ ra điều một điều rất quan trọng, nói liền:

- Ấy, mà khoan... không phải cầu tử thói tha... mà là phân của cầu tử a!!!

- Cầm miệng lại cho ta!

Nam tử kiều ngạo chịu không nổi, gầm lên.

Hắn lập tức hất tay, quát:

- Quét sạch bọn chúng đi!

Sáu người phía sau vương tử rút vũ khí, chuẩn bị lao lên...

Tiểu Phàm đột nhiên cất tiếng ngăn cản:

- Khoan...

Vương tử nhú mày, hất tay ra hiệu cản mấy người phía sau.

Tiểu Phàm nói:

- Hẳn là ngươi rất muốn xử lý chúng ta, nhưng ngươi muốn chúng ta tâm phục khẩu phục hay là muốn dùng cường lực để áp chế bọn ta? Nếu không muốn lần sau ngươi ta gặp ngươi lại nói mấy chữ “cầu vương tử” thì...

Vương tử nheo mắt...

Tiểu Phàm tiếp:

-...Thì một đầu một với ta.

Người cận vệ bên cạnh vương tử cảnh giác nói nhỏ:

- Thiếu chủ, cẩn thận. Tên tiểu tử này nhìn có vẻ rất xảo trá...

Vương tử trừng mắt, nói:

- Ý ngươi nói ta đánh không lại hắn?

Người cận vệ vội vã cúi người nói:

- Thuộc hạ không dám...

Vương tử hừ lạnh một tiếng, không nghĩ nhiều, nhìn Tiểu Phàm nói:

- Hừ... Được. Nếu ngươi đã muốn như thế thì bản thiếu gia sẽ chiều ngươi. Nhưng mà hãy thêm một điều kiện nữa đi.

- Hừ?

Tiểu Phàm nhếch miệng, hỏi:

- Kê nào thua phải gọi người thắng ba tiếng “Gia gia”. Sau này gặp lại, một là phải cúi đầu chào “Gia gia hảo”, nếu không thì phải tìm đường khác mà đi... Thế nào? Dám không?

Vương tử nham hiểm hướng ánh mắt thách thức về phía Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm làm bộ suy nghĩ, rồi nói luôn:

- Chỉ sợ ngươi không dám thôi.

- Hào...

Vương tử cười gằn, đưa tay ra, nói:

- Đao...

Một người đứng phía sau y nhanh chóng tháo một cái hộp bọc trong vải vàng xuống, rồi lấy từ trong ra một thanh đao. Đao này hẳn là một hảo đao, bởi ngay từ vỏ đao người ta đã thấy được những nét khắc của chế tác cao thủ. Trên vỏ đao bằng gỗ Cối Y thép vàng thoang thoảng mùi hương, chạm khắc hình một con sư tử đang trợn mắt nhe nanh, thần thái uy mãnh vô cùng. Đao bản là hình hoa Thương Lan năm cánh – biểu tượng của hoàng thất Thương Lan Quốc. Chỉ cần nhìn phần đao bản này là biết vật này chắc chắn là đồ của cửa hoàng tộc. Người cận vệ hai tay dâng đao lên. Vương tử một tay nắm chặt đao, bộ dáng oai phong, rảo bước vào giữa sân đấu.

Tiểu Phàm cũng nhanh chóng tiến vào vòng đấu. Trong đầu hắn quay cuồng mấy luồng ý nghĩ khác nhau. Liệu có nên đánh thắng hay không? Đầu sao hắn cũng là vương tử, trước mặt mọi người hạ nhục hắn chỉ sợ gây thù chuốc oán. Sau này ra khỏi vô định chi địa rồi, e bị trả thù cũng nên... Nhưng mà, không đánh cũng không được. Nếu để hắn yên ta cũng không chịu được.

- Ngươi xong rồi chứ?

Vương tử hất cằm hỏi.

Tiểu Phàm dứt khỏi dòng suy nghĩ, thầm quyết định Kệ đi. Mẹ nó, vương tử thì vương tử, chẳng qua là con ông cháu cha mà thôi. Ta cũng là con của bố mẹ ta chứ chẳng đùa...

- Ta xong rồi... Đếm đến ba.

Hai người cùng đếm...

Một...

Hai...

Ba!

Tiếng hô vừa dứt Tiểu Phàm không do dự hất tay một cái về phía trước, đồng thời hô lớn:

- Tiếp chiêu!

- Có ám khí...

Một người cận vệ vội vã hô lớn.

Vương tử phản ứng cực nhanh, y lùi nhanh một bước, bảo đao như điện rời vỏ. Một mảng sáng lóa bùng lên.

Quả nhiên là hàng của triều đình, vừa rời vỏ đã lóa cả mắt rồi... Tiểu Phàm trong lòng thầm gật gù.

- Ê. Né cái gì? Cầu tử mà cũng né phân sao?

Tiểu Phàm cười cười hét lớn.

- Cái gì?

Vương tử hạ đao, trông mắt mở lớn. Nguyên lai Tiểu Phàm làm động tác giả, mục đích của hắn chỉ là muốn xem bảo đao kia thế nào mà thôi.

- Chết đi.

Vương tử vừa quát vừa lao tới.

Tiểu Phàm cũng tiến tới nghênh tiếp.

Vương tử thân thủ cũng không tệ, vừa giáp mặt liền xuất ngay một đao khá nhanh. Nhưng Tiểu Phàm đơn giản né đi, sau đó cũng phóng một đao phản kích hướng tới cổ tay đối phương. Nào ngờ vương tử lách nhẹ cổ tay, hoàn hảo tránh được đao của Tiểu Phàm! Y lại bạt một đao không nhanh không chậm...

Tiểu Phàm giật mình tự hỏi: Là may mắn hay là...

Thấy đao của đối phương đã tới gần, hắn điểm một đao lên thân đao của vương tử. Nghe cái đing... trong trẻo, đao của vương tử bị hất văng ra.

Cái quái...? Tiểu Phàm vừa phá một đao của đối phương liền giật mình trong khoảnh khắc. Vừa rồi, rõ ràng đao của hắn đã bị đao của vương tử kia hút lấy! Dù là vẫn thành công phá chiêu nhưng quỹ đạo dự tính ban đầu đã bị ảnh hưởng đôi chút. Điều này cực kì nguy hiểm, bởi lẽ như vậy hắn sẽ không thể dự đoán chiêu thức một cách chính xác được nữa...

Vương tử dường như cũng nhận ra biểu tình của Tiểu Phàm, y chỉ nhếch mép cười đầy khinh thị.

Tiểu Phàm hít sâu một hơi, hắn bắt đầu nghiêm túc hơn. Hắn biết bản thân đã coi thường đối phương rồi. Hơn nữa, bây giờ hắn không hề cho rằng một cái lách tay giản đơn vừa rồi của vương tử là sự ngẫu nhiên nữa. Hắn chút nữa đã quên mất đây là đâu. Vô Định Chi Địa này không chấp nhận kẻ yếu ra nhập!

- Hết Chương 60 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Binh bất yểm trá

Tiểu Phàm chấn chỉnh lại tâm lý, cảnh giác xuất ra một đao thăm dò. Vương tử liền vung một đao có phần vụng về gạt đi đòn tấn công của Tiểu Phàm.

Lại nữa..., Tiểu Phàm khẳng định cảm giác của mình. Con mẹ nó nữa! Rõ ràng là đao của hắn có từ tính!

Tiểu Phàm xuất ra hai chiêu nữa, vừa suy nghĩ cách đối phó với vũ khí của tên vương tử. Đột nhiên trong đầu hắn lóe lên một ý tưởng.

Hai bên đang giao thủ khá chậm, Tiểu Phàm đột ngột đẩy nhanh nhịp độ xuất chiêu. Nhưng, mục tiêu của hắn không phải là tên vương tử kia, mà là... đao của y!

Tiểu Phàm cứ nhắm thanh đao của đối phương mà xuất chiêu. Chỉ nghe những tiếng Cang. Cang. Cang. Cang rồi Đinh. Đinh. Đinh. Đinh liên tục. Hắn càng đánh càng hăng, dường như thanh đao kia có thâm thù đại hận với hắn không bằng.

Vương tử bắt đầu cảm thấy hồ khẩu xuất hiện dấu hiệu đau nhức. Y lập tức lui về phía sau. Nào ngờ Tiểu Phàm không tha, vương tử lùi một bước, Tiểu Phàm tiến một bước. Hắn cứ xuất đao nhắm vào vũ khí của đối thủ.

- Thế nào? Còn nắm được đao nữa không?

Tiểu Phàm há hê nhìn đối phương thoái lui.

- Ngươi tưởng ngươi đang chiếm thế thượng phong sao?

Vương tử chậm rãi nở nụ cười nham hiểm, hỏi lại.

Tiểu Phàm tự nhiên thấy ớn lạnh.

Vương tử hét lớn, hai tay hợp lại nắm lấy bảo đao, vung một chiêu, nghe Vút một tiếng, tốc độ không ngờ đột nhiên tăng vọt.

Tiểu Phàm phản ứng cực nhanh, ngựa người né tránh. Nào ngờ đột nhiên cảm thấy một luồng lực nhắm tới thái đao trong tay mà kéo đi. Mắt liếc xuống, trong lòng hắn chỉ biết chửi thề cái vũ khí quái đản của đối phương. Nguyên lai, tên vương tử chỉ làm động tác giả, thứ hắn thực sự nhắm đến là thái đao của Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm rút đao lại, nhưng tên vương tử cũng giống như hắn lúc trước, nhất quyết không chịu tha, cứ một mực dí sát hai thanh đao với nhau.

Thủ pháp cầm nắm...muốn tước đao của ta? Tiểu Phàm tức giận. Hắn cứ thu đao, đối phương lại tiến đao tới. Hắn tiến đao, đối phương lại thu đao. Hai thanh đao cứ dính sát vào nhau, không sao xuất lực cho được.

Lúc này Tiểu Phàm đã hiểu đối phương rõ ràng từ đầu coi thường mình. Tên Vương tử này vốn không xuất toàn lực, chỉ đang bỡn cợt hắn mà thôi. Với lại đao pháp của hắn không hề vụng về như tưởng tượng ban đầu, mà thực chất còn rất lợi hại nữa là đằng khác.

Một chiêu khóa đao này, Tiểu Phàm đã lâm vào thế bị động. Hắn bực tức xuất một một cước nhằm kéo dần khoảng cách. Bặc, Vương tử tất nhiên không thể để hắn dễ dàng phá vỡ thế cục. Y vung hữu thoái lên, vừa vặn chặn đứng một cước của Tiểu Phàm. Tiểu Phàm lại quét một cước xuống dưới, Vương tử như đoán trước, nhanh nhẹn thu chân. Sau y lại trả một gối về phía hạ bàn của Tiểu Phàm... Hai người cứ giằng co như thế độ hơn hai mươi chiêu, Vương tử đột nhiên hất mạnh đao, kéo dần khoảng cách với Tiểu Phàm.

Chuyện quái..., Tiểu Phàm còn đang bất ngờ, chỉ nghe...

- Địa Lô Phục!

(Một quả trong lục thập tứ quả của Phục Hy, mang nghĩa là quay lại, hồi lại, tráo đổi lại. Cũng mang nghĩa là người quân tử trở lại, kẻ tiểu nhân đã suy cùng)

Giọng Vương tử vang lên đầy kiêu ngạo.

Xẹt xẹt..., mọi người nghe thấy mấy tiếng như điện chập, rồi một quang sáng chói, lấy Tiểu Phàm làm trung tâm bùng nổ, khiến ai nấy đều phải nheo mắt lại.

Vương tử một tay vừa che mắt, vừa cười lớn:

- Mùi vị bị sét đánh thế nào? Ha ha ha...

Quang hoa mờ dần đi, mọi người lấy lại thị lực.

Trên sân đấu xuất hiện một đồ hình ngôi sao năm cánh từ tro đen, có thể nhìn rõ là do vết cháy xém mà thành. Đinh ngôi sao là năm cây kim nhỏ ghim thẳng xuống đất. Hắn là trong lúc chiến đấu, Vương tử đã lên xuất thủ bố ra năm cây kim này.

- Hào thủ pháp... khụ.

Thân ảnh Tiểu Phàm dần hiện ra sau làn khói xám cùng giọng nói run run.

Vương tử nhú mày, nói:

- Không ngờ ngươi cũng chịu đòn khá lắm.

Trưởng Hồng quay sang hỏi Lã Kì:

- Nè, ngươi nói mấy cái kim châm kia là gì?

Lã Kì đáp gọn:

- Là Bó Trần Châm.

(Châm dùng để bày trận pháp)

...

Tiểu Phàm gắng gượng đứng dậy, nhưng chỉ nửa quỳ nửa đứng mà thôi. Chỉ cần nhìn quần áo cháy xém cũng đủ biết lần này hắn lãnh đủ. Con mẹ ngươi... tên gian xảo!, Tiểu Phàm lâm bầm chửi trong đầu.

- Còn muốn đấu tiếp hay thôi?

Vương tử nhếch mép hỏi.

Tiểu Phàm nhổ một bãi nước miếng nghe cái Toẹt, rồi chật vật nói:

- Thứ này nhằm nhò gì. Đấu tiếp.

Vương tử nhìn Tiểu Phàm bằng nửa con mắt, rồi cũng không nói nhiều, trực tiếp tiến về phía hắn.

Chết tiệt... Hắn đến luôn. Thế này đấu sao lại đây... Tiểu Phàm nhìn thấy đối phương bước tới, trong lòng liền lo lắng. Hắn đột nhiên nghĩ ra một kế, nói luôn:

- Hoàng Phủ Tiểu. Ngươi còn không vào? Không lẽ chờ y xử ngươi sao?

Hoàng Phủ Tiểu cười nói:

- Lâm Tiểu Phàm, đừng có mong ta tham gia vào vũng nước đục này.

Tiểu Phàm cười nói:

- Ngươi có biết làm tính không đó? Bên hắn có bảy người, mà số huy hiệu thật của bên ta ngươi cũng biết rồi đấy...

Hoàng Phủ Tiểu giật mình, lập tức nhận ra vấn đề. Tiểu Phàm nói không sai, nhóm Vương tử cần bảy huy hiệu thật mà nhóm Tiểu Phàm chỉ có năm cái thôi. Làm một cái suy luận đơn giản cũng biết sau khi xử lý nhóm Tiểu Phàm xong, chắc chắn bên Cô Thú Môn sẽ là mục tiêu kế tiếp. Hoàng Phủ Tiểu cần rằng suy nghĩ. Hắn khẽ liếc Tiểu Phàm rồi lại liếc Vương tử. Sau lại nhìn lực lượng hai bên..

Lúc này Vương tử chỉ còn cách Tiểu Phàm 2 trượng. Điều bộ hắn vẫn không thay đổi, xem chừng không hề để tâm những lời lôi kéo của Tiểu Phàm với Hoàng Phủ Tiểu.

Tiểu Phàm quát lớn:

- Hoàng Phủ Tiểu, ngươi còn do dự thì không kịp nữa đâu.

Vương tử còn cách Tiểu Phàm một trượng.

- Tên vô dụng.

Tiểu Phàm chửi một tiếng, rồi vận toàn bộ Thần Ma Lực còn lại trong thân thể, sẵn sàng đối chiến lần nữa với tên Vương tử.

Vương tử dừng lại, nói:

- Ngươi có đầu hàng hay không?

Tiểu Phàm chỉ cười khinh khỉnh, không đáp.

- Hào.

Vương tử gần giọng. Nói đoạn, y đã xuất ra một đao.

Kengggg!, âm thanh kim loại va chạm vang lên.

- Vương tử. Các ngươi bỏ cuộc đi. Kim Cang Chi Thân của ta, ngươi phá không nổi.

Một giọng nói vang lên.

Tiểu Phàm thở hắt ra một hơi, Cuối cùng cũng chịu ra tay...

Tất nhiên người vừa chặn Vương tử chính là Hoàng Phủ Tiểu. Lúc này y đã xuất ra chân bản lĩnh, tự nhiên là không hề dám coi thường đối thủ.

Vương tử hừ lạnh, hỏi:

- Ngươi muốn chết sớm hơn?

Hoàng Phủ Tiểu lắc đầu, nói:

- Ngươi nói sai rồi. Ta chính là muốn sống mới làm vậy.

Vương tử nheo mắt nhìn Tiểu Phàm, hỏi:

- Không phải ngươi nói một đầu một với ta?

Tiểu Phàm hơi ngượng ngịu, nhưng mặt không đổi sắc, thản nhiên đáp:

- Bình bất yểm trá!

Vương tử cười lớn:

- Ha ha ha... hay cho một câu bình bất yểm trá.

Mặt y đột nhiên chuyển thành dữ tợn, đột nhiên bật lui về sau vài bước, đồng thời hất tay, lạnh lùng nói một chữ “Lên”.

Vù vù vù..., sáu thuộc hạ phía sau y nhanh như thiểm điện lao lên, trực tiếp tấn công Tiểu Phàm và Hoàng Phủ Tiểu.

Đột nhiên sáu đạo quang mang bắn nhanh tới sáu tên cận vệ. Cang cang cang... với thân thủ sáu tên này, dĩ nhiên có thể gạt đỡ.

Trường Hồng và Trương Ngạn chậm rãi bước ra. Trên tay Trường Hồng lại cầm sẵn hai thanh phi đao, còn bốn mũi tên thẳng tắp đã gài sẵn trên cung của Trương Ngạn...

Toàn bộ nhóm người bên Tiểu Phàm và Cổ Thú Môn đồng loạt tiến tới bảo vệ xung quanh hai người thủ lĩnh của họ.

Tiểu Phàm được Lã Ki đỡ đứng dậy, cười nói:

- Xem ra quân số bên ta áp đảo hoàn toàn rồi.

Sáu tên cận vệ thấy khó, chậm rãi lùi lại.

Vương tử thở ra một hơi dường như đầy khí lạnh. Y nói:

- Các ngươi cũng khá lắm. Nếu không phải nơi này cấm hạ sát thủ thì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của các ngươi rồi.

Trường Hồng mĩa mai:

- Chà chà... lại ba hoa khoác lác. Có giỏi thì ra tay đoạt huy hiệu xem nào...

Vương tử mắt nổi lửa, nhìn chòng chọc vào Trường Hồng. Cuối cùng y cũng chỉ đành quay đi, ra hiệu rút lui với đám thủ hạ, rồi nhanh chóng rời khỏi. Trước khi khuất dạng, y còn bực tức nói lại:

- Chuyện này chưa xong đâu...

...

Đám người nhìn nhau cảnh giác, không hẹn mà cùng lui về hai bên.

Hoàng Phủ Tiểu nhìn Tiểu Phàm, nói:

- Giờ tới chuyện của chúng ta. Theo ta thấy chiến đấu lực của ngươi cũng cạn rồi...

Tiểu Phàm thở dài, đáp:

- Không sai. Nhưng ta không thể giao huy hiệu cho ngươi được.

Hoàng Phủ Tiểu cười:

- Ngươi muốn nuốt lời?

Tiểu Phàm lắc đầu:

- Vốn trận đấu của ta và ngươi là bất phân thắng bại. Không thể coi là nuốt lời được.

Hoàng Phủ Tiểu chửi thầm Tên gian xảo, nhưng mặt vẫn lạnh như tiền, nói:

- Xem ra quân chiến vẫn là không tránh khỏi rồi.

Tiểu Phàm cười cười, nói:

- Không cần thiết!

Hoàng Phủ Tiểu nhú mày. Đột nhiên như nhận ra vấn đề, y quay về phía sau. Đội ngũ mười hai người của hắn thiếu một người!

Tiểu Phàm cất tiếng:

- Không cần tìm, hắn ở đây!

Phía sau Tiểu Phàm một người bị áp giải ra. Không ai khác chính là Kha Nam Thiên – tam sự đệ của Hoàng Phủ Tiểu. Bên cạnh y là Tôn Kinh đang kiểm chặt, phía sau thì có Trường Hồng và Trương Ngạn áp trận. Kha Nam Thiên đang bị nhét một miếng vải vào miệng, chỉ không ngừng kêu ư ử, không tài nào gào thét được. Nhưng chỉ cần ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ nhóm Tiểu Phàm đã bị y hạ sát đến mấy chục lần chứ chả chơi.

- Ngươi... tên tiểu nhân. Mau thả tam sự đệ của ta ra.

Hoàng Phủ Tiểu tức giận quát âm lên.

Tiểu Phàm lắc đầu, nói:

- Chúng ta còn muốn năm huy hiệu kia, ngươi nói xem ta có thể thả y hay không?

Thì ra toàn bộ chuyện này đều đã được Tiểu Phàm dàn dựng sẵn. Ngay khi hắn mở lời dẫn dụ Hoàng Phủ Tiểu giúp mình đối kháng lại Vương tử, hắn đã tính tới cả bước này. Thời điểm mà người của hai bên tràn tới, tạm thời tạo thành liên minh kháng lại Vương tử, Tiểu Phàm đã tranh thủ lúc Lã Kỳ tiến đến bên mình, làm bộ cần hắn diu đỡ, mà truyền lại kế hoạch này. Mọi người đều không cảnh giác, Tôn Kinh, Trường Hồng và Trương Ngạn đã cùng nhau đứng xung quanh Kha Nam Thiên. Sau đó, chờ thời điểm thích hợp, họ lập tức đánh ngất và bắt lấy y. Nếu là lúc bình thường, họ chắc chắn không thể thành công, nhưng Kha Nam Thiên sau trận đánh với Lã Kỳ đã tổn hao nguyên khí rất nhiều, thậm chí là suy kiệt do sử dụng bí Kĩ. Tiểu Phàm đã nghĩ tới vấn đề này cho nên mới dám cử người bắt y... Tất cả cuối cùng dẫn tới tình cảnh hiện tại.

Tiểu Phàm lại nói tiếp:

- Bây giờ ngươi muốn đưa lại năm huy hiệu thật cho bọn ta hay là muốn sự đệ ngươi chịu khổ?

Hoàng Phủ Tiểu mắt long lên sát khí, nói:

- Hãy nhớ. Hoàng giáo quan đã dặn, không được phép đánh tàn phế, cũng không được hạ sát thù... Các ngươi dám vi phạm sao?

Tiểu Phàm cười hi hi, đáp:

- Tất nhiên ta nhớ. Chỉ là tra tấn thì không có cấm!

- Ngươi... tên tiểu nhân vô liêm sỉ.

Hoàng Phủ Tiểu tức giận gầm lên.

Tiểu Phàm đáp:

- Ta là nam tử. Không phải quân tử. Với lại cũng một câu đó thôi: Binh bất yếm trá! À mà ta phải nói với ngươi một chuyện. Ta có một phương pháp điểm huyệt rất đặc biệt nha. Ừm... ban đầu nó sẽ không có tác dụng gì cả. Nhưng dần dần tác dụng của nó sẽ lộ ra. Một năm sau là chân tay run rẩy sau đó là mất dần khí lực. Mấy năm sau nữa thì bán thân bất toại. Vài năm sau đó nữa thì chính là nằm liệt giường, đại tiểu tiện cũng phải nhờ người ta giúp đỡ... Trời ơi, đúng là thảm đến không còn gì thảm hơn được nữa.

Nói đoạn, hắc giáo hoạt nhìn Hoàng Phủ Tiểu.

- Ngươi...

Hoàng Phủ Tiểu tức giận đến run rẩy cả người. Ý nhằm tính toán trong lòng, Tên Lâm Tiểu Phàm này nói thật hay không đây? Nếu là giả thì thôi, nhưng những lời hắn nói là thật thì chỉ sợ tam sư đệ sẽ thành tàn phế mất. Hơn nữa việc này cũng không hẳn là đánh tàn phế, cho nên cũng không thể nhờ Hoàng giáo quan can thiệp được. Chết tiệt, tên tiểu nhân giáo hoạt! Hoàng Phủ Tiểu nhớ lại tràng cảnh khi chiến đấu với Tiểu Phàm. Ý hoàn toàn hiểu rằng Tiểu Phàm rất thông hiểu huyệt đạo (ít nhất thì y cho là vậy), cho nên bây giờ thủ pháp điểm huyệt tới tàn phế mà Tiểu Phàm nói đúng là có phần đáng tin.

Nghĩ tới đây, Hoàng Phủ Tiểu đành thờ dài một hơi nói:

- Coi như ngươi lợi hại... Một tay giao người, một tay giao huy hiệu.

Tiểu Phàm lắc đầu, nói:

- Các ngươi giao huy hiệu trước. Rồi ta mới giao người...

- Ngươi có ý gì?

Hoàng Phủ Tiểu cảnh giác.

Tiểu Phàm nói:

- Đơn giản là muốn kiểm hàng trước mà thôi. Giao huy hiệu đi.

Hoàng Phủ Tiểu nhìn huynh đệ mình, rồi thờ dài, lấy trong người ra năm chiếc huy hiệu, ném tới phía đám người Tiểu Phàm.

Lã Ki bắt lấy huy hiệu. Kiểm tra xong xuôi, y quay về phía Tiểu Phàm gật đầu.

Tiểu Phàm cười nói với Hoàng Phủ Tiểu:

- Đúng là quân tử. Nói một là một a...

Hoàng Phủ Tiểu không muốn dây dưa, nói:

- Đừng có trưng cái bộ mặt “hỗ diện tiểu” ra với ta. Giao người...

Tiểu Phàm ngồi xuống đất, nói:

- Ai nói ta sẽ giao người?!!

- Cái gì?

Hoàng Phủ Tiểu phẫn nộ quát hỏi.

Mấy người phía sau y đã chịu không nổi nữa, chuẩn bị bắt chắp lao lên. Cũng may Hoàng Phủ Tiểu đã kịp thời cản lại.

- Ngươi còn muốn gì nữa?

Tiểu Phàm nghiêng đầu, đáp:

- Chà. Ta xem thân phận của tam sư đệ ngươi không phải đơn giản à nha. Có lẽ là nhi tử của sư phụ ngươi hay ít nhất cũng là đệ tử hạch tâm cần đặc biệt chú ý của môn phái chứ chả chơi. Một người như vậy đâu chỉ đáng giá năm cái huy hiệu được... Hơn nữa, biết đâu, ta giao người, các ngươi lại xông tới tấn công đòi lại thì sao?

- Ý ngươi là...

Hoàng Phủ Tiểu kìm nén lửa giận trong lòng.

Tiểu Phàm tiếp:

- Ý ta là các ngươi cắt cử người bảo vệ chúng ta đến hết thời gian khảo nghiệm thì ta sẽ thả người.

- Người hiệp người quá đáng.

Một người bên cổ thủ môn phần nộ gào lớn.

Tiểu Phàm chỉ cười cười không nói gì.

Hoàng Phủ Tiểu bắt lực nói:

- Tiểu sư đệ, bình tĩnh... Lâm Tiểu Phàm, lần này Hoàng Phủ Tiểu ta bị người chơi. Nhưng sau này. Hừ...

Nói đoạn, hất hất tay, gọi ba người cùng mình rời khỏi, để ba người ở lại, coi như là để bảo vệ nhóm Tiểu Phàm, hoàn thành giao ước.

Thời gian tới kết thúc khảo nghiệm cũng chỉ còn một thời thần (mười lăm, hai mươi phút).

Tiểu Phàm mỉm cười, nhìn lên. Mặt trời đã sắp chiếu thẳng đỉnh đầu...

- Hết Chương 61 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Nhất niên

- Khảo nghiệm kết thúccccccc... Tất cả dừng tayyyy...

Một giọng nói từ phía thạch môn bỗng vang vọng cả huấn luyện trường. Chính là Hoàng Phi Hiên sau khi xem thời kế, chậm rãi đứng lên tuyên bố.

Lời y vừa ra, tất nhiên tất cả tập huấn viên đều đồng loạt ngừng tay, chẳng ai dám trái lệnh.

Nhóm Tiểu Phàm vui vẻ nhìn nhau, đều thầm nói Cuối cùng cũng kết thúc rồi..

Hoàng Phi Hiên nhảy xuống từ thạch môn, nói tiếp:

- Bây giờ ai đang giữ huy hiệu trong tay thì đem tới đây. Ai đủ điều kiện sẽ tiếp tục huấn luyện. Ai không đủ điều kiện sẽ trực tiếp phải rời khỏi Vô Định Chi Địa trong ngày hôm nay. Trừ những bị thương thì sẽ được ở lại tới khi khôi phục...

Mọi người không ai bảo ai, xếp thành một hàng dài hướng tới chỗ thạch môn. Còn những người bị thương thì lập tức có một số người mặc trang phục màu cam, không biết xuất hiện từ bao giờ, khiêng đi. Những người không có huy hiệu trong tay thì cũng được một số người trong đoàn áo cam hướng dẫn rời khỏi huấn luyện trường. Trên sân nhanh chóng chỉ còn lại hơn bốn mươi người.

Đám Tiểu Phàm đi nhau tiến tới xếp hàng. Tiểu Phàm nói:

- Xem ra đám người bên Hoàng Phủ Tiểu cũng nhanh tay ha... Không ngờ cũng tới ba người ở lại để nộp huy hiệu.

Trường Hồng gật đầu, lại cũng nói:

- Người xem Nhóm tên vương tử kia cũng không tệ. Cũng kiếm được năm chiếc...

Bỗng nhiên một tiếng hét vang lên làm mọi người phải chú ý.

- Cái gì? Không thể nào!

Tiểu Phàm nghiêng người nhìn lên trên. Nguyên lại người vừa hét lên là người nam tử đứng đầu hàng. Y vừa giao huy hiệu cho Hoàng Phi Hiên.

- Sao lại như vậy? Cái này... cái này... Ông lừa ta.

Hoàng giáo quan lạnh nhạt nói:

- Huy hiệu của người là giả. Người không đủ tiêu chuẩn.

Thì ra người tập huấn viên không hề phát hiện ra chuyện huy hiệu giả, huy hiệu thật. Cho nên bây giờ mới tức giận như vậy. Cũng phải thôi. Dù sao cũng là thiên tân vạn khổ mới kiếm được một cái huy hiệu. Y chắc chắn là qua, ai dè lại phát hiện mình thất bại ở phút cuối cùng. Không tức giận mới là lạ.

Nam tử này còn chưa kịp nói thêm gì, bỗng nhiên đã có hai người mặc áo cam chạy tới, kéo hắn rời khỏi. Trên đường bị lôi đi, người kia thậm chí còn chửi rủa, nhưng chẳng mấy chốc đã không còn nghe thấy tiếng gào thét của y.

Hoàng Phi Hiến thân nhiên kiểm tra huy hiệu cho người tiếp theo. Dường như trong đầu y chưa từng có chuyện vừa rồi xảy ra.

Có một tràng cảnh vừa rồi, lúc sau cũng có tầm chục người rời khỏi. Xem ra họ đã kiểm tra lại huy hiệu của mình, rồi tự động ra khỏi hàng. Dù sao họ cũng không muốn đưa lên kiểm tra làm gì nữa cho mất mặt.

Việc kiểm tra diễn ra cũng khá nhanh. Cuối cùng trong sân chỉ còn lại đúng ba mươi người. Ba mươi người này Tiểu Phàm cũng nhận biết tới hai phần ba. Mười người thuộc liên minh của Tiểu Phàm và Lã Kỳ. Năm người của tên Vương tử. Ba người của Hoàng Phủ Tiểu (gồm bản thân y, tam sư đệ - Kha Nam Thiên, và nam tử đầu trọc – Lưu Tái Hưng). Đại bản tử dùng trọng kiếm - Dương Tinh. Nam tử to cao ngồi dưới gốc cây. Và thân bí nữ tử mặc tử sắc y phục. Tổng cộng là hai mươi một người. Chín người còn lại thì hắn không để ý từ đâu, nhưng cũng hiểu rằng họ không hề đơn giản.

Ba mươi người hoàn thành khảo nghiệm, Hoàng Phi Hiến cũng không nói nhiều, chỉ nói hai tiếng chúc mừng, rồi bảo người dẫn họ đi nghỉ ngơi. Y nói ngày mai, huấn luyện sẽ chính thức bắt đầu. Tối nay tốt nhất cả đám nên nghỉ ngơi cho sớm.

Tiểu Phàm được một người mặc áo cam dẫn đi. Hắn nhanh chóng tới được kí túc xá nam. Nơi gọi là kí túc xá này chính là một loạt các ngôi nhà cấp bốn bằng gỗ được dựng sơ sài, kiểu cách chả khác gì ngôi nhà ban đầu hắn tỉnh dậy, chỉ có điều kích cỡ thì nhỏ hơn. Bên trong căn nhà Tiểu Phàm được phân chỉ có một chiếc giường đơn, một cái chậu rửa mặt, một cái giá đèn, một cái thùng nước. Và thế là hết. Đúng là đơn sơ đến quá thế! Người dẫn đường đưa hắn đến nơi, cũng chẳng dặn dò gì thêm, cứ thế rời khỏi, thậm chí Tiểu Phàm chỉ kịp với theo nói đa tạ thì bóng y đã khuất nơi ngã rẽ cuối con đường.

Tiểu Phàm đóng cửa phòng lại, lê lét về chiếc giường, rồi nằm xuống cái phịch. Bây giờ hắn mới thấy con mệt mỏi kéo đến. Đúng là... khảo nghiệm này cũng quá đáng quá thế. Hại ta sức cùng lực kiệt. Nằm trên giường một lúc, hắn chậm rãi ngồi dậy, bắt đầu xếp bằng. Hắn biết bây giờ tuy mệt nhưng cũng chính là lúc thích hợp nhất để luyện công. Thần Ma lực bắt đầu theo sự dẫn dắt của hắn chảy đi các đường kinh mạch trong cơ thể...

- Kềng... Kềng... Kềng...

Ba tiếng keng đánh thức Tiểu Phàm khỏi trạng thái tu luyện. Hiện tại hắn cũng đã hồi phục được bảy phần sức lực, cơ thể cảm thấy khỏe khoắn hơn nhiều.

Hắn mở cửa ngó đầu ra. Bên ngoài không ngờ cũng đã có khá nhiều người. Khi trưa, vì khá mệt mỏi, với cũng bờ ngõ nên nhận phòng cái là hắn vào phòng đóng cửa luôn, cũng không nghĩ tới chuyện đến chào hỏi mấy người hàng xóm. Bây giờ, có tiếng keng, mọi người đều ra khỏi phòng, hắn mới có cơ hội chào hỏi. Hắn để ý mọi người ở đây ăn mặc cùng một kiểu quần áo giống nhau, tuy nhiên màu sắc thì có phân biệt. Có người mặc y phục màu vàng, có người mặc màu xanh dương, có người lại mặc màu xanh da trời... Hắn đoán đây là võ phục chung ở đây, còn màu sắc thì chắc là chia cấp độ, hay là chia nhóm gì đó.

Thấy một người mặc đồ màu vàng bên cạnh, Tiểu Phàm tiến lại bắt chuyện.

- Xin chào huynh đài. Đệ tên là Lâm Tiểu Phàm. Đệ mới đến.

Người kia nhìn hắn, cười thân thiện nói:

- Ô. Xin chào. Người mới hả? Chắc là còn nhiều bờ ngõ. Ta là Bạch Hoạch. Cứ gọi ta là Bạch ca.

- Bạch ca... Có gì mong huynh giúp đỡ.

- Tất nhiên. Có gì không hiểu cứ hỏi ta.

Hai người rất nhanh chóng kết bạn. Tiểu Phàm hỏi ra mới biết, tiếng keng vừa rồi là tiếng keng báo đến giờ đi ăn cơm. Mọi người nghe tiếng keng này đều rời khỏi phòng để tới nhà ăn. Ở đây cái gì cũng hoạt động dựa trên tiếng keng hết. Sáng sớm, lúc bốn rưỡi, một tiếng keng là để gọi dậy. Hai tiếng keng là để tập trung. Đến giờ ăn thì sẽ có ba tiếng keng. Bốn tiếng keng là đến giờ giải lao. Ngoài ra còn một loại keng liên hồi nữa, đó là keng báo động. Lúc đó sẽ có người vừa keng vừa hô, thí dụ như là: “Tập huấn viên hoàng cấp tập trung trong ba phút tại huấn luyện trường...”, hay là “Toàn bộ học viên Thanh Long đường tập hợp ngay lập tức tại hậu sơn”... Nói chung là có rất nhiều kiểu báo động. Thành phần và địa điểm là không đoán trước, cho nên mọi người chỉ cần nghe tiếng keng vượt quá bốn dù đang làm gì cũng dừng lại hết. Có thể nói kiểu keng báo động này là cái ai cũng ghét cay ghét đắng cả. Tiểu Phàm nghe Bạch Hoạch giới thiệu tới đây thì liền nghĩ tới kiểu báo động đột xuất trong quân đội mà hắn thường nghe người ta kể ở kiếp trước. Nghĩ đoạn, hắn cũng thấy cái nơi này giống một cái trại tập huấn bộ đội thật...

Ngoài ra ở nơi này còn có vài điều cần lưu ý nữa. Đầu tiên là về các sắc phục ở đây. Sắc phục này tượng trưng cho cấp độ của tập huấn viên, từ thấp tới cao là: xích (đỏ), hoàng (vàng), lam (xanh da trời), thanh (xanh dương), tử (tím). Tổng cộng năm cấp độ. Cấp độ này phản ánh thực lực của tập huấn viên. Bạch Hoạch nói tập huấn ở đây không có thời gian kiểm tra định kì. Bởi thế chỉ cần người thấy mình đủ khả năng thì đến chỗ giáo quan phụ trách để đăng kí khảo nghiệm, nếu qua thì người được lên cấp, còn nếu trượt, thường nhẹ thì ba ngày nằm giường, nặng thì mười bữa hôn mê. Lại nói lên cấp thì được cái gì? Lên cấp thực ra chỉ được có mỗi một điều: đó là được huấn luyện ở cấp cao hơn. Nhưng được huấn luyện cũng chính là điều tập huấn viên mong muốn có được khi tới đây. Và lại, cấp cao tất nhiên sẽ được nhiều người kính nể hơn, đó cũng là một điểm cộng. Biết thì biết vậy, nhưng mọi người ở đây vẫn hay nói đùa rằng hành động đi thì lên cấp chính là tự xin được ngược đãi ở cấp độ cao hơn mà thôi. Bên cạnh đó, Bạch Hoạch còn nói thêm một điểm nữa về mấy cái cấp độ này. Đó là tuy nơi này không có kiểm tra định kì, và cũng chẳng giới hạn thời gian ở lại tu luyện của tập huấn viên. Nhưng muốn rời khỏi đây, thì tập huấn viên ít nhất phải đạt hoàng sắc cấp độ, nếu không, có khóc lóc y ôi, hay cầu xin thế nào cũng chẳng ra được.

Còn về cái gọi là Thanh Long thì chính là tên gọi của một đường trong tứ đường: Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ. Tập huấn viên được chia vào bốn đường này cho dễ quản lý và cũng là để tạo sự cạnh tranh. Cứ một thời gian thì Vô Định Chi Địa lại tổ chức một cuộc thi cướp cờ cho bốn đường. Đường nào thắng thì sẽ có đãi ngộ đặc biệt. Khu kí túc của Tiểu Phàm và Bạch Hoạch hiện tại là kí túc của Thanh Long đường.

Vừa nói, vừa đi, hai người đã nhanh chóng trông thấy phòng ăn tập thể...

Nơi này là một ngôi nhà rất lớn, dựng từ gạch nung chắc chắn, sức chứa khoảng tầm ba, bốn trăm người. Bên trong lúc này đã khá đông đúc, dường như không có trật tự ngồi cố định. Tiểu Phàm theo Bạch Hoạch tới quầy lấy đồ ăn, đang định ngồi xuống thì trông thấy hai người Tôn Kinh, Lã Kì đang vẩy tay. Tiểu Phàm nói với Bạch Hoạch một tiếng, rồi nhanh chóng chạy về phía kia nhập bọn.

Ba người ngồi xuống, nhìn phần cơm của nhau đều chỉ biết cười khổ. Cơm căn bản không thiếu nhưng thức ăn thì thiếu thốn quá đáng. Mỗi người chỉ có một miếng thịt bằng hai ngón tay, với một gấp rau xào hoặc luộc. Nhìn qua đã ngán ngẩm. Nhưng dù sao cũng khá đói, với lại cảm giác háo hức khiến họ mau chóng bỏ qua điều này. Ba người bắt đầu tán gẫu. Đầu tiên là hỏi có nhìn thấy những người khác không, ba người đều chỉ lắc đầu, nói là không biết. Tiếp tới Tiểu Phàm chia sẻ những điều mới biết về nơi này, như là sắc phục cấp độ, tiếng keng, rồi chuyện của tứ đường. Nói tới đây thì biết Lã Kì hiện đang thuộc Bạch Hổ đường, Tôn Kinh thì thuộc Huyền Vũ đường, cũng chính là đương kim vô địch năm ngoái của tứ đường chi hội. Tuy không cùng một đường, nhưng ba người không những không hề tức giận mà ngược lại còn thấy hưng phấn. Nam nhân chính là như vậy, khiêu chiến, cạnh tranh lẫn nhau là điều mà họ hứng thú nhất. Mọi người ăn cũng gần hết suất cơm thì đột nhiên có bốn người từ bốn phía đồng loạt đứng dậy bước tới trước quầy lấy đồ ăn. Họ vừa đứng dậy, cả căn phòng vang lên những tiếng hò reo, vỗ tay không ngớt. Ba người Tiểu Phàm nhìn trang phục bốn người kia, lập tức hiểu ra lý do. Bốn người bọn họ, ba nam một nữ, không ngờ đều mặc tử sắc y phục! Tiểu Phàm hai mắt sáng rỡ, Cường giả đây rồi!

Một thanh niên người cao dong dỏng nhưng nhìn có vẻ hơi gầy bước lên trước, ra hiệu cho mọi người trật tự. Y nói:

- Lễ nhận thành viên thường niên của tứ đường chúng ta sẽ bắt đầu ngay sau đây. Mọi người trật tự nào.

Tiếng ồn ào nhanh chóng lắng xuống, nhưng giọng xì xào vẫn không ngớt.

- Ày, Chu Tước Đường Chủ ngày càng xinh đẹp nha.

- Hắc hắc, nghe nói Bạch Hổ đường chủ và nàng ta dạo gần đây đang qua lại đó. Đúng là có phúc mà.

- Này, người biết gì không? Nghe nói Thanh Long đường chủ năm nay có bước tiến lớn về tu vi. Không chừng có thể đưa chiến thắng về cho Thanh Long đường trong cuộc thi năm nay.

- Nè. Nào người có vấn đề à? Bộ không thấy năm ngoái Huyền Vũ đường bọn ta áp đảo thế nào sao? Hừ Huyền Vũ đường chủ chả nhẽ không có tiến bộ hay sao?

- Ồ. Nói cũng phải.

...

Người nam tử cao gầy tiếp tục:

- Như mọi năm, lần này chúng ta có ba mươi tập huấn viên mới, cũng chính là luồng máu mới cho tứ đường. Ta là Trần Cát, Thanh Long đường chủ đương nhiệm, trước tiên gửi tới các tân tập huấn viên lời chào mừng nồng nhiệt nhất từ những người đã đi trước...

Mọi người vỗ tay hưởng ứng.

Trần Cát tiếp:

- Danh sách thành viên mới chúng ta đã nắm trong tay. Bây giờ dựa theo thứ hạng tứ đường chi hội lần trước, xin mời các vị đường chủ lần lượt lên đọc danh sách. Đầu tiên là Khúc Vô Tà – Huyền Vũ đường. Xin mời...

Một nam tử đầu húi cua, thân hình tuy thấp nhưng bù lại cơ bắp rất kinh nhân bước lên. Y lôi ra một cuộn trục, bắt đầu đọc tên các tân thành viên của Huyền Vũ đường.

Người tiếp theo là Chu Tước đường chủ. Đó là người nữ tử duy nhất trong nhóm bốn người. Nàng ta từ dáng điệu tới nét mặt đều rất sắc sảo, danh tự là Trương Hiểu Linh.

Người thứ ba là nam tử cao gầy ban đầu – Trần Cát.

Và người còn lại tên là La Thâm – Bạch Hổ đường chủ.

Mỗi tân tập huấn viên khi được xưng tên đều bước lên trước đường chủ của mình chào hỏi và nhận huy hiệu đại diện của đường đó. Cứ một cái tên được đọc lên, tập huấn viên phía dưới lại ầm ĩ reo hò. Trong tứ đường, đáng chú ý nhất là Chu Tước đường. Thứ nhất là họ quân số rất ít, vốn vẹn năm nay nhận có năm người mà thôi. Nhưng năm người này, toàn bộ đều là nữ nhân cả. Cứ người của Chu Tước đường lên nhận huy hiệu, là đám nam nhân phía dưới lại bàn tán rầm rầm. Nào là cô nương này ba vòng chuẩn quá. Nào là cô này khá ái, cô kia lãnh ngạo có khí chất. Rồi là năm nay Chu Tước đường bội thu. Người huyết sáo, người đập bàn... Nói chung là đủ chuyện, đủ lời, đủ loại hành động khác nhau.

Tiểu Phàm cũng đã biết được đặc điểm của tứ đường phân chia thế nào. Người của Chu Tước thì không cần nói, đặc điểm duy nhất chính là phải là nữ nhân. Người của Bạch Hổ đường thì nghe mấy người xung quanh nói, đặc điểm chung là tấn công rất mạnh. Người của Huyền Vũ đường thì trái ngược, phòng thủ đặc biệt kiên cố, cẩn mật. Còn người của Thanh Long đường thì thiên về tốc độ và kĩ xảo.

Tiểu Phàm đồng thời cũng đã nắm được thông tin của đám tân tập huấn viên.

Trường Hồng, Ái Thượng và nữ tử thần bí – Bành Nhiên, không cần đoán cũng biết là phải về Chu Tước đường.

Tôn Kinh và Hoàng Phủ Tiểu thì về Huyền Vũ đường. Nghĩ đến Kim Cang Chi Thân của Hoàng Phủ Tiểu, rồi lại nghĩ đến cái mai rùa, Tiểu Phàm tự nhiên phì cười.

Tên Vương tử hóa ra tên là Trịnh Cẩn, đúng là họ của hoàng tộc Thương Lan quốc, không ngờ lại về Thanh Long đường. Chuyện này đúng là nằm ngoài dự liệu của Tiểu Phàm, hẳn chỉ biết thờ dài vì những tháng ngày không yên sắp tới.

Đại bản tử Dương Tinh, Lã Kỳ và nam tử cao lớn ngồi dưới gốc cây trong khảo nghiệm của Hoàng Phi Hiên thì đều về Bạch Hổ đường.

Sau khi kết thúc phần đọc danh sách và nhận huy hiệu, tứ đường chủ nói thêm mấy câu kết thúc chương trình, rồi bảo đám tân tập huấn viên về nghỉ sớm. Họ dù sao cũng từng trải qua đoạn thời gian đầu tiên, tất nhiên hiểu rõ ngày đầu tiên hào hứng mà mệt mỏi thế nào.

Tiểu Phàm tạm biệt mấy người bạn rồi rào bước đi về phía phòng mình. Hiện tại cũng đã là bây giờ tối...

Hắn tắm rửa rồi thay đồ mới được phát. Sau đó nhanh chóng tiến vào tu luyện Ma Kinh, cảm giác đột phá đệ nhị kinh mạch đã càng đến gần hơn.

...

- Keng keng keng keng keng...

Liên hoàn những tiếng keng vang lên giữa đêm tại Vô Định Chi Địa.

- Toàn bộ học viên xích cấp tập trung tại huấn luyện trường trong ba phút.

- Keng keng keng keng...

Tiểu Phàm đang tu luyện, giật mình mở mắt. Vừa nghe hai chữ “xích cấp”, hắn vớ vội đôi giày bên giường, luống cuống mặc đồ. Mất liếc cái thời kể đầu giường, tức mình chửi một tiếng con mẹ nó. Bây giờ là không giờ một phút! Hoàng Phi Hiên nói “ngày mai, huấn luyện sẽ chính thức bắt đầu”, không ngờ cái ngày mai của y cũng thật là chính xác đến quá đáng.

Vừa lao ra ngoài, áo quần còn xộc xệch, Tiểu Phàm đã thấy mấy người mặc xích sắc y phục phóng vụt qua. Hắn cũng bị tinh thần gấp gáp của họ ảnh hưởng, chạy vội về hướng huấn luyện trường.

Đúng ba phút sau, ba mươi tân tập huấn viên đã có mặt tại Thao Luyện Trường. Mấy người con gái đầu tóc còn bù xù, mắt vài người còn kèm nhem không khỏi phải dụi dụi. Hoàng Phi Hiên đã đứng sẵn ở dưới thạch môn từ bao giờ. Thấy người cuối cùng đã đến, y quát lớn:

- Xếp thành ba hàng cho ta.

Mọi người vội vã, nhón nháo xếp thành hàng. Tuy tác phong còn vụng về nhưng cũng không mất quá nhiều thời gian.

- Như ta đã nói. Huấn luyện sẽ chính thức bắt đầu vào ngày hôm nay.

Nói đoạn, Hoàng Phi Hiên khua tay vào không trung, ba cái túi vải rơi bịch xuống đất.

- Lần lượt từng người lên đây lấy đồ. Mỗi người lấy bốn cái vòng cho ta.

Mọi người chưa hiểu gì, nhưng nhìn thiết diện giáo quan (mấy người cấp trên đều gọi Hoàng Phi Hiên như vậy nên đám Tiểu Phàm mới biết), ai dám chậm trễ.

- Đeo vào hai tay hai chân.

Hoàng Phi Hiên đưa ra mệnh lệnh ngắn gọn.

Tiểu Phàm nhìn mấy cái vòng trong tay, chẳng kịp đánh giá, cũng như mọi người nhanh chóng đeo vào. Đeo vào rồi, Tiểu Phàm mới nhận ra bốn cái vòng này để làm gì. Tay chân đều đột nhiên nặng trĩu, lại còn như bị hút vào nhau, ai mà không biết cái này là phụ trọng trang bị (trang bị tăng nặng sử dụng trong huấn luyện thể chất). Lại còn là loại trang bị có từ tính, tự hút dính lấy nhau, hạn chế hoạt động của người sử dụng vô cùng...

Hoàng Phi Hiên thấy mọi người đã đeo lên phụ trọng, chỉ hô một tiếng:

- Chạy.

Rồi y tự mình dẫn đầu đoàn chạy khỏi thao luyện trường.

...

Chẳng biết phải chạy trong bao lâu, chỉ biết khi Tiểu Phàm về đến phòng, trời đã tảng sáng. Hắn mệt đến độ phải chống tay vào tường, lê lét về giường rồi nằm thẳng cẳng. Quần áo thì ướt nhẹp mồ hôi, tóc thì bết lại với dính đầy bụi đất do mấy lần hắn chạy bị ngã, những lần cũng chẳng hơi sức đâu mà quan tâm nữa... Vừa nằm cái, hai mắt hắn đã trĩu xuống, tự đi vào giấc ngủ.

...

- Leo lên thác đó cho ta...

Hoàng Phi Hiến chỉ lên đỉnh thác, vừa nói vừa thúc giục đám tân tập huấn viên.

- Chạy thêm một vòng núi cho ta...

Y tức giận quát vào đám tân tập huấn viên chạy về trễ.

- Đánh.

Y ném vũ khí cho đám tân tập huấn viên, rồi đứng lui ra.

- Tên vô dụng nhà ngươi. Có leo cây mà cũng không leo được.

Nói đoạn, y cho Tiểu Phàm một cái bạt tai tót lửa.

- Khóc lóc cái gì? Có bơi mà làm không được. Xuống cho ta.

Hoàng Phi Hiến quát một cái, Trường Hồng gào thét, bay thẳng xuống thác nước!

- Né né né... chỉ biết né rồi dùng tiểu xảo. Thanh Long đường dùng tốc độ để tấn công không phải để chạy. Né nữa đi. Né nữa đi.

Cứ quát một câu, Hoàng Phi Hiến lại tung một cú trời giáng vào mặt Trịnh Căn.

- Lâm Tiểu Phàm. Ngươi có biết mình thuộc Thanh Long đường không hả? Chậm hơn cả con rùa Hoàng Phủ Tiểu rồi..

Tiểu Phàm lãnh ngay một đập vào mũi.

- Ăn ăn ăn... ăn cái con mẹ ngươi!

Hoàng Phi Hiến tức giận dùng chân dẫm đầu bàn tử Dương Tinh đập xuống đất.

...

Ngày tháng của đám người Tiểu Phàm ở đây nhanh chóng trôi qua. Ngày nào cũng là huấn luyện và huấn luyện. Ngày nào cũng là địa ngục chỉ trung. Hết chạy, bơi, đánh nhau thì tới lăn lộn, leo trèo, gánh nước, thậm chí dùng tay không đào đất trồng cây cũng có... Không tập luyện ban ngày thì là báo động đột xuất ban đêm hoặc lúc ăn cơm... Ngày nào đám người cũng về phòng trong tình trạng bần thiêu, sống dở chết dở. Mấy cô nương như Trường Hồng, Ai Thượng, thậm chí là đại bản tử cũng có lúc khóc lóc, nước mắt nước mũi tùm lum. Tiểu Phàm cũng mấy lần xung động, xông lên phản kháng, hậu quả là hắn nằm liệt giường ba ngày. Lẽ Kì cũng một bộ dáng như thế, y cũng có lần vì liên thủ với Tiểu Phàm “nổi dậy” mà bị thiết diện giáo quan đánh cho bất tỉnh hai ngày hai đêm. Tên Vương tử Trịnh Căn thì mấy lần lòi quyền thế ra dọa nạt, bị Hoàng Phi Hiến giáo huấn, treo ngược lên cây, nhin đói nhin khát năm ngày, tới là cả đi, phải tịnh dưỡng hơn một tuần mới bình phục... Tự chung, nhóm tân tập huấn viên không ai là chưa từng chịu khổ dưới tay Hoàng giáo quan. Phần uất có, sợ hãi có, căm tức có, kính phục có,...mọi cung bậc cảm xúc một người người học trò có thể có đối với thầy giáo, tân tập huấn viên bọn họ đều nếm qua.

...

Một năm sau...

Tiểu Phàm gỡ huy hiệu Thanh Long đường xuống khỏi ngực, tháo hơn chục chiếc vòng phụ trọng ra, mặc đồng phục của Vô Cực Học viện vào, từ từ mở cửa phòng, lại chột nghe...

- Keng keng keng keng...

- Toàn bộ học viên xích cấp tập trung tại Du Vân thác...

Chính là tiếng keng báo động.

Một tân tập huấn viên mặc xích sắc y phục chạy vụt qua, vẫy tay chào Tiểu Phàm:

- Lâm ca...

Tiểu Phàm cười cười gật đầu, nói:

- Cố lên nha.

Đoạn, hắn chậm rãi rời khỏi khu kí túc Thanh Long đường. Tới trước một căn nhà gỗ, nhìn kĩ thì chính là căn nhà gỗ mà bốn người Tiểu Phàm tình duyên lần đầu tiên vào một năm trước. Hắn đưa tay lên định gõ cửa thì một giọng nói lãnh đạm vang lên:

- Tiểu Phàm hả? Con vào đi.

Tiểu Phàm mỉm cười đẩy cửa vào, nói:

- Sư phụ hảo.

Nam tử ngồi một mình đánh cờ giữa phòng không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ ừ một tiếng. Y không phải ai khác, chính là Lôi Hoành Thiên.

- Sư phụ, con quyết định rồi.

Tiểu Phàm đặt mấy cái vòng phụ trọng, một bộ võ phục và huy hiệu Thanh Long đường xuống ghế.

- Ủ. Nhớ cuộc sống bên ngoài rồi sao?

Lôi Hoành Thiên đặt một quân cờ xuống, hỏi.

Tiểu Phàm gãi đầu, chỉ cười cười không nói gì.

Lôi Hoành Thiên lấy từ trong người ra một cái lệnh bài, trên có chữ Vô triện nổi, đặt lên bàn. Y nói:

- Nếu con đã muốn rời khỏi thì ta cũng không cản. Dẫu sao con cũng đủ điều kiện rời khỏi rồi. cầm lấy lệnh bài này, sau này con đã là người của Vô Định Chi Địa rồi, sau này nếu còn muốn tiếp tục huấn luyện thì có thể quay lại. Tới chỗ truyền tống trận đi.

Tiểu Phàm nhận lấy lệnh bài, cất vào trong tay nải, hơi ngần ngừ, hỏi:

- Sư phụ, người có thể nói giúp con một tiếng với mấy người đại sư huynh được không?

Lôi Hoành Thiên cười, hỏi:

- Không dám từ biệt à?

Tiểu Phàm ngại ngùng cười, đáp:

- Con không giỏi mấy khoản chia tay này.

Lôi Hoành Thiên khoát tay, gật đầu:

- Được rồi. Thôi đi đi.

Tiểu Phàm nói lời chào biệt sư phụ, rồi nhanh chóng rời đi.

Hắn rời khỏi được một lúc, Lôi Hoành Thiên từ từ mở cửa ra ngoài, nói:

- Mấy đứa cũng nghe nó từ biệt rồi đó. Ta khỏi phải chuyển lời nữa...

Đám mấy người Tôn Kinh, Trương Ngạn, Ái Thượng, Trương Hồng, Lã Kì bước ra từ bên hông nhà chỉ nhìn nhau cười cười. Trương Hồng bụm môi, nói:

- Hừ. Tên tiểu đệ đệ nhất gan. Chào tạm biệt cũng không dám. Phí công ta chuẩn bị bánh cho hắn.

Lã Kì cười cười, nói:

- Sư cô. Hay là hắn không ăn thì cho bọn ta đi...

Trương Hồng hua hua chiếc phi đao, nói:

- Muốn ăn thì chỉ có cái này thôi.

Lã Kì cười hi hi, lùi lại mấy bước...

...

Giữa sân một đình viện tại Tử Vân thành nội...

- Cháu...

Một quần sáng bùng lên rồi tắt dần.

Thân ảnh Tiểu Phàm dần hiện ra.

- Mời.

Một người mặc y phục giống tiểu nhị hơi cúi người, nói với Tiểu Phàm.

- Làm ơn dẫn đường.

Tiểu Phàm vui vẻ hoàn lễ.

Hóa ra đây là hậu viện của một khách điểm, hẳn là một chi nhánh ngầm của Vô Cực Chi Địa dùng để liên hệ với thế giới bên ngoài. Khi Tiểu Phàm ra đến tiền viện mới thấy đông đúc ra sao. Hiện tại là giữa trưa, rất nhiều người đến nơi này ăn uống.

Trên đường đi, người tiểu nhị có mời Tiểu Phàm ở lại dùng bữa trưa, nhưng hắn từ chối, nói là có việc gấp, chỉ đưa tiền cho tiểu nhị, nhờ hắn mua cho một con ngựa làm phương tiện đi đường. Tuy Tử Vân Thành chỉ cách Vô Cực Sơn một canh giờ đi bộ, nhưng Tiểu Phàm trong lòng không hiểu sao vẫn thấy vội vã muốn về học viện ngay. Có lẽ là cảm giác nhớ “nhà” cũng nên. Người tiểu nhị không nhận tiền của Tiểu Phàm. Y nói là đã được dặn trước, nếu Tiểu Phàm có yêu cầu gì thì cứ việc y theo phục vụ, không được phép nhận tiền của hắn. Tiểu Phàm nói cảm tạ rồi nhận lấy con khoái mã, phóng nhanh ra khỏi nội thành...

- Hết Chương 62 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Học bù và liệt lang bang

Tiểu Phàm cười ngựa như bay trên con đường trống trải ngoại thành Tử Vân. Cảm giác gió thổi mạnh vào mặt khiến hắn cảm thấy thoải mái. Thực là tự do vẫn hơn!, hắn nghĩ thầm. Tiểu Phàm nhớ lại một năm trong Vô Định Chi Địa bức bối kia không khỏi cười lên sung sướng, quất thêm vài roi cho ngựa chạy mau hơn. Hắn tự nhiên hào hứng hô lớn một câu:

- Đúng là không gì sung sướng bằng hai chữ tự do a...

Đi bộ từ Tử Vân Thành tới chân Vô Cực Sơn chỉ mất khoảng một canh giờ, giờ Tiểu Phàm cười ngựa phi nước đại, chẳng mấy chốc đã thấy phía xa xa là chạm gác đầu tiên của Vô Cực Học viện. Hắn nhớ ngày nào còn cùng Hóa Phượng tới tham dự Truy Phong Hội, vậy mà bây giờ cũng đã một năm rồi.

Đến nơi, Tiểu Phàm xuống ngựa, dắt tới trước trạm gác dưới chân núi. Hai học viên làm nhiệm vụ canh gác vừa thấy có người tiến tới thì vội vã chạy lại, chặn hỏi. Tuy họ đều thấy trang phục của Tiểu Phàm, nhưng cái này chưa chứng minh được gì nhiều. Trang phục đâu phải khó giả mạo đâu. Tiểu Phàm chào hỏi rồi nhanh chóng đưa lệnh bài thân phận ra cho họ xem. Hai học viên kia kiểm tra cẩn thận, nhưng hơi thắc mắc, hỏi:

- Ừm. Lệnh bài thân phận của Học viện thì không thể giả được rồi. Nhưng mà sao trong đây ghi nguoi mới là học viên năm nhất vậy?

Tiểu Phàm đương nhiên xác nhận nói:

- Thì tiểu đệ chính là học viên năm nhất mà.

Hai người kia nhìn nhau. Một người nói:

- Sao có thể? Học viên năm nhất vừa thi hết môn cả rồi mà... Giờ trên lệnh bài phải chuyển thành năm hai rồi chứ?

Một người lại chợt nhận ra điều gì nói:

- Ế. Đây, sao nguoi là học viên năm nhất mà lại từ ngoài vào? Học viên năm nhất đâu có lí nào được ra ngoài đâu.

Tiểu Phàm trả lời:

- Đệ theo chỉ thị của sư phó mà ra ngoài huấn luyện từ một năm trước. Giờ mới trở về.

Hai người kia nhìn nhau, nói:

- À. Ra thế. Nếu thế thì chắc là do ngươi không thi hết môn với cũng không ở trong học viện nên lệnh bài thân phận không có thay đổi gì so với một năm trước. Mà sư phụ ngươi là ai?

Tiểu Phàm đáp:

- Là Lôi lão sư – trưởng bộ môn luyện thể.

Hai người hơi hơi suy nghĩ, dù vẫn còn nghi ngờ, nhưng nhìn người trước mặt có vẻ thành thật, nên cuối cùng cũng cho hắn lên núi.

Tiểu Phàm leo lên sơn đạo, rồi nhanh chóng tới thạch đài mà khi trước học viện từng tổ chức sơ tuyển. Hắn nói chuyện với một vị sư huynh tại chốt gác này vài câu. Thực chất cũng không phải trình bày nhiều, những gì cần nói, phía dưới kia cũng đã khai báo cả rồi. Người kia chạy tới chỗ phòng gác, kéo cái cần gạt xuống. Tiểu Phàm leo lên mộc xa chạy trên đường ray hướng lên đỉnh núi. Hắn cảm giác cảnh sắc xung quanh vẫn giống như lần đầu tiên dùng cái thứ này. Tuy rằng đây là một đường ray khác nhưng xung quanh cây vẫn là cây, đất vẫn là đất, cảm giác vẫn thật nhớ lắm. Tiểu Phàm kê cằm lên cửa sổ, mỉm cười nhìn đất, nhìn trời, rồi lại nhìn mây...

...

Hắn xuống khỏi mộc xa, tiến nhập khu vực tiếp khách tại phía nam của Học viện. Hắn đi thẳng một lèo tới khu vực trung tâm. Tiểu Phàm hỏi thăm một chút tới nơi rút Vô Cực tệ gần nhất. Nhìn tài khoản của mình hắn cũng không nhìn được, miệng cứ ngoác ra cười sung sướng: mỗi tháng là ba triệu Vô Cực tệ, một năm, chính là ba mươi sáu triệu a... Giàu rồi! Cuối cùng hắn cũng cảm thấy giàu rồi!

Tiểu Phàm chạy đi quanh chợ, mua đủ thứ nguyên liệu nấu ăn. Thỉnh thoảng lại dở cuốn sách của Lão Quái ra xem, rồi lại chạy đi mua thêm nguyên liệu khác. Nhìn thấy cái gì ngon ngon, hắn lại vung tiền ra mua ăn cho đã đời. Nào là bánh thùy liên, kẹo đường quán, kẹo hồ lô... Lượn vòng vòng một lúc, không ngờ đã tới năm giờ chiều, Tiểu Phàm tay sách nách mang, lưng đeo tay nải, mồm thì ngòm ngoàm nửa cái bánh Tam Tinh (bánh này tương truyền do một người tên Tam Tinh sáng tạo ra nên đặt tên như vậy), cứ như thế hắn đi về phía kí túc xá dưới ánh mắt soi mói kì lạ của mọi người.

Tiểu Phàm tiêu mãi vẫn chưa hết một triệu Vô Cực tệ, nhìn quần áo của bản thân. Hắn lại chạy vào một cửa hàng quần áo, không cần mặc cả, mua luôn ba bộ, rồi không ngờ còn nhảy chân sáo, chạy về tới tận kí túc xá...

Vào đến cửa, nhìn thấy khuôn viên lá khô rải rác khắp sân, nhà cửa thì bụi bặm, xem qua thì bắt đầu hơi giống với nơi bị bỏ hoang lâu ngày... Tiểu Phàm chỉ biết cười khổ, tiến nhanh về phòng, truyền chân khí mở cửa, rồi đặt mọi thứ xuống. Vẫn là phải làm lao động công ích trước ha!, tự cười một mình, hắn với cây chổi mới mua, bắt đầu dọn lại cả tiểu viện!

...

Dọn xong tất cả, mệt mỏi rã rời, Tiểu Phàm với lấy một chén nước, ngồi trên bậc thềm cửa, ngắm nhìn bầu trời đêm đã đầy sao. Không gian sao tĩnh lặng lạ thường, tiếng gió vi vu thổi tới từ sau hậu viện nghe thật rõ. Rồi cơn trùng chậm rãi kéo dài từng nốt trong bản nhạc u buồn kì lạ của chúng.

Hắn tự nhiên buột miệng nói:

- Tiểu Nguyệt, đêm nay trời trong quá mà không có trăng ha!?

Nói đoạn, hắn bỗng nhiên nhận ra, thì ra hắn lại ăn nói linh tinh rồi. Tiểu Nguyệt đâu có ở đây cùng hắn ngắm trời đêm. Lúc bọn hắn chưa chính thức quen nhau, có lần hắn hỏi nếu một chàng trai có thể lấy cho nàng một mặt trăng thì nàng có đồng ý làm bạn gái của kẻ đó hay không? Nàng nói chuyện đó đâu thể. Nhưng mà nếu có người làm được, nàng nguyện ý. Lúc đó hắn chỉ cười, nàng nhìn hắn cười, mặt đỏ lên đáng yêu lắm. Nàng đâu có biết, nàng mắc lừa hắn rồi. Chiều tan học một hôm sau đó, hắn đột nhiên gọi video với nàng. Hắn nói, hắn mang mặt trăng tới. Nàng nói giờ còn sáng làm gì có trăng. Thế là góc quay camera của hắn chuyển ra đằng trước. Trên màn hình điện thoại chính là nàng đang đứng dưới gốc bàng trong ánh dương buổi chiều. Nàng đỏ mặt, nhìn quanh, thấy hắn đang ở cuối sân trường. Hắn ghé sát vào điện thoại, nói: “Em phải giữ lời đó”...

Kỉ niệm tràn về trong tâm trí Tiểu Phàm khiến lòng hắn nặng nề quá. Thờ dài một hơi, tự nói:

- Tiểu Nguyệt, rồi anh sẽ lại đem mặt trăng đến cho em. Anh nhớ em lắm.

Nói đoạn, hắn rút thái đao trong người ra, chém lấy một đoạn gỗ từ cán chổi, bắt đầu vung về gọt đi từng lớp, từng lớp gỗ.

...

Sáng sớm, tại ký túc xá số 406.

Bập bập bập... âm thanh không ngừng vang ra từ nhà bếp, chính là tiếng thái đao không ngừng bỏ xuống thớt gỗ.

“Nấu nướng chia làm nấu, xào, rán, chiên, hấp, luộc, hầm; chú ý đến cắt, chặt, thái, móc, gọt, lát, băm. Món Cung Bảo Kê Đinh (gà xào Cung Bảo), chú

trọng đến cách thái nguyên liệu, bất luận là cứng, mềm, sống, chín, cấu tạo phân bố dọc, ngang, đều phải xắt thành hơn ngàn miếng to nhỏ đều nhau, nhất dao nào không đều, miếng thịt đó sẽ dính vào nhau, sẽ không còn được xem là “Cung Bảo Kê Đình” hảo hạng!”

Những lời hướng dẫn trong cuốn sách cũ kỹ như sống lại trong đầu Tiểu Phàm, trong từng nhát dao vung ra, chặt xuống. Suốt một năm hần chưa từng thực sự động đến trù nghệ, hiện tại tính ra mới là lần thứ hai chính thức nấu món Cung Bảo Kê Đình này. Nhưng, một năm qua, dù huấn luyện có khủng khiếp tới đâu, dù bản thân có mệt mỏi tới mức nào, hần vẫn luôn cố gắng thực hành tâm tưởng thao luyện hằng đêm. Nếu nói rằng một năm trước, đối với Đình gia đao pháp, hần chỉ giống như một đứa trẻ quan sát người ta dùng dao từ xa, thì bây giờ hần đã trở thành một con người khác hần rồi. Đao – đối với hần mà nói, không chỉ còn là một vật mà hần chỉ có thể nhìn từ xa nữa...

“Xèo. Xèo...”, Tiểu Phàm bỏ nguyên liệu vào chảo lớn đã nóng ran. Một tay hần nhanh chóng đảo đều nguyên liệu, tay còn lại với lấy gia vị bỏ thêm vào...

Chẳng mấy chốc mùi thơm đã bốc lên từ căn nhà bếp nhỏ. Tiểu Phàm nhắc chảo, bày món Cung Bảo Kê Đình ra đĩa. Mùi hương đúng là không chê vào đâu cho được. Có điều, trên khuôn mặt hần vẫn không hiện lên nét vui mừng, mà ngược lại còn có chút lo lắng. Hần vẫn còn nhớ lần nấu trước, đĩa xào cũng thơm phức như thế này, nhưng do kỹ thuật thái nguyên liệu tệ hại lúc đó mà Tử Văn Kê và Tiểu Ngư Tảo kết hợp tạo ra vị đắng tới ăn không nổi. Cuối cùng hần phải bỏ đi toàn bộ nguyên liệu. Hần lo lắng lần này chuyện tương tự lại xảy ra.

Hần xúc một miếng nhỏ, nếm thử (căn bản là hần sợ đắng nên không dám ăn miếng lớn mà thôi).

Ừm..., Tiểu Phàm kinh ngạc, sung sướng thốt lên: “Ngon!”

Trong miệng hần lan tỏa mùi thơm và vị đậm đà đặc trưng của món xào. Toàn bộ nguyên liệu đều được thái nhỏ, cho nên mùi vị của Tử Văn Kê, Tiểu Ngư Tảo, Tử Quả, Băng Lựu Cù,... đều hòa quyện vào nhau.

Tiểu Phàm cảm thấy vui sướng vô cùng: cuối cùng hần cũng đã nấu được một món mà con người ăn được! Hần tiếp tục thưởng thức đĩa thức ăn. Nhưng càng ăn, Tiểu Phàm càng cảm thấy có cái gì đó không đúng trong thành phẩm này... Phải rồi! Không có hiệu quả của linh thực! Tiểu Phàm nhíu mày suy nghĩ. Hần quả thực đánh giá cao mùi vị của món này, nhưng mà nếu không xuất hiện hiệu ứng linh khí thì không thể tính là linh thực được. Như vậy nguyên liệu bỏ ra quả thực không đáng tí nào. Toàn bộ chỗ nguyên liệu này đều chứa linh khí, cho nên nếu so với nguyên liệu nấu ăn bình thường thì rõ ràng là đắt hơn nhiều.

Vội vã tra lại cuốn sách cũ của Lão Quái, Tiểu Phàm ngẫm lại quá trình nấu ăn của mình, nhưng quả thực hần đã thuộc lòng những dòng chữ hướng dẫn này rồi, cho nên không thể nào làm sai được. Vậy thì rốt cuộc là lỗi lầm ở đâu?

Xem ra phải đi hỏi lão quái rồi? Hơn nữa cũng một năm rồi, ít nhất cũng phải đi chào hỏi ông ấy..., Tiểu Phàm lắc đầu, nghĩ thầm. Xử lý hết đĩa ăn sáng, hần chỉnh trang lại y phục rồi rời khỏi tiểu viện.

...

Lão Quái vẫn nằm trên cái ghế đầu ở góc phòng như mọi khi. Tiểu Phàm vừa bước vào tài các, Lão Quái đã cất tiếng:

- Về rồi hả?

Tiểu Phàm vui vẻ cười nói:

- Tiền bối hảo... Dạ, vẫn bồi mới trở về. Người khỏe chứ ạ?

Lão Quái mở mắt ra, nói:

- Ta vẫn vậy thôi. Thế nào? Lại có chuyện gì muốn hỏi ta đây?

Tiểu Phàm cười cười:

- Đúng là không qua được mắt tiền bối. Thực sự thì tiền bối muốn hỏi về món Cung Bảo Kê Đình.

- Nói đi.

- Sáng nay tiền bối đã thử làm món đó, nhưng vấn đề là hiệu ứng linh khí không xuất hiện. Tiền bối đã xem lại hướng dẫn nhưng mà không tìm ra điểm sai của mình ở đâu. Mong tiền bối chỉ giáo.

Lão Quái mỉm cười, nói:

- Xem ra ngươi cũng không đến nỗi chênh lệch việc luyện tập. Được rồi, ta sẽ giúp ngươi, nhưng mà sẽ tính là một lần ngươi mang món ăn tới thử, được chứ?

Tiểu Phàm cau mày. Hần vốn định qua mặt lão đầu này, nhưng không ngờ lão ta triệt để tính toán tới vậy. Không còn cách nào khác, Tiểu Phàm đành đồng ý với điều kiện của Lão Quái.

- Ngươi mang thành phẩm tới chứ?

Lão Quái hỏi.

Tiểu Phàm mở cặp lồng đã mang sẵn theo, mùi hương thơm phức lập tức lan tỏa trong phòng.

Hai tay đưa chiếc thìa cho Lão Quái, Tiểu Phàm hồi hộp đứng sang một bên.

Đầu tiên, Lão Quái hít một hơi sâu, dường như để cảm nhận mùi thơm của món ăn. Ông xúc một miếng nhỏ, nếm thử. So với Tiểu Phàm, ông nhai kỹ và lâu hơn nhiều...

Ông đặt thìa xuống, cười nói:

- Không tệ. Ít nhất thì không bị đắng.

Tiểu Phàm đỏ mặt khi nghĩ lại thành phẩm đầu tiên của mình. Hắn tự nhủ, đúng là cao thủ, nói cái trứng ngay điểm mấu chốt.

Hắn vội vã hỏi:

- Vậy vấn đề của vãn bối ở đâu vậy?

Lão Quái đáp:

- Vấn đề ở chỗ ngươi chưa canh được thời gian cho nguyên liệu và thứ tự của chúng!

- Hả? Lại còn cả vấn đề này sao?

Tiểu Phàm ngạc nhiên.

- Phải. Nói cho ngươi biết. Không cần nói tới linh phẩm, dù là thức ăn thông thường thì thời gian bỏ nguyên liệu vào cũng rất quan trọng với một số món ăn. Huống hồ, đây còn lại là linh phẩm nữa. Mỗi nguyên liệu sử dụng trong linh phẩm đều có chứa linh khí nguyên tố bên trong. Cho nên sự phối hợp đúng lúc, đúng thứ tự mới có thể tạo nên hiệu ứng linh khí. Thậm chí, với cùng một món ăn, thứ tự, thời gian nguyên liệu cho vào khi nấu khác nhau thì sẽ tạo ra những hiệu ứng mạnh yếu, thuộc tính khác nhau...

Mí mắt Tiểu Phàm giật giật... Con mẹ nó chứ! Phức tạp như vậy thì không phải nói là thiên biến vạn hóa hay sao?

Việc sử dụng nguyên liệu theo thứ tự có ảnh hưởng trong nấu món ăn thông thường hắn vốn đã biết, nhưng hắn thật sự không ngờ tới là trong nấu linh phẩm, việc này còn ảnh hưởng tới sự hình thành nguyên tố hiệu ứng nữa.

Hắn lại hỏi:

- Tiền bối, tại sao trong sách hướng dẫn không hề có chút thông tin nào về việc này vậy?

Lão Quái cười:

- Tại vì căn bản không hướng dẫn được! Việc này còn phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố, ví như là cường độ của ngọn lửa hay là độ tươi, độ thành thực của nguyên liệu, chất lượng của nguyên liệu... Nói chung là mỗi linh trù sư đều phải tự tìm hiểu, thí nghiệm, cảm nhận và tìm ra cách riêng để giải quyết vấn đề này. Ngoài ra thì còn một vấn đề nữa...

Tiểu Phàm khiêm nhường nói:

- Xin tiền bối chỉ giáo cho.

- Món này của ngươi, nói đúng thì không phải món xào đâu.

- Hả? Ý tiền bối là sao?

- Món của ngươi là món hầm thì giống hơn đó. Hương vị của nguyên liệu trong đĩa này hoàn toàn quện vào nhau. Nếu là món Cung Bảo Kê Đinh chính hiệu, thì dù tất cả đều được sát hạt lựu, nhưng Từ Vân Kê vẫn phải là Từ Vân Kê, Từ Quả vẫn phải là Từ Quả. Chính vì ngươi đã không thể canh thời gian bỏ nguyên liệu và thứ tự một cách chính xác nên ngoài việc mất hiệu ứng linh khí, thì còn gây ra việc này nữa. Tất cả nguyên liệu gần như đều bị nấu cùng một thời gian, thứ cần giữ độ dai thì không dai, thứ cần giữ hương thì chỉ còn một nửa...

Tiểu Phàm nghe liền cảm thấy thật có lý. Thực chất nguyên lý này rất hiển nhiên, nhưng mà hắn lại không nghĩ đến chuyện này lúc trước.

Tiểu Phàm lại hỏi tiếp:

- Vậy chỉ có cách là vãn bối tự làm và tự nghĩ ra cách nhận biết thời gian và thứ tự thôi sao?

Lão Quái gật đầu, đáp:

- Phải. Nhưng trước tiên người cần nắm rõ linh khí nguyên tố và đặc điểm trong từng nguyên liệu đã. Như thế, sau đó thực nghiệm dần mới có hiệu quả được.

- Đa tạ tiền bối.

- Được rồi. Bây giờ người có thể về tiếp tục thí nghiệm được rồi. Nhưng mà nhớ là người chỉ còn hai lần đem tới cho ta thử thôi đấy.

Tiểu Phàm gật đầu, nói:

- Văn bối đã hiểu. Vậy văn bối xin cáo từ.

...

Hắn đi dạo trong khu chợ trung tâm học viện nhằm tìm mua một lượng lớn nguyên liệu dành cho việc thí nghiệm trừ nghệ.

Đang đi, Tiểu Phàm bỗng nghe được câu chuyện của hai người thanh niên phía trước.

Người bên trái nói:

- Nè nghe nói có Tứ tiểu thư của Liệp Lang Bang đã tiến nhập Dẫn Khí đỉnh cấp rồi đấy. Trận đấu gần đây, nàng ta đã đánh cho đối thủ toi bời khói lửa luôn.

Người bên phải lại nói:

- Xời oi. Thông tin đó ta biết lâu rồi. Có tin mới đây này, người muốn nghe không?

- Tin gì?

- Hé hé... Tứ tiểu thư của Liệp Lang Bang đã tiến nhập vị trí thứ mười lăm của Chiến Bảng niên khóa chúng ta rồi!

- Cái gì? Tiến nhập chiến bảng?

Người thanh niên còn lại kinh ngạc. Nhưng sau đó lại tỏ vẻ nghi hoặc:

- Người có nói thật không đó? Sao có thể? Nếu nàng ta tiến nhập Chiến bảng thì ai cũng phải biết rồi chứ. Làm sao một thông tin lớn như thế mà ta không biết được?

Người kia cười đắc ý, đáp:

- Đó là bởi trận đấu giành đệ thập ngũ vị trí của Tứ tiểu thư mới diễn ra hôm qua thôi. Hơn nữa, trận chiến đó không được công khai!

- Hà? Thế làm sao người biết? Đừng có nói xạo đấy.

- Ha ha... Ta là ai chứ? Bằng hữu của ta là người của Liệp Lang Bang đó nha. Thông tin này sẽ sớm được công bố thôi. Người cứ chờ xem.

- Năm nhất chúng ta đúng là nhiều sóng gió nhỉ. Không ngờ chỉ sau một năm, chiến bảng đã vì Liệp Lang Bang mà thay đổi tới ba người lận. Thậm chí còn có hai người lọt vào Thập nhị địa chi thánh tướng nữa chứ.

- Phải đó. Thực lực Liệp Lang Bang ngày càng mạnh. Lại còn minh tranh ám đấu với mấy người ở khóa trên. Thật không đơn giản.

- Đặc biệt là với Ngân Lô Xà của năm ba... Chà chà, dù có liên minh với Bạch Hổ năm hai, nhưng mà thế lực phía sau của Ngân Lô Xà cũng không phải vừa. Hơn nữa, một năm vừa rồi, y đã dành toàn bộ thời gian để bế quan. Theo ta, chỉ sợ sang năm học mới, khi Ngân Lô Xà xuất quan, thực lực sẽ tăng mạnh. chúng ta sẽ lắm có trò vui để xem đó.

Nghe câu chuyện của hai người, Tiểu Phàm liền nhíu mày. Cái Liệp Lang Bang này không cần nghĩ nhiều cũng có thể đoán được là một thế lực của năm nhất. Nhưng hắn cũng nhận ra mình đang quá mù tịt thông tin. Một năm qua, tại học viện chắc chắn đã xảy ra rất nhiều chuyện. Người ta thường nói thông tin là sức mạnh, kẻ nào mù thông tin chính nhược giả, kẻ nắm được thông tin chính là bá chủ. Nghĩ tới đây, hắn quyết định gấp đám người Tiền Minh Tâm, và Hòa Phượng sớm hơn. Theo kế hoạch, hắn định dành thêm mười ngày thời gian nữa để tập trung tu luyện mà không bị quấy rầy, nhưng xem ra ý định này phải thay đổi rồi.

Tiểu Phàm không để ý tới hai người kia nữa, liền chạy đi tìm nơi gửi thư tín trong khu vực trung tâm. Hắn viết liền ba lá thư gửi cho Tiền Minh Tâm, Hòa Phượng và Uất Trì Lạc Nhạn. Nội dung đều đề thông báo việc hắn đã trở về từ đợt huấn luyện, và hẹn gặp mặt tại Áo Nguyệt Lô tối nay.

Đang chuẩn bị trở về thì hắn nhớ tới một việc. Đó là, hắn vẫn là học viên năm nhất, hay nói đúng hơn là hắn đã bỏ học cả một năm tại Học viện. Nhớ lại lời hai người học viên làm nhiệm vụ gác tại chân núi, Tiểu Phàm nhanh chóng quay trở lại Quán Sự Phủ.

Tiến vào Nhân Sự Các bên trong, Tiểu Phàm cất tiếng chào hỏi:

- An Cô hào. Người khỏe chứ?

An Cô vừa trông thấy Tiểu Phàm, liền ngạc nhiên hỏi:

- Hà? Không phải là Lâm Tiểu Phàm sao? Người đã trở về khóa huấn luyện của Lôi lão sư rồi à?

Tiểu Phàm đáp dạ, rồi nói tiếp:

- Vãn bối tới đây trước là để vấn an người. Sau là có chuyện muốn hỏi.

An Cô vui vẻ nói:

- Có chuyện gì cứ nói đi.

- Dạ. Vãn bối mới trở về, cho nên tới đây để báo danh là một. Ngoài ra còn muốn hỏi về chuyện học hành của vãn bối. Như người cũng biết, vãn bối đã huấn luyện ở bên ngoài một năm, cho nên không hề học hành gì cả. Giờ vãn bối không biết phải làm sao.

- À. Về chuyện này... dễ giải quyết thôi. Người chỉ cần học bù là được.

- Học bù? Không phải ý người là vãn bối phải học lại toàn bộ chương trình học của cả một năm đấy chứ?

Tiểu Phàm khó khăn nuốt cái ực.

An Cô cười đáp:

- Phải. Nhưng mà người cũng đừng lo lắng quá. Việc này không phải lần đầu tiên xảy ra, cho nên học viện từ lâu đã có sắp xếp rồi. Học viện chúng ta tuy rằng cũng có yêu cầu học văn hóa, nhưng trọng tâm vẫn là hướng dẫn cho học viên tu luyện. Vì thế, lượng kiến thức văn hóa người phải học cũng không nhiều lắm đâu. Với lại, bài thi kết thúc năm học cuối cùng thì chiến lược bản thân người đã chiếm tới bảy mươi phần trăm rồi. Dù sao Học viện chúng ta là đào tạo tu luyện giả chứ đâu phải đào tạo thi sĩ, nho sinh. Phải không nào?

Nghe An Cô nói vậy, Tiểu Phàm mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, tự nhủ: xem ra cũng không đến nỗi đáng sợ như mình tưởng tượng.

An Cô lại tiếp:

- Người mau đưa lệnh bài thân phận của người cho ta, ta sẽ kiểm tra và cập nhật thông tin cho người. Người cứ yên tâm, có lẽ ngày mai thời khóa biểu của người sẽ chuyển đến kíp tức thời. Sang tuần là người có thể đi học bình thường rồi.

Tiểu Phàm nhận lại lệnh bài thân phận rồi hỏi tiếp về vấn đề thời gian học của hắn. Hắn tự hỏi nếu hắn phải học bù như vậy, thì không phải sẽ không bao giờ đuổi kịp các bạn học hay sao? Chẳng nhẽ hắn cứ bị “đúp” lại một năm học mãi à? An Cô mới cười, nói hắn không cần phải lo. Chuyện này phụ thuộc vào nỗ lực của bản thân Tiểu Phàm thôi. Chỉ cần hắn chăm chỉ, thì thời gian học cũng sẽ rút xuống. Chuyện này đã có nhiều tiền lệ, cho nên học viện đã quyết định số thời gian học bù của học viên như Tiểu Phàm là không cố định, chỉ cần hắn có thể thi qua môn thì sẽ kết thúc môn học đó. Việc này gần giống với học tín chỉ của đại học ở địa cầu, nhưng thậm chí còn tân tiến hơn. Quy trình giáo dục này đặc biệt tốt cho những người có khả năng tự học cao. An Cô nói chỉ cần nỗ lực, thời gian học bù có thể rút ngắn xuống năm tháng, thậm chí là ba tháng.

...

Bây giờ tới, tại Áo Nguyệt Lâu...

Tiểu Phàm tiến vào cửa, đặt một bàn, ngồi xuống. Một người tiểu nhị chạy tới, hỏi:

- Xin hỏi quý khách muốn dùng gì?

Tiểu Phàm suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi:

- Ở đây có món Cung Bảo Kê Đinh không?

- Cung Bảo Kê Đinh?

Người tiểu nhị hơi suy nghĩ rồi, đáp một cách chắc chắn:

- Xin quý khách thứ lỗi. Món này hiện chúng tôi chưa có.

Tiểu Phàm ngạc nhiên, Nơi này mà cũng không có sao? Nhưng rồi lại nghĩ, Cũng phải thôi. Món này chắc hẳn là tuyệt phẩm của Đình gia. Trù sư không nắm được Đình gia đạo pháp, làm sao có thể làm được.

Hắn cười nói:

- Vậy có thể cho ta vài món nhắm và một bình rượu trước được không? Chốc nữa, bằng hữu của ta tới, chúng ta sẽ gọi thêm sau.

Người tiểu nhị đáp:

- Được thôi. Đồ nhắm sẽ mang ra ít phút nữa thôi.

Người tiểu nhị đang chuẩn bị rời đi, Tiểu Phàm đột nhiên gọi lại nói:

- À đúng rồi. Huynh đệ, ta có thể nhờ người một việc được không?

Nói đoạn, hắn lấy ra năm đồng tệ để lên bàn.

Người tiểu nhị cười vui vẻ, chộp lấy năm đồng tệ, nhét nhanh vào áo, nói:

- Quý khách cứ cần dặn.

Tiểu Phàm nói:

- Xin hỏi huynh đệ có biết thông tin gì về ba người tên Tiền Minh Tâm, Triệu Hỏa Phụng và Uất Trì Lạc Nhạn không?

Người tiểu nhị đột nhiên nhìn Tiểu Phàm với ánh mắt lạ thường, y hỏi:

- Quý khách vừa đi ra ngoài một thời gian dài mới trở về sao?

Tiểu Phàm ngạc nhiên, đáp:

- Đúng vậy. Nhưng sao huynh đệ biết?

Tiểu nhị kia gật gù như nói “thảm nào”, rồi đáp:

- Ba vị mà quý khách vừa nói tới rất nổi tiếng. Ai mà không biết những thông tin về họ chứ? Quý khách hỏi như ta như vậy, tất nhiên ta có thể đoán ra rồi.

Thực lực ba người họ từ đầu đã rất tốt rồi. Không nổi cũng không được, Tiểu Phàm đã có phần đoán trước điều này, chỉ là xem ra danh tiếng của họ một năm qua hình như đã vượt quá dự đoán của hắn nhiều.

Người tiểu nhị tiếp:

- Ba vị này chính là cao thủ đứng đầu của Liệp Lang Bang đó! Họ mới chỉ là học viên năm nhất, nhưng tu vi đã mạnh lắm rồi. Với lại ba vị đó ai cũng anh tuấn, nữ miều. Chà, nhiều học viên hâm mộ họ lắm.

Liệp Lang Bang? Tiểu Phàm giật mình không ngờ ba người bằng hữu của mình lại dính dáng tới cái Liệp Lang Bang gì đó kia. Hắn hỏi tới:

- Ta rời khỏi học viện một thời gian khá lâu rồi, cho nên không biết Liệp Lang Bang này. Huynh đệ có thể nói cho biết chút thông tin được không?

Người tiểu nhị đã nhận tiền của Tiểu Phàm nên vui vẻ kể lại một số chuyện cho Tiểu Phàm nghe. Theo lời kể của y, Liệp Lang Bang này thành lập vào khoảng nửa năm trước. Lúc đầu họ chỉ có bốn thành viên. Nghe thì có vẻ buồn cười. Ai đời lập một thế lực lại chỉ có bốn người. Nhưng sau đó, chỉ hơn một tuần, số thành viên đã trở thành mười lăm người. Số thành viên như vậy cũng là tương đối khá rồi. Sau đó, Liệp Lang Bang liên tục khiến chiến những cường giả của năm nhất. Điểm đặc biệt là họ thắng rất nhiều. Lúc này, số thành viên của họ nhanh chóng đạt hơn năm mươi người. Cho nên, dần dần Liệp Lang Bang trở nên nổi tiếng. Sau đó, họ còn liên kết với Bạch Hồ - Hà Anh, công khai đối đầu với Ngân Lôi Xà – Đệ nhất nhân năm ba. Sự kiện này đã đẩy lên một cơn chấn động không nhỏ trong học viện. Thực sự là chưa có tiền lệ nào trước đây: học viên năm nhất lại dám đối đầu công khai với học viên năm ba. Mọi người trong học viện bắt đầu tìm hiểu mọi chuyện, nguyên do của vụ việc này. Sau rồi, một thông tin lan truyền nhanh chóng. Nguyên do của việc này là do Tiền thiếu gia của Liệp Lang Bang trước đây đã có mâu thuẫn với Ngân Lôi Xà – Hồ Giáo tại chính Áo Nguyệt Lâu này.

Nghe tới đây, Tiểu Phàm thầm cười trong lòng. Hắn sao không nhớ lần tranh đấu phách mại một năm trước cơ chứ. Chỉ vì tranh giành một buổi hẹn với Tuyết Liên tiểu thư mà Tiền Minh Tâm đã kết thù oán với tên Hồ Giáo kia.

Câu chuyện chưa dừng lại tại đó. Từ lúc Liệp Lang Bang công khai đối đầu với Ngân Lôi Xà, cũng tức là với Ngân Hiệp Hội của y. Người của Liệp Lang Bang gặp rất nhiều khó khăn, thường xuyên bị người của Ngân Hiệp Hội khi dễ. Nhưng lúc đó Bạch Hồ cũng nhảy vào. Với sự giúp đỡ của y, thế trận bắt đầu nghiêng về phía Liệp Lang Bang. Chỉ là một thời gian ngắn sau thì trong năm nhất xuất hiện một thế lực khác, lấy tên là Hỏa Long Hội. Hỏa Long Hội này tuy không liên kết với Ngân Hiệp Hội, nhưng lại công khai đối đầu với Liệp Lang Bang. Người của Hỏa Long Hội này cũng rất mạnh mẽ, nếu đem so sánh với Liệp Lang Bang thì chính là kẻ tám lạng, người nửa cân. Thành ra, cuối cùng thế trận đối đầu trở nên cân bằng.

Tiểu Phàm lại hỏi tiểu nhị về những người đứng đầu và thành viên cốt lõi của các thế lực thì được biết thêm một vài điều khá thú vị. Về phía Liệp Lang Bang, họ được chỉ huy bởi một Bang chủ và ba Đường chủ, ba nam, một nữ. Ba đường chủ của Liệp Lang Bang không ngờ lại chính là ba người Tiền Minh Tâm. Còn vị bang chủ kia thì rất thần bí, người ngoài không hề biết y là ai, chỉ biết rằng ba vị đường chủ luôn tuân theo chỉ thị của y! Y cũng không bao giờ trực tiếp chiến đấu, hay thể hiện thân thủ, lúc nào xuất hiện y cũng chỉ đội mũ trùm đầu, không nói năng gì nhiều và cũng không để ai thấy mặt.

Tiểu Phàm giật mình. Hắn thực sự tò mò, không biết bang chủ kia là người thế nào mà lại có thể thu phục được ba người bằng hữu của hắn. Hỏa Phượng tuy rằng bình thường đối với Tiểu Phàm luôn tỏ ra tình nghịch, dễ thương, nhưng với người khác, nàng ta lại tỏ ra khá nóng nảy, bất tuân. Tiền Minh Tâm thì kiêu ngạo vô cùng, lại chỉ thích làm theo ý mình. Theo Tiểu Phàm nghĩ, có lẽ chỉ có Hà Anh là có thể bảo được hắn. Còn Uất Trì Lạc Nạn thì khỏi nói rồi, hiểu thắng không ai sánh bằng. Chỉ nghĩ tới việc nàng ta chấp nhận đứng dưới trướng người khác, Tiểu Phàm đã cảm thấy khó tin rồi. Như vậy, trừ khi vị bang chủ kia phải là một người cực kì mạnh, hơn nữa tài chí, mưu lược có lẽ cũng không tầm thường. Có ý tứ! Tiểu Phàm thực sự cảm thấy hứng thú với thần bí nhân vật này.

Còn về Hỏa Long Hội. Người đứng đầu là Liêu Bạch Long, dưới trướng y có tam vị hộ vệ, danh tự lần lượt là Mạc Thiếu Quân – Thổ Vệ, Liên Tùng Từ – Thủy Vệ và Hoàn Cát Ninh – Mộc Vệ. Họ có khoảng sáu, bảy mươi hội viên, so với Liệp Lang Bang cũng không mấy cách biệt. Nghe cái tên Liêu Bạch Long, Tiểu Phàm cảm thấy ngờ ngợ, nhưng không sao nhớ ra đã từng nghe cái tên đó ở đâu trước đây.

Hắn lại hỏi vì sao mọi người lại gọi ba người Tiền Minh Tâm là thiếu gia, tiểu thư, nghe qua thực không phù hợp lắm với cái danh tự Liệp Lang Bang mang đầy tính chiến đấu kia. Người tiểu nhị mới nói đó là do Liệp Lang Bang là đại phú hào! Liệp Lang Bang ban đầu khi bị Ngân Hiệp Hội chèn ép đã rơi vào thời kì khủng hoảng. Nhưng lúc đó, Tiền Minh Tâm đã bắt đầu một kế hoạch đặc biệt. Đó chính là kinh doanh bằng việc săn ma thú. Ban đầu họ chỉ đi săn ma thú trong Đông lâm rồi trở về bán lại ma tinh hạch, da, lông của ma thú cho học viên trong trường. Nhưng việc này tất nhiên bị Ngân Hiệp Hội nhanh chóng phát hiện và gỡ mọi thủ đoạn để chèn ép, đe dọa, bán phá giá, cướp khách hàng, rất nhiều thủ đoạn khác nhau đều được dùng đến. Nhưng mà, Tiền Minh Tâm lại tiếp tục kế hoạch khác của y: Kế hoạch kinh doanh bằng nghề thủ công nghiệp. Liệp Lang Bang không biết đã cử người đi học việc từ lúc nào nhưng ngay khi Ngân Hiệp Hội tưởng rằng kế hoạch chèn ép của chúng thành công, thì Liệp Lang Bang lập tức mở ra một chuỗi các cửa hàng tại khu vực trung tâm. Nào là tửu điểm loại nhỏ, lò rèn, được điểm, tiệm vải, tiệm quần áo và cả tiệm cầm đồ. Tất cả đều giúp Liệp Lang Bang kiếm được tiền! Ngân Hiệp Hội quyết không chịu thua, một thời gian sau cũng học đòi mở ra một số cửa hàng, nhưng buôn bán không được bao lâu thì sập tiệm. Đó cũng là bởi Ngân Hiệp Hội không có những thành viên sẵn cán học các nghề thủ công nghiệp đó.

Một hai tháng sau đó, Liệp Lang Bang vừa thu nhận thêm một số thành viên, đồng thời mở ra vài loại dịch vụ đặc biệt mới.

Một là dịch vụ cung cấp liệp sát đội! Loại dịch vụ này chính là Liệp Lang Bang cung cấp cho khách hàng một tổ đội cùng đi liệp sát ma thú trong đông lâm, phí dịch vụ tính bằng phần trăm thành quả thu được. Dịch vụ này không chỉ hiệu quả mà còn tính phí rất rẻ, cho nên nhanh chóng trở thành thương hiệu của Liệp Lang Bang.

Dịch vụ thứ hai là trao đổi tiền! Cái gọi là trao đổi tiền chính là trao đổi từ tiền thật ra Vô Cực Tệ, sau đó kiếm lời từ sự chênh lệch. Không rõ làm cách nào, nhưng Tiền Minh Tâm lại có thể liên kết với các mối giao thương bên ngoài học viện! Cho nên số tiền thật được đổi ra, Liệp Lang Bang lại đem ra bên ngoài học viện, mua bán các loại dược vật, vật phẩm, vải vóc với giá rẻ, và đem vào học viện để bán kiếm lời. Nhờ đó mà từ cái ảo (Vô Cực Tệ) mà chuyển thành lời thật. Tuy nhiên việc này cũng không phải dễ thực hiện, bởi vì nó đòi hỏi bên trong tài khoản tổng của Liệp Lang Bang luôn phải tồn tại một số lượng Vô Cực Tệ và tiền thật vô cùng lớn. Loại dịch vụ này giống như việc buôn tiền và đầu tư tại địa cầu vậy.

Cuối cùng, loại dịch vụ thứ ba, cũng là loại dịch vụ giúp Liệp Lang Bang kiếm nhiều tiền nhất: buôn bán thông tin! Bởi vì có một chuỗi các cửa hàng mà Liệp Lang Bang mở ra khắp Học viện cho nên việc thu thập thông tin của họ là cực kì hiệu quả. Hơn nữa, việc tổ chức dịch vụ cung cấp liệp sát đội đã giúp cho Liệp Lang Bang biết và tổng hợp được thông tin về các khu vực hoạt động của ma thú tại Đông Lâm một cách nhanh chóng và chính xác từ phía khách hàng. Thông tin này đặc biệt có giá trị, bởi vì ngoài việc nhận trợ cấp hàng tháng thì cách mà học viên chủ yếu kiếm được Vô Cực Tệ chính là bán lại các ma tinh hạch và bộ phận có giá trị của ma thú cho học viện. Nhưng đâu phải đơn giản mà kiếm được khu vực ngon nghề săn ma thú. Muốn biết khu vực tốt ư? Đưa tiền cho Liệp Lang Bang, người sẽ được biết! Nhưng thông tin này lại rất đắt đỏ, bởi vì một khi thông tin này được mua thì khả năng nó bị lộ là khó tránh khỏi, bằng chứng chính là Hỏa Long Bang đã từng cử người giả làm khách hàng đi mua thông tin rồi công bố thông tin khu vực ma thú ra nhằm phá hoại việc buôn bán của Liệp Lang Bang, tất nhiên hành động này đã bị tính phí bằng một số Vô Cực Tệ không nhỏ. Sau đó, để tránh việc này xảy ra lần nữa, Liệp Lang Bang đã nghĩ ra một dịch vụ mới: đó là cung cấp tổ đội liệp sát ma thú cùng với khu vực liệp sát. Đầu tiên khách hàng sẽ phải trả phí để thuê liệp sát đội, sau đó nếu muốn đến được khu vực liệp sát tốt thì sẽ phải trả thêm phí cho Liệp Lang Bang. Nhưng trên đường đi tới khu vực đó, khách hàng sẽ bị bịt mắt, và được “hộ tống” đến nơi. Như vậy vừa tăng được giá trị dịch vụ, đồng thời còn giữ được bí mật vị trí những bãi ma thú tốt. Tất nhiên nếu người trả một cục thì sẽ mua được thông tin về khu vực đó, nhưng mà số tiền bỏ ra thường khá lớn, cho nên đa phần mọi người ai cũng chọn dịch vụ của liệp sát đội...

Cứ thế Liệp Lang Bang nhanh chóng trở thành đại phú hào trong toàn học viện, bỏ xa toàn bộ các thế lực khác về mặt tài lực. Người của Liệp Lang Bang ư? Ai không là thiếu gia, tiểu thư cơ chứ? Ai mà không có lương tháng cả năm, sáu triệu Vô Cực Tệ? Cứ phải gọi là ăn tiêu không phải nghĩ...

Cho nên, mọi người không biết từ lúc nào đã gọi ba vị đường chủ của Liệp Lang Bang là thiếu gia, tiểu thư. Đại đường chủ Uất Trì Lạc Nạn là Nhị thiếu gia. Nhị đường chủ Tiền Minh Tâm là Tam thiếu gia. Tam đường chủ Triệu Hỏa Phượng là Tứ tiểu thư. Sở dĩ có thứ tự như vậy là bởi vì trên họ còn có một Đại thiếu gia – Liệp Lang Bang thần bí chi bang chủ!

Tiểu Phàm nghe xong thì cảm thấy phải thán phục tới sứt đầu mẻ trán tài năng kinh doanh đáng sợ của Tiền Minh Tâm. Từ đầu đến cuối, dường như mỗi bước đi của cả ta và địch đều nằm trong tính toán của y cả. Hắn đã đi trước kẻ địch ít nhất là hai bước trong ván cờ này.

Tiểu Phàm nói lời đa tạ với người tiểu nhị, rồi chỉ biết ngồi một chỗ than thở: Thật sự không ngờ mình bỏ lỡ nhiều việc tới vậy!

Hắn bỗng nhớ lại câu chuyện của hai người nam tử lúc trước hắn nghe lỏm được trong khu chợ. Tiểu Phàm cười cười, tự nghĩ: Hà. Xem ra Tứ tiểu thư đạt Dẫn khí ki đình phong kia chính là Hỏa Phượng rồi. Tu luyện cũng ghê gớm thật. Hơn nữa hai người nằm trong Thập nhị thánh tướng của Liệp Lang Bang xem ra là Lạc Nạn và Minh Tâm đi. Tưởng rằng trở về sẽ có cơ hội bỏ xa họ. Nhưng thật không ngờ không phải chỉ có mình là cố gắng.

Hắn lại nghĩ đến thần bí bang chủ kia, càng nghĩ càng muốn gặp đối phương. Thật không đoán nổi diện mạo y thế nào? Hắn căn bản không lo không gặp được đối phương, với quan hệ của hắn và ba người Tiền Minh Tâm, hắn hoàn toàn yên tâm.

Chương 64: Thần bí bang chủ

Ảo Nguyệt Lâu, tám giờ ba mươi tối...

Mọi người bên trong đột nhiên xôn xao lạ thường.

- Ế. Đó không phải là...

- Là Tứ tiểu thư. Nàng ta sao lại đến đây một mình vậy?

Tự nhiên có vài người huyết gió trên ghẹo.

- Xinh đẹp thật đấy. Làm ta thấy ghen tỵ quá.

- Phải ha. Nếu mà mang được ta lên giường thì... Hà hà...

- Nè. Ăn nói cẩn thận, người của Liệp Lang Bang nghe được thì ngươi cứ liệu hồn...

- Này khoan đã. Nhìn phía sau kia. Nhị vị thiếu gia cũng tới.

- Ba đường chủ cùng tới? Có việc gì vậy nhỉ?

Vài cô nương nhìn ra cửa với ánh mắt hâm mộ.

- Hai người họ anh tuấn quá đi.

- Phải đó. Tam công tử thì có ý trung nhân rồi. Nhưng mà Nhị công tử a... Nếu được y để mắt tới thì sướng biết mấy.

Họ vừa bàn tán vừa cười khúc khích với nhau.

Minh Tâm, Hòa Phụng, Lạc Nhạn ba người vội vã bước vào Ảo Nguyệt Lâu. Trên khuôn mặt ai cũng hiện nét hân hoan, vui mừng. Ba người họ cứ đứng ở cửa, ngó đông rồi lại ngó tây, dường như là đang tìm người.

Mọi người trong Ảo Nguyệt Lâu bắt đầu nhận ra hành động của ba vị đường chủ.

- Họ tìm ai sao?

- Kê nào mà khiến cho cả ba đường chủ cùng phải tới tiếp?

- Nếu thế chỉ có Bạch Hồ thôi...

Mấy người trong lâu lại nhìn quanh tìm kiếm xem có phải thực sự là Bạch Hồ hay không.

Mọi người đang bàn tán không ngừng, thì đột nhiên một người đứng dậy, vẫy tay hô lớn:

- Ở đây nè...

Nhiều người trong Ảo Nguyệt Lâu lập tức quay đầu lại nhìn cái tên vừa đứng lên kia. Ai cũng tự hỏi cái tên này là ai? Nhìn mặt lạ hoắc, một chút ấn tượng cũng không có nữa.

Ba người Tiền Minh Tâm vừa nghe tiếng gọi tất nhiên nhận ra đó là Tiểu Phàm. Tuy rằng hắn đã cắt tóc ngắn, thân hình cũng cao hơn, làn da thì bị rám nắng, khuôn mặt cũng góc cạnh hơn nhưng giọng nói đó gần như không thay đổi mấy.

Hòa Phụng không quan tâm tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một đường chạy thẳng tới, nghe cái hấp đã ôm chầm lấy Tiểu Phàm.

Nam nhân trong Ảo Nguyệt Lâu cả lượt “mắt chữ A, mồm chữ O”, sững sờ nhìn tràng cảnh này...

Tiểu Phàm vỗ nhẹ lên đầu Hòa Phụng, khéo léo gỡ nàng ra, rồi hỏi:

- Muội vẫn ổn chứ?

Hòa Phụng cười đáp:

- Khỏe chứ. Ta cũng mạnh lên rất nhiều nữa nha...

Ngay sau đó là Tiền Minh Tâm tiến tới, ôm thật chặt lấy Tiểu Phàm, vỗ mạnh vào lưng hắn, cười lớn nói:

- Cuối cùng ngươi cũng trở về. Bọn ta nhớ ngươi lắm đấy.

Cảm giác hội ngộ này thật ấm áp quá, khiến Tiểu Phàm thực sự xúc động tới run rẩy. Hắn cũng vỗ vỗ lên vai Minh Tâm thật mạnh, nói:

- Tất nhiên ta phải trở về rồi. Ta cũng rất nhớ các ngươi...

Lạc Nhạn tuy là người tiến vào sau cùng, nhưng ai cũng thấy rõ sự hồi hộp và có phần hấp tấp của y. Y tiến lại trước mặt Tiểu Phàm, nhưng không hiểu sao tự nhiên giữa hai người bỗng xuất hiện tình trạng khó xử. Nàng thật không biết làm thế nào cho phải nữa. Ôm hắn thì cũng không được, dẫu sao nam – nữ cũng thụ thụ bất thân. Bắt tay hắn thì nàng cảm thấy cũng không ổn... Cuối cùng thành ra cứ đứng chết chân một chỗ.

Tiểu Phàm nhìn nàng, miệng hé nụ cười, chấp tay nói:

- Nhị thiếu gia hảo...

Lạc Nhạn hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó liền bật cười, đáp lại:

- Ngươi nắm bắt tình hình cũng nhanh nhỉ.

Bầu không khí khó xử liền tự nhiên biến mất.

Bốn người vui vẻ cười đùa ngồi xuống ghế...

...

Lại một trận sục sôi trong Áo Nguyệt Lâu.

- Người kia là ai?

- Sao ba đường chủ lại thân thiết với hắn như vậy?

- Trời ơi. Tứ tiểu thư của ta lại đi ôm hắn kia...

- Hình như họ là bằng hữu.

- Còn cái gì “trở về” nữa. Hình như hắn đi đâu đó một thời gian thì phải...

...

Như thường lệ, bốn người mặc kệ đám khách nhân khác. Họ vẫn thản nhiên tán gẫu và thưởng thức rượu cùng đồ nhắm.

- Vì người trở về và tình bằng hữu của chúng ta.

Tiền Minh Tâm nâng một chén rượu lên, hô lớn đầy hứng khởi.

Ba người cũng hòa theo.

- Vì người trở về và tình bằng hữu của chúng ta.

Tiền Minh Tâm vẫy người tiểu nhị rồi gọi thêm mấy món ăn nữa. Trông cách hắn gọi và thái độ của tiểu nhị cũng đủ để biết hắn là thượng khách quen thuộc của nơi này.

Đám Tiền Minh Tâm, mỗi người một câu, bắt đầu hỏi Tiểu Phàm về những gì hắn đã trải qua trong một năm. Tiểu Phàm lập tức kể lại những gì hắn gặp ở Vô Định Chi Địa cùng quá trình huấn luyện ở đó. Thật sự khi có cơ hội gặp bằng hữu mình, tất cả thống khổ hắn đã phải chịu đựng đều được bộc bạch ra hết. Nào là thử nghiệm ban đầu, nào là huấn luyện địa ngục, nào là kén triệu tập, nào là thức ăn ở đó chán ra sao... Hắn cứ một lèo giải bày với ba người bạn của mình. Đám Tiền Minh Tâm cũng hào hứng nghe hắn kể chuyện, chốc chốc lại hỏi, chốc chốc lại than thở hộ Tiểu Phàm...

Khoảng nửa canh giờ sau, Tiểu Phàm bắt đầu hỏi ngược lại:

- Thế mọi người thì sao? Khi ta trở về có nghe nói rất nhiều chuyện về mọi người, kể ta nghe coi.

Minh Tâm nói:

- Chà. Biết kể từ đâu đây. Việc học hành thì chả có gì đáng nói cả. Chỉ là ngày qua ngày lên lớp rồi về nhà tự tu luyện thôi...
- Phải đó. Chán ồm.

Hỏa Phượng cũng gật đầu xác nhận.

Tiểu Phàm mới nói:

- Nếu vậy. Bắt đầu từ việc của Liệp Lang Bang đi. Cái vụ đó là sao vậy? Ta thấy ai cũng bàn tán tới việc này.

Ba người nghe Tiểu Phàm nói tới thì không hên mà cùng nhìn nhau, rõ ràng một bộ thần thần bí bí.

Tiểu Phàm tò mò, hỏi:

- Nói đi. Có gì mà phải nhìn nhau thế chứ.

Hỏa Phượng cười, bảo:

- Chà. Đây là ý tưởng của Lạc Nhạn. Huỳnh nói đi.

Lạc Nhạn cũng cười cười, làm bộ nguy hiểm, nói:

- Được rồi. Nếu đã vậy thì ta sẽ bắt đầu kể từ nửa năm trước...

Thì ra nửa năm trước Lạc Nhạn nảy ra ý tưởng thành lập Liệp Lang Bang cùng với Tiền Minh Tâm và Hỏa Phượng. Lúc đó, theo lời Lạc Nhạn, họ đã gặp được một người rất đặc biệt. Sau khi thương lượng, suy nghĩ kỹ càng, họ quyết định chọn y làm bang chủ của Liệp Lang Bang. Mục đích ban đầu chỉ là để tập hợp nhiều người với nhau nhằm trao đổi thông tin, giúp đỡ nhau trong tu luyện và học tập mà thôi. Việc này giống như tổ chức một câu lạc bộ vậy. Nhưng sau đó, mọi việc cứ tiến triển không ngừng, cuối cùng lập ra được một thế lực của năm nhất. Diễn biến cơ bản thì không có gì mới so với những gì tiểu nhị kia đã kể (chỉ là chi tiết hơn), cho nên Tiểu Phàm không phải là quá ngạc nhiên. Sau khi nghe xong toàn bộ câu chuyện, hắn chợt nhận ra một điều. Đó là bang chủ kia vẫn thật quá thần bí, dường như vai trò của y không được Lạc Nhạn nhắc đến nhiều lắm.

Tiểu Phàm hỏi:

- Máy việc người vừa kể ta đã nắm được rồi. Nhưng ta vẫn có một thắc mắc. Rốt cuộc bang chủ Liệp Lang Bang là ai? Ta không nghĩ hắn là người bình thường. Nếu không các người đã không nghe theo hắn.

Lạc Nhạn gật đầu, đáp:

- Phải. Y không tầm thường đâu. Có lẽ y rất mạnh. Đặc biệt là đã qua một năm tu luyện vừa rồi.

Giọng điệu y có phần kì lạ...

Tiểu Phàm lại hỏi:

- Ta có thể gặp hắn không? Ta thực muốn diện kiến kẻ mà mọi người đều khâm phục.

Ánh mắt hắn long lanh thể hiện sự hứng thú.

Tiền Minh Tâm bỗng nâng một chén rượu lên, uống một ngụm rồi liếc mắt nhìn hai người kia.

Tiểu Phàm ngạc nhiên, vội hỏi:

- Không lẽ hắn không thích gặp người lạ?

Hỏa Phượng che miệng cười khúc khích. Tiểu Phàm chỉ biết nhìn sang phía Lạc Nhạn, chờ đợi...

Lạc Nhạn thấy hắn trông sang, không hiểu sao lại cũng cười cười đầy bí hiểm.

Tiểu Phàm không chịu nổi, hỏi:

- Rốt cuộc là sao? Sao mấy người cứ úp úp mở mở thế...

Lạc Nhạn đáp:

- Y cũng đang ở đây đây.

- Hà?

Tiểu Phàm ngạc nhiên. Sau lại nhú mày suy nghĩ. Hắn nhìn quanh Áo Nguyệt Lâu, lăm lăm:

- Không lẽ...

Ba người kia mắt đột nhiên mở lớn, tưởng rằng hắn đã có thể nhận ra người đó.

Tiểu Phàm hơi nghi ngại hỏi:

- Đừng nói với ta đó là... là... Tuyết Liên tiểu thư chứ?!

Minh Tâm lập tức phun cả ngụm rượu ra ngoài. Hai người Lạc Nhạn và Hỏa Phượng mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, lập tức phá lên cười như điên. Tiếng cười cùng tiếng đập bàn bôm bốp của mấy người khiến khách nhân xung quanh đang ăn uống, bàn tán cũng phải quay đầu lại nhìn.

Tiểu Phàm vừa khó hiểu vừa ngượng, chỉ biết đơ mắt nhìn mấy người kia làm trò.

Một lúc sau Lạc Nhạn mới dừng lại, nói thâm vào tai Tiểu Phàm:

- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Tiểu Phàm ngẫm nghĩ, nhìn Lạc Nhạn, lại hỏi nhỏ:

- Không lẽ ngươi tự kiếm luôn bang chủ. Bang chủ chỉ là giả?

Minh Tâm đưa ngón cái lên nói:

- Quả nhiên là Tiểu Phàm. Thông minh. Nhưng mà giả mà không phải là giả. Thật nhưng không hẳn là thật đâu. Ngươi chỉ đoán trúng một nửa.

Tiểu Phàm nhấp một ngụm rượu hoa quả, nói:

- Lão thiên a. Rốt cuộc các ngươi có chịu nói không đây.

Lạc Nhạn vờn người sang, tiếp tục thì thầm vào tai Tiểu Phàm. Tiểu Phàm gật gù một chút, sau đó mắt dần mở lớn, mép thì giật giật, bộ dạng không khác nào kẻ đang trúng độc... (^ ^)

Hắn chỉ tay về phía ba người, run run nói không nên lời:

- Các ngươi... các ngươi...

Hỏa Phượng nói:

- Chà. Giờ chàng biết y là ai rồi đó. Ngạc nhiên đúng không?

Tiền Minh Tâm cười nói:

- Không hiểu sao ngươi có thể đoán là Thủy Nhi được? (Thủy Nhi ở đây là cách Minh Tâm thường gọi Tuyết Liên tiểu thư. Việc này từng nhắc tới ở chương 42)

Lạc Nhạn rót rượu cho mọi người, rồi nâng chén, nói nhỏ:

- Vì bang chủ. Vì Liệp Lang Bang.

Hỏa Phượng thấy Tiểu Phàm còn chưa hoàn hồn, nói nhỏ:

- Nâng ly nào. Chàng đâu cần phải phản ứng mạnh thế.

Bốn người cùng ly. Ba người kia vẻ mặt rõ ràng vừa vui vừa khôi hài. Riêng Tiểu Phàm thì vẻ mặt lúc vui lúc khỏ sở, kì kì quái quái.

Tiểu Phàm làm bộ đau khổ nói:

- Mấy người đúng là tặng ta một cái đại bất ngờ rồi. Vạn vạn ta cũng không nghĩ ra việc này.

Tiền Minh Tâm đắc trí nói:

- Hắc hắc... Như vậy là hợp lí rồi. Đâu chỉ mình chúng ta chịu khổ được.

Lạc Nhạn gấp một miếng linh phẩm màu hổ phách, không rõ là thịt gì. Nuốt xuống, y nói:

- Phải đó. Ngươi cũng phải chịu khổ cùng chúng ta.

Cảm xúc của Tiểu Phàm lẫn lộn khó tả, vừa khổ sở, vừa vui mừng, vừa cảm động.

Liệp Lang Bang sao? Tên như vậy mà hần nghĩ không ra? Cái tên này không gì khác chính là để gọi nhắc tới truyền kì một năm trước của hần! Hóa ra toàn bộ cái cơ ngơi này, bằng hữu chính là tạo dựng sẵn cho hần. Họ đã tạo ra một bang chủ giả, để rồi hôm nay Tiểu Phàm trở về có thể đảm nhiệm chức bang chủ mà không gặp bất cứ khó khăn nào. Thế nên Minh Tâm mới nói “giả mà không phải là giả. Thật nhưng không hần là thật”. Tuy là câu chuyện thành lập Liệp Lang Bang kể lại chỉ vồn vện hơn một tiếng đồng hồ, nhưng Tiểu Phàm sao không hiểu quãng thời gian thành lập đó khó khăn thế nào. Để gây dựng một thế lực cho hần, ba người Minh Tâm đã phải cố gắng rất nhiều. Không chỉ phải lo tu luyện để tăng thực lực bản thân, mà họ còn phải lo lắng rất nhiều cho bang hội nữa. Đặc biệt thời gian đầu hần là khó khăn trùng trùng...

Tiểu Phàm cảm động, nâng một chén rượu lên, nói:

- Đa tạ mọi người.

Lạc Nhạn nói:

- Đã là bằng hữu mà còn nói cái gì đa tạ như vậy.

Minh Tâm nói:

- Chỉ cần sau này ngươi lãnh đạo chúng ta đánh đông dẹp bắc, dẫm đạp tên Hồ Giáo kia dưới chân là được rồi. Nhưng mà con đường đó không dễ đâu. Đừng vội cảm tạ bọn ta...

Tiểu Phàm lại rót tiếp rượu cho mọi người, đứng dậy, hô lớn:

- Vì Liệp Lang Bang!!!

Ba người kia cũng đứng dậy, hào khí dâng cao, hô to:

- Vì Liệp Lang Bang...

Âm thanh vang dội khiến mọi người trong sảnh giật cả mình. Mấy kẻ tỏ vẻ tức giận, nhưng nhìn sang thấy cả ba vị đường chủ nổi danh của Liệp Lang Bang nên đành thôi, không dám nói gì nữa...

- Hết chương 64 -

Đôi lời tác giả: Nếu các bạn đọc để ý kĩ thì sẽ nhận ra ở chương này tôi đã thay đổi cách xưng hô của Tiểu Phàm đối với Hòa Phượng. Trước đây là "hàng" - "ta", nhưng ở chương này, hần đã chuyển thành "muội" - "ta". Chuyện này cho thấy cách suy nghĩ và nhận thức hành động của hần đã thay đổi sau một năm thời gian. Chính là đối với Hòa Phượng, hần dường như đã quyết tâm dứt khoát hơn. Việc này thể hiện một phần sự trưởng thành trong suy nghĩ của hần.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Không đề

Vô Cực Học Viện, Áo Nguyệt Lâu...

Minh Tâm tiện tay gấp một chút thức ăn, hỏi:

- Tiểu Phàm. Vậy bây giờ huynh tính sao?

Tiểu Phàm thần nhiên đáp:

- Thì trước hết phải học xong phần học mà ta bỏ lỡ một năm qua đã, rồi tính gì thì tính.

Minh Tâm đĩnh chính lại:

- Ý ta là về việc của Liệp Lang Bang kia.

Tiểu Phàm cười:

- Từ trước thế nào, giờ cứ như vậy đi.

Hòa Phượng nghi hoặc:

- Huynh không định lộ diện sao?

Tiểu Phàm lắc đầu, đáp:

- Chuyện lộ diện cứ để thư thư đã. Dù sao ta cũng mới trở về. Còn phải ổn định vài thứ, với lại còn phải thu thập thông tin. Nếu ta đã quyết định lộ diện thì phải xuất hiện như một vị bang chủ khủng bố mà mọi người vẫn luôn tin tưởng. Nếu không...

Lạc Nhạn tiếp lời Tiểu Phàm:

- Nếu không chỉ sợ Liệp Lang Bang sẽ tụt dốc!

Tiểu Phàm gật đầu, lại gấp tiếp một miếng nấm, tấm tắc:

- Đúng là ngon thật.

Tiểu Phàm lấy cái thìa trong tay ra, liếc qua, nói:

- Chà. Hình như cũng sắp tới giờ Bách Hoa Hội mở phách mại rồi nhì. À, phải rồi. Minh Tâm chuyện của ngươi với Tuyết Liên tiểu thư thế nào rồi?

Minh Tâm cười cười, vui vẻ nói:

- Thì vẫn tốt. Chỉ là còn tận ba năm nữa ta mới được tốt nghiệp. Lại để nàng ấy đợi lâu như vậy.

Tiểu Phàm nghi hoặc:

- Đợi. Đợi gì?

Hòa Phượng cười hì hì, nói:

- Thì là đợi thành thân đó. Khi đang học trong Học viện thì không được phép thành thân đâu. Quy định rồi.

Tiểu Phàm nhìn nhìn Minh Tâm, cảm thán:

- Thật không ngờ ngươi quyết tâm đến vậy.

Lạc Nhạn thân nhiên nói:

- Tại ngươi đi lâu nên không biết đấy thôi. Chứ chuyện hai người họ hứa hẹn, cả học viện này ai mà không biết. Thế nên từ đó tới giờ, Tuyết Liên đâu có xuất hiện trên đài phách mại lần nào nữa đâu.

Nói đoạn, nàng nhìn sang Minh Tâm, tiếp:

- Còn cái tên này. Tới ngày đến đây. Hừ, nhiều khi cần tìm hần bàn bạc chuyện của bang mà hần cứ mất tâm.

Minh Tâm chỉ cười khi khi, mặc nhiên thừa nhận.

Mấy người hướng lên sân khấu, thưởng thức một màn Bách Hoa phách mại. Dù rằng, thực sự họ cũng không có mấy hứng thú, chẳng qua lấy đó để lấp vào khoảng trống khi không khí đôi khi trầm lắng mà thôi.

...

Tiểu Phàm trở về tiểu viện 406 sau nửa đêm.

Hắn mở cửa, tiến vào phòng, tắm rửa qua loa rồi cởi hết đồ, leo lên giường. Chỉ còn chiếc quần cộc, như một thói quen, hắn tiến vào tắm rửa.

Tiểu Phàm xuất hiện trong tâm tưởng không gian. Không giống như trước đây, nơi này không chỉ còn là một màu trắng xóa và một cái cọc gỗ nữa. Bây giờ, tâm tưởng không gian của Tiểu Phàm là cả một cánh rừng bao la với thác nước chảy siết tung bọt trắng xóa, những cây cổ thụ cao ngút tầm mắt, những con hình nộm dường như được sắp xếp theo một trận địa đặc biệt nào đó...

Tiểu Phàm mở mắt, than thở:

- Ài. Dù là đã ra khỏi rồi, nhưng mà cái không gian này vẫn là nơi tập luyện hiệu quả nhất.

Nguyên lai, nơi này chính một bản sao của Vô Định Chi Địa. Một năm huấn luyện và bị “hành xác” ở nơi đó đã khiến cho hần thuộc tới từng ngõ ngách của khu rừng. Phải nói rằng khu rừng này thật sự rất đặc biệt, mỗi cái cây ở đây đều không phải tự nhiên, mà đều là nhân tạo cả. Cả cánh rừng ở Vô Định Chi Địa đó đều được người của Vô Định Chi Địa trồng. Chúng đều chiếm giữ vị trí đã được tính toán từ trước, chứ không phải xuất hiện một cách ngẫu nhiên. Cả cánh rừng này là một thao trường vô pháp tướng tượng!

Tiểu Phàm bắt đầu như mọi buổi sáng trước đây. Hần lao nhanh vào khu rừng, trên tay cầm sẵn một cây thái đao nhỏ. Hần di chuyển cực kì nhanh nhẹn, toàn bộ quá trình đều không để chân chạm đất, mà đều là di chuyển trên các cành cây hoặc đập vào thân cây để nhảy tới một thân cây khác.

“Mỗi một cây đều là một đối thủ. Các ngươi phải tưởng tượng ra đối thủ của mình sẽ tấn công các ngươi thế nào. Liệu rằng có mai phục không? Nhìn đi. Quan sát và tưởng tượng cho ta...” – đó chính là những gì Hoàng Phi Hiên đã nói với đám tập huấn viên.

Chân Tiểu Phàm vừa chạm vào một thân cây, hai mắt hần đột nhiên lóe sáng. Một bóng ảnh màu đen đột ngột nhảy từ trên cành cây bên trái xuống. Hai tay đối phương lăm lăm một cây cương đao sáng loáng. Nghe choang, rồi xoạt – thái đao trong tay Tiểu Phàm nhoáng lên. Hắc ám bóng ảnh liền ngã xuống. Tiểu Phàm lại tiếp tục di chuyển, dường như mọi chuyện hết sức đơn giản. Vừa rồi hần đã sử ra Đệ Nhất Sát Kỹ – Tam Thập Tự, đánh bật đao của đối phương, đồng thời đánh gục y luôn. Trước đây, khi lần đầu hần sử chiêu này để đấu với Lã Kì, bản thân hần đã phải đạt tới trạng thái tập trung cực cao mới xuất ra được. Nhưng giờ đây, chiêu này chỉ cần nghĩ là hần có thể dùng ngay. Hơn nữa, sự linh hoạt trong cách sử dụng cũng có nhiều biến chuyển. Trước đây, về mặt lý thuyết hần xây dựng thì yêu cầu cả ba hình chữ thập đều phải đánh vào được một vùng không gian nhỏ mới coi là thành công. Nhưng vừa rồi hần sử dụng hai đường chữ thập trước tiên để đánh bật đao của hắc ám bóng ảnh, còn hình chữ thập cuối cùng lại là để hạ đối phương. Như vậy tuy rằng về mặt lý thuyết thì chiêu này không hẳn là Tam Thập Tự nguyên gốc nhưng hiệu quả thực dụng đạt được thì lại rất tốt. Trước đây khi Hoàn Phi Hiên nhìn thấy hần xuất ra chiêu này đánh với tên Vương tử Trịnh Cán, đã nói: “Ngươi là người của Thanh Long Đường. Phải nhanh, phải sắc mà phải linh hoạt. Long là loại thú không chỉ nhanh, ngày bay trăm ngàn dặm, mà còn vô cùng linh hoạt, thân hình uốn lượn, lúc ẩn lúc hiện trong mây. Người của Thanh Long Đường cũng phải là long! Linh hoạt lên, đừng cứng nhắc như vậy...” Chính lời nhắc nhở này của y đã giúp Tiểu Phàm nhận ra rằng hần đang đi vào đường mòn cứng nhắc và rồi thay đổi suy nghĩ về quan niệm thế nào là chiêu thức và cách sử dụng chiêu thức.

Hần cứ như vậy di chuyển trong khu rừng, cuối cùng tiến tới trận địa hình nhân. Tất cả hình nhân đều không động đậy, nhưng khi Tiểu Phàm di chuyển trong khu vực này, rõ ràng hần vất vả hơn rất nhiều. Bóng hình hần trái phải di chuyển không ngừng, đao thì xuất ra liên tục. Mỗi đao đều cố gắng chém vào yếu điểm trên cơ thể hình nộm. Mỗi bước chân đặt xuống, hần đều tính toán cẩn thận. Dường như với hần, đám hình nhân này chính là chiến binh thực sự. Chỉ cần hần sơ sẩy, nhất định sẽ dính chiêu.

Bịch..., Tiểu Phàm đang di chuyển đột nhiên ngã lăn sang một bên, tư thế không khác nào vừa thoát được một chiêu hiểm hóc của đối thủ.

Hần lắc đầu, thở dài: “Ài. Lại thất bại. Chỉ cần di chuyển sai một chút là không thể rời khỏi đây rồi.” Lời này hần nói thật kì lạ. Nhưng nếu là cao thủ bày trận thì sẽ lập tức hiểu những lời đó của Tiểu Phàm. Nếu đứng từ vị trí của Tiểu Phàm lúc này, nhìn ra xung quanh thì sẽ nhận ra toàn bộ lối thoát của hần đã bị đám hình nhân chặn lại. Mỗi hình nhân một tư thế, một vị trí. Cái cầm kiếm, cái cầm côn, cái cầm thương... lại xảo diệu chứa tất cả về phía hần!

Trước đây, khi còn ở Vô Định Chi Địa, đám tập huấn viên Tiểu Phàm cũng đã tập luyện ở bãi hình nhân khá nhiều lần, nhưng cuối cùng không ai là có thể một đường mà thoát khỏi. Thậm chí có lần bọn họ còn thử hợp sức mấy người với nhau, nhưng cuối cùng đường đi được còn ngắn hơn cả đi một mình. Hoàng Phi Hiên bảo rằng đây là nơi tập quần đấu. Chính vì bọn họ còn quá yếu nên không thể thoát được. Hơn nữa, khi mấy người cùng phối hợp giải quyết, vì không hề có kế hoạch và cả đám chửi ai hiểu được trận pháp, cho nên thất bại lại càng sớm hơn mà thôi.

Tiểu Phàm lắc đầu, xua tan hình ảnh của Hoàng Phi Hiên, rồi thoát khỏi tâm tưởng thao luyện trạng thái. Chỉ cần duy trì thêm vài chục giây đồng hồ, dù rằng hần không tự thoát ra thì tâm tưởng trạng thái cũng tự giải trừ. Hần đã tới giới hạn rồi.

Tiểu Phàm mở mắt, vận vai mấy cái cho đỡ mỏi, rồi bắt đầu kết ấn, tu luyện Ma Kinh.

Nhị hợp đồ hình nơi ngực trái hần sáng lên...

...

- Kết...

Sáng hôm sau, Tiểu Phàm thức dậy, mở cửa phòng. Đây là?, hần ngạc nhiên nhìn xuống thêm một bức thư có đóng dấu của Vô Cực Học Viện.

Hóa ra đó là lịch học tuần này của hần. Buổi học đầu tiên của hần là chiều nay – chiều thứ hai đầu tuần. Hiện tại hần được bố trí học ba môn: Tu chân giới kết cấu, Thương Lan Quốc lịch sử và hoàn cảnh hiện tại, Những vấn đề cơ bản của Tu chân. Hần chỉ phải học vào các buổi chiều trong tuần, từ thứ 2 tới thứ 7, các buổi sáng và cả ngày chủ nhật đều không phải đi học. Rõ ràng sắp xếp này là để giành thời gian cho học viên tự tu luyện. Mặt sau của tờ thông báo còn có một vài lời nhắn dặn dò hần chuẩn bị đồ dùng học tập và chúc mắn.

Tiểu Phàm để tờ giấy lên bàn. Sau khi luyện một lượt Thái Tổ Trường Quyền, hần rời khỏi tiểu viện và tiến nhanh đến chợ trung tâm. Hôm nay hần bắt đầu thí nghiệm nhằm hoàn thành môn cung bảo kê đỉnh một cách sớm nhất có thể.

...

Thời gian tiếp theo của Tiểu Phàm nhanh chóng trôi qua trong công việc ngập đầu và sự lặp lại nhàm chán. Hần mở đầu ngày mới với bài tập Thái Tổ Trường Quyền quen thuộc, rồi vội vàng đi chợ, sau đó trở về nghiên cứu trừ nghệ, ghi chép sổ sách và đối chiếu, đúc kết kinh nghiệm từ những sai lầm. Thỉnh thoảng hần đến thư viện học viện để tìm hiểu thêm về dược thảo và các loại nguyên liệu sử dụng trong trừ nghệ, đặc biệt là những nguyên liệu dùng

trong món Cung Bảo Kê Đình. Chiều thi hán cấp sách đi học tại học viện trung tâm. Ba môn này cũng không quá khó, hơn nữa cũng cung cấp cho Tiểu Phàm rất nhiều hiểu biết về thế giới tu đạo. Những điều mà từ trước tới giờ hán vẫn luôn thiếu. Chính vì phải học tập và làm bài tập về nhà, cho nên thời gian dành cho tu luyện của hán cũng bị giảm đi một phần. Ngoài học trên lớp, hán cũng giành thời gian buổi chiều tối, sau giờ học, để tới thư viện tìm thêm một số loại sách hay, mang tính cơ bản và thực dụng cao để đọc. Từ trước tới giờ hán vẫn luôn nhận biết rằng kiến thức bản thân còn quá yếu kém, cho nên giờ có cơ hội, hán lập tức nắm lấy. Tất nhiên việc học chả bao giờ là thú vị. Đôi lúc hán cũng chán chả muốn học, nhưng nhìn đám bằng hữu như Tiền Minh Tâm, Lạc Nhạn và Hòa Phụng, vốn đã hiểu biết hơn hán, giờ lại được học kiến thức của năm hai, hán chỉ biết cố gắng mà thôi. Hán quyết tâm phải đuổi kịp họ. Tối đến, hán dành chủ yếu thời gian để tu luyện Ma Kinh và thực hành tâm tưởng thao luyện. Đôi khi hán cũng hẹn với mấy người bằng hữu tới Áo Nguyệt Lâu để giải trí. Nhưng ngoài ra thì hán không gặp họ mấy. Lạc Nhạn cứ trách hán thân là bang chủ (dù chưa công khai), nhưng chuyện của Liệp Lang Bang một chút hán cũng không lo. Tiểu Phàm chỉ cười, bảo giờ chưa phải lúc.

Có thể nói khoảng thời gian học tập này đã đưa hán trở lại với những cảm giác của kiếp trước. Học bù, vội vã, lo lắng, mệt mỏi, nỗ lực, chán nản, rồi lại tự thuyết phục bản thân rằng không có đường lui, phải nỗ lực lần nữa,...

Cứ thế ba tháng thời gian trôi qua như một cái chớp mắt. Ngày Tiểu Phàm thi hết môn cuối cùng cũng tới...

Câu này dễ ợt! Thậm chí mình còn có thể trả lời chi tiết hơn cả đáp án.

Chà. Để nghĩ xem nào...

Hắc hắc. Nếu không đọc thêm trong thư viện thì câu này chịu thua rồi..

...

Tiểu Phàm tự tin bước ra khỏi phòng thi. Hán không phải người đầu tiên nộp bài nhưng cũng thuộc top đầu tiên. Lần này thi tất nhiên số học viên tham gia không nhiều, nhưng cũng phải trên dưới năm chục người. Họ hầu hết là những người thi trượt, giờ phải tham gia thi lại môn. Một số thì cũng như Tiểu Phàm, vì bận việc riêng mà giờ mới được thi...

Ngay sáng ngày hôm sau, trước cửa học viện trung tâm, trên bảng thông báo, điểm thi hết môn của học viên đã xuất hiện. Tiểu Phàm thờ nhẹ ra một hơi, tuy rằng điểm số không cao như hán dự đoán nhưng cũng không đến nỗi tệ. Hán ít nhất cũng kết thúc ba môn với điểm số thuộc mức khá.

Tuy cuối cùng hán cũng kết thúc ba môn học, nhưng bản thân hán không cho rằng mình có thể nghỉ ngơi. Hiện tại, hán so với đồng học vẫn còn tụt lại phía sau không ít.

Vừa trở về tiểu viện 406, hán lại lao nhanh vào nhà bếp, tiếp tục nghiên cứu trừu nghệ. Hán biết mình đã sắp thành công rồi!

- Hết Chương 65 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chiến bảng

Tiểu Phàm vẫn còn ngỡ ngàng vì những gì mình nhận được sau khi gặp Sĩ Thực Lão Quái. Hán đã thành công nấu được món Cung Bảo Kê Đình, tuy rằng theo lời Lão Quái thì vẫn chưa hoàn hảo, đặc biệt là về mặt hiệu ứng linh khí, nhưng ông cũng đã công nhận sự thành công của hán...

Hán vừa đi vừa ngoác miệng cười, trong lòng như có “cờ sí tung bay”, vui vẻ vạn phần.

“Từ giờ, người chính là đệ tử chân truyền của Đình gia đạo pháp. Đệ tử đời thứ hai mươi bảy, Lâm Tiểu Phàm còn không mau quỳ xuống!?” hình ảnh và khí thế tỏa ra từ cơ thể gầy gò của Lão Quái lúc đó thực là không tưởng tượng nổi. Một người suốt ngày mang bộ dáng lười nhác, quái gở, thật không ngờ lại có lúc thể hiện thái độ nghiêm nghị tới như vậy. Dù Tiểu Phàm đã biết Lão Quái rất mạnh nhưng khi đó, ông ấy đã phát tán ra khí thế mà hán có một vạn lần hình dung cũng không thể đoán trước được: Không giận mà uy, khủng bố mà không khó chịu, vốn tưởng bùng nổ mà lại tĩnh lặng, tiềm ẩn!

- Từ giờ ta đã trở thành đệ tử chân truyền của lão đầu rồi! Chà... Bao giờ mới có được một nửa sức mạnh như vậy đây?

Tiểu Phàm vừa đi vừa lẩm bẩm. Trong lòng ngập tràn vui sướng.

Mười ngày sau đó, chẳng rõ phải làm gì, hán một bước cũng không ra khỏi tiểu viện 406.

...

Hiện tại, Tiểu Phàm đang đi nhanh tới đại bản doanh của Liệp Lang Bang. Nơi này là một căn lầu ba tầng rất lớn, được đặt tại viên ngoài phía Tây của khu vực trung tâm, sát với khu vực tu luyện của Vô Cực Viện. Hán vừa tiến đến cửa, lập tức có hai người chặn lại, hỏi:

- Ngươi là ai? Tới đây có việc gì?

Tiểu Phàm mỉm cười nói:

- Xin chào hai vị. Tại hạ là Lâm Tiểu Phàm. Xin hỏi có vị đường chủ nào ở đây không?

Hai người kia nhìn nhau, đều tự hỏi kẻ trước mắt này là ai? Một người nhíu mày, hỏi:

- Ngươi tìm ba vị đường chủ làm gì? Hiện tại chỉ có Nhị thiếu gia ở đây thôi.

Tiểu Phàm đáp:

- Ta có quen biết với họ. Xin huynh chuyển lời với Lạc... À không. Chuyển lời với Nhị thiếu gia là có Lâm Tiểu Phàm tới tìm. Y sẽ lập tức cho ta vào thôi.

- Vậy được. Ngươi chờ ở đây.

Chẳng đến ba phút, lập tức đã thấy Lạc Nhận vội vã chạy xuống lầu, tiến về phía Tiểu Phàm. Nàng lập tức nói:

- Vào đi. Vào đi. Trời ạ. Đến mà không báo trước. Ta chẳng kịp chuẩn bị gì cả.

Tiểu Phàm xua tay nói:

- Có gì mà phải chuẩn bị chứ? Tới tìm ngươi là có chút chuyện muốn hỏi thôi.

- Có gì vào rồi nói.

Lạc Nhận vui vẻ dẫn Tiểu Phàm vào cửa trước sự kinh ngạc của đám người xung quanh.

- Hắn ta? Nhị thiếu gia?...

Hai người gác cửa ngơ ngác nhìn nhau, nói không nên lời.

...

Lạc Nhận đóng cửa lại, ngồi xuống ghế rồi nói:

- Ngươi chờ một chút. Sẽ có người mang điểm tâm tới ngay.

Tiểu Phàm cười, nói:

- Có gì phải cầu kì vậy? Ta chỉ hỏi ngươi chút chuyện rồi ta sẽ đi ngay thôi mà.

Lạc Nhận nghe thế mới nhận ra phản ứng hơi thái quá của mình, bỗng nhiên cảm thấy ngượng ngịu. Hai má nàng hơi ửng hồng. Minh làm sao vậy? Tự nhiên thấy hân đến lại hấp tấp thế này.

Âm ừ vài tiếng trong cổ họng, Lạc Nhận mới lấy lại bình tĩnh.

- Thế có chuyện gì vậy?

Tiểu Phàm đi thẳng vào vấn đề:

- Ta muốn hỏi về chiến bảng của niên khóa chúng ta.

- Hừ? Không lẽ ngươi muốn...

Tiểu Phàm gật đầu, mỉm cười xác nhận:

- Phải! Ta muốn đập nhập chiến bảng!

Lạc Nhận vỗ bàn cái bộp, vui mừng nói:

- Hào! Cuối cùng ngươi cũng chịu lên đàn lộ diện rồi. Ngươi cần gì?

Tiểu Phàm nói:

- Ta muốn toàn bộ thông tin của mười lăm người trong chiến bảng hiện tại. Kể cả là thông tin cũ hay mới, ta đều muốn hết. Nếu có hình ảnh trong Thủy Tinh Cầu thì càng tốt.

- Không thành vấn đề. Nhưng mà...
- Nhưng mà sao?
- Sau đó, người có định lộ diện với thân phận bang chủ Liệp Lang Bang không?

Tiểu Phàm hơi suy nghĩ, rồi gật đầu, đáp:

- Ủ. Được. Chỉ cần ta đạt danh hiệu Thập Nhị Địa Chi Thánh Tướng thì thanh danh địa vị cũng đủ rồi. Không thể coi là làm mất mặt của hai chữ “bang chủ” mà bấy lâu nay mấy người đã dựng lên...

Lạc Nạ vui sướng, tiếp:

- Vậy tốt quá. Chỉ cần người lộ diện, chúng ta sẽ không cần phải dấu dấp điểm điểm nữa. Cũng khá nhiều người bắt đầu nghi ngờ rồi. Người ở lại đây đi. Lúc nữa là thông tin sẽ tới thôi.

Tiểu Phàm đứng dậy, nói:

- Thôi khỏi đi. Ta thực sự còn có việc. Thu thập thông tin xong, người cứ cho người đưa đến cho ta là được rồi.
- Vậy... Lạc Nạ tự nhiên cảm thấy thất vọng vô cớ, nhưng không biết nói gì hơn.

Tiểu Phàm vui vẻ vẫy tay chào, rồi vội vã mở cửa, rồi khởi đại bản doanh của Liệp Lang Bang.

Lạc Nạ đứng trên lầu ba, ngó xuống thì thấy hán đã ra khỏi cửa, không khỏi bực mình, lẩm bẩm:

- Làm như ta đuổi người không bằng. Tên chết tiệt này...

...

Chiến bảng của Vô Cực Học viện thực chất không phải là một danh sách chính thức do Học viện thông qua, mà là do chính học viên tự tổ chức với nhau. Ban đầu nó chỉ để chứng minh thực lực và giành lấy hư vinh của học viên, nhưng sau này, nhằm tăng thêm tính cạnh tranh giữa các học viên và cũng như để bồi dưỡng nhân tài, Vô Cực Viện thực hiện quy định “chăm sóc” đặc biệt cho những người thuộc Chiến bảng. Mỗi niên khóa lại có một chiến bảng riêng gồm có mười lăm cái tên. Vì Vô Cực Viện xây dựng chương trình dạy bốn năm cho nên tổng cộng có 4 Chiến bảng. Trong một Chiến bảng, mười hai người đứng trên gọi là Thập Nhị Địa Chi Thánh Tướng (thường gọi là Thập Nhị Tướng), mỗi người dựa vào đặc điểm bản thân, cách hành xử, thậm chí là hình dáng (gọi chung là đặc trưng nhận biết) mà nhận biết hiệu Địa chi tương ứng. Ba người xếp dưới tuy không nhận được xưng hiệu nhưng lại được coi là ứng cử viên có khả năng vượt lên và thay thế một trong Thập Nhị Địa Chi Thánh Tướng.

Một học viên muốn đáp nhập Chiến bảng thì có hai phương pháp. Thứ nhất là vào thời điểm mới vào Học viện, học viên có thể tham gia một đại hội tỷ thí của niên khóa mình và tiến vào Chiến bảng của niên khóa. Phương pháp thứ hai chính là phải chờ tới khoảng thời gian một tháng đầu mỗi năm học tiếp theo. Lúc này thời gian nghỉ hè đã hết, học viên cũng đã có thời gian nghỉ ngơi đầy đủ để đạt trạng thái tốt nhất. Mỗi niên khóa lại tiếp tục tổ chức Chiến bảng chi tranh, học viên lại có cơ hội thay thế những người thuộc chiến bảng và ghi danh mình vào đó.

Tuy nhiên đó cũng chỉ là quy định mang tính hình thức mà thôi. Thực chất, học viên bình thường còn có một cách khác để gia nhập chiến bảng. Đó là thách đấu. Nếu người có thể đánh bại nhân vật thuộc chiến bảng, tất nhiên sẽ được học viên niên khóa công nhận, bởi dấu sao Chiến bảng chính là của niên khóa, là của học viên. Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là học viên thuộc chiến bảng phải đồng ý ứng chiến thì mới được. Mặc dù vậy, phần thưởng và đãi ngộ của học viện thì chỉ thay đổi sau mỗi năm học mà thôi, cũng tức là dù người có đạt danh hiệu giữa năm học hay đánh mất danh hiệu giữa năm học thì đãi ngộ cũng không thay đổi...

Ngoài ra, sau một thời gian Chiến bảng lập ra thì xảy ra một vấn đề: đó là nhiều người có cùng đặc tính nhận biết lại cùng xuất hiện trong Thập Nhị Tướng, điều này xảy ra khi ít nhất hai người có chung hoặc có đặc trưng nhận biết gần giống nhau lại đi thách đấu hai người khác nhau trong Thập Nhị Tướng. Cuối cùng thành ra không biết sắp xếp xưng hiệu như thế nào. Lấy một ví dụ dễ hiểu thế này: Có hai người cùng mập mạp, phong cách chiến đấu lại chậm chạp, có thể gọi là mang đặc tính của Hối trong Thập Nhị Tướng đi. Một người đi thách đấu với Thánh Tướng nắm xưng hiệu Hối của hiện tại, một người lại đi đánh với Thánh Tướng nắm xưng hiệu Thân, và hai người đều giành chiến thắng. Như vậy, cuối cùng hai người đó lại đều là Thập Nhị Tướng mà lại có đặc điểm gần giống nhau. Thế cuối cùng ai mới là Hối? Có người đưa ra giải pháp là đánh bại Thánh Tướng nào thì lấy danh hiệu đó đi. Nói vậy không phải không có lý nhưng thực sự chưa thỏa đáng. Bởi vì nếu giải quyết theo cách trên thì thành ra người đạt xưng hiệu Thân lại không có một chút đặc tính nào của danh hiệu đó cả. Như vậy không phải sẽ loạn hết lên hay sao? Cho nên, học viên lập ra một luật như vậy: Học viên muốn khiêu chiến Chiến bảng ba vị trí cuối cùng thì không nói làm gì, nhưng nếu muốn khiêu chiến Thập Nhị Tướng thì phải chọn Thánh Tướng có đặc điểm giống hoặc gần giống với đặc điểm của mình. Hoặc, người khiêu chiến phải chứng minh được đặc điểm nhận biết của mình tương ứng với hiệu xưng của Thánh Tướng mà mình khiêu chiến. Như vậy thì cuối cùng mới không gây ra lộn xộn...

Tiểu Phàm đọc qua thông tin chung về Chiến Bảng thì thực sự cảm thấy rất thú vị. Hắn không ngờ xoay quanh cái gọi là Chiến Bảng này lại có nhiều chuyện tới vậy. Đọc tới đây, hắn cũng bắt đầu nghĩ, rốt cuộc hắn có đặc tính nhận biết thế nào? Từ phong cách chiến đấu, hình dáng, chiến lực, địa vị... đều có thể coi là thuộc vào khái niệm “đặc điểm nhận biết” này. Hắn suy nghĩ một chút rồi đột nhiên cúi xuống lật tung đống tài liệu lên, tìm thông tin về hai vị Thánh tướng: Uất Trì Lạc Nạ và Tiền Minh Tâm.

“Tiền Minh Tâm

Đạp nhập Chiến bảng ngày 12 tháng 4 năm 1025, Thương Lan lịch

Đặc điểm nhận biết:

Chân khí thuộc hành Thủy

Sử dụng Thiết Phiến làm vũ khí

Tướng mạo khôi ngô, khí chất quân tử

...

Nắm Địa chi Thìn: lấy xưng hiệu Lam Long – Tiền Minh Tâm”

“Uất Trì Lạc Nhan

Đạp nhập Chiến bảng ngày 12 tháng 4 năm 1025, Thương Lan lịch

Đặc điểm nhận biết:

Chân khí Phong hành lãnh tính (lạnh)

Là kiếm tu

Tướng mạo anh tuấn, sắc sảo

Thường có tính hiếu thắng

...

Nắm Địa chi Ngọ: lấy xưng hiệu Thiên Lý Mã – Địch Lư – Uất Trì Lạc Nhan”

Tiểu Phàm gật gù. Xem xong phần phân tích này, hắn cũng phải công nhận sự sắp xếp xưng hiệu này thật chính xác. Đối với trường hợp của Tiền Minh Tâm, Long vốn đã là ở dưới nước, lại là thần thú tượng trưng cho sự tôn quý, mạnh mẽ của người quân tử, quả thực hợp với chân khí Thủy hành và tính cách của Minh Tâm. Ngoài ra còn cái tính cao ngạo nữa – Long chính là loài có ngạo khí hơn tất cả.

Còn Lạc Nhan, gió một nháy mắt thổi qua cả sơn hà, ngựa một ngày đi cả ngàn dặm, riêng điểm này đã trùng khớp lắm rồi. Người ta lại hay nói “ngựa non hầu đá”, tính hiếu thắng của nàng ta quả thật cũng rất giống với câu nói này.

Tiểu Phàm tiếp tục đọc thông tin về Thập Nhị Tướng, đồng thời so sánh với tính cách, đặc điểm của bản thân...

Hắn gấp quyển trục cuối cùng lại, tự mỉm cười, mắt ánh lên vẻ hưng phấn, Hà, chính xác rồi...

Đêm nay hắn quyết định không tu luyện, mà leo lên giường nghỉ ngơi. Hắn muốn chuẩn bị kỹ càng cho trận đấu ngày mai.

...

Sáng ngày 07 tháng 1 năm 1026, Thương Lan lịch

Tiểu Phàm hiện đang ngồi trong phòng VIP tại đại bản doanh Liệp Lang Bang. Đối diện hắn là tam đại đường chủ...

Tiểu Phàm hỏi:

- Thư gửi rồi chứ?

Hỏa Phượng gật đầu, nói:

- Chàng yên tâm. Hoắc Cái Y đã công khai chấp nhận thách đấu rồi. Hơn nữa... Hừ, lấy danh nghĩa Liệp Lang Bang của chúng ta thách đấu, hắn có thể từ chối sao?

Minh Tâm nhấp một ngụm trà, quay sang Tiểu Phàm, hỏi:

- Tiểu Phàm. Ngươi có mấy phần nắm chắc? Không phải ta xem thường ngươi, nhưng mà... tên này...

Tiểu Phàm đáp:

- Chưa biết nữa. Sau khi huấn luyện trở về, ta chưa từng thử sức với học viên của Học viện. Cho nên cũng khó nói. Nhưng mà, thật sự chỉ có xưng hiệu

của y là hợp với ta thôi.

Minh Tâm gật gù, nói:

- Ngươi nói cũng phải. Quả thật xung hiệu đó rất hợp với ngươi.

Lạc Nhạn đột nhiên nói:

- Nè. Theo thông tin mới nhất của chúng ta. Tên Hoắc Cái Y đó đã đạp nhập Dẫn Khí Đình Phong từ bốn tháng trước rồi, so với ta còn sớm hơn một tháng đấy. Không phải kẻ tầm thường đâu.

Tiểu Phàm thoải mái ngửa người ra ghế, nói:

- Tu vi đâu phải tất cả. Không phải khi ngươi và Minh Tâm tiến nhập Thập Nhị Tượng vẫn là Dẫn Khí Trung kì hay sao? Chiến lực mới là quan trọng.

Lạc Nhạn ậm ừ, nói:

- Nhưng mà ta có Uất Trì Kiếm Pháp, Minh Tâm thì theo học trận pháp, nhờ trận pháp mà chiến thắng. Còn ngươi... Ta, thật sự không có ý coi thường ngươi. Chỉ là chiến kĩ của ngươi... Còn tên đó... Song trào của hắn cũng có tiếng lắm đó.

Tiểu Phàm ăn một miếng bánh, rồi nói:

- Vấn đề này ta cũng nghĩ rồi. Các ngươi yên tâm. Từ trước tới giờ ta đâu phải kiểu người làm mà không suy nghĩ chứ. Phải không?

Ba người kia nhìn nhau, không biết nói gì, có lẽ trong lòng vẫn còn lo lắng.

Tiểu Phàm lại hỏi:

- À phải rồi. Tin này đã được loan báo chưa vậy?

Lạc Nhạn gật đầu, đáp:

- Rồi. Chắc chắn trưa nay tại Tu Luyện khu sẽ đông nghịt cho coi.

Tiểu Phàm vui vẻ nói:

- Chà. Vậy thì chỉ còn nghỉ ngơi chờ đợi thôi...

- Hết Chương 66 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Áp đảo

Khu vực phía Tây Vô Cực Viện, Tu Luyện khu...

- Ê. Sắp đến giờ chưa vậy? Xem thời kế hộ cái coi.

- Sắp rồi. Sao chưa thấy người của Liệp Lang Bang?

- Ngươi gấp cái gì? Liệp Lang Bang đã làm cái động tĩnh lớn thế này, sao có thể không đến được chứ?

- Nhưng Xích Phong Miêu – Hoắc Cái Y đến được một lúc rồi còn gì. Thách đấu gì mà để người ta chờ vậy?

Trong sân tu luyện trưa hôm nay có một sự kiện gây náo động lớn khiến mấy trăm học viên tại đây đều đình chỉ tu luyện mà ngóng đợi việc này. Họ không ngớt bàn tán, chỉ trỏ. Dù rằng hiện đang là cuối Đông, đầu Xuân, thời tiết hết sức mát mẻ, nhưng không khí toàn trường vẫn như hùng hực lửa, hết sức sôi nổi.

Một người nam từ đột nhiên quay sang người bên cạnh, hỏi:

- À mà ngươi biết tên khiêu chiến thân phận thế nào không?

- Không rõ nữa. Chỉ biết là người của Liệp Lang Bang thôi. Tên này chả biết ở đây lòi ra. Tự nhiên xuất hiện mà động tĩnh cũng lớn quá.

...

Mười một giờ trưa...

- Xin mọi người nhường đường.

Đột nhiên một trận nhồn nháo xuất phát từ phía lồi vào Tu Luyện khu.

Một toán người mặc võ phục đồng bộ phía sau có in hình một con sói nằm trên vũng máu đang không ngừng hô hoán mở đường tiến tới. Họ chính là người của Liệp Lang Bang.

Lúc này tam vị đường chủ và Tiểu Phàm đang được bao bọc ở giữa đội ngũ, nhanh chóng tiến tới khu vực trung tâm.

Đến vùng trung tâm, Tiểu Phàm chậm rãi bước ra, đối mặt với đối thủ của hắn – Xích Phong Miêu – Hoắc Cái Y.

Người thiếu niên trước mặt Tiểu Phàm gầy nhỏ, trông qua rất nhanh nhẹn. Nhìn vào đối phương, Tiểu Phàm tự nhiên liên tưởng tới Lý Tiểu Long – thần tượng võ thuật trong lòng hắn. Hoắc Cái Y có ánh mắt rất sắc bén, khuôn mặt nhỏ gọn kết hợp với mái tóc kì quái. Y cạo nửa đầu bên trái, nửa bên phải thì cột thành một búi. Nói chung là tạo hình khá ấn tượng.

Hoắc Cái Y nhìn nhìn Tiểu Phàm một chút, rồi nói:

- Ta là Hoắc Cái Y. Hôm nay chấp nhận lời khiêu chiến của Liệp Lang Bang các ngươi. Khi nào ngươi cảm thấy sẵn sàng thì có thể bắt đầu.

Tiểu Phàm chấp tay nói:

- Hào. Quả nhiên là một trong Thập Nhị Tướng. Rất thẳng thắn. Ta đã sẵn sàng rồi.

Khán giả xung quanh lập tức ầm ầm reo hò.

Tiền Minh Tâm tiến vào giữa hai người, nói lớn:

- Lần này, tránh cho mọi người nói Liệp Lang Bang ta chiếm phần tiện nghi, tí thì sẽ không có trọng tài. Trọng tài sẽ là toàn thể mọi người ở đây. Chỉ cần thuyết phục được khán giả là coi như chiến thắng. Sau khi tại hạ đếm tới ba, hai người có thể ra tay.

- Một...

- Hai...

- Ba!

Xoạt, tiếng đếm thứ ba vừa thoát khỏi miệng Minh Tâm, thân hình Hoắc Cái Y lập tức di động. Xích Phong Miêu vốn nổi tiếng chính vì tốc độ của y, đã đánh là tốc chiến tốc thắng! Một giây thời gian, song trào của y đã phóng tới mặt Tiểu Phàm. Bùng, cuồng phong xung quanh lập tức loạn động, bóng ảnh Hoắc Cái Y chớp mắt bao trùm trong chân khí xích – lục hai màu kì quái. Đây chính là phong cách chiến đấu đáng sợ của Xích Phong Miêu, đã đánh thì nhất chiêu cũng phải toàn lực!

Thân hình Tiểu Phàm không hề di động, chỉ đơn giản xuống tấn, về thủ thế của một bộ quyền pháp cơ bản: Thái Tổ Trường Quyền.

Chát chát chát chát chát..., dồn dập những âm thanh va chạm vang lên. Tiểu Phàm đi sau mà đến trước, tốc độ quyền đầu của hắn cực nhanh, không ngờ hoàn toàn đón đỡ được tất cả tốc trào của đối phương.

Hoắc Cái Y càng đánh càng bất ngờ. Y thực không rõ tại sao một tên vô danh tiểu tốt lại có thể theo kịp tốc độ của y. Không! Hình như hắn còn nhìn hơn! Mỗi một quyền của đối phương đều vừa vặn chặn giữa lòng bàn tay của y. Hơn nữa, cái điều còn đáng sợ hơn là chân khí song hệ của y một chút dường như cũng không làm tổn thương được đối phương. Phong hành chân khí phụ trợ cho tốc độ, Hòa hành chân khí tạo ra nhiệt độ nóng bỏng, chỉ cần chạm nhẹ cũng bỏng rất rồi. Vậy mà hiện tại người đang cảm thấy đau đớn lại là bản thân Hoắc Cái Y. Hồ khẩu của y liên tiếp cứng đối cứng với quyền đầu của đối phương, giờ đã bắt đầu cảm thấy tê dại.

Nhanh thật! Không ngờ sau một năm mà quyền pháp của Tiểu Phàm đã mạnh tới vậy. Chỉ là Thái Tổ Trường Quyền, mình cũng biết, nhưng mà đánh chắc chắn không bằng hắn được. Lạc Nhạn đứng ngoài quan sát, không ngừng phân tích tình hình.

Khán giả xung quanh reo hò ầm ỹ, tràng cảnh chiến đấu tốc độ như vậy thật vô cùng kích thích.

Hoắc Cái Y thì không ngừng di chuyển, đồng thời liên tục dùng song trào tấn công Tiểu Phàm. Tiểu Phàm thì ngược lại gần như chỉ đứng yên một chỗ xuất quyền đối kháng. Nhìn qua Tiểu Phàm có vẻ đang ở thế hạ phong, nhưng chỉ cần quan sát tỉ mỉ một chút thì lập tức nhận ra tình thế: Tiểu Phàm mới đang dần là kẻ tấn công ngược lại!

- Ngươi chỉ có vậy thôi sao?!

Tiểu Phàm đột nhiên cười lớn, quát hỏi, nhưng hai tay một nhịp cũng không ngừng lại.

Hoắc Cái Y hai mắt tròn trũng, lửa giận bùng lên, chân khí lập tức biến đổi. Vốn xích lục chân khí đang bao quanh thân thể, đột nhiên như một dòng nước, toàn bộ di chuyển về tứ chi của y.

Vút, y xuất nhanh một trào rồi đột nhiên bật lùi lại, tách rời khỏi Tiểu Phàm. Có điều thủ thế khi hạ xuống của y rất kì lạ. Cả thân hình y cong lên, hai tay lại hạ xuống chạm đất, bộ dáng chính là một con mèo đang dựng ngược lông mao.

- Tôi rồi. Sát chiêu của Xích Phong Miêu...

- Tuyệt vời. Đây mới lần thứ hai y dùng chiêu này. Hay rồi đây.

- Con mẹ nó. Kích thích quá.

Toàn trường rầm rầm hò hét, xem chừng họ rất trông chờ được chứng kiến một màn này.

- Tiểu Phàm. Cẩn thận. Chiêu này là gọi là Huyết Miêu Trảo. Ý nói khi xuất ra trào sẽ nhuộm máu kẻ thù. Ta cũng không dám coi thường. Ngươi đừng có chủ quan.

Tiền Minh Tâm đứng đằng sau Tiểu Phàm lập tức lo lắng hô to cảnh báo.

Tiểu Phàm mắt miêng cố tình mở to, tò mò nhìn nhìn đối phương, bộ dáng thực quá khoa trương. Trông thế nào cũng giống là đang vũ nhục đối thủ chứ chẳng phải thăm dò gì cả.

Hoắc Cái Y sao không nhìn ra, hai mắt y nheo lại, quát lớn:

- Có tàn phế cũng đừng trách ta. Là tại ngươi quá ngông cuồng!

Tiểu Phàm nhếch mép cười, nghiêng đầu sang bên, hai tay thì bẻ khớp rắc rắc mấy tiếng, rõ ràng là nói: “giờ ta mới nghiêm túc đánh ngươi đây. Có ngon nhào vô kiếm ăn!”

- Chết!

Tiếng quát vừa dứt, “tử chi” Hoắc Cái Y dậm mạnh xuống đất, thân ảnh như điện quang hỏa thạch lao đi. Không ngờ mặt đất phải kêu rắc một tiếng – chỗ y vừa đứng, nền đá đã rạn nứt. Mọi người chỉ kịp thấy một cái bóng với bốn chân như đập trên ngọn lửa bay vô lấy Tiểu Phàm.

- Bốp!!!

Âm thanh chắc nịch nổ vang, đánh tan mọi tiếng động khác. Phản chấn lực bạo phát cùng tiếng va chạm tạo ra một trận phong ba thổi bay cát bụi xung quanh.

Thân ảnh Hoắc Cái Y như bị định thân giữa không trung, sau đó đột ngột bắn bật ra. Y tới nhanh thế nào thì văng ngược lại nhanh chừng ấy.

- Sát chiêu rầm chó gì chứ. Toàn là sơ hở!

Một tiếng chửi làm toàn trường câm bật.

Tiểu Phàm bình thân đứng tại chỗ, có điều dưới chân hắn là một cái hố vẫn vẹn những đường gạch nứt gãy, cổ chân hắn đã ngập sâu hẳn vào trong nền đá!

- Nhìn kia... Đó là... Tay hắn...

- Tay hắn đầy máu... Như vậy... Không phải là...

Khán giả một trận hoang mang, tiếng rì rầm bắt đầu nổi lên.

Khói bụi tan hết. Hoắc Cái Y đang nằm ngửa trên mặt đất...

- Lão Thiên a!

- Tàn độc quá...

- Thế này phụ mẫu hắn cũng nhận không ra mất!

Mọi người sợ hãi nhìn vào khuôn mặt bê bết máu của Xích Phong Miêu. Đặc biệt mấy người nữ nhân còn che mắt, quay đầu đi, không dám nhìn nữa. Quả thật đúng là nếu lúc này phụ mẫu Hoắc Cái y có ở đây thì cũng nhận không ra y. Toàn bộ bốn cái răng cửa của y đều đã biến mất không thấy tăm hơi. Môi trên môi dưới đều rách toác, máu me chảy đầm đìa. Mũi thì gãy rạp, biến dạng, máu chảy không ngừng. Hai mắt y thì trợn ngược, chắc chắn đã

bất tỉnh nhân sự.

Tiền Minh Tâm nuốt cái ực, chằm chằm nhìn về phía Lạc Nhạn. Lúc này Lạc Nhạn mặt cũng tái đi, dường như không tin tưởng vào mắt mình nữa. Chuyện vừa rồi cả nàng và Minh Tâm đều thấy được. Tiểu Phàm hạ đối thủ chỉ với một quyền hết sức đơn giản: chân phải bước tới, quyền đầu xuất ra, thế thôi, một kĩ xảo đặc biệt cũng không có! Nhưng cái đáng sợ là tốc độ phản ứng và độ chính xác của một quyền đó. Trảo của Hoắc Cái Y chưa kịp chạm vào vật áo của Tiểu Phàm thì đã cảm thấy tay chân bủn rủn, mất hết toàn bộ khí lực, tức khắc sau thì bất tỉnh nhân sự. Quyền đầu của Tiểu Phàm đi nhanh tới đáng sợ, lại cực kì mạnh mẽ, xuyên phá chính xác vào điểm yếu trong chiêu thức của đối phương.

Lạc Nhạn nghĩ thầm, Sơ hở cái gì chứ? Một chiêu Huyết Miêu Trảo đó quả thực rất ghê gớm. Tốc độ phi thân tới như vậy chỉ sợ trong năm nhất không ai đỡ được. Người phá được là vì người... người quá nhanh, nhanh hơn hẳn Hoắc Cái Y!

Lạc Nhạn nghĩ không hề sai. Sát chiêu của Hoắc Cái Y chính là lấy tốc độ thủ thắng. Một khi xuất ra lập tức xé toạc con mồi, giống như mèo vồ lấy chuột vậy, vốn không cần kĩ xảo gì, chỉ cần tốc độ. Nếu là người khác, dù là Lạc Nhạn hay Minh Tâm thì cũng không dám trực tiếp đối đầu như vậy, họ sẽ chọn cách né tránh đi. Bởi vì căn bản họ không bắt kịp chuyển động của Hoắc Cái Y. Cho nên có thể nói chiêu Huyết Miêu Trảo là không có sơ hở khi đối đầu với người bình thường. Chỉ là tiếc cho Hoắc Cái Y, đối thủ của hắn lần này lại là kẻ có tốc độ còn nhanh hơn bản thân y nữa. Thành ra, sát chiêu mà y tâm đắc lại trở thành một chiêu đầy sơ hở. Lực lao tới càng mạnh, ăn một đám trực diện của Tiểu Phàm, Hoắc Cái Y càng bị thương nặng hơn. Nhưng tất nhiên, nếu không phải Tiểu Phàm có tố chất thân thể quá tốt, đồng thời lại tu luyện Ma Kinh thì chỉ sợ giờ hắn cũng gãy vài đốt ngón tay rồi.

Tiểu Phàm chậm rãi rút chân ra khỏi nền gạch, phui phui bụi trên quần áo. Hắn nói lớn:

- Các vị đồng học. Xin hỏi như vậy ta đã giành chiến thắng hay chưa?

Một giây im lặng, rồi... Ầm, toàn trường vang dậy tiếng hoan hô nhiệt náo.

- Tất nhiên rồi.

- Quá mạnh.

- Một chiêu. Chỉ một chiêu. Một con quái vật.

...

Tiểu Phàm mỉm cười, nhìn về phía người của Liệp Lang Bang. Ba người Lạc Nhạn, Minh Tâm và Hóa Phượng thì tất nhiên là vui mừng ra mặt. Những thành viên còn lại tất nhiên cũng reo hò hoan hô, nhưng phần lớn là nghi hoặc và tò mò. Họ thực sự không biết từ bao giờ trong bang đã có một cao thủ như vậy. Người này là ai? Y quan hệ thế nào với ba vị đường chủ?... Rất nhiều câu hỏi này sinh trong đầu bọn họ.

Đột nhiên có một người xô đẩy đám đông, nhanh chóng chạy tới chỗ Tiểu Phàm. Đó là một nam tử đeo kính tròn, đôi mắt tràn ngập sự phấn khích và tò mò. Y để tóc ngắn ngang vai, trên tay lại cầm một cái Thủy Tinh Cầu, trông có phần kì lạ. Vừa tới trước mặt Tiểu Phàm, y lập tức chấp tay nói:

- Xin chào sư huynh. Đệ là Lao Kiến Ân, chuyên thu thập tin tức cho học viện. Xin hỏi sư huynh danh tự gọi thế nào?

Vừa nói y vừa kích hoạt Thủy Tinh Cầu, khiến nó sáng lên.

Tiểu Phàm hơi nhú mày, nhưng lập tức hiểu ra, Người này là một nhà báo... Hắn mỉm cười đáp:

- Xin chào. Ta họ Lâm, tự là Tiểu Phàm.

Lao Kiến Ân hơi suy nghĩ, y cảm thấy cái tên này quen quen, nhưng không nhớ ra là đã nghe ở đâu rồi. Có điều, giờ là thời điểm tốt để phỏng vấn, y cũng không quản được nhiều như vậy. Y lập tức hỏi tiếp:

- Vậy Lâm sư huynh... Đệ có thể gọi vậy chứ?

Tiểu Phàm gật nhẹ đầu mỉm cười.

Kiến Ân lại hỏi:

- Lâm sư huynh, rốt cuộc quan hệ của huynh với Liệp Lang Bang là thế nào vậy?

Tiểu Phàm nhìn về phía đám bằng hữu, hơi suy nghĩ rồi nói:

- Ta là người của Liệp Lang Bang. Là bằng hữu của tam vị đường chủ.

Kiến Ân nghe thấy câu này, lập tức trong lòng vui mừng như mở cờ, Quả này kiếm được tin giật gân rồi... Y hỏi tiếp:

- Lâm sư huynh. Từ trước giờ huynh ở đâu? Tại sao chúng tôi không biết gì về huynh vậy?

Tiểu Phàm mỉm cười như một người nổi tiếng trả lời phỏng vấn, nói:

- À. Thực ra một năm thời qua ta dành chủ yếu cho tu luyện, rất ít khi ra ngoài. Cho nên mọi người không biết chút gì là chuyện hiển nhiên thôi...
- Chà. Ra vậy. Huynh có thể nói cho mọi người biết một năm vừa qua huynh tập huấn ở đâu không?
- Ồ. Việc này thì xin lỗi, ta không thể tiết lộ được. Mong mọi người thông cảm
- Không sao. Không sao. Mỗi người đều có bí mật mà. Thế huynh có dự định gì sắp tới không?

Tiểu Phàm cười thần bí, đáp:

- Ha ha ha... Việc này thì mọi người sẽ sớm biết thôi. Hiện tại ta cũng chưa thể tiết lộ gì hơn.

Nói đoạn, hắn chậm rãi quay gót đi về phía đám người Liệp Lang Bang. Hắc hắc... Minh cũng ngầu đấy chứ...

- Vâng. Đó chính là Lâm Tiêu Phàm. Thật là thần bí phải không? Mong rằng sẽ được nghe nhiều hơn về huynh ấy trong tương lai.

Lao Kiến Ân nhiệt huyết bùng bùng, vừa hướng Thủy Tinh Cầu về phía bóng lưng của Tiểu Phàm, vừa lòng tiếng thuyết minh...

- Hết Chương 67 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Truy phong hội giám sát đội

Liệp Lang Bang đại bản doanh, phòng VIP...

Minh Tâm ngồi phịch xuống ghế, cười ha hả nói:

- Tiểu Phàm, màn biểu diễn của ngươi cũng mãnh liệt quá đấy. Quả nhiên là bang chủ a...

Hỏa Phượng cũng nói:

- Bọn muội cũng đoán là huynh mạnh lên nhiều sau một năm, chỉ là không ngờ tới thế này... Thực sự là áp đảo.

Tiểu Phàm cũng cười, nhưng dường như hắn không được vui lắm. Đột nhiên hắn quay sang hỏi Minh Tâm:

- Nè Minh Tâm, ta nghe Lạc Nhận nói khi trước ngươi giành lấy vị trí trong Thập Nhị Tướng, ngươi mới là Dẫn Khí Trung Kỳ, đối phương lại là Dẫn Khí Đỉnh Phong. Khi đó ngươi dùng trận pháp mới dành được chiến thắng phải không?

Thấy Minh Tâm gật đầu xác nhận, Tiểu Phàm lại hỏi:

- Thế với tu vi hiện tại, cùng với trận pháp thì ngươi so với Hoắc Cái Y thế nào?

Minh Tâm hơi suy nghĩ, sau nói:

- Ta có thể hạ hắn trong năm phút! Nhưng tất nhiên điều kiện tiên quyết là phải bày được trận pháp.

Quả nhiên. Ài... xem ra cái tên Hoắc Cái Y này trong Thập Nhị Tướng cũng chẳng phải mạnh mẽ gì. Tiểu Phàm khẽ thở dài trong lòng.

Lạc Nhận nhìn ra tâm sự của hắn, hỏi:

- Ngươi thất vọng vì Hoắc Cái Y?

Tiểu Phàm gật đầu, đáp:

- Lần này ta quyết định xuất đầu lộ diện, một mặt là để chuẩn bị cho việc nhậm chức bang chủ Liệp Lang Bang, mặt khác chính là muốn xem xem thành quả một năm huấn luyện của mình thế nào. Ta thực muốn biết ta so với các ngươi, sau cùng một năm huấn luyện, ta ở mức nào. Chỉ là... Ta đã mong chờ một trận đấu khốc liệt hơn. Xem ra, lần này, ta không thể biết được mình ở đâu rồi.

Lạc Nhận hơi cười cười nói:

- Nè. Nói ta nghe. Có phải ngươi hơn tên Hoắc Cái Y đó chỉ là ở tốc độ phản ứng và tốc độ ra đòn thôi phải không?

Tiểu Phàm hơi nhú mồm, rồi đáp ừm...

Lạc Nhạn tiếp:

- Nói ngươi biết. Ngươi đừng có coi thường Hoắc Cái Y. Có thể tốc độ ra đòn, và tốc độ phản ứng của hắn không thể bằng ngươi, nhưng ta dám cá, tốc độ di chuyển của hắn, ngươi không thể so!

Tiểu Phàm nghi hoặc:

- Ý ngươi là?

Lạc Nhạn đáp:

- Ý ta là ngươi thắng hắn chẳng qua là hắn quá chủ quan. Một chiêu Huyết Miêu Trảo cuối cùng đó, nếu không phải hắn coi thường ngươi thì ngươi không thắng nhẹ nhàng vậy được đâu. Còn nhớ lần đầu tranh đoạt Thập Nhị Tượng danh hiệu, hắn đã bại toàn trường cũng là dùng chiêu này. Lần đó, cách hắn đánh không phải như bây giờ. Hắn đã động thân, toàn tâm nhất không ai theo kịp tốc độ. Hắn cứ di chuyển liên tục quanh đối phương, khiến cho đối phương của hắn biến thành một cái bao cát bất động, chỉ biết chịu đòn mà không làm gì được, cuối cùng vì kiệt quệ mà thảm bại... Thử nghĩ xem, nếu lần này, hắn cũng đánh ngươi theo cách đó, ngươi có thể một kích đã bại hắn hay không?

Tiểu Phàm nghe Lạc Nhạn phân tích, tất nhiên thấy có lý. Nhưng sau hắn lại hỏi:

- Nhưng không phải Minh Tâm nói hắn có thể hạ Hoắc Cái Y trong năm phút sao? Như vậy...

Minh Tâm đột nhiên cười lớn, vỗ vai Tiểu Phàm nói:

- Chẳng phải ta đã nói điều kiện là ta phải bố trí được trận pháp đã. Nếu hắn cứ dùng tốc độ để quán lấy ta, chỉ sợ ta sẽ phải khổ chiến với hắn dài dài...

Lạc Nhạn lại phân tích tiếp:

- Hơn nữa, ngươi thắng hắn có thể nói là do sự tương hợp về đặc điểm chiến đấu. Trước đây, phong cách của ngươi chưa rõ ràng, nhưng theo ta đoán thì sau một năm, phong cách chiến đấu của ngươi cũng trở thành giống với Hoắc Cái Y, thiên về tốc độ, phải không?

Tiểu Phàm gật đầu, nói:

- Ta hiểu rồi. Ý ngươi là do ta và hắn cùng dùng tốc độ làm điểm mạnh, xét về mặt nào đó thì ta nhanh hơn hắn, cho nên chính là đã phá đi cái lợi hại của hắn. Cuối cùng mới dễ dàng chiến thắng như vậy?

Lạc Nhạn đáp:

- Không sai. Hoắc Cái Y, con người này, nếu xét trong Thập Nhị Tượng nếu nói hắn cực mạnh thì không phải, nhưng nếu nói hắn yếu thì cũng không được. Có thể nói, nếu ngươi khắc chế được tốc độ của hắn, ngươi thắng. Còn nếu không, ngươi sẽ bại trong vài hiệp, thậm chí vài chiêu mà thôi... Cho nên, lần này ngươi đánh, thực ra cũng không phải hoàn toàn vô dụng đâu.

Hỏa Phượng xen vào, hỏi:

- À phải rồi. Tiểu Phàm, làm sao chàng có thể luyện được tốc độ như vậy? Cái Vô Định Chi Địa kia lợi hại đến thế sao?

Tiểu Phàm đáp:

- Việc này... Ta nghĩ có lẽ là do Hoàng giáo quan mà ta đã kể với mọi người đó. Nếu so sánh với ông ấy, tốc độ ra đòn của Hoắc Cái Y thật chả là cái gì cả. Có lẽ ta đã quá quen với tốc độ ông ấy dùng để đánh bọn ta, cho nên tự nhiên tốc độ phản ứng trong một năm qua đã được cải thiện lớn.

Tiểu Phàm nói ra điều này không sai, chỉ là có một điều mà hắn không kể và cũng không nghĩ tới. Đó chính là sự chăm chỉ cần mẫn tập luyện quyền thuật của bản thân hắn. Thái Tổ Trường Quyền một năm qua hắn đã luyện không được 1000 lần thì cũng tới 900. Mỗi ngày một lần, đánh một trăm, luyện tập cũng dùng tới, luyện tới nhuần nhuyễn từng chiêu thức, chả cần nghĩ cũng xuất ra được. Một chiêu lúc trước hắn dùng để đánh Hoắc Cái Y, nhìn thì đơn giản, nhưng thực ra đó chính là thành quả tập luyện chăm chỉ mới có được. Hắn đánh quyền đó nhanh như vậy, một phần vì có tốc độ phản xạ nhanh, nhưng phần nhiều là do không cần nghĩ ngợi, có thể nói cơ thể hắn đã tự động xuất chiêu đó. Hơn nữa lực đạo tạo ra lớn như vậy, nếu không có sự tập luyện sao có thể xuất ra nổi.

Mọi người nói chuyện thêm một lúc nữa, thì Tiểu Phàm lấy trong áo ra một bản vẽ kì lạ. Hắn đặt lên bàn cho mọi người cùng xem. Ban đầu thì không sao, nhưng sau khi nghe hắn giải thích thì ngọc diện của Lạc Nhạn và Hỏa Phượng đều đỏ bừng cả lên. Minh Tâm thì cười ha ha như bắt được của. Hắn thấy Lạc Nhạn ngượng ngịu, thì tiến tới vỗ vai bôm bốp, nói là nam nhân sao phải ngại, còn nói cái này chính là nam nhân chúng ta được lợi... Lạc Nhạn chỉ biết hất tay Minh Tâm ra, kêu hắn vô si, đòi bại, vậy mà bày đặt suốt ngày hai chữ quân tử. Minh Tâm được thể lại càng cười lớn hơn. Tiểu Phàm giải thích xong xuôi, càng nói càng hào hứng. Sau dần hai người nữ tử, tuy còn có phần ngượng ngập nhưng cũng phải gật đầu đồng ý.

Minh Tâm nói:

- Tiểu Phàm à Tiểu Phàm. Thật không ngờ ngươi còn có cái tài này nữa. Thiên tài. Thiên tài a...

Tiểu Phàm cười vui vẻ, nói:

- Chỉ mong việc này thành công. À mà này, ngươi có chắc thợ của chúng ta làm được cái này không đó?

Minh Tâm gật đầu:

- Yên tâm đi. Họ có tay nghề cũng khá lắm mà. Với lại cùng lắm thì thuê người, thêm cái chế ước bảo vệ bí mật sản phẩm là được thôi. Chà, nếu mà thành công, lại nói đây là ý tưởng của bang chủ. Hắc hắc. Việc ngươi lộ diện sẽ càng thêm hoành tráng...

Trong không khí hứng khởi, bỗng nhiên tiếng gõ cửa làm mọi người ngạc nhiên, cốc cốc...

Người bên ngoài lên tiếng:

- Thưa tam vị đường chủ và Lâm công tử, Học viện vừa gửi tới thông báo cho bốn vị...

Minh Tâm mở cửa cho người báo tin, nói lời cảm ơn rồi nhận lấy tờ thông báo. Y đọc lên cho mọi người cùng nghe. Hóa ra, đó là một thông báo huy động lực lượng: bốn người bọn họ được huy động tham gia giám sát đội của Truy Phong Hội năm nay!

Bốn người nhìn nhau rồi cùng cười lên sung sướng. Bọn họ sao không nhớ, một năm trước khi họ còn là thí sinh tham gia thi tuyển vào Võ Cự Học Viện, Lưu Vu lão sư đã từng đề cập tới giám sát đội này. Giám sát đội này tên như ý nghĩa, một phần chính là để kiểm tra quá trình thí sinh chấp hành luật lệ khi tham gia Truy Phong Hội. Nhưng mặt khác, Truy Phong Hội Giám Sát Đội còn có một nhiệm vụ quan trọng hơn, đó là bảo vệ những thí sinh tham gia Truy Phong Hội. Năm ngoái, đám Tiểu Phàm khi đối mặt với Lang Vương, rồi được cứu vào phút cuối chính là nhờ có Giám Sát Đội. Hà Anh chính là thành viên của Giám Sát đội năm đó.

Vì sao đám Tiểu Phàm trở nên vui mừng tới như vậy? Đó là bởi cảm giác được công nhận. Họ đã chuyển từ kẻ được bảo vệ, trở thành người bảo vệ. Điều đó nói lên điều gì? Chính là Học viện đã bước đầu công nhận bốn người họ. Hơn nữa, phải biết rằng không phải ai cũng được giao phó nhiệm vụ này, kể cả có là Thập Nhị Tướng đi chăng nữa. Bởi lẽ Học viện không chỉ dựa vào chiến lực của cá nhân học viên mà lựa chọn, họ còn phải dựa vào đặc điểm tính cách nữa. Thử nghĩ thế này, nếu cho một học viên từ trước tới nay chỉ biết tới bản thân, chỉ tự tư tự lợi tham gia Giám sát đội, thì tới khi có thí sinh nguy cấp, hoàn cảnh khó khăn, liệu Giám sát viên đó có ra tay cứu người không, khi mà nếu hấn hành động có thể tính mạng của hắn cũng sẽ bị đe dọa? Cho nên đã tham gia Giám sát đội, người không chỉ được công nhận về khả năng chiến đấu, mà người còn được mọi người kính trọng! Ngoài ra, khi hoàn thành nhiệm vụ này, khỏi cần nói cũng biết họ sẽ nhận được phần thưởng nữa. Chưa rõ phần thưởng thế nào, nhưng có lẽ sẽ không kém, vì nhiệm vụ này cũng khá đặc thù. Nói là nguy hiểm cũng chưa hẳn, nếu nói không nguy hiểm thì cũng sai. Độ khó của nhiệm vụ này rất khó đoán trước. Nó còn phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố, ví như là thực lực của thí sinh, ma thú, rồi cả hành động của chính Giám sát viên nữa...

Vậy nên đám Tiểu Phàm hào hứng là hiển nhiên thôi.

Cuối giờ chiều, Tiểu Phàm đứng dậy, đang định rời khỏi thi đám Minh Tâm đưa ra một đề nghị. Họ đề nghị hấn rời khỏi tiểu viện 406, và đến ở tại khu vực riêng của Liệp Lang Bang. Khu vực này là một tòa đại viện khá lớn, và yên tĩnh tại viên phía tây của khu vực trung tâm Học viện, cũng khá gần với đại bản doanh này. Chỗ này cũng khá tốn tiền, có điều số tiền thuê đó chả là gì với tiềm lực tài chính của bang hội bọn họ. Nơi này vừa vặn gồm bốn tiểu viện, tất nhiên là nơi ở của ba người Lạc Nhạn, và của “bang chủ”. Bấy giờ Tiểu Phàm chuẩn bị nhậm chức, cho nên về đó cũng tiện. Tiểu Phàm về đó ở vừa tiện cho việc quản lý bang hội lại tiện cho việc liên lạc giữa bốn người họ. Dù sao thì mỗi lần muốn tìm Tiểu Phàm cứ phải đi đi lại lại từ khu vực này tới khu vực phía Bắc quả thực là rất bất tiện. Ban đầu Tiểu Phàm có ý định từ chối, vì dù sao hấn cũng thích yên tĩnh một mình, và lại hấn cũng có vài vấn đề riêng cần che giấu. Nhưng nghĩ tới một việc, hấn thay đổi quyết định. Hấn hỏi Minh Tâm về khu vực tu luyện phía Tây ngay gần sát đây thì được biết vì là một thể lực trong năm nhất cho nên bọn họ cũng có một khu vực tốt riêng biệt để tu luyện trong sân. Tiểu Phàm lại hỏi đánh giá của ba người về hiệu quả tu luyện tại tu luyện khu thể nào và tại đại viện mật độ linh khí có tốt hơn chỗ khác không? Ba người đều cho rằng rất tốt so với tu luyện ở các khu vực khác, lý do là ở phía Tây Võ Cự Sơn có rất nhiều trận pháp kích cỡ lớn nhằm tập trung linh khí và đặc biệt là còn có một linh mạch chạy phía dưới (đó là họ nghe kể như vậy).

Nhắc tới linh mạch thì phải giải thích thêm một chút. Linh khí vốn tồn tại trong thiên địa từ rất lâu rồi, nguồn gốc của nó rất đa dạng. Một trong số đó là linh mạch. Linh mạch chẳng rõ hình thành thế nào, chỉ biết nó giống như mạch nước ngầm vậy, chỉ là thay nước bằng linh khí (kết tinh ở dạng chất lỏng) mà thôi. Linh mạch này không chỉ liên tục tự động hấp thu linh khí trong khu vực xung quanh, đồng thời cũng vì thế mà quy tụ linh khí về khu vực của nó, biến khu vực đó thành một khu vực trù phú linh khí. Lại cần biết thêm điều này, linh khí là sợi dây gắn kết của tự nhiên, là nguồn sinh lực thiên địa, cho nên nơi nào có nhiều linh khí tất có cây, hoa lá sẽ tươi tốt kì lạ. Vì thế xưa nay các tu chân giả thường tới những nơi non nước hữu tình, thâm sơn cùng cốc để tu luyện là vì thế. Tuy rằng không phải nơi nào hoa cỏ tốt tươi cũng là sẽ có linh mạch, nhưng ít nhất có thể nói những nơi đó mật độ linh khí thường sẽ cao hơn bình thường, nhờ đó mà tốc độ tu luyện của tu luyện giả sẽ được cải thiện đáng kể.

Giờ quay lại vấn đề của bốn người Tiểu Phàm. Ba người Minh Tâm thấy Tiểu Phàm hỏi về việc này thì lấy làm lạ. Họ biết hấn là luyện thể giả, mà luyện thể giả không sử dụng linh khí thiên địa để tu luyện và cũng không quan tâm lắm tới vấn đề phúc địa cho lắm.

Thông thường luyện thể giả sẽ tu luyện bằng cách cường hóa thân thể bằng vận động, và trui rèn. Sau đó khi lên cấp cao hơn họ sẽ sử dụng tới một thứ gọi là Đồ Văn để tiếp tục tu luyện. Mỗi đồ văn lại có cách tu tập riêng, và lại cũng khá khó để sở hữu đồ văn, cho nên một khi đã xác định theo con đường luyện thể, thường luyện thể giả đã phải “thủ” sẵn một loại đồ văn cho bản thân rồi. Một là họ được truyền thừa từ gia tộc, môn phái, hoặc sư phụ. Hai là may mắn kiếm được từ di tích, động phủ của tiền bối nào đó. Đây cũng là một lí do quan trọng khiến rất ít người theo luyện thể trường phái. Tuy nhiên các loại đồ văn này phương pháp tu luyện lại không quá phụ thuộc vào linh khí thiên địa mà thường sẽ phải dựa vào một hoặc một vài loại ngoại vật

nào đó để tu luyện lên. Kiến thức về vấn đề này, bốn người đều đã được học trong nội dung kiến thức của năm nhất.

Hỏa Phượng hỏi tới thì Tiểu Phàm chỉ nói là hắn có vấn đề riêng, không tiện nói rõ. Ba người còn lại không hề phát ý, họ tự nhiên hiểu rõ bản thân ai cũng có bí mật của riêng mình. Nếu người ta đã không muốn nói, hỏi tới cũng vô dụng.

Tiểu Phàm hỏi thêm một vấn đề nữa, chính là đại viện đó có nhà bếp hay không? Ba người nhìn nhau, tuy lại không hiểu những gì gật đầu...

Cuối cùng Tiểu Phàm quyết định sẽ dọn tới đó ở hẳn.

Sau đó, Minh Tâm bảo Tiểu Phàm đưa lệnh bài thân phận của hắn cho y để y thực hiện chuyển tiền. Tiểu Phàm nghi hoặc hỏi tiền gì. Minh Tâm cười nói: “Ha ha ha... Tất nhiên là tiền của bang chủ Liên Lang Bang rồi. Không lẽ bang chủ bang ta mà phải nghèo túng hay sao?”. Tiểu Phàm hơi ngớ ra, nhưng lập tức hay tay dâng lệnh bài thân phận cho Minh Tâm. Minh Tâm gọi người đi làm việc chuyển tiền cho Tiểu Phàm, hứa là tối nay lệnh bài sẽ lại về tay chủ nhân.

Tiểu Phàm rời khỏi đại bản doanh của Liên Lang Bang, nhanh chóng trở về tiểu viện kí túc 406 để thu xếp đồ đạc rồi khỏi. Hắn không mang theo gì nhiều, chỉ vài bộ quần áo, và một cây thái đao ưa thích của mình.

Trước khi rời khỏi, hắn nhìn lại căn tiểu viện một lần, tự nói nhỏ:

- Tạm biệt người.

Hắn chạy tới khu vực trung tâm để báo việc này với sư phụ của hắn - Sĩ Thực Lão Quái.

Với việc này Lão Quái cũng chẳng mấy quan tâm, chỉ ậm ừ, rồi bảo hắn nhớ chăm chỉ tu luyện. Ngoài ra, ông tạm thời chưa giúp gì thêm cho hắn, mấy tháng nữa thì ông sẽ giúp hắn sau: “Một hai tháng nữa ta sẽ giúp người với món quà trong cái hộp gỗ đựng Thiệu Lam Thảo sau...”. Tiểu Phàm cáo từ sư phụ rồi tung tăng chạy tới ngôi nhà mới.

- Hết Chương 68 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Cuộc thi

Bốn người Tiểu Phàm bước tới trước cửa một căn đại viện, bên ngoài thiết kế cũng khá đơn giản, không có gì quá nổi bật, vẫn là tường viện bằng gạch xám, vẫn là mái ngói đã bạc màu. Tựu chung đại viện này thiết kế theo phong cách phổ biến, không quá nổi bật.

Tiểu Phàm theo ba người đi vào, bên ngoài cổng cũng không có ai canh gác, dù sao họ tuy là bang hội nhưng phong cách hoạt động lại thống nhất gần giống như một câu lạc bộ vậy. Vì thế họ không yêu cầu bang chúng tới gác cổng.

Khu đại viện này chia ra bốn tiểu viện nhỏ, lấy chính lộ hình chữ thập được lát gạch làm danh giới. Bốn tiểu viện vừa vặn ở bốn góc của đại viện, thiết kế gần như giống hệt nhau. Bước qua một cái cổng vòm, Tiểu Phàm thấy chính giữa đại viện, tại điểm giao lộ là một cái đình nhỏ có một bộ bàn ghế đá phổ thông. Ngoài ra, điểm xuyết trong đại viện còn có mấy hòn non bộ hình thù trừu tượng, vài ba khóm trúc xanh, và những cụm hoa Xuân Tuyết màu trắng, màu hồng. Vừa đi, bốn người vừa nói chuyện, Tiểu Phàm đã nhanh chóng tiến tới tiểu viện của mình. Chỗ của của hắn nằm ở góc trong bên trái của đại viện, đối diện là chỗ của Minh Tâm, bên ngoài của Lạc Nhận, còn lại là Hỏa Phượng...

Ba người cũng không làm phiền Tiểu Phàm nữa, chỉ hẹn tới bốn người cùng đi Áo Nguyệt Lâu, coi như ăn mừng chiến thắng của hắn ngày hôm nay. Căn nhà này so với căn nhà ở tiểu viện 406 thì lớn hơn một chút. Tiểu Phàm chưa bước vào trong, mà sang xem nhà bếp ở bên cạnh. Bốn tiểu viện ở đây đều là kiểu tiểu viện khép kín, có đủ tiện nghi cho một người có thể ở, từ nhà bếp, nhà ở, tới... nhà xí. Nhà bếp ở đây so với kí túc học viện thì cũng không có quá nhiều khác biệt, chỉ là được thiết kế rộng hơn và có thêm vài dụng cụ làm bếp khác mà thôi. Nhưng Tiểu Phàm cũng chẳng cần hơn, như vậy với hắn là đủ rồi.

Hắn trở lại sân, tiến vào nhà ở. Phòng này đúng là rộng hơn so với phòng cũ, ngoài ra nội thất dường như cũng “xịn” hơn. Chỉ là Tiểu Phàm cũng không quá quan tâm vấn đề này. Hắn cởi đồ, chèo vào bồn tắm, khởi động hệ thống trần pháp để lấy nước...

- À à à... thật thoải mái.

Hắn dựa đầu vào thành bồn, nhìn lên trần nhà buột miệng cảm thán.

Đột nhiên hắn đứng dậy, cứ khỏa thân chạy tới chỗ tay nải. Lục lọi một lúc hắn lấy ra một miếng ngọc. Nói đây là một miếng ngọc thì nó cũng không đúng lắm, bởi lẽ nó mỏng như một tờ giấy vậy, gần như có thể nhìn xuyên qua được. Dù vậy, chất liệu cùng màu sắc thì rõ ràng là giống hệt ngọc lục bảo.

Hơn nữa, mảnh ngọc này dường như là tàn ngọc, xung quanh không được gọt rửa cẩn thận, mà bị mẻ rất rõ ràng. Phía trên mặt ngọc cũng không có hoa văn gì, hoàn toàn trống trơn. Nếu là người khác, chắc chắn sẽ chẳng để mảnh tàn bích này vào mắt, dầu sau nó cũng chẳng có giá trị gì. Nhưng tất nhiên Tiểu Phàm chẳng bao giờ làm chuyện không đâu. Mảnh ngọc này chính là phần thưởng được giấu trong chiếc hộp gỗ đựng thiết lam thảo mà ngày trước Lão Quái cố tình “bán” cho hắn. Sau khi hắn được Lão Quái chính thức nhận làm đệ tử, lão đã mở cho hắn cái hộp đó, và tặng hắn cái vật này. Khoảnh khắc lão mở hộp cũng thật ấn tượng. Lão quái lấy trong người ra một cây thái đao nhỏ rồi tung cái hộp lên. Như một tia chớp lao vung tay, đao quang như mị ảnh. Cuối cùng không còn chiếc hộp nào rơi xuống nữa, rơi xuống tay lão chỉ còn mảnh tàn bích này. Còn chiếc hộp? Nó bị bóc vỏ! Đúng nghĩa đen! Không rõ lão làm thế nào nhưng toàn bộ thớ gỗ của chiếc hộp đều rời nhau ra, nhưng lại không hề đứt đoạn, thớ gỗ đã tự bung ra theo đường vân gỗ. Cảm tượng đó giống như là việc gọt hoa quả vậy. Tiểu Phàm lúc đó kinh ngạc tới thất thần, mồm lắp bắp từng chữ: “Đỉnh... gia... đao... pháp...”.

Giờ quay lại với mảnh tàn bích, Tiểu Phàm vui vẻ nắm mảnh ngọc trong tay, rồi trở lại bồn tắm. Hắn ngụp xuống làn nước ấm, mở mắt nhìn vào lòng bàn tay, chờ đợi. Một tia sáng nhàn nhạt bắt đầu xuất hiện. Miếng ngọc trong lòng bàn tay hắn bắt đầu hấp thụ nhiệt độ xung quanh khiến nước trong bồn dần chuyển lạnh. Nhưng đồng thời các chùm tia sáng bắt đầu chụm lại, một hình ảnh lập thể lục sắc hiện ra. Tuy nhiên hình ảnh này cũng giống như chính miếng ngọc – không được hoàn chỉnh. Tiểu Phàm đã nghiên cứu miếng ngọc này hơn chục ngày nhưng nhìn thế nào cũng không ra đây là hình gì. Cái này nửa giống các tinh đồ (bản đồ các vì sao) mà cũng không phải vì có một số “ngôi sao” có hình thù khá kì lạ, giống như là một cái đỉnh núi vậy. Tiểu Phàm nghĩ mãi cũng không hiểu nó là cái gì, lão quái lúc trước khi đưa cho hắn cái này cũng đã nói rồi. Ông đã nghiên cứu nhiều năm nhưng không làm rõ được thứ này. Ông có phỏng đoán đây là một tinh đồ, nhưng tinh đồ đó chỉ cái gì? Thời gian? Địa điểm? Là tinh đồ của những ngôi sao nào? Ông đã hỏi nhiều bằng hữu, tiền bối nhưng vẫn không có câu trả lời. Cuối cùng chỉ có thể nhận định là do thiếu phần còn lại của tàn bích cho nên không thể đoán được, may ra khi nào tìm được những mảnh khác thì có thể biết được hình ảnh này ám chỉ cái gì.

Tiểu Phàm ngoi lên lấy hơi, nhưng hắn vẫn để tàn ngọc như cũ ở dưới. Nước càng ngày càng lạnh dù rằng trận pháp giữ ấm của bồn tắm vẫn hoạt động.

Nhưng vài phút sau, nhiệt độ trong nước lại thay đổi. Hàn nhiệt thế nào lại dần bị thu lại vào trong tàn bích. Tiểu Phàm mỉm cười, tiếp tục ngụp xuống mặt nước, mở mắt quan sát. Hình ảnh lập thể nhanh chóng biến đổi, những kí tự dần hiển hiện. Đây mới chính là cái Tiểu Phàm nhắm đến. Lão Quái nói cái này là một người bằng hữu thân thiết và ông cùng tìm được vào khoảng hai mươi năm trước. Hai người họ cùng nhau tìm hiểu và phát hiện ra bí mật cách mở hình ảnh giấu bên trong của món đồ này. Phần hình ảnh đầu tiên, hai người họ gọi là nhiệt ảnh vì nó hấp thụ nhiệt từ trong nước mà hiện ra, phần thứ hai này thì họ gọi là hàn ảnh, nguyên lý tương tự nhiệt ảnh, chỉ là thay nhiệt bằng hàn mà thôi. Nhiệt ảnh thì thôi, hiện tại cả hai bọn họ đều không biết nó có tác dụng gì. Tuy nhiên, hàn ảnh thì khác, nó là một bộ chiến kĩ. Nhưng lại là chiến kĩ của luyện thể giả! Lão quái là luyện khí giả, tất nhiên không luyện được. Có điều bằng hữu của lão thì lại theo luyện thể trường phái. Cho nên hai người thống nhất để cho bằng hữu của lão quái giữ thứ này. Chỉ là đến khi gặp Tiểu Phàm và tìm hiểu về hắn, Lão Quái mới dự trù món đồ này, và đến gặp bằng hữu của ông, vậy là món đồ này tới tay. Sau đó thì mọi chuyện đều không có gì mới, Tiểu Phàm “mua” lại một cách và cuối cùng được trao cho thứ này. Nhưng có một điểm vô cùng đặc biệt bộ chiến kĩ này không phải là kĩ thuật sử dụng cơ thể hay những bộ chiến kĩ mang tính võ thuật, mà là một bộ đồ văn! Đây mới là điều đáng kinh hi của miếng tàn ngọc. Dù vậy, nó cũng giống như nhiệt ảnh, hay chính bản thân tàn ngọc, bộ chiến kĩ này không hoàn chỉnh, chính xác hơn nó chỉ có một tầng đầu tiên của đồ văn. Một tầng đồ văn, nhưng vẫn là một tầng đồ văn tuyệt vời. Lão quái nói số phận rất kì lạ. Khi ông khám phá ra chiến kĩ này thì đã vô cùng tiếc hận vì bản thân không luyện được, khi mà chiến kĩ này dường như sinh ra để kết hợp với Đỉnh gia đao pháp. Nhưng bây giờ, gặp Tiểu Phàm, ông lại nghĩ dường như khi đó ông tìm được thứ này, không phải tìm cho bản thân mà là tìm cho hắn. Cũng vì lẽ đó, ông mới trực tiếp đưa tàn bích cho Tiểu Phàm, hi vọng hắn tìm ra bí mật của nhiệt ảnh... Lại nói sao ông không khí - thể song tu. Bởi vì luyện thể hay luyện khí căn bản đều có một yêu cầu chung, đó là tu luyện đều phải bắt đầu từ khi còn nhỏ. Đến khi ông tìm được công pháp này, ông đã quá tuổi tu luyện từ mấy chục năm trước rồi. Càng nghĩ, ông càng cảm thấy Tiểu Phàm và chiến kĩ này đến với nhau bởi chữ duyên...

Công pháp này không có tên, nhưng Lão Quái và bằng hữu của ông đã tự đặt một cái danh tự cho nó, đơn giản gọi là Ngọc Tiềm Kì Văn (Đồ văn kì ẩn trong ngọc). Như đã biết, đồ văn mỗi loại đều có cách tu luyện riêng, lại chủ yếu dựa vào ngoại vật (ở đây ý nói không phụ thuộc nhiều vào linh khí), Ngọc Tiềm Kì Văn cũng như vậy. Trong phần kí tự hiện lên của tàn bích này, nội dung chia làm 2 phần. Phần đầu tiên là ghi lại những thứ cần thiết để khắc thành đồ văn trên cơ thể tu luyện giả, có thể nói là những nguyên liệu thiết yếu. Phần thứ hai là cách khắc đồ văn. Cách chia này khá phổ biến quen thuộc với hầu hết các loại bí kíp đồ văn khác. Tiểu Phàm cũng đã biết điều này khi học ở Học viện thời gian ba tháng qua cho nên hắn cũng không quá ngạc nhiên. Chỉ là có một điều khiến hắn khá khổ não: danh sách nguyên liệu của Ngọc Tiềm Kì Văn hầu hết hắn đều không thể tìm được một chút thông tin nào. Thậm chí hắn cũng đã bỏ sức tìm trong tàng thư các (thư viện) về dược vật của Học viện rồi, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy một hai cái tên trong danh sách mà thôi. Cuối cùng hắn đi hỏi lão quái thì lão quái nói: “Ta cho rằng công pháp này đã quá cổ xưa, cho nên hiện tại một số dược vật trong danh sách này đã vô cùng hiếm gặp, hoặc một số đã đổi tên gọi khác. Việc khó tìm kiếm thông tin cũng là điều hiển nhiên mà thôi.” Lúc nghe câu này, tuy rằng Tiểu Phàm quả thực rất phiền não, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy vui mừng. Bởi vì thường thì cái gì càng “cổ” thì lại càng mạnh! Hơn nữa bằng hữu của lão quái thông phải vẫn tu luyện đồ văn này hay sao? Như vậy chẳng phải là nói ông ấy đã tìm được hết những nguyên liệu trong danh sách rồi đó hay sao... Mặc dù vậy, những nguyên liệu quá hiếm có cũng không phải là điều tốt. Hàng càng hiếm thì càng đắt a!

Những ngày Tiểu Phàm ở tại đại viện trôi qua nhanh chóng. Hắn vẫn như cũ không làm gì nhiều, ngoài tu luyện và nấu ăn. Lạc Nhạn cũng khá giống Tiểu Phàm, nàng không ra ngoài nhiều, chủ yếu đều giành thời gian để tu luyện, có thể nói đây là một lần bế quan ngắn hạn cũng không sai. Riêng Minh Tâm và Hòa Phượng thì không được nhàn nhã như vậy. Bọn họ đều đang tất bật chuẩn bị cho kế hoạch kinh doanh lúc trước Tiểu Phàm đề ra. Minh Tâm tất nhiên chủ quản việc kinh doanh, nhưng dù sao mình ý cũng quản lí không hết được, vẫn cần có Hòa Phượng giúp sức...

Ngày 17 tháng 1 năm 1016, Thương Lan lịch – ngày mai Vô Cực Học viện tổ chức thi tuyển thường niên.

Bốn người Tiểu Phàm hiện đang cùng với tám người khác tập trung tại phòng làm việc của một người quen – Lưu Vu lão sư.

Lưu Vu hôm nay vẫn giống như của một năm trước, hiền hòa và luôn hiện hữu nụ cười.

Minh Tâm tiến lên, hỏi:

- Sư phụ à. Người triệu tập bọn con đến có việc gì vậy? Con còn đang bận tối mắt đây này.

Lưu Vu đưa tay rồi nghe cái bốp, Minh Tâm lập tức ôm đầu kêu “úi da...”. Lưu Vu nạt:

- Im lặng nào. Cái tên đệ tử nguoi lúc nào cũng láu táu. Như vậy sao có được thành tựu tu luyện trận pháp được.

Minh Tâm trề môi, lẩm bẩm:

- Mắng thì mắng được rồi, cần gì phải đánh con chứ.

Lưu Vu trừng mắt:

- Còn muốn lẩm bẩm gì hả?

Minh Tâm bặt lui một cái, cười hi hi, đáp vội:

- Không không. Đệ tử nói là sư phụ dạy chí phải, chí phải...

Lưu Vu nheo mắt lườm Minh Tâm một cái, rồi nói:

- Ta sẽ xử nguoi sau. Giờ nói việc chính trước đã.

Hiện tại Minh Tâm đã trở thành đệ tử nhập thất của Lưu Vu, cho nên quan hệ giữa hai người họ mới thân thiết như vậy. Mọi việc bắt đầu từ hơn nửa năm trước. Một lần Minh Tâm đi liên sát ma thú trong Đông Lâm thì gặp một trận cờ lớn. Quân cờ làm từ đá tảng, bàn cờ thì trực tiếp kẻ trên đất. Vốn Minh Tâm không phải quá hứng thú với việc đánh cờ, nhưng mà hắn lại là kẻ rất có thiên phú về mảng này. Nhìn thấy thế cờ đã bày ra, quân đen đang vây hãm quân trắng, gần như đã là tàn cuộc. Lần đó Minh Tâm đi cùng mấy huynh đệ khác của Liệp Lang Bang, cho nên đột nhiên nổi lên tính sĩ diện. Vốn sau vụ hắn thành công vượt mặt Hồ Giảo, chiếm được cảm tình của Tuyệt Liên tiểu thư tại Áo Nguyệt Lâu, tiếng tăm của hắn đã nổi lên như cồn. Hầu như đâu đâu cũng đồn thổi việc này, dần dà Minh Tâm được cho là Vô Cực đệ nhất tài tử của năm nhất, tinh thông cả cầm, kì, thi, họa. Bây giờ gặp phải thế cờ như thế này, lại trước mặt các huynh đệ, với tính cách của Minh Tâm, tất nhiên muốn phá giải để thể hiện một phen. Hắn nhanh chóng phá giải thế cờ này chỉ trong năm phút! Sau đó thì ha ha cười vang, rồi đi trong lời khen ngợi và ánh mắt thán phục của mấy người Liệp Lang Bang. Nhưng hắn lại không biết rằng thế cờ đó chính là của Lưu Vu bày ra, vốn là y tự đánh với mình, cuối cùng tự đến thế bí mà bỏ cuộc, để đó, một phần là để thách đố kẻ hữu duyên cho vui, một phần là mong muốn tìm được cao thủ có thể phá kì cuộc. Khoảng mấy ngày sau, Lưu Vu quay lại, thấy thế cờ đã bị phá thì rất kinh hi, lập tức muốn tìm được kì thủ kia. Y là người thông minh, chẳng bao lâu đã nghĩ ra một phương pháp. Y đơn giản chính là nặc danh đưa ra một cái nhiệm vụ liên sát ma thú tại khu vực chung quanh kì cuộc, sau đó ngày ngày ngồi chờ ở nơi đó. Quả nhiên chỉ hay ngày, Minh Tâm lại xuất hiện. Hắn thấy kì cuộc đã đổi, liền biết có người muốn đấu với mình, chẳng do dự gì nhiều, lại xuất thủ. Vốn chỉ năm phút, kì cuộc lần nữa bị hắn phá, thậm chí lần này quân trắng còn quay ngược lại, vây hãm được một phần quân đen khiến quân đen rơi vào hiểm thế. Lưu Vu thấy một màn này, vừa ngạc nhiên vì trình độ chơi cờ của Minh Tâm, lại vừa cảm thấy nóng mặt. Thế cờ mà y vất vả nghĩ ra lại bị một tên tiểu tử tùy tiện phá giải trong năm phút. Quả là mất mặt! Sau đó, Lưu Vu tìm hiểu thông tin về người thiếu niên mà trong vô thức y đã coi là đối thủ xứng tầm của mình. Sau khi tìm hiểu, Lưu Vu cũng cảm thấy con người Minh Tâm không tệ. Nhưng trong lòng y vẫn còn day dứt vụ đánh cờ lúc trước, đồng thời cũng muốn một lần chính diện giao phong với tên tiểu tử kia. Nhưng không lẽ cứ tới đòi đánh cờ với người ta, như vậy thật không ổn, hơn nữa giải thích sao cho được. Không lẽ lại nói toẹt ra là kì cuộc kia là do y bày, giờ bị phá nên khó chịu trong lòng?... Cuối cùng Lưu Vu nảy ra một ý định, chính là nhận Minh Tâm làm đệ tử. Ban đầu y chỉ định nhận Minh Tâm làm đệ tử kí danh, mục đích chủ yếu là để kiểm người đánh cờ cùng mà thôi. Nhưng sau một thời gian, Lưu Vu không thể không ngạc nhiên về thiên phú trận pháp của Minh Tâm. Hắn học một hiểu mười, lại rất ham thú về mặt này. Tuy rằng với đánh cờ hắn không ham nhưng không rõ vì sao với trận pháp hắn lại thích thú tới như vậy. Niềm đam mê trận pháp này khiến Lưu Vu nhiều lần nhớ tới bản thân y ngày trước. Cuối cùng, Lưu Vu quyết định nhận Minh Tâm làm đệ tử nhập thất, toàn tâm toàn ý truyền dạy tất cả những gì y biết về trận pháp bát học tinh thâm cho người đệ tử nhập thất duy nhất này của mình. Nhưng tất nhiên, đánh cờ vẫn là thú vui không thể bỏ qua của Lưu Vu. Cứ khi nào Minh Tâm muốn học một cái gì mới Lưu Vu lại ép hắn phải đánh cờ với mình, cứ thế quan hệ giữa hai người họ dần trở nên đặc biệt. Họ vừa là quan hệ sư – đồ, vừa lại là quan hệ kì hữu tri kỉ.

Giờ quay lại thời điểm hiện tại...

Lưu Vu bảo mười hai người ngồi xuống ghế, rồi nói:

- Mười hai người các nguoi hôm nay ở đây chính là mười hai người sẽ đảm nhận vị trí trong Truy Phong Hội Giám Sát Đội năm nay. Không như năm ngoái, mười hai người của Giám Sát Đội đều là Thập Nhị Tướng. Hiện tại ở đây chỉ có mười người thuộc Thập Nhị Tướng của năm hai, còn hai người thì không phải. Việc này chính là xét đến vấn đề đạo đức của các nguoi. Nhưng mà, ta mong các nguoi đều hợp tác với nhau, không có sự kì thị, phân biệt gì ở đây, rõ chứ?

Mười hai người đồng loạt đáp lời đồng thuận. Thực chất việc nhắc nhở này chỉ mang tính hình thức mà thôi, mười hai người ở đây, đâu kẻ nào là ngu độn. Họ sao không hiểu rõ những tiêu chí lựa chọn của học viện. Đã xuất hiện trong phòng này, không kẻ nào là không có bản lĩnh cả. Hơn nữa dường như đều là người đáng có thể kết giao được cả.

Lưu Vu tiếp:

- Năm nay Học viện có một vài thay đổi trong việc tổ chức hoạt động của Giám sát đội các nguoi. Ta được lệnh triệu tập các nguoi là để thông báo về vấn đề này. Giám sát hoạt động lần này sẽ không đơn giản chỉ là hoạt động bảo vệ như mọi năm nữa, mà năm nay sẽ tổ chức thành một cuộc thi!

Mười hai người tròn mắt nhìn nhau... “Một cuộc thi”?

- Đề thi đặt ra là: Hãy lựa chọn tiểu hắc mã của các người.

Mọi người nhíu mày, lại thêm phần mơ hồ.

- Mười hai người các người ngoài nhiệm vụ bảo vệ, còn một nhiệm vụ nữa. Đó là lựa chọn ra cho mình một người đại diện từ trong những thí sinh tham gia Truy Phong Hội năm nay. Nếu người đại diện cho các người có biểu hiện xuất sắc thì các người sẽ có thứ hạng tương ứng, từ đó lấy làm tiêu chí để xếp hạng chính các người trong bài thi lần này. Thứ hạng càng cao, phần thưởng càng lớn. Tuy nhiên để cho mọi chuyện diễn ra công bằng. Các người, một không được phép trực tiếp tới chỉ dẫn cho người đại diện của mình. Hai, không được phép trực tiếp liệp sát ma thú để giúp người đại diện, cũng như không được đi cướp ma tinh hạch của thí sinh khác mang về cho người đại diện của mình. Ba, không được trực tiếp làm phương hại tới những người đại diện của mười một người còn lại ngồi đây. Đó là ba quy định được đặt ra. Ngày mai các người hãy bắt đầu đi quan sát và đưa ra lựa chọn của mình. Thế thôi. Giờ các người có thể ra về. Chuẩn bị kĩ đi các giám sát viên...

- Hết Chương 69 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Đại diện

Thương Lan lịch, ngày 18 tháng 1 năm 1016, tại chân Vô Cực Sơn người đông như kiến. Đứng từ trên núi mà phóng tầm mắt ra ba dặm bán kính, chỉ thấy toàn là xe với ngựa, người người nườm nượp hướng về. Bọn họ chính là những thí sinh tham gia thi tuyển năm nay cùng với thân nhân của mình. Hàng loạt những thiếu niên, thiếu nữ sau bao khổ cực tu luyện, cuối cùng đổ về đây có thể nói cũng chỉ vì một cơ hội này... Trong số họ sẽ lại có 150 người trở thành tân học viên của Vô Cực Học viện đại danh đình đình.

Bình đài sơ tuyển...

Từ sáng sớm tại đây đã có rất nhiều người. Bọn họ còn rất trẻ, thậm chí có thể nói là nhỏ tuổi, ai ai cũng nung nấu trong lòng ngọn lửa nhiệt huyết và hi vọng. Mười dãy bàn được bày ra, tương ứng là mười hàng người dường như dài vô tận. Bốn người Tiểu Phàm chia nhau ra hòa nhập vào trong đám đông, giả dạng thành một trong những tân thí sinh để quan sát. Tiểu Phàm chọn một chỗ dưới gốc cây để tránh nắng, đồng thời cũng thuận tiện cho việc theo dõi tình hình. Kế hoạch của hắn hiện tại rất đơn giản. Hắn cũng giống như mấy người còn lại, có lẽ sẽ chọn lựa một tân sinh là Dẫn khí trung kỳ, như vậy đã có thể coi là một hạt giống tốt rồi. Nhưng tất nhiên để chọn lựa thì còn tùy thuộc nhiều yếu tố khác, mỗi người sẽ có cách nhìn nhận khác nhau. Hơn nữa, thời gian chọn lựa của bọn họ còn kéo dài cho tới trước khi Truy Phong Hội chính thức bắt đầu, cho nên cũng không cần vội vàng. Tiểu Phàm cho rằng vòng sơ tuyển này chỉ là một cơ hội đánh giá nhỏ, vẫn còn phải theo dõi thêm mới có thể đưa ra được quyết định.

Thời gian sơ tuyển lần này kéo dài hơn năm ngoài tới nửa ngày, người của học viện phải làm việc cả đêm mới cơ bản là hoàn tất sơ tuyển cho toàn bộ thí sinh, có lẽ vì năm nay thí sinh tới thi tuyển đông hơn... Việc này khiến cho đêm tổ chức tiệc giành cho tân thí sinh phải lùi lại một ngày so với mọi năm.

Lần này theo ghi chép của ban sơ khảo thì có hai mươi ba người đạt tới Dẫn khí trung kỳ, so với năm ngoài, xem chừng chất lượng tốt hơn. Ngoài ra thì cũng có vài luyện thể giả đáng chú ý. Họ kiểm tra bằng cách nâng thạch đôn, hình thức so với mọi năm thì không có gì khác biệt...

Mười hai người tham gia Truy Phong Hội Giám sát đội lần này đều không phải ngớ ngẩn, tất nhiên đa phần họ đều đợi tới giờ chót mới đưa ra quyết định. Chỉ có một người đưa ra lựa chọn khá sớm, căn bản là y sợ bị người khác đăng kí sớm hơn, sẽ cướp mất người đại diện của mình...

Tiểu Phàm cũng ngắm được một người trong số hai mươi ba thí sinh Dẫn khí trung kỳ. Người này là một thiếu niên khá dung dị gọi là Trầm Thiên Khải. Nếu không phải tu vi của y là Dẫn khí trung kỳ, có lẽ sẽ chẳng ai để ý tới người này. Chính điểm này khiến Tiểu Phàm cho rằng Trầm Thiên Khải sẽ có lợi thế trong Truy Phong Hội, càng ít nổi bật sẽ hoạt động càng dễ dàng hơn. Tiểu Phàm lập tức triển khai theo dõi đối phương, hắn muốn tìm hiểu xem người này có đáng là đại diện của mình không.

Lại nói thêm, từ lúc chia ra ở bình đài sơ tuyển, bốn người Tiểu Phàm, Hòa Phượng, Minh Tâm và Lạc Nhạn cũng không có họp lại cho nên tình hình mấy người kia Tiểu Phàm cũng không nắm được. Tuy bốn người họ là bằng hữu thật, nhưng trong lòng lại có phần xem nhau là đối thủ ngang tầm, cho nên chớ cần ai nói với ai câu nào, họ cũng tự lấy cuộc thi này làm cơ hội tỉ thí với những người còn lại. Tuy Hòa Phượng luôn có tình cảm với Tiểu Phàm, nhưng một năm thời gian qua, không rõ có phải do xa cách mà tình cảm nhạt dần (dẫu sao giữa hai người cũng không có gì chính thức) hay vì lí do nào đó mà Tiểu Phàm có thể cảm nhận được cử chỉ của Hòa Phượng đối với hắn đã có phần ý tứ hơn. Đó cũng là điều mà Tiểu Phàm mong muốn, dù sao hắn không phải loại thích để lại "họ tình" khắp nơi. Đối với vấn đề này hắn chỉ có vui mừng chứ không nghĩ ngợi gì hơn... Vì vậy, Hòa Phượng cũng không bám theo hắn như trước nữa.

Tiểu Phàm tiến tới trước một sạp hàng, đứng lại xem xét hàng hóa. Thiếu niên Trầm Thiên Khải đang đi cách đó khoảng 20 mươi mét, cũng đang dừng lại tại một sạp hàng để mua đồ ăn vặt. Tiểu Phàm đã đi theo y cả một ngày, chung quy chỉ cảm thấy người này khá hiền lành, tâm tính có vẻ tốt. Còn lại thì không có gì nổi bật. Có điều để hiểu rõ một người tâm tính thế nào, cơ trí tới đâu thì chỉ có dựa vào cách mà y hành xử trong những hoàn cảnh khôn cùng thực sự. Lúc đó bản chất một người mới hiện ra. Là tiểu nhân hay là quân tử? Là hảo hán, anh hùng hay chỉ là giống thỏ đế?

Việc này Tiểu Phàm sao không rõ. Nhưng tâm tính tốt vẫn là một điểm cộng cho tới bây giờ của Trầm Thiên Khải trong mắt Tiểu Phàm. Hắn biết tâm

tính tốt quá thì khó sống sót ở cái thế giới này, nhưng mà là kẻ xấu xa thì Tiểu Phàm trông không thuận mắt, vốn không thể chọn làm người đại diện được.

Trầm Thiên Khải vừa đi vừa ngắm nghía đường phố, trong lòng hết sức vui mừng. Bao nhiêu công sức y bỏ ra cuối cùng đều xứng đáng. Y vốn không phải là con nhà danh gia, toàn bộ những gì y có bây giờ đều là do tự thân y nỗ lực. Công pháp của y là truyền thừa gia tộc, nhưng y lại chỉ là một đứa con ngoài giá thú, cho nên chẳng có cái gì gọi là tài nguyên bồi dưỡng cả. So với người khác, y chăm chỉ không chỉ là gấp hai lần. Y cố gắng không chỉ vì bản thân mà còn vì mẫu thân của mình! Vừa nhai nhai miếng bánh ngọt, bỗng nhiên y nghe thấy vài âm thanh kì lạ. Trầm Thiên Khải nghi hoặc quay đầu nhìn sang...

- Buông ta ra!

Một tiếng hét từ con hẻm gần đó vang lên.

Bây giờ đang là khoảng giữa trưa, mọi người chủ yếu đều đang nghỉ ngơi, hơn nữa đoạn đường này khá vắng vẻ trong Nam khu tiếp khách của Học viện, cho nên tiếng hét của vị cô nương kia Trầm Thiên Khải nghe rất rõ ràng. Chỉ là cũng vì hoàn cảnh như vậy cho nên xung quanh không có ai biết tới việc này.

Trầm Thiên Khải gạt mình kinh hãi, nơi đây là Vô Cực Học viện, tại sao giữa thanh thiên bạch nhật lại có tiếng hét sợ hãi của cô nương? Nghĩ đoạn, y nhanh chóng chạy về phía con hẻm. Gần đến nơi, Trầm Thiên Khải lập tức thu liễm, di chuyển chậm lại, ngó đầu vào quan sát.

Trong hẻm hiện có ba người, hai nam nhân và một vị cô nương khá xinh đẹp. Hai người nam nhân đang dồn cô nương kia lại chân tường, nhìn qua cũng biết là muốn giở trò.

- Các người... các người muốn làm gì?

Một vị cô nương sợ hãi ép sát chân tường, hai tay tự ôm lấy mình, vừa run rẩy, vừa hỏi.

- Còn làm gì nữa? Tiểu ni tử đoán thử xem...

Một tên nam tử lấy tay vỗ vào bờ tường sát má vị cô nương tội nghiệp, cất giọng điệu trêu đùa.

- Đây là Vô Cực Học viện. Sao các người dám? Nếu ta đi báo cáo, học viện sẽ xử lí các người...

Cô nương kia xem ra cũng không ngốc, lập tức nói ra điểm trọng yếu có khả năng cứu vãn tình thế của mình.

- Ha ha ha... Đòi xử lí chúng ta kìa.

Tên nam tử vừa vỗ vào bờ tường quay sang đồng bọn thấp lùn của y, vừa cười vừa nói.

Nam tử thấp lùn xoa xoa tay nói:

- Nói cho tiểu ni tử biết. Bọn ta chính là học viên của Học viện đây. Người thử nói xem, học viện sẽ tin tưởng hai học viên ưu tú bọn ta hay là sẽ tin một tiểu ni tử mới còn là thí sinh như nàng đây.

- Các người... các người...

Tiểu cô nương bất lực, vô phương đáp trả.

Sao lại có chuyện này? Học viên mà lại đi giở trò đòi bại với thí sinh thi tuyển. Chết tiệt! Trầm Thiên Khải tức giận tới phát run. Y thật không ngờ trong Vô Cực Học viện, một ngôi trường nổi tiếng trong chính phái lại có cái chuyện trời đất không dung này.

Hai nam tử kia càng lúc càng ép tới, vị cô nương kia thì đã hết đường lui, nước mắt đã lưng tròng.

- Dừng tay!

Cuối cùng Trầm Thiên Khải cũng xông ra.

Hử? Hai nam tử lập tức gạt mình nhìn sang.

Đôi bên nhìn nhau giây lát, tên nam tử cao hơn đột nhiên cười khẩy, nói:

- Hử. Hóa ra chỉ là một tên thí sinh. Khôn hồn thì rời khỏi đây. Coi như ngươi hôm nay bị mù, không thấy gì cả.

- Nếu không thì sao?

Trầm Thiên Khải nheo mắt hỏi.

- Không thì ngươi không còn cơ hội tham gia Truy Phong Hội nữa đâu!

Nam tử cao hơn lạnh nhạt đáp.

Vị cô nương kia thì như thấy được cứu tinh, vừa khóc vừa nói:

- Công tử, xin cứu tôi với.

Trầm Thiên Khải lập tức vận chân khí, một làn khói màu lục chậm rãi bay lên. Dẫn khí trung kỳ tu vi đầu phải đơn giản.

- Ô. Mộc hệ chân khí? Hóa ra cũng có chút bản lĩnh. Nhưng mà...

Nam tử thấp lùn cười cười, chân khí trong thân thể cũng vận chuyển nhanh chóng. Bùng... Một luồng chân khí tương đương với Trầm Thiên Khải bốc lên từ cơ thể nam tử thấp lùn. Nhưng đó là chân khí Kim hệ! Nam tử thấp béo đắc chí nhìn chăm chú vào Trầm Thiên Khải.

Lại Bùng một tiếng nữa, nam tử cao hơn cũng vận lên chân khí của bản thân. Một luồng Dẫn Khí Trung kỳ chân khí hạt thổ sắc cũng bốc cao...

Hai đánh một lại còn có một thuộc tính khác chế! Trầm Thiên Khải không cần nghĩ cũng biết đã rơi vào thế hạ phong hoàn toàn.

- Thế nào, tiểu tử? Còn muốn làm anh hùng nữa không?

Nam tử cao một mặt vẫn không chế cô nương kia, một mặt quay sang hỏi Trầm Thiên Khải.

Trầm Thiên Khải hơi giật mình, nhưng lửa giận khiến ý nghĩ răng ken két... Mắt y đảo một lượt, cuối cùng thu khí vào bên trong, khó tâm nhìn vị cô nương dường như đang van xin kia, cuối cùng chậm rãi quay gót, rời khỏi.

- Công tử. Đừng đi...

Cô nương kia thấy niềm hi vọng duy nhất của mình dời đi, tuyệt vọng gào lên.

Hai tên nam tử kia nhú mày nhìn Trầm Thiên Khải. Sau đó cũng thu lại chân khí..

Bỗng nhiên trên đầu hai người nam tử kia rơi xuống một trận như mưa những thứ hạt nhỏ kì lạ.

- Há? Aĩ?

Hai nam tử giật mình cảnh giác bày ra thủ thế, nhưng chờ một lúc lại không có chuyện gì xảy ra. Hai người nghỉ hoặc nhìn nhau.

Nam tử cao cúi xuống cảm lấy một hạt gì đó, chính là thứ vừa "tập kích" bọn họ.

Đột nhiên từ phía sau bức tường con hẻm, một giọng nói vang lên:

- Cô nương chạy mau!

Hai nam tử giật mình quay ngoắt sang. Một bóng ảnh lấy tay phải làm trụ, bật cái vù qua bức tường. Kẻ đó không ai khác chính là Trầm Thiên Khải. Thân hình y vừa chạm đất, lập tức đưa tay nắm lấy vị cô nương kia, phóng vọt ra ngoài.

Hai nam tử kia phản ứng cũng cực nhanh, động thân muốn đuổi theo. Nhưng, hai chân họ liền cảm thấy đau đớn, không thể di chuyển! Cả hai giật mình trông xuống. Nguyên lai dưới chân không biết từ lúc nào đã bị một đồng những dây hoa hồng leo quấn chặt! Là đồng hạt kia..., cả hai cũng thán kêu lên ngạc nhiên.

Tiểu Phàm nằm nấp tại một góc nhà gần đó, mỉm cười, Hào thủ đoạn! Phương pháp tấn công cũng không có gì quá mới mẻ nhưng mà phương pháp dẫn đủ rất khá...Người này cũng rất thông minh. Xem ra không phải là dạng con cháu gia tộc được nuông chiều, chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu thực tế.

Lời nhận xét này rất đúng. Ai cũng biết rằng trước Kim Đan cảnh giới dùng hòng phóng xuất thực chất chân khí ra xa, trước Trúc Cơ cảnh giới dùng mơ tưởng có thể dùng chân khí bảo vệ cơ thể. Cũng tức là nói Dẫn khí kì chỉ có thể vận dụng chân khí hết sức đơn giản. Còn việc lúc vận chân khí làm xuất hiện làn khói màu sắc hệ tương ứng, chẳng qua chỉ là sự hưởng ứng của thiên địa linh khí với chân khí bên trong của tu luyện giả mà thôi. Căn bản đó không phải là chân khí ngoại xuất. Nói là vận dụng đơn giản bởi vì hầu như chân khí mỗi hệ ở Dẫn khí cảnh giới cũng chỉ có một cách sử dụng chung mà thôi, ấy là truyền vào một vật chất khác để biến đổi hoặc kích thích thuộc tính của nó.

Giả như thủy hệ chân khí khi vận dụng thì có thể làm cho vật chất mềm dẻo hơn, hoặc cùng lắm thì có thêm hàn tính của thủy hệ.

Hoặc như kim hệ chân khí, vận dụng vào vũ khí có thể làm cho vũ khí có tính cứng chắc, sắc bén.

Hỏa hệ chân khí căn bản thì lại không được sử dụng nhiều lên đồ vật mà là sử dụng luôn, bởi vì bản thân nó đã có nhiệt tính. Hỏa hệ cùng kim hệ trong ngũ hành chính là hai hệ có công kích thuộc tính mạnh nhất.

Thổ hệ thì thường được sử dụng với đất cát, có thể nói chân khí thuộc hệ này trái ngược với hỏa hệ. Thổ hệ thiên về phòng thủ. Còn nhớ trước đây khi Tiểu Phàm xin đi cùng đoàn áp tiêu của Triệu gia, có cơ hội được theo dõi trận chiến của đại hán A Cát, một người có Thổ nguyên tố chân khí. Y chỉ là

Dẫn khí kì sơ giai nhưng trong lúc chiến đấu đã vận dụng chân khí rất tốt. Lần đó, y đã dựng ra một đôi hộ thủ bằng đất, ban đầu Tiểu Phàm còn tưởng chỉ cần có chân khí là có thể tạo ra thực chất đồ vật của nguyên tố tương ứng. Nhưng sau này đi học rồi, hắn mới hiểu ra. Nguyên lai lần đó, A Cát chính là đã dấu sẵn cát trong ống tay áo, lúc cần thiết liền vận chân khí dẫn vào, biến hóa ra một đôi thổ hộ thủ.

Còn như một hệ chân khí, căn bản gần như không có công dụng với vũ khí thông thường, bởi lẽ một hệ chân khí không có tác dụng với kim loại. Nhưng mà, một hệ chân khí tác động lên một hệ đồ vật thì lại khác. Giống như vừa rồi, Trầm Thiên Khải trốn sau bức tường, vung lên một màn hạt giống hoa hồng leo, rồi trong khoảnh khắc nhảy qua tường, chân chạm đất, liền lập tức dẫn động chân khí vào hạt giống, khiến cho chúng phát triển cực nhanh, từ đó mà trong giây lát không chế được hành động của hai nam tử kia, giải cứu được tiểu cô nương.

Việc vận dụng cơ bản này ai cũng biết, nhưng việc sử dụng sức mạnh đó thế nào mới là thứ phân định chiến đấu lực của mỗi người. Trầm Thiên Khải biết bản thân đấu trực diện không lại hai người kia, liền giả bộ bỏ đi, sau đó lập tức phục kích. Vẫn là chỗ hạt giống đó, nếu như hắn tấn công trực diện, không những không làm gì được hai người nam tử, mà ngược lại còn bị ăn đòn trước cũng chưa biết chừng. Thế nên Tiểu Phàm mới nhận xét rằng phương pháp dẫn dụ rất khá.

Hai nam tử bị vây hãm trong giây lát, liền vận chân khí giật đứt dây leo, nhưng họ không đuổi theo! Tiểu Phàm nhìn thấy Trầm Thiên Khải đã rời đi một đoạn khá xa, liền nhảy xuống khỏi mái nhà.

- Lâm công tử...

Hai nam tử chấp tay, cúi người nói.

Tiểu Phàm mỉm cười:

- Đa tạ hai vị huynh đệ đã giúp đỡ!

- Nhị thiếu gia đã phản phó. Công tử không cần khách khí.

Hai người trịnh trọng nói.

- Tuy vậy nhưng tại hạ cũng rất cảm kích.

Hai người nam tử mỉm cười, gật đầu:

- Công tử quá lời. Nhị thiếu gia đã có lệnh, Liệp Lang Bang bang chúng tất nhiên phải hết mình thực hiện. Nếu không còn việc gì, chúng tôi xin cáo lui.

Tiểu Phàm chấp tay, nói đa tạ lần nữa, sau đó lại nhanh chóng theo sau Trầm Thiên Khải.

Hóa ra toàn bộ mọi chuyện chỉ là một màn kịch Tiểu Phàm đặt ra để thử nghiệm Trầm Thiên Khải mà thôi.

Thời gian trôi nhanh. Màn đêm kéo tới, đẩy lùi dương quang cuối ngày. Đại tiệc mừng thí sinh sắp bắt đầu...

- Hết Chương 70 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Dòng chảy

- Truy Phong Hội chính thức bắt đầu! Mạnh mỗi nhiệm vụ ở dưới bàn của các người đó...

Giọng Lưu Vu sang sảng vang lên.

Rầm... lại một người loạn choạng đồ gục xuống. Chén rượu trên tay y rơi cái choang xuống đất.

Mười hai người Tiểu Phàm nấp ở các góc khác nhau không khỏi cảm thấy khôi hài, không nhịn được phải nhếch miệng cười thầm. Trạng cảnh này không phải chính là mười hai người họ đã trải qua một năm trước hay sao? Truy Phong Hội bắt đầu từ những món linh phẩm, hảo tửu trước mắt này...

Trầm Thiên Khải chống mạnh tay xuống bàn, không ngừng lắc đầu để lấy lại tỉnh táo. Mê được trong linh phẩm và hảo tửu đã bắt đầu ngấm, khiến mắt y hoa lên.

Hiện tại trong sân cũng chỉ còn gần ba mươi thí sinh còn có thể coi là chưa gục ngã hoàn toàn, dù rằng có người nửa đứng nửa ngồi, nửa nằm cũng có...

Nhưng trong đó có một cô nương lại hoàn toàn tỉnh táo, hẳn là không dính mê được. Nàng ta hất mạnh tay một cái, liền lật ngửa bàn ăn trước mặt. Cúi

xuống, túm lấy một bọc vải nhỏ, vị cô nương chạy như bay về phía đông lâm. Liền lúc đó, trong bóng tối, một bóng người phóng vút ra, theo sát ngay phía sau.

Tiểu Phàm hai mắt lóe sáng, Hóa ra là người đại diện, hẳn là đã ra tay giúp đỡ từ trước... chỉ tiếc không rõ cô nương kia là người đại diện của ai. Cái bóng vừa rồi phóng vút theo, xem thân thủ rõ ràng tân sinh không thể có được. Chỉ là ở xa quá, ta nhìn không biết rốt cuộc là kẻ nào.

Tiểu Phàm hướng ánh mắt trở lại theo dõi trong sân, đồng thời tay phải luồn vào túi áo, lấy ra một viên dược hoàn màu nâu. Hắn lại tiếp tục mò mò xuống mặt đất, lấy hai ngón tay kẹp lấy một viên đá nhỏ. Hai mắt hắn nheo lại, nhìn thẳng vào Trầm Thiên Khải. Vù vù, hắn xuất liền hai cái hất tay, viên đá cùng dược hoàn nối đuôi nhau phóng đi.

Ồ..., Trầm Thiên Khải cảm thấy bụng dưới đau nhói một cái, miệng tự nhiên phải há ra. Ngay lập tức một cái gì tròn tròn trui tuột vào cổ họng y, y kinh hãi tới không kịp phản ứng. Trầm Thiên Khải theo phản xạ, liền dùng tay móc vào cổ họng, muốn nôn thứ vừa chui vào miệng mình ra. Nhưng thứ kia vừa vào, chẳng tới mấy giây đã tan hết, để lại một mùi tanh nồng khó ngửi trong miệng y... Trầm Thiên Khải vừa lo lắng vừa cảm thấy kinh tởm cái mùi lưu lại trong miệng, y chỉ còn biết dùng cả hai tay vừa móc họng, vừa cố nôn ra. Há? Hết chóng mặt rồi?... Bỗng y dừng lại, ngạc nhiên nhận ra mê dược không ngờ đã được giải! Đứng thẳng dậy, nhìn quanh quất, y vẫn không thấy ai, nhưng trong lòng cũng đã có sự suy đoán: y đã được cao nhân giúp đỡ. Nhưng tất nhiên Tiểu Phàm không muốn và cũng không được phép xuất hiện, Trầm Thiên Khải dĩ nhiên theo ý là “cao nhân” kia không muốn hiện thân, cho nên y cũng không lẽ mê nữa, lập tức cúi xuống, thò tay lấy túi vải dưới gầm bàn, rồi chạy vội về phía Đông Lâm.

Tiểu Phàm mỉm cười, đuổi theo, Xem ra chuẩn bị là không thừa. Nguyên ngay sau khi đám Tiểu Phàm được thông báo Truy Phong Hội năm nay cũng là một thử thách, hẳn đã lập tức dựa vào tình báo của Liệp Lang Bang để tìm ra phương thuốc giải của mê dược năm nay. Tất nhiên tin tình báo này không đơn giản mà có được, nhưng Tiểu Phàm cho là rất đáng. Nếu không có tin tình báo, sao hắn có thể nhờ đại phu chế được viên dược hoàn giải độc này.

Tiểu Phàm bám theo Trầm Thiên Khải, trong lòng bắt đầu dự tính hành động tiếp theo. Hắn biết tiếp theo đây vấn đề so đấu giữa các thí sinh là không thể tránh khỏi nhưng việc này hẳn sẽ không sen vào, trừ phi Trầm Thiên Khải lâm vào tình trạng nguy hiểm tới tính mạng. Nhưng, hắn đồng thời cũng có trách nhiệm bảo vệ Trầm Thiên Khải khỏi sự “tấn công” (ngầm) của mười một giám sát viên khác.

“Hiện tại hẳn đang tiến tới khu vực vòng thứ hai của Đông Lâm rồi. Xem ra là muốn thu thập ma tinh hạch Dẫn khí trung giai đây...”, Tiểu Phàm tiếp tục bám sát theo Trầm Thiên Khải.

- Vù...

Một bóng ảnh đột ngột bay vút qua trước mặt Trầm Thiên Khải khiến y phải khựng lại.

“Là Hắc Diệp Miêu! Tốc độ thật nhanh”, Tiểu Phàm và Trầm Thiên Khải lập tức nhận ra bóng ảnh vừa rồi.

Không hề do dự, Trầm Thiên Khải nhanh chóng chuyển hướng đuổi theo.

Hắc Diệp Miêu dường như nhận ra có nhân loại đuổi tới, liền gia tăng tốc độ, có vẻ như muốn chạy trốn.

Trầm Thiên Khải quát:

- Chạy đâu cho thoát.

Hữu thủ y vùng mạnh, phóng ra một đạo thiểm ảnh ngân sắc (cái bóng màu bạc cực nhanh). Nghe phập một tiếng, đạo ngân ảnh cắm lút vào một thân cây ngay sát bên phải vị trí của con Hắc Diệp Miêu. Chỉ là chuyển động của con ma thú này không phải tầm thường, trong một gang tấc đã chuyển hướng, né tránh đc ngân ảnh kia. Nguyên lai ngân ảnh đó là một cái phi châm dài độ mười phân, phía đuôi còn có nạm hình một cái mặt cười, trông hơi dữ tợn.

Tiểu Phàm nhủ mảy, “thủ đoạn phóng châm thật tuyệt, tại sao y không sử dụng để đấu với hai người của Liệp Lang Bang?”. Nhìn tốc độ phóng châm và lực đạo vừa rồi, Tiểu Phàm nhận định nếu Trầm Thiên Khải bất ngờ phóng hai cây châm cùng lúc, đảm bảo có thể làm bị thương hai người của Liệp Lang Bang lúc trước, dẫu sao hai người đó cũng chỉ là Dẫn khí trung kì mà thôi. “Hình mặt người ở cuối châm cũng thật lạ. Mình chưa hề nghe tới môn phái nào sử dụng ngân châm mà có nạm cái hình mặt người kia...”

Vút. vút. Hai cây ngân châm nữa được phóng ra, cả hai lại tiếp tục phóng trượt, đâm vào hai thân cây bên cạnh ma thú. Nhưng...

- Dừng lại cho ta.

Trầm Thiên Khải đành chỉ cước bộ, hai tay kéo mạnh một cái, không ngờ Hắc Diệp Miêu đang nhảy giữa không trung tựa như điều đứt dây, ngã cái bịch xuống đất. Vút! Một cây ngân châm phóng ra còn nhanh hơn ba cây trước, hiem hiem phóng về phía Hắc Diệp Miêu.

Hắc Diệp Miêu lồm cồm bò dậy, nhưng lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó hai mắt dần trở nên âm đạm – cây ngân châm đã cắm ngay vào gáy nó!

Tất cả chỉ diễn ra trong ba giây thời gian, nhưng cảnh tượng này khiến Tiểu Phàm phải hít một hơi khí lạnh. “Đáng sợ! Y là cao thủ ám khí!”, Tiểu Phàm nheo mắt đánh giá lại Trầm Thiên Khải một lần nữa.

Thủ đoạn vừa rồi của Trầm Thiên Khải quả thật rất đặc sắc. Phi châm thứ hai và thứ ba không đơn giản chỉ là phóng đi như cây đầu tiên, mà thực chất là giăng ra một cái bẫy! Hai cây ngân châm phóng ra hai bên con Hắc Diệp Miêu chính là thông qua hai mặt người ở chuỗi mà nối với nhau bằng một sợi

kim ti cực mảnh, mắt thường cực kì khó nhận ra, rồi hai đầu dây lại nằm trong tay Trầm Thiên Khải. Khi Hắc Diệp Miêu vừa nhảy lên, Trầm Thiên Khải lập tức kéo mạnh một cái, sợi dây nối giữa hai cây châm căng lên, biến thành một cái bẫy vắt ngang, quật con ma thú xuống đất. Liền ngay sau đó là một châm chí mạng cực nhanh, cực hiểm, cực chuẩn, kết thúc sinh mạng con Hắc Diệp Miêu Dẫn khí trung kì cực kì dễ dàng. Hắc Diệp Miêu tuy không phải là ma thú mạnh về tấn công, nhưng lại là loại ma thú trời sinh nhút nhát, cho nên nó thường chọn lựa phương pháp chạy trốn là trước nhất, chỉ khi bị dồn vào đường cùng chúng mới tấn công ngược trở lại. Hắc Diệp Miêu là loại ma thú họ mèo, tất nhiên thân thủ cực nhanh nhẹn, thường rất khó có thể hạ sát chúng nhanh chóng. Hơn nữa đây lại là rừng rậm, Hắc Diệp Miêu lại càng có khả năng chạy thoát cao hơn. Thậm chí bản thân Tiểu Phàm nếu không thông qua một năm tập huấn tại vô định chi địa, chỉ sợ vô phương hạ sát được con ma thú này. Nhưng... Trầm Thiên Khải, một tân sinh lại hạ sát nó chỉ trong vài hơi thở!

“Quả là đặc thù thú đoạn. Nếu không biết trước, chỉ sợ bản thân mình cũng sẽ bị ăn quả đắng vì một chiêu này”, Tiểu Phàm càng nghĩ càng cảm thấy mình nhìn không thấu đối phương. Phải biết rằng trong chiến đấu, chỉ một giây mất kiểm soát, tử vong chỉ đao sẽ kể ngay lên cổ người.

Trầm Thiên Khải tiến tới xử lí xác con Hắc Diệp Miêu. Hắc Diệp Miêu sở dĩ có cái tên như vậy là vì bộ lông của nó rất đặc biệt. Toàn thân hắc diệp miêu là lông mao màu đen, nhưng trên trán, chính giữa mi tâm lại có một khoảng lông màu trắng tuyết hình chiếc lá rất nổi bật. Chính vì “chiếc lá” này mà tên của chúng có một chữ “diệp”. Hơn nữa, một điểm kì lạ khác là ma tinh hạch của Hắc Diệp Miêu nằm ngay tại vị trí “chiếc lá” trên trán nó. Chỉ cần dùng dao đâm mạnh vào, sau đó với chút khéo léo là có thể lấy ma tinh hạch ra ngoài. Trầm Thiên Khải biết điều đó, dĩ nhiên lấy được ma tinh hạch một hệ rất nhanh chóng.

Y cắt viên ma tinh hạch lục sắc vào áo, rồi lạnh lùng buông chân đá cái bộp vào thân thể con Hắc Diệp Miêu khiến nó lăn vào trong một bụi cỏ gần đó. Chẳng nhìn lại, y lại đi sâu vào trong Đông Lâm.

Tiểu Phàm nhíu mày. “Hắn ta... hình như vừa mỉm cười?”

...

Sáng ngày tiếp theo.

Thân ảnh Trầm Thiên Khải xuyên qua xuyên lại trong Đông Lâm thoăn thoắt, từ đầu tới cuối y đều không cần xem lại bản đồ, chỉ đơn giản đi sâu hơn vào Đông Lâm. Thịnh thoảng y lại chuyển hướng, tốc độ tuy thông thả nhưng rất ổn định, có cảm giác như y biết rõ địa phương này như lòng bàn tay...

...

Uất Trì Lạc Nhạn đang theo sát phía sau một vị cô nương vận võ phục lục sắc, nàng ta là người đã xuất phát đầu tiên trong đêm khai mạc Truy Phong Hội hôm qua. Người này không ai khác chính là người đại diện của Lạc Nhạn. Tối hôm qua, lục y cô nương này đã hạ sát hai con Phong Lang Dẫn khí sơ giai và kiếm được hai viên ma tinh hạch phong hệ cấp độ tương ứng. Lúc này hai người đang tiến sâu hơn vào Đông Lâm, nhưng có một điểm rất kì lạ. Nếu không có tầm nhìn từ trên cao xuống thì căn bản không thể nhận ra điểm này, đó là: lục y nữ tử này cùng với Trầm Thiên Khải không ngờ lại đang cùng nhau tiến tới một điểm trong Đông Lâm khu vực thứ hai!

...

Xoạt, một nam tử vận xích y đứng lại tại một gốc cây, dường như đang xem xét lại phương hướng, sau đó y lại lập tức phóng đi...

...

- Ừm. Chính là hướng kia rồi.

Một tử y nữ tử (cô gái mặc đồ màu tím) đứng dưới tán cây, nhìn lên bầu trời, rồi lại nhìn về một hướng, lẩm nhẩm. Nàng ta phóng nhanh đi.

...

Trong Đông Lâm hiện tại tràn cảnh tương tự không ngờ xuất hiện rất nhiều, có điều không một ai có thể nhận biết được điều này. Bởi lẽ tham gia thi tuyển trong Đông Lâm này cũng có tới hơn một nghìn năm trăm thí sinh, không ai có thể bao quát hết toàn bộ hoạt động của bọn họ.

Dường như một dòng chảy ngầm đang bắt đầu dịch chuyển...

“Hắn ta làm gì vậy? Giờ đã là hoàng hôn rồi nhưng từ đầu tới cuối hắn đều không ra tay. Thậm chí gặp nhiều yêu thú đi ngang qua, hắn cũng không ra tay, cướp đoạt cũng không...”, Tiểu Phàm nghi hoặc tự hỏi, đồng thời vẫn duy trì tốc độ theo sát Trầm Thiên Khải.

- Hết Chương 71 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Thần bí

Đêm thứ hai tại Đông Lâm...

Như vậy ba ngày thời gian của Truy Phong Hội đã trôi qua mất một ngày một đêm...

Xoạt xoạt... Hai thân ảnh một trước một sau nối đuôi nhau liên tục chạy nhanh về phía trung tâm Đông Lâm.

Người phía sau lưng mang một cái bọc vải nhỏ, thân thủ cực nhanh nhẹn, chính là Tiểu Phàm. Hắn càng theo sau Trầm Thiên Khải càng cảm thấy nghi ngờ. Hắn thực sự không hiểu tên thí sinh này có ý định gì, vì sao cả một ngày trời lại chỉ ra tay liên sát ma thú duy nhất một lần, sau đó chỉ một mạch chạy đi. Hơn nữa dường như y biết rất rõ bản thân đang hướng tới địa phương nào.

“Cuối cùng cũng dừng lại”, Tiểu Phàm ẩn nấp cách xa đối phương hơn 30 trượng.

- Đến rồi hả?

Đột nhiên Trầm Thiên Khải nói lớn, nghe oang oang cả một khu vực.

“Có người?”, Tiểu Phàm chăm chú tiếp tục quan sát.

Bỗng nhiên từ mấy phương hướng khác nhau, lần lượt xuất hiện các bóng người, nam nữ đều có cả. Đám người bao gồm cả Trầm Thiên Khải nhanh chóng tụ tập lại một chỗ. Họ bàn luận một vấn đề gì đó, nhưng vì ở khoảng cách khá xa nên Tiểu Phàm không thể nghe rõ họ nói gì. Ngoài ra hắn cũng không thấy rõ toàn bộ diện mạo của mấy người đó. Trong đêm tối, dù thị lực của hắn có tốt tới mấy thì ở khoảng cách này cũng khó thấy rõ được.

“Một, hai, ba... Tổng cộng mười hai người”, Tiểu Phàm tuy không thấy quá rõ ràng như việc đếm số lượng thì hoàn toàn đơn giản.

Đột nhiên...

- Đây vị huynh đệ, người đang dinh mò gì vậy?!!

Tiểu Phàm giật thót người, lập tức phản ứng, chân đạp mạnh một cái, thân hình bắn ngang sang trái gần hai trượng. Hai mắt hắn mở lớn nhìn chằm chằm vào thân ảnh trước mắt, “Cái quái? Hoàn toàn không cảm nhận được. Hắn ra sau lưng mình kiểu gì?”

Một nam tử mũi ưng, dáng người cao lêu nghêu thân nhiên đứng đó. Y chỉ cười cười nhìn Tiểu Phàm.

Phải biết rằng sau một năm huấn luyện tại Vô Định Chi Địa, Ma Kinh của Tiểu Phàm đã có tiến bộ rất lớn, cho nên độ linh mẫn của ngũ quan hắn cũng tăng lên rất nhiều. Nói không ngoa, dù là một con mèo nhẹ nhàng lén tiến tới từ sau lưng, chỉ cần trong vòng hai trượng bán kính, Tiểu Phàm liền có thể nhận biết. Đó chính là vì hắn nghe được, chỉ cần là sinh vật sống, hắn có thể nhận biết được hơi thở. Vậy mà lúc này, hắn lại không thể phát giác được nam tử kia. Cứ cho rằng đối phương nấp thở mà tiếp cận đi thì chỗ Tiểu Phàm đứng lại còn có rất nhiều cỏ cây, căn bản đi tới thì ít nhất nếu không chạm vào bụi dậm cũng phải dẫm đạp lên cỏ dưới chân, âm thanh đó còn lớn hơn hơi thở nhiều. Bất quá, hắn vẫn hoàn toàn không hề hay biết gì. Nam tử kia dường như chỉ đơn giản là xuất hiện ngay sau lưng hắn. Chỉ riêng khả năng tiếp cận như vậy cũng đủ thấy nam tử này không phải tầm thường. Hơn nữa, có ý tiếp cận Tiểu Phàm bằng phương pháp như vậy, tên này không thể là người tốt. “Lai già bất thiện, thiện giả bất lai”, Tiểu Phàm cảnh giác, chậm chậm đứng thẳng dậy.

Bỗng nhiên nam tử mũi ưng cười toe toét, giơ một tay lên, hô lớn:

- Ê mấy người, chúng ta có khách này. Không biết tên ngu ngốc nào để hắn theo đuôi tới đây.

Nhóm mười hai người thần bí ở xa xa đột nhiên quay cả lại về phía Tiểu Phàm.

Lúc này Tiểu Phàm đã cảm thấy rất rõ cảm giác không ổn rồi, nhưng hắn là ai? Hắn là Lâm Tiểu Phàm, kẻ duy nhất đã từng dùng mưu trí thành công thoát khỏi Lang Vương của Đông Lâm!

- Hề hề. Huynh đệ, tại hạ là Lâm Tài. Quả thực không có ý gì, chẳng qua là vì hiếu kì nên mới đứng đây xem mà thôi, hoàn toàn không có ý gì đâu...

Tiểu Phàm xoa tay cười xòa, bộ dáng quả thực thập phần tiểu nhân.

- Là trùng hợp?

Nam tử mũi ưng cười cười hỏi.

- Là trùng hợp. Là trùng hợp thôi.

Tiểu Phàm gật gật đầu.

Nhóm mười hai người thần bí lúc này đã nhanh chóng tiến tới, Tiểu Phàm liếc mắt nhìn qua diện mạo từng người.

Một nam tử buộc tóc đuôi ngựa đi đầu đám người, chăm chú quan sát Tiểu Phàm, sau đó gần như không cần suy nghĩ quá nhiều, thân nhiên nói:

- Thập Nhất, giết hắn đi!

Tiểu Phàm tròn tròn mắt. Hắn thực sự không ngờ nam tử này nghĩ cũng không cần nghĩ nhiều, lập tức ra lệnh hạ sát đương trường. Nam tử mũi ưng xoa tay, nói:

- Không hổ là Bính!

Đoạn, ánh mắt y chuyển lạnh hướng Tiểu Phàm

“Không ổn rồi!”, Tiểu Phàm trong lòng tuy kinh bát loạn, lập tức khua hai tay nói:

- Ấy, ấy. Các vị bình tĩnh. Ta lập tức rời khỏi mà, làm ơn đừng động thủ.

Nam tử mũi ưng không để ý tới lời nói của Tiểu Phàm, chậm rãi tiến tới, dường như cho rằng việc lấy đi cái mạng nhỏ của Tiểu Phàm là vô cùng đơn giản.

- Các vị đừng làm càn. Học viện đã cấm thí sinh chúng ta hạ sát lẫn nhau rồi mà. Hơn nữa còn có giám sát viên đó...

Tiểu Phàm vờ như hoảng loạn, giọng lạc cả đi, vừa nói vừa bước lui mấy bước.

Nam tử gọi là Bính, cười khẩy:

- Giám sát viên? Ha ha... Chẳng qua chỉ là đám học viên năm hai mà thôi. Cùng lắm là dẫn khí đình phong. Hơn nữa chúng cũng chỉ có 12 người... Hừ. Đến một tên giết một tên!

Tiểu Phàm nghe được những lời này, tâm thần không khỏi chấn động, “Chúng không phải thí sinh! Khẩu khí thế này ít nhất phải là Dẫn Khí Đình Phong, không thì cũng phải là Bán bộ Trúc Cơ (bước nửa bước vào Trúc Cơ kì).”

Khi còn cách Tiểu Phàm chỉ còn năm mét, thân hình nam tử mũi ưng gọi là Thập Nhất chợt động. Quyền đầu nhắm thẳng vào mặt Tiểu Phàm.

“Nhanh!”, Tiểu Phàm cả thân hình tức thì căng lên.

Xoát..., Tiểu Phàm lập tức ngồi xuống, đồng thời chống tay phải xuống làm trụ, xuất ra một cước. Cước lực cực mạnh, tốc độ cực nhanh, so với Thập Nhất tuy đánh sau mà đến trước. Hơn nữa chân vốn dài hơn tay...

Đám mười hai người thân bí đứng cách đó hơn sáu trượng, căn bản không cho rằng Tiểu Phàm có khả năng phản kháng, chỉ đứng đó quan sát. Nhưng một cước của Tiểu Phàm làm chúng giật mình kinh ngạc.

- Hắn là Giám sát viên!

Bính hô lớn, hai mắt lập tức kéo lên sát ý cùng một tia cấp bách.

- Bụp!

Âm thanh trầm trầm vang lên, Thập Nhất dính một cước liền bị đá lùi lại. Bịch bịch bịch... lùi liền 3 bước mới trụ được thân hình.

“Phản ứng thật nhanh. Vậy mà có thể kịp thời dùng tay trái đỡ đỡ một cước của ta”, trong lòng Tiểu Phàm càng thêm nặng nề.

Hai mắt Thập Nhất nhất thời không tin tưởng nhìn đối thủ trước mắt. Lực lượng một cước kia thực sự rất mạnh. Dù y đã dùng tay cản lại, nhưng trong ngực không khỏi cảm thấy khí huyết nhộn nhạo.

Một kích đắc thủ, Tiểu Phàm không do dự, bật dậy, chạy!

“Con mẹ nó. Mấy tên này không coi Giám sát viên ra gì, hiển nhiên thù đoạn và thân phận không tầm thường. Ở đây chỉ sợ toi mạng.” Hắn đưa ra quyết định vô cùng nhanh chóng.

- Giết hắn. Không để hắn báo tin.

Bính gào lên, đồng thời cũng động thủ.

Vù... tốc độ của y rất nhanh, hơn nữa bộ pháp khinh công rất quý dị. Không ngờ uốn éo vài cái, thân hình lại nhòe đi như vụ khí, ào ào mờ mờ, vượt qua nam tử mũi ưng còn chưa kịp phản ứng, đuổi sát theo Tiểu Phàm.

Tất cả nói thì lâu, nhưng thực sự chỉ kéo dài chưa tới mười giây thời gian. Toàn bộ quá trình giao chiến của Tiểu Phàm và Thập Nhất chỉ kéo dài đúng bốn giây. Sau đó, Bính hét một câu, đuổi theo chỉ mất chưa tới ba giây nữa...

- Muốn đuổi theo ta? Nằm mơ đi...

Tiểu Phàm cười to. Cuộc bộ lập tức gia tăng cường lực, di chuyển trong khu rừng không khác gì linh hầu. Phải biết rằng hắn thuộc Thanh Long Đường, cái gì hắn tự tin nhất? Chính là tốc độ. Thứ gì hắn sở trường nhất trong thời gian rèn luyện tại Vô Định Chi Địa? Chính là di chuyển trong rừng!

Ngân ngân ngân... ba tiếng ngân thật khê vang lên. Ba cây phi châm lóe sáng, như thiểm điện trong đêm đen, chớp mắt tới sau gáy Tiểu Phàm. Chính là Trầm Thiên Khải đang chạy trong đám người còn lại phóng ra. Nhưng tốc độ này phải nhanh gấp đôi so với khi hắn sử dụng để săn Hắc Diệp Miêu. Trâm vốn đã nhỏ, lại xuất kì bất ý phóng tới, căn bản nếu là người khác thì không thể phát hiện ra. Nhưng, Tiểu Phàm nghe thấy, chính là tiếng rít trong trẻo của ngân châm.

Hấp... Hắn thoáng trùng người, động tác dường như chỉ để xúc lực cho việc di chuyển, nhưng lại xảo diệu tránh được ba cây phi châm. Phập phập phập – ba cây phi châm xuyên thẳng vào thân cây, chỉ để lộ ra ngoài hình nạm mặt người. Lực xuyên thấu cực mạnh! Thân hình Tiểu Phàm lại bật một cái...

- Chết!

Trầm Thiên Khải quát một tiếng, hữu thủ giật mạnh.

Khỏe miệng Tiểu Phàm nhếch lên, giữa không trung, vận lực, oằn mình đâm một quyền cực mạnh vào thân cây sát bên. Bùng... giữa không trung Tiểu Phàm ngang nhiên rẽ ngang chín mươi độ! Trong khoảnh khắc lướt ngang, Tiểu Phàm neho mắt, liền nhìn thấy ngân tuyến do Trầm Thiên Khải giăng ngang. Phương hướng di chuyển của hắn hiện đang song song với ngân tuyến.

Hai chân vừa tiếp đất, Tiểu Phàm vốn đang hướng về phía Tây, chạy ngược lại phía trung tâm Đông Lâm, giờ lại chạy sang phương Bắc. Nếu không phải đã thấy một màn săn Hắc Diệp Miêu lúc trước, Tiểu Phàm có lẽ sẽ bị dính một chiêu hiểm độc của Trầm Thiên Khải.

Bính vốn định nhìn Tiểu Phàm sẽ dính chiêu, ai ngờ giữa không trung hắn lại có phương pháp mượn lực, một quyền đột ngột thay đổi phương hướng. Trong lòng y không khỏi khấn nguyện.

Bính đang chạy phía trước đám người, quát to:

- Âm Thiềm Truy Kích! (Con cóc hắc ám truy đuổi)

Ba người chạy sau Bính, xem chừng là ba người mạnh nhất đám chỉ sau Bính, gồm cả nam tử mũi ưng Thập Nhất đột ngột làm một loạt các cử động liên mạch không tương. Trong nhóm ba người, ngoài Thập Nhất còn có một nam tử nhỏ bé đeo mặt nạ đen trên có hoa văn ngân sắc cùng với một nữ tử. Hai người họ đồng thời nhảy lên, hai chân chum lại đạp mạnh ra sau. Thập Nhất đồng thời nhào tới, song quyền nghe vù một tiếng xuất ra hai đạo lực rất mạnh. Nghe Bang!, hai quyền đầu trực tiếp đâm vào chân của nam tử đeo mặt nạ và nữ tử đang ở giữa không trung. Tựa như đạn pháo, hai người này lập tức lao vùn vút giữa không trung, tốc độ nhanh tới nỗi nhảy mắt đã bay tới vị trí ngang bằng với Bính. Nam tử đeo mặt nạ co người lại, hai chân lại đạp mạnh một cái về phía sau, hình dáng giống như một con cóc đang nhảy nhanh về phía trước. Nữ tử kia giữa không trung không ngờ khả năng khống chế thân thể cực ghê gớm, hữu thủ như rơi, quát thẳng vào lòng bàn chân của nam tử đeo mặt nạ. Liên tiếp gia tốc hai lần! Không khác gì một âm khí hình người, nam tử đeo mặt nạ nhoáng lên đã tới sát lưng Tiểu Phàm!

Đuôi mắt Tiểu Phàm thấy rõ mọi chuyện. Toàn bộ tổ hợp cử động của ba người gần như không có khuyết điểm, dường như đã tập luyện hàng ngàn lần, tất cả chỉ mất ba giây để đạt được hai lần gia tốc giữa không trung!

“Ta kháo! Cái khi gì vậy? Làm sao có thể làm được cái trò này? Chúng là ai?”, Mấy tia ý niệm lướt qua trong đầu Tiểu Phàm, cũng đủ thời gian cho Nam tử đeo mặt nạ tấn công tới. Trong tay y là một thanh truy thủ (dao) cong, trên thân có rãnh máu, nhìn cũng đủ biết là vũ khí chuyên biệt để giết người.

Tốc độ lao đến của nam tử đeo mặt nạ vốn đã cực nhanh, tốc độ xuất thủ còn nhanh hơn! Tiểu Phàm không dám ngạnh kháng, đành lấy xảo địch lực.

- Keng!

Âm thanh trong trẻo vang lên nghe vang vang trong khu rừng. Tiểu Phàm đã rút thái đao quay người ngăn cản một đao cực nhanh của đối phương, đồng thời cúi người xuống, nam tử đeo mặt nạ lao vút qua đầu hắn. Thành công ngăn cản, nhưng ngược lại vì phải tiếp một truy thủ kia, tốc độ chạy trốn của Tiểu Phàm đã bị chậm lại. Khoảng cách của hắn và Bính liền bị thu hẹp chỉ còn một trượng! Nam tử đeo mặt nạ vừa tiếp đất liền dậm mạnh một cái, quay ngược lại cùng Bính giáp công Tiểu Phàm. Roi vào thế gong kim, Tiểu Phàm thập phần nguy ngập.

- Chết đi!

Bính gầm lên, bên hông rút ra một thanh liễu kiếm, lóe lóe như lưỡi độc xà phóng tới. Toàn thân y bốc lên làn khói màu đỏ sậm của hỏa hệ chân khí.

Nam tử đeo mặt nạ không hô cũng chẳng có động tĩnh gì, chỉ đơn giản phóng tới, truy thủ như nanh dã thú, lãnh lẽo và vô tình tấn công tới. Thân hình y dường như ẩn vào bóng đêm... Âm hệ chân khí!

- Keng.

- Choang...

Hai âm thanh chói tai đồng thời bùng phát.

Thân hình Tiểu Phàm lập tức nhảy bật lùi lại, hơi loạn choạng, có vẻ chật vật.

Hai người Bình và nam tử áo đen không bị chấn lui nhưng lại kì quái thay đổi vị trí cho nhau. Cả hai đều kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Phàm.

Quá trình giao thủ vừa rồi thực sự quá nhanh, âm thanh chỉ vang lên một cái, mọi chuyện lập tức đã xong, vị trí cả ba người đều thay đổi.

Thoáng nghĩ lại chuyện vừa rồi, Tiểu Phàm còn cảm thấy toát mồ hôi lạnh. Mà hai người kia cũng nhìn về phía Tiểu Phàm, sát ý càng thêm đậm.

Vừa rồi, hai nam tử kia tấn công tới, một nhuyễn kiếm, một trủy thủ, trên dưới phối hợp, một quỷ dị, một âm hiểm, vô cùng kinh hiểm. Tiểu Phàm lập tức rút từ bên yếu đái (thắt lưng) thêm một thanh thái đao nữa, hai tay hai thanh thái đao! Thân hình nghiêng một cái, hai tay duỗi ra, vẽ thành một vòng tròn hoàn chỉnh, hữu đao tiếp nhuyễn kiếm – hất lên trên, tả đao tiếp trủy thủ – vừa vặn đề xuống dưới. Đồng thời bật lui, chánh thoát khỏi vây công của hai người. Một chiêu của Tiểu Phàm cực kì uyển chuyển, lần nữa lấy xảo phá lực. Hắn tựa như một cái trụ xoay, trước hợp kích của đối phương, xoay một cái, liền hóa giải, đồng thời thời khiến Bình và nam tử đeo mặt nạ đánh vào khoảng không, lại bị dẫn dắt tiến tới, trao đổi vị trí cho nhau.

“Cảm giác vừa rồi như là bị cuốn vào xoáy nước vậy... Mà vũ khí của tên này cũng thật quái đản. Thế nào lại là thái đao (dao dùng để thái nguyên liệu trong nấu ăn)? Lại còn thuận hai tay? Hắn là ai? Sao trong thông tin về học viên năm hai không có...”

Bính nghi hoặc.

Bính còn đang ngẩn ngơ, nam tử đeo mặt nạ vẫn không một lời, tấn công Tiểu Phàm. Xem ra định lực của nam tử đeo mặt nạ còn mạnh hơn Bính.

Mười một người khác cũng vừa đuổi tới, từ xa cũng thấy một màn này, không khỏi neho mắt nhìn Tiểu Phàm. Nhưng dù sao họ vẫn có tới 13 người, Tiểu Phàm vốn không thể tạo uy hiếp gì.

Tiểu Phàm vừa ổn định, không ham chiến, lập tức quay đầu chạy thẳng.

“Con mẹ nó. Cảnh báo vật đã bẻ gãy rồi. Mọi người đâu rồi?” Tiểu Phàm cảm thấy vô cùng lo lắng, nhìn xuống cánh tay phải hiện đang rỉ máu. Đây chính là do nhuyễn kiếm của Bính liếm một nhát lên tay hắn. Tuy rằng hắn hóa giải được thế công của hai kẻ kia nhưng nhuyễn kiếm của Bính rất quái dị, uốn lượn khó lường. Hơn nữa trong kiếm còn có Hóa hệ chân khí, làm vết thương của Tiểu Phàm không ngừng bùng rất nhưng vừa vặn lại vẫn làm máu chảy ra, không hề đốt khô vết thương như Tiểu Phàm tưởng tượng. Phải nói một phần khổng chế chân khí này của Bính quả thật rất đáng nể.

Cái gọi là “Cảnh báo vật” chính là lúc trước họ được Lưu Vu phát cho. Vật này Giám sát đội năm nào cũng đều có, chính là để cảnh báo tình hình nguy hiểm và cấp vị trí hiện tại của mình cho những người còn lại biết. Trong đó có ba cấp nguy hiểm phân làm sơ cấp, trung cấp, và phi thường nguy hiểm tương ứng với ba màu trắng, đỏ và đen. Nhưng lần này Giám sát đội lại tham gia cuộc thi cho nên việc báo vị trí của mình là khá kì lạ, gần như là để lộ vị trí của người đại diện, không khác gì “lạy ông con ở bụi này”, cho nên một khi có tín hiệu cảnh báo, hiển nhiên tình thế phải cực kì nguy cấp, rõ ràng so với ý nghĩa cảnh báo bình thường phải nghiêm trọng hơn một bậc. Nhưng dù sao Đồng Lâm rất rộng lớn, các Giám sát viên muốn đến vị trí của Tiểu Phàm cũng phải tốn một khoảng thời gian nhất định.

Vừa rồi Tiểu Phàm kích hoạt chính là trung cấp cảnh báo vật...

Tiểu Phàm lại tiếp tục đề cao tốc độ. Nam tử đeo mặt nạ nếu không dựa vào “Ám Thiềm Truy Kích” thì không thể nào đuổi kịp Tiểu Phàm, dần dần y tụt lại, Bính lại tiếp tục là người vuron lên đuổi Tiểu Phàm sát nhất.

...

- Là Tiểu Phàm?!

Uất Trì Lạc Nhạn kinh hãi nhìn vào định phương cụ được Học viện cung cấp. Vừa rồi khi định phương cụ xuất hiện cảm ứng năng lập tức mở ra xem. Trên bản đồ chính là là một cái chấm đỏ không ngừng di động, bên cạnh có ba chữ “Lâm Tiểu Phàm”.

Không ngăn ngại, Lạc Nhạn lập tức sợ hãi đuổi theo đám người phía trước! Đúng, nàng đang ở phía sau đám 13 người đang truy đuổi Tiểu Phàm! Bởi vì người đại diện của nàng chính là một người trong 12 người đang chạy phía sau Bính.

Lúc trước khi nhóm 12 người tụ tập, Lạc Nhạn cũng đã tiềm ẩn theo dõi, bản thân cũng cảm thấy có điều không đúng. Tuy nhiên, Tiểu Phàm cũng ẩn nấp cho nên nàng không thể phát hiện ra hắn, cũng như hắn cũng không hề phát hiện ra nàng. Sau đó, Thập Nhất phát hiện ra Tiểu Phàm, rồi đám người bắt đầu truy đuổi nhau. Lạc Nhạn cũng theo phía sau, nhưng thứ nhất đây là trong rừng, trời lại tối, thứ hai khoảng cách cũng khá xa, hơn nữa đám Bính lại xen giữa nàng và Tiểu Phàm, cho nên nàng căn bản không thể biết người bị đuổi giết là ai. Đơn giản nàng chỉ lơ mơ thấy một bóng người có thân thủ rất linh hoạt. Hơn nữa, nàng cũng không thấy rõ toàn bộ mọi chuyện...

Nhưng hiện tại, Tiểu Phàm đã bẻ gãy cảnh báo vật, Lạc Nhạn lập tức kinh sợ đuổi theo. “Đám người này chắc chắn không chỉ là thí sinh. Nếu không lấy thực lực của Tiểu Phàm chắc chắn sẽ không đến nỗi phải phát ra tín hiệu cầu cứu”, Lạc Nhạn lòng như lửa thiêu, lấy tốc độ nhanh nhất rút ngắn khoảng cách với đám người. Tuy là đám người kia có tới 13 người nhưng nếu chỉ là thí sinh, cho dù toàn bộ là tinh anh - một đám Dẫn khí trung kì đi chăng nữa thì với thực lực của Tiểu Phàm cũng đủ để trấn nhiếp bọn họ. Phải biết rằng hắn đã chiếm lấy danh hiệu “Miêu” trong Thập nhị Địa chi Thánh tướng, thực lực cũng phải là Dẫn khí đỉnh phong, mà một Dẫn khí đỉnh phong thừa sức đấu chính diện với 5, 6 Dẫn khí trung kì, nếu liều mạng thì đấu với 8 người cũng có khả năng. Mà đó là chính diện giao chiến, còn quần chiến, vừa chạy vừa đánh lại hoàn toàn khác, căn bản một Dẫn khí đỉnh phong đủ sức đánh chết 10 tu luyện giả Dẫn khí trung kì. Hơn nữa, cho dù đánh không lại, khả năng chạy trốn được là không vấn đề gì.

Khoảng cách với đám người phía trước chỉ còn năm trượng, Lạc Nhạn lập tức rút kiếm... Chuẩn bị tấn công!

...

Xoát xoát... hai thân ảnh một trước một sau vun vút chạy trong rừng. Người đằng trước thì nhanh nhẹn, linh hoạt. Người phía sau thì quý mị, lúc ẩn lúc hiện, trông tựa như một làn vụ khí xích hồng.

“Tên này là ai? Xung quanh hẳn còn không có ba động chân khí, vậy mà tốc độ vẫn ngang bằng với ta?”, Bính càng đuổi càng cảm thấy Tiểu Phàm không đơn giản.

Tiểu Phàm cũng không khác đôi phương là bao. Hẳn tự cảm thấy tốc độ di chuyển trong rừng của bản thân đã là rất nhanh so với đồng cấp rồi, nhưng kẻ gọi là Bính kia trước sau vẫn bám theo được. Dù rằng đây chưa phải bộc phát tốc độ đến mức cực hạn, nhưng Tiểu Phàm vẫn rất ngạc nhiên. Hoàng giáo quan Hoàng Phi Hiến từng nhận xét: “Tiểu Phàm, khả năng phân tích tình hình của ngươi rất tốt, hơn nữa khả năng phản xạ cũng rất có thiên phú, cho nên khả năng di chuyển trong rừng và địa bàn phức tạp của ngươi thực sự rất tốt. Theo ta, xét trong Thanh Long Đường, ba mươi năm trở lại đây, ngươi có thể đứng trong top 20!”. Tất nhiên đó là xét khi tất cả những thành viên khác còn ở đẳng cấp tu vi tương đương với Tiểu Phàm. Phải hiểu rằng, muốn vào Vô Cực Chi Địa, ai không phải là nhân trung long phượng, hơn nữa Thanh Long Đường lại chuyên về tốc độ, hơn nữa trong ba mươi năm trung bình cứ một năm Thanh Long Đường thu vào 6 thành viên, vậy là tổng cộng một trăm tám mươi cái thiên tài, chính là 180 cái thiên tài a! Như vậy mới thấy được được nhận xét là nằm trong top 20 đáng sợ tới mức nào.

- Kê nào?!

Đột nhiên một tiếng quát từ phía sau làm cả Bính và Tiểu Phàm đều hơi liếc lại. Người chạy cuối cùng của đám mười hai người sau Bính chính là người vừa kinh ngạc quát lên.

- Hẳn là Uất Trì Lạc Nhạn! Là Ngao Kiếm Địch Lư!

(Trong Chiến Bảng danh hiệu của Lạc Nhạn là Thiên Lý Mã – Địch Lư.

Ngoài ra trong chương 44 khi nàng khảo nghiệm môn học đầu năm, lão sư đặt cho mỗi người tham gia khảo nghiệm Kiếm ban một cái đạo hiệu, gọi là Ngao Kiếm)

Kê đó lại hô hoán lên, trong giọng điệu có phần hơi kinh hoàng.

Tiểu Phàm đang chạy đằng trước, vừa nghe thấy cái tên Lạc Nhạn, lập tức hai mắt sáng lên, “Đến rồi. Một lúc nữa có lẽ những người còn lại cũng tới thôi.”

Đang chạy về phía Bắc, Tiểu Phàm cười lên ha hả, rồi chạy vòng sang trái.

Bính nghe thấy cái tên Địch Lư cũng cảm thấy hơi trầm trọng. Theo như thông tin tình báo của bọn chúng, Địch Lư Uất Trì Lạc Nhạn đã đột phá Dẫn Khí Kỳ đỉnh phong từ ba tháng trước. Nếu là một kẻ bình thường thì Bính không quan tâm, chẳng qua chỉ là một Dẫn khí đỉnh phong mà thôi. Nhưng Địch Lư có Uất Trì kiếm pháp! Chiến đấu lực của y theo tin tình báo thì có khả năng bằng một bán bộ Trúc Cơ. Hơn nữa bây giờ Địch Lư xuất hiện vậy thì chẳng mấy chốc các Giám sát viên khác cũng sẽ tới thôi. Dù rằng tin tình báo của Bính không có tên các thành viên của Giám sát đội lần này nhưng dựa theo dự đoán thì ít nhất ba phần tư lực lượng Giám sát đội cũng phải là người trong Thập nhị thánh tướng. Lúc trước Bính có mạnh mẽ nói “Giám sát viên đến một tên giết một tên” nhưng thực sự trong lòng hẳn cũng có kiêng kỵ vài người... Mà Lạc Nhạn chính là một trong số đó.

Tiểu Phàm hô lớn:

- Lạc Nhạn đến đúng lúc lắm!

Lạc Nhạn đột kích từ phía sau, vừa đẩy đưa giao thủ, vừa cười nói:

- Nghe bọn chúng hét lên không? Là Ngao Kiếm – Địch Lư đó... Ngươi nói danh khí của ta có lớn không?

Tiểu Phàm vừa chạy vừa đáp to:

- Ha ha ha... Lớn. Nhị thiếu gia của Liệp Lang Bang ta danh khí sao có thể không lớn được.

Lạc Nhạn lại nói:

- Còn tên đại thiếu gia ngươi sao lại trật vật đến độ phải chạy chối chết thế hả?

Tiểu Phàm làm bộ khổ sở than:

- Ấy da. Không biết lần này đào đâu ra đám này, hai tên phía sau đang truy đuổi ta chỉ ít cũng là Dẫn Khí đỉnh phong a... Mấy người kia thì có lẽ cũng tầm đó, ngươi phải cẩn thận đó. (Nam tử đeo mặt nạ và Bính là hai người đuổi theo Tiểu Phàm sát nhất)

Lạc Nhạn hai mắt lóe sáng, chiến ý ngùn ngụt, hào hứng nói:

- Hay lắm! Lúc nửa đêm Minh Tâm tới. Chúng ta chiến một trận. Ta thực muốn biết sau một năm, người hay ta mạnh hơn? Xem ai hạ được nhiều tên hơn.

Tiểu Phàm cao hứng cười, đáp:

- Cứ phải chờ đến lúc mọi người đến đủ cả đã.

Lạc Nhạn tuy là cao hứng, kiếm pháp càng điên cuồng hơn, nhưng vẫn chỉ là vừa đánh vừa chạy, dây dưa, giảm thiểu áp lực cho Tiểu Phàm là chính. Nàng cũng là người thông minh, tuy rằng kiêu ngạo, nhưng không phải không biết tự lượng sức mình. Một đấu mười một, dù có chênh lệch một tiểu cảnh giới cũng vô cùng khó khăn... Mà trong đám này, dây dưa một lúc, Lạc Nhạn cũng kinh ngạc nhận ra mấy kẻ tiếp chiêu của mình đều là Dẫn Khí đỉnh phong a!

Minh Tâm vừa cầm định phương cụ vừa chạy như điên trong rừng.

- Thế nào cả Lạc Nhạn và Tiểu Phàm đều kích hoạt trung cấp cảnh báo. Rốt cuộc là vấn đề gì?

Đột nhiên ý nhớ lại chuyện Lang vương của một năm trước, trong lòng không khỏi run lên, nhưng lập tức lắc đầu, tự nhủ “Không có khả năng...”

- Hết Chương 72 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ba chọi một! hoặc là...

- Tiểu Phàm, Lạc Nhạn, ta đến rồi đây.

Minh Tâm từ xa nhìn thấy mấy người Tiểu Phàm bị truy đuổi, lập tức quát lớn, lao nhanh đến đám người đang dây dưa với Lạc Nhạn.

- Là Lam Long!

Một tên trong 11 người đang đuổi theo Lạc Nhạn, quát lên cảnh giác.

Minh Tâm nghe đối phương gọi biệt hiệu của mình, trong lòng cao hứng vạn phần, hữu thủ vẫy nhẹ, thiết phiến lập tức xòe ra.

Tiểu Phàm chạy một vòng, cũng vừa lúc trở lại nhìn thấy Lạc Nhạn và Minh Tâm đang chạy đến, nghe thấy đối phương quát: “Là Lam Long!”, trong lòng không khỏi có phần hơi ganh tỵ với hai người Lạc Nhạn và Minh Tâm. “Thanh danh của họ không ngờ một năm qua đã lớn như vậy...”, hắn thầm than. Dù họ là bằng hữu với hắn nhưng trong lòng không khỏi cũng coi họ là đối thủ, hơn nữa hắn là nam nhân. Nam nhân rất trọng sĩ diện a!

- Chuyện gì vậy?

- Sao hai người phát trung cấp cảnh báo?

Bỗng nhiên hai người nữa gần như đồng thời chạy nhanh tới, hỏi lớn.

Xoát... Xoát... Xoát..., tiếp theo đó, liên tục những Giám sát viên khác xuất hiện. Chẳng mấy chốc 12 thành viên Giám sát đội đã tụ họp đầy đủ.

Tiểu Phàm cười ha ha, giọng nói vang vang:

- Giải thích sau. Tóm lại, bọn chúng không phải thí sinh! Đánh!

Mấy người đến sau không hỏi nhiều, lập tức lao vào chiến đấu.

Toàn trường nhất thời hỗn loạn...

...

- Bình. Làm sao giờ?

Nam tử Thập Nhất vừa nhìn thấy đám người Giám sát viên xuất hiện, khăn trương hô lớn.

Bình đang đuổi sát Tiểu Phàm, bất nhiên nhận biết được tình hình, trong lòng khó chịu vô cùng. Lần này bọn hắn tới đây, yêu cầu chính là cố gắng tránh trực diện giao phong với Giám sát viên, đảm bảo bí mật, nào ngờ bây giờ lại chạm mặt đủ cả bộ 12 tên. Hắn là chỉ huy của kế hoạch, giờ thực sự không

biết làm sao. Hấn quát ngược về sau:

- Nhất, ngươi giúp bọn họ xử lí mấy tên Giám sát viên. Ta xử tên này trước rồi sẽ phối hợp cùng các ngươi.

Nam tử đeo mặt nạ phía sau Bính chỉ khẽ gạt đầu, lập tức thay đổi phương hướng.

Tiểu Phàm liếc nhìn về sau, cười khẩy, thăm nghĩ: “Giải quyết nhanh? Còn phải xem bản lĩnh ngươi thế nào?”

Đột nhiên...

Bịch.

Tiểu Phàm đang chạy, liền dẫm mạnh chân xuống đất, cư nhiên bật ngược lại!

Hồi mã thương!

Trong đáy mắt Bính hiện lên cực độ nhanh chóng một thanh thái đao đang không ngừng phóng to. Lông tóc y dựng đứng lên, thần kinh phản ứng cực nhanh. Một kiếm lập tức xuất ra... Xéo, kiếm ảnh lóe lên.

Đìnhhhh...

Tiếng ngân va chạm của vũ khí rít lên chói tai.

Bính lập tức cảm thấy từ thân liễu kiếm truyền đến một cỗ lực lượng xoáy rất mạnh mẽ khiến kiếm muốn tuột khỏi tay. Hồ khẩu y gồng lên, siết chặt lại. Đồng thời thoái lui ba bước, bóng hình như ma mị, thân pháp cực diệu!

Khỏe miệng Tiểu Phàm khẽ nhếch lên... Đệ nhị Sát kỹ – Toàn, kể từ ngày sử dụng đấu với Quan Lã Kì, sau một năm huấn luyện tại Vô Định Chi Địa đã mạnh hơn nhiều. Lực lượng cơ thể hắn đã tăng một bậc, Đệ nhị sát kỹ này cũng uy lực hơn. (Đệ nhị sát kỹ này có được miêu tả tại chương 54: Kì Phùng Dịch Thủ).

Tuy rằng không phải Tiểu Phàm trực tiếp sử dụng đầu đao đâm trúng kiếm của Bính, chỉ là Bính sử dụng kiếm gạt thái đao đi, nhưng lực lượng cũng đủ khiến Bính kinh ngạc.

Tiểu Phàm nhàn nhã cầm hai thanh thái đao, mỉm cười nói:

- Đề ta xem bản lĩnh ngươi đến đâu mà lại đòi nhanh chóng giải quyết ta...

Bính lắc lắc cổ tay, mắt lượn lờ sát ý. Thân hình động, chân khí bùng phát!

Bóng kiếm hoa lên dường như hóa thành một chùm lửa bao phủ lấy Tiểu Phàm.

- Hừ. Chút tài mọn.

Tiểu Phàm hừ lạnh, hai mắt hắn hơi nheo lại, trong tâm trí dường như vẽ lại toàn bộ quỹ tích kiếm ảnh của đối phương! “Tốc độ của ngươi còn chậm lắm...”, Hấn lăm bắm.

Đình.Đình.Đình...

Ba tiếng kim loại va chạm ngân lên.

Liễu kiếm của Bính oằn xuống, lực lượng truyền đến khiến cánh tay y bật ngược trở lại.

“Không thể nào!”, Bính khó tin nhìn thanh niên trước mắt. Y thật sự không ngờ một tên từ đầu tới cuối chỉ biết chạy trốn lại lợi hại như vậy.

Ba kích liên tiếp! Là ba kích liên tiếp điểm lên liễu kiếm của y!

Phải biết rằng hấn thi triển là một dạng huyền kiếm. Thế nào là huyền kiếm? Chính là lấy ảo ảnh làm chính, kiếm phải nhanh, quỹ tích phải khó đoán mới thi triển được một chiêu Hoa Đăng Mị Quang này. Vậy mà tên kia lại có thể một khoảnh khắc ba lần dùng mũi đao chém thẳng vào liễu kiếm của y. Như vậy không phải nói đao của Tiểu Phàm còn nhanh hơn kiếm của y, quỹ tích kiếm của y đã bị nhìn thấu hay sao.

- Có tuyệt kĩ gì thì dùng đi, đừng dùng mấy trò xảo thuật như vừa rồi...

Tiểu Phàm lạnh nhạt nói.

- Được. Ngươi mạnh hơn ta tưởng nhiều. Nhưng mà... Ta mới dùng sáu thành tu vi mà thôi!

Bính thân nhiên bung nhẹ vào liễu kiếm, nghe ngân ngân... mấy tiếng.

- Ô... Thế thì đừng để ta thất vọng.

Tiểu Phàm băng lãnh nói.

- Chết đi!

Bính đang nhàn nhã đứng đó, đột nhiên lướt tới. Tốc độ nhanh gấp đôi!

Tiểu Phàm lập tức bật lùi lại, hai tay hơi thu lại, dường như đang vận lực.

Khoảng cách còn hai trượng.

Véo... véo...

Hai luồng hàn quang nhoáng lên. Thái đao phá không phi thẳng tới ngực Bính.

- Cái gì? Hấn phi đi thái đao?!

Đồng tử Bính co lại, kinh hoàng xuất kiếm, nghe...

Đinh. Xoạt...

Một tiếng binh khí va chạm, một tia tiên huyết văng lên giữa không trung. . .

Tuy rằng sát na cuối cùng, Bính kịp tung ra một kiếm cản phá phi đao, đồng thời nghiêng người né tránh nhưng một thanh đao vẫn nhẹ lướt qua vai trái hắn, xé rách y phục, khiến hắn bị thương.

Xoạch!

Bính nhìn như đóng đinh vào Tiểu Phàm.

Trên tay Tiểu Phàm bây giờ đã xuất hiện một thanh trường thương.

Thanh trường thương dài 1 bộ 1 xích, toàn bộ kiến tạo bằng hợp kim bóng loáng, đầu thương sắc nhọn cùng tua thương trắng xóa như tuyết. Ở giữa thân thương có một đoạn hơi nhô lên, cũng chính là một 1 khớp nối, đây là điểm đặc biệt nhất của nó. Tháo ra có thể thu gọn thành hai đoạn, mỗi đoạn hơn 3 xích, mang đi mang lại vô cùng thuận tiện. Tiểu Phàm vốn mang theo một cái bọc nhỏ sau lưng từ khi theo dõi Trầm Thiên Khải, bên trong chính là cây thương này đã tháo rời...

Âm thanh vừa rồi chính là âm thanh phát ra khi Tiểu Phàm lắp ghép hai đoạn thương với nhau.

Cảm nhận khí lạnh tỏa ra từ thân thương, Tiểu Phàm hỏi:

- Ngươi có biết vì sao tua thương của ta màu trắng không?

Bính vẫn lặng im, hai mắt đề phòng, chăm chăm dán vào thân hình đối phương.

Tiểu Phàm vuốt ve thân thương, nói:

- Vì đang chờ được nhuộm đỏ...

Lời vừa dứt, cước bộ lập tức bộc phát, dũng mãnh sức tới.

Xé..., Tiêm Hỏa Thương (1) cực tốc đâm tới. Không khí rít lên tiếng ngân tốc độ.

Bính nghiêng người né tránh, thân hình lóe lên, hai bước liền tấn sát tới Tiểu Phàm. Thương – một tắc dài một tắc mạnh – muốn đấu với thương chỉ có thu hẹp khoảng cách, ép sát mà loại bỏ lợi thế của đối phương. Bính dĩ nhiên minh bạch điểm này. Một kiếm đâm mạnh ra, y nhắm ngay trung lộ của Tiểu Phàm.

- Lui!

Tiểu Phàm quát lớn.

Chân lùi nửa bước, song chưởng tụ lực, cơ nhục nơi eo gồng lên. Trường thương cuồng mãnh quét ngang.

Keng.

Bính kiếm xuất nửa chừng, lập tức bị ép phải thu về. Song thủ kê kiếm, miễn cưỡng đỡ lấy một thương đang gào thét quét tới. Nhưng...

Àm!

Bính chỉ cảm thấy lồng ngực cực độ bức bối, không khí trong phổi như muốn nổ tung. Bphụt... , cổ họng không thể khống chế, lập tức dịch vị bị bức ra ngoài, thậm chí còn kèm theo chút máu.

“Không thể nào!”, y kinh hãi hét lên trong lòng.

- Muốn dùng liễu kiếm đỡ một thương của ta? Nực cười!

Tiểu Phàm cười to chế giễu, tiến liền ba bước.

Thương ảnh lại bung ra, muốn đánh cho Bính không lực hoàn thủ.

Tay trái Bính ôm lấy ngực, không ngừng vận chân khí xoa dịu thương thể. Cước bộ hoảng loạn, nhanh chóng lui về sau. Y hiện tại quả thực vẫn sợ hãi. Một cú quét thương đó ép cho liễu kiếm dán sát vào thân thể, lại xuyên qua một lớp nội giáp, vậy mà vẫn khiến nội phủ y chấn động cực độ. Lực lượng đó y thực không sao lí giải nổi. Tâm thần rối loạn, y hét lên:

- Nhất, cứu ta!

Nam tử đeo mặt nạ phía xa đang hiệp lực với một tên khác tấn công Lạc Nhạn, lập tức giật mình, không do dự, trở thân quay ngoắt lại, lao nhanh về phía Tiểu Phàm. Trạng thái cực kì khẩn trương, chỉ là lại khiến cho người đang liên thủ với y bị Lạc Nhạn lần nữa chèn ép tới không thở nổi...

- Ha ha ha...

Tiểu Phàm thừa thắng đánh tới. Hắn nhảy lên nửa trượng, vuron người, trường thương thế như xẻ núi, từ trên đập xuống, dường như không đập chết đối phương thì không thôi.

Bính vào lúc lâm nguy cũng không phải hoàn toàn vô dụng, chân khí từ đan điền điên cuồng vận chuyển, lập tức thi triển thân pháp, xảo diệu thực hiện ba bước dịch chuyển trong một sát na. Thân hình rùng rục khóe đỏ tựa như vừa lướt ngang gần nửa trượng.

Bang...

Thân thương ép sát mặt đất, bạt bùn đất tung tóe, thậm chí còn khiến thân thương ngập xuống hơn hai thốn!

Bịch... bịch... bịch..., Bính nghiêng ngã chặt vật ổn định lại thân hình. Dường như ba bước vừa rồi là quá cực hạn của y. Hẳn là bộ thân pháp này y phải cố gắng lắm mới thi triển được, dù chỉ là trong giây lát.

- Chạy đâu!

Hữu thoái đá mạnh vào thân thương, eo đồng thời xoay một cái, mũi thương của Tiểu Phàm bật khỏi mặt đất, cực nhanh vẽ ra một đường cong, chém thẳng tới eo của Bính.

Mắt trông thấy lưỡi thương chém tới tựa như lưỡi hái sắc lẹm, Bính chợt cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Choeng...

Xoạttttt...

Ngay lúc này nam tử đeo mặt nạ phi thân đến chắn trước người Bính, trụ thủ cầm ngược lại, hai tay đan thành hình chữ thập, chắn ngang thân thương của Tiểu Phàm.

Bính lập tức phản ứng, thoái lui liền mấy bước.

Tuy nam tử đeo mặt nạ đã “mua” được chút thời gian cho Bính nhưng bản thân cũng bị lực kích lực của thương ảnh đánh văng đi, hai chân trượt một đoạn trên nền đất.

Hai người chậm rãi lùi lại, kéo dần khoảng cách với Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm thấy đối phương có thêm người, nhất thời cũng không lỗ mǎng lao vào, chỉ là cũng chậm rãi tiến mấy bước, không để đối phương cách quá xa.

- Nhất, lực lượng tên này mạnh quá. Ta và ngươi liên thủ thì mới có cơ hội giết hắn.

Bính nói nhỏ sau lưng Nhất.

Nhất lần đầu tiên mở lời, giọng hẩn trầm trầm:

- Bính. Tên này có lẽ là luyện thể giả.

Nhất nói:

- Nhưng hấn... thân hình hấn rất bình thường.

Nhất im lặng vài giây, rồi nói:

- Nhưng người có thấy hấn dụng chân khí không? Hơn nữa, không phải luyện thể giả làm sao lực lượng một thương lại mạnh như vậy được, cũng chẳng có đặc điểm chân khí.

Bính nhíu mày:

- Vậy làm sao?

Nhất đáp ngắn gọn:

- Ba chọn một! Hoặc là...

Mày nhíu càng sâu, Bính hỏi:

- Bí kíp!

Nhất gật đầu.

Bính dường như hơi do dự. Sau đó y nói:

- Được rồi.

Nói đoạn, y rút ra ba cây châm, không do dự cắm mạnh vào mấy chỗ trên cơ thể. Một cây cắm vào đỉnh đầu. Một cây cắm vào ngực trái. Một cây chính tại đan điền.

Đột nhiên...

Phùng.

Làn khói đỏ rực quanh thân Bính bành trướng cực mạnh, thậm chí lan xuống cả mặt đất, tạo thành từng đoàn vụ khí lượn lờ. Vụ khí đi tới đâu, nhiệt lực tỏa ra, cây cối mất thường có thể thấy được nhanh chóng khô héo, khô rồi lại chậm chậm chuyển màu đen: lửa không ngờ nhen nhóm bắt đầu cháy lên!

- Lên!

Tiếng quát của Bính còn vang, thân ảnh y trước mắt Tiểu Phàm đã tiêu thất!!!

Lập tức xuất hiện ba đám xích vân, hư hư ảo ảo, dùng một tốc độ cực kì khủng bố, bay về phía Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm tròn mắt, lập tức thu thương, chạy!

“Con mẹ nó! Tốc độ gì đây!”

Nhưng hấn chạy thoát được ư?

Xéo. Xéo. Xéo...

Tiếng gió rít rợn tóc gáy cùng nhiệt lực bỏng rát đã đuổi tới.

Kiểm của Bính là liễu kiếm, nhanh, hiểm, khó lường...

- Hết Chương 73 -

Chú thích:

(1): Tiêm Hóa Thương: Vốn Thương thương chia làm hai loại là Tiêm Hóa Thương và Phá Không Thương. Phá Không Thương có đầu thương thiết kế bản rộng, thiên về chém. Còn Tiêm Hóa Thương thiết kế đầu thương nhọn, bản nhỏ, có rãnh máu, sinh ra để đâm, chọc.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Sức mạnh của một tu luyện giả

Hấp.

Kết...

Thân hình Tiểu Phàm lấy thương làm trụ, không ngờ lập tức dốc thẳng ngược lên trên. Liễu kiếm của Bính cửa mạnh vào thân thương làm bật lên âm thanh chói tai như tiếng gào khóc.

Chân khí Hòa hành theo thân thương truyền lên.

Tiểu Phàm không một giây suy nghĩ, Thân Ma lực truyền xuống hai lòng bàn tay. “Hả?”, hấn kinh hãi tới mức hai tay thiếu chút nữa là buông thương. Không ngờ chân khí Hòa hành của Bính mạnh tới nỗi có thể làm cho Tiểu Phàm bị bóng, cơn đau nhức truyền lên não bộ. Tuy rằng ngay sau đó Thân Ma Lực tràn tới hồi phục bàn tay hấn. Thế nhưng chuyện này trước đây chưa từng xảy ra.

Phản ứng như điện, hấn vận mạnh hông, cả người từ hai chân đến eo, đến vai, rồi đến hai cổ tay, lòng bàn tay, hoạt động như một cỗ máy phối hợp cực độ trơn tru. Xung lực từ việc xoay hai chân truyền thẳng tới song thủ, tạo ra lực lượng cực lớn. Cong..., mũi thương đang ghim dưới đất, bây giờ Tiểu Phàm lại vận một lực cực lớn vào cán thương, thân thương lập tức oằn lại tựa như một cây trường cung. Vốn cây thương này làm bằng hợp kim đặc biệt cho nên mới có thể vừa có được sự dẻo dai lại vừa bền cứng, đủ sức chịu đựng lực lượng cực lớn.

Bùng!

Thương duỗi ra!

Ca xát!

Mũi thương xé đất phóng vút lên, vút vào một đám mây đỏ rực!

Một thương cực nặng!

Nhưng...

Vút..., thương vút vào khoảng không. Tốc độ thân pháp của Bính quá nhanh.

Tiểu Phàm hai chân vừa đáp xuống, lập tức quét ngược một thương ra sau. Chỉ nghe Keng..., đầu thương va chạm với trụ thủ của Nhất, lập tức đẩy gãi lui lại. Thân ảnh Nhất lại chìm vào bóng tối...

“Làm sao đây?”, Tiểu Phàm bây giờ đã có phần hơi hoảng loạn rồi. Vốn hấn cho rằng sau một năm huấn luyện tại Vô Định Chi Địa, bản thân bây giờ đã rất mạnh, vậy mà cuối cùng lại rơi vào hiểm cảnh thế này. “Một tên cực độ tấn tốc, kiếm pháp lại khoái dị (nhanh, qui dị), một tên ẩn ẩn hiện hiện bất cứ lúc nào cũng có thể ra đòn sát thủ...”, Tiểu Phàm xoay thân chạy thật nhanh, đầu vẫn không ngừng suy nghĩ.

Têêê...

Xích liễu kiếm lại tới, so với vừa rồi còn nhanh hơn một chút.

Tiểu Phàm nghiêng người một cái, một tia máu bắn mạnh ra – vai phải hấn đã bị thương.

- Aaaa...

Tiểu Phàm thét lên đau đớn.

Tuy hấn nhanh chóng né tránh, nhưng lưỡi kiếm vẫn kịp liếm vào vai hấn. Sự bỏng rát từ miệng vết thương lan truyền cực nhanh, khiến cả cánh tay hấn nổi lên đầy gân xanh. Sau khi một tia máu đầu tiên bay lên không trung, vết thương lập tức cháy xém khiến Tiểu Phàm có cảm giác như bị hành hình bằng dầu sắt nung lửa. Nếu không phải Thân Ma lực nhanh chóng xoa dịu đau đớn, có lẽ hấn đã không chịu được mà làm rớt cán thương.

- Minh Tâm, người xong chưa?

Lạc Nhạn đang đấu với hai người khác, lúc này dường như đã thấm mệt, hơi lớn.

Nguyên lai, hai người họ đã hội hợp với nhau, sau đó Minh Tâm trông thấy Nhất tới liền thủ với Bính đuổi giết Tiểu Phàm. Bản thân Minh Tâm lập tức có quyết định y phải làm gì tiếp theo. Y mạnh nhất là cái gì? Chính là trận pháp a! Lập tức, y trao đổi với Lạc Nhạn, bảo nàng cầm cự đấu với hai người của đối phương, mua cho hấn chút thời gian...

Minh Tâm hiện đang đứng yên một chỗ, miệng không ngừng lầm nhảm, hữu thủ kết ấn, tả thủ không ngừng phi ra những cây phi đao đặc biệt. Tổng cộng hấn ném ra bảy thanh phi đao, chuỗi mỗi phi đao đều gắn một lá bùa với những kí hiệu chẳng chịt khó hiểu.

Hai mắt Minh Tâm sáng lên như tinh tượng, quát lớn:

- Tiểu Phàm mau qua đây!

Tiểu Phàm đang chạy chới chết, tâm thần cùng cơ thể đều cố gắng đề cao hoạt động tới cực hạn. Chỉ mười giây thời gian vừa rồi, trên thân thể hắn đã có bốn vết thương, nông sâu đều có cả. Ba vết thương do Bính gây ra. Một vết thương, cũng là cái thương hại nhất do Nhất chém một dao vào sườn của hắn. Chỉ sợ thêm một hai phút, hắn sẽ không kiên trì được nữa.

- Tiểu Phàm mau qua đây!

“Minh Tâm!”, Tiểu Phàm sùng sốt, ánh mắt quét qua, lập tức lao đến. Hắn cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều. Nhưng hắn biết nếu không có biện pháp, Minh Tâm tự nhiên sẽ không gọi hắn.

Xoạt!

Tiểu Phàm lách người, hiểm hiểm tránh được một kiếm của Bính. Y phục sau lưng rách một đường.

Ba trọng...

- Aaa...

Tiểu Phàm gầm lên đau đớn. Hắn lại dính một kiếm vào đùi, vết thương chảy khét.

Hai trọng...

Vù.

Thân ảnh Nhất đột ngột xuất hiện từ một gốc cây. Truy thủ như sao xẹt, lóe lên. Tiểu Phàm không dám đỡ gạt, chỉ một đường chạy tới trước. Máu phun ra. Thắt lưng hắn có một vết thương sâu, dài gần năm thốn.

Một trọng rươi...

Vút...

Rít...

Nhất, Bính hai người đồng loạt xuất thủ.

- Thành!

Minh Tâm gầm lên. Thủ ấn trên tay như hoa sen bung nở, ngón tay điểm mạnh ra trước. Chân khí Thủy Hệ kì lạ không ngờ truyền được ra ngoài! Chúng chạy theo bảy đường rãnh dưới chân hắn. Cả khu vực bán kính bốn trọng búng lên ánh sáng lam sắc.

- Biến!

Thủ ấn biến lần nữa. Ngón tay trở bên phải chỉ xuống dưới.

Toàn bộ thủ pháp hầu như chỉ hoàn thành trong một giây thời gian.

Vòng tròn tạo từ bảy thanh phi đao đột ngột biến đổi, chân khí lam sắc hóa thành linh khí hạt thổ sắc.

- Tiểu Phàm, đánh chúng!

Minh Tâm nghiêng răng, gầm lên thật nhanh.

Tiểu Phàm đang chạy, đuôi mắt nhìn thấy cảnh tượng vô cùng kì quái: Hai người Bính – Nhất đồng thời bị đình trệ thân pháp, cả người hơi cong xuống như thể có một bàn tay vô hình đang đè lên họ.

Tiểu Phàm dĩ nhiên không để vụt mất cơ hội, trường thương lập tức quay ngược lại.

Uuuu...

Trường thương rít lên như long ngâm. Ánh mắt Tiểu Phàm phát lạnh, song thủ dụng lực càng thêm mạnh. Hắn quát lên như tiếng từ thần đòi mạng:

- Chết cho ta!

- Bính!

Nhất khăn trương hét vang.

Bính gào lên một tiếng tựa như mãnh thú:

- Guraaaa!

Xích yên (làn khói đỏ) quanh thân Bính đột nhiên thu cả lại, thoáng chốc quần lấy liễu kiếm. Liễu kiếm bùng lên cường quang chói mắt, giống như mặt trời tỏa sáng trong đêm!

Tiểu Phàm thấy toàn thân như bị thiêu đốt trong lò lửa, hai tay cầm cán thương đánh tới mà bông rất như bị dí vào than hồng! Thậm chí tóc và y phục hần còn nhanh chóng bốc lên mùi khét lẹt!

Lạc Nhạn ở không xa cũng lập tức cảm nhận được nhiệt lực đáng sợ, kinh ngạc nhìn sang:

- Tiểu Phàm coi chừng.

Nàng phân tâm!

Xé...

Đột ngột một đao lướt tới, kéo mở một vết thương đáng sợ, máu phun ra.

Lạc Nhạn kinh hãi ôm lấy eo, lui liền mấy bước, sắc mặt tái nhợt.

Hai kẻ đối chiến với nàng tất nhiên thịnh thế không buông tha, điên cuồng công kích!

Là sinh tử quan đầu!

Tiểu Phàm nhận thức rõ một sát na này.

...

“Chọn một binh khí đi!”

Hoàng Phi Hiên hát hàm bảo Tiểu Phàm.

“Giáo quan, ta chọn thái đao...”

Tiểu Phàm nhìn vào lòng bàn tay, nói.

Hoàng Phi Hiên hỏi:

“Vì sao ngươi chọn thái đao?”

Tiểu Phàm đáp:

“Vì ta học trù nghệ. Đao pháp của ta từ trù nghệ mà ra”

Hoàng Phi Hiên lắc đầu, nói:

“Binh khí thích hợp mới là binh khí đúng. Binh khí không chỉ hợp với thân thể mà còn phải hợp với tâm tính. Ngươi nói vì ngươi học trù nghệ nên mới chọn thái đao. Nhưng bản thân ngươi có phải trù sư không? Ngươi không đủ tỉ mỉ, không quá chăm chút, cũng không phải quá đam mê mỹ thực,... Ta thấy ngươi không giống trù sư...”

Tiểu Phàm nghi hoặc, hỏi:

“Vậy giáo quan thấy ta giống cái gì?”

Phi Hiên lắc đầu, đáp:

“Ta không biết! Nhưng ngươi không phải trù sư...”

Tiểu Phàm nhú mày càng đậm, hỏi:

“Vậy...”

Phi Hiên chỉ vào binh khí đường, nói:

“Vào đó. Chỉ có thử mới biết”

Tiểu Phàm gật đầu, lập tức tiến vào binh khí đường. . .

...

Hồi ức về ngày đó lóe lên trong đầu Tiểu Phàm. Lúc này đột nhiên hắn hiểu rất rõ những gì Phi Hiên nói lúc đó. Hắn lầm lẩm:

- Thương, đâm thẳng thì quyết đoán, mạnh; uốn thì như thần long bài vĩ, vô pháp cân phá; quét thì như trường xà săn mồi, thượng hạ tả hữu không đâu là không với tới. Thương của ta cũng là tâm của ta, lúc cần chính trực thì chính trực, lúc cần ứng biến thì có ứng biến, không cứng nhắc, chẳng quân tử, cũng không phải tiểu nhân. Trọng ở một chữ “Tùy”. Thương của ta cần bản không phải là Quân tử thương, cũng chẳng phải Dũng thương mà là Tự tại thương!

“Nếu đã là tự tại, hà cớ gì phải ngại nguy hiểm còn con trước mắt này? Chỉ cần ta thích, kia có là xích điểm nhật quang, hay kì dị khoái kiếm, có gì không dám đối mặt?!” , trong đầu hắn như ngân lên từng hồi chuông đổ. Ánh mắt hắn một khoảnh khắc biến đổi, khí chất cả người biến thành một kẻ lẳng khách, không quan tâm thiên hạ nghĩ gì, chỉ cần biết quyết định của bản thân là thế nào.

Rắc rắc rắc...

Thanh âm ròn rã, trầm trầm kì lạ từ khắp các bộ vị toàn thân Tiểu Phàm vang lên. Lúc này đây, lực lượng từ xương cốt, cơ nhục của hắn kì kì quái quái cuộn lên, đạt tới mười hai thành lực lượng!

Nhục cốt tề minh! (Xương cốt, cơ nhục cùng kêu lên!)

Đây là cảnh giới thân thể mà mọi luyện thể giả đều mong muốn đạt được. Phải hiểu rằng đây không chỉ là sức mạnh cơ thể, mà giống như một loại cảnh giới vận động. Chỉ khi nào đạt được cảnh giới nhất định, lúc phát động lực lượng, toàn thân cơ nhục mới đồng loạt reo hò hưởng ứng. Bình thường con người chỉ có thể sử dụng một phần bộ phận cơ bắp của mình. Khi có chiến kĩ loại võ kĩ mới có khả năng phối hợp các bộ vị khác nhau của cơ nhục, xương cốt. Nhưng Nhục cốt tề minh thì lại ở đẳng cấp cao hơn. Lúc này, toàn bộ cơ bắp, gân, xương, thậm chí mạch máu đều đồng loạt tiến hành hoạt động. Hãy tưởng tượng, nếu chỉ tung một cú đâm bình thường, lực lượng chủ yếu đến từ vai và bắp tay, lực lượng này tương đương với việc ném một bao cát 10 cân vào đối phương. Nếu có sử dụng võ kĩ, lực lượng sẽ đến từ eo, hông, thậm chí là chân, lực lượng lúc này giống như thay vì sử dụng 1 bao cát mười cân, ta sử dụng một bao cát 15 cân vậy. Cứ như vậy mà suy luận lên. Nhục cốt tề minh, nói cho dễ hiểu chính là cảnh giới của việc vận dụng lực lượng, trọng lượng toàn thân để xuất ra một đòn. Việc xuất được ra mười hai phần lực lượng không phải là điều khó hiểu!

Tuy nhiên lúc này tinh thần Tiểu Phàm lại hoàn tập trung vào kiếm của Bính, một chút cũng không nhận biết được âm thanh phát ra từ chính cơ thể mình.

Àmmmm.

Ngân thương của Tiểu Phàm đâm thẳng về trước, sức mạnh cực độ khủng khiếp, không ngờ còn mông lung nghe thấy tiếng ì ùng như sấm nổ!

“Đệ Nhị Sát Kĩ – Toàn!”, Tiểu Phàm gầm lên trong đầu. Toàn vốn là chiêu lúc trước hắn sáng tạo ra để sử dụng cho thái đao, nhưng một năm ở Vô Định Chi Địa hắn đã nghiên cứu cách sử dụng chiêu này vào thương pháp. Kết quả là lực lượng bộc phát còn mạnh hơn không chỉ hai lần! Thương kềm theo xoáy lực cực mạnh, tua thương trắng xóa bung nở như hoa, lại như bông vụ, công tới. . .

VA CHẠM!!!

Rắc...

Mặt đất nơi Tiểu Phàm và Bính đang đứng đồng bộ nứt toác!

Nhiệt lực khủng khiếp tràn tới như hồng thủy vỡ đê, xích điểm yên như một con quái thú há miệng nuốt chửng lấy Tiểu Phàm.

- Aaaa!

Hắn gầm lên cùng cực đau đớn.

Nhưng...

- Không thể n...

Thân hình Bính một khoảnh khắc va chạm liền giống như bị một quả đạn pháo oanh tạc, bắn ngược ra sau. Thậm chí y còn không kịp thét hoàn chỉnh một câu, nội tạng nứt vỡ cùng tiên huyết đỏ ối đã lấp đầy miệng, phun thẳng ra ngoài. Liễu kiếm bị trấn bay, toàn bộ cánh tay phải thì bị vụn xoắn hết sức kinh dị!

Rầm!

Thân thể Bính bay hơn bảy trượng, đập mạnh vào một thân cây khiến cành lá rụng rơi là tả, vụn gỗ bay tứ tán.

Rupppp...

Xích điểm yên nhanh chóng tản mát, mặt đất vẫn vẹn những vết đen do nhiệt lực thiêu đốt mà thành. Tiểu Phàm khụy xuống. Toàn thân cháy xém, từ y phục cho tới đầu tóc. Phần da hở ra ngoài khiến người nhìn vào phải húp một hơi khí lạnh. Phần da nào cũng rộp lên, da phần đều toét ra trộn lẫn với máu, trông không khác nào những ụ mụn cóc bị thối rữa, vô cùng buồn nôn. Tóc hần vốn đã cắt ngắn, giờ đều bị cháy, vài phần lộ ra cả da đầu cháy xém. Nhưng, hữu thủ hần vẫn nắm chặt cây trường thương ngân sắc bóng loáng, tua thương đã nhuộm những màu huyết sắc lấm tẩm!

Tất cả đều ngây ngốc... Lạc Nhạn, Minh Tâm, Nhất, hai người bên phe Bính chấn động, đứng ngây tại chỗ.

Sức mạnh này là gì? Một người phong toàn bộ, gục ngã lập tức, đáng sợ hơn mặt đất quanh hần còn bị nung hồng cả lên. Một người bị đánh bay hơn bảy trọng, nhưng lực lượng vẫn không giảm, tiếp tục lao vào một thân cây khiến nó gần như gãy rạp. Tất cả chỉ một kích. Một khoảnh khắc giao kích duy nhất...

Kết quả lưỡng bại câu thương!

Đây thực sự là Dẫn khí kì tu luyện giả giao chiến hay sao?

...

Minh Tâm hồi tỉnh nhanh nhất, lập tức quát lên:

- Lạc Nhạn. Kết liễu tên đeo mặt nạ. Ta không ché hai kẻ kia.

Vừa nói, thủ ấn y biến đổi, tả thủ vốn duy trì liên hoa ấn (ấn hoan sen – kiểu phật gia), chỉ nhanh ra. Đoạn, y quát:

- Xuống cho ta!

Hai người đang đánh với Lạc Nhạn lập tức cảm nhận lực lượng công kích đột ngột vô cùng, khiến đầu gối vô lực phản kháng phải quỳ xuống!

Lạc Nhạn vừa nghe tiếng Minh Tâm gọi, thân ảnh biến động. Ba bước thuần bộ, mũi kiếm đã nhắm thẳng yết hầu Nhất.

Nhất bất ngờ không né tránh, thậm chí còn hơi vuron lên, hướng đầu về phía mũi kiếm của Lạc Nhạn. Y quát lớn:

- Muộn rồi, các ngươi đều phải chết!

- HẾT CHƯƠNG 74 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Kim đan đối chiến

Ôngggggg...

Âm thanh như tiếng chuông đồng, lấy Nhất làm trung tâm, âm âm vang lên.

Kiếm của Lạc Nhạn chỉ còn cách yết hầu Nhất năm tấc, bỗng nhiên bị hất ngược lại. Lạc Nhạn chỉ cảm thấy có hàng hàng những vô hình kinh lực như sóng cuộn ba đào đè tới. Cước bộ của nàng lập tức chệch choạch, liên tục thối lui hơn hai trọng.

Ôngggggg...

Âm thanh kì quái lại vang lên, càng ngày càng cao...

“Ư... Đau quá. Chết tiệt. Thế này thì không thể duy trì được.”, Minh Tâm tinh thần tập trung duy trì trận pháp nhưng tai thì cảm thấy đau nhức như bị kim châm. Hơn nữa cảm giác này lại càng mạnh hơn...

Lầm rầm, lầm rầm... Nhất dường như thoát khỏi trời buộc của trận pháp do Minh Tâm phát động, hần chậm rãi đứng dậy, miệng thì không ngừng lầm bầm. Âm thanh chuông đồng vang vang, không ngờ tạo thành âm ba đầy lùi cát bụi xung quanh!

- Thành!

Nhất quát một tiếng. Dưới chân hần bùng lên ánh sáng như tinh tú, cực kì chói mắt.

“Là cao cấp trận pháp! Không xây dựng trận đồ, làm sao có thể?”, Minh Tâm kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, hai tay run run. Trận pháp do y không chế lập tức chập chồn như muốn đổ vỡ.

Lạc Nhạn thấy một màn này, tất nhiên không dễ yên, phóng vút đến tấn công Nhất.

Ồnggg...

Cùng với âm thanh cao vút ngân lên, Lạc Nhạn lập tức bắn ngược về sau!

- Thịnh trưởng lão...

Âm thanh Nhất chậm rãi thốt ra.

Tinh tú quang quanh hần mở rộng, sau đó dần định hình thành một hình tròn phẳng dẹt, hình dáng có phần giống với một tấm gương.

Một bóng người mờ mờ hiện lên trên “tấm gương”, ngày một trở nên rõ ràng. Y bước từng bước, dường như ở sâu trong gương và đang tiến lại phía này...

Tiếng chuông ngân đã ngưng lại, nhưng dao động từ tấm gương phát ra so với trước còn mạnh hơn nhiều. Nó thậm chí còn khiến quần áo đám người xung quanh phải bay lên phần phật.

Minh Tâm sợ hãi quát lớn về phía Lạc Nhạn:

- Kích hoạt cao cấp cảnh báo nhanh lên. Đây là truyền tống trận!

Khi tham gia Giám sát đội, đám người Tiểu Phàm được phát cảnh báo vật phẩm, ai cũng có sơ cấp và trung cấp cảnh báo vật, nhưng cao cấp cảnh báo vật thì chỉ có đội trưởng được mang theo. Trước đó, Lưu Vu đã dặn Lạc Nhạn chỉ khi nào tình huống cực độ khẩn cấp, có nguy hại đến tính mạng của Giám sát viên hoặc lợi ích của Học viện, mới được phép kích hoạt cao cấp cảnh báo vật này, lúc đó sẽ có cao thủ tới ứng cứu. Hiện tại Minh Tâm là người duy nhất ý thức được tình hình bởi chỉ có hần là nghiên cứu trận pháp. Hần hiểu cao cấp trận pháp truyền tống trận có ý nghĩa thế nào. Không xây dựng trận đồ, muốn một người, thậm chí một nhóm người, thành công lập được loại trận pháp đẳng cấp thế này thì gần như không thể, trừ phi sử dụng một lượng tài lực và nhân lực cực lớn để sưu tập vài loại kì chân dị bảo vô cùng hiếm có trong tu chân giới thì mới có khả năng thực hiện, điều này không phải một thế lực đơn giản có thể làm được. Hơn nữa lại dám mở truyền tống trận trong phạm vi Học viện, nếu không phải có ý đồ xấu thì không còn khả năng nào khác, là kẻ tốt thì đã đường đường chính chính tiến nhập đại môn, việc gì phải cừ người bất chấp mở truyền tống trận thế này. Hơn nữa kẻ trong truyền tống trận kia được Nhất gọi hai tiếng “trưởng lão” vô cùng cung kính, chắc chắn thực lực kinh nhân. Lúc này tình thế hai bên đã là không chết không thôi, có cao thủ đến, tính mạng Giám sát viên chắc chắn gặp nguy! Bây giờ không kích hoạt cao cấp cảnh báo thì còn chờ lúc nào!?

Lạc Nhạn bóp nát cảnh báo vật phẩm cao cấp, đồng thời vọt tới túm lấy Tiểu Phàm, rút lui về phía sau Minh Tâm.

Một số Giám sát viên quan sát tình thế, cũng tự động lui ra khỏi đối thủ, tụ tập một chỗ với đồng đội.

...

- Nhất, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ngươi lại là người kích hoạt trận pháp?

Một giọng nói già nua vang lên từ trong quang kính (tấm gương phát sáng). Liền đó, một bóng người vận hoàng bào bước ra...

Nhất quỳ một gối trên đất, đáp:

- Binh đã bị thương nặng nên tiểu nhân mới thay y.

Bóng người vận hoàng bào càng lúc càng rõ ràng. Đó là một lão nhân cao khoảng một thước bảy (một mét bảy), phía trước trán hơi hói, giữa mi tâm có một nốt ruồi đỏ. Người này nuôi râu quai nón rất rậm, cùng với phần tóc phía sau buông thả đã hao rậm, tạo nên cảm giác dữ dằn mà uy vũ. Khuôn mặt vuông vắn, mắt hỏ, mày rậm, càng nhìn càng cảm thấy áp bách. Lão nhân nhíu mày, hỏi tiếp:

- Có người có thể làm hần trọng thương?

Nhất cung kính trả lời:

- Là một tên giám sát viên. Tiểu nhân cùng Binh liên thủ nhưng không những không giết được hần, mà còn để Binh và hần lưỡng bại câu thương.

Lão già nhướn mắt, có vẻ ngạc nhiên, cũng không nói gì nữa, đột nhiên vung tay. Một luồng sáng đỏ rực thoát ra từ hữu thủ của lão, hướng thẳng về phía Minh Tâm.

Luồng sáng tuy bay không nhanh nhưng hùng hực nhiệt lực, còn cách Minh Tâm một trượng đã làm hần cảm thấy như đang ngồi cạnh miệng núi lửa, không khí bị nung đốt khiến hần cảm thấy hô hấp rất khó khăn. Minh Tâm lập tức nhảy qua một bên. Trận pháp không còn ai duy trì liền thoáng cái tan vỡ.

Phập...

Như tiếng đao kiếm chém xuống mặt đất, xích quang sắc bén tạo nên một đường cắt đỏ rực ngay tại vị trí Minh Tâm vừa đứng. Nhưng từ trong vết cắt lại bất đầu có xích yên bay lên, một lúc sau mới dần tan đi!

“Chân khí li thể!”, Minh Tâm sợ tới ngã bệt xuống, hoảng loạn trao đổi ánh mắt với Lạc Nhạn. Lạc Nhạn cũng cùng một bộ dạng kinh hoàng, hai chân nàng cũng muốn nhũn ra, nếu không phải ý thức được việc đang đùa Tiểu Phàm thì đã ngã xuống rồi. Hai người không nói nhưng trong đầu đều cùng một suy nghĩ: “Là Kim Đan cường giả!”.

Nếu Dẫn khí kì có thể làm thiên địa hưởng ứng sinh ra yên vụ khi vận chân khí, trúc cơ kì có thể tạo ra hộ thể chân khí, thì đặc điểm nhận biết của Kim Đan kì chính là chân khí li thể. Trước Kim Đan kì, tu luyện giả không thể điều khiển chân khí bản thân tách ra khỏi cơ thể mình mà duy trì tồn tại được, căn bản bởi vì chất lượng chân khí trước Kim Đan kì không đủ đậm đặc. Vừa rồi lão giả kia phóng ra một luồng quang mang xích sắc, sau đó luồng quang mang này bổ xuống đất, nhưng bên trong quang mang lại không hề có vật gì để truyền dẫn, hơn nữa uy lực một chiêu đó cực mạnh, cực sắc bén, cực nóng bỏng, không còn nghi ngờ gì, đó chính là thuần chất chân khí. Cuối cùng quang mang tán đi rồi, nhưng xích yên vẫn bay lên. Tuy bề ngoài có phản tương tự, nhưng lượng chân khí đó lại không hề liên kết tới lão giả, nên không thể là hiện tượng thiên địa hưởng ứng, mà chính là tàn dư chân khí. Một đám Dẫn khí kì đối mặt với một cường giả Kim Đan kì? Còn có hi vọng sao?

- Trọng lực trận pháp không tệ. Tuy là sơ cấp, nhưng tuổi tác người còn nhỏ... Nếu ta...

Lão giả cười cười nhìn Minh Tâm, rồi đột nhiên hai mắt lóe lên tia độc ác:

- Nếu ta giết ngươi, Vô Cực viện chắc sẽ đau lòng lắm đây.

Minh Tâm đang ngồi trên mặt đất, hoảng hồn tự động lết ngược về sau một chút.

Lão giả nhếch mép, quay về phía Nhất hỏi:

- Kẻ nào đã thương Bình?

Nhất bình tĩnh chỉ về phía Lạc Nhạn, nói:

- Dạ thưa. Là kẻ đang được đùa kia. Lực lượng của hắn rất đáng sợ. Một chiêu cuối lực lượng bộc phát có lẽ phải ba nghìn cân!

- Hử?

Lão giả kinh ngạc, nhìn kĩ Tiểu Phàm, hỏi tiếp:

- Luyện thể giả?

Nhất do dự đáp:

- Tiểu nhân không rõ. Hắn ta không có thiên địa hưởng ứng khi ra chiêu, nhưng hình dáng thì không giống với luyện thể giả...

- Ồ... Đặc biệt công pháp?

Lão giả hứng thú nhìn Tiểu Phàm, dường như đang nhìn thấy một miếng mồi hết sức ngon lành. Đoạn, y nói:

- Ta sẽ giết hết đám này. Người bắt tên đó về cho ta. Sau đó, các người rời đi, việc còn lại để ta lo.

Nhất chấp tay, phục mệnh:

- Tuân lệnh.

...

- Đạo hữu là ai? Sao lại tới Vô Cực viện ta đòi chém đòi giết?

Đột ngột một âm thanh nửa như cười nửa không vang động cả Đông Lâm

“Làm sao có thể nhanh như vậy?”, lão giả giật mình, ngoảnh mặt về phía Tây. Nhưng ngoài mặt không biến chuyển gì, lão cười lên ha ha:

- Ta giết người của các người. Người quản được sao?

Lời còn chưa dứt đã thấy bóng lão nhoáng lên.

- Aaaaaa...

- Không..

Gần như cùng lúc, hai cái đầu bay lên. Hai giám sát viên không chút phản kháng, tử vong đương trường.

- Sao người dám?

Giọng nói kia lại vang lên, rõ ràng là vô cùng tức giận.

Vù..

Một cái bạch sắc thân ảnh mờ ảo như đột nhiên xuất hiện từ phía sau đám người Lạc Nhạn, Minh Tâm. Nháy mắt lướt qua họ, nó lao vào ảo ảnh hoàng sắc lão giả.

Àmmmm..

Bát hướng, thập phương cùng rung chuyển vào khoảnh khắc hai cái bóng va chạm. Bạo khí lấy vị trí hai cái bóng làm trung tâm, bật ra. Cây cối lập tức bật gốc, gãy rạp, cành cây văng tung tóe. Cái bụi, đất đá cuộn lên biến không gian ba mươi trượng thành một mảng bụi mù như bão cát. Đám người Dẫn Khí xung quanh không ngừng bị đẩy lùi lại. Mấy người đứng đầu cực kì trật vật, không ngừng phải lấy vũ khí để gạt đất đá, cành cây bay đến...

Ầm ầm ầm..

Liên tục các đợt khí lăng bùng nổ trong đám bụi mờ, nháy mắt bên này, nháy mắt bên kia. Bạo tạc khí lăng nổ ra liên tục, chẳng mấy chốc đã thổi bay toàn bộ cát bụi. Đám người Dẫn Khí nhanh chóng có được lại tầm nhìn.

Trước mắt họ là hai thân ảnh vừa di chuyển vừa liên tục quán lấy nhau, tốc độ cực nhanh. Thực chất đám tiêu tử xung quanh không thể nhìn rõ chuyển động của hai thân ảnh kia, mà chỉ dựa vào âm thanh để đoán biết vị trí giao thủ của hai Kim Đan cường giả. Thành ra, âm thanh cứ vang lên, tắt cả lại đồng loạt nhìn về một vị trí, nhưng còn lại chỉ là tàn dư giao kích chân khí. Mỗi lần âm thanh vang lên, hai luồng chân khí, một đỏ rực, một kim sắc lại giao nhau. Hai loại quang mang cùng yên vụ tàn dư va chạm rồi bùng nổ, mạnh mẽ xâm lấn khu vực xung quanh. Xích sắc quang mang cùng yên vụ của nó lan tới đâu, tất cả cháy thành tro tàn, mặt đất tan chảy, vẩn vơ dung nham! Kim sắc quang mang cùng yên vụ tương ứng tràn sang phía còn lại, cắt vụn tất cả. Dù là đá cũng bị phạt lảng như mặt gương. Trên mặt đất xuất hiện cả trăm nhát cắt không có quy luật, dường như diện tích ba trượng vuông đã bị một cây thái đao khủng lồ không ngừng băm nát!

- Xuống cho ta!

Âm thanh của bạch sắc thân ảnh vang lên.

Hai thân ảnh đột ngột ngưng tụ lại biến thành hai bóng người, một trên một dưới. Người ở dưới tất nhiên là lão giả mặc hoàng bào. Người ở trên là một nam tử diện mục tú lệ, nhìn có vẻ trên dưới 25. Tóc y để ngang vai, đen tuyền, đẹp như tóc nữ tử. Hai chân mây y đang nhún lại, ánh mắt băng lãnh nhìn xuống đối thủ. Trong tay y là một thanh trường kiếm xanh biếc, tròn nhẵn như mặt gương.

“Là sư phụ!”, Lạc Nhạn vừa nhìn rõ thân ảnh nam tử vận bạch sắc y phục, trong lòng cực độ vui mừng.

Kiểm của nam tử từ trên ép xuống thanh đoản côn của lão giả. Thanh đoản côn của lão dường như làm từ một loại gỗ nào đó, nhưng lại vô cùng cứng rắn, trực tiếp đỡ kiếm chiêu của nam tử kia mà không hề bị tổn hại. Hai người một thượng – một hạ, giây phút như bị đóng băng, rồi đột ngột...

Rắc... rắc... rắc. rắc rắc rắc...

Như một phản ứng dây chuyền, ban đầu âm thanh còn rời rạc, sau càng lúc càng dày đặc – mặt đất nứt toác ra. Các đường nứt càng lan càng xa, không ngờ khi tiến tới các gốc cây xung quanh, dường như nét mực vẽ, lan nhanh lên thân cây. Rốp... Kéo... Rầm... , âm thanh cây cối vụn vỡ, ngã rạp vang động càng lúc càng nhiều. Bang... vết nứt lan tới một tảng đá cao hơn trượng, tương tự xé đôi nó ra. Mặt đất rung lên càng lúc càng mãnh liệt, đám tiêu tử Dẫn Khí kì cảm thấy như thiên tai động đất, không cách nào trụ vững thân thể, liên tục nghiêng ngã, loạn choạng.

Hai cường giả Kim Đan kì giống như hai chiến thần, một xích mang hừng hực, một kim quang chói lòa, không ngừng giằng co. Quang cảnh xung quanh hoàn toàn hóa thành hoang tàn, vụn vỡ.

“Đây chính là Kim Đan cường giả giao chiến sao? Mạnh quá!”, Lạc Nhạn hai mắt tỏa sáng. Thân thủ đó, động tĩnh kinh thiên đó, chính là Kim Đan!

Choang...

Âm thanh chói tai vang lên, nam tử trẻ tuổi không ngờ bị hất ra xa. Nhưng...

Một luồng quang mang xanh biếc đang không ngừng huyền phù quanh thân thể của y! Trên miệng y mang một nụ cười hưng phấn!

- Hết Chương 75 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 76: Không Khí Giả! (người không chế vũ khí)

“Trăm trượng thượng thiên, ngự kiếm phi hành.

Bên ngoài ngàn dặm, khiến kiếm đoạt mạng.”

Đó chính là lời thiên hạ bàn về Kiếm tu. Cái gọi là kiếm tu thực chất là chỉ một dạng tu luyện giả, tên như ý nghĩa, họ tu kiếm, lấy kiếm tu đạo. Kiếm vốn là một trong trung vương chi vương của vũ khí khắp thiên hạ, kiếm tu lại càng được coi là cường giả trong cường giả. Kiếm tu khắp tu đạo giới đều được người ta coi trọng. Trong lịch sử tu luyện giới có không ít người luyện kiếm, nhưng không phải ai cũng là kiếm tu. Điểm mạnh nhất của Kiếm tu chính là khả năng cách không không kiếm, và cũng là điểm phân biệt kẻ dụng kiếm thông thường và Kiếm tu. Kiếm huyền phù trong không gian, là cánh tay kéo dài của chủ nhân. Người chưa nhìn thấy Kiếm tu, Kiếm tu đã dễ dàng hạ sát người từ xa ngàn dặm, như vậy ai có thể phòng bị... Muốn trở thành Kiếm tu, trước phải có công pháp không kiếm cực kì hiếm có, sau là phải có Kiếm niệm. Kiếm niệm là gì rất khó giải thích, chỉ biết các Kiếm tu đều nói rằng đó là khả năng liên kết kiếm với tinh thần của bản thân mỗi người. Kiếm niệm có thể tu luyện cho mạnh lên nhưng không thể biến không thành có. Nói cách khác, Kiếm niệm là bẩm sinh, chỉ ai khi sinh ra có Kiếm niệm mới có thể trở thành Kiếm tu. Đó là thiên phú. Nhưng có không phải nghĩa là sẽ dùng được, có kiếm niệm nhưng còn cần phải thức tỉnh nó. Có thể nói Kiếm tu là đỉnh cao của người luyện kiếm trong thiên hạ, không người luyện kiếm nào không muốn trở thành Kiếm tu. Người có kiếm niệm trong thiên hạ vốn đã vô cùng hiếm hoi, người có thể thức tỉnh kiếm niệm lại càng là số ít của số ít, mà người có kiếm niệm thức tỉnh lại có công pháp không kiếm phù hợp thì lại càng là phượng mao lân giáp. Như vậy có thể thấy được Kiếm tu hiếm có thế nào...

Đó chính là Kiếm tu, cực ít, cực mạnh!

Tuy nhiên, đó lại chỉ quan niệm xưa cũ mà thôi!

Tu luyện giới sau hàng ngàn, hàng vạn năm phát triển, đã xuất hiện một yếu tố vô cùng quan trọng, đó là tính hội nhập. Trước kia các thế giới gần như tự phong bế, nhưng theo thời gian, nhiều cường giả được sinh ra, sự phát triển lớn mạnh của tu đạo giả, cũng như sự hiểu biết sâu hơn về đa thế giới đã giúp tu luyện giả khắp các giới ngày càng dễ dàng liên kết với nhau. Từ đó, thông tin cũng được đa giới hóa, tạo nên làn sóng nghiên cứu về Kiếm tu cực mạnh vào khoảng 2000 năm trước. Dần dần các bí ẩn của Kiếm tu được kiến giải và người ta phát hiện ra rằng, hóa ra từ trước tới nay quan niệm của họ có rất nhiều sai lệch. Đầu tiên là về Kiếm niệm, cũng là điểm quan trọng nhất trong tất cả các phát hiện. Trước đây người ta cho rằng Kiếm niệm là bẩm sinh, không thể tu luyện ra, mà chỉ có thể ngẫu nhiên thức tỉnh mà thôi. Đó là sai lầm. “Kiếm niệm” gồm “kiếm” và “niệm”, những nhà nghiên cứu cho rằng quan trọng ở đây là chữ “niệm”. “Niệm” tức là tinh thần, là mối liên kết của Kiếm tu với kiếm. Sau rất nhiều nghiên cứu, họ phát hiện ra rằng nguyên lai “niệm” hình thành là do tinh thần kết hợp với cảnh giới về đạo mà tạo ra. Trong những người nghiên cứu về bí mật của Kiếm tu, không hiếm người bản thân cũng là Kiếm tu, đã cống hiến rất nhiều thông tin hữu ích cho cộng đồng nghiên cứu. Rất nhiều Kiếm tu chia sẻ quá trình thức tỉnh Kiếm niệm của mình. Dần dà, các nhà nghiên cứu tổng kết ra rằng: trong trường hợp của Kiếm tu, khi tinh thần lực của một người đủ mạnh, kết hợp với cảnh giới về kiếm của người đó đủ cao, họ sẽ có cảm nhận rất đặc biệt về kiếm. Lúc này chính là thời điểm Kiếm niệm có thể được sinh ra. Điểm mấu chốt là sự đột phá, sao cho tinh thần lực của một người hòa quyện được với kiếm đạo của họ. Chỉ cần thành công một bước này, kiếm niệm sẽ sinh ra.

Sau đó lại có nhà nghiên cứu đặt ra một câu hỏi: Nếu quả thật một người cần cả đạo và thần để tạo ra Kiếm niệm, thì tại sao có một vài trường hợp hi hữu những đứa nhỏ chưa tới mười tuổi lại có kiếm niệm, được gọi là thiên tài Kiếm tu? Lúc đó chúng thậm chí còn chưa hiểu biết quá nhiều về kiếm. Lại nghiên cứu, cuối cùng họ rút ra một kết luận, đó là trong thần và đạo, hai phần này có thể thay đổi tỉ trọng cho nhau. Những thiên tài Kiếm tu kia chính là vì có tinh thần lực cực mạnh, cho nên chỉ cần có một chút hiểu biết về đạo và một bước đột phá cuối cùng là có thể sinh ra Kiếm niệm. Nếu suy ngược lại, một người có tinh thần lực không quá mạnh, nhưng đạo lại cao, thì vẫn có thể sinh ra Kiếm niệm. Đó chính là trường hợp của những Kiếm tu cao tuổi, tu luyện nhiều năm. Như vậy, Kiếm niệm không phải chỉ là bẩm sinh, mà còn có thể tạo ra từ việc tu luyện. Quan trọng là một quan ải hòa nhập thần và đạo cuối cùng mà thôi.

Có người lại hỏi: Vậy nếu một người có thần đủ mạnh, lại hiểu đạo về một môn vũ khí khác thì có thể có “niệm” của vũ khí đó hay không? Câu trả là có! Nhưng sao không xuất hiện Đạo tu, Côn tu, các loại khác? Các nhà nghiên cứu cho rằng đó là vì chưa có ai có thể sáng tạo ra công pháp không chế vũ khí tương ứng. Như đã nói, có kiếm niệm chỉ là điều kiện cần, nhưng công pháp Kiếm tu mới là điều kiện đủ. Không ai rõ ai là người tạo ra công pháp Kiếm tu, hay tạo ra bằng cách nào, hơn nữa công pháp Kiếm tu còn vô cùng hiếm có, đều là chí bảo của các môn phái, gia tộc, ai lại đồng ý cho người khác mượn nghiên cứu tí mĩ đây. Cuối cùng dẫn tới việc, chẳng có ai có đủ cả điều kiện và khả năng nghiên cứu, tạo ra công pháp cho các loại Đạo tu, Côn tu,... hay các loại khác. Mặc dù trên lý thuyết là có thể tồn tại Đạo niệm, Côn niệm, nhưng lại không có Đạo tu, Côn tu.

Tuy nhiên, thông tin này vẫn khiến cả tu đạo giới phải rung chuyển! Vị trí của Kiếm tu không còn là độc tôn nữa. Khả năng xuất hiện các loại “khí tu” (Đạo tu, Côn tu,...) là có thể, lập tức các thế lực khắp nơi bắt đầu đổ nguồn lực vào nghiên cứu, họ vận dụng đủ mối quan hệ, đủ loại thủ đoạn để tiến hành, đặc biệt là những thế lực sử dụng các loại vũ khí đứng đầu như Đạo, Côn, Thương,... - những loại “vương” trong vũ khí, vốn từ xưa đều đã có phần khó chịu với những thế lực sử dụng kiếm luôn tự cao tự đại vì có Kiếm tu. Thế nhưng Kiếm tu cũng không thúc thủ chịu trôi, họ tất nhiên cũng lo lắng vị trí độc tôn của cộng đồng Kiếm tu bị đe dọa. Vậy là cuộc chiến nghiên cứu – chống phá bắt đầu. Một bên dùng mọi cách nghiên cứu, một bên chỉ trục phá hoại. Cuộc chiến kéo theo rất nhiều hệ lụy, dẫn đến nhiều mối hận thù và chiến tranh. Sau hơn 200 năm kéo dài, do tổn thất quá nhiều, cuối cùng nhiều thế lực đã bỏ cuộc, hoặc chuyển sang thăm lạng nghiên cứu bí mật. Nhưng cũng vì thế, hiệu quả nghiên cứu so với thời kì đầu giảm sút đáng kể, cộng đồng nghiên cứu kiếm tu dần tan rã.

Cho tới hiện tại, không rõ còn thế lực nào nghiên cứu hay không, nhưng vẫn chưa xuất hiện một loại “khí tu” nào khác ngoài Kiếm tu. Mọi người đa phần không còn nhớ tới chuyện tranh đấu của gần 2000 năm trước nữa. Và quan niệm về sự độc tôn của Kiếm tu trở lại.

Tuy nhiên, những thuật ngữ về Kiếm tu trong nghiên cứu đã xuất hiện những cái mới. Người bình thường vẫn gọi là “Kiếm tu” và “kiếm niệm”, nhưng các nhà nghiên cứu còn gọi “kiếm niệm” chung là “niệm”, “kiếm tu” còn gọi là “không khí giả”. Mục đích là để phản ánh đúng bản chất của hai đối tượng này.

Nói cho đúng thì “kiếm tu” chỉ là một loại nhỏ trong “khổng khí giả”, còn “kiếm niệm” là một chi nhánh của “niệm” mà thôi.

Tiểu Phàm nghe ù ù bên tai, chậm rãi lấy lại thần chí. Khung cảnh trước mắt hắn bắt đầu trở lại rõ ràng...

- Người tỉnh rồi à? Đúng lúc lắm... Nếu người bỏ qua trận chiến này chỉ sợ sẽ hối tiếc cả đời.

Lạc Nhận thấy Tiểu Phàm hơi nhúc nhích, vui mừng nói.

- Họ là?

Tiểu Phàm nghi hoặc.

- Kim Đan cường giả.

Lạc Nhận nhăn tình sáng lên, đáp.

Sau giây phút kinh ngạc, Tiểu Phàm cũng không nói gì nữa, lập tức tập trung vào hai người phía xa.

...

- Kiếm tu...

Lão giả vận hoàng bào nheo mắt, lẩm nhẩm.

Nam tử túm, đứng đưa kiếm chỉ, xanh biếc trường kiếm chậm rãi di chuyển theo chuyển động hữu thủ của y. Y chỉ mỉm cười, không nói gì. Kiếm chỉ lại đứng đưa nhàn nhã... Trường kiếm nhẹ nhàng ngân lên vài tiếng...

- Ta chưa từng đấu với kiếm tu.

Lão giả siết nhẹ cây đoản côn trong tay.

- Đi.

Nam tử búng nhẹ kiếm chỉ.

Hu!

Trường rít lên. Một đạo kim ảnh chệch đôi không gian, gào thét lao về phía lão giả. Tốc độ cực độ khủng bố, chưa tới một phần mười giây đã vọt qua khoảng cách ba mươi trượng! (100 mét)

Klang!

Lão giả phản ứng nhanh tới không tưởng, đoản côn lập tức gạt đỡ trường kiếm.

Búng tay!

Nam tử mỉm cười, trường kiếm xoay một cái, đường kiếm thứ hai đã đâm tới yết hầu đối phương.

Klang... Klang... Klang...

Lão giả chặt vật xuất vội mười mấy cơn đòn đỡ kiếm chiêu. Thân hình không ngừng xoay lộn né tránh. Thế nhưng, y phục đã bị xé mấy đường.

- Biến!

Lão giả hét lớn một tiếng, xuất ra một cơn cực mạnh, trần bay trường kiếm. Đồng thời xích quang chân khí của y nhanh như cắt hội tụ lại thành một tấm tròn đỏ au.

- Cổ Đồng Nhiệt Ba.

Đoản côn trong tay lão giả động mạnh vào tấm tròn.

Ồnggggg...

Âm thanh rống lên cùng âm ba màu đỏ có thể thấy bằng mắt thường lan ra. Một đường cày bạt đất đá, lao tới tấn công nam tử túm.

Đám người xung quanh sợ hãi bật tai lại, vậy nhưng vẫn cảm thấy đau đầu, hoa mắt.

“Đây là linh kĩ sao?”, Tiểu Phàm dù đau đớn, nhưng vẫn cố mở mắt quan sát kĩ tất cả. Hắn vốn chưa từng thấy linh kĩ, từ trước tới giờ đều chỉ học và

tiếp xúc chủ yếu với thể kỹ mà thôi.

Nam tử tú mũ phóng người sang một bên né tránh luồng âm ba thực chất, nhưng đồng thời kiếm chỉ cũng biến hóa không ngừng.

Klang...

Lão giả chính diện đỡ một kiếm chém tới, không ngờ bị đẩy lui nửa bước.

- Lực lượng lại mạnh hơn rồi.

Lão lẩm nhẩm.

Ồngggg...

Đồng cổ nhiệt ba lại lan ra, tấn công nam tử ở xa.

Hai người cứ thế giao chiến. Một khổng kiếm, tốc khoái, quái dị quán lấy đối phương. Một dùng linh kỹ mạnh mẽ tấn công lại bằng chân khí. Quang cảnh xung quanh vốn tan hoang giờ lại càng nát bấy.

- Tất cả mau lùi lại!

Minh Tâm hét lớn với đám Giám sát viên phía sau.

Không cần hấn bảo, đám người phía sau đã tự động lui lại hơn mười trượng nữa. Họ căn bản không dám nghĩ đến hậu quả của việc bị quán vào cuộc chiến giữa hai người kia. Chỉ sợ đụng vào khí lăng cũng đủ trọng thương rồi.

Nam tử tú mũ đột nhiên gia tăng tốc độ, lướt như bay về phía lão giả.

Bập, hữu thủ nắm lấy kiếm, chân khí kim sắc bùng lên, quang mang chói lòa, y xuất chiêu.

- Áo Ảnh Tam Kiếm!

Hiu. Hiu. Hiu, Ba đạo kiếm ánh nhoáng lên. Ù ù ù, không ngờ biến ra ba đạo kiếm khí vàng óng. Mỗi đạo đều to, dài hơn một trượng!

Lão giả cước bộ xê dịch, hiêm hiêm né được hai đạo kiếm khí đầu tiên. Hai tay nắm lấy đoản côn vung mạnh, y chính diện bổ vào đạo kiếm khí thứ ba.

Hai đạo kiếm khí còn lại vụt qua thân thể lão nhân, gào thét lướt vào trong rừng.

Xàtttt...

Như cắt cành cây non, hai đạo kiếm khí đi tới đâu thân cây liền bị chém phẳng tới đó.

Oanh!

Lão giả đập mạnh vào đạo kiếm khí, lập tức chân khí hai bên va chạm làm bùng nổ âm thanh như sấm nổ.

- Cửu Cổ Đồng Âm... (chín trống cùng kêu)

Lão giả gào lên, trước mặt liền xuất hiện chín tấm tròn đỏ lửa. Hai tay lão giả gồng lên, chân khí quang mang bạo phát, đoản côn như một cái dùi trống điều luyện lướt nhanh trên chín tấm tròn.

Ừngggggg...

Âm thanh trầm thấp cực độ khủng khiếp phá vỡ không gian. Nó như tiếng trống mà như tiếng tù và chiến trận, ầm ầm đánh tới nam tử tú mũ. Phạm vi bao trùm của âm ba cực lớn, cao, rộng đều hơn mười trượng! Nam tử tú mũ hoàn toàn không có thời gian để thoát khỏi phạm vi công kích của đối phương.

Khuôn mặt nam tử tú mũ đột ngột trở nên nghiêm túc, thủ ấn hai tay biến đổi rất phức tạp. Thân thể lại chuyển động như đang đánh một loại vũ kỹ nào đó.

- Bách Kiếm Già Thiên! (Trăm Kiếm Che Trời)

Y hết vang.

Trường kiếm vốn trên thân nhẵn nhụi, lúc này lại xuất hiện dày đặc các loại đường vân phức tạp. Liền đó, đủ một trăm đạo kiếm khí thô to phô thiên cái địa ào ra từ thân kiếm!

“Là linh kiếm!” – Tiểu Phàm lập tức nhận ra thanh kiếm kia là một loại linh cụ.

Cảnh tượng cực kì choáng ngợp. Trăm kiếm khí kim sắc chia làm hai, bay đi. Một phần nhỏ gồm hơn mười đạo như dịch chuyển tức thời, lao tới trước

người nam tử, đâm mạnh xuống, xếp thành một hàng dọc, tạo thành mười lớp giáp kiên cố bảo vệ y. Còn lại chín mươi đạo kiếm khí khác... Vô thắng lấy Lão già kia!

Ầm ầm ầm ầm...

Liên tiếp các tiếng nổ vỡ khi âm ba va chạm với kiếm khí chắn trước nam tử túm. Uy lực của âm ba thực đáng sợ, một đường liên tiếp, phá vỡ luôn mười đạo kiếm khí, rồi chấn bay nam tử kia lên không trung.

- Sur phụ!

Lạc Nhạn kinh hoàng gọi lớn.

Nam tử kia phun ra một ngụm máu, thân thể đập mạnh xuống đất, sau đó còn bị đẩy lê một đoạn nữa mới dừng lại.

Nhưng...

Lão già hoàng bào đang bị vây trong kiếm võng! Đúng là Kiếm võng, chín mươi đạo kiếm khí chăm chấp vây lấy lão, một kẻ hờ để thoát thân cũng không có.

Nam tử kia đứng dậy cực nhanh. Lấy tay phải lau đi vết máu trên khóe miệng, cười gằn một cái rất dữ tợn, hai tay y úp lại, quát khê:

- Diệt!

- Hết Chương 76 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Long ngâm nguy cơ

- Diệt!

Âm thanh nhỏ mà vắng vắng như tiếng âm ty mời gọi.

Ầm!

Chín mươi đạo kiếm khí cuồng bạo đồng loạt lao xuống. Bóng hình lão già hoàn toàn bị bao phủ. Cùng với tiếng nổ kinh thiên động địa là một núi đất đá, cây cỏ bị hất tung lên hơn năm trượng! Chân khí kim sắc hào quang bùng lên như nhất kiếm xuyên vân, chiếu sáng cả một khu vực rộng hai dặm. Đám người xung quanh không ai có thể mở được mắt ra, cát bụi cùng ánh sáng vàng kim thực sự quá mạnh.

Đồng...

Âm thanh đồng cổ đột ngột vang lên, đẩy lui toàn bộ cát bụi. Thân ảnh lão già hiện ra... Đầu tóc lão bù xù đầy bụi bặm, y phục trên người rách toát tả. Trên ngực áo và bộ râu quai nón thấm đẫm máu đỏ tươi. Lão đang quỳ trên mặt đất, phải dùng hai tay chống đỡ cơn xuống mới run run trụ vững được thân hình.

- Khục!

Lão lại nôn ra một ngụm máu nữa, nhãn thần cực mệt mỏi.

Đột nhiên...

Hiu...

Một tia sáng lóe lên, đâm thẳng tới ngực hoàng bào lão già! Là kiếm!

“Hay quá!”, đám người Tiểu Phàm đồng loạt hô lớn trong lòng.

“Không xong”, phía đám người thần bí sợ hãi, hai mắt tròn trừng.

- Lão Nhị. Xong việc rồi. Đi mau!

Một giọng nói bỗng từ sâu trong Đông Lâm truyền đến.

Hai mắt lão già mở lớn. Miệng cười lên độc ác, nghiêng người một cái...

PHẬP!

Âm thanh cắt đứt ngọt lịm vang lên. Một cánh tay bay lên không trung.

“Phản ứng thật khó tin. Đã vào tình trạng như vậy, mà trong sát na cuối cùng vẫn kịp nghiêng người né tránh vị trí yếu hại, chỉ phải hi sinh một cánh tay...”, Tiểu Phàm thầm than.

Lão già đột nhiên quát:

- Nhất, nhanh mạng Bính vào truyền tổng trận.

Đoạn, y dùng cánh tay còn lại, lấy một vật gì đó trong ngực áo, bóp một cái. Thân ảnh lập tức tiêu thất!

Mọi người còn đang kinh ngạc. Chợt nghe...

Ồnggg...

Tiếng cổ đồng loạt vang lên. Tất cả lập tức nhìn về phía âm thanh phát ra, chính là vị trí truyền tổng trận!

“Thuần dĩ?!!”, Nam tử tú nữ giật mình.

Âm ba từ phía đó bạo phát lao đi. Nhưng không phải nhắm vào nam tử tú nữ, mà là... Đám Dẫn Khí kì thần bí! Trùng cảnh đầm máu xuất hiện, đám Dẫn khí kì thần bí bị âm ba chạm vào đều thịt nát, xương vụn, liên tục nổ bùng bùng như bóng nước. Âm ba đi qua chỉ để lại những vụn thịt nhàu nát

“Không ổn. Hắn định giết người diệt khẩu”, nam tử tú nữ nghiêng răng, hất tay. Trường kiếm lao vù một cái, tích tắc đã ở phía sau lưng hoàng bào lão già.

Vù...

Giây phút sinh tử, lão già vung tay, ném cây đoản côn về phía sau, rồi lập tức lao vào truyền tổng trận sau Nhất và Bính.

Truyền tổng trận biến mất.

Đang.

Không ngờ một kích cuối cùng của lão già lại vô cùng mạnh, dễ dàng đẩy lùi trường kiếm truy sát.

Phải biết rằng vũ khí đối với một cường giả quan trọng thế nào. Nhiều khi họ còn quý trọng vũ khí hơn nhân mạng nữa, việc tranh đấu, chém giết để đạt được một thứ vũ khí phù hợp là hoàn toàn bình thường trong tu đạo giới. Hơn nữa đạt tới Kim Đan làm gì có ai chỉ sử dụng vũ khí thông thường, hầu như đều là linh cụ vô cùng trân quý, không phải cứ có tiền là mua được... Vậy mà lão sẵn sàng ném bỏ thanh đoản côn như vậy, một phần quyết đoán kịp thời trong khoảnh khắc đó cũng thật đáng khâm phục.

- Chết tiệt! Để lão thoát rồi.

Nam tử tuấn nữ nghiêng răng tức giận. Y chậm rãi tiến đến lượm lấy cây đoản côn trên mặt đất.

- Lạc Nhạn!

Y quay lại gọi.

Lạc Nhạn chạy đến, cung kính:

- Sư phụ.

- Không sao chứ?

- Dạ không. Chỉ có Tiểu Phàm là bị thương nặng nhất và... và... hai Giám sát viên thiệt mạng thôi ạ.

Nói đoạn, nàng đầm đẫm nhìn hai cái xác ở xa xa. Thân thể họ hiện tại không còn toàn vẹn. Lúc trước, trong nháy mắt hai người đó bị hạ sát, thì cũng là lúc sư phụ nàng vừa đến. Hai Kim Đan cường giả giao chiến, thực sự không ai có thời gian lo cho hai cái xác kia, và thực sự họ cũng không có khả năng. Thành ra, tuy rằng hai người đó cách trung tâm cuộc chiến khá xa nhưng khí lãng vẫn lan tới họ. Thân thể hai người bị quang quật rất nhiều, thậm chí còn bị đất đá lấp lên phân nửa... Máu thịt đã biến thành đồng bầy nhầy cả rồi...

Nam tử tú nữ thoáng nhìn hai cái xác ở xa, khẽ thở dài. Rồi nói:

- Các người trở về đi. Lần này tổn thất không phải nhỏ. Hơn nữa có rất nhiều điều không rõ ràng. Ta sẽ báo lại với Học viện.

- Ngao hóngggggg...

Bỗng nhiên một tiếng rống giận xé nát không gian truyền tới từ khu vực sâu thẳm nhất của Đông Lâm.

Tiếng gầm làm rung chuyển cả núi rừng, đám người Tiểu Phàm sợ đến phát run lên. Khuôn mặt cả đám toàn bộ biến thành tái nhợt.

Lạc Nhạn đang đứng, đột ngột ngồi phịch xuống đất, hai mắt thất thần.

“Long ngâm!”, nam tử tú nữ vừa nghe âm thanh truyền đến, đồng tử co lại, kinh hoàng nhìn về phía xa. Trong đầu chợt nhớ lại câu nói thần bí vang lên vào lúc cuối cùng trước khi hoàng bào lão giả chạy trốn. “Lão Nhị. Xong việc rồi. Đi mau!”. Trần y toát mồ hôi lạnh.

- Hóng rồi.

Vô cùng khẩn trương, y lập tức phóng về phía trung tâm học viện. Y nhảy lên, chân đạp kiếm, lao vút đi.

- Lạc Nhạn. Các người lập tức rời đi ngay...

Giọng nói y còn vọng lại, bóng hình đã biến mất.

Đám Giám sát viên còn lại hoang mang nhìn nhau. Nhưng tất cả đều không nhiều lời, chỉ cần nhìn biểu hiện của nam tử kia là biết độ nghiêm trọng của tình hình. Họ lập tức diu dờ những người bị thương rời khỏi một cách nhanh nhất có thể.

Trong một gian phòng tối...

Nam tử tú nữ mở cửa bước vào. Lúc này trong phòng đã có 21 bóng người chia làm hai bên ngồi sẵn trên ghế, phân làm hai cấp thềm. Có 3 chiếc ghế ở bậc thềm trên, 20 cái ghế còn lại chia làm hai bên ở thềm dưới... Thềm trên có hai người ngồi, để trống chiếc ghế chính giữa. Thềm dưới có mười chín người, dư một ghế.

Nam tử tú nữ ngồi xuống chiếc ghế dư thềm dưới. Trong phòng vẫn chỉ mờ mờ ánh sáng từ khe cửa chiếu vào, không thể nhìn rõ gương mặt của từng người.

Một trong hai người ngồi thượng vị, cất tiếng:

- Tú Kiếm, người bắt đầu đi.

Nghe giọng nói, có lẽ đây là một nữ tử.

Nam tử tú nữ khẽ gật đầu, nói:

- Hẳn một số vị đã nghe thấy tiếng long ngâm rồi, chuyện này có rất nhiều điều kì lạ...

Y bắt đầu thuật lại toàn bộ mọi chuyện, thậm chí từng chi tiết nhỏ nhất trong trận chiến với hoàng bào lão giả cũng không sai sót một chút gì.

Chờ y kể xong, cả căn phòng rơi vào trầm lặng.

Nữ tử ngồi thượng vị quay sang phía đối diện, hỏi:

- Lão Liệt, người nghĩ sao?

Người nam tử gọi là “lão Liệt” hừ một tiếng, nói:

- Cái gì “lão Liệt”, đạo hiệu của ta là Liệt Hỏa. Đây là cuộc họp, nghiêm chỉnh chút đi.

Nữ tử kia than thở:

- Được rồi. Chỉ là quen miệng thôi mà.

Liệt Hỏa lại nói tiếp:

- Về tiếng long ngâm kia. Rõ ràng là nó vô cùng tức giận. Không có người hiểu Long ngữ ở đây thì không thể phán định điều gì quá nhiều. Nhưng theo lời Tú Kiếm, chắc chắn thần bí thể lực kia đã làm gì đó với con rồng đó. Lý do thực sự chúng đến đây chính là thực hiện hành động với con rồng, chứ không phải để chém giết với chúng ta. Chúng ta đã bị trúng kế dương đông kích tây...

Một người ngồi ở phía dưới lại nói:

- Nếu thực sự xảy ra chuyện gì với Long tộc. Học viện chúng ta không phải là phải gánh trách nhiệm sao?

Liệt Hỏa gật đầu. Nữ tử ngồi thượng vị, nói:

- Không sai. Đây hẳn mới là mục đích của chúng. Muốn chúng ta và long tộc sinh ra xích mích.

Tú Kiếm hỏi:

- Các vị nghĩ xem bọn chúng có thể là người của thế lực nào?

Một người có giọng trầm trầm, khàn khàn, nói:

- Ta chưa từng nghe nói trong Thương Lan Quốc chúng ta có cao thủ nào giống tên dụng đoạn còn mà người kể. Theo người nói thì linh kĩ của hắn rất đặc biệt, dấu sao linh kĩ dạng âm ba như vậy rất hiếm. Nếu có một cao thủ như thế thì chúng ta ít nhất cũng phải nghe danh rồi... Hôn nữa người là Kiếm tu, trong số chúng ta, chiến đấu lực của người ít nhất cũng đứng ở tầng giữa. Vậy mà hắn còn khiến người trọng thương... Cho nên theo ta, hẳn là linh đánh thuê ngoại bang, hoặc là cao thủ ẩn dật...

Một người khác lại nói:

- Khó có khả năng. Phải dùng cái gì mới thuê nổi một Kim Đan dẫn thân vào việc nguy hiểm tới tính mạng.

Lại có người nói:

- Không phải không có khả năng. Chỉ cần thế lực đủ lớn, điều kiện đủ cao thì vẫn thuê được. Giả như điều kiện là sự chỉ bảo của Hóa Phách cường giả. Hắc hắc. Có mất một cánh tay cũng đáng...

Nữ tử ngồi thượng vị lại nói:

- Các người đừng quên còn có một cao thủ cuối cùng truyền âm nữa. Muốn vào long tổ, thực lực ít cũng phải Kim Đan trung kỳ, mà không phải Kim Đan trung kỳ tầm thường có thể làm được, hoặc phải là Kim Đan đỉnh phong... Một Kim Đan sơ kỳ, một Kim Đan đỉnh... Thế lực phía sau không đơn giản.

Một người hỏi:

- Có thể là hai đại Học viện kia không? Dù sao cũng sắp đến Đồ đấu chi tranh rồi... (Đồ đấu chi tranh – Tranh đấu trộm mộ)

Mọi người hơi trầm xuống.

Nữ tử quay sang liếc nhìn Liệt Hỏa...

Liệt Hỏa hơi trầm ngâm, nói:

- Có thể. Khả năng là Atula Học viện. Việc lập truyền tông trận cao cấp mà không có trận đồ, thì phù hợp với thủ đoạn của ma pháp nhất. Có lẽ là chú ngữ thần bí mới làm được vậy. Nhưng cũng có một khả năng nhỏ là đám Thương Lan Học viện, tài lực của chúng rất mạnh. Biết đâu lại kiếm được một bảo vật gì đó cũng chưa biết chừng...

Nữ tử bên cạnh, lại hỏi:

- Có khả năng là thế lực thứ ba không?

Liệt Hỏa lắc đầu, đáp:

- Khả năng gần như bằng không. Vô Cực viện ta trước giờ đều tận lực tránh gây thù chuốc oán. Hôn nữa dù có oán thù với một trong đám người chúng ta thì sẽ trực tiếp đến hại người đó chứ việc gì phải hại Học viện. Như thế không phải là đấu với toàn bộ chúng ta, các vị ẩn thế cao thủ sống tại khu vực trung tâm, và cả một số gia tộc có nhi tử học tập ở đây sao... Như vậy không không ngoan và cũng không đủ động cơ...

- Vậy...

Nữ tử ngậm ngừ.

Liệt Hỏa nói:

- Thông tri cho trường môn đi. Nói là Vô cực viện có nguy cơ hủy diệt, Vô cực phái cũng vậy... Ông ấy vắng mặt cũng lâu quá rồi. Việc thứ hai là phải tìm hiểu rõ cuộc đám người kia đã làm gì long tộc. Tốt nhất là mấy người chúng ta cùng đi. Như vậy mới đảm bảo được an toàn... Dù lão quái vật của long tộc từ lâu đã không ở đây, nhưng phòng bị vẫn hơn. Thời điểm này không thể để xảy ra bất chắc gì... Đồ đấu chi tranh rất quan trọng.

Nữ tử gật đầu, rồi hỏi:

- Các vị còn ý kiến gì không? Nếu không có thì chúng ta lập tức xuất phát tới Long tổ. Việc này xử lý càng sớm càng tốt.

Một giọng già nua vang lên, nói:

- Ta nghĩ là nên đợi một ngày. Dù sao bây giờ đám long tộc đó còn đang rất tức giận. Có dò hỏi, thương thuyết gì cũng không thích hợp...

Nữ tử hơi suy nghĩ, nói:

- Được. Vậy đến sáng mai. À phải rồi. Tiểu Phong Tử (tên điền nhỏ bé), tên đệ tử bảo bối của người nghe nói bị thương nặng lắm đấy. Người trở về rồi thì nên đi thăm nó luôn đi. Mai chúng ta còn xuất phát.

Một nam tử thấp nhỏ gật đầu. Nếu Tiểu Phàm ở đây tất nhiên nhận ra người này chính là Lôi Hoành Thiên. Y mới nhận được lệnh triệu kiến khẩn cấp, nên mới từ Vô Định Chi Địa theo truyền tống trận gấp gấp trở về.

Đoạn, tất cả nhoáng cái biến mất, bỏ lại căn phòng trống vắng tối tăm...

Vô Cực Học viện, Dược phòng...

Trên giường bệnh trong cùng có một người băng bó toàn thân, nằm im bất động.

Giường bên cạnh là một nữ tử đang nằm bất tỉnh, chính là Hóa Phượng. Trong trận chiến vừa rồi, nàng bị khí lăng đánh tới, lập tức bất tỉnh đương trường. Sau đó được đám Giám sát viên bảo hộ, lui lại...

Tên băng bó đầy người kia không nghĩ ngờ gì chính là Tiểu Phàm. Khi được đưa về tới Dược phòng, toàn thân hắn bị bóng rất nặng, tuy không có nội thương quá nghiêm trọng, nhưng cũng đã kiệt sức, lập tức được băng bó, xử lý vết thương.

- Hết chương 77 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Đồ đấu chi tranh

- Ngốc tiểu tử. Dậy đi. Sư phụ tới thăm người đây.

Lôi Hoành Thiên kéo cái ghế lại gần giường của Tiểu Phàm, gọi khẽ.

Tiểu Phàm hơi động dậy, miệng hơi hé, cứng nhắc nói:

- Sư phụ. Vừa trở về không ngờ đệ tử đã phải vào dược phòng rồi. Thật là làm mất mặt người.

Lôi Hoành Thiên mỉm cười:

- Mất mặt? Người một đấu hai, trong đó còn một tên khả năng đã đạt tới Bán bộ Trúc cơ... Không chết là may rồi. Lại còn đánh gục một tên... Chà, đám người trong học viện rõ ràng ghen tị với ta mà không dám nói... Biểu tình của đám đó rất khôi hài.

- Sao người biết con đánh với hai tên kia... Tiền bối Kim Đan kì lúc sau mới tới cơ mà.

Tiểu Phàm nghi hoặc.

- Là đệ tử của hắn, gọi là cái gì Lạc Nhận ấy. Y kể lại toàn bộ sự việc với Tú Kiếm. Tú Kiếm lại kể lại với bọn ta...

Hoành Thiên cười.

Tiểu Phàm giật mình, hỏi:

- Đúng rồi. Sư phụ, mấy người Lạc Nhận, Minh Tâm vẫn ổn chứ ạ?

Hoành Thiên gật đầu, đáp:

- Vẫn ổn, có chút thương thế thôi. Ngoài hai Giám sát viên bị giết ra thì tất cả đều ổn. Người là người bị nặng nhất. Người hôn mê ba ngày rồi...

Tiểu Phàm thờ phào một hơi.

Hoành Thiên lại tiếp:

- Phải rồi. Si Thực tiền bối có bảo ta nhấn người phải thật mau khôi phục, chỉ cần người đi lại được, ông ấy sẽ dẫn người đi làm một chuyện quan trọng mà ông ấy đã hứa.

Nói đoạn, y hơi cúi xuống, xách một cái cặp lồng bằng gỗ lên, tiếp:

- Đây là đồ ông ấy đưa cho người. Chốc nữa sẽ có người đút cho người ăn. . .

Tiểu Phàm hơi cảm động, thầm cảm tạ Si Thực Lão Quái.

Lôi Hoành Thiên nhìn biểu hiện của Tiểu Phàm, hỏi:

- Người có thể cho sư phụ biết quan hệ của người với Si Thực tiền bối không?

Tiểu Phàm hơi do dự, đáp:

- Đệ tử. Đệ tử... có tội.

Thân thể hắn hơi động đậy, dường như muốn ngồi dậy.

Lôi Hoành Thiên hơi ấn hắn xuống, nói:

- Cứ kể xem nào.

Tiểu Phàm không dám nhìn vào mắt Lôi Hoành Thiên:

- Si Thực tiền bối đã nhận đệ tử là truyền nhân. . .

Lôi Hoành Thiên nghe thế hơi ngạc nhiên, im lặng giây lát. Tiểu Phàm cảm thấy hơi thấp thỏm. Dù sau Lôi Hoành Thiên là sư phụ hắn, hắn nhận làm truyền nhân của một người thật ra cũng giống như nhận thêm một sư phụ nữa, nhưng lại hoàn toàn không hỏi ý kiến của Lôi Hoành Thiên. Như vậy, hẳn quả thực đã rất bất kính. Đó là còn chưa kể, trong tu đạo giới, đa phần mọi người đều theo luật bất thành văn đó là một người khi đã nhận sư phụ, thường sẽ không thể nhận thêm một ai khác làm sư phụ, trừ phi trước đó đã bị sư thừa đuổi đi. Việc một người cùng lúc nhận nhiều sư phụ, tuy không phải đại nghịch bất đạo, nhưng cũng khó chấp nhận.

Lôi Hoành Thiên đột nhiên cười lớn, nói:

- Có gì mà có tội. Được Si Thực tiền bối truyền thụ y bát, đó là may mắn của người. Hơn nữa, suy nghĩ của ta về việc này không giống những kẻ khác. Một học trò có nhiều sư phụ thì có gì là sai? Nếu đã là sư phụ chân chính thì tất nhiên muốn đệ tử càng giỏi càng tốt. Học nhiều biết nhiều, được nhiều người dạy dỗ chắc chắn có nhiều cái nhìn khác nhau, học tập cũng dễ dàng hơn. Chỉ cần người biết tôn sư trọng đạo, học lấy cái tinh tránh để cái đa xâm lấn. . . Hắc hắc. Một đệ tử có tiền đồ như vậy mới là đáng là đệ tử của Lôi Hoành Thiên ta.

Tiểu Phàm kinh ngạc nhìn sư phụ của hắn. Hắn thực sự không ngờ người nam nhân trước mắt này lại có tư tưởng tiến bộ đến như vậy. Hoàn toàn chỉ nghĩ cho đệ tử, không hề coi trọng việc giành dật đệ tử.

Tiểu Phàm hít sâu một hơi, chân thành nói:

- Đa tạ sư phụ.

Lôi Hoành Thiên thoải mái cười, tiếp:

- Phải rồi. Tiểu Phàm lần này người trở về, chiến đấu lực hiển hiện ra quả thực rất mạnh. Cho nên, ta sẽ cố gắng kiếm cho người một cơ hội đặc biệt. Mỗi mười năm các học viện, môn phái, thế lực trên Thương Lan Quốc chúng ta đều tổ chức một đại hội gọi là Đồ Đấu Chi Tranh (Tranh cướp trộm mộ). Đại hội này vô cùng quan trọng với các thế lực. Trước hết, Đồ Đấu Chi Tranh này sẽ đồ cái đấu nào (trộm cái mộ nào)? Đó là một đại di tích tại khu vực phía Đông của Thương Lan Quốc. Nơi này được một nhóm mạo hiểm giả phát hiện vào 150 năm trước. Lúc đó, một cột sáng bắn thẳng lên thiên không đã làm kinh động toàn bộ các thế lực phía Đông của Thương Lan Quốc. Họ lập tức huy động nhân lực tiến hành thăm dò. Sau đó tin tức rò rỉ ra, chẳng mấy chốc toàn bộ đế quốc đều rung động, bởi vì, di tích đó là động phủ của một Hóa Phách đại cường giả! Nếu người đề ý kỹ, sẽ thấy trong cách chia cảnh giới tu vi của tu đạo giới có liên quan rất nhiều đến con số ba, chúng ta có cửu đại cảnh giới, là bội số của ba, mà mỗi đại cảnh giới cũng là có ba tiểu cảnh giới. Nhưng không chỉ như thế, con số ba này chi phối rất mạnh đến việc tu luyện của tu đạo giả. Ba cảnh giới đầu, Dẫn khí, Trúc cơ, Kim Đan, tuy nói vượt lên đều vô cùng khó khăn, nhưng từ Kim Đan lên tới Hóa Phách còn khó khăn gấp vạn lần. Trong Tạo hóa tam cảnh, gồm có Tạo Hình, Tạo Ý và Tạo hóa. Từ Hóa phách, lên Tạo Hình, rồi lên Tạo Ý có thể coi là thiên nan vạn nan, nhưng từ Tạo Ý lên Tạo Hóa, đó lại là một khái niệm khác, thiên nan vạn nan sợ là không đủ sức diễn tả nữa rồi. Sau đó là lên tới Chí tôn, gồm Địa tôn và Thiên tôn. Cảnh giới này thì quá huyền bí, căn bản không biết đường tới đó phải đi như nào. . . Sợ dĩ khó khăn như vậy, chính là vì cứ vượt ba đại cảnh giới, người lại có sự tiến hóa cực lớn. Ba đại cảnh giới đầu tiên chủ tu chân khí, ba đại cảnh giới tiếp theo chủ phát triển tiến hóa tinh hồn. Đạt tới chí tôn là hoàn mỹ, là đạo. Giả như Thương Lan Quốc ta có hơn một tỷ dân, trong đó người đạt tới Trúc Cơ khoảng mười triệu người, tỉ lệ 1/100; trong mười triệu Trúc cơ đó, lại có khoảng mười nghìn Kim Đan, tỉ lệ là 1/1000; trong mười nghìn Kim Đan đó lại chỉ có mười người đạt tới Hóa Phách mà thôi, tỉ lệ là 1/1000. Như vậy tỉ lệ để có một Hóa Phách cường giả là 1/ 100 triệu! Nói như vậy, người có thể hình dung Hóa Phách cường giả hiếm hoi tới mức nào. Mà đó là còn trong điều kiện của

Thương Lan Quốc chúng ta. Nếu trong điều kiện của các quốc gia khác kém cỏi hơn, thì tỉ lệ 1/1 tỷ cũng không phải là lạ. Còn nếu trong điều kiện của các thế giới cấp thấp, tỉ lệ đó có thể lên đến 1/10 tỷ, thậm chí 1/100 tỷ! Hiếm hoi như vậy, đương nhiên vì để đột phá những mốc cảnh giới đó quá khó khăn. Do đó, Hóa Phách cường giả cực kì khủng bố! Một Hóa Phách cường giả sơ kì hoàn toàn có thể đánh chết 100 cường giả Kim Đan đỉnh phong, đấu với 1000 người thì có thể hoàn toàn chạy thoát thân, không ai có thể ngăn cản!

Nghe Lôi Hoành Thiên nói tới đây, Tiểu Phàm đã hoàn toàn ngây dại. Một đại cảnh giới nhưng như danh giới giữa trời và đất. Không cần sư phụ nói, hẳn cũng đã hiểu được động phủ của Hóa Phách đại cường giả là thế nào rồi. Thiên hạ không thể không điên cuồng.

Lôi Hoành thiên nhìn bộ dạng “trợn mắt há mồm” của Tiểu Phàm, chỉ cười, nói:

- Cho nên lập tức xảy ra một tràng huyết vũ máu tanh, hơn nữa cạm bẫy trong nơi đó cực kì tinh vi và nguy hiểm, vô biên vô hạn, dẫn đến tổn thất của tất cả các thế lực đều rất lớn. Ước tính trong 5 năm sau khi phát hiện ra động phủ này, số người tử thương và mất tích đã lên tới hàng chục vạn! Nhưng tất nhiên có tổn thất tất có thu hoạch. Đáng nói nhất trong đó có một nam tử Dẫn khí đỉnh phong kiếm được một công pháp tàn quyền, và thành công trốn thoát. Hắn tu luyện ở biên ngoại hơn năm mươi năm. Khi trở lại, lập tức làm Thương Lan rung chuyển: hắn đã trở thành một Kim Đan đỉnh phong cường giả! Cứ cho rằng y là thiên tài đi. Nhưng cho dù lấy tốc độ tu luyện nhanh nhất, một người đi từ Dẫn khí kì sơ giai lên Trúc cơ kì cũng phải mất ít nhất 10 năm, sau đó đi từ Trúc cơ lên Kim Đan kì lại mất ít nhất 30 năm nữa, rồi lại từ Kim Đan kì sơ giai lên đỉnh phong, cho rằng mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, ít nhất mất thêm 70 năm nữa. Tính tổng lại tối thiểu cũng mất 100 năm, nếu người là thiên tài và có đủ điều kiện thật tốt, người mới có thể từ Dẫn khí đỉnh đạt tới Kim Đan đỉnh. Nhưng tên đó chỉ mất 50 năm, hơn nữa lại là tự tu luyện! Hắn hiện tại chính là một giáo viên thuộc tầng lớp cao tầng của Thương Lan học viện, đồng thời là đại tướng quân của triều đình, nắm giữ toàn bộ binh lực của quốc gia chúng ta! Nhưng trên tất cả, điều đáng nói là, hắn chỉ lấy được tàn quyền công pháp đó ở vòng ngoài của động phủ! Người thử nghĩ xem bên ngoài đã có thể kiếm được chân bảo như thế, bên trong của động phủ rốt cuộc còn là cái dạng gì nữa.

Tiểu Phàm sợ hãi không biết nói gì hơn. Hắn đã phần nào hình dung được nơi đó đáng sợ tới mức nào. Đột nhiên hắn nghĩ tới một chuyện, liền hỏi:

- Sư phụ, không lẽ không có Kim Đan cao thủ tiến vào đồ đấu sao?

Hoành Thiên gật đầu, đáp:

- Người nói không sai. Tất nhiên nơi hấp dẫn như vậy hấp dẫn không ít Kim Đan cao thủ tiến vào. Nhưng họ tiến vào không được! Không biết Hóa Phách đại cường giả kia tự mình kiến tạo động phủ này hay là người khác, nhưng trận pháp và cơ quan trong đó rất đáng sợ. Bất kì Kim Đan tu đạo giả nào tiến vào lập tức nhận lãnh kết cục thảm thương. Không chết, chắc chắn cũng bị trọng thương, rồi bị trục xuất ra ngoài! Thậm chí còn có một lão quái vật Hóa Phách vì con cháu, gia tộc mà âm thầm tiến vào, nhưng cũng cùng một bộ dạng như Kim Đan. Tuy rằng không bị trọng thương nhưng lại vô cùng trật vật, phải chạy chối chết ra ngoài.

Tiểu Phàm lại nghi hoặc, hỏi:

- Nếu thật sự mạnh như vậy, tại sao người ta lại nhận định chủ nhân của động phủ đó chỉ là Hóa Phách kì 4?

Hoành Thiên đáp:

- Không phải nhận định, mà là biết chắc. Bởi vì bên ngoài động khẩu có một tấm bia đá ghi lại di ngôn của vị đại cường giả này. Trên đó viết: “Ta hận trời. Trời không cho ta cơ hội đạt tới Tạo Hình cảnh mà giáng thiên phạt vào lúc trọng yếu này. Chỉ cần bán bộ Tạo Hình... Chỉ cần như vậy, ta có thể lấy lại tất cả!”. Người này hẳn là Hóa phách đỉnh phong, cách Tạo Hình một bước rất gần nữa thì lâm thiên phạt, thành ra vong mạng, không thể hoàn thành ước nguyện. Ài, thật là...

Y thờ dài, cảm thán, rồi tiếp:

- Nhiều lần thử, cuối cùng chúng ta cũng hiểu rằng chủ nhân nơi này chỉ cho phép Trúc cơ kì đỉnh phong trở xuống tiến vào mà thôi. Có lẽ vị cường giả này muốn tìm cho mình một truyền nhân, chứ không muốn bảo vật mình để lại bị cường giả khác cướp lấy. Các thế lực trong nước đều thèm khát báu vật trong động phủ của vị cường giả này, thậm chí các nước lân bang cũng mạnh mẽ tìm cơ hội tiến vào. Thế là, các thế lực của đế quốc chúng ta đi đến quyết định lập một bản hiệp ước nhằm bảo vệ kho tàng này khỏi bàn tay ngoại bang, đồng thời phân phối bảo vật sao cho hợp lí. Nội dung của bản hiệp ước này chính là “Đồ Đấu Chi Tranh”. Cứ mười năm, các thế lực sẽ cử một số lượng đệ tử nhất định tham gia vào cuộc chiến này. Thời gian còn lại toàn bộ các thế lực lớn sẽ cử người ở nơi đó canh phòng cẩn mật, giám sát lẫn nhau. Tử vong và phản thưởng một khi đã tiến vào động phủ đều không còn thuộc kiểm soát của các thế lực nữa. Dù là vì lí do gì tử vong, hay kiếm được phản thưởng gì, khi ra ngoài động phủ, các thế lực đều không được phép tranh đoạt hay trả thù nữa. Nhưng tất nhiên công khai thì không ai làm, ám chiêu thì không thể tránh khỏi, chỉ cần không để bị nắm bằng chứng là được. Nhưng nếu có người nắm được bằng chứng, chứng minh hành động trả thù, cướp đoạt của một thế lực thì toàn bộ những thế lực tham gia kí hiệp ước còn lại sẽ đồng lòng xóa sổ thế lực kia. Hậu quả này vô cùng đáng sợ. Cho nên không nắm chắc tuyệt đối, không ai dám làm cả. Mà thực tế là dám vi phạm hiệp ước thì là gan cũng phải lớn lắm... Cứ mười năm, thế lực nào có được lợi ích trong Đồ Đấu Chi Tranh đều có bước phát triển rất lớn. Thường thì sẽ sinh ra một cường giả mới, hoặc ít nhất thì sẽ có một loại bảo vật kinh tâm động phách nào đó. Dần dần, việc tranh đấu trong đại hội đại biểu cho mặt mũi của các thế lực, cho sĩ diện của họ...

Tiểu Phàm hơi suy nghĩ lại hỏi:

- Sư phụ nói mỗi thế lực tới thời điểm sẽ cử người tới tham gia đại hội. Hẳn số lượng này có hạn. Vậy làm sao để xác định số lượng người được tham gia của mỗi thế lực?

Hoành Thiên đáp:

- Lí do chính khiến các thế lực để quốc thành lập hiệp ước chính là vì lo phòng ngoại bang, nói thẳng ra là vì đất nước. Do đó, việc xác định danh khẩu cho mỗi thế lực cũng dựa vào cống hiến của thế lực đó cho đất nước. Cống hiến tiền tài cũng được, tham gia quân ngũ, hỗ trợ biên ải cũng được, áp tiêu vận hàng chuyển lương cũng được,... nói chung là cống hiến của thế lực cho tổ quốc sẽ được tính ra thành điểm. Số lượng điểm các thế lực đạt được sẽ quyết định lần Đồ đầu chi tranh tới họ có được bao nhiêu danh khẩu. Tiểu Phàm, nói từ này tới giờ ngươi cũng hiểu Đồ đầu chi tranh quan trọng thế nào rồi. Đó vừa là một cơ hội rèn luyện cho ngươi, vừa là cơ hội để ngươi tầm bảo, cũng là đại diện cho thanh danh của Học viện. Tới lần đại hội tiếp theo, thời gian còn 1 năm nữa. Ta sẽ cố gắng xin cho ngươi một vị trí, nhưng ngươi cũng phải biểu hiện cho tốt, tu luyện hết sức có thể. Bởi vì, nói cho cùng thực lực mới là thứ quan trọng nhất để giữ cái tiểu mạng của ngươi.

Tiểu Phàm thành khẩn nói:

- Sư phụ, con đã rõ.

Hoành Thiên gật đầu, đứng dậy:

- Thôi được rồi. Ta phải đi đây, còn có việc quan trọng ta phải giải quyết. Đúng rồi, Tiểu Phàm, sau khi ngươi bình phục, hãy đến tu luyện khu. Học viện mới mua một vài thiết bị đo lường thực lực rất hay. Đặc biệt với luyện thể giả chúng ta thì thích hợp vô cùng...

Tiểu Phàm đáp:

- Dạ. Đề từ nhất định sẽ bình phục sớm nhất có thể.

- Ừm

Lôi Hoành Thiên gật gù, chậm rãi đi ra ngoài.

...

Lúc sau có người phục vụ tới bón thức ăn cho Tiểu Phàm. Đồ của Si Thực Lão Quái tặng chỉ có một bát cháo còn nóng, hẳn là được giữ nhiệt bằng trận pháp trên chiếc cặp lồng. Tiểu Phàm vừa ăn vào, nếu không phải vì toàn thân đang băng bó, hẳn đã bật dậy rồi. Không chỉ bởi vì độ ngon của món linh thực này, mà bởi vì bát cháo này có khả năng trị liệu tức thì! Hắn ăn vào, lập tức cảm thấy đau đớn thuyên giảm. Đặc biệt với độ linh mẫn của cơ thể, hắn cảm nhận rõ sự thay đổi của thương thể. Món linh thực này không mang một loại linh khí nào, nhưng lại có một hiệu quả bất thường... Càng ăn hắn càng tán phục tài nghệ của Lão Quái. Y mới đúng là linh trù sư đỉnh cấp!

Mỗi ngày Lão Quái đều cho người mang đồ ăn đến cho hắn. Không phải lúc nào cũng là món cháo lần đầu tiên, nhưng hiệu quả của các món linh thực này đều có phần giống nhau. Kết hợp với đặc thù công hiệu của Thân Ma Lực, năm ngày sau, thương thể của Tiểu Phàm đã khôi phục được bảy thành, có thể tự do rời khỏi giường bệnh, và đi lại bình thường...

Hắn lập tức đến Tài Các, tìm gặp Lão Quái.

- Hết Chương 78 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Thí luyện lực lượng

Kết...

Hôm nay Tài các lại đóng cửa một cách kì lạ. Tiểu Phàm vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Lão Quái đang cặm cụi ghi ghi chép chép thứ gì đó bên bàn làm việc! Việc này thực sự hết sức không bình thường.

- Lão Quái. Người làm gì vậy?

Tiểu Phàm nghi hoặc, vừa xoay lưng đóng cửa vừa buột miệng hỏi.

Lão Quái không nói gì, chỉ ra hiệu bảo hắn ngồi chờ.

Tiểu Phàm nhủ mày càng sâu. Hắn đúng là nghĩ không ra có thứ gì có thể làm “con sâu lười” này hoạt động chăm chú đến thế.

...

Gần một thời thần sau, lão mới hạ bút, rồi nhanh tay cuộn cuộn đóng giấy trước mặt lại. Lão cẩn thận thắt dây, bỏ qua một bên.

Tiểu Phàm hiểu kì:

- Cái gì vậy ạ?

Lão Quái rót một chén trà rồi nhấp một ngụm lớn!

“Lão Quái uống trà?”, Tiểu Phàm càng kinh ngạc. Theo hắn biết Lão Quái không bao giờ uống nước, cũng chẳng uống trà, chỉ có một thứ lão hứng thú, đó là rượu. Vậy mà hôm nay...

Thấy vẻ mặt của Tiểu Phàm, Lão Quái khoát tay, nói:

- Hôm nay ta cần giữ tỉnh táo. Chính là vì việc của người đó. Tên bằng hữu của ta hành tung hiện tại rất khó theo. Mấy ngày trước hắn có gửi ta một lá thư. Nhưng mà hắn lại mã hóa. Hừ, làm ta mất công thử bao nhiêu cách...

- Vậy?

- Tìm ra rồi. Nhưng mà trong vòng ba ngày phải đến nơi gặp, không thì hắn lại chạy mất.

Lão Quái nói có vẻ bất lực.

- Tại sao bằng hữu của người phải chạy tới chạy lui như vậy?

Tiểu Phàm hỏi.

- Hắn hiện tại... Ừm. Thân phận có chút rắc rối. Không thể ở lâu tại một địa phương. Cũng tại cái tật tẩy máy của hắn...

Lão Quái lắc đầu.

Tiểu Phàm nghi hoặc, lại hỏi:

- Vị tiền bối đó... thuộc phe hắc đạo?

Lão Quái vờ về cầm, đáp:

- Hắn ta là ngoại đạo. Chính thì cũng không hẳn chính, tà cũng không phải... Thôi không nói về hắn nữa. Người chuẩn bị đi, tối nay chúng ta sẽ xuất phát.

Tiểu Phàm cũng không mấy ngạc nhiên. Dẫu sao, trước đó Lão Quái đã dặn hắn phải bình phục thật nhanh, mất năm ngày để hắn bình phục, giờ thời gian hắn là rất gấp rồi. Hắn hỏi nhanh:

- Con có cần chuẩn bị gì thêm không ạ?

Lão Quái lắc đầu, nói:

- Mang theo đồ dùng cá nhân là được. Hai canh giờ nữa, chúng ta đi.

Tiểu Phàm tạm biệt Lão Quái, nhanh chóng rời khỏi Tài Các. Nhưng hắn không về kí túc ngay, mà rẽ qua Tu luyện khu. Hắn hiểu kì với những thiết bị đo lường mới mà Lôi sư phụ kể.

...

Tu luyện khu...

Hiện tại đã là tầm chiều tối, bình thường mọi người đều đang dùng bữa, nhưng hôm nay tu luyện khu lại khá đông người. Họ đều tập trung ở một khu vực góc sân. Tiểu Phàm nhìn qua liền nhận ra: đó là nơi bố trí những thiết bị đo lường.

Hắn tiến nhanh đến. Xung quanh mọi người bàn luận rất sôi nổi.

Tiểu Phàm chen vào đám đông, quan sát.

Trên sân có ba hệ thống thiết bị khác nhau.

Cái đầu tiên là một tấm bia đá dựng đứng bị khoét tròn ở giữa. Trên đó có rất nhiều đồ văn trận pháp phức tạp. Còn khoảng không tròn ở giữa lại trôi nổi một hình bát quái thái cực đồ màu vàng tạo nên từ ánh sáng, khiến cho nó nửa trong suốt nửa thực chất.

Hệ thống thứ hai là một đường chạy. Đầu và cuối được lắp đặt hệ thống ánh sáng, tạo thành hai màn sáng xanh song song.

Cuối cùng là một căn phòng trong suốt, chẳng rõ làm bằng chất liệu gì, khá giống pha lê. Có điều hình ảnh bên trong rất rõ ràng, không hề có hiện tượng ánh sáng gấp khúc, rất kì lạ. Bên trong phòng đó vẽ một vòng tròn đồ ở giữa, toàn bộ tường xung quanh có rất nhiều cái lỗ to nhỏ khác nhau, không rõ

để làm gì.

- Liễu Dao. Lên đi. Không phải người nói bộ pháp người tiếp cận Thập Nhị Tướng sao.

Một nam tử bên cạnh Tiểu Phàm đẩy đẩy vai bằng hữu của y, hất cằm nói:

Nam tử Liễu Dao bị bằng hữu trên ghẹo, tức khí, nói:

- Hừ. Thử thì thử. Nhưng mà ta chỉ thử bộ pháp thôi... Lần trước tốc độ của ta chỉ thua Triệu Hóa Phụng cô nương có một chút.

Nam tử kia cười ha ha, cười nhạo nói:

- Phải rồi. Chỉ thua có... 5 thước (5m) một giây thôi a!

Liễu Dao đỏ mặt:

- Hừ. Cũng chỉ có 5 thước thôi.

Nam tử kia bĩu môi. Mấy người xung quanh cũng cố nín cười, nhưng ánh mắt thì khó che giấu vẻ hài hước. 5 thước không phải là rộng, nhưng thua tốc độ 5 thước một giây thì lại hoàn toàn khác. Điều đó tức là mỗi giây người ta lại vượt người năm thước, mười giây chính là 50 thước a!

Liễu Dao hùng hổ bước tới đường chạy...

Mọi người lập tức hò reo vang dội.

- Cố lên.

- Hào a!

- Hú hú...

Liễu Dao rút lệnh bài thân phận ra, tra vào một khe cắm. Trên tấm màn xanh ở đầu đường chạy lập tức hiện lên vài dòng chữ:

“Liễu Dao.

Luyện khí giả: Dẫn khí trung kì.

Học viên năm hai.

Kiểm ban.”

Liễu Dao đứng trước tấm màn xanh, hơi phục xuống làm bộ đáng xúc lực.

Bách...

Chân y phát lực, cực nhanh tốc độ đạt tới cực hạn. Thậm chí trên mặt còn vằn lên từng đường gân xanh, cho thấy rõ y đang dùng hết sức bình sinh để chạy qua đoạn đường này.

Vù...

Thân ảnh phóng vút qua tấm màn xanh cuối đường. Kết quả lập tức hiện ra...

“Tốc độ: 20,5 thước/ giây”

Liễu Dao ngoảnh đầu lại nhìn, trên mặt hiện lên nét vui mừng, nhìn về phía đám bằng hữu, ha ha nói:

- Chỉ còn thua 4,5 thước thôi.

Đám bằng hữu cũng phải giơ ngón tay cái lên.

Tiểu Phàm gật gù “Tốc độ bộ pháp muốn tăng lên là rất khó. Trong thời gian ngắn tăng lên dù chỉ là 0,5 thước/ 1 giây cũng là rất đáng nể rồi.”

Hắn hiếu kì nhìn hai hệ thống còn lại, làm bộ ngu ngơ, hỏi người bên cạnh:

- Vị huynh đệ này. Cho hỏi hai hệ thống kia là cái gì vậy? Mấy hôm nay ta chỉ ở trong phòng luyện tập nên không biết về mấy cái này.

Người bên cạnh nghe có người hỏi, lập tức được thể huyên hoang:

- Chà người thật là cô vẫn quả lậu. Nghe ta kể cho đây này. Ba cỗ máy này là ba ngày trước Học viện mới lắp đặt. Cái đầu tiên. Tấm thạch bi kia kia, là để đo lực quyền và đặc tính sức mạnh chân khí của người. Người cứ vận chân khí, đâm thẳng vào hình bát quái đồ kia là được. Nó sẽ cho người biết một quyền của người nặng bao nhiêu và năng lực chân khí cộng hưởng với linh khí trong thiên địa được tới đâu. Cái đầu tiên thì ai cũng đo được, còn cái thứ hai hiện tại chỉ có hỏa thuộc tính và thủy thuộc tính là tính được thôi. Nó đo nhiệt độ của hai loại thuộc tính này. Còn cái căn phòng trong suốt kia là để đo lòng thân pháp, hay nói cách khác là tốc độ phản ứng thần kinh của người. Nó sẽ bắn ra rất nhiều ám khí, rồi người phải di chuyển trong cái vòng tròn đỏ chính giữa, thời gian kết thúc sẽ có kết quả...

- Ô, hóa ra là vậy. Huỳnh đệ thật hiểu biết. Đa tạ.

Tiểu Phàm mỉm cười.

Nam tử kia đặc ý luôn miệng nói không có gì nhưng mặt thì không khỏi hắt lên đôi chút.

Tiểu Phàm chậm rãi bước ra khỏi đám đông, tiến đến vị trí tấm thạch bi. Nam tử vừa nói chuyện với Tiểu Phàm ngạc nhiên, lập tức bàn luận với mấy người bên cạnh, chỉ trỏ về phía Tiểu Phàm.

Mọi người lập tức lại hò reo. Dù sao thì việc có người thử sức cũng rất hay, kết quả có thể nào, người ta cũng có chuyện để nói.

...

Tiểu Phàm tra chiếc lệnh bài thân phận vào khe cắm trên chiếc thạch bi.

Phía trước thạch bi chiếu ra một màn sáng vàng:

“Lâm Tiểu Phàm

Luyện thể giả: Cảnh giới chưa rõ.

Học viện năm hai.

Vô ban.”

Mọi người đọc thôn tin của Tiểu Phàm, lại bàn luận.

- Lâm Tiểu Phàm? Nghe quen quen.

- Ế. Có phải Lâm Tiểu Phàm của Liệp Lang Bang không?

- Không rõ nữa. Có thể là tên giống tên thôi.

- Kia hần chuẩn bị động thủ rồi...

Tiểu Phàm thả lỏng thân thể, lắc nhẹ người một cái. Hoàn toàn không sử dụng kỹ xảo, hần lấy hết sức tung ra một quyền.

Bùng...

Âm thanh như nện vào bao cát. Bát quái đồ giống như một tấm vải, trùng xuống.

Tiểu Phàm lùi lại, xem kết quả.

Ting!

Âm thanh báo hiệu vang lên, màn sáng xuất hiện:

“Lực quyền: 575 cân.

Không có chân khí hiệu ứng.”

Không ít người lập tức ô lên, hoan hô, ngạc nhiên.

- Thật đáng sợ. Gần 600 cân lực lượng.

- Quả là luyện thể giả. Dù thân hình hần nhỏ bé (so với luyện thể giả thông thường) nhưng lực đâm cũng không hề kém luyện thể giả ngang Dẫn khí trung kì.

- Đề hần đâm trúng chắc trọng thương quá. May là luyện thể giả không có chân khí không thì thực sự là...

- Người nói đúng. Dẫn khí trung kì kết hợp vận hành chân khí, lực đâm mới chỉ vào khoảng 350 cân. May là luyện khí giả chúng ta có chân khí hiệu ứng.

“Thử sử dụng thêm thần ma lực và Thái Tổ Trường Quyền xem sao.”, Tiểu Phàm lắc lắc tay, thả lỏng cơ thể lần nữa, bắt đầu vào khởi thức của Thái Tổ Trường Quyền một cách hết sức quen thuộc.

Mọi người còn đang bàn tán, lại nghe...

Bùng!

Âm thanh chắc nịch vang lên.

Tĩnh!

“Lực quyền: 1200 cân!

Không có chân khí hiệu ứng”

- Cái gì?

- Quái... quái vật!

- Theo ta biết lực đâm của một luyện thể giả ngang cảnh giới Dẫn Khí đỉnh cũng chỉ 1000 cân mà thôi. Vậy mà hần...

Toàn trường rung động, kẻ lấp bắp, kẻ xoa xoa mắt nhìn lại chỉ số hiện lên. Thậm chí còn có người xoa ngực, nuốt nước miếng nhìn Tiểu Phàm, dường như y đang hình dung cảnh phải lãnh trọn cú đâm từ nam tử trước mắt này.

“Quả nhiên. Thần Ma lực bộc phát gia tăng sự dẻo dai đàn hồi của cơ bắp lại cộng với Thái Tổ Trường quyền chiêu mạnh nhất. Chấn phúc gấp hai lần lực lượng thông thường. Không tệ. Nhưng mà một thương khi ấy... Lực lượng phải đạt chấn phúc tiếp cận 5 lần!”, Tiểu Phàm nhũn mày nhớ lại một thương cuối cùng hần quyết chiến với Bình. Lúc đó, cảm giác lực lượng tràn ngập cực kì cuồng bạo, không chỉ như bây giờ. Hần cũng hiểu lúc đó là sinh tử quan đầu, hoàn cảnh khác, sức mạnh cũng khác, cho nên không nghĩ ngợi nữa.

Hần rút lệnh bài thân phận ra, bước đến trước đường chạy, tra vào khe cắm.

- Y lại chuẩn bị đo tốc độ bộ pháp kia...

- Chắc không phải lại là dạng quái vật nữa chứ?

- Theo ta thì không đâu. Mỗi người thường chỉ sở trường một cái. Đã có lực lượng như vậy, tốc độ có lẽ cũng chỉ bình thường thôi.

- Ể? Tư thế gì kia?

Mặc kệ, lời bàn tán của mọi người, Tiểu Phàm gấp người xuống. Hai tay chắm đất, người hần hơi khom, chính là động tác lấy đà của vận động viên điền kinh ở địa cầu. “Các người làm sao hiểu được. Động tác chuẩn bị này đã được các nhà nghiên cứu địa cầu nghiên cứu rất lâu, không ngừng cải tiến mới tạo ra được. Đầu phải thứ đơn giản.”, khoe miệng Tiểu Phàm nhếch lên.

Véo!, hai chân bùng nổ lực lượng, bóng người lướt đi.

Tĩnh!

Màn ảnh xanh lại hiện lên kết quả trong nháy mắt:

“Tốc độ: 28,2 thước/ giây!”

- Con mẹ nó!

- Điên rồi. Điên rồi.

- Tốc độ đạt đẳng cấp của Thập Nhị Tướng. Thậm chí còn ở trung tầng.

Không khí toàn trường lần nữa bùng nổ.

Tiểu Phàm nhũn mày nhìn kết quả, than thở: “Đã dùng tới Thần Ma Lực, vậy mà cũng chỉ được kết quả như thế... Ài, đúng là không có bộ pháp thật thiết thời. Phải kiếm một bí kíp bộ pháp mới được.”. Tiểu Phàm từ trước tới giờ chưa từng luyện qua bộ pháp, dẫu sao bộ pháp vốn đã không phải dễ tìm, mà bộ pháp cho luyện thể giả lại càng hiếm hoi. Bởi vì đa phần bộ pháp đều yêu cầu sử dụng chân khí vận chuyển trong nội thể, vậy nên bộ pháp cho luyện thể giả thực sự rất thần kì, căn bản là chỉ dựa vào kĩ xảo mà thôi. Tất nhiên kĩ xảo này gây ra gánh nặng thân thể rất lớn, cho nên chỉ có luyện thể giả mới luyện được, luyện khí giả thì không thể thực hiện. Nếu đám người xung quanh biết Tiểu Phàm chỉ dựa vào lực lượng bản thân, không hề có bộ pháp phụ trợ mà đạt được tốc độ như vậy thì không biết chừng sẽ có tên phải ngắt ra đất mất.

Hệ thống cuối cùng...

- Hẳn làm luôn trắc thí thứ tốc độ phản ứng kia!
- Không biết kết quả thế nào đây.
- Tập trung xem đi. Nếu hẳn đạt đẳng cấp của Thập Nhị Tướng thì sắp tới Chiến Bảng phải thay đổi rồi.

...

Cạch.

Sau khi Tiểu Phàm tra lệnh bài vào khe cấm, cửa căn phòng mở ra.

Hắn bước vào phòng, phía sau cánh cửa khép kín. Mặt tường trở lại trơn nhẵn dường như chưa hề tồn tại đạo môn nào.

Tiểu Phàm nhìn ngó xung quanh, lẩm bẩm: “Không ngờ từ ngoài có thể nhìn vào trong, nhưng ngược lại thì không, hoàn toàn kín bưng.”

Tĩnh!

Một giọng nói vang lên sau âm thanh cảnh báo:

- Yêu cầu học viên vào vị trí vòng tròn đỏ. Khảo nghiệm cấp bậc cơ sở sẽ bắt đầu sau mười giây. Mười... chín... tám...

Tiểu Phàm nhanh chóng chạy vào trung tâm.

- Một!

Lông tơ toàn thân Tiểu Phàm dựng đứng lên. Trong phòng hoàn toàn im ắng, đến tiếng thở cũng nghe rõ. Đột nhiên...

Hiu.

Một vệt trắng xé gió, nhắm thẳng Tiểu Phàm, bay tới.

Hấp.

Hắn lập tức cong người né tránh.

Vệt trắng bay tới bức tường đối diện, chuẩn xác chui vào một cái lỗ, biến mất.

Hiu hiu hiu...

Sau vệt trắng đầu tiên, lập tức liên tục rất nhiều ám khí thay nhau tấn công Tiểu Phàm. Phương vị rất ngẫu nhiên, bát phương tám hướng đều có ám khí bay tới. Thậm chí trên, dưới cũng có ám khí xuất hiện.

Ban đầu Tiểu Phàm chỉ cần đứng yên, dùng nửa thân trên di chuyển né tránh. Nhưng mười giây sau đó, hắn lập tức phải di chuyển liên tục, nhưng vẫn chỉ bảo toàn khoảng cách một bước rưỡi cách xa trung tâm vòng tròn đỏ mà thôi. Tiếp tục mười lăm giây nữa trôi qua, Tiểu Phàm bắt đầu chặt vật di chuyển. Trên trán hắn mồ hôi đã lấm tấm. Càng di chuyển, càng lúc hắn càng sát vành đai vòng tròn đỏ, nhưng vẫn bất chấp không bước ra dù chỉ một ly.

Bốp!

Ám khí đầu tiên bán trúng hắn. Tiểu Phàm liền cảm thấy vai phát ra từng đợt đau đớn.

“Là một quả bóng?” hắn ngạc nhiên. Một quả bóng nhỏ, nhưng lại làm hắn cảm thấy đau nhói. Phải biết cơ thể của Tiểu Phàm hiện tại so với một năm trước, mạnh hơn không chỉ gấp đôi, hiện tại dù là trường kiếm tầm thường, hay đao thương trong tay Dẫn khí sơ giai toàn lực đâm cũng khó có thể cắt sâu vào trong thịt của hắn, cùng lắm thì chỉ có thể làm hắn chảy chút máu mà thôi. Còn nếu là trường côn trong tay Dẫn khí sơ giai, có cho đánh thẳng vào tay hắn, một vết bầm cũng không thể lưu lại. Vậy mà quả bóng trắng này lại có thể làm hắn cảm thấy đau đớn. Như vậy đủ thấy tốc độ của nó nhanh tới mức nào. Lực công kích xem chừng cũng ngang ngửa với một chiêu toàn lực của Dẫn khí sơ giai!

Lại mười giây nữa trôi qua. Tiểu Phàm xuyên qua xuyên lại trong phạm vi vòng tròn đỏ. Âm thanh hiu hiu không ngừng vang lên hòa trộn với âm thanh xoàn xoạt khi Tiểu Phàm lướt chân trên mặt sàn. Thân pháp hiện tại của hắn chính là của Thái Tổ Trường Quyền. Trong mỗi bộ quyền pháp, kiếm pháp, hay côn pháp,... đều có chứa một bộ thân pháp. Nhưng tất nhiên nó không thể cao thâm như một bộ bí kíp chỉ nói về thân pháp được. Hơn nữa Thái Tổ Trường Quyền không trọng ở tốc độ, lạnh lẽ, mà ở chính xác, vững vàng, cho nên thân pháp Tiểu Phàm cũng cùng một đặc tính. Vững vàng, chính xác, nhưng thẳng thắn mà nói thì không đủ nhanh!

Tĩnh!

- Một phút kết thúc. Khảo nghiệm chấm dứt.

...

- Xem kia. Có kết quả rồi.

Mọi người bên ngoài thấy ám khí không còn phóng ra, lập tức biết khảo nghiệm đã kết thúc.

“Số lượng ám khí trúng đích: 6.

Thân pháp cảnh giới: cơ sở trung cấp”.

- Phù. May quá. Thân pháp của hắn chỉ ở cơ sở trung cấp mà thôi. Không thì hắn thực sự mạnh quá rồi.

- Cái gì mà cơ sở trung giai. Hắn ta chỉ bị trúng 6 ám khí thôi. Né thêm được một cái là bước vào cơ sở cao cấp rồi. Thân pháp này còn mạnh hơn Triệu Hóa Phượng cô nương một chút.

Mọi người một câu, bên ngoài căn phòng càng lúc càng huyên náo.

“Cơ sở trung cấp. Thân pháp chia làm bốn đẳng cấp: Cơ sở, nhập vị, Thân dung thiên địa, và cuối cùng là Thành đạo... Chắc. Chắc. Xem ra mình còn thiếu nhiều. Một năm ở Vô Định Chi Địa tuy mạnh lên không ít. Nhưng quả nhiên không tu luyện chiến kỹ, thì cũng chỉ phát triển được cơ sở thực lực mà thôi. Kỹ xảo còn quá thiếu sót. Hai sát kỹ và Đỉnh gia đao pháp Cung Bảo Kê Đỉnh luyện chưa thành, chẳng được bao nhiêu bản lĩnh bảo mạng. Trước khi đi, phải ghé qua Tàng Thư Các đòi đồ mới được. Vô Cực Tệ của mình bây giờ cũng không ít.”, Tiểu Phàm nhìn lướt kết quả, rồi nhanh chóng rời khỏi căn phòng thí luyện.

Mọi người tất nhiên cũng không cản hắn rời khỏi tu luyện khu, nhưng rất nhiều ánh mắt dõi theo phía sau. Kết quả hắn biểu hiện quả thực rất ấn tượng. Đặc biệt là lực đâm 1200 cân làm họ chỉ biết nhìn lên hăm mộ không thôi.

Một nam tử từ xa đi tới, vừa nhìn thấy Tiểu Phàm, lập tức khom người:

- Lâm công tử hảo.

Tiểu Phàm cũng chấp tay đáp lễ.

Nam tử Liễu Dao vừa thấy nam tử kia lại gần, hỏi:

- Ê. Người biết hắn ta à?

Vừa nói, y vừa chỉ Tiểu Phàm lúc này đã sắp khuất ở cuối đường rẽ.

Nam tử vừa đến gật đầu, đáp:

- Là Lâm công tử, bằng hữu của các nhị vị công tử và Triệu tiểu thư đó.

Liễu Dao hỏi lại:

- Ê. Là người đã bại Xích Phong Miêu – Hoắc Cái Y?

Nam tử kia gật đầu, nói thêm:

- Ta cũng không rõ Lâm công tử thân phận thế nào, nhưng tam đại đầu lĩnh Liên Lang Bang chúng ta đối với y rất thân thiết và kính trọng. Thậm chí còn dặn chúng ta chỉ cần y có yêu cầu gì đều phải lập tức thực hiện...

Liễu Dao gật gù, lẩm bẩm: “Thảm nào.”

Sau hôm đó, kết quả khảo nghiệm của Tiểu Phàm lập tức được truyền ra. Nhưng tất nhiên đó là chuyện của hôm sau. Hiện tại Tiểu Phàm vẫn không hay biết gì. Hắn đang vội vã tiến tới Tàng Thư Các – một trong những địa phương trọng yếu nhất của Vô Cực Viện.

- Hết Chương 79 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Lựa chọn bí kíp

Tu luyện giả trong thiên hạ khao khát nhất là thứ gì? Đó là thực lực! Là trường sinh! Là bất lão! Tự chung chính là Đạo! Những người có cùng khao khát đó tập trung lại thành thế lực. Trong đó lại xuất hiện những “nhân trung long phượng”, họ không hài lòng chỉ là một thành viên, một cá thể mờ nhạt. Họ muốn đứng đầu tất cả, muốn đứng trên đỉnh kim tự tháp của tu luyện giới, muốn danh tự của họ ngàn đời còn được nhắc tới, y bát của họ muôn kiếp tái hiện. Và họ quyết định khai tông lập phái. Lại nói cái gì làm nên thanh danh một đời của một đại cường giả, nếu không phải là chiến tích thì chính là tuyệt kĩ! Sau này, người ta gia nhập một môn phái, nếu không phải vì tìm một thế lực bảo hộ thì chính là vì khao khát được truyền thừa những tuyệt kĩ đỉnh cao, để rồi có thể giống như tiền nhân, đặt chân lên tầng lớp cao tầng của tu luyện giới.

Người ta gọi những tuyệt kĩ đó là Chiến kĩ!

Chiến kĩ chia làm rất nhiều loại. Phổ biến thì có Linh kĩ, Thể kĩ, Bộ pháp và Thân pháp. Đặc thù thì có Tinh Thần Kĩ, Chú ngữ,... Có thể nói thiên hạ chiến kĩ vô vàn loại, khó kể cho hết. Trước nên giải thích những loại phổ biến kể trên.

Linh kĩ chính là đặc trưng của luyện khí giả, lấy chân khí bản thân làm căn cơ, sử dụng một số phương pháp vận chuyển, kích thích, kết nối đặc biệt mà tạo ra công kích hoặc phòng thủ.

Thể kĩ ngược lại chỉ có Luyện thể giả mới có thể thi triển tới tận cùng. Tên như ý nghĩa, Thể kĩ nói cho dễ hiểu là cách vận dụng thân thể để chiến đấu, cho nên nhiều người còn gọi đó là Vũ kĩ. Luyện khí giả cũng có thể tu luyện thể kĩ, tuy nhiên thể kĩ càng luyện càng khó, yêu cầu với thân thể lại càng cao. Cuối cùng, họ chỉ có thể đình chỉ tu luyện do cơ thể không thể chịu nổi gánh nặng quá lớn. Luyện thể giả lại khác. Họ luyện chính là sức mạnh thân thể, dĩ nhiên sinh ra để thi triển vũ kĩ đến tận cùng.

So sánh Thể kĩ và Linh kĩ, khó có thể nói cái nào lợi hại hơn. Linh Kĩ có rất nhiều khả năng kì diệu, biểu hiện lại hoa mỹ, huyền lệ, đó là niềm tự hào của luyện khí giả. Linh kĩ có thể tạo ra kiếm khí xé núi, cắt sông, cực kì tinh mỹ. Thể kĩ lại là cận thân công kích, mạnh mẽ mà không kém phần bí ảo. Tưởng tượng một nhân thể nhỏ bé lại có thể tung một quyền phá sập núi non, tung một cước có thể cắt dòng thác cuộn cuộn làm hai nửa. Cảnh tượng đó không phải rất cường, rất “nguru” hay sao! Nếu buộc phải so sánh. Có thể nói Linh kĩ mạnh về xạ trình công kích. Trong khi đó Thể kĩ lại thiên về cận thân chiến đấu.

Tiếp tới là Bộ pháp và Thân pháp. Hai loại chiến kĩ này đều nói về phương pháp di chuyển của tu luyện giả. Thân pháp là cách di chuyển trong phạm vi nhỏ, đặc biệt hữu hiệu trong cận thân chiến đấu. Bộ pháp là cách di chuyển khoảng cách lớn, chủ yếu để truy đuổi hoặc chạy trốn. Bộ pháp và Thân pháp cũng có thể chia vào nhóm Linh kĩ và Thể kĩ. Nhưng đồng thời Bộ pháp và Thân pháp có thể lại là sự hòa trộn của cả Linh kĩ và Thể kĩ. Tất nhiên tỉ trọng trong đó cũng có phân phụ - chính. Có thể nói Thân pháp và Bộ pháp chiếm tới năm phần chiến lực của một người trong chiến đấu cùng cấp.

Loại tiếp theo là Tinh Thần Kĩ. Loại này mọi người đều biết tới nhưng chỉ là có nghe nói danh tự mà thôi, còn hiểu biết lại chẳng có mấy ai. Tinh Thần tu luyện vốn đã vô cùng huyền bí, Tinh thần kì lại càng khó thấy. Tinh Thần kĩ chính là phương pháp sử dụng tinh thần hay còn gọi là linh hồn lực để tấn công. Một phương thức phổ biến thường được biết tới là thôi miên. Người sử dụng tiến hành công kích linh hồn đối phương, khiến họ rơi vào trạng thái không tỉnh táo tạm thời. Tinh Thần kĩ cực kì khủng bố cũng bởi vì nó quá huyền bí, lại vô hình, vô chất, cực khó phòng bị.

Ngoài ra, còn có chú ngữ. Trong tu đạo giới tồn tại một dòng tu luyện kì lạ gọi là ma pháp. Họ không tu luyện chân khí mà lại tu luyện ma lực. Cách tu luyện ma lực chính là luyện tập chú ngữ, khuếch đại khả năng thừa nhận chú ngữ của linh hồn và thể xác của họ. Chú ngữ nói cho dễ hiểu là phương pháp sử dụng khẩu ngữ và những loại chữ viết kì lạ của nhiều thế giới khác nhau nhằm câu thông với thiên địa, kết hợp với ma lực của bản thân người sử dụng, cuối cùng tạo ra những loại công kích kì lạ. Hữu hình thì có triệu tập ngũ hành tứ tố như tạo ra quả cầu lửa, băng sương, cây cối, ánh sáng,... Vô hình thì có nghệ thuật nguyên rủa, cầu phúc, chữa bệnh,... Thậm chí còn có khả năng triệu hồi cương thi khô lồi, cự nhân,...

Ngoài những loại chiến kĩ trên còn có một số chiến kĩ vừa thuộc loại này lại thuộc loại kia, rất khó phân định rõ ràng.

Nhắc tới chiến kĩ, người ta hình dung tới đạo hạnh. Muốn tu luyện lên đẳng cấp cao hơn, không chỉ dựa vào tu luyện chân khí, hay đồ vật, mà còn phải dựa vào cảnh giới hiểu đạo, gọi là đạo hạnh. Người ta thường nói “tu vi đạo hạnh” thành một câu, chính là ám chỉ việc cân đối hai yếu tố này. Muốn tu luyện tu vi phải dựa vào công pháp, muốn tu luyện đạo hạnh phải xem người hiểu chiến kĩ đến đâu. Đạo hạnh cảnh giới chia làm bốn cảnh giới lớn, gồm: cơ sở, nhập vi, hòa hợp, và thành đạo. Ba cảnh giới đầu tiên lại chia nhỏ hơn làm sơ, trung, cao ba cấp. Khi thành đạo chính là bước tới Chí tôn! Cơ sở, nhập vi đều là thuật ngữ dùng chung cho tất cả các chiến kĩ, nhưng hòa hợp lại khác. Đối với thân pháp và bộ pháp, và những chiến kĩ không sử dụng vũ khí thì đều là thuật ngữ gọi là Thân dung thiên địa. Đối với chiến kĩ cho vũ khí thì hòa hợp cảnh tùy theo từng loại vũ khí mà có tên gọi khác nhau, như: nhân kiếm hợp nhất, nhân thương hợp nhất, nhân đao hợp nhất,... Khi đạt tới nhập vi, tu luyện giả bắt đầu có khả năng hình thành “niệm” của mình. Nếu là người luyện kiếm khả năng tạo ra kiếm niệm, tu thành kiếm tu là có thể.

Tóm lại chiến kĩ đối với một tu luyện giả đóng vai trò đặc biệt quan trọng. Người có tiền, có thể mua chiến kĩ. Nhưng muốn tìm chiến kĩ cao cấp, người chỉ có thể gia nhập thế lực mà thôi. Chiến kĩ một khi là bí kíp chắc chắn nội bộ bí truyền, lưu truyền ngoại nhân giết chết không tha!

Lại nói Tiểu Phàm từ khi gia nhập Vô Cực viện, một năm đầu tiên chính là ở Vô Định Chi địa, căn bản không hề luyện tập chiến kĩ, chỉ luyện tập, gia tăng cơ sở lực lượng mà thôi. Nếu nói đúng ra, hẳn chính là một “dã nhân” chỉ chiến đấu chủ yếu bằng bản năng! Tuy rằng có Thái Tổ Trường Quyền, có hai sát kĩ nhưng một cái chỉ là căn bản thể kĩ, muốn nhìn được chỗ thâm ảo, hiện tại hẳn không có khả năng; một cái lại là do hắn sáng tạo, căn bản chỉ có thể coi là kĩ xảo phát lực sơ đẳng, không thể coi là chiến kĩ thực sự. Còn Định gia đạo pháp, đó chắc chắn là chiến kĩ thượng thừa, nhưng chiêu đầu tiên Cung Bảo Kê Định – Thái kĩ, hẳn còn luyện chưa tới. Nói đúng thì căn bản của Tiểu Phàm không hề vững chắc, hay nói đúng hơn là chẳng có căn bản gì. Hẳn đánh hoàn toàn là phản xạ, và toan tính trong đầu. Hơn nữa lại dựa vào sức mạnh thần kì của Ma Kinh, cho nên hẳn mới sống sót tới bây giờ. Sau thời gian ở Vô Định chi địa, trở về hẳn vẫn chưa có thời gian kiếm chiến kĩ phù hợp cho mình.

Vậy nên, bây giờ hắn đang tiến thẳng tới Tàng thư các của Vô Cực Học viện.

...

Tàng thư các được xây dựng tại khu vực trung tâm học viện, tuy nhiên vẫn rất biệt lập so với những quần thể kiến trúc xung quanh như khu vực dạy học, hay khu vực nhà ở của lão sư và gia đình, bằng hữu họ. Tàng thư các xây dựng trong một hạp cốc bên sườn một ngọn núi thuộc Vô Cực Sơn mạch, danh tự là Kiến Văn Sơn. Cho nên hạp cốc này cũng lấy tên Kiến Văn để gọi.

- Người phía trước hãy dừng bước.

Tiểu Phàm vừa tiến đến thông đạo dẫn vào hạp cốc lập tức có hai người tiến tới ngăn cản.

Hắn lấy lệnh bài thân phận ra cho họ kiểm tra. Sau khi kiểm tra lệnh bài thân phận bằng một thiết bị đặc biệt dạng giới chỉ (cái nhẫn), hai thiếu niên làm nhiệm vụ canh gác đứng qua một bên cho hắn tiến vào.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Phàm tiến vào Kiến Văn hạp cốc, cũng là lần đầu tiên trông thấy tàng thư các của Học viện. Tàng thư các là một căn lầu hình trụ ba tầng, diện tích một tầng vào khoảng 50 trượng vuông (xấp xỉ 150 m²), thiết kế lại hết sức giản dị. Nếu không có vẻ cổ kính, có lẽ không ai nghĩ được đây là một trong những địa phương trọng yếu nhất của Vô Cực học viện. Tuy nhiên cảnh sắc chung quanh thì rất khoa trương. Một đường từ môn đạo tiến vào Tàng thư các hoàn toàn không có gì khác ngoài cây cối được nuôi trồng và cắt tỉa cẩn thận. Có rất nhiều loại cây quý, như Bích Hải Diệp – một loại cây cảnh có lá trong suốt như sa phi, Bách Niên Tam Tắc – loại cây thấp lùn trăm năm mới cao lên ba tấc nhưng có mùi hương rất đặc dị, Hãn Huyết Mộc Thụ – loại cây hằng năm tới mùa lại toát ra “mồ hôi” đỏ như máu, là một loại hảo tửu thượng đẳng của tự nhiên, rồi thậm chí có Phần Vụ Kỳ Hoa – loài hoa nhả ra vụ khí màu hồng phấn vô cùng mỹ lệ... Những loài cây quý này bình thường đều có giá vài trăm triệu kim tệ, vậy mà ở đây lại không chỉ có một, không đâu là không thấy, lướt mắt kê tên cũng không hết! Vốn Tiểu Phàm trước khi vào Kiến Văn hạp cốc, trong lòng rất kích động, háo hức, nhưng sau khi đi qua con đường nhỏ chỉ khoảng 30 trượng, thưởng thức trăm loại kì hương hòa trộn, không ngờ đến trước cửa Tàng thư các, tâm tình đã hoàn toàn thư thái, bình tĩnh trở lại. “Kì diệu”, hai chữ ấy rất xứng với địa phương này.

Tàng thư các từ trước tới giờ đều luôn mở rộng cửa, cho nên Tiểu Phàm cứ đơn giản mà tiến vào. Hắn trông thấy một đứa nhỏ đang ngồi bên bàn tại chính giữa sảnh, liền tiến nhanh đến. Đứa nhỏ này đang chăm chú đọc một cuốn sách, nhưng trên bìa lại không hề có chữ, cho nên Tiểu Phàm không biết sách đó viết về cái gì.

- Xin chào. Cho hỏi ta muốn đổi chiến kĩ thì phải làm thế nào?

Tiểu Phàm nhẹ hỏi.

Đứa nhỏ đặt cuốn sách xuống một bên, đáp:

- Đơn giản thôi. Ngươi cứ vào trong đó tìm sách, thích cuốn nào thì đem cho ta, ta sẽ làm thủ tục cho ngươi. Giá cả đều ghi trên giá sách hết.

Tiểu Phàm hỏi tiếp:

- Ngươi có thể giới thiệu một chút về cách sắp xếp trong Tàng Thư Các cho ta biết được không? Như vậy ta cũng dễ tìm kiếm hơn.

Đứa nhỏ bắt đầu chỉ tay, nói:

- Tàng Thư Các có ba tầng, từ trên xuống dưới là Thiên – Địa – Nhân cấp bậc. Tầng nào thì có bí kíp cấp độ tương ứng như thế.

Tiểu Phàm nuốt khan một cái, hỏi lại:

- Có cả thiên cấp?

Đứa nhỏ gật gù, đáp:

- Tất nhiên. Nhưng chỉ có ba bộ mà thôi. Có điều ngươi thì không lên tầng ba được...

Tiểu Phàm nhíu mày:

- Tại sao vậy?

- Ngươi cũng biết Học viện có hoạt động thực hành nhiệm vụ chứ?

Tiểu Phàm gật đầu.

- Ừm. Hoạt động nhiệm vụ sẽ giúp ngươi kiếm chút tiền, nhưng chủ yếu là kiếm cho ngươi điểm công hiến. Cấp bậc công hiến chia làm Thiên – Địa – Nhân ba cấp bậc. Khi điểm công hiến của ngươi đủ cao thì sẽ có được một số đặc quyền, lên hai tầng trên là một trong số các đặc quyền đó. Khi nào ngươi đạt Địa cấp thì được lên tầng hai, đạt Thiên cấp thì được lên tầng ba. Còn tầng một thì không yêu cầu công hiến môn phái. Nhưng một số loại bí kíp, dù là trong tầng một cũng có thể yêu cầu điểm công hiến đạt chuẩn mới có thể mượn được, có đủ Vô Cực tệ chỉ là một điều kiện mà thôi.

- Ngoài làm nhiệm vụ có cách nào kiếm điểm công hiến không?

- Còn một cách đó là quyên tiền. Ti lệ quy đổi là một triệu kim tệ bằng một điểm công hiến. Vô cực tệ thì không thể quyên. Hoặc quy đổi bằng bảo vật cũng có thể...

Mắt Tiểu Phàm giật giật, run run hỏi:

- Muốn lên Địa cấp thì điểm cống hiến phải đạt bao nhiêu?

Đứa nhỏ thân nhiên đáp:

- Năm trăm!

Tiểu Phàm sững cả người. “Ta kháo. Vậy không phải là năm trăm triệu kim tệ hay sao!”, hần nhảm tính mà thấy toát mồ hôi lạnh.

- Ngoài ra, quyền tiền giới hạn trong 2500 điểm cống hiến. Một khi người đạt 2500 điểm cống hiến, người có quyền thêm cũng không được dù chỉ là nửa điểm. Hoặc giả như người đã có 2000 điểm cống hiến, muốn có thêm 501 điểm cống hiến bằng cách quyền tiền cũng không được. Tóm lại là vượt quá 2500 điểm cống hiến trở đi, muốn kiếm thêm điểm chỉ có làm nhiệm vụ mà thôi.

Tiểu Phàm lắp bắp hỏi:

- Vậy... vậy... thiên cấp cần bao nhiêu điểm cống hiến?

- 10 ngàn!

Tiểu Phàm như muốn khóc. 2500 điểm cống hiến đã là 2 tỷ rưỡi kim tệ rồi. Dù là đứa nhỏ đã nói không thể kiếm thêm điểm bằng cách quyền tiền sau mốc 2500 điểm cống hiến, nhưng thử quy đổi, thì 10 ngàn điểm không phải vừa vặn 10 tỷ kim tệ hay sao. “Lão thiên a. Cho dù là đại phú thương trong kinh thành bán hết đi sản nghiệp, gia đình con cái, a hoàn, nô tài, chó mèo, thậm chí bán cả y đi cũng không đủ cho một cái thiên cấp này.”, Tiểu Phàm như muốn ngất đi.

Bỗng hần nghĩ đến một chuyện, lo lắng hỏi:

- Ta hiện chưa có điểm cống hiến nào. Lên tầng trên thì không nói, nhưng không lẽ phải mượn loại chiến kỹ kém cỏi nhất hay sao?

Đứa trẻ à một tiếng, đáp:

- Đây là lần đầu người tới mượn sách, Học viện có chính sách riêng cho người. Ba cuốn đầu tiên, chỉ cần là nhân cấp, người sẽ không bị ước thúc bởi điều kiện về điểm cống hiến, có đủ Vô cực tệ là mượn được.

Tiểu Phàm thở phào một hơi. Nếu quả thật lần này đến mượn sách lại chỉ mượn được loại hàng kém chất lượng thì thật là không còn gì để nói. Hần tất nhiên vẫn mượn nhưng Vô Cực tệ bỏ ra quả thực không đáng.

Đứa trẻ lại tiếp tục giới thiệu:

- Ba tầng đều được kết cấu giống nhau. Bên phải, những tủ sách đầu tiên là công pháp tu luyện chân khí, và một số sách tu luyện đồ văn cho luyện thể giả. Bên trái là bộ pháp và thân pháp. Phía sau là Linh kỹ và Thể kỹ. Đăng cấp thì càng vào sâu sẽ càng cao hơn, tất nhiên giá cả và yêu cầu điểm cống hiến sẽ càng cao. Phân loại chi tiết thì trên đầu tủ sách đều có bảng ghi, người cứ nhìn là thấy.

Tiểu Phàm hình dung ra sơ đồ tầng thư các trong đầu. Hần suy nghĩ rồi nói:

- Người làm ơn chỉ dẫn giúp ta chi tiết hơn một chút. Ta muốn kiếm thể kỹ loại thương pháp, một bộ thân pháp và bộ pháp. Ba loại đều nhằm xây dựng cơ sở tốt nhất...

Đứa trẻ gật gù, nói:

- Không tham cao thâm, biết xây dựng cơ sở là tốt. Thương pháp người có thể tìm ở khu vực thể kỹ, tủ thứ hai, giá một hoặc hai từ dưới lên, những bộ đó đều rất tốt cho xây dựng cơ sở. Tuy nhiên thương pháp cũng chia trường phái, phong cách, người phải chọn cho phù hợp. Bộ pháp và thân pháp xây dựng cơ sở thì ở hai tủ sách đầu tiên khu vực bên trái.

- Đa tạ.

Tiểu Phàm chấp tay, hào hứng chạy vào khu vực thể kỹ phía sau.

...

“Xuyên Tâm Thương”.

“Đằng Long Thương”.

“Đại Lực Thương”.

...

Tủ sách này có tổng cộng 13 bộ thương pháp khác nhau. Mỗi bộ gồm vài cuốn, xếp ở các giá trên dưới. Sách đều không quá dày, được xếp gọn vào một góc và niêm phong cẩn thận, chỉ có vài dòng giới thiệu được dán bên dưới vị trí mỗi cuốn sách. Tuy rằng ở đây chia ra làm các tủ sách để phân loại chiến kê, nhưng ở mỗi tủ sách số lượng bí kíp rất hạn chế. Có rất nhiều giá không hề có sách. Càng lên cao, số lượng sách càng ít. Hơn nữa sau khi xem kỹ, Tiểu Phàm nhận ra không phải cứ lên giá cao hơn thì sách sẽ có đẳng cấp cao hơn, mà chỉ là nó phù hợp cho mục đích cao hơn khi tu luyện mà thôi. Thường giá đầu tiên, và giá thứ hai là các chiến kê phục vụ cho mục đích xây dựng cơ sở. Giá thứ ba và thứ tư dùng để phát triển kỹ thuật. Còn hai giá trên cùng chủ yếu là để tham khảo, hoàn thiện kỹ năng, hoặc chuẩn bị cho các cấp cao hơn. Ở giá một cũng có thể có nhân giai trung cấp, nhưng ở giá thứ tư cũng có thể có nhân giai sơ cấp. Ngoài ra, một bộ thương pháp lại gồm nhiều phần, chia ra sắp xếp theo hàng dọc tại các giá khác nhau. Hệ thống này vừa phản ánh mục đích tu luyện của mỗi cấp độ, đồng thời cũng là các giai đoạn tu tập chiến kê. Tầng đầu là xây dựng cơ sở, tiếp tới là tìm hiểu sâu, sau nữa là hoàn thiện kỹ năng, hoặc chuẩn bị cho việc tiến lên tu luyện địa cấp chiến kê cao cấp hơn.

Tiểu Phàm lần đọc giới thiệu từng cuốn thương pháp. Lần này hắn đã đi mượn chiến kê, tất nhiên phải kiểm cho được loại chiến kê tốt nhất có thể. Sau khi xem hết cả 13 bộ thương pháp, hắn chọn ra được ba bộ Nhân cấp đỉnh phong. Không cần suy nghĩ nhiều hắn chắc chắn chọn 1 trong ba bộ thương pháp này. Nhưng lại có vài vấn đề.

Đầu tiên là vấn đề lựa chọn sao cho phù hợp với sở trường của bản thân. Một bộ theo như miêu tả là chuyên về ảo ảnh, thương pháp huyền ảo, kì dị, cực độ khó nắm bắt. Đường thương đi như mị, như sương, một khi công đến, đối phương không thể nhìn rõ, chỉ có thể quay đầu bỏ chạy. Bộ thương thứ hai lại thiên về lực lượng. Trong đó có nói, thương pháp này chủ về lực lượng, sức mạnh một khi bộc phát sẽ giống như hồng thủy phá đê, không gì có thể ngăn cản. Một thương xuất ra gặp núi phá núi, gặp sông xẻ sông. Bộ thương pháp cuối cùng lại thiên về tốc độ. Trong đó không miêu tả quá nhiều, chỉ nói một câu: “Thiên hạ chiêu thức không gì không thể giải, chỉ một chữ khoải là không thể phá!”. Câu giới thiệu tuy đơn giản nhưng lại vô cùng bá đạo. Đọc một câu này, Tiểu Phàm liền bị ảnh hưởng. Trong đầu bắt đầu đánh giá. Hắn cho rằng người sáng tạo thương pháp này nói không sai. Mọi chiêu trong thiên hạ đều có điểm yếu, không gì là không thể phá giải. Nhưng nếu một chiêu nhanh, nhanh tới nỗi đối phương không kịp phản ứng, vậy dù có điểm yếu, đối phương có thể đánh vào đó hay không! Lại nói, tốc độ tạo ra sức mạnh. Suy cho cùng hắn từng là người địa cầu, vật lý đã ăn sâu vào trong suy nghĩ của hắn. Hắn hiểu chỉ cần vận tốc đủ lớn, dù là tia nước cũng có thể cắt xuyên cả tấm thép dày 6 cm một cách dễ dàng. Chỉ cần một thương của hắn đủ nhanh cũng tức là sẽ đạt được lực lượng cực lớn. Một thương cực nhanh so với ảo ảnh còn đáng sợ hơn. Đối phương không chỉ không thể nắm bắt, mà còn không có khả năng chạy thoát! Suy nghĩ như vậy, hắn thực sự cảm thấy khao khát thương pháp gọi là Lôi Ma Thương này.

Có điều lúc này hắn lại phát hiện vấn đề thứ hai, đó là giá cả. Hiện tại trong tay hắn có 36 triệu Vô cực tệ là tiền phụ cấp của học viện trong một năm hắn vắng mặt, 90 triệu là tiền “lương” của hắn với vai trò làm Đại thiếu gia của Liệp Lang Bang trong sáu tháng kể từ ngày bang phái thành lập, trừ đi gần 2 triệu tiền tiêu pha thời gian gần đây, tổng cộng hắn còn 124 triệu Vô cực tệ. Nhưng Lôi Ma Thương lại có giá tới 80 triệu Vô cực tệ! Cho nên nếu hắn quyết định mua thương pháp này thì chỉ còn 44 triệu Vô cực tệ, không thể đủ để mua một bộ thân pháp và bộ pháp cấp cao nữa. Vì theo hắn phỏng đoán, bộ pháp và thân pháp giá cả cùng gần tương đương với thể kỹ và linh kỹ, hoặc có ít hơn thì chênh lệch cũng không nhiều. Với 44 triệu Vô cực tệ hắn chỉ có thể mua hai bộ bí kíp thân pháp và bộ pháp loại Nhân cấp sơ giai mà thôi. Hoặc mua một trong hai loại nhưng là Nhân cấp trung giai.

Tiểu Phàm nhìn dòng giới thiệu của Lôi Ma Thương một lần nữa, cuối cùng cắn răng lấy bộ sách xuống khỏi giá, bắt đầu đi sang khu vực của Bộ pháp và Thân pháp.

...

“Thương pháp đã theo đuổi tốc độ, đã thể bộ pháp và thân pháp, ta cũng chọn tốc độ đi”, Tiểu Phàm cân nhắc. “Chỉ là không biết nên chọn 1 bộ Nhân cấp trung giai hay chọn hai bộ Nhân cấp sơ giai đây? Mà nếu chọn một bộ thì chọn thân pháp hay bộ pháp?”

Tiểu Phàm tiến tới hai tủ sách đầu tiên của khu vực bên trái.

Ở đây, sách cũng không quá nhiều, đếm đi đếm lại cũng chỉ có 10 bộ thân pháp và 8 bộ chuyên về bộ pháp. Thân pháp và bộ pháp chủ yếu đều theo đuổi sự linh hoạt, nhưng tất nhiên trong đó cũng có sự khác biệt. Một số dựa vào các loại ma thú trong thiên hạ để sáng tạo ra. Một vài loại lại theo đuổi sự nhu hòa, mềm mại. Vài loại khác lại lấy mạnh mẽ, bá đạo làm chủ. Còn lại thì lại lấy ảo giác, mị ảnh làm đặc trưng. Tiểu Phàm đọc kĩ phần giới thiệu của 18 bộ sách, nhưng vẫn khó quyết định nên làm thế nào.

Suy nghĩ hơn thời gian một chén trà, hắn cuối cùng chọn mượn một bộ bộ pháp Nhân cấp trung giai. Bởi vì hắn cho rằng trong cuốn Lôi Ma Thương kiểu gì cũng ẩn tàng một bộ thân pháp trong đó. Tuy rằng bộ sách không nói rõ, nhưng để thi triển cả một bộ thương pháp hoàn chỉnh thì từng bước từng bước di chuyển đều rất quan trọng. Đó chính là thân pháp ẩn dấu. Điều này đối với quyền pháp, kiếm pháp các loại khác đều cùng một dạng. Tất nhiên thân pháp này ở đẳng cấp nào thì khó nói.

Trong tủ sách có 2 bộ bộ pháp đạt Nhân cấp trung phẩm. Một bộ gọi là Du Xà Bộ Pháp – chính là dựa theo các loại ma thú họ rắn để sáng tạo ra, lấy nhu tính làm chủ, phù hợp với việc di chuyển trong rừng, hoặc những khu vực có nhiều vật cản. Bộ còn lại gọi là Toái Không Báo Khoái Bộ – chính là tên một loại ma thú rất có tiếng tăm. Toái Không Báo sở dĩ được gọi là toái không vì mỗi khi nó chạy, tất cả những gì thấy được trong một nháy mắt chỉ là một đạo tàn ảnh trắng xóa bỏ lại phía sau những luồng khí lằng nhằng thực chất. Cảnh tượng đó làm người ta có cảm giác như hư không đã bị phá vỡ bởi một ngôi sao băng tỏa sáng vừa mới phóng vụt qua. Bộ pháp này không trọng linh hoạt mà điểm mạnh ở tốc độ bộc phát và tốc độ duy trì trên đường thẳng dài, đặc biệt thích hợp để truy đuổi hoặc chạy trốn ở những khu vực bằng phẳng. Thực chất ban đầu Tiểu Phàm định chọn Du Xà Bộ Pháp bởi vì hắn thuộc Thanh Long ban, rất quen thuộc di chuyển trong địa hình rừng núi. Sau hắn lại nghĩ, nếu trong địa bàn rừng núi, dựa vào vật cản, luyện tập hắn có thể dễ dàng lẩn trốn hoặc ngụy trang được. Nhưng giả như hắn ở địa bàn trống trải thì làm sao chạy trốn? Hơn nữa tốc độ bộc phát nhiều khi rất quan trọng trong việc truy đuổi. Có thể đối phương linh hoạt, nhưng chỉ cần trong khoảng cách ngắn, hắn đuổi tới, vậy thì đối phương có linh hoạt cũng không thể trốn thoát. Cuối cùng hắn quyết định mượn Toái Không Báo Khoái Bộ với giá 35 triệu Vô cực Tệ.

...

- Ta chọn hai bộ này.

Tiểu Phàm mang hai bộ sách còn niêm phong tới bàn của đứa trẻ.

Đứa trẻ xem hai bộ sách, nói:

- Lôi Ma Thương và Toái Không Báo Khoái Bộ. Lôi Ma Thương gồm 4 cuốn, 2 cuốn cơ sở, 1 cuốn chuyên sâu, 1 cuốn mở rộng. Toái Không Khoái Bộ gồm 2 cuốn, một cuốn xây dựng cơ sở, một cuốn chuyên sâu. Tổng cộng 6 cuốn, mất 115 triệu Vô Cực tệ. Vì là lần đầu tiên nên không bị điểm công hiển ước thúc. Lần này ngươi có thể mượn tới đa ba bộ không quan tâm tới điểm công hiển nhiều ít, nhưng ngươi chỉ mượn hai, tuy vậy lần tới ngươi sẽ không được hưởng điều kiện này nữa. Rõ rồi chứ?

Tiểu Phàm gật đầu, đáp:

- Đã rõ.

Đoạn đứa trẻ bảo Tiểu Phàm đưa nó lệnh bài thân phận. Sau khi tra vào khe cắm, viết lại một số thông tin, nó lấy chiếc nhẫn đang mang lướt nhẹ qua niêm phong, niêm phong lập tức bị đốt cháy thành tro. Trước khi trao lại hai bộ bí kíp cho Tiểu Phàm, nó quát mất, nói:

- Đây chỉ là bản chép lại, nhưng giá trị không khác gì bản chính. Hãy nhớ chỉ một mình ngươi được đọc, nghiêm cấm dạy cho kẻ khác, nếu để lộ ra ngoài, giết chết không tha!

Tiểu Phàm hiểu rõ điểm này, nên không quá ngạc nhiên. Hắn kí tên xác nhận, rồi ôm lấy hai bộ sách rồi khỏi Kiến Văn hạp cốc.

- Hết Chương 80 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Đại vương. Tiểu vương

Tiểu Phàm mang theo một cái tay nải đơn giản và cây ngân thương đã tháo rời sau lưng, tiến đến trước đại bản doanh của Liệp Lang Bang.

- Lâm công tử.

Người làm nhiệm vụ canh gác nhìn thấy Tiểu Phàm liền chào hỏi.

Tiểu Phàm chấp tay hoàn lễ, nói:

- Huynh đệ có thể giúp ta chuyển bức thư này cho mấy vị đầu lĩnh được không?

Hắn lấy ra một phong thư đã viết sẵn, trên có đề: “Gửi bằng hữu. Tiểu Phàm chi thư”.

- Được thôi. Ta sẽ gửi cho các vị đầu lĩnh.

Nam tử kia vui vẻ nhận lấy phong thư.

- Đa tạ.

Nói đoạn, Tiểu Phàm vội vã rời khỏi.

Tiếp theo hắn chạy tới phòng của Lôi Hoành Thiên nhưng không thấy y nên quyết định nhét thư qua khe cửa.

Làm nhiệm vụ liên lạc xong, Tiểu Phàm đi tới trước Quân sự phủ thì đã thấy Lão Quái đứng đợi sẵn.

- Người không mang theo hành lý sao?

Tiểu Phàm nghi hoặc.

Lão quái cười rất khôi hài, gơ bàn tay phải lên lắc lắc.

- Không gian giới chỉ để chơi thôi sao?

Tiểu Phàm chợt hiểu ra, gãi gãi đầu. Sao hắn có thể so sánh Lão Quái với người bình thường chứ. Lão chương quân tài các, không giàu nứt đổ đổ vách thì cũng không thiếu bảo vật. Một cái không gian giới chỉ đầu thể coi là cái gì.

- Đi thôi.

...

- Lão Quái, chúng ta đi đâu vậy?

Tiểu Phàm vừa ngồi trên mộc xa lên núi vừa hỏi.

Lão Quái gõ ngón tay trên cửa sổ, đáp:

- Kinh Thành!

Hai mắt Tiểu Phàm sáng lên, hỏi lại:

- Đi kinh thành thật sao? Con nghe nói ở đó nhộn nhịp lắm.

Lão Quái gật đầu, nhưng trên mặt có nét nghiêm trọng kì lạ.

Tiểu Phàm nghi hoặc, hơi suy nghĩ lại hỏi:

- Người nói bằng hữu của người hiện đang phải chạy trốn. Có phải người lo cho y không?

Lão Quái lắc đầu, đáp:

- Không phải. Bản lĩnh của y ta hiểu rõ. Hơn nữa Kinh thành chính là hang hùm, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

- Vậy...

- Tiểu Phàm, có biết tại sao ta lại ở Vô Cực Học viện quanh năm suốt tháng, không hề ra ngoài không?

Lão Quái đột nhiên hỏi. Biểu hiện lão càng lúc càng trịnh trọng hơn.

Tiểu Phàm lắc đầu, chăm chú chờ lão nói tiếp.

Lão quái tiếp:

- À phải rồi. Có lẽ con vẫn chưa biết tên thật của ta. Trong học viện mọi người chỉ biết gọi ta là Si Thực. Người biết tên thật của ta rất ít. Chỉ có Viện trưởng, lão là bằng hữu của ta mới biết tên ta. Giờ con có muốn biết tên thật của ta không?

Tiểu Phàm lúc này đã hiểu trong đây có vấn đề. Thân phận của Lão Quái chắc chắn rất đặc biệt, nên mới phải che giấu như vậy. Bây giờ lão quyết định cho Tiểu Phàm lựa chọn có muốn biết danh tự của lão không cũng tức là muốn hỏi hắn có sẵn sàng cùng lão đi trên một chiếc thuyền hay không. Tiểu Phàm hơi suy nghĩ. Hắn nhìn ánh mắt của lão quái. Lúc này lão chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút cô độc.

Tiểu Phàm đáp:

- Con muốn biết tên của người.

Hai mắt lão hơi mở lớn, biểu cảm biến đổi, rõ ràng có chút vui mừng. Lão hiểu Tiểu Phàm là người thông minh, hẳn ý thức được hàm ý trong câu nói của lão. Lão gật đầu nhưng vẫn không cười, hỏi lại:

- Con chắc chứ?

Tiểu Phàm nhún vai, nói:

- Dù sao thì con đã đồng ý làm truyền nhân của người, so với đệ tử và sự phụ thân truyền cũng không khác nhau. Chuyện của người con không thể không lo rồi...

Lão Quái nhìn Tiểu Phàm, mỉm cười, nói:

- Người làm bộ dạng tếu táo đó lúc này thật không hợp. Nhưng những gì ta nói, người chắc hiểu hết rồi. Ta rất vui vì nhận được một truyền nhân như người...

Lão hít sâu một hơi, nói từng chữ:

- Ta họ Lã, tên là Khắc Thương!

Tiểu Phàm sững người. Họ Lã? Lại còn lấy tên là hai chữ “Khắc Thương”? Hắn toát mồ hôi, không kiềm chế được run run, nhìn chăm chăm vào Lão Quái.

Lão Quái thấy bộ dáng của hắn, chỉ mỉm cười, hỏi:

- Sao hả? Có phải thấy rất sợ hãi không?

Tiểu Phàm nuốt cái ực, lắp bắp hỏi:

- Vậy... vậy...

Lão Quái nhìn về phía Tây, thán nhiên nói:

- Ngai vàng của ta, ta sẽ đòi lại!

Tiểu Phàm không nói gì. Hiện tại trong mắt hắn, Lão Quái rất khác...

...

Hiện tại đất nước mà họ đang sinh sống tên gọi là Thương Lan Quốc, được coi là 1 trong các cường quốc mạnh nhất Thất Thái Giới. Cường quốc này hình thành từ khoảng hơn 5000 năm trước. Người sáng lập Thương Lan Quốc là một cường giả họ Trịnh. Cho nên bây giờ Trịnh tộc chính là hoàng tộc. Nhưng trước Thương Lan Quốc còn tồn tại một triều đại khác – Vĩnh Tái triều đại. Vị vua cuối cùng của Vĩnh Tái đế quốc là Lã Viên! Sau khi triều đại Vĩnh Tái sụp đổ, Lã Viên bị giết, còn lại một số nhỏ tộc nhân Lã tộc biến thành kẻ đào vong. Trịnh tộc sao có thể tha cho con cá lọt lưới, lập tức tổ chức chu diết toàn bộ người có họ Lã trong thiên hạ. Lã tộc hoặc đổi họ hoặc trốn tránh sang biên ngoại, cuối cùng vẫn không thể bảo toàn. Chỉ có một bộ phận rất rất nhỏ còn sót lại, chấp nhận sống trong khu vực núi rừng hoang sơ là may mắn thoát nạn. Sau năm nghìn năm không ai còn nhớ tới họ. Tất cả chỉ còn lại một cái tên Vĩnh Tái trong những cuốn sách lịch sử.

Thế nhưng hiện tại xuất hiện một người họ Lã, tự là Khắc Thương!

...

Hai người Tiểu Phàm và Si Thực nhanh chóng rời khỏi phạm vi Vô cực sơn mạch tiến về phía Tây, nơi kinh thành.

Từ khi Tiểu Phàm biết được danh tự của Si Thực Lão Quái, hai người đều im lặng. Có lẽ Lão Quái muốn xem biểu hiện của Tiểu Phàm ra sao. Còn Tiểu Phàm hiện tại đã biết bản thân dính vào việc gì... Hắn có thể bác bỏ và chạy trốn được sao? Bản thân hắn rõ nếu lựa chọn lánh xa Lão Quái, trước là không phải đạo, chắt đứt nghĩa tình, chỉ điều này hắn đã không làm được; chứ đừng nói tới việc nếu hắn chạy trốn, hắn có thể thoát được ư? Lão Quái chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu. Không phải lão độc ác mà căn bản sự tình quá trọng yếu.

Hai người đang cười ngửa, Tiểu Phàm liền phóng ngựa lên, chạy song song với Lão Quái. Hắn mở lời:

- Lão Quái. Người... có kế hoạch gì chưa?

Lão Quái trong mắt ánh lên một tia vui mừng cùng cảm động, quay sang đáp:

- Kế hoạch của ta cũng chính là kế hoạch của toàn bộ tộc nhân ta hình thành từ 5000 năm trước! Hiện tại ta chưa thể nói cho con nghe. Nhưng khi thời cơ đến, hi vọng rằng con có thể cùng ta đứng cùng chiến tuyến, trị vì giang sơn này!

Tiểu Phàm hít một ngụm lương khí. Hắn thật không ngờ Lã tộc lập một cái kế hoạch tới 5000 năm. Vậy kế hoạch đó lớn đến đâu. Chỉ cần không phải kẻ ngốc thì có thể hiểu một khi Lã tộc trở mình, chắc chắn kinh thiên động địa.

Tiểu Phàm cười, nói:

- Giang sơn? Nghe cũng không tệ...

Lão Quái quyết liệt nói:

- Cả đời ta không có con cái. Con là người duy nhất ta truyền dạy y bát. Ngày đó đến. Ta sẽ làm đại vương. Còn con sẽ là tiểu vương bên cạnh ta!

Tiểu Phàm cười lớn, quát:

- Hảo! Nhất ngôn cửu đỉnh!

Tiếng ngựa hí vang trên quan đạo như hào khí dâng cao vạn trượng trong lòng hai người.

Nam nhân! Nam nhân không thể không mưu cầu mộng bá nghiệp! Trở thành quân vương, đó chính là ước mơ của nam tử hán!

...

Thương Lan thành, kinh đô Thương Lan cường quốc...

Tiểu Phàm và Lão Quái xuống ngựa, bước đến trước cổng thành.

Tiểu Phàm không khác nào gã nhà quê, nhìn đông ngó tây, hết ô rồi lại a.

Kinh thành của một trong các cường quốc lớn nhất Thất Thái giới không thể không bề thế, không thể không lớn. Toàn bộ tường thành làm bằng một loại đá đen tuyền một màu, trải dài không thấy đầu cuối, độ cao phải tới 20 trượng (xấp xỉ tòa nhà 60 tầng)! Chỉ từ xa nhìn lại đã cảm thấy áp lực khó tả. Một khi tới gần, Tiểu Phàm cảm thấy giống như trước mặt mình là cự thú viễn cổ đang tiềm phục, ngủ say. Cổng thành mở rộng, trên có một bức phù điêu cực lớn, tạo hình đầu sói nhe nanh rất dữ tợn. Chất liệu phù điêu cùng với tường thành một dạng, thành ra giống như đầu sói đang từ trong tường thành lao ra ngoài.

Lão Quái vỗ vai Tiểu Phàm, chỉ chỉ lên phía trên, thì thầm:

- Con nhìn kia. Thấy đôi mắt của con sói đó không?

Tiểu Phàm gật đầu.

Trên đó là đôi mắt đỏ như máu của con sói. Đầu sói có kích thước rất lớn, tất nhiên đôi mắt của nó cũng không phải kích cỡ bình thường. Con người làm bằng một loại chất liệu đỏ như máu, phải to bằng kích cỡ của một người trưởng thành. Điểm đặc biệt là nó rất sáng, cảm giác giống như tự bản thân nó có thể tự phát ra quang mang vậy, cho dù bây giờ vẫn là ban ngày. Bên ngoài nhẵn bóng, giống như một đôi con người thực sự, có thể phản chiếu được mọi hình ảnh bên dưới. Bên trong lại đen tối, hun hút thần bí. Tất cả tạo nên ánh nhìn bao quát, có uy vũ mà sát phạt. Cảm giác vương giả, khát máu rất kì lạ.

Tiểu Phàm nhận xét:

- Lão Quái. Rất đẹp, rất khí thế.

Lão Quái hỏi tiếp:

- Biết đó làm bằng cái gì không?

Tiểu Phàm hơi suy nghĩ, nhớ lại những loại đá quý khả dĩ có thể sử dụng, cuối cùng hơi do dự nói:

- Huyết noãn thạch?

Lão Quái cười, gật đầu:

- Ánh mắt không tệ. Nhưng mà, nếu là Huyết noãn thạch thì sao có thể trong suốt thế kia?

Tiểu Phàm nhú mày. Hắn biết Huyết Noãn thạch là cái gì. Đó là một loại đá màu đỏ như máu, độ cứng chỉ tương đối, nhưng lại khá dẻo dai, thường được sử dụng để tạc tượng vì khá bền. Hơn nữa vật liệu này cũng rất quý giá vì độ hiếm có của nó, phù hợp cho việc thể hiện quyền lực và tài lực của một quốc gia khi kiến tạo kinh thành. Tuy nhiên, đúng như Lão Quái nói Huyết Noãn Thạch không thể trong suốt như đôi con người của phù điêu đầu sói được.

Tiểu Phàm nghĩ ra một đáp án, nhưng lại gạt đi...

Lão Quái cười hì hì, nói:

- Suy nghĩ của người đứng rồi đó. Đôi con người đó làm bằng Huyết Noãn Ngọc.

- Cái gì? Làm sao có thể?

Tiểu Phàm sợ hãi, không dám tin đó là sự thật.

Huyết Noãn Thạch quý giá chính vì sự hiếm có của nó, cũng tức là nói hàm lượng khai thác của nó rất nhỏ. Nhưng Huyết Noãn Ngọc còn hiếm hơn. Bởi vì nó chính là thứ tinh túy nhất của một quặng Huyết Noãn Thạch. Hãy thử tưởng tượng có một mỏ Huyết Noãn Thạch độ lớn khoảng một quả núi, vậy thì trong đó nếu may mắn người ta có thể thu được một chút Huyết Noãn Ngọc độ lớn bằng một nắm tay trẻ con! Đó là nếu may mắn!

Lão Quái nói:

- Không gì là không thể. Nghe nói đôi con người này là tặng phẩm của nước chư hầu phía nam cống nạp cho Thương Lan Quốc khi Tổ Hoàng đế (người sáng lập Thương Lan Quốc) sáng lập quốc gia. Lúc đó, Tổ Hoàng đế định mượn thế xâm lăng luôn nước đó, sau vì đôi con người này mà chấp thuận cho họ làm nước chư hầu.

Tiểu Phàm hít một ngụm lương khí, “Quả là tặng phẩm ngang bằng giá trị của một quốc gia. Không thể tưởng tượng nổi.”

Sau khi nộp tiền phí vào thành, hai người đi nhanh trên quan đạo cực rộng. Trên đường người ngựa rất nhiều, nhưng đi lại hết sức dễ dàng. Hai chữ “phồn hoa” sợ là không đủ để miêu tả nơi này. Tiếng mua bán vang lên khắp nơi, các tòa nhà cao tầng xây dựng rất khí thế, kiểu dáng lại đa dạng, kì lạ.

- Lão Quái. Tu luyện giả có vẻ rất nhiều.

Tiểu Phàm kinh ngạc nhìn đám người mua bán trên đường, thì thầm.

Lão Quái cười cười:

- Giờ mới thấy bản thân thật nhỏ bé phải không? Kinh thành của một quốc gia tu chân, muốn tầm thường cũng không được. Nói cho người biết, trong vòng 200 trượng quanh đây, ta cảm nhận được ít nhất có hơn 30 tên Trúc cơ rồi. Cả kinh thành rộng gần trăm dặm này, có lẽ Kim Đan cũng có trên dưới 10 người. Thậm chí chưa biết chừng còn tồn tại Hóa Phách nữa...

Tiểu Phàm gật gù. Kinh thành chính là long xà hỗn tạp, tam giới cửu lưu đều có cả. Hắn hỏi:

- Lão Quái. Giờ chúng ta có đi tìm lão bằng hữu của người luôn không?

Lão Quái gật đầu, đáp:

- Càng sớm càng tốt. Thực sự ta không nên xuất hiện ở bên ngoài quá lâu. Khí tức của ta quá đặc trưng.

Tiểu Phàm nghi hoặc hỏi lại:

- Khí tức? Chân khí á? Con tưởng khi nào phát động chân khí mới có thể nhận biết?

Lão Quái lắc đầu, đáp:

- Ban đầu thì là vậy. Nhưng khi đẳng cấp chân khí càng cao, thì đặc tính khí tức càng lan tỏa mạnh hơn. Với lại còn phải xem đối phương là ai. Nếu là cao thủ. Dù có cố tình che dấu cũng có thể bị phát hiện...

Tiểu Phàm à lên một tiếng, lại hỏi:

- Vậy Luyện thể giả có đặc trưng khí tức không ạ?

Lão Quái giải thích:

- Không phải khí tức chỉ nói về chân khí thôi không đâu. Khí tức nghĩa cơ bản chính là hơi thở. Hiểu sâu hơn thì là đặc trưng vô hình của một người. Nó gồm rất nhiều phương diện, từ đặc trưng chân khí, nhịp độ hơi thở, nhịp độ vận động, dáng dấp, giọng nói, thậm chí diện mạo cũng tạo ra khí tức. Nói chung thì đó giống như là cảm nhận đầu tiên của chúng ta đối với một người vậy. Nhưng với cao thủ, với tu đạo giả chúng ta thì cảm nhận đó sâu sắc hơn rất nhiều so với cảm nhận chung đơn giản như là đẹp, hung hăng, uy vũ, hay những nhận xét chung chung đơn giản như vậy. Mỗi người có một khí tức riêng, tạo nên từ hoàn cảnh cuộc sống, tính cách, quá trình tu luyện, loại công pháp,... tất cả mọi thứ bên trong và bên ngoài đều có ảnh hưởng. Đồng thời những người có cùng môi trường sinh sống, học cùng công pháp,... thì lại có những nét khí tức tương tự nhau. Cho nên một số cao thủ, những người có kiến văn quảng bác có khả năng chỉ cần nhìn thấy một người, cảm nhận khí tức của họ, chưa cần nhìn lộ số chiến kê thì đã có thể đoán được người thuộc môn phái, thể lực nào rồi. Cho nên câu trả lời là Luyện thể giả cũng có khí tức của mình. Hay nói đúng hơn tất cả sinh vật trong thiên hạ đều có khí tức của riêng nó, chỉ là chúng ta có nhận ra hay không thôi...

...

Hai người vừa nói chuyện vừa đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới trước một tửu điểm đồ sộ. Nó được kiến tạo từ ba tòa lâu các liền kề nhau, lấy tòa ở giữa, cao nhất làm trung tâm, hai tòa kia thấp hơn lại hơi lùi lại, tạo nên hình thể rất đẹp mắt.

“Ninh Hương Tửu Điểm”

Nhìn lên biển hiệu, Lão Quái nói:

- Đây rồi. Vào thôi.

Hai người tiến vào, liền tự động đi lên lầu. Tới một căn phòng ở góc tầng hai, Lão Quái gõ cửa. Tiếng gõ cửa của lão rất có nhịp điệu, ba nhanh ba chậm rồi lại hai tiếng nhanh, hai tiếng chậm, cuối cùng là bốn tiếng nhanh.

Cánh cửa mở ra, một người nam tử với ánh mắt cảnh giác xuất hiện...

- Hết Chương 81 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thần thân. Tiểu thân!

Tiểu Phàm đánh giá người nam tử trước mắt. Đó là một nam nhân khoảng 25, 26 tuổi, ngoại hình rất nổi bật, có thể phong cho một chữ “soái”. Hơn nữa đồ vật và y phục trên người y lại đều là hàng có giá trị. Một thân ngoại bào sang trọng, trên có thêu một chiếc huy hiệu của Bạch gia. Bạch gia nổi tiếng nhất chính là buôn bán tiên tệ, nhưng đồng thời cũng là một con quái vật trong lĩnh vực thiết kế và buôn bán y phục. Đồ của họ thiết kế đều có giá trên trời và đều giới hạn số lượng. Thường thì chỉ có những gia đình quyền quý, hoặc một số thủ lĩnh của các thế lực tương đối mới mua nổi. Tiếp tới là một cái yếu đai (thắt lưng) bằng Nhật Hắc Ngọc. Loại ngọc này rất đặc biệt. Vốn nguyên bản nó trong suốt như pha lê, nhưng cứ khi có ánh sáng mặt trời chiếu vào thì lại biến thành màu đen hoàn toàn. Vậy nên mới lấy cái tên là Nhật Hắc Ngọc. Nếu đem so sánh với chất liệu Huyết Noãn Ngọc lúc trước sử dụng để làm đôi con ngời của bức phù điêu đầu sói tại cổng thành thì Nhật Hắc Ngọc còn có phần quý giá hơn! Hơn nữa phía dưới còn gắn một cái túi thơm nhỏ màu vàng có kí hiệu cách điệu hình phụng hoàng của Loạn Phụng Đường. Chỉ cần nhắc tới Loạn Phụng Đường thì đủ biết túi hương đó giá trị thế nào. Loạn Phụng Đường chính là một trong các đại cự đầu trong lĩnh vực chế tạo mỹ phẩm, hương phẩm của Thương Lan Quốc. Các quý phi, hoàng hậu, con cháu danh gia vọng tộc đều sử dụng mỹ phẩm của họ. Đồ của Loạn Phụng Đường chia làm bảy cấp bậc tương ứng từ trên xuống dưới hợp với các màu: Đỏ - cam - vàng - lục - lam - tím - tím. Túi thơm của nam nhân này có màu vàng, tương đương với cấp bậc túi thơm của các công chúa, hoàng tử các quốc gia sử dụng!

Tiểu Phàm tiếp tục nhìn lướt qua các đồ vật khác trên người nam nhân này. Hắn chỉ biết len lén hít hà không thôi: “Dân chơi hàng hiệu cũng chỉ đến thế này.” Có thể nói y chính là một cái cột tiền di động cũng không sai.

- Khắc Thương, vào đi.

Nam tử kia thì thầm. Mắt lại liếc trái, liếc phải vô cùng cẩn thận.

Lão Quái nhỏ giọng:

- Yên tâm. Trước khi vào tửu điểm ta đã rất cẩn thận rồi. Không có ai theo đuôi đâu.

Nam tử kéo hai người Tiểu Phàm vào trong, rồi lập tức khép cửa lại.

...

Chưa để cho Tiểu Phàm ngồi xuống ghế, nam tử kia đã đứng dậy, đi vòng quanh, rồi lại vãn về cầm, hỏi:

- Khắc Thương. Đây là tiểu tử mà ngươi nói sao?

Lão Quái gật đầu, nói:

- Bình tĩnh. Để ta giới thiệu đã chứ... Tiểu Phàm. Đây là lão bằng hữu của ta, họ Đoàn, tự là Hữu Hoan.

Đoàn lão chỉ sang Tiểu Phàm, nói:

- Chính thức giới thiệu lại với ngươi lão Hoan. Nó là đệ tử chân truyền của ta, tên là Lâm Tiểu Phàm...

- Thôi thôi. Trong thư ngươi đã giới thiệu hết rồi còn gì. Tóm lại là chúng ta không phải giết nó đúng không?

Đoàn Hữu Hoan thần nhiên hỏi.

Lão Quái cười khỏ, đáp:

- Nó đã biết hết và đồng ý theo phe chúng ta rồi.

Mắt Tiểu Phàm giật giật, tuy là đã đoán trước nhưng hắn vẫn hơi hoang mang trong lòng. “Quả nhiên nếu mình không theo, chỉ sợ kết cục chỉ có quay lại Âm phủ.”

- Tốt. Rồi. Tiểu tử nói xem, ngươi đúng là luyện thể giả phải không?

Đoàn Hữu Hoan lại hỏi.

Tiểu Phàm cẩn trọng đáp:

- Dạ phải.

Đoàn Hữu Hoan lại xoay quanh Tiểu Phàm mấy vòng, quay sang lão quái, hỏi:

- Nè. Không lẽ nó cũng giống ta, biết xúc cốt?

Lão Quái lắc đầu, đáp:

- Ta cũng không rõ.

Đoạn y hơi nhìn liếc mắt nhìn Tiểu Phàm, tiếp:

- Tiểu tử này có rất nhiều bí mật a. Khi mới vào, lực lượng của nó chỉ ở mức Dẫn khí sơ cấp, hơn nữa cũng không quá mạnh. Nhưng mà, sau một năm ở Vô Định Chi Địa, trở về, lần trước nó đã bộc phát lực lượng gần 3000 cân. Cứ cho đó là lúc cận kề sinh tử thì hiện tại cũng có thể xếp Tiểu Phàm vào Dẫn Khí kì đỉnh phong loại ưu, thậm chí lực lượng nếu được dạy cách phát lực cao cấp, có thể đạt Bán bộ Trúc cơ...

- Chỉ một năm thời gian. Nhảy liền hai tiểu cảnh giới... Chà chà...

Đoàn Hữu Hoan xít xoa.

- Tiểu Phàm, lúc trước ta không tiện hỏi con về bí mật công pháp, nhưng hiện tại...

Lão Quái dò hỏi.

Tiểu Phàm hơi nhú mày, nói:

- Lão Quái. Tuy rằng con là truyền nhân của người. Nhưng mà bí mật này xin thứ lỗi con không thể tiết lộ. Còn về hình thể của con, đúng như người nói, chính là do công pháp đặc thù.

Lão Quái cũng không nói gì thêm. Thực chất lão cũng không phải nghĩ rằng Tiểu Phàm sẽ dễ dàng nói ra bí mật công pháp của hắn. Trước đây, lão đã từng thấy linh khí dị tượng khi Tiểu Phàm luyện công. Vậy mà cuối cùng hắn lại là luyện thể giả. Lão thực sự không thể giải thích được. Lão cũng từng đưa ra giả thiết rằng hắn là khí – thể song tu, nhưng thiên hạ không phải chưa từng có trường hợp đó, những người tu luyện song trường phái như thế cuối cùng vẫn có hình thể rất cao lớn. Như vậy chỉ có thể nói là do công pháp mà thôi... Nhưng công pháp thể nào, Lão Quái cũng không thể tưởng tượng ra được.

Đoàn Hữu Hoan ngồi xuống ghế, nói:

- Vậy rốt cuộc là truyền nhân của người có một công pháp rất cổ quái mà người không hề biết đúng không?

Lão Quái gật đầu.

- Và bây giờ người muốn nó theo ta luyện Tiềm Ngọc Kì Văn?

Đoàn Hữu Hoan hỏi tiếp.

Tiểu Phàm trong lòng bắt đầu cảm thấy sốt ruột. Nghe giọng điệu Đoàn Hữu Hoan, dường như y không mong muốn truyền dạy cho Tiểu Phàm.

Lão Quái đáp:

- Phải. Đạo pháp Đình gia của ta rất phù hợp với Tiềm Ngọc Kì Văn. Nó luyện tập Đình gia Đạo pháp lại có thêm đồ văn của tàn bích, chắc chắn sẽ phát huy cả hai thứ đến một đẳng cấp mới.

Đoàn Hữu Hoan hừ một tiếng, nói:

- Người nói hay quá ha. Cho nó theo ta thì ta lại phải vác theo một cục nợ đi khắp thiên hạ. Phiền chết đi được. Hơn nữa, tình cảnh hiện tại của ta người cũng biết rồi. Thực sự mang theo tên tiểu tử không thành thật này rất không tiện.

Lão Quái lắc đầu:

- Người đừng viện cớ. Cái gì mà sợ phiền. Người không phải chuyên tự rước phiền phức đấy sao? Chẳng qua tính tình người trẻ con, thấy Tiểu Phàm không chịu nói bí mật của nó cho người nên người không thích chứ gì.

Đoàn Hữu Hoan không ngờ không phù nhận, chỉ hằm hè mấy tiếng tỉnh bơ.

Tiểu Phàm đảo mắt một vòng, “Không hiểu sao Lão Quái lại có chữ Quái trong biệt hiệu nữa. Người bằng hữu này mới thực sự kì quái... Không ngờ tính tình lại như vậy.”

Lão Quái lắc đầu, nói:

- Thôi được rồi. Nếu người đã không nhận nó. Vậy thì đừng có hối hận. Chà chà, biết đâu, thiên hạ tương lai 200 năm nữa lại có một thần thái nữa...

Đoạn, Tiểu Phàm còn đang ngờ ngác không hiểu chuyện gì, Lão Quái đã kéo hắn chuẩn bị rời khỏi.

Đoàn Hữu Hoan đột nhiên gọi với:

- Khoan. Khoan. Người vừa nói gì?

Lão Quái lên cười quái dị, rồi bữu môi, nói:

- Ta nói là biết đâu 200 năm nữa sẽ lại có một thần râu xuất hiện trên đời...

Đoàn Hữu Hoan ngạc nhiên:

- Ý ngươi là... ngươi đồng ý cho nó theo ta học thần thuật (thuật trộm cắp)? Không phải trước đây ngươi không đồng ý sao? Ngươi nói cái gì sau này nó có thể sẽ làm vương, nếu lại đi trộm thật chẳng ra gì...

Lão Quái làm bộ suy nghĩ nói:

- Nghĩ cho kĩ thì làm Thần Râu cũng coi là làm một kiểu vua... Trước ta chưa nghĩ tới điều này...

Đoàn Hữu Hoan cười ha ha cực kì cao hứng:

- Hào. Nếu ngươi đồng ý cho tiểu tử này làm truyền nhân đầu tiên của Đoàn Hữu Hoan ta thì ta không chỉ dạy cho nó Tiềm Ngọc Kì Văn mà còn dạy cho nó Tam Thập Lục Biến của ta nữa.

Lão Quái hai mắt sáng lên, nói:

- Nói là phải giữ lời.

Đoàn Hữu Hoan đột nhiên giơ tay phát thệ:

- Đoàn Hữu Hoan ta xin thề. Nếu Lâm Tiểu Phàm đồng ý trở thành truyền nhân của ta, ta sẽ truyền cho hắn tất cả những gì ta biết. Chỉ cần hắn biết tôn sư trọng đạo, không làm nên chuyện đại nghịch bất đạo, ta sẽ hết lòng dạy dỗ cho hắn. Nếu làm trái lời này, thiên kiếp giáng xuống, hồn phi phách tán!

Tiểu Phàm trợn mắt. Hắn thật không ngờ người này nói cái là phát thệ ngay. Phải biết rằng phát thệ đối với tu đạo giả có ý nghĩa rất trọng đại bởi vì nó sẽ được đạo chứng giám. Chỉ cần làm trái lời thề, chắc chắn lãnh hậu quả không thể trốn tránh được.

Lão Quái kéo Tiểu Phàm ngồi xuống, hỏi:

- Tiểu Phàm, con có đồng ý trở thành truyền nhân của tên họ Đoàn này không?

Tiểu Phàm hơi suy nghĩ, không đáp, mà hỏi:

- Muốn con trở thành truyền nhân của Đoàn tiền bối thì cũng đơn giản thôi. Nhưng ngoài Tiềm Bích Kì Văn, xin hỏi Đoàn tiền bối có gì dạy cho ta?

Đoàn Hữu Hoan cười khằng khặc, nói:

- Hắc hắc. Tiểu tử có cá tính. Ta thích. Khắc Thương, ngươi nói xem ta có gì để dạy nó?

Lão Quái cười nói:

- Ngươi không thuộc tà phái cũng chẳng thuộc chính phái, được người thiên hạ liệt vào ngoại đạo, mệnh danh Thiên Diện Thần Râu, một trong tứ đại Thần Râu đứng đầu thiên hạ. Thứ ngươi giỏi nhất chính là dịch dung thuật cùng nhu kĩ cổ quái. Nhu kĩ đó gọi là Tam Thập Lục Biến, là một bộ thể kĩ đồ văn giống như Tiềm Bích Kì Văn. Dựa vào nhu kĩ kì lạ, chiến đấu cùng cấp chưa từng bại!

Đoàn Hữu Hoan đắc chí, nói:

- Còn nữa...

Lão Quái lại tiếp:

- Ngoài ra, ngươi cũng rất giỏi cơ quan thuật.

Đoàn Hữu Hoan cười cười, hỏi:

- So với ngươi thì sao?

Lão Quái lắc đầu:

- So với ngươi, ta không bằng.

Đoàn Hữu Hoan liếc mắt về phía Tiểu Phàm, hỏi:

- Thế nào tiểu tử. Vậy đủ chưa?

Tiểu Phàm nuốt cái ực. Chỉ một cái “Tứ Đại Thần Thâu đứng đầu thiên hạ” cũng đủ làm hấn phục rồi. Lại còn “chiến đầu cùng cấp chưa từng bại”... Đó là khái niệm gì a.

Tiểu Phàm chấp tay, nói:

- Vẫn bồi phục rồi.

Đoạn Tiểu Phàm quỳ xuống, dập đầu ba cái, bái nhập làm truyền nhân của Đoàn Hữu Hoan. Không có lễ giáo gì nhiều, chỉ đơn giản như vậy.

- Tốt. Lão Quái. Tới nay ta sẽ rời khỏi đây. Nếu tên tiểu tử này đã bái nhập làm truyền nhân của ta. Vậy tới nay hấn sẽ phải đi cùng ta.

Đoàn Hữu Hoan nói.

Lão Quái gật đầu:

- Tất nhiên là phải như vậy. Hi vọng trong vòng một năm ngươi có thể cho nó luyện được một chút bản lĩnh để nó sống sót trong Đồ Đấu Chi Tranh.

- Ô. Tiểu tử này sẽ tham gia Đồ Đấu Chi Tranh một năm sau? Được. Đã vậy thì ta sẽ lên lịch huấn luyện đặc biệt cho nó.

Đoàn Hữu Hoan khẳng định.

Lão Quái gật đầu, quay sang Tiểu Phàm:

- Tiểu Phàm. Thời gian tới con sẽ theo lão Hoan phiêu du. Phải cố gắng. Lão bằng hữu này của ta tuy có chút cổ quái nhưng mà tài nghệ rất phong phú. Đặc biệt về phương diện cơ quan thuật, hấn rất có tài...

Tiểu Phàm đáp dạ, trong lòng tự nhiên thấy hơi nao nao, một phần nào đó hấn sẽ nhớ Lão Quái và Vô Cực Học viện... Đột nhiên hấn nghĩ ra tới một chuyện, khổ sở hỏi:

- Lão Quái. Một năm sau con trở lại, vậy thì lại phải học bù sao?

Lão Quái bật cười, đáp:

- Học bù thì học bù. Cùng lắm thì ta sẽ cho con một thứ...

Đoạn lão lấy ra hai cái gương nhỏ giống hệt nhau.

Đoàn Hữu Hoan vừa trông thấy hai cái gương lập tức vỗ tới, nói:

- Đại tài bút. Đại tài bút. Gương Song Tử a... Ngươi cũng thật cưng chiều tên tiểu tử này.

Lão Quái giải thích:

- Gương Song Tử này là một loại linh cụ đặc biệt có khả năng truyền hình ảnh và âm thanh giữa hai mặt gương. Chỉ cần mặt gương này phản chiếu hình ảnh và thu được âm thanh gì thì bên kia cũng sẽ nhận được tương tự như vậy.

“Điện thoại!”, Tiểu Phàm trong đầu lập tức bật ra hai tiếng này. Hấn cẩn thận đưa tay đón lấy.

- Lão Quái. Đa tạ người.

Lão Quái tiếp:

- Ta sẽ cử người lúc đi học mang theo một chiếc thủy tinh cầu, thu lại tiết học đó cho con. Sau đó, cứ đến tối ta sẽ cho người phát lại cho con qua gương, vậy là con sẽ không bị hỏng kiến thức. Ngày trở về chỉ cần đi thi là được rồi.

Đoàn Hữu Hoan lại xít xoa:

- Chà chà. Một bộ Gương Song Tử này giá cũng phải hơn chục triệu kim tệ. Đúng là nhà giàu.

Lão Quái hừ nhẹ:

- Làm sao bằng ngươi được. Riêng cái túi thơm của Long Phụng Đường kim cấp ngươi đeo bên hông đã gấp mấy bộ Gương Song Tử rồi...

Đoàn Hữu Hoan cười cười:

- Cơ mà cũng không phải của ta. Là mượn, là mượn thôi...

Lão Quái khinh bỉ nói:

- Mượn cái gì. Trộm thì cứ nói là trộm...

Đoàn Hữu Hoan lại cười ha ha.

...

Kinh đô công thành phía Tây, đêm...

- Lão Quái, trở về cẩn thận...

Tiểu Phàm hơi nao nao, nói nhỏ.

Lão Quái cười khàng khặc, nói:

- Tiểu tử ngươi cũng tình cảm quá. Người cần cẩn thận là con kia. Đi cùng lão Hoan, sinh tử hoàn cảnh gặp rất nhiều. Cố gắng mà sống sót trở về.

Đoạn, Lão Quái nhìn sang Đoàn Hữu Hoan:

- Lão Hoan. Ta giao tên nhóc này cho ngươi. Hi vọng ngươi đừng làm ta thất vọng. Một năm nữa, nó chính là đối mặt với Đồ Đầu Chi Tranh rồi...

Đoàn Hữu Hoan nghiêm túc, nói:

- Ngươi yên tâm. Ta đã nhận nó làm truyền nhân của ta. Tất nhiên sẽ không để xảy ra vấn đề gì. Chắc chắn, một năm sau, ta sẽ trả lại cho ngươi một Lâm Tiểu Phàm ở cấp độ hoàn toàn khác.

Ba người nói lời chia tay, rồi chia làm hai hướng, phóng ngựa rời đi. Lão Quái đi về phía Đông, trở về Vô Cực Học viện. Còn hai người Tiểu Phàm và Thiên Diện Thần Thân – Đoàn Hữu Hoan đi về phía Nam của Thương Lan Quốc, bắt đầu hành trình huấn luyện kéo dài một năm...

- Hết Chương 82 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ngoại hà thành

Thất Thái Giới thực chất rộng lớn vô biên, trong đó tồn tại chủ yếu là hải vực thâm sâu khôn dò, chỉ có một phần là đại lục mà thôi. Tuy nhiên một phần đó cũng là vô cùng rộng lớn so với con người nhỏ bé. Khi người trong tu chân giới nhắc tới Thất Thái Giới chính là nói tới mảnh lục địa này. Trung tâm của lục địa chính là nơi linh khí sung túc, được cho là linh mạch chi giao của toàn bộ đại giới. Nơi đó đứng đầu bởi ba cường quốc, phân biệt là: Thương Lan Quốc, Thiên Vu Quốc và Yên Vũ Quốc; cùng với gần 20 quốc gia lớn nhỏ phụ thuộc lân cận. Nếu quan sát trên bản đồ, sẽ thấy Thương Lan Quốc cùng Thiên Vu Quốc nằm phía trên phương Bắc, cùng giao nhau lấy Bạch Long Sơn mạch làm danh giới. Phía dưới là Yên Vũ Quốc nằm ở phía Nam so với hai quốc gia còn lại, tiếp giáp Thương Lan Quốc bởi Tam Long Giang, cách trở Thiên Vu Quốc bởi dãy Tuyết Sơn cao cao hiểm trở.

Bởi có nhánh sông của Tam Long Giang chạy từ Yên Vũ Quốc xâm nhập rất sâu dày, Thương Lan Quốc khu vực phía Nam chính là khu vực hết sức phồn hoa. Đồng thời đây cũng là nơi khá loạn lạc, long xà hỗn tạp, có thể nói chính là thiên đường của những kẻ muốn lẩn trốn hoặc vượt biên.

Hiện tại, Lâm Tiểu Phàm và Đoàn Hữu Hoan đang trên đường từ Thương Lan thành hướng tới khu vực phía Nam...

...

- Tiểu tử, trước khi đi tiếp, ngươi phải thay đổi một chút.

Đoàn Hữu Hoan dừng ngựa dưới một gốc cây tại ngoại ô Thương Lan Thành, vừa xuống ngựa vừa nói.

Tiểu Phàm cũng xuống ngựa, hỏi:

- Người muốn con làm gì?

Đoàn Hữu Hoan vung tay, liền ném xuống một bộ y phục, đáp:

- Thay đồ.

Tiểu Phàm cúi xuống lượm lấy bộ quần áo, đột nhiên nghĩ ra một chuyện, hỏi:

- À phải rồi. Người muốn con gọi người là gì ạ? Tại vì trước giờ con đều gọi Lão Quái là Lão Quái thôi...

Đoàn Hữu Hoan hơi vân vê cằm, đáp:

- Cứ gọi ta là ‘Thiên Diện Thần Thâu thiên hạ vô địch thủ’ đi...

Mặt Tiểu Phàm méo xệch, hỏi lại:

- Thật phải vậy ạ? Tên đó thì dài quá...

Đoàn Hữu Hoan nhún mày, hơi gật gù, lại nói:

- Thôi thì cứ gọi là Đoàn công tử đi...

Mắt Tiểu Phàm giật giật. Quả thực trông diện mạo thì Đoàn Hữu Hoan chỉ khoảng trên dưới 25 mà thôi, đúng là xứng với một tiếng “công tử”. Nhưng Tiểu Phàm biết lão là bằng hữu của Lão Quái, tuổi tác có lẽ cũng tương đương. Thực sự nếu hấn thốt ra hai tiếng công tử sẽ có phần gượng gạo.

Tiểu Phàm hỏi:

- Hay là con gọi Đoàn lão có được không?

Đoàn Hữu Hoan gật đầu:

- Vậy cũng được. Nhưng mà trước mặt người khác thì phải gọi là Đoàn lão huynh.

Thấy Tiểu Phàm có vẻ khó hiểu, y tiếp:

- Việc này để đảm bảo không để lộ thân phận của chúng ta...

Đoàn lão lại cười cười:

- Với lại... ai mà không thích trẻ trung chứ. Hắc hắc...

Tiểu Phàm chỉ còn biết mang đồ vào bụi cây, không biết nói gì hơn.

Một lúc sau hấn bước ra. Trên người là một bộ đồ toàn bộ hắc sắc, từ ngoại bào cho đến yếu đai đều đồng dạng. Hấn vốn khá tuấn tú, giờ lại có thêm chút thần bí và thu hút.

Đoàn Hữu Hoan nhìn nhìn Tiểu Phàm, nói:

- Tốt. Tiểu tử ngoại hình cũng không đến nỗi. Ta bạch sắc, ngoại hắc sắc. Hắc Bạch Vô Thường tuấn tú phi phàm.

Nói đoạn, y lấy hai ngón tay cực nhanh điểm nhẹ tay lên trán Tiểu Phàm, rồi lại tự ấn lên trán mình một cái. Tiểu Phàm giật mình, đưa tay lên liền cảm thấy giữa mi tâm có một cái gì đó lồi lên, kích cỡ bằng hạt gạo.

Đoàn Hữu Hoan chỉ vào mi tâm mình. Trên đó là một dấu châu sa màu trắng, y nói:

- Của ta màu trắng, của ngoại màu đen. Ha ha... Thế này ngoại ta sẽ không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn sẽ nghĩ chúng ta tới từ cùng một môn phái. À quên, cài thêm cái huy hiệu này vào.

Y lật tay, xòe ra hai cái huy hiệu bằng kim loại màu vàng.

Tiểu Phàm đón lấy, cài nhanh lên ngực áo trái. Hấn hỏi:

- Đoàn lão, huy hiệu này thuộc môn phái nào vậy? Nhìn lạ quá.

Đoàn Hữu Hoan cười, đáp:

- Làm gì có môn phái nào lấy hình con chuột đeo mặt nạ làm biểu tượng. Chỉ có môn phái của Thiên Diện Thần Thâu ta thôi.

Tiểu Phàm ngạc nhiên:

- Người có môn phái của mình?

Đoàn lão cười, đáp:

- Phải. Môn phải có hai người. Chính là ta và người đó...

“Ặc... Vậy mà cũng bày đặt làm huy hiệu”, Tiểu Phàm lén bĩu môi.

Đoàn lão chỉ cười khà khà rồi nhảy vút lên ngựa, vẫy tay gọi Tiểu Phàm. Hai người phóng nhanh trên quan đạo, hướng xuống phía nam.

...

Ngoại Hà Thành chính là thành trì đầu tiên được tính vào địa phận phía nam của Thương Lan Quốc. Thành trì này được xây dựng sát bên một nhánh sông lớn của Tam Long Giang, lại được xây dựng theo hình bán nguyệt ôm lấy nhánh sông, giống như bao phủ lấy phía ngoài nhánh sông uốn khúc cho nên mới gọi là Ngoại Hà. Nơi đây vừa vặn lại là nút thắt giao lộ của quan đạo từ phía Bắc và phía Đông, cũng là khu vực thuận tiện để bắt đầu di chuyển bằng đường thủy, do vậy kẻ cũng là một thành trọng yếu.

Hai người Tiểu Phàm và Đoàn Hữu Hoan trả tiền lệ phí vào thành rồi tiến vào một khách điểm cực lớn. Hai người đi tới đâu đều làm cho mọi người phải ngoái nhìn. Một phần vì hai người này đều có vẻ ngoài tuấn tú, đặc biệt là Đoàn Hữu Hoan, hai là y phục cũng như phục sức cả hai đều thuộc hàng cao cấp, không khỏi làm nhiều người cho rằng họ là người của một đại tộc gia hoặc đại thế lực nào đó từ xa tới.

- Hai vị có đặt bàn trước không ạ?

Tiểu nhị xoa xoa tay, mặt cười như hoa tiến tới đón tiếp hai người Tiểu Phàm.

Đoàn Hữu Hoan lạnh nhạt đáp:

- Không có. Bộ phải đặt trước mới được vào hay sao?

Tiểu nhị không vì thái độ của Đoàn lão mà tức giận, vẫn mỉm cười đáp:

- Xin hai vị thông cảm. Hôm nay tiểu điểm các bàn đều đã được đặt kín. Mong hai vị sang tiệm bên cạnh cho...

Tiểu Phàm đang định rời bước, lại nghe Đoàn lão nói:

- Ta trả gấp đôi tiền đặt bàn.

Tiểu nhị cười cười, lại nói:

- Xin nhị vị thông cảm. Lão bản đã căn dặn, tiểu điểm làm việc cũng phải trọng chữ tín. Xin đừng làm khó tiểu nhân.

Đoàn Hữu Hoan nheo mắt, thò tay vào trong áo, lấy ra một vật. Tiểu Phàm trông thoáng qua hình như là một cái lệnh bài. Đoàn lão giờ lên, hỏi:

- Bây giờ ta vào được chưa?

Tiểu nhị vừa trông thấy lệnh bài, cơ thể run lên, rồi rít nói:

- Xin nhị vị thứ lỗi. Tiểu nhân không biết nhị vị là người của Vận Sa Bang. Có phải hai vị tới dự hội của quý bang?

Đoàn lão gật gù, chậm rãi cất lệnh bài trở lại túi áo ngực.

Tiểu nhị lập tức đơn đã dẫn hai người vào trong. Tiểu Phàm và Đoàn lão tiến vào liền trông thấy trong sảnh đã đông kịt người. Ai nấy đều mang theo binh khí, rõ ràng là người trong tu đạo giới chứ không phải chỉ là thường nhân. Chờ cho hai người yên vị và gọi món xong, người tiểu nhị mới lên thờ phào một hơi, lấy khăn lau đi mồ hôi trên trán, rồi vội vã thoái lui.

Tiểu Phàm nghi hoặc, hỏi:

- Đoàn lão. Người lấy cái huy hiệu đó ở đâu ra vậy?

Đoàn lão đáp:

- Tất nhiên là của mấy tên Vận Sa Bang rồi. Trước ta có một thời gian quanh quẩn vùng phía Nam nên cũng gặp bọn chúng. Tiện tay mượn chúng tấm lệnh bài chơi...

Tiểu Phàm lại hỏi:

- Vận Sa Bang là bang phái thế nào ạ?

Đoàn lão kể:

- Vận Sa Bang là một trong các bang phái đứng đầu ở khu vực phía nam. Bọn họ lấy vận chuyển và buôn bán cát làm nghề nghiệp chính, bên cạnh đó còn làm bảo kê, buôn bán chợ đen nữa. Ngoại Hà Thành này chính là đại bản doanh của chúng.

Tiểu Phàm lại đánh giá đám khách nhân trong đại sảnh. Bọn họ đều thân mang binh khí, có người y phục dân dã, có người hoa phục phú quý, nhưng tất cả đều đang thấp giọng nghị luận, chốc chốc lại nhìn ra cửa, hẳn đều đang chờ đợi một điều gì đó.

Tiểu Phàm quay lại phía Đoàn lão, hỏi:

- Bọn họ đều là người của Vận Sa Bang?

Đoàn lão lắc đầu, đáp:

- Đa phần thôi. Hôm nay nếu ta không nhầm thì bọn họ sẽ tổ chức bầu bang chủ nhiệm kì mới theo trình tự bốn năm một lần. Thế nên đa phần đều là người của họ, nhưng một số cũng giống chúng ta, tới xem náo nhiệt.

- Ấy? Vậy là người có ý chọn từ điểm này?

Tiểu Phàm chợt hiểu ra.

- Tất nhiên. Đây cũng là cơ hội tốt để người có dịp quan sát tu đạo giới phía nam. . .

Đoàn lão gật gù.

Nghe Đoàn lão nói vậy, Tiểu Phàm quả thật cũng có phần chờ mong.

...

Lại nên nói một chút về cái gì gọi là tu đạo giới. Thực chất khái niệm này là để chỉ chung xã hội của toàn bộ những người tu đạo, nhằm phân biệt với xã hội của những người thường, hay còn gọi là phàm nhân. Tuy nhiên, đối với một số thế giới, giống như Thất Thái giới, được xếp hạng thế giới bậc trung về mật độ linh khí, thì mười phần đến tám chín phần là những người có tu luyện chân khí. Vậy nhưng lại chỉ có gần sáu phần trong đó thuộc vào cái gọi là Tu đạo giới, bởi vì hơn bốn phần còn lại tuy có tu luyện chân khí nhưng tu vi của họ chủ yếu chỉ dừng ở Dẫn khí sơ kì, hơn nữa lại không hề can dự vào chuyện tranh đấu, chém giết của tu đạo giới. Bốn phần nhân khẩu đó chỉ có thể coi là bách tính lương thiện, hoặc cũng có thể gọi là phàm nhân. Sở dĩ cần phân biệt như vậy là để tránh việc tu đạo giả mượn cơ đánh đồng những người phàm (có tu luyện chân khí) vào tu đạo giới mà ra tay lạm sát hay hiếp đáp. Việc phân biệt này cũng giống như việc phân biệt những người học võ nhưng lại không thuộc võ lâm giang hồ tại địa cầu vậy. . .

Giờ quay lại với tiểu điểm nơi Vận Sa Bang chuẩn bị tổ chức đại hội thường niên. . . Tu đạo giới một vùng phía nam sắp tới đây không chừng sẽ phải một hồi rung chuyển.

- Đến rồi. Bang chủ và các trưởng lão tới rồi. . .

Mọi người trong đại sảnh đều nhanh chóng đứng dậy nhìn về phía cửa.

Tiểu Phàm ngồi trên lầu 2 cũng chuyển ánh mắt ra ngoài.

Từ ngoài tiến vào tổng cộng có mười người. Đi đầu là một nam tử trẻ tuổi độ trên dưới 30, trên mặt có một vết sẹo dài khá dữ tợn. Theo sau y là chín người, trẻ nhất là một trung niên nhân, lớn tuổi nhất là một lão giả râu tóc bạc phơ.

Mọi người trong đại sảnh đều tự động tránh sang 2 bên thành một con đường, mười người nhanh chóng tiến sâu vào trong. Bỗng nhiên đi tới dưới bàn của Tiểu Phàm và Đoàn Hữu Hoan, nam tử đi đầu đứng lại. Y cùng vài vị phía sau cùng chấp tay hướng Đoàn Hữu Hoan, mỉm cười. Đoàn Hữu Hoan dường như không có gì ngạc nhiên, cũng chấp tay hoàn lễ.

Tiểu Phàm nghi hoặc, hỏi:

- Người biết họ?

Đoàn Hữu Hoan lắc đầu, nói:

- Thế mới nói kinh nghiệm lịch lãm của người còn quá ít. Lễ giáo trong tu đạo giới cũng chưa hiểu. Chẳng qua tu vi cùng đẳng cấp, hành xử như vậy là lẽ đương nhiên.

Tiểu Phàm ngạc nhiên, hỏi lại:

- Cùng đẳng cấp? Vậy người và bọn họ thuộc đẳng cấp nào?

Đoàn lão đáp:

- Tất nhiên là Kim Đan.

Tiểu Phàm gật gù, dẫu sao hẳn cũng đoán được tu vi của Đoàn lão, cho nên không quá bất ngờ, chẳng qua hỏi cho chắc ăn mà thôi. Nếu là Trúc cơ thì quá thấp, căn bản không thể nào được mệnh danh là Thiên Diện Thần Thâu – một trong tứ đại thần thâu của thiên hạ được. Nếu là Hóa Phách thì không

phải là không thể, chẳng qua cơ may này quá nhỏ. Cho nên Kim Đan là cảnh giới phù hợp nhất.

Tiến vào đến trung tâm, mười người chia nhau ngồi về hai dãy ghế hai bên.

Nam tử trẻ tuổi ngồi tại vị trái trung tâm, đứng dậy nói lớn:

- Hỡi huynh đệ hảo hán, hôm nay chúng ta họp mặt ở đây chính là vì đại hội bốn năm một lần. Trước là để huynh đệ khắp nơi sau một thời gian dài có cơ hội gặp lại nhau, thăm thiết thêm tình huynh đệ, kể lại những trải nghiệm quý giá, những điều đặc biệt mà trong bốn năm vừa rồi đã gặp được. Và tất nhiên thứ hai, cũng là sự kiện chính, chúng ta sẽ cùng nhau tổ chức đại hội tỉ thí bầu bang chủ mới của Vận Sa Bang chúng ta.

Phía dưới mọi người lập tức hoan hô vang rền.

Nam tử lại tiếp:

- Như thường lệ. Vừa là để những vị từ xa đến được nghỉ ngơi đầy đủ, vừa là để chờ đợi những người còn chưa tới, bây giờ huynh đệ chúng ta hãy cứ ăn uống đàm đạo thoải mái trước đã. Toàn bộ chi phí ta sẽ thanh toán. Bình minh sáng ngày mai, ngoại thành phía Nam, bên bờ sông, chúng ta sẽ tổ chức đại hội tỉ thí... Mọi người thấy thế nào?

- Đượccccccc.

Âm thanh ủng hộ vang dội.

Mọi người bắt đầu chè chén no say. Những tiếng cười sảng khoái và tiếng bát đĩa bị đập vỡ vang lên không ngớt.

- Hết Chương 83 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Linh kĩ rất kì diệu!

Sáng sớm bên ngoài Ngoại Hà Thành khoảng 5 dặm, bên bờ sông Xuân Ngư, lúc này đã rất nhiều người tụ tập. Toàn cảnh vô cùng náo nhiệt.

Tiểu Phàm và Đoàn lão cũng hòa vào trong đám người này. Họ chính là người của Vận Sa Bang, hôm nay tụ tập ở đây để tiến đại hội bầu tân nhiệm bang chủ bốn năm một lần.

Từ Vong Ngư – Thiết Yên Đông – đương nhiệm bang chủ của Vận Sa Bang trước đông đảo bang chúng đứng lên cất tiếng:

- Hôm nay, Vận Sa Bang chúng ta sẽ tổ chức đại hội tỉ võ bầu tân nhiệm bang chủ. Thế lệ vô cùng đơn giản. Trong số những anh hùng hào kiệt ở đây, ai đủ bản lĩnh thì lên đài, chỉ cần đánh đến không còn ai dám lên đài thì coi như giành chiến thắng.

Hú hú... mọi người phía dưới hào hứng hò hét vang rền.

Thiết Yên Đông lại tiếp:

- Dĩ nhiên, như những lần đại hội trước. Võ đài hôm nay không chỉ là cơ hội cho những người muốn tranh giành chức vị bang chủ, mà còn là sân diễn cho những anh hùng thiếu niên thể hiện mình. Nếu các vị trưởng lão đây và cả ta, nhận thấy tiềm năng cần bồi dưỡng, dĩ nhiên sẽ hết sức dạy dỗ, cho phép sử dụng tài nguyên của bang ta... Còn bây giờ. Đại hội chính thức bắt đầu!

Mọi người lại vỗ tay hoan hô, những tiếng cheng cheng choang choang do binh khí được đập vào nhau vang lên không ngừng.

Thiết Yên Đông trở lại ghế ngồi, mặt hướng ra ngoài bờ sông.

Bỗng nhiên từ trong sương mù mờ ảo, một con thuyền từ từ xuất hiện. Con thuyền này cao tới 3 trượng (khoảng tòa nhà 3 tầng), rất lớn, đặc biệt phần đầu có hình một con cá rồng đang vượt sóng màu đỏ ối, chính là biểu tượng của Vận Sa Bang. Dù nhìn có vẻ rất chậm, nhưng khi con thuyền tiến lại gần, tiếng rì sóng càng nghe càng rõ. Còn cách bờ hơn hai trượng thì nó dừng hẳn lại, an tĩnh nổi trên sóng nước.

Xoạt, từ trên thuyền, một tấm gỗ bản lớn được đưa xuống, tạo thành đường lên thuyền cho mọi người. Liền đó, xoạt xoạt mấy tiếng nữa, bốn tấm gỗ nữa được đưa xuống từ mạn thuyền. Tất cả tổng cộng có năm lối lên thuyền.

Mọi người liền ồ ạt nối đuôi nhau, ồ ào tiến lên.

Tiểu Phàm nghi hoặc hỏi Đoàn lão bên cạnh:

- Đoàn lão huynh, ti thí tổ chức trên thuyền sao?

(Lúc này có rất đông người xung quanh, Tiểu Phàm buộc gọi Đoàn Hữu Hoan là “Đoàn lão huynh”)

Đoàn lão gật đầu, đáp:

- Việc này không chỉ tạo ra điểm nổi bật cho đại hội, mà một phần cũng khá thực tế. Bởi lẽ Vạn Sa Bang chủ yếu hoạt động trên sông nước, cho nên hảo thủ của họ không thể không quen thuộc với sông nước, thuyền bè. Nếu đến cả việc chiến đấu trên sông nước mà cũng không làm được, thì làm sao làm bang chủ. Bang chủ hiện tại của Vạn Sa Bang hiệu là Tử Vong Ngự. Y giỏi nhất chính là chiến đấu dưới lòng sông. Một khi đã xuống nước, nghe nói chiến đấu lực của y phải mạnh thêm ba phần, thậm chí là năm phần. . . Thực sự rất kinh khủng! Trước đây, khi y còn trẻ, có lần bị hơn ba mươi người truy sát. Ban đầu tưởng rằng y nắm chắc cái chết, nào ngờ y vừa đến được bờ sông, lập tức nhảy xuống. Ba mươi tên kia cũng lập tức đuổi theo xuống lòng sông. Nửa ngày sau, chỉ còn một mình y trôi lên khỏi mặt nước, cả một quãng sông đỏ lôm màu máu! Một trận đó khiến y danh tiếng nổi như cồn khắp một vùng phía Nam, và có được cái biệt hiệu kia.

Tiểu Phàm gật gù, đồng thời cũng hơi liếc nhìn qua đám đông về phía nam từ mặt thẹo, được thiên hạ đặt cho cái hiệu rợn người: Tử Vong Ngự.

...

- Tại hạ là Bàng Liên Âm. Tuy rằng tài hèn, sức mỏng, nhưng cũng mong có thể một ngày đảm nhiệm chức vụ bang chủ của bản bang. Hi vọng có thể cống hiến hết mình để bang ta ngày càng hưng vượng hơn. . .

Một nam tử tướng mạo dữ dằn, dáng người cao kều đột nhiên phi thân lên võ đài bố trí giữa boong tàu. Nói đoạn, trên người y lập tức xuất hiện một làn khói đỏ tràn ngập. . .

- Linh khí hương ứng thật dữ dội. Khí thế cũng rất mạnh. Hẳn là Trúc Cơ.

Tiểu Phàm khoanh tay đứng xem, mấp máy môi nhận xét.

Vù, một nam tử từ trong đám đông nhảy lên thượng đài. Y cao tầm một thước tám, so với họ Bàng thì thấp hơn một chút, nhưng bù lại thì cơ thể có vẻ khỏe mạnh hơn nhiều, cơ bắp trên đôi tay để trần cuộn lên rất rõ. Y nói:

- Tiểu đệ là Hứa Tiên. Không rõ trình độ bản thân so với Bàng huynh cao thấp thế nào, nhưng hôm nay cũng mong có thể đặt mộng ngồi lên chiếc ghế bang chủ cao cao trên kia. Cho nên, nếu có làm Bàng huynh bị thương, mong bỏ quá cho.

Bàng Liên Âm cười khó coi, đáp trả:

- Là ai làm ai bị thương còn chưa biết được. Hứa huynh hãy cứ giữ mình thì hơn. . .

Họ Hứa chỉ cười khẩy một cái, không nói gì nữa. Hai người chỉ còn đối mắt với nhau, chiến hòa dường như đã hình hực.

Đoạn, Hứa Tiên vận chân khí, làn khói màu lục chậm rãi bốc lên quanh thân thể y.

Tiểu Phàm nhíu mày: “Rõ ràng họ Hứa này chân khí hương ứng bốc lên không mạnh bằng họ Bàng, nhưng vẫn mạnh hơn hẳn đám Minh Tâm. Hẳn cũng là Trúc Cơ, nhưng kém họ Bàng 1 tiểu cảnh giới. Vậy cơ sao hắn dám tự tin đến thế. Hơn nữa, họ Bàng cũng không tỏ vẻ khinh thường chút nào, ánh mắt rất cân trọng.”

Đoàn lão ở bên cạnh dường như nhìn thấu suy nghĩ của Tiểu Phàm, chỉ mỉm cười không nói gì.

- Tiếp chiêu.

Bàng Liên Âm hét vang. Thân hình cao kều lập tức lao lên.

Quyền đầu họ Bàng lao nhanh tới, hướng thẳng vào mặt đối phương. Họ Hứa dụng hữu thủ gạt phẳng đi, nhưng vừa chạm vào quyền của đối thủ lập tức kêu lên: “Ồi chào!”, phải rút lại ngay. Thân hình y nhanh nhẹn lùi lại hai bước, đồng thời xoa xoa cổ tay đau rất. Y quát lớn:

- Đồ tiểu nhân xảo trá!

Họ Bàng cười ha hả, nói:

- Ta đã làm gì mà ngươi lại nói như vậy?

Hứa Tiên chi vào cổ tay đối phương nói:

- Ngươi dùng hộ thủ có gai.

Họ Bàng cười càng to, hỏi ngược lại:

- Bộ trong quy định có cấm việc sử dụng hộ thủ có gai hay sao?

Nguyên lai vừa rồi họ Hứa đưa tay gạt đỡ quyền đầu của đối Phương thì bị gai trên hộ thủ ở bắp tay Bàng Liên Âm cứa vào làm chảy máu. Hơn nữa, Bàng Liên Âm còn vận dụng chân khí truyền vào hộ thủ làm nó nóng lên đỏ ửng, khiến đối phương vừa bị rách cổ tay lại vừa bị bỏng không nhẹ.

Hứa Tiên lửa giận phùng phùng, mặt đỏ tía tai nhưng rõ ràng đối phương nói đúng, cho nên y không thể cãi được gì. Cuối cùng y quát:

- Đưa binh khí cho ta.

Từ trong đám đông, một bộ song câu được ném lên cùng tiếng hô:

- Hứa đại ca, đón lấy.

Hứa Tiên chuẩn xác chụp lấy vũ khí của mình, trên mặt tuy còn tức giận nhưng biểu hiện hết sức tự tin. Bàng Liên Âm cười cười cũng gọi vọng xuống lời đài, cho người mang tới tay một cây đinh ba.

Hứa Tiên không nói nhiều, chủ động lao tới tấn công. Song câu trong tay linh hoạt cắt tới, chính là dùng thế thanh xà liệt thỏ (rắn xanh săn thỏ), đánh vào hạ bàn của đối phương. Họ Bàng, chân phải co lên, né tránh một chiêu của Hứa Tiên, liền đó đẩy mạnh đinh ba đâm tới.

Cheng! Hứa Tiên lập tức dùng thế Thiết Bản Kiêu, ngả người tránh hiểm chiêu, đồng thời song câu đan vào, kẹp lấy vũ khí của đối thủ. Lục sắc yên đột nhiên tự lại song thủ họ Hứa, nghe xoạt xoạt mấy tiếng y phục bị xé rách vang lên. Không ngờ từ trong ống tay áo của Hứa Tiên liền tua tủa đâm ra năm, sáu nhánh cây, cực nhanh đâm về phía Bàng Liên Âm!

Bàng Liên Âm hét vang một tiếng, gãy mạnh cây đinh ba, chân khí đỏ rực truyền thẳng vào vũ khí khiến nó đỏ rực lên. Khí đỏ quanh thân phập phùng như nhịp hô hấp của thân thể, họ Bàng xoay tay một cái, cây đinh ba xoắn lấy khí đỏ như một mũi khoan nóng rực, mạnh mẽ bẻ gãy toàn bộ những nhánh cây đang vươn ra, đồng thời đốt cháy đa phần những vụn gỗ nát vỡ, tạo thành những tàn lửa vô cùng đẹp mắt. Thuận thế, cây đinh ba xiên thẳng về phía trước!

Tiểu Phàm kinh ngạc, hỏi nhanh:

- Đoàn lão huynh. Họ Bàng vừa rồi sử dụng là linh kĩ?

Đoàn lão gật đầu, đáp:

- Đúng vậy. Với chân khí của Trúc cơ kì, chỉ có kết hợp với linh kĩ mới tạo được uy lực như vậy. Cả lực lượng và độ cường bạo chân khí đều rất khá.

Hứa Tiên không ngờ kĩ chiêu của mình lại bị mạnh mẽ phá giải như vậy. Tâm thần hoảng loạn, chỉ kịp vung song câu ngăn cản trước ngực.

Đang!!!

Âm thanh chói chói bùng phát. Họ Hứa lệt xệt lui lại mấy bước.

Nhưng Bàng Liên Âm nào có chịu thua, đinh ba điên cuồng công tới. Bỗng nhiên, họ Hứa quát to:

- Ngươi thua!

Song câu trong tay y đột nhiên biến dài ra, uốn lượn như có sự sống, không khác nào hai con rắn trườn trên thân đinh ba, công thẳng tới họ Bàng! Sự việc diễn ra trong nháy mắt, Bàng Liên Âm chưa kịp phản ứng, mắt đã thấy đinh ba bị khóa chặt cứng, lưỡi hai cây liềm câu của Hứa Tiên đã kê vào cổ.

Họ Bàng sửng người, chỉ trở mắt nhìn vũ khí của đối phương.

Sàn sạt...

Song câu của Hứa Tiên chậm rãi thu ngắn lại, trở về hình dáng ban đầu. Y mỉm cười:

- Đa tạ Bàng huynh đã nương tay.

Bàng Liên Âm không cam lòng, dậm mạnh cây đinh ba xuống sàn lôi đài, rồi thoái lui.

Mọi người hoan hô ầm ầm. Quả thực một đòn cuối cùng vô cùng ấn tượng, khiến mọi người ai ai cũng phấn khích.

Tiểu Phàm vẫn còn ngạc nhiên vì một màn vừa rồi. Hắn hỏi:

- Đoàn lão huynh. Vừa rồi... là linh kĩ?

Đoàn lão cười, gật đầu:

- Ukm. Đó là một dạng linh kĩ tác động vào vũ khí. Có lẽ vừa rồi chân khí của y còn phải tác động vào một vài huyệt vị nữa thì mới khiến cho dòng chân

khí khi truyền vào thân song câu bằng gỗ có được hiệu quả kì lạ như vậy. Người để ý kĩ thì sẽ thấy trên thân câu của họ Hà kia có một số đường vân gỗ sáng hẳn lên khi hắt xuất chiêu. Tức là nói, chân khí khi đó trong nháy mắt được điều chỉnh chỉ tác động vào một vài bộ phận của thân câu, khiến thân gỗ phát triển không đồng đều, từ đó tạo ra sự uốn lượn như người đã thấy. Cách truyền chân khí bình thường không thể tinh mĩ thế được. Rõ ràng chỉ có linh kĩ mới đặc biệt như thế.

- Linh kĩ thật đặc biệt. Ta cảm giác dường như thể kĩ của luyện thể giả chúng ta... không bằng được...

Tiểu Phàm hơi do dự nói.

Đoàn lão lắc đầu:

- Đó là vì người chưa nhìn thấy cao thủ thi triển thể kĩ mà thôi... Hừ. Nói cho người biết, chỉ cần người luyện được tầng đầu của Tam Thập Lục Biến... Hắc... Hắc... Cho dù là với tu vi hiện tại, chỉ cần ba chiêu, người có thể đánh gục tên trúc cơ kia! Còn nếu là ta, duy trì lực lượng ở Dẫn Khí Đỉnh, một chiêu, tên Trúc Cơ họ Bằng chắc chắn chết không kịp ngáp! Nói về cận thân công kích... Thể kĩ chính là vô địch.

Tiểu Phàm vẫn nhú mày. Hắn thực sự không tin tưởng lắm vào lời Đoàn lão nói. Hắn cho rằng, dù gì Thể kĩ cũng chỉ là vũ kĩ, cho dù so với ở địa cầu có cao thâm hơn đi nữa, thì làm sao có thể so sánh với Linh Kĩ kì ảo. Trong đầu hắn lại hiện lên tràng cảnh chiến đấu của Tú Kiếm và lão giả dụng đoản côn khi trước... Thực sự là rất chấn động!

Trong lúc Tiểu Phàm đang suy nghĩ, trên võ đài lại xuất hiện thêm một người nữa...

- Hết Chương 84 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Ngư phủ và cá (thượng)

Vừa thượng đài là một lão giả trung niên, vẻ ngoài độ tứ tuần. Y nói:

- Hứa tiểu huynh đệ. Lão phu tuy rằng tuổi tác không còn quá trẻ, nhưng tự tin rằng kinh nghiệm của bản thân cũng không phải ít, có khả năng dẫn dắt bang ta ngày càng lớn mạnh hơn. Thế nên là, hay là tiểu huynh đệ tự động xuống đài đi...

Lời vừa dứt, chưa để đối phương trả lời, lão giả lập tức vận chân khí.

Bùng!, linh khí hừng ứng bạo loạn xuất hiện. Từng đoàn, từng đoàn khói lam như phô diễn sức mạnh, trào ra như ba đào, cực nhanh cuốn về phía họ Hứa.

Họ Hứa lập tức hoảng loạn, thân hình không ngờ bị ép cho trùng xuống!

Mọi người quanh đài lập tức nhao nhao ò lên, không ít người bị ép cho khụy xuống, nhưng về mặt vô cùng phấn khích. Có người hét lên:

- Là cao thủ Trúc Cơ đỉnh!

Tiểu Phàm ở phía dưới lập tức cảm thấy sức ép cực lớn, làm hắn cảm thấy khó thở thực sự. Cảm giác này làm hắn nhớ đến Lang Vương “Là Chân khí uy áp.”

Bộp! Một bàn tay vỗ lên vai hắn. Tiểu Phàm đột ngột cảm thấy toàn thân thư thái, trở lại bình thường. Bàn tay đó chính là của Đoàn lão.

Tiểu Phàm ngạc nhiên, rồi lại nghĩ ra một việc, hỏi khẽ:

- Đoàn lão, lão không có chân khí làm sao có thể bảo vệ cả ta vậy?

Đoàn lão cười:

- Nếu là luyện khí giả thì dùng chính uy áp chân khí của mình để đối kháng lại uy áp của đối phương, hoặc bảo vệ người khác khỏi uy áp áp bức tới. Còn luyện thể giả chúng ta thì có phương pháp khác. Luyện thể giả không có đặc trưng chân khí nhưng có một loại năng lực kì lạ, xuất phát từ sức mạnh thể chất của chúng ta. Để cho người dễ hình dung thì nó giống như là sự tự tin, cái uy của một con mãnh thú vậy. Khi thân thể người đủ mạnh, kinh lịch đủ nhiều, tự nhiên trong cơ thể và tâm thần sản sinh ra một loại sức mạnh vô hình. Thứ này có thể dùng thay cho chân khí uy áp của luyện khí giả. Tuy nhiên thì nó cũng giống như chân khí uy áp, có đặc tính riêng, thậm chí so với chân khí uy áp còn đa dạng, nhiều chủng loại hơn. Thứ đó gọi là “Tức”, nghĩa là hơi thở, trong từ “khí tức”. Hắn người đã nghe nói tới khái niệm khí tức rồi chứ?

Tiểu Phàm gật đầu, đáp:

- Dạ rồi. Nói chung là đặc điểm nhận biết, cảm nhận riêng biệt của một cá nhân.

Đoàn lão gật gù, tiếp:

- “Tức” rất đặc biệt. Chỉ có luyện thể giả có được. Thậm chí luyện khí giả có kinh lịch nhiều thế nào cũng không thể phát được Tức ra. Gọi là Tức bởi vì nó là đặc trưng của mỗi luyện thể giả, rất kì lạ, khó giải thích. Tức có nhiều thể loại. Một số người tu luyện Tức thông qua đồ lục thì có Tức mạnh về giết chóc, gọi là Sát Khí. Một số người tu luyện Tức thông qua việc sống an nhàn, gọi là Bình Khí. Một số người lại vì hận thù mà sinh ra Tức của mình, có thể gọi là Cừu Khí... Tóm lại rất đa dạng. Tức của luyện thể giả thì dường như không chần ập nhiều về mặt thể chất như chân khí uy áp của luyện khí giả. Nhưng ngược lại thì nó lại chần ập rất mạnh về tinh thần của đối phương. Thậm chí có thể làm cho đối phương không đánh tự thua, trở nên điên loạn, mất hết thần trí. Có thể nói Tức của chúng ta giống như một loại linh hồn uy áp vậy...

Tiểu Phàm ngạc nhiên. Hắn không nghĩ tới luyện thể giả lại còn có loại bản lĩnh huyền bí như vậy. Hắn lại hỏi:

- Vậy Tức của Đoàn lão là dạng gì?

Đoàn lão cười cực tươi, đáp:

- Hoan khí! (Khí mừng vui)

Tiểu Phàm đang định hỏi tiếp, Đoàn lão đã nói:

- Ngươi đừng hỏi về cách tu luyện Tức vội. Giờ chưa phải lúc...

Lão giả vừa thượng đài nói tiếp:

- Ta họ Trần tên Kì, vốn được huynh đệ yêu mến gọi là Ngự Liệp Tiên Ông, một số thì gọi ta bằng xú danh Ngự Phu Huyết Quỷ.

Họ Hứa vừa nghe cái tên Ngự Phu Huyết Quỷ lập tức nét mặt tái hẳn đi, cười nói:

- Hóa ra là Trần tiên bối. Hứa Tiên nghe danh đã lâu. Hạnh ngộ. Hạnh ngộ.

Nói đoạn, y không nhiều lời, nhanh chóng không đánh mà bước ngay xuống đài tỷ võ.

Tiểu Phàm quay sang hỏi Đoàn lão:

- Đoàn Lão. Lão giả họ Trần này là ai mà sức chần nhiếp ghê gớm tới vậy?

Đoàn Hữu Hoan đáp:

- Người này là một trưởng lão của phân đà tỉnh Tô của Vân Sa Bang. Sở dĩ lão có danh hiệu là Ngự Liệp Tiên Ông vì câu cá là sở thích của lão. Nghe nói vũ khí của ông ta cũng là một cái cần câu. Một bộ Liệp Ngự Bát Thức sử dụng chiếc cần câu cũng là do trong quá trình câu cá nhiều năm mà sáng tạo ra. Có thể nói cũng là một kì tài có tiếng của tu chân giới phía Nam. Tuy nhiên trái ngược với thú câu cá an bình, lão ta lại là một kẻ rất khát máu. Nhiều người kể lại rằng trước đây khoảng 20 năm, có một tên tiểu tử tầm 10 tuổi, còn chưa hiểu chuyện nên đã lên lấy cấp giò cá của Trần Kỳ trong lúc lão say rượu ngủ quên. Sau đó, Trần Kỳ tìm đủ mọi cách tìm kiếm kẻ cả gan dám trộm đồ của lão. Kết cục là sau khi tra xong mọi chuyện, trong một đêm, lão đã đồ sát toàn bộ 127 mạng người trong thôn của đứa trẻ kia, cuối cùng chỉ để lại một mình nó sống sót, nhưng đồng thời cũng phế luôn tứ chi của đứa nhỏ! Từ đó, sau lưng người ta lên gọi lão Ngự Phu Huyết Quỷ.

Tiểu Phàm hít một hơi, nói:

- Quả nhiên là Huyết Quỷ.

Đoàn lão cũng khẽ gật đầu, than:

- Trong tu chân giới phía Nam, hắn cũng được xếp vào Ma Bảng đấy.

Tiểu Phàm nghi hoặc, hỏi lại:

- Ma Bảng?

Đoàn lão giải thích:

- Tu Chân giới tất nhiên có phân chính tà. Ở đâu cũng vậy. Chính tà đều luôn đấu đá với nhau. Thu chân giới của Thương Lan quốc có lập nên hai hệ thống danh tự từ rất lâu rồi. Gọi là Ma Bảng và Tiên Bảng. Ma Bảng của các thế lực tà phái, Tiên Bảng thì của phe chính phái. Hai bảng danh sách này đều gồm 150 cái tên, sắp xếp từ trên xuống dưới, càng cao càng là cường giả. Nhưng chủ yếu hai bảng này lại đánh giá về hoạt động của các cao thủ trong tu chân giới. Người có tên trong hai bảng danh sách không chỉ cần phải mạnh mà còn cần phải có những chiến tích nhất định. Trong Ma Bảng tất nhiên phải có chiến tích về hành động tà ác, ngược lại trong Tiên Bảng thì phải có chiến tích anh hùng. Bảng này do Vạn Sự Các lập nên, đều được mọi người công nhận. Cho nên chẳng cần biết người thuộc bảng nào, nhưng chỉ cần có tên trong danh sách đó một lần cũng đủ để nổi danh thiên hạ rồi.

Tiểu Phàm hỏi tiếp:

- Vậy Trần Kỳ kia đứng thứ bao nhiêu của Ma Bảng vậy?

Đoàn Lão cười:

- Một Trăm Bốn Mươi Chín. Và vừa mới có mặt vào năm ngoái thôi.

...

Trần Kỳ vuốt vuốt chòm râu dê, thân nhiên xếp bằng giữa đài tỷ võ, ý tứ thách thức quần hùng hết sức rõ ràng.

Nhiều người thấy thế đều có phần tức giận, nhưng vì sợ cái danh xưng của lão mà đều nín thinh.

Liệp Ngư Tiên Ông quay về phía các vị trưởng lão và Thiết Yển Đông, cười hà hà nói:

- Các vị. Xem ra không còn ai có ý định lên đài với lão nữa rồi. Có phải đã đến lúc tuyên bố rồi chăng?

Thiết Yển Đông hơi nhú mày, nhưng cũng đứng dậy, hỏi:

- Các vị huynh đệ trong bang còn ai muốn lên thượng đài không? Nếu không...

Vút, một bóng ảnh đột nhiên lao thẳng lên đài.

Thiết Yển Đông định thần nhìn kĩ. Mọi người phía dưới cũng cùng một dạng. Ai không rõ kẻ vừa lên đài chính là cố tình tới phút chót mới hiện thân. Đã như vậy, dĩ nhiên người này hẳn có bản lĩnh chẳng tầm thường.

Đó là một thanh niên cao to cường tráng với làn da ngăm đen, độ tuổi khoảng 25, 26. Tay phải y chênh chếch một thanh trường kiếm bản rộng sáng loáng.

Trần Kỳ nhú mày, hỏi:

- Tiểu tử ngươi là ai? Thượng đài mà không giới thiệu tên tuổi đi.

Nam tử kia không đáp, tay phải vung kiếm quét một đường cực nhanh. Trước mặt không ngờ ngưng tụ một làn khói lam sắc về thành hình chữ Phục cứng cáp, liền sau đó thì nhanh chóng tán mất đi.

Toàn trường lập tức nổ tung.

- Là Kim Đan!

- Chân khí ngoại phóng!

- Trẻ như vậy mà đã là Kim Đan cường giả! Đáng sợ!

...

Tiểu Phàm hít một hơi sâu, rồi hỏi Đoàn lão bên cạnh:

- Đoàn lão huynh, thực sự là Kim Đan?

Đoàn Lão đáp:

- Không phải. Là Trúc Cơ Đình. Nhưng mà chắc cũng là bán bộ Kim Đan rồi. Hơn nữa độ tinh thuần của chân khí không phải dạng vừa đâu. Trẻ như vậy mà... Quả là nhân tài hiếm có.

Nam tử nói lớn, giọng oang oang phát ra từ lồng ngực:

- Ta tên chỉ có một chữ Phục (Phục tức là hoàn trả). Huyết Quỷ. Hôm nay ta chính là mong chờ được độ sức cùng với ngươi mà thượng đài.

Trần Kỳ nghe vậy hơi ngạc nhiên, nhưng trong thâm tâm phần nhiều là cảnh giác. Với tu vi của lão dĩ nhiên biết đối phương không phải Kim Đan, nếu không cần gì phải nói nhiều, chỉ cần nam tử kia phóng xuất chân khí uy áp là đã hạ lão đương trường rồi. Nhưng tuổi trẻ như vậy mà đã là Trúc Cơ Đình, thậm chí là bán bộ Kim Đan thì thực sự không hề đơn giản.

Phục lạnh lùng hỏi:

- Ngươi chuẩn bị xong chưa? Ta không muốn người ta nói ta làm khó kẻ già cả đâu.

Trần Kỳ vẩy tay liền xuất ra một cái cần câu màu xanh, dường như làm bằng trúc, cười khẩy nói:

- Xuất khẩu cường ngôn. Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết Liệp Ngư Bát Thức là như thế nào.

Hai người không hện mà cùng lúc phóng xuất chân khí.

Trần Kỳ vung vẩy cái cần câu, thổ hoàng sắc yên vụ lập tức lan tràn.

Phục không có động thái gì nhiều, chỉ đơn giản là vận chân khí hùng hậu lên, nhưng cũng khiến lam sắc yên vụ như thác lũ xuất hiện.

Trần Kỳ đột ngột vẩy tay một cái, mọi người chỉ nghe Vù một tiếng. Một chấm đen nhỏ như con ong, phóng thẳng về phía nam từ tên Phục thần bí.

Soát, Phục lập tức thi triển thần pháp, tránh sang một bên. Nào ngờ, Trần lão chỉ nhẹ hất cây cần câu, chấm đen đang nửa chừng lao tới lại đột ngột dừng ngang.

Ca Sát! Tiếng kim loại mài vào nhau vang lên. Nam tử họ Phục vừa tung một kiếm gạt đi “con ong” nhỏ, không ngờ lại tạo nên cả tia lửa trong một sát na. Lực đạo hai bên không hề nhỏ.

- Đó là... lưỡi câu?

Tiểu Phàm do dự hỏi, bởi lẽ bản thân hắn cũng không thể nhìn kịp vật thể giống con ong đó là cái gì, chẳng qua dựa vào cách tấn công của Trần Kỳ mà suy đoán.

Đoàn lão gật gù, đáp:

- Đúng vậy. Vũ khí của họ Trần rất kì lạ, mỗi bộ phận của cần câu đều được hắn vận dụng làm vũ khí. Thân lục trúc thì dùng như nhuyễn côn, lưỡi câu thì dùng như ám khí, dây cước thì như trường tiên. Rất đặc dị cũng rất khó sử dụng. Có thể nói là có một không hai.

Lại nghe liên tiếp những tiếng vút vút, lưỡi câu quán lấy Phục với quỹ đạo rất khó đoán. Thế nhưng nam tử tên Phục vẫn dễ dàng gạt đỡ được mọi đòn tấn công của Trần lão.

Lưỡi câu lại quất tới, lần này là tấn công hạ bàn của đối phương. Nam tử cực mau lẹ, tung nhẹ người né tránh. Lưỡi câu liền quét xuống sàn đất. Rắc, lập tức miếng gỗ bên dưới bị kéo bật lên, đánh cho vỡ nát, dễ dàng không khác nào đập nát một miếng bánh quy.

Xéo, Trần Kỳ hất thẳng cổ tay, lưỡi câu phóng đi như tốc tiễn, tấn công vùng bụng của nam tử kia.

Lại trượt!

- Mau tránh!

- Tránh ra...

Đám người bên ngoài sợ hãi dạt cả ra né tránh lưỡi câu vọt ngang đầu.

Phập. Lưỡi câu ghim ngập vào cột buồm chính.

Nam tử tên Phục quát lớn:

- Lão quỷ. Để xem ngươi làm sao câu cá nữa.

Vừa nói, y lập tức vung kiếm từ trên xuống, cắt thẳng vào dây câu.

- Hết Chương 85 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Ngư phủ và cá (hạ)

Đường kiếm cực nhanh chém xuống. Dây cước của Trần Kỳ hẳn phải đứt không nghi ngờ.

Rầm!

Kiểm của nam tử kia bỏ võ sần đầu, vụn gỗ nát bấy bị hất văng lên tứ tung.

- Ha ha ha... Ngu xuẩn.

Trần Kỳ kéo nhẹ một cái, lưỡi câu còn ghim trên cột buồm không ngờ còn nhanh hơn trước, phóng ngược trở lại.

- Không đứt?

Tiểu Phàm ngạc nhiên thốt lên.

Đoàn lão cười:

- Đứt sao được. Một giây cuối cùng, Trần Kỳ đã tiến lên một bước, đồng thời hạ cần câu, khiến cho dây cước đang căng lại trùng xuống, hơn nữa chất liệu dây câu đó đâu phải tầm thường. Dĩ nhiên nam tử kia cắt không đứt rồi. Người tên Phục này tuy tu vi cao nhưng kinh nghiệm chiến đấu còn ít. Hẳn trước giờ chủ yếu đều vui đùa vào tu luyện mà thôi.

- Không đứt thì thôi. Ta cắt cái khác!

Phục quát lớn, thân hình trực tiếp phóng tới áp sát Trần Kỳ, mặc kệ lưỡi câu đang cực nhanh từ phía sau tập kích.

Kiểm của Phục mờ đi một cái, vẽ nên một đường kiếm màu xanh, lướt thẳng tới, nhắm vào thân lục trúc của Trần Kỳ.

- Ha ha ha... Tự đưa mình vào chỗ chết!

Trần Kỳ cười lên dữ tợn. Không những không né tránh, ngược lại còn hất ngang thân cần câu, công tới.

Phục lúc này trước là lục trúc, sau là lưỡi câu, đúng là bị rơi vào thế gọng kìm vô cùng nguy ngập.

Choang. Trường kiếm va chạm với lục trúc không ngờ không cảm được vào dù chỉ một li, ngược lại còn bật ngược trở ra.

“Không đúng!”, Trần Kỳ vừa định cười, trong lòng chợt động, cảm thấy có điều không ổn.

Phục uốn người, đường kiếm vừa đâm tới hóa ra là hư chiêu. Kiếm vừa thu, y lùi một bước, xoay kiếm một cái, thêm điện quay lại đâm vào lưỡi câu đang lao tới như tên bắn. Chích... bằng một thủ pháp vô cùng xảo diệu, mũi kiếm của Phục đã sâu vào phần cong của lưỡi câu. Kiếm liền quay tiếp nửa vòng rồi vẩy mạnh ra. Lưỡi câu đang có lực, nhanh lại càng thêm nhanh, cứ thế vòng qua Phục, tấn công ngược lại chủ nhân của nó!

- Hào kiếm pháp!

Tiểu Phàm không kịp được phải thốt lên tán thưởng.

Mọi chuyện diễn ra trong thời gian chưa tới nửa giây đồng hồ, cực độ bất ngờ, cực độ kích thích.

Trần Kỳ biến sắc. Lão thực không ngờ kiếm pháp đối phương cao cường tới vậy. Nhưng bài danh 149 Ma Bảng đâu phải là kẻ tầm thường. Gặp nguy nhưng ứng biến cực nhanh, Trần lão vung cước, đậm mạnh, chân đè lên dây câu. Đồng thời tay phải lão hất cần lên, lưỡi câu đang lao tới liền đột ngột bị kéo xuống. Tiếp đó, như lưu thủy hành vân, cực kì lưu loát, lão vẩy mũi chân thật nhanh. Lưỡi câu vừa chạm mũi chân, lại như kim tiền tiêu phóng ngược lại, tiếp tục công tới Phục!

Phục vội vàng nghiêng mình né tránh trong gang tấc. Y không ngờ chiêu thức của đối phương lại quái dị đến vậy.

Xoạt!

Vật áo của Phục lập tức xuất hiện một vết rách sắc lẹm.

- Liệp Ngư Bát Thức. Đệ tứ thức. Đại Ứng Lạc Thủy!

Trần Kỳ bỗng nhiên quát vang. Thân hình lão bốc thẳng lên cao, hữu thủ cùng lúc quát mạnh cây lục trúc hướng thẳng đỉnh đầu Phục mà đánh tới.

Phục vội tung một kiếm, hồng đờ lấy lục trúc phía trên. Nào ngờ, lục trúc vung tới giữa lại dừng phắt lại. Véo! Lưỡi câu giống như lúc người ta vung cần ra giữa hồ, lượn một cái cực nhanh, vòng qua đầu Phục rồi móc ngược trở lại! Lục trúc hóa chỉ là hư chiêu, lưỡi câu mới là thực chiêu.

Phục kinh hãi định thu kiếm nhưng đã quá muộn. Phập! Lưỡi câu móc thẳng vào lưng nam tử Phục, xẻ ra một đường dài, máu tươi phun ra như suối. Y lăn vội một vòng trên đất, khuôn mặt nhăn nhó, xem chừng rất đau đớn. Nhưng y lại không hề hé răng rên một tiếng nào. Ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào Trần lão.

- Chân khí hộ thể không tệ.

Trần Kỳ cười khẩy nói.

- Nếu là kẻ khác có khi đã bị ta móc mắt mấy đốt xương sống rồi đấy.

Tiểu Phàm gật gù. “Trần Kỳ này nói không sai. Vừa rồi nếu không phải nam tử tên Phục kia kịp thời vận chân khí bảo vệ phần lưng thì thương thế đã nghiêm trọng hơn rất nhiều rồi.”

Tiểu Phàm nhìn rõ trong một sát na đó, khi lưỡi câu vừa rạch toạch một phần ngoại bào của Phục, sau lưng y cực nhanh ngưng kết một tấm khiên nhỏ màu xanh lam. Tuy nhiên lưỡi câu ánh lên màu hạt thô sắc lại chỉ hơi ngưng lại một chút, sau đó liền mạnh mẽ xé nát lớp chân khí hộ thể đó, tạo ra một vết thương dài trên lưng Phục. Nhưng rõ ràng lực đạo đã giảm đi tới bốn phần. Phần khiên màu xanh lam đó gọi là Hộ thể chân khí, được coi là bản lĩnh đặc hữu của Trúc Cơ Kỳ tu luyện giả.

Phục nheo mắt, mặc kệ thương thế sau lưng, thân hình vọt tới Trần Kỳ. Trần Kỳ cười khẩy, cần câu vung lên. Lưỡi câu vũ động vang lên những tiếng như roi quất, lại như chuồn chuồn bay vọt ngang không trung, tạo thành một tấm lưới màu vàng bao phủ thân ảnh đang lao tới.

Thân ảnh Phục còn cách đối thủ ba trượng đột nhiên quỷ dị biến hướng, trái phải thay đổi liên tục. Trong nháy mắt uốn éo như một con cá, hữu kinh vô hiểm vượt qua thô sắc la võng của Trần Kỳ!

“Thân pháp thật ảo diệu”, Tiểu Phàm hai mắt tỏa sáng.

Trần Kỳ tròn mắt, nhìn một chiêu Vây Ngư Võng trong Liệp Ngư Bát Thức của mình cứ thế giản đơn bị phá giải.

Phục xuất kiếm. Trường kiếm lóe lên, làn khói xanh theo kiếm vẽ thành một dải kiếm ảnh như lụa, đâm thẳng vào yết hầu Trần Kỳ.

Trần Kỳ tái mặt, thân pháp đối phương quá nhanh!

- CHẾT ĐI!

Phục gầm lên, kiếm rung một cái, nhanh càng nhanh quyết phải phong hầu kiến huyết (chém đứt yết hầu, thấy máu).

Mắt thấy tử vong tới gần. Trần Kỳ cũng xuất đến mười hai phần tu vi. Thở sắc yên vụ bùng nổ. Lục trúc trong tay y vung lên chưa bao giờ nhanh tới như vậy, kinh lực cũng mạnh tới cực hạn.

Kết.

Tiếng kim loại va chạm đến chói tai.

Trần Kỳ thành công gạt được một kiếm của Phục, nhưng vạt áo trước ngực vẫn bị xé toang, lộ ra ánh kim loại ngân sắc. Hóa ra là một kiện nội giáp. Trên đó đã xuất hiện một vết kiếm trắng in hằn.

Trần Kỳ thầm cảm thấy trước đó mình quyết định chuẩn bị kỹ càng thật là đúng, nếu không có kiện giáp này, dù không bị một kiếm của tên tiểu tử trước mắt chém chết thì cũng trọng thương cực nặng.

Trần Kỳ vừa lui một bước, lập tức phản công, lục trúc vun vút hoa lên, quất lên toàn thân bộ vị của Phục. Nhưng kiếm pháp của Phục cũng đâu phải dạng vừa. Kiếm chiêu liên miên tiếp lục trúc. Yên vụ hai màu va chạm, khí lãng ào ào quét ra bốn phía.

- Long Ngư Phá Thủy!

Phục băng lãnh quát.

Lại là bộ pháp quái dị, thân ảnh y uốn éo, lập tức xuất hiện ngay sát Trần Kỳ, đâm nhanh một kiếm từ dưới lên. Không ngờ yên vụ màu xanh hư hóa ra một con cá rồng. Mặc dù chỉ là cái đầu của nó nhưng hình dạng lại vô cùng dữ tợn, như đang thoát phá mặt nước mà lao lên săn mồi!

Đồng tử Tiểu Phàm co rút lại, lảo nhảm hỏi:

- Đoàn lão huynh, đó là...

- Thú Hồn.

Đoàn Lão nói tiếp luôn.

Trần Kỳ trực tiếp vội vã đưa lục trúc định gạt kiếm của đối phương. Nào ngờ kiếm của Phục giống hệt như một con long ngư thật sự, qui dị về một đường, lách một cái, đâm thẳng ngực họ Trần!

Cang!

Trường Kiếm với mười thành chân khí quán thấu, lại thêm thú hồn hóa nhập, kích thẳng vào nội giáp của Trần Kỳ. Thân ảnh họ Trần bay vút ra ngoài năm trượng, miệng phun máu tươi!

Lồm cồm bò dậy, sắc mặt Trần Kỳ cực kì khó coi. Một mảnh nội giáp trước ngực y đã vỡ nát, cùng với đó là một mảng máu loang lổ thắm đỏ toàn bộ ngực áo. So với vết thương trước ngực, nộ hỏa còn làm lão khó chịu hơn. Trong tu chân giới phía nam, lão cũng kể là một kẻ có tiếng tăm, vậy mà hôm nay lại bị một tên hậu bối vô danh hết lần này tới lần khác đẩy lui, cuối cùng lại cho một kiếm nát cả nội giáp. Nói cách khác, nếu không có kiện giáp này, lão đã bị một kiếm của tên vô danh tiểu tốt chém chết rồi! Không mất mặt sao được. Sau lần này, nếu không xử lí gọn gọn tên tiểu tử kia, thế nào lão cũng bị đồng đạo phía nam chê cười.

Trần Kỳ gầm lên một tiếng đầy nộ hỏa, sau lưng lập tức hiện lên hư ảnh một con gấu cao tới hai trượng rưỡi (khoảng bảy mét)! Hư ảnh con gấu tạo từ khói màu nâu, dù vậy trên thân vẫn có thể nhìn thấy những đường vân như của loài hổ.

Mấy người phía dưới hít một hơi khí lạnh:

- Hồ Văn Bạo Hùng!

Hồ Văn Bạo Hùng vốn là một loại ma thú thổ thuộc tính thuộc hàng trung đẳng trong tộc loài ma thú họ gấu. Khi trưởng thành có thể đạt tới Trúc Cơ Trung Kỳ, thân thể cao tới năm trượng có thừa! Tuy chỉ thuộc hàng trung đẳng huyết mạch, nhưng trời sinh thần lực, công kích cận thân của một con Hồ Văn Bạo Hùng hoàn toàn trường thành có thể ngang với cường giả cảnh giới Trúc Cơ Định, thậm chí là bán bộ Kim Đan! Hơn nữa bản tính của chúng là hung bạo, da thịt dày béo, phòng ngự cũng rất mạnh, cho nên tu luyện giả thông thường dưới Kim Đan, khi vào rừng lập sát ma thú chỉ có thể kính nhi viễn chi (đứng nhìn từ xa), gặp cái là một đường chạy thẳng. Vậy mà giờ họ Trần kia lại có thú hồn là một con Hồ Văn Bạo Hùng. Mặc dù dựa vào kích cỡ có thể đoán được khi lập khế ước chỉ là một ấu thú, nhưng như vậy cũng đáng để đám người bên ngoài hít hà, xít xoa hâm mộ.

Lại nói tới hệ thống Thú hồn một chút. Đây là một hệ thống đặc biệt, khi tu luyện giả đột phá tới Trúc Cơ Kỳ cũng là lúc tiếp xúc với nó. Thời điểm Trúc cơ, chân khí của tu luyện giả chính là thay đổi về chất, linh hồn cũng một phần tiến tới tầng cường hơn. Lúc này, họ có thể thu phục một ma thú bất kì để khế hợp. Phần khế hợp chỉ có linh hồn, còn thể xác thì bỏ lại, cho nên mới được đặt cho cái tên là Thú hồn. Thú hồn hệ thống chia ra hai cách sử dụng. Một là trực tiếp triệu hoán thú hồn ra ngoài cơ thể, sau khi được rót linh khí, trở thành một kẻ trợ chiến cho tu luyện giả. Hai là hiển hóa một bộ phận của thú hồn thành một bộ phận của tu luyện giả, hoặc phụ trợ lên vũ khí. Tu luyện giả dùng đặc tính của bộ phận đó để chiến đấu, hay nói cách khác là hóa thành một bán ma thú hình người, từ đó nâng cao chiến lực. Tuy nhiên không phải ai cũng sử dụng thú hồn. Một số tu luyện giả cho rằng đó là tự làm vấy bẩn linh hồn bản thân nên họ rất kì thị hệ thống này. Dù rằng số lượng này rất nhỏ.

Hệ thống này có lợi mà cũng có mặt hạn chế. Thú hồn gắn kết rất chặt chẽ với linh hồn tu luyện giả, cho nên nếu thú hồn thọ thương, hiển nhiên thần hồn tu luyện giả cũng sẽ lãnh hậu quả. Cho nên không phải lúc nào tu luyện giả cũng nguyện ý xuất thú hồn chiến đấu. Mà nếu có sử dụng, đa phần họ đều dùng phương thức chiến đấu thứ hai, cũng tức là triệu hoán một bộ phận thú hồn mà thôi. Như vậy sẽ có khả năng giảm thiểu tổn thương có thể nhận vào.

Trần Kỳ triệu hoán thú hồn, hiển nhiên đã tức giận tới cực điểm, quyết định xuất một chiêu toàn lực cuối cùng phân thắng bại với thanh niên nam tử.

Phục hừ lạnh một tiếng, quanh thân cũng hiện lên hư ảnh Thú hồn dữ tợn. Đó là một con cá hình thể dài hơn một trượng, vây lưng nhọn hoắt chìa lên trời, cái miệng há to có tới hai tầng răng sắc bén. Hai bên đầu nó còn có hai cái râu dài uốn lượn nhìn tựa long tu (râu rồng)!

Tiểu Phàm nghi hoặc nhìn Thú hồn của Phục, hẳn không nhận ra đó là loài ma thú gì.

- Đoàn lão huynh. Đó là ma thú gì vậy?

Đoàn lão cũng có phần thích thú đáp:

- Ta cũng không rõ nữa. Có lẽ là một con ma thú dị chủng. Dù vậy nó vẫn có dáng dấp của Vô Hình Hắc Ngư. Nhưng không hiểu sao lại có thêm một chút hình dáng của ma thú cổ Long Ngư... Tiểu tử Phục này cũng thật thú vị. Làm sao mà kiếm được thú hồn đặc dị như vậy?

“Vô Hình Hắc Ngư?”, Tiểu Phàm lẩm nhẩm, lục lại kiến thức của mình. Vô Hình Hắc Ngư vốn sống ở dưới đáy nước rất sâu, ở những nơi không hề có ánh sáng. Để thích ứng với môi trường, vây của nó hoàn toàn đen nhánh, nấp trong làn nước thì không thể trông thấy được. Hơn nữa lúc nó di chuyển, gần như không hề xuất hiện chấn động. Không nhìn thấy, lại cũng không nghe thấy, không cảm nhận được, đó chính là “vô hình”. Có thể nói bẩm sinh nó đã là một kẻ săn mồi đáng sợ. Đặc biệt là loài này rất hiếm gặp, cũng chẳng bao giờ lên tầng nước trung có ánh sáng cả, không rõ làm cách nào mà Phục có thể có được thú hồn hiếm có này.

Trần Kỳ cười ha hả:

- Ha ha ha... Cá há? Cuối cùng lại gặp ta... Đúng là số trời!

Phục cười khẩy:

- Ngươi chẳng qua chỉ là một gã ngư phủ. Còn ta là Long Ngư!

Trần Kỳ cũng không muốn nói nhiều nữa. Lão thi triển cước bộ, trực tiếp lao tới tấn công Phục, hư ảnh Thú hồn như cái bóng dính sát phía sau.

Phục chỉ thủ thế, ma ngư thú hồn bơi lượn quanh thân y vẽ ra những làn khói lam sắc.

- Đại Hùng Liệt Ngư!

Trần Kỳ gấp gấp ầm ầm lao tới, khí thế càng tới càng mạnh. Lục Trúc trong tay vung lên làm thế đập xuống. Hư ảnh Thú hồn phía sau cũng vung đại thủ

lên. Tư thế đúng là chiêu thức đặc trưng của ma thú họ gấu: một cú tát! Khí thế xông tới áp bức mọi người xung quanh, khiến nhiều kẻ không tự chủ được phải lùi lại mấy bước.

Phục nhẹ thở ra một hơi như điều hòa khí tức. Đột nhiên...

Đồng tử trong mắt Trần Kỳ co lại, “Hả?”. Thân ảnh Phục trước mắt lão nghiêm nhiên biến mất!

Khí thế như thác lũ kéo tới của lão lập tức đình chỉ. Mọi người chỉ thấy Trần Kỳ đột nhiên đứng lại, ngơ ngác nhìn về phía Phục. Nhưng chỉ như thế mà thôi, không hề tiếp tục tấn công nữa!

Tiểu Phàm cũng như mọi người vô cùng bất ngờ và nghi hoặc.

Phục lẩm nhẩm tự nói:

- Không thể nhìn thấy, không thể cảm nhận,... Chính là vô hình!

Y cười lạnh, thân nhiên tiến từng bước về phía Trần Kỳ, mỗi bước đều có một quy luật huyền ảo kì lạ. Nhưng Trần Kỳ dường như không hề hay biết chuyện gì. Lão chỉ biết nhìn trái rồi lại nhìn phải. Sắc mặt càng lúc càng hoảng sợ.

Trần Kỳ nhìn ngó mọi phía, nhưng chỉ thấy mọi người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ mà lại không thể nhìn thấy bóng dáng của đối thủ đâu. Điều này thực sự khủng bố tinh thần lão. Đang trong giây phút quan trọng, vậy mà đột nhiên đối phương biến mất, như vậy không phải vô cùng đáng sợ hay sao? Một sát na mất đi mục tiêu đã là cực kì nguy hiểm rồi.

Bỗng nhiên bên tai Trần Kỳ vang lên giọng nói của Phục:

- Ta gọi một kiếm này là Vô Tung!

Trần Kỳ mặt cắt không còn hạt máu, nơi yết hầu đã thấy một cổ hàn khí lạnh như băng. Y khẽ liếc mắt xuống. Nơi đó một thanh trường kiếm bản rộng sáng như gương đang không ngừng tỏa ra khói lam sắc lượn lờ.

Bập!

- Tiểu huynh đệ. Đã thắng rồi sao phải hạ sát y?

Một thân ảnh cực nhanh xuất hiện giữa tỷ thí đài, một tay nắm lấy cổ tay Phục mà cất tiếng. Y không phải ai khác mà chính là vị trưởng lão lớn tuổi luôn ngồi cạnh Bang chủ Vận Sa Bang Thiết Yến Đông từ đầu tới giờ.

Phục hơi nheo mắt lại, do dự giây lát rồi từ từ thu kiếm. Lão giả kia cũng thu tay lại, cười cười, phóng mình trở về chỗ ngồi.

Trần Kỳ vừa thấy Phục thu kiếm, không nói một lời, thân hình lập tức phóng vọt ra xa, rồi nhảy vọt khỏi thuyền. Có lẽ vì y cảm thấy quá sợ hãi, hoặc do cảm thấy mất mặt, hoặc giả là vì cả hai.

Tiểu Phàm ngơ ngác. Hắn thật không hiểu vừa rồi chuyện gì vừa xảy ra. Một màn vừa rồi thật kì quái. Đáng lẽ là một trận giao phong đến cuồng phong bạo vũ, linh khí quay cuồng, va chạm bạo tạc vô cùng hoành tráng mới đúng. Nhưng sau cùng lại là nhẹ nhàng kết thúc vô cùng qui dị. Không chỉ hắn mà đa phần mọi người xung quanh đều như vậy. Đúng là có chút hụt hẫng a.

- Vừa rồi?

Tiểu Phàm không nhịn được liền quay sang phía Đoàn lão.

Mấy người xung quanh thấy Tiểu Phàm hỏi, trong lòng cũng hiếu kì, dừng tai nghe ngóng.

Đoàn lão dường như rất thích thú, đáp:

- Thật không ngờ tên tiểu tử kia lại có một tuyệt chiêu đặc biệt tới vậy. Đó là tinh thần công kích!

Tiểu Phàm đương nhiên biết tinh thần công kích là cái gì. Trong tàng kinh các (thư viện) của Vô Cực Viện, hắn đã đọc qua về thủ đoạn loại này. Đó chính là tinh thần lực của bản thân, bằng một phương thức nào đó mà chuyển hóa thành đòn tấn công vô hình, vô chất. Nhưng đây là một lĩnh vực rất huyền bí, và rất ít người biết cách thi triển.

Đoàn lão tiếp:

- Chiêu kiếm gọi là Vô Tung kia, về bản chất là một loại nhiếp thuật, hay có thể nói là thôi miên cũng được. Có lẽ nó khiến cho đối thủ không thể cảm nhận hay nhìn thấy được sự tồn tại của người thi triển. Thực sự đúng là sát chiêu.

Tiểu Phàm nghe Đoàn lão giải thích thì lâm vào suy tư. Lúc này hắn mới thấy tu chân giới rộng lớn thế nào. Giả như hắn vào hoàn cảnh của Trần Kỳ kia, với thực lực hiện tại, hắn thực sẽ phải chết không nghi ngờ. Hơn nữa đây mới chỉ là một cái Vận Sa Bang của tu chân giới phía Nam Thương Lan Quốc mà thôi. Vậy toàn bộ Thương Lan Quốc, tu đạo giả mạnh mẽ tới cỡ nào. Rồi toàn bộ Thất Thái đại lục này nữa...

Mấy người xung quanh nghe được cuộc hội thoại giữa Đoàn lão và Tiểu Phàm, liền bắt đầu quay sang bàn tán với những người khác. Chẳng mấy chốc thông tin về chiêu kiếm quái dị của Phục đã loan truyền toàn trường. Không ít người nhìn lên thân ảnh trên đài mà toát mồ hôi hột...

Thắng trận xong, Phục cũng hề mở miệng nói gì cả. Y chỉ chống kiếm đứng yên trên đài, chờ đợi.

Các vị lãnh đạo của Vận Sa Bang nhìn nhau cười khở. Họ sao không nhìn ra thực hư của một kiếm kia.

Thiết Yến Đông trao đổi ánh mắt với mấy vị trưởng lão một hồi rồi cũng đứng dậy. Y lớn tiếng hỏi:

- Còn vị nào muốn lên đài tỉ thí nữa hay không?

Bên dưới lập tức có mấy người tiến lên nửa bước, nhưng cuối cùng vẫn là hậm hực cùng e ngại lùi lại. Họ chính là các vị đường chủ của Vận Sa Bang. Thân ai cũng có tuyệt nghệ, nhưng quả thật dưới một kiếm Vô Tung kia, chẳng ai có đủ tự tin lên đài cả. Không phải tu vi họ thấp, nhưng kiếm chiêu đó quá bá đạo rồi. Nếu không đạt tới Kim Đan, ở đây chỉ sợ không ai địch nổi Phục!

Thiết Yến Đông chờ một lúc nhưng toàn trường vẫn im lặng, chỉ có vài tiếng xì xầm khe khẽ. Giọng y đột nhiên hùng hồn hẳn lên, nói:

- Được. Vậy tân nhiệm bang chủ của bốn bang sẽ là vị thiếu niên anh hùng này. Phục, tiểu huynh đệ hãy cho ta biết người thuộc phân đường nào của bang ta?

Bỗng nhiên mọi người như nhớ ra cái gì đó, bắt đầu ầm ầm thảo luận.

- Người này là ai? Hình như ta chưa nghe nói bao giờ a...

- Kẻ này không thuộc phân đường của ta.

- Của ta cũng không.

- Ta cũng không biết y!

- Hết Chương 86 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Đánh (thượng)

Thiết Yến Đông thấy một tràng này liền nhìn về phía sau, như dò hỏi mấy vị trưởng lão trong bang. Nhưng y chỉ nhận lại những ánh mắt nghi hoặc cùng khó hiểu. Đại trưởng lão, chính là vị vừa rồi ngăn cản Phục, lúc này chỉ biết lắc đầu.

Thiết Yến Đông giơ hai tay ra hiệu mọi người im lặng, rồi âm trầm nói:

- Phục tiểu huynh đệ, người giải thích chuyện này thế nào?

Phục tra kiếm vào vỏ, thân nhiên hướng về phía Thiết Yến Đông chấp tay nói:

- Vãn bối tên phục, tu vi Trúc Cơ Đỉnh Phong, hiện tại, ở đây xin bang chủ cho vãn bối gia nhập quý bang!

- Cái gì?

- Hắn không phải người bang ta mà dám lên tỉ thí đài?

- Con bà nó. Ngông cuồng. Quá ngông cuồng rồi.

- Tên tiểu tử này dám coi thường bang ta. Đáng chết!

Phía dưới lập tức ầm ầm chửi bới. Không ít người chỉ thiếu chút nữa là ủa lên tấn công Phục. Quả thực việc này không thể trách họ. Ai mà không biết việc tranh chức bang chủ là việc nội bộ của mỗi bang phái, đã không phải người trong bang, hoặc có quan hệ mật thiết đặc biệt với bang phái, thì không được phép thượng đài tham gia tranh đoạt. Làm trái thì không phải người nói bang phái người ta không có người hay sao, thật chẳng khác gì coi thường toàn bộ bang phái, tát cho họ một cái thật đau. Bây giờ tuy Phục nói là muốn xin gia nhập, nhưng không phải là đã thừa nhận y là người ngoài rồi hay sao.

Thiết Yến Đông quả thực cảm thấy có phần khó chịu với thiếu niên phía dưới, nhưng hẳn không phải là kẻ không có tu dưỡng, cho nên mặt ngoài cũng không thể hiện gì.

Miệng Thiết Yến Đông lẩm nhẩm như đang tự nói gì đó. Phía sau Đại trưởng lão miệng cũng mấp máy. Hành động của hai người rất bí mật...

Mọi người phía dưới còn đang vô cùng kích động nên ai để ý thấy hành động này của y.

Vài khắc sau, Thiết Yến Đông lại hất tay, ý bảo mọi người bình tĩnh. Y lạnh lạnh nói:

- Phục. Ngươi không phải người bang ta, hà cớ gì lại tham gia tranh đoạt tân nhiệm bang chủ? Nếu hôm nay ngươi không có lời giải thích hợp lý thì đừng trách Thiết Yến Đông ta độc ác.

Phục hơi suy nghĩ rồi nói với giọng trầm trầm:

- Văn bối không hề có ý khinh nhờn quý bang. Thực chất văn bối là một tán tu, nói một cách thẳng thắn, văn bối cảm thấy tại khu vực phía Nam này, Vận Sa Bang chính là một đại cự đầu. Văn bối chỉ cảm thấy rằng nếu bằng tài năng của bản thân, có thể tranh được vị trí bang chủ, có được Vận Sa Bang hậu thuẫn, sau này chắc chắn sẽ làm nên bá nghiệp! Cho nên...

Thiết Yến Đông đột nhiên trừng mắt một cái!

Huych!

Phục như bị một bàn tay vô hình ấn mạnh, hai chân lập tức bị ép cho quỳ xuống.

- Tiểu tử. Lấy gì để ta tin ngươi? Nếu ngươi là gián điệp của bang phái khác thì không phải Vận Sa Bang ta thành trò cười cho thiên hạ hay sao!

Uy áp Kim Đan tòa ra lập tức khiến chúng nhân khiếp sợ.

Phục dưới uy áp của đương nhiệm bang chủ Vận Sa Bang tuy rằng chật vật, nhưng trả lời vẫn rất rõ ràng:

- Tiền bối muốn văn bối làm gì. Chỉ cần không trái luân thường đạo lý, văn bối đều sẽ thực hiện.

Thiết Yến Đông nheo mắt, nói:

- Được! Vậy lập thệ cho ta!

Phục không chút do dự, đưa tay lên nói lớn:

- Ta, Phục, hôm nay dưới thượng thiên, xin lập thệ. Ta không phải là gián điệp xin gia nhập vào Vận Sa Bang với ý đồ xấu. Nếu lời này sai, tại đây lập tức thiên phạt hàng lâm, đánh cho không còn hồn phách!

Thiên không liền rung động, linh khí trong thiên địa dường như bị kích động. Ai cũng biết đây là biểu hiện của việc Thiên Đạo chứng giám lời phát thệ của tu đạo giả.

Một lúc sau thiên không lại trở lại bình thường, không hề có chuyện gì xảy ra cả. Xem ra lời nói của Phục không phải là giả.

Thiết Yến Đông cùng chúng trưởng lão trầm thờ nhẹ ra một hơi. Quả thực họ vốn không mong phán đoán của mình là đúng. Nếu quả thực thiếu niên tên Phục này là gián điệp của bang phái khác, dù cho hôm nay có đánh chết y thì bộ mặt của môn phái cũng sẽ bị ảnh hưởng. Hơn nữa, quan trọng hơn là sự thật Phục lên đài tỉ thí và đã giành chiến thắng. Vậy nếu giờ tước quyền tranh đoạt của y thì lấy ai lên đảm nhiệm chức tân nhiệm bang chủ. Trần Kỳ giờ đã chạy mất tăm, mặt mũi đã chẳng còn, nên cũng không thể để y trở thành bang chủ được. Vậy một màn dựng đài tỉ thí của bang đã biến thành trò cười, thành đồ bỏ rồi. Còn nữa, Phục giành chiến thắng áp đảo quần hùng, cuối cùng lại biến thành người ngoài, vậy không phải là Vận Sa Bang không có người hay sao. Đồng đạo thiên hạ nếu không cười nhạo trước mặt thì chắc chắn việc này cũng sẽ thành đề tài cho đám người trà dư tửu hậu. Họ sẽ nói là Vận Sa Bang chỉ toàn một lũ vô dụng mà thôi. Danh khí của bang sẽ đi xuống không ít. Điều này tầng lớp lãnh đạo như đám Thiết Yến Đông vô cùng lo sợ.

Thiết Yến Đông hơi nở nụ cười, nói:

- Hào. Tiểu huynh đệ thật sáng khoái. Xem ra là ta nghĩ nhiều rồi. Nếu Phục tiểu huynh đệ đã muốn gia nhập bang ta. Với tu vi của tiểu huynh đệ thì quả thật là điều tốt cho bang.

Nói đoạn, uy áp y phóng xuất liền được thu lại.

Phục chấp tay, nói:

- Đa tạ bang chủ.

Thiết Yến Đông gật đầu:

- Có điều việc người nhận tân nhiệm bang chủ có chút vấn đề. Theo như bang quy chúng ta, một bang chúng ít nhất phải hoạt động trong bang ít nhất 1 năm thì mới có thể có khả năng lên làm trưởng lão. Lại hoạt động làm trưởng lão nửa năm nữa, thì mới có thể lên làm bang chủ. Cho nên ít nhất người phải làm bang chúng bình thường 1 năm đã...

Phục không buồn, không vui nói:

- Xin nghe theo sự an bài của bang chủ và các vị trưởng lão.

Sau đó Phục được phân vào làm bang chúng bình thường trực thuộc chính đường do chính Thiết Yến Đông quản lý. Mọi người phía dưới cũng không còn dị nghị gì nữa. Vài vị trưởng lão còn thể hiện sự vui mừng ra mặt. Dù sao thì hiện tại họ cũng có được một vị bang chủ dự bị đầy tiềm năng: tuổi mới khoảng ba mươi mà đã đạt tới Trúc Cơ Định, nửa bước nữa là đặt chân vào Kim Đan cảnh giới. Hiện tại Thiết Yến Đông đã gần năm mươi, chỉ vì tu vi nên tướng mạo còn khá trẻ. Có thể thấy được, so với Thiết Yến Đông năm xưa, Phục còn có phần mạnh hơn, quả thực là tuổi trẻ tài cao.

Tiếp theo là phần thi thí của thế hệ trẻ trong Vạn Sa Bang. Thiết Yến Đông cũng không nói nhiều. Y chỉ đưa ra vài lời phát biểu rồi về vị trí ngồi.

Lập tức phía dưới bắt đầu có người lên đài. Đây chính là cơ hội để họ có thể trở thành đệ tử, thậm chí là truyền nhân của các vị lãnh đạo trong bang, được phép sử dụng tài nguyên của bang để tu luyện, vì vậy ai cũng hùng hực khí thế, mong muốn thể hiện mình tốt một chút.

Tuy nhiên, dù không ai nói nhưng người người đều hiểu đây cũng là cơ hội để đám trẻ tuổi trong bang giải quyết ân oán cá nhân. Đã bại đối thủ của mình trước mặt đồng đạo bang chúng, cảm giác này rất thống khoái a!

Mở đầu là hai người nam tử đến từ hai phân đường thuộc tỉnh Tô và tỉnh Liên. Vùng phía Nam của Thương Lan Quốc gồm bảy tỉnh là: Tô, Liên, Hiệp, Tiền, Đãng, Biện, Diễn. Trong đó Tô và Liên là hai tỉnh lớn nhất, cho nên hai phân đà của Vạn Sa Bang ở tỉnh này cũng có số lượng nhân số lớn nhất.

Hai nam tử này đều đạt tới Dưỡng khí trung kỳ, nhưng đều chỉ là mới bước vào mà thôi. Một người sử đao, một người sử liêm. Hai người đấu trên 200 chiêu thì ngã ngũ. Nam tử dùng kiếm giành chiến thắng.

Liên tiếp rất nhiều thiếu niên lên đài thi thí, thậm chí cũng có vài nữ nhân nữa. Đa phần họ đều ở Dẫn Khí Trung Kỳ cấp bậc, chỉ có sáu người cá biệt đạt Dẫn Khí Định Phong, gồm bốn nam, hai nữ. Trong đó cặp đặc biệt nhất không ngờ lại là một nam, một nữ. Hai người họ chính là nhi tử và nhi nữ của hai vị đường chủ tỉnh Hiệp và Diễn. Hai nhà này vốn đã không ưa nhau từ lâu, cho nên con của họ có xích mích cũng là chẳng có gì lạ. Cuối cùng nam tử lại là người thua cuộc. Y thua cô nương kia đúng nửa chiêu loan nguyệt đao. Nhưng dường như cực kì không cam. Sau đó, mặt y hầm hầm tức giận, gượng gạo gọi cô nương kia một tiếng “đại tỷ”. Cô nương kia sung sướng cười khúc khích rung cả hai vai. Có lẽ đây là giao kèo từ trước của hai người họ.

- Tiểu tử. Lên thử đi.

Đột nhiên Đoàn lão nói nhỏ vào tai Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm nhú mày, hơi suy nghĩ, hỏi lại:

- Ngoại nhân cũng được sao?

Đoàn lão cười cười, nói:

- Có ta ở đây. Kẻ nào làm gì được người!

Tiểu Phàm chột giật mình, Phải ha. Sau lưng hắn là Thiên Diện Thần Thâu, một trong tứ đại Thần thâu đó. Bản lĩnh đâu phải tầm thường!

Tiểu Phàm cười cười, rẽ dòng người, nhanh chóng đi lên đài. Lên tới nơi, hắn tháo cái bọc sau lưng xuống, chậm rãi lắp ráp cây trường thương của mình. Nhìn tua thương đã lấm tẩm màu máu, chính là máu của nam tử Bình thuộc thế lực thần bí, Tiểu Phàm đột nhiên thấy chiến ý dâng trào. Hắn biết đối phương đã nhắm vào Vô Cực Viện, bản thân hắn lại là tinh anh trong lớp trẻ của học viện, sau này chắc chắn phải gặp lại. Hắn biết bản thân còn cần bổ khuyết nhiều điều, đây chính là một cơ hội tốt a.

Tiểu Phàm chống cây thương xuống đài, nói lớn:

- Tại hạ là Lâm Tiểu Phàm. Vốn không phải người của quý bang. Hôm nay đến đây cũng chỉ là muốn xem nào nhiệt. Nhưng thấy thế hệ bang chúng trẻ tuổi của quý bang ai ai cũng tu vi cao cường, quả thực ta không thể kìm lòng. Mong rằng có thể thi thí với các thiếu niên anh tài của quý bang, từ đó tự tăng thêm lịch luyện cho bản thân...

Mọi người không ít người thoáng ngẩn ra, nhưng liền đó là hò hét hưởng ứng. Thiếu niên phía trên đài lời nói rõ ràng, lại khách khí, đúng là gây cho người nghe nhiều thiện cảm. Tuy nhiên cũng có một số người khác lại cười khẩy, cho là Tiểu Phàm kiêu ngạo dám khiêu chiến quần hùng. Một số lại khinh bỉ, coi thường...

Nhưng một lúc lâu sau, vẫn không có ai lên thi thí với Tiểu Phàm. Toàn trường vẫn chỉ là những tiếng bàn luận mà thôi.

Tiểu Phàm nhú mày. Hắn hơi suy nghĩ, rồi vùng thương chỉ về phía nhân thủ phân đường tỉnh Hiệp, nói:

- Vị cô nương vừa rồi lên đài quả thực để lại cho tại hạ ấn tượng sâu sắc. Không biết có dám cùng ta đọ thử vài chiêu?

Là thách đấu, trắng trợn thách đấu a!

Mọi người liền rộ hẳn lên, hò reo ầm ầm, đứng là muốn xem náo nhiệt. Riêng người phân đường Hiệp thì khẽ cười nhạt, khẽ tức giận, khẽ cười híp cả mắt lại. Nhưng tất cả bọn họ đều truyền tới một ý: “Ngươi là kẻ ngu ngốc”. Nữ tử đó là ai? Tên nàng là Đỗ Hoa, con gái của Đỗ Cát Đồng. Người khác có thể không biết, nhưng ai trong phân đường tỉnh Hiệp đều rõ thực lực nàng cao thế nào. Trong thế hệ trẻ Vận Sa Bang nàng không đứng nhất thì cũng thứ hai. Bang chúng Vận Sa Bang đông bao nhiêu? Trên dưới, không tính hạng a hoàn, nô tài, chỉ tính người có chiến lực, cũng đã phải rơi vào khoảng 1 vạn rưỡi rồi. Thế hệ trẻ cũng tới gần ba, bốn nghìn người, vậy mà Trần Hoa lại đứng trong top đầu, bản lĩnh thế nào không cần phải là người thông minh mới hiểu được.

Một người trong phân đường tỉnh Hiệp chậm rãi đi lên đài. Người này không phải là Đỗ Hoa mà là một nam tử có vài phần giống nàng ta, tuy nhiên tuổi có lẽ nhỏ hơn một chút. Y nhìn Tiểu Phàm, nói:

- Ta là Đỗ Sang, con thứ hai của đường chủ phân đường tỉnh Hiệp. Đỗ Hoa là đại tỷ của ta. Ta sẽ đấu với ngươi. Nếu ngươi thắng được ta thì mới có tư cách đánh với tỷ của ta.

Tiểu Phàm gật đầu, ra vẻ đã hiểu. Hắn chấp tay:

- Chỉ giáo.

Nam tử kia cũng sử dụng loan nguyệt đao giống tỷ tỷ của y, chỉ khác là thanh đao của y có bản to hơn, có vẻ nặng nề hơn một chút.

Trần Sang vận chân khí, một làn khói kim sắc bốc lên.

- Xem chiêu.

Thân hình y lướt tới, loan nguyệt đao trong tay vung ra.

Tiểu Phàm mỉm cười, “Chỉ là Dẫn khí Trung Kỳ mà ra tay không có kị như vậy. Xem ra không coi ta ra gì rồi...”

Canggggg!

Tiếng kim loại va chạm lập tức vang lên. Tiểu Phàm chỉ đơn giản tiến một bước sang bên, gân tay trên tay nổi lên, quát ngang một thương thẳng vào loan đao của Đỗ Sang.

Đỗ Sang trong lòng vốn coi thường nam tử trước mắt này. “Dao động linh khí trên người hắn dường như không có mấy, xem ra chỉ là hạng Dẫn Khí Sơ Kỳ coi trời bằng vung mà thôi. Ta sẽ thay mặt tỷ tỷ cho hắn một bài học...” Nghĩ vậy, y đã tung một đao cực tùy ý, cho rằng đối phương vì lý do tu vi sẽ không dám cùng mình lấy cứng đối cứng. Nhưng trong giây phút này, trong lòng y chỉ còn sự khủng hoảng cùng không thể tin tưởng.

Vù!

Thân hình Đỗ Sang hiện tại đã lơ lửng trên không trung, rồi chỉ nghe...

Bịch!

Y ngã sòng xoài dưới đài tỷ thí, trên khuôn mặt vẫn còn vẻ không dám tin. Loan đao không biết bằng cách nào đã bay khỏi tay.

Toàn trường im lặng...

Một thương, chỉ bằng một thương duy nhất, đánh bật Dẫn Khí Trung Kỳ khỏi đài! Không hề xảo, không chiêu thức gì quá huyền ảo, chỉ thuần túy là lực lượng! Dẫn Khí Đỉnh Phong bình thường cũng không làm được a.

“Lực lượng rất mạnh. Cũng khoảng gần sáu trăm cân lực lượng rồi. Mười bốn tuổi... Mạnh hơn ta ngày trước nữa”, Đoàn lão phía dưới hai mắt dường như sáng lên, không nhịn được phải cười một cái.

Hít hà...

Trong trường liên tiếp là những tiếng hít thở nặng nề. Một màn này quả thực là khiến họ không ngờ tới.

- Là luyện thể!

Bỗng một giọng nói vang lên, dường như y phát hiện ra điều gì kinh thiên động địa vậy.

Giống như một làn sóng, mọi người liền ầm ầm bàn tán. Toàn trường bắt đầu nóng hẳn lên.

- Phải rồi. Không có giao động chân khí.

- Ể. Nhưng hắn nhìn nhỏ con vậy mà.

- Tiểu tử này không yếu a.

Người của phân đường tỉnh Hiệp thì cũng đỡ mặt ra. Mấy người vừa rồi còn có tâm lí khinh thị, bây giờ lập tức phải nhìn Tiểu Phàm bằng con mắt khác.

- Đệ có sao không?

Đỗ Hoa tiến tới gần đệ đệ, lo lắng hỏi.

Đỗ Sang vẫn chưa hết bàng hoàng, đáp run run:

- Hấn... Hấn...

Vừa nói, y vừa nhìn xuống hồ khẩu nơi bàn tay phải. Ở đó là một vết thương còn chảy máu, rõ ràng vì phải chịu lực đạo quá mạnh mà bị đánh rách.

Đỗ Hoa vỗ nhẹ vai đệ đệ, rồi đưa tay siết lấy chuôi loan đao bên hông.

Hấp. Nàng phi thân nhảy lên đài, đứng đối diện Tiểu Phàm. Ánh mắt lạnh lùng đánh giá nam tử trước mặt.

Tiểu Phàm mỉm cười, xem ra ý định của hắn đã thực hiện được. Ít nhất thì đối phương cũng đã chịu ra mặt. Hắn chấp tay:

- Xin chỉ giáo.

Đỗ Hoa rút loan đao khỏi vỏ, nói:

- Chỉ giáo.

- Hết Chương 87 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Đánh (Trung)

Chân khí Dẫn Khí Đình Phong lập tức vận hành trong cơ thể Đỗ Hoa. Một đoàn khói kim sắc chậm rãi bay lên. Vù! Nàng phóng tới.

Tiểu Phàm không dám chậm trễ, hoành thương nghênh đón.

Bóng đao loang loáng cực nhanh, hòa quyện với kim sắc vụ khí, không ngừng tấn công thương hạ, tả hữu. Loan đao vốn là một loại vũ khí lấy tốc độ làm thế mạnh, lấy sắc bén làm đặc trưng, lại kết hợp với chân khí Kim hệ, lực sát thương lại càng được đề thăng.

Nhưng thương của Tiểu Phàm cũng không chậm, đâm, quất, gạt, đỡ, đè, hất... liên tiếp đều là những kĩ thuật căn bản nhất, nhưng tốc độ phản xạ của hắn lại rất nhanh, lực lượng thì mạnh, cho nên đấu với Đỗ Hoa tạm thời chưa rơi vào thế hạ phong.

Đỗ Hoa tung liên năm đao, đao ảnh hoàng kim chồng lên nhau, cảm giác như đang nhảy múa.

Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy hoa mắt, không ngờ tốc độ mắt không theo kịp!

Phải biết hắn đã quen bị Hoàng Phi Hiên giáo huấn ở Vô Định Chi Địa, dù Thiết Diện Giáo Quan cũng không dùng quá nhiều sức nhưng tốc độ so với bọn Tiểu Phàm cũng là khác một trời một vực. Dần dà tốc độ phản ứng và tốc độ theo dõi của hắn cũng đã cao hơn rất nhiều. Nhưng giờ xem ra vẫn không đủ. Tốc độ xuất đao của đối phương đột nhiên tăng mạnh làm trong đầu hắn xẹt qua một cái khái niệm “Linh kĩ.”

Tiểu Phàm lập tức bật lùi lại, nhưng Đỗ Hoa nào cho hắn một phút nghỉ ngơi. Thân hình như âm hồn bất tán, đuổi sát không tha, tung hết đao này tới đao kia.

Tiểu Phàm bắt đầu cảm thấy chật vật, chân chỉ biết lùi lại bật tránh liên tục, cố gắng duy trì khoảng cách, lấy thế mạnh là độ dài của trường thương mà duy trì phòng thủ. Hiển nhiên Đỗ Hoa sử dụng linh kĩ liên đã chiếm được thượng phong.

Tam Thập Tự!

Tiểu Phàm buộc phải tung ra tuyệt chiêu. Trước hắn phóng một thương về phía hạ bàn của Đỗ Hoa ép nàng phải thu đao phòng thủ. Quả nhiên...

Đang!

Mũi thương đã giao kích với loan đao.

“Chậm lại rồi!”, Tiểu Phàm lập tức nhìn rõ loan đao của đối thủ. Hẳn sao có thể bỏ qua cơ hội này. Hai thương tiếp theo cực nhanh phóng ra, nhằm thẳng vào mặt. Thần Ma Lực vận chuyển không ngừng, nhị hợp đồ vẫn trong ngực áo lóe lên. Hai thương không ngờ nhanh đến nỗi tạo cho người ta cảm giác như được xuất ra cùng lúc.

Keng!

Tiếng vọng trong veo, Tiểu Phàm thành công đẩy lùi Đồ Hoa!

Đồ Hoa trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Rõ ràng nàng đang áp đảo đối phương, vậy mà chỉ vì chính diện độ binh khí lại bị đối phương đẩy lùi ba bước. Hiện tại cô tay nàng còn đau nhức, lồng ngực còn cảm thấy khó chịu, buộc phải vận chuyển chân khí điều hòa. “Một thương thật nặng.”

Tiểu Phàm mỉm cười, không chút chần chừ, lao lên tấn công.

“Toàn!”

Trường thương phóng tới xoay tít như một mũi khoan, không kiêng kị đâm thẳng tới trước ngực Đồ Hoa.

Chỉ thấy Đồ Hoa nhoáng lên, dưới chân khói kim sắc đột nhiên mạnh mẽ lan tỏa. Thân ảnh nàng di chuyển liền ba bước, người nghiêng nghiêng, thành công tránh né tuyệt chiêu của Tiểu Phàm không chút khó khăn!

“Con mẹ nó! Là Thân Pháp!”, Tiểu Phàm chửi um trong đầu. Càng ngày hắn càng thấy việc thiếu chiến kĩ hạn chế khả năng của bản thân ra sao. Giờ nghỉ lại, lúc trước chiến đấu với Bính đúng là nhờ vào việc liên tục dùng cách đánh Hồi Mã Thương kết hợp với sự giúp đỡ của đồng đội mà mới may mắn giữ được mạng. Thật là thượng thiên còn thương xót!

Đồ Hoa vừa né được một chiêu của Tiểu Phàm, loan đao lại lóe lên, chém thẳng vào cổ hắn!

Thương phóng ra một chiêu Toàn, giờ thu lại thật không kịp nữa. Thất bại hiện đã trước mắt.

Vù!

Tiểu Phàm cực kì quyết đoán, buông thương cúi rạp xuống đất. Thành công thoát nguy khốn. Loan đao rít gió phóng vút qua đỉnh đầu.

Xoát, tay hắn cực nhanh rút ra thái đao bên hông.

Đinh! Đinh! Đinh! Đinh! Đinh!

Mọi người chỉ thấy hữu thủ Tiểu Phàm vung liên tiếp, nhanh tới không tưởng.

Thái đao không giống như trường thương, chỉ xét về trọng lượng cũng đã khác biệt hoàn toàn, nhẹ hơn không chỉ sáu, bảy mươi lần. Hỡi sao tốc độ xuất chiêu không nhanh hơn cho được. Chỉ có điều, so với trường thương thì phạm vi tấn công của thái đao lại ngắn hơn. Nhưng trong hoàn cảnh này, hai người gần như chỉ cách nhau nửa bước chân, thái đao so với trường thương lại phù hợp hơn nhiều.

Đinh gia đao pháp, Thái Kĩ!

Tiểu Phàm cười, vung đao không thương tiếc. Đao nào đao đó đều chuẩn xác điểm lên thân vũ khí của đối thủ.

Đồ Hoa cảm thấy đao như muốn tuột khỏi tay. Liên tiếp những luồng lực nối tiếp nhau ào tới hỏ khẩu, xung động đáng sợ làm ngón tay nàng tê rần.

Đoàn Hữu Hoan ở dưới cũng phải mỉm cười. “Xem ra Đinh gia Thái Kĩ, tiểu tử này cũng có chút da lông rồi. Nhưng thương pháp thì còn non nớt quá. Có lẽ chưa có bộ vũ kĩ nào tốt để luyện tập...”

Đỗ Cát Đồng, phụ thân của Đồ Hoa và Đồ Sang, đồng thời là đường chủ phân đường tỉnh Hiệp, lúc này đang nhú mày, trong mắt có chút lo lắng. Y đột nhiên hô lớn:

- Hoa nhi. Thu Nguyệt Đao, đệ tam thức!

Đồ Hoa hai mắt đột nhiên mở lớn, chân khí trong cơ thể liền thay đổi lộ tuyến. Nàng thu đao lại cực nhanh, sau đó cả người xoay vòng, chân chấm đất, điệu bộ giống như vũ cơ đang nhảy múa vậy. Bộ dáng đẹp là vậy nhưng loan đao thì loang loáng hóa thành những vòng cung đáng sợ. Linh khí Kim hành trong thiên địa liền có xu hướng hội tụ lại một chút, khiến cho đám khói vàng quanh thân nàng càng dày đặc. Bóng đao càng lúc càng nhiều, cuối cùng nhanh chóng ảo hóa ra một hình tròn màu vàng óng ánh như vàng trắng vào ngày rằm.

Tiểu Phàm lại bị kéo dẫn khoảng cách, loan đao đối phương thì vù vù phong tỏa, thái đao trong tay không tài nào phát huy được. Chẳng mấy chốc Đồ Hoa lại chiếm thế thượng phong.

Đỗ Cát Đồng thấy thế thì mỉm cười.

Đoàn Hữu Hoan hừ lạnh, “Đang tỷ thí lại đi nhắc nhở lộ số chiêu thức. Không biết xấu hổ.” Y xòe lòng bàn tay, một viên ngọc bằng đốt ngón tay xuất hiện. Đoàn lão lập tức búng một cái.

Tiểu Phàm đang luống cuống không thể xông tới, thì liền bị một cái gì đó bắn thẳng vào khoeo chân, lực đạo rất mạnh. Trong lòng thầm kêu không ổn, chân phải đã quỳ xuống. “Có kẻ ám toán?”. Nhưng...

“Sợ hờ!?”, hai mắt Tiểu Phàm tròn lên. Hóa ra trong tư thế kì quặc này, khi nhìn từ dưới lên, một sát na hắn lại thấy được sở hờ trong chiêu thức kia. Không còn thời gian để suy nghĩ, hắn nhào tới, phóng một đao toàn lực.

Bịch!

Khi đao còn cách bụng Đỗ Hoa nửa gang tay, Tiểu Phàm lập tức xoay chuôi đao về phía trước. Lấy chuôi thay lưỡi mà đánh.

Đao ảnh trùng trùng liền biến mất hết. Đỗ Hoa ôm bụng, mặt nhăn nhó, khuyu xuống.

Tiểu Phàm xoay đao, kề vào cổ nàng!

Đỗ Hoa còn đau đớn, nhưng vẫn giơ tay lên, nói lớn:

- Ta thua.

Trận đấu kết thúc.

Bỗng nhiên trong đám đông có người quát:

- Hấn gian lận!

Mọi người ngạc nhiên nhìn lại, hóa ra là Đỗ Cát Đồng.

Đỗ Cát Đồng nheo mắt, nhảy lên đài. Y cúi xuống nhặt lấy một vật, sau đó đưa lên, nói:

- Vừa rồi có người phóng vật này vào khoeo chân của hắn, giúp hắn có thể hóa giải chiêu thức của nhi nữ ta. Hừ. Rõ ràng là chiến đấu không công bằng.

Vật y cầm trong tay chính là một viên ngọc nhỏ bằng đốt ngón tay.

Mọi người dưới đài ồ lên. Sau đó có người hỏi:

- Rốt cuộc là ai đã phóng vật đó?

Tiểu Phàm sau khi phá chiêu của Đỗ Hoa tất nhiên đoán ra là Đoàn Hữu Hoan âm thầm trợ giúp hắn. Nhưng hiện tại mặt hắn vẫn tỉnh bơ, sử dụng công phu “mặt thót”, bỏ mọi chuyện ngoài tai.

Đỗ Cát Đồng làm mặt dữ tợn, chỉ thẳng mặt Tiểu Phàm, quát hỏi:

- Tiểu tử. Rốt cuộc là kẻ nào vừa giúp đỡ ngươi?

Tiểu Phàm nhàu mày, đang định đáp lời thì đã thấy một thân ảnh chậm rãi đi lên đài. Chính là Đoàn Hữu Hoan.

Đoàn lão cười khinh khinh nói luôn:

- Là ta đấy. Thì sao nào?

Không chỉ đám người xung quanh mà cả Tiểu Phàm cũng phải tròn mắt há mồm. Cái này là gì? Quá càn quấy rồi.

Đỗ Cát Đồng hừ hừ, quát:

- Làm càn. Ngươi là ai mà dám giở thủ đoạn bí ỏi can thiệp?

Đoàn lão cười khẩy:

- Bí ỏi? Không phải ngươi cũng đương trường nhắc nhở lộ số chiêu thức cho nhi nữ hay sao? Hay là già rồi nên không biết xấu hổ là gì?

Đỗ Cát Đồng cảm thấy có phần nghẹn họng, không biết đối đáp thế nào liền chuyển đề tài:

- Ngươi đừng đánh trống lảng. Ngươi rốt cuộc là ai? Sao lại dám khinh nhờn quần hùng Vạn Sa Bang ta?

Đoàn lão bỗng nhiên cười ha hả:

- Giới cho một cái công phu chụp mũ a. Ta là ai hả? Danh tự bản công tử, dạng như ngươi chưa đủ tư cách được biết!

Đỗ Cát Đồng cũng giận quá hóa cười, chân khí trong cơ thể lập tức bùng phát. Trúc Cơ Đình!

- Xem ra với hạng người như ngươi. Phải dùng nắm đấm nói...

Chát!

Đỗ Cát Đồng còn chưa nói hết câu bỗng nhiên đã thấy má trái nóng bừng, rồi cả người cứ thế lẳng không bay lên!

Đoàn lão đã xuất hiện tại vị trí Đỗ Cát Đồng lúc trước, lấy tay khẽ trui trui vào ngoại bào, bộ dạng như vừa đập chết một con bọ, giờ thấy bản quá mà phải lau đi vậy.

“Quá nhanh. Quá bá đạo.”, Tiểu Phàm hít một hơi, trong mắt ánh lên chút hâm mộ.

Phía dưới cũng như đại đi. Một bạt tai đánh bay cao thủ Trúc Cơ Đình đó! Không phải Kim Đan làm sao nổi. Hơn nữa đối phương tuổi hình như còn rất trẻ a.

Thiết Yên Đông vừa nhìn thấy Đoàn lão ra tay, trong lòng đã chấn động. Không ngờ người trẻ tuổi phía dưới lại đã đạt tới Kim Đan, chỉ sợ người này thuộc thế lực không nhỏ. Y đưa mắt trao đổi với đại trưởng lão. Trong mắt hai người đều có chút cổ kị.

Đỗ Cát Đồng ôm má sung vù, lồm cồm bò dậy. Trong tâm lão đã sinh ra sợ hãi với người trẻ tuổi trên đài kia. Lão tất nhiên biết đối phương hẳn đã đạt tới Kim Đan kì rồi. Nhưng mặt mũi của lão sao có thể cứ thế vứt đi được. Họ Đỗ gầm lên:

- Bang chủ. Có người tới khi dễ phân đường chủ của bọn bang. Vậy mà người vẫn thản nhiên vậy sao?

Thiết Yên Đông cười khỏ, dĩ nhiên Đỗ Cát Đồng đã lôi danh dự toàn bang vào vụ này rồi. Thân là bang chủ, y sao có thể không quản được đây. Thiết Yên Đông lạnh lùng đứng dậy cùng đại trưởng lão. Hai người đồng thời ngăm ngăm tỏa ra khí tức Kim Đan Kỳ.

Thiết Yên Đông lên tiếng:

- Vị đạo hữu kia, xin hỏi ngươi là ai? Vì có gì hôm nay đến đại hội bọn bang gây náo loạn?

Đoàn lão đáp:

- Bản thân ta chẳng hề có ý muốn gây hấn với Vận Sa Bang các ngươi. Chẳng qua tên họ Đồng kia giờ trò can thiệp trước, ta chỉ đáp lễ hấn mà thôi. Dẫu sao ta cũng không thể để tên đệ tử của ta chịu thiệt thòi được.

Thiết Yên Đông trầm ngâm, lại hỏi:

- Nếu sự việc chỉ đơn giản vậy, sao đạo hữu lại ra tay đánh người?

Đoàn lão liếc nhìn Thiết Yên Đông đầy lạnh lùng:

- Đánh người? Chẳng qua là chút giáo huấn mà thôi. Nếu không phải vì nể tình hấn tu vi còn thấp kém... Hừ. Hấn thử bước qua Kim Đan xem. Ngày này năm sau đã là ngày giỗ của hấn rồi!

Thiết Yên Đông nét mặt chuyển âm trầm:

- Đạo hữu đang uy hiếp ta?

(Ý Đoàn lão là ngay cả Kim Đan ta cũng dễ dàng giết được, cho nên Thiết Yên Đông mới hỏi có phải Đoàn Hữu Hoan đang uy hiếp y?)

Đoàn lão cười khẩy, hỏi lại:

- Ngươi thử nói xem?

Thiết Yên Đông hừ lạnh, nói:

- Kim Đan không phải cứ nói muốn giết là giết dễ dàng vậy đâu...

Nói đoạn, chân khí lập tức bùng nổ, quanh thân quang mang lam sắc bắt đầu xuất hiện.

Vị đại trưởng lão bên cạnh Thiết Yên Đông cũng bắt đầu phóng thích chân khí. Một đoàn quang mang lục sắc nhanh chóng xuất hiện.

Đoàn lão cười, hỏi:

- Hai người muốn đánh với ta?

Thiết Yên Đông đáp:

- Tùy đạo hữu thôi. Có điều ít nhất cũng phải trả lại mặt mũi cho Vạn Sa Bang ta.

Đoàn lão như vừa nghe truyện tiếu lâm, cười đến rung cả người. Lão quay sang phía Tiểu Phàm nói:

- Tiểu tử. Xem cho kĩ. Đây chính là y bát ta lấy làm vốn để dạy người đây.

Ba cường giả không hện mà cùng rời khỏi thuyền, nhảy lên bờ.

Đoàn lão chậm rãi bước về phía hai cường giả Kim Đan kỳ.

Thiết Yên Đông ra hiệu cho đại trưởng lão, hai người đều cho rằng tiên hạ thủ vi cường, liền đồng loạt quyết định tấn công trước. Thiết Yên Đông lo cánh tả, đại trưởng lão vòng cánh hữu.

Thiết Yên Đông rút trường kiếm ra, chân khí truyền vào làm hiện lên những hoa văn phức tạp. Đúng là một thanh linh kiếm Nhân phẩm trung giai.

Đồng dạng đại trưởng lão cũng rút ra một cây mộc côn, trên cũng có trận văn, cũng là một thanh linh côn Nhân phẩm trung giai.

Khí thế hai người lao tới rất mạnh, rõ ràng là lần áp khí thế của Đoàn Hữu Hoan.

Nhưng Đoàn lão lại như đá ngầm giữa sóng dữ, không hề lay chuyển, cứ thế ổn định ung dung tiến tới từng bước.

Thiết Yên Đông vung một kiếm, liền phóng xuất hư ảnh một con lam sa (cá mập màu xanh), bên trong còn lấp lánh kiếm khí sắc bén. Kiếm khí hóa thực chất, chính là đặc điểm của Kim Đan kỳ.

- Kinh Sa Thị Huyết!

Đại trưởng lão vung một côn, lục sắc quang mang đại thịnh, hóa thành một con lục giác quái ngư âm âm húc tới Đoàn Hữu Hoan.

- Ngư Vương Bài Sơn!

Đoàn Hữu Hoan nhếch miệng nói:

- Hai người các người ra tay lập tức xuất ra thú hồn cùng linh kĩ. Xem ra rất coi trọng ta rồi...

Nói đoạn, trên hai cánh tay Đoàn lão lập tức hiện lên một loạt các đồ hình từ sắc văn vận kì quái.

Hai đạo công kích trái phải đã tới sát người y.

Ầm!

Ầm thanh bạo tạc nổ vang cùng với loang lổ những luồng sáng hai màu lục lam.

Khói bụi còn chưa tan đi, lập tức đã thấy một bóng người hiển hiện. Y cứ từng bước, từng bước tiến về phía trước. Đoàn Hữu Hoan thoát khỏi đám cát bụi, y phục một chút tổn hại cũng không có!

Đồng tử hai người Thiết Yên Đông co rút lại. Vừa rồi họ trông thấy rất rõ động tác của đối phương. Người nam tử kia hoàn toàn không sử dụng vũ khí, chỉ sử dụng tay không mà thôi. Y chỉ đơn giản đưa tay ra đón lấy công kích của hai người rồi bóp một cái. Hai luồng công kích của Kim Đan Kỳ lập tức vỡ nát!

Thiết Yên Đông không dám chậm trễ, xuất liền sáu kiếm:

- Lục Sa Đảo Hải!

Sáu con lam sa hung tợn lướt đi.

Đại trưởng lão cũng bị một màn vừa rồi làm cho rung động, không dám giữ lại gì nữa, cũng xuất tiếp một côn:

- Chiến Ngư Xung Trận!

Một con trâu đeo trọng giáp được ảo hóa ra, rầm rầm công tới.

Trông thấy khoảng cách tới hai người chỉ còn 10 trượng, Đoàn lão bắt đầu gia tăng cước bộ, lao nhanh.

Ầm!

Lại một vụ nổ nữa. Lần này xung chấn động cùng khí lăng bạo phát còn đáng sợ hơn. Khiến cho đại thuyền trên sông cũng bị ảnh hưởng mà hơi nghiêng ngả.

Tiếng nổ vừa dứt, bóng người trẻ tuổi lại lao ra, tốc độ một chút cũng không bị ảnh hưởng.

“Vẫn không sao!”

Toàn trường chỉ còn biết sợ hãi nhìn thân ảnh tuấn lãng trên bờ.

Thiết Yến Đông và Đại trưởng lão cũng hít vào một hơi khí lạnh. Đối phương làm bằng cái gì vậy? Lại hai cái bóp nhẹ, công kích của hai người lần nữa đã sụp đổ, không thể gây tổn hại chút gì cho lông tóc của nam tử thần bí trước mắt.

Vụt!

Vừa xông ra khỏi làn khói, khoảng cách song phương chỉ còn 3 trượng.

Đối với tốc độ của Kim Đan cường giả, đối chiến trong 10 trượng đã là khoảng cách ngắn, 3 trượng đã là cận thân!

- Tiểu tử xem cho rõ. Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy luyện thể giả chúng ta áp đảo lũ luyện khí thể nào.

Đoàn lão quát lên oang oang đầy cao ngạo.

Nhưng không một ai dám nghi ngờ lời nói của y. Ai mà không biết cận thân chiến đấu, luyện thể giả đáng sợ thế nào. Hơn nữa nam tử phía dưới kia lại là cường giả tương đương Kim Đan kỳ a.

Thiết Yến Đông tuyệt nhiên không cho phép bản thân rơi vào thế bị động, liền xông thẳng tới, vung kiếm đâm về yết hầu Đoàn Hữu Hoan.

Đoàn lão cười lên ha hả, hai tay vung lên như hai cây roi, quát thẳng vào kiếm của Thiết Yến Đông!

Cang! Cang!

Âm thanh như kim loại gõ vào nhau vang lên rất lớn. Tay không đánh với bảo kiếm!

Thân hình Đoàn lão uyển chuyển mềm mại xoay vần, hai tay liên tục vung lên bạt xuống. Chương pháp tung ra không ngừng, vô cùng thanh thoát nhu nhuyễn nhưng lực đạo thì cực lớn, tốc độ lại cực nhanh.

Chưa tới ba giây thời gian, hai người đã giao thủ trên dưới 30 chiêu. Mỗi một lần tiếng va chạm vang lên, khí lăng lại bạo phát, đầy dạt cả bụi đất dưới chân.

Thiết Yến Đông thân là bang chủ Vân Sa Bang, kiếm pháp dĩ nhiên không phải kém. Nhưng lúc này y lại cảm thấy như đang đánh nhau với một con ốc vậy. Dù tấn công thế nào cũng bị chương pháp của đối phương đánh tan, lại còn bị chiêu thức của đối phương dẫn dắt tới nghiêng trái lệch phải. Thêm vào đó lực đạo từ kiếm truyền tới không phải là nhỏ. Y biết cứ tiếp tục như vậy thì không phải là cách.

Đúng lúc này Đại trưởng lão lao tới xuất ra một cơn về phía hạ bàn của Đoàn Hữu Hoan. Chân khí rót vào linh hồn khiến nó sáng bừng lên.

- Ngu xuẩn...

Đoàn lão dĩ nhiên lại không né tránh, để cho cơn của đối phương đánh thẳng vào khoeo chân phải của mình!

Đại trưởng lão lập tức mừng thầm trong lòng. Đối phương quả nhiên quá kiêu ngạo, coi thường đòn tấn công của lão. Cơn này một khi đắc thủ, không chỉ có lực lượng lớn do chân khí quán thấu, Kim Đan kỳ đó, cơn này tối thiểu phải ba vạn cân lực lượng, mà còn có chân khí uy lực thâm nhập vào cơ thể đối phương nữa. Đó mới là điều đáng sợ của luyện khí giả. Chân khí hiệu ứng chỉ có luyện khí giả mới có được. Cơn này đáng sợ nhất chính là có khả năng phá hoại kinh mạch đối phương từ bên trong!

Xoát...

Nhưng toàn bộ dự định của Đại trưởng lão đều không thành công khi chiêu cơn này vừa chạm vào Đoàn Hữu Hoan. Giống như con trạch trơn tuột, vô cùng huyền diệu, chân Đoàn lão lắc một cái, bằng một cách không tài nào tưởng tượng được, đường cơn của Đại trưởng lão cứ thế bật ngược trở ra giống như vừa đánh vào một cái lò xo!

Ầm!

Đường cơn bật trở lại, vượt ngoài khống chế của Đại trưởng lão, đập thẳng xuống đất, lập tức khoét ra một cái hố to. Cái hố hình quạt, lấy góc là gót chân Đoàn Hữu Hoan mà mở rộng ra, chân khí lực sắc còn ngùn ngụt bốc lên.

Đại trưởng lão còn đang sợ hãi, đã thấy một bàn tay nắm lại thành chưởng đang cực nhanh lớn dần lên trong đồng tử.

“Không thể nào!”, Đại trưởng mặt cắt không còn hột máu. Bởi vì, cánh tay của Đoàn Hữu Hoan không ngờ...

- Hết Chương 88 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Đánh (Hạ)

Chúng nhân trên thuyền hai mắt giống như lồi cả ra ngoài...

Cánh tay của Đoàn Hữu Hoan bỗng nhiên dài ra gấp đôi! Chương phong cứ thế đánh thẳng về phía Đại trưởng lão.

Côn vốn là vũ khí lấy dài làm lợi thế, Đại trưởng lão sao có thể tưởng tượng nổi hoàn cảnh lúc này. Cánh tay của nam tử kia không thể hiểu nổi, vượt qua khoảng cách bằng cây trường côn mà đánh thẳng tới trước mặt lão!

Càng là cường giả càng phân định thắng thua trong khoảnh khắc. Một chiêu không thể nào nghĩ tới này của Đoàn Hữu Hoan, không nghĩ ngờ gì chính là một chiêu chí mạng!

Bộp!

Bàn tay đoàn lão chuẩn xác bộp lấy mặt Đại trưởng lão. Đại trưởng lão lập tức cảm thấy quyền làm chủ sinh mạng của bản thân đã bị cướp đi, sợ hãi đến độ buông cả linh côn, đưa tay nắm chặt lấy cánh tay dài ngoằng của Đoàn Hữu Hoan. Chân khí toàn thân cuộn cuộn tuôn ra, muốn thoát khỏi bàn tay vô hạn lực lượng của người nam tử đáng sợ này.

- Đại trưởng lão!

Thiết Yên Đông gào lên. Thế kiếm lập tức gấp gấp lên mấy phần. Chân khí cũng không giữ lại nữa, quán nhập hết vào thanh linh kiếm Nhân cấp trung phẩm.

Hai tay y nắm lấy linh kiếm, chém thẳng từ trên xuống. Khí thế đáng sợ vô cùng, chân khí tỏa ra không ngờ làm nhiệt độ xung quanh như đóng băng, mặt đất kết tinh một tầng sương mỏng. Quanh thân kiếm lập tức xuất hiện băng khí và lưu thủy hòa quyện chuyển động.

Đoàn Hữu Hoan chỉ cười khẩy, bàn tay trái lập tức hiện lên một tầng hoa văn kim sắc chồng lên tầng đồ văn màu tím ban đầu. Tả thủ Đoàn lão kết thành kiếm chỉ, đồ văn hoàng kim sắc sáng bừng lên.

Tựa như một ánh chớp đêm đen lòa sáng trong khoảnh khắc, Đoàn lão hất tay.

Không có tiếng động khủng bố như mọi người tưởng tượng, nhưng tràng cảnh diễn ra lại còn chấn động gấp vạn lần!

Như bảo kiếm chém gãy gỗ, thanh Tam Châu Kiếm Nhân cấp trung giai của Thiết Yên Đông đã bị chia làm hai nửa!

Đây là “tà thuật” gì vậy? Lấy kiếm chỉ chém đôi linh kiếm thật!

Không ít người trên thuyền dụi dụi mắt, không hiểu có phải vừa rồi là mơ hay không?

- Là tay không, là da thịt con người đó, vậy mà, vậy mà...

- Một thanh linh kiếm Nhân cấp trung phẩm đấy...

Phải biết linh cụ đã là không dễ có được, phẩm giai Nhân cấp trung phẩm linh kiếm lại càng quý giá, tài liệu chế tạo bao nhiêu chân quý, sau khi được Chế tác sư dày công rèn luyện, lại được gia trì bằng trận pháp phức tạp, mới có thể tạo ra được. Độ cứng rắn không cần bàn cãi, lại còn vô cùng sắc bén nữa. Nhưng hôm nay, mọi người ở đây đã được thấy một màn đáng nhớ cả đời. Một người tay không, lấy kiếm chỉ chặt đứt đôi một thanh linh kiếm Nhân cấp Trung phẩm, lại còn có vẻ vô cùng nhẹ nhàng nữa là đằng khác.

Thiết Yên Đông bất động trong giây lát, nhưng lập tức phản ứng lại ngay. Y sợ điếng hồn, tung thân bật lùi lại cả hai chục trượng có thừa.

Đoàn Hữu Hoan cuồng tiếu một trận, tay phải đang nắm lấy một Kim Đan Kỳ khác, liền thu ngắn lại kéo theo đối phương về phía mình.

Đại trưởng lão trong tay y dù vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra, đúng là bị khống chế như một đứa trẻ con.

Thân hình Đại trưởng lão bị Đoàn Hữu Hoan bốc lên cao rồi nghe Ầm một tiếng, Đoàn Hữu Hoan dùng phương pháp thô sơ nhất đánh bất tỉnh đối phương: Y dùng lực đâm mạnh đầu đối phương xuống đất! Khói bụi bùng lên, Đại trưởng lão – một Kim Đan cường giả cứ thế mất đi tri giác, rơi vào

hôn mê.

- Còn một tên!

Đoàn Hữu Hoan chậm rãi đứng thẳng dậy, liếc nhìn về phía Thiết Yến Đông.

Xoát!

Thân hình lão gần như biết mất tại chỗ, nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh bang chủ Vạn Sa Bang. Thực tế không phải là Đoàn Hữu Hoan vừa thuận di mà chỉ đơn giản là bộ pháp của y quá nhanh, đám người xung quanh không đủ sức quan sát mà thôi.

Nhưng Thiết Yến Đông tất nhiên khác, y tuy sợ hãi nhưng vẫn phản ứng không hề chậm.

Chỉ thấy tay y nhoáng lên, trước người liền xuất hiện một tấm thuẫn (khiên) dựng thẳng cao bằng một người trưởng thành. Trên có trận văn cùng ma tinh hạch phức tạp mà mỹ lệ. Chính là một linh thuẫn Nhân Cấp sơ giai.

Không giống như linh kiếm, linh thuẫn vốn sinh ra để phòng thủ cho nên độ cứng rắn hoàn toàn vượt hẳn linh kiếm. Vì vậy dù là một tấm linh thuẫn Nhân cấp sơ giai nhưng độ chắc chắn của nó còn hơn thanh Tam Châu Kiếm vừa rồi bị chặt đứt nhiều lần.

Đông! Đông! Đông!!!

Đoàn Hữu Hoan không hề tìm cách khác tấn công đối thủ, mà lại là trực dùng chương đánh vào linh thuẫn!

“Quá ngu! Quá Ngẫu a!”, Tiểu Phàm hai mắt sáng rỡ. Cuối cùng hắn đã hiểu luyện thể giả phong thái là thế nào!

Thiết Yến Đông ở phía sau linh thuẫn mà tâm thần lạnh ngắt, y bắt đầu hối hận vì sao từ đầu lại đi đối nghịch với tên quái vật này. Giờ không những mất đi một thanh linh kiếm quý giá, mà mặt mũi bang phái cũng đã bị hủy hoại trong tay y.

Mà bây giờ y cũng không có thời gian để hối hận, tâm thần y còn phải đặt trên linh thuẫn này. Áp lực mà linh thuẫn phải chịu đựng càng lúc càng lớn, hai chân y lúc này cũng bắt đầu xê dịch rồi! Y đang bị đẩy lùi lại!

Ầm! Ầm! Ầmmmm!!!

Đoàn lão càng đánh càng hăng, dường như quyết tâm phá nát cái linh thuẫn này mới cam tâm vậy.

- Linh... linh... linh thuẫn...

- Ầm ầm rồi. Ầm ầm rồi!

- Trận pháp trên linh thuẫn sắp sụp đổ!

Chúng nhân trên thuyền như điên cuồng, ầm ầm gào lên.

Đồ văn hoàng kim thần bí lại hiện lên trên song thủ của Đoàn Hữu Hoan.

Két! Kétttt!

Những tiếng ma sát chói tai vang lên liên tiếp. Mười ngón tay Đoàn lão chum lại, cứ như vậy xia không ngừng vào linh thuẫn của Thiết Yến Đông.

Crack! Crack!...

Một tiếng, hai tiếng, rồi tới những tiếng nứt vỡ không ngừng nghỉ nối tiếp nhau...

Bang!

Một chương cuối cùng, linh thuẫn cuối cùng cũng không chịu nổi, vỡ nát!

- VỠ RỒI!

Chúng nhân trên thuyền bùng nổ, nhiều người gào lên tới đau cả họng.

Bùng!

Trận văn đứt đoạn, năng lượng còn sót lại trong ma tinh hạch tại trận nhãn của linh thuẫn bạo tạc, ngay tức khắc làm bùng phát một vụ nổ giữa hai người khiến cát bay đá chạy, linh khí loạn lưu. Nhưng... hai thân ảnh vẫn không hề tách ra!

Thiết Yến Đông hai mắt tròn trừng, trán chảy mồ hôi, đến thở cũng không dám thở mạnh, bởi vì... kiếm chí của Đoàn Hữu Hoan chỉ còn cách yết hầu của y chưa tới một phân. Không nghĩ ngờ gì nữa, chỉ cần Đoàn lão muốn, chắc chắn song chỉ kia sẽ xuyên qua yếu vị của y một cách dễ dàng!

Hai cường giả mạnh nhất Vạn Sa Bang hiện tại đã chiến bại.

Đoàn Hữu Hoan mở lời:

- Thế nào? Còn nghi ngờ lời nói của ta không?

Thiết Yên Đông mệt mỏi, đáp:

- Tài nghệ không người thì còn có thể nói được gì.

Đoàn lão nhếch mép cười, nhưng kiếm chỉ vẫn không chút xê dịch. Lão đột nhiên nói:

- Giao không gian cụ ra đây!

Thiết Yên Đông hai mắt tròn lên, trong lòng bùng lên tức giận, quát:

- Ngươi đừng có quá đáng.

Hoàng Kim đồ vẫn trên tay Đoàn lão lại lóe lên, lập lòe đe dọa.

- Ngươi...

Thiết Yên Đông uất nghẹn đến không nói nên lời.

Đoàn lão nói:

- Dám mạo phạm bản công tử. Không muốn mất mạng thì nộp ra.

Thiết Yên Đông hai mắt long lên sòng sọc. Đường đường là bang chủ một bang, vậy mà hôm nay lại bị người ta trắng trợn cướp đồ giữa ban ngày ban mặt. Quả thật là sỉ nhục quá lớn. Nhưng tính mạng đã nằm trong tay người, bản thân còn có thể làm trái sao.

Thiết Yên Đông không cam lòng, tháo không gian giới chỉ, giải trừ huyết khế, ném xuống đất.

- Cút!

Đoàn lão khề nhả một chữ. Chân dậm một cái, không gian giới chỉ đã bắn lên nằm gọn trong bàn tay y.

Thiết Yên Đông tiến đến chỗ Đại trưởng lão, truyền một đạo chân khí hồi tỉnh lão rồi đi về hướng thuyền.

Tiểu Phàm lúc này đã lên lên vào một góc ở mũi thuyền. Nhưng hắn có thể trốn đi đâu?

Chúng nhân quay lại nhìn Tiểu Phàm, mắt kẻ nào kẻ nấy đều tràn ngập tức giận, rõ ràng là muốn giết hắn tại trận. Có điều là rất cố kỵ Đoàn Hữu Hoan nên không kẻ nào dám ra tay.

Tiểu Phàm cười khò. Rõ ràng chỉ là một tràng tỉ thí với ý định ban đầu là giúp hắn bồi dưỡng kinh nghiệm, vậy mà giờ lại thành vũ nhục bang chủ cùng đại trưởng lão của người ta, thành ra lại gây thù chuốc oán với cả Vạn Sa Bang. Tất cả nói ra cũng là Đoàn lão hành xử quá tùy tiện, dù là cậy mạnh nhưng cũng không nên làm như vậy, ít nhất nên để cho đối phương một nước xuống thang hạ đài. Nhưng...

Hắn thích! Quá bá đạo a!

- Tiểu tử, chém được tên nào thì chém đi. Có ta ở đây.

Giọng của Đoàn lão vừa vang lên, đã thấy người vọt lên đại thuyền.

Tiểu Phàm cười cười, nói:

- Thôi đi. Chúng ta cũng nên đi thôi. “Lão huynh” cũng kiếm được không ít rồi a.

Đoàn lão một đường tiến đến chỗ Tiểu Phàm, không ai dám ngăn cản. Lão tiếp:

- Vậy được rồi. Nhưng mà...

Đoàn lão cười cười nhìn đám người xung quanh, ánh mắt gian xảo thấy mà sợ.

- Tất cả các ngươi giao không gian cụ ra đây!

Tiểu Phàm giật nảy mình. Cướp! Đúng là cướp a!

Đoàn người xung quanh tròn mắt há mồm. Đây là cái gì? Một Kim Đan cường giả đi cướp của đám Dẫn Khí, Trúc Cơ? Con mẹ nó thật không biết liêm sỉ là gì hay sao?

- Nhanh!

Đoàn lão giọng mát mẻ, tay phải lại chấp thành kiếm chỉ, hoàng kim đồ vẫn lóe lên.

Nhớ đến một chiêu chém đứt đôi linh kiếm Nhân phẩm trung cấp lúc trước, đám người ai dám không nghe đây.

Lập tức có một nam tử đứng ra thu lại không gian cụ của chúng nhân, rồi kính cẩn dâng lại cho Tiểu Phàm một cái bao nặng chịch.

Tiểu Phàm không biết nói gì, nhận lấy. Miệng hắn cười toe toét. Một phần là hắn thấy hành vi của Đoàn lão đúng là có một không hai, nhưng một phần là hắn cũng động rung a. Đây là tài sản của mấy trăm người đó. Chỉ riêng chỗ không gian cụ này cũng được hơn vài triệu kim tệ rồi! Chưa kể đồ đạc bên trong nữa...

Ngoại ô Ngoại Hà Thành về một phương hướng khác, hai người Tiểu Phàm đã cười ngửa tới đây.

Đoàn lão nói:

- Tiểu tử, bây giờ chúng ta sẽ đi đến một thị thành khác, đường khá xa, mà ta lại cũng đói bụng rồi nên chúng ta sẽ đi nhanh một chút.

Lão vung tay một cái, trên tay đã cầm một “bộ giáp” hình dáng kì lạ màu đen. Gọi nó là giáp thì cũng không đúng lắm, vì phía trước ngực lại chỉ có một cái thuẫn lục giác đều nhỏ bằng bàn tay, tiếp nối với phần giáp lưng bằng một bộ khung bốn chân. Vì vậy trước ngực gần như chẳng được che chắn gì cả, hở hốc hở toác. Sau lưng thì lại cồng kềnh quá mức, có một tấm chắn hình lục dài đến chân người mặc. Ngoài ra, nối với phần phía sau còn có hai cái bao tay với nhiều hoa văn kì lạ. Chất liệu của thứ này chủ yếu làm bằng gỗ, vài phần thì được làm bằng kim loại.

Tiểu Phàm nghi hoặc thực sự không biết đó là cái gì thì Đoàn lão đã bảo hắn mặc lên.

Đoàn lão cũng lấy ra thêm một cái tương tự như vậy nữa, nhưng màu tím.

Sau khi cả hai đều mặc lên rồi, Đoàn lão mới đưa tay ấn một cái lên lên phần thuẫn nhỏ trước ngực Tiểu Phàm.

Cạch!

Tiếng linh kiện chuyển động vang lên, tấm thuẫn lục lảng phía sau lưng Tiểu Phàm bắt đầu biến đổi. Nó bắt đầu mở ra làm hai nửa, phần đỉnh thì được kết nối lại bằng một mặt tròn. Hai phần lục lảng bắt đầu tự động biến đổi, phía trên vốn tương như là nguyên một khối không kẻ hở, lúc này lại tự tách ra các phần linh kiện chuyển động không ngừng, cực nhanh, không ngờ, biến thành một đôi cánh bằng gỗ!

Tiểu Phàm ngơ ngác ngoái lại nhìn, rồi lại nhìn sang “đôi cánh” của Đoàn lão. Hắn buột miệng hỏi:

- Đây là cơ quan thuật sao?

Đoàn lão đắc ý, gật đầu:

- Thứ này gọi là Không Phong Dực, do ta làm đó.

Tiểu Phàm nửa tin nửa ngờ, hỏi:

- Có thể bay thật sao?

Đoàn lão cười ha ha, tay nắm mấy cái, đôi cánh sau lưng lập tức ầm ầm vỗ mạnh, thân hình lão được nhấc lên lửng không nửa trượng.

Tiểu Phàm bắt chước, cũng nắm tay mấy cái, đôi cánh đen sau lưng cũng vỗ mạnh, thân hình hắn cũng bay lên. Nhưng không vững vàng như Đoàn lão, quá trình bay lên lại hơi nghiêng ngã.

Hơi chật vật một chút, nhưng Tiểu Phàm cuối cùng cũng vững lại, niềm háo hức dâng lên khiến mắt hắn gần như lập lánh. Cánh làm bằng gỗ lại có thể hoạt động như Jetpack tại địa cầu? Khí động học, vật lý học như thế nào đây? Hơn nữa kết cấu của Không Phong Dực rốt cuộc là thế nào?

Đoàn lão nhanh chóng chỉ phương pháp sử dụng Không Phong Dực cho Tiểu Phàm. Ban đầu có chút khó khăn, nhưng dường như Tiểu Phàm rất có thiên phú về việc bay lượn này nên sau gần bốn canh giờ ngã lên ngã xuống, hắn đã có thể bay lượn tương đối ổn định. Tất nhiên để nhuần nhuyễn và điều luyện như Đoàn lão thì còn cần kha khá thời gian nữa.

Tiểu Phàm đột nhiên hỏi:

- Ủa? Vậy hai con ngựa này tính sao?

Đoàn lão nhún vai:

- Thả chúng đi thôi. Dù sao giờ chúng ta cũng đâu cần chúng nữa.

Tiểu Phàm chợt nhận ra vấn đề, nghi hoặc hỏi:

- Ủa sao ban đầu người không đưa cho con thứ này để sử dụng?

Đoàn lão đáp:

- Sáng nay mới làm xong cái của ngươi thôi. Máy hôm trước chưa có.

Tiểu Phàm lại càng ngạc nhiên:

- Hà? Con đâu thấy người lắp ráp thứ này đâu?

Đoàn lão vung tay, trong tay liền xuất hiện một hình nhân kì lạ nhỏ bằng nắm đấm người lớn, nói:

- Là bọn chúng lắp cho ngươi. Ta để chúng làm trong không gian giới chỉ của ta!

Tiểu Phàm nuốt cái ực. Người máy, là người máy, lại còn tự động hóa nữa! Công nghệ này quá đáng sợ rồi. Không gian cụ vốn có hạn chế là không thể để vật sống vào trong, nhưng người máy thì không phải vật sống a. Nói vậy không phải không gian giới chỉ của Đoàn lão là một cái xưởng chế tạo di động hay sao.

Đoàn lão nâng niu con hình nhân, nói:

- Đây là một trong những phát minh đáng giá nhất của ta đó. Có thể nói cơ quan thuật của ta mười thành thì tám đã tập trung trên hình nhân này rồi.

Đoàn lão khoát tay cắt con hình nhân đi, tiếp:

- Thôi chúng ta lên đường xuôi tiếp về phía Nam.

Tiểu Phàm dường như đứa trẻ bị cướp mất món đồ chơi, mặt ỉu xiu, tiếc rẻ nhìn vào tay Đoàn lão, giống như vẫn thấy con hình nhân ở đó.

Đoàn lão cười ha ha, vỗ vai Tiểu Phàm, nói:

- Tiểu tử. Chỉ cần ngươi cố gắng học, sau này cũng sẽ tự làm được mấy con hình nhân đó thôi. . .

Tiểu Phàm nghe vậy liền vỗ tay một cái, thốt lên:

- Phải ha!

Đoàn lão lại cười một tràng dài, thân hình lướt đi, nhoáng cái đã bay đi mấy chục trượng, gọi vọng lại:

- Còn tần ngần đó làm gì nữa? Ta với ngươi đua xem nào!

Tiểu Phàm thích trí, cũng giật tay mấy cái, hắc dục sau lưng vỗ mạnh, đồ văn lập lòe sáng lên, hấn phóng nhanh đuổi theo.

Chẳng mấy chốc hai người đã trở thành hai cái chấm đen cuối bầu trời. . .

- Hết Chương 89 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Học gì?

Ánh chiều tà quét ngang bầu trời, hai bóng đen xuất hiện phía trên một ngọn núi nhỏ.

- Hạ xuống đây đi. Đêm nay chúng ta sẽ nghỉ lại đây. Mai tiếp tục. Trưa mai sẽ tới tòa thành tiếp theo.

Vì gió thổi ù ù nên Đoàn Hữu Hoan phải lớn giọng một chút, đồng thời ra hiệu cho Tiểu Phàm hạ xuống.

Sau khi phạt qua vài bụi cỏ xung quanh, Đoàn lão bảo Tiểu Phàm đi bắt vài con ma thú nhỏ trong rừng. Trước đây, tại Vô Định Chi Địa, Tiểu Phàm đã

được học một số kiến thức về sinh tồn cơ bản, cho nên việc theo dấu và săn bắt một số loại ma thú phổ biến là khá đơn giản. Hơn nữa Đoàn lão còn đưa cho hắn một loại hương được dự thú thượng đẳng nữa, vì vậy chẳng mấy chốc mà hắn đã bắt về một con Phong Lang Dẫn Khí sơ giai.

Đêm...

Đoàn lão bẻ một cái đùi của con Phong Lang trên đồng lửa, ăn xong lại lắc đầu nói:

- Tiểu tử à. Ngươi cũng thật là kém quá rồi. Rõ ràng là truyền nhân của Lão Quái thể mà chút tài nghệ nấu nướng cũng không có mấy...

Tiểu Phàm hơi ngại, đáp:

- Con chỉ học mỗi món Cung Bảo Kê Đinh thôi. Mấy thứ khác cũng chưa có học qua. Mà món Cung Bảo Kê Đinh cũng nấu chưa thành...

Đoàn lão thở dài, tuy vậy vẫn ăn hết cái đùi to bóng nhẫy mỡ.

Đoàn lão ăn xong trước Tiểu Phàm, liền hỏi:

- Tiểu tử. Muốn học cái nào trước? Cơ quan thuật, Tam Thập Lục Biến hay là Tiềm Ngọc Kỳ Vãn?

Tiểu Phàm hơi nghĩ nghĩ, không đáp mà hỏi:

- Bộ con không thể học hết à?

Đoàn lão lắc đầu, đáp:

- Không nên. Học vậy ngươi không có thời gian tu luyện. Nếu học hết sợ là đến thời hạn một năm nữa thì tuy cái nào cũng biết, nhưng lại chẳng cái nào có thành tựu, cuối cùng chỉ là vô dụng. Như vậy sao có cái bảo mạng trong Đồ Đấu Chi Tranh.

Tiểu Phàm nghe vậy thấy có lý, nhưng vẫn hơi tiếc rẻ nên chần chừ, không đưa ra quyết định.

Sau một thời thần, Tiểu Phàm kiên định nói:

- Con vẫn muốn học cả. Nhưng mà cho con thời gian hai tháng. Quả thực nếu thấy không kham nổi, con sẽ quyết định học một thứ sau.

Đoàn lão cũng không ngăn cản, gật đầu đồng ý.

- Trước tiên về Tiềm Ngọc Kỳ Vãn và Tam Thập Lục Biến. Hai loại này đều sử dụng đồ văn làm cơ sở tu luyện. Ngươi có biết vì sao chỉ có Luyện Thể Giả chúng ta luyện đồ văn còn Luyện Khí Giả thì không thể không?

Đoàn lão gẩy que lửa, hỏi.

Tiểu Phàm không suy nghĩ nhiều đáp:

- Là bởi vì đồ văn tu luyện sẽ tạo ra gánh nặng với thân thể, mà càng về sau gánh nặng càng lớn, Luyện Khí Giả chịu không nổi, chỉ có Luyện Thể là tu luyện được những giai đoạn sau mà thôi.

Đoàn lão gật gù, nói tiếp:

- Đúng thế. Ngươi nói rất đúng. Trước khi tu luyện đồ văn, Luyện Thể Giả chỉ sử dụng các phương thức rất thủ công để gia tăng sức mạnh thân thể mà thôi, giống như thường nhân luyện tập cơ bắp vậy. Dù thế nhưng nó cũng đủ tạo cơ sở để bắt đầu luyện tập Đồ Văn. Đồ Văn từng bước gia tăng sức mạnh và năng lực của thân thể, đồng thời cũng tạo ra những gánh nặng rất lớn. Song, đồ văn cũng sử dụng chính việc tạo ra gánh nặng đó để rèn luyện cơ thể của Tu Luyện Giả. Quá trình tu luyện Đồ Văn rất gian nan và vất vả, không phải ai cũng có thể chịu nổi. Thực ra các loại bí kíp sử dụng Đồ Văn tu luyện vừa có thể coi là công pháp tu luyện của Luyện Thể Giả, tức là ứng với công pháp luyện khí của Luyện Khí giả đó. Nhưng đồng thời nó cũng là chiến kê, bởi vì Đồ Văn có khả năng gia trì những công dụng đặc biệt cho thân thể, hơn nữa mỗi bộ Đồ Văn đa phần đều gắn với một bộ Vũ Kĩ giúp nó có thể phát huy hết khả năng. Tóm lại, theo ngươi Đồ Văn là gì?

Tiểu Phàm nghĩ một lúc, nhưng vẫn không biết trả lời thế nào.

Đoàn lão cười, bắt đầu giảng giải tiếp. Lão nói Đồ Văn thực ra có nguồn gốc là từ những loại ngôn ngữ cổ, theo nhiều người cho rằng đó là ngôn ngữ của đạo, của trời đất, là ngôn ngữ xuất hiện từ thừa hồng hoang, do trời sáng tạo ra. Do đó nó có khả năng câu thông với trời đất, thiên địa này. Trong rất nhiều tài liệu cổ, những bức phù điêu trong những động phủ cổ đại, người ta thấy hình vẽ của rất nhiều tộc sinh vật kì lạ, trên thân họ có những hoa văn hết sức huyền ảo. Hoa văn đó khác với Đồ văn hiện tại của chúng ta sử dụng, người ta gọi đó là Đồ Đằng Cổ Đại, gọi tắt là Đồ Đằng. Cũng có nhiều người mô phỏng lại, tự tìm cách khắc Đồ Đằng lên người mình nhưng chưa hề nghe nói có ai thành công. Sau này người ta nghiên cứu và cải biến các Đồ Đằng thành Đồ Văn mà sử dụng. Việc nghiên cứu chỉ ra rằng mỗi loại Đồ Đằng hay Đồ Văn được tạo ra sau này đều cần phải sử dụng những tài liệu, phương pháp khác nhau, phương pháp tu luyện cũng đa dạng vô vàn. Cho nên nếu chỉ có Đồ Đằng hình dáng thì căn bản là không thể khắc được, vô dụng nếu không có phương pháp khắc và danh sách tài liệu cần sử dụng. Ngoài ra còn có Vũ Kĩ tương ứng nữa. Cho nên một bộ Đồ Văn hoàn chỉnh thường gồm bốn phần: đầu tiên là hình dáng Đồ Văn, thứ hai là phương pháp khắc và tu luyện của tất cả các tầng, thứ ba là danh sách nguyên tài liệu cần sử dụng và cuối cùng là Vũ Kĩ tương ứng. Cho nên nói một bộ Đồ Văn hoàn chỉnh là rất quý giá, còn Đồ Đằng thì càng là trân quý hơn nữa. Phân cấp

đồ văn cũng giống như Công pháp Luyện Khí vậy, chia là Thiên Địa Nhân tam cấp, sơ trung đỉnh tam giai. Còn tương ứng với Huyền cấp thì chính là Đồ Đẳng.

Trong hai bộ Tam Thập Lục Biến và Tiềm Ngọc Kỳ Văn thì bộ đầu tất nhiên hoàn chỉnh, là Đồ Văn Địa cấp sơ giai! Bộ sau thì là Đồ Văn không hoàn chỉnh, cấp độ của bộ nguyên bản thì không phỏng đoán được, nhưng Đoàn lão cho rằng tối thiểu cũng phải là Địa cấp trung phẩm, thậm chí là Địa cấp Đỉnh Phong! Nhưng tất nhiên là trong trường hợp nó phải hoàn chỉnh.

Ngoài ra, điểm đặc biệt đáng sợ của Đồ Văn chính là chúng có khả năng kết hợp lại với nhau. Tất nhiên lý thuyết này chỉ là tương đối. Không phải bất cứ đồ văn nào cũng có thể kết hợp được với nhau, nếu không phù hợp, thậm chí còn tạo ra phản phệ, hủy đi một thân tu vi của người sử dụng. Nhưng nếu kết hợp được thì chiến đấu lực không chỉ giống như một cộng một bằng hai. Việc này giống như một Luyện Khí Giả tu luyện cùng lúc mấy công pháp mà lại kết hợp được với nhau vậy. Sau nhiều năm nghiên cứu, người ta phát hiện ra là không có Đồ Văn nào có thể hoàn toàn kết hợp với nhau toàn vẹn, chỉ có thể sử dụng một phần của thứ này kết hợp với một bộ phận của thứ kia, như vậy mới tránh khỏi xung khắc, tự hủy lẫn nhau. Hơn nữa, nếu kết hợp thì thông thường sẽ chỉ có thể kết hợp hai loại tới ba loại với nhau mà thôi. Thiên hạ có vô vàn loại Đồ Văn, cho nên việc tìm được hai loại phù hợp với nhau quả thật có phần giống mò kim đáy bể, còn ba bộ thì càng là khó càng thêm khó.

Đoàn lão nói tới đây làm Tiểu Phàm nhớ đến hoàng kim Đồ Văn và tử sắc Đồ Văn cùng đồng hiện trên song thủ của lão trong trận chiến sáng nay. Rõ ràng Đoàn lão lấy tử sắc Đồ Văn làm cơ sở, và hoàng kim Đồ Văn là phụ gia.

- Vậy hiện tại con có thể tu luyện hai loại Đồ Văn này chưa?

Tiểu Phàm háo hức hỏi.

Đoàn lão vẫy tay một cái, ném về phía Tiểu Phàm một cái ngọc giản. Đoạn, nói:

- Người đưa ngọc giản lên trán là có thể truyền được thông tin về Tam Thập Lục Biến vào trong não bộ. Trong đó có đồ hình, danh sách nguyên tài liệu cần sử dụng, nhu kỹ tương ứng và phương pháp khắc, tăng trưởng đồ văn.

Tiểu Phàm cười cười, nghĩ thầm “Quả nhiên là lắm tiền. Thông tin đều thu vào ngọc giản, loại vật phẩm xa xỉ thế này...”

Ngọc giản là một loại linh cụ đặc biệt được chế tạo từ một loại ngọc có công dụng thu giữ thông tin rất kì dị. Đương nhiên nó cũng chia phẩm cấp, phẩm cấp càng cao thì khả năng thu giữ được càng nhiều thông tin. So với sách bút bình thường, ngọc giản hoàn toàn vượt trội về độ tiện dụng cho nên theo lẽ thường phải được ưu chuộng sử dụng. Có điều ngọc giản chế tạo rất khó, nguyên liệu cấu tạo cũng rất đắt đỏ, cho nên giá trị của chúng khá lớn, căn bản là người không có tiền thì không sử dụng.

Tiểu Phàm đưa lên trán, nháy mắt liền thu lượm hết thông tin vào trong não bộ. Hóa ra Tam Thập Lục Biến tổng cộng có bốn tầng, mỗi tầng là chín đồ hình tạo thành. Công dụng của Tam Thập Lục Biến chính là cấp cho người tu luyện có khả năng điều khiển hình dạng cơ nhục, gân cốt, thậm chí là từng tế bào của mình. Theo như miêu tả thì quả thực là dọa người. Khi luyện tới đại thành, tu luyện giả có thể tùy ý hóa lớn, biến nhỏ, kéo dài, thu ngắn mọi bộ phận trên cơ thể mình. To thì có thể như đại sơn xuyên mây, nhỏ thì có thể nhỏ hơn loài kiến, dài thì có thể như thôn thiên thần mãng trong truyền thuyết, ngắn thì mất thường cũng khó thấy. Hơn nữa diện mạo cũng có thể thay đổi tùy ý, cấu trúc xương cũng có thể biến đổi. Có thể nói, vạn linh trong trời đất tu luyện già đều có thể hóa thành!

- Đoàn lão, đây mà là Đồ Văn địa cấp sơ giai ư? Rõ ràng có khả năng cường đạo tạo hóa quá rồi...

Tiểu Phàm sợ hãi, than thở.

Đoàn lão cười, nói:

- Sở dĩ ta nói nó là Đồ Văn địa cấp sơ giai là bởi vì hiện tại, với hiểu biết và tìm tòi của ta, mới chỉ có thể tìm được nguyên vật liệu để khắc tới đồ hình hai mươi một mà thôi. Bộ công pháp này, gia tộc của ta đã truyền lại bao nhiêu đời rồi, người mạnh nhất cũng chỉ luyện tới đồ hình thứ hai mươi tám. Còn hiện tại, căn bản không thể tìm được các loại nguyên liệu, tài vật cổ nữa. Ta đã tìm ra một số loại được đổi tên theo từng thời kì nhờ vào những ghi chép của tổ tiên để lại, nhưng vẫn phải dừng lại ở đồ hình thứ hai mươi một. Cho nên ta mới xếp nó vào Địa giai sơ cấp Đồ Văn. Còn theo như tổ tiên ta truyền lại thì đây là một bộ Đồ Đẳng!

Mí mắt Tiểu Phàm giật giật, hắn vừa được truyền thụ đồ đẳng? Việc này hình như có chút hoang đường.

Đoàn lão cười, nhấn mạnh lại:

- Dừng có làm quá như vậy. Ta đã nói là ta chỉ có thể khắc tới đồ hình thứ hai mươi một mà thôi. Lại nói đó là có khả năng khác, còn luyện tới hay không là chuyện khác. Nói cho người biết, hiện tại ta mới luyện được đồ hình thứ mười bốn mà thôi. Có thể coi là luyện tới giữa tầng thứ hai.

Tiểu Phàm mới hơi hồi tỉnh. Tuy nhiên hắn hiểu rõ lời nói của Đoàn lão có phần giảm bớt phân lượng của bộ Đồ Văn này. Tuy nói nó bị lão xếp vào Địa cấp sơ giai nhưng dù sao cũng là một phần của Đồ Đẳng, làm sao có thể cứ thế xếp vào cùng một dạng với Đồ Văn thông thường được.

Nén lại niềm vui mừng, Tiểu Phàm lại tiếp tục xem xét kiến thức thu được. Điều hắn quan tâm thứ hai chính là bộ nhu kỹ giúp cho Đoàn Hữu Hoan có được thành tích “chiến đấu đồng cấp chưa từng bại”.

Bộ nhu kỹ này tổng cộng chỉ có 6 chiêu, nhưng lại có tới 36 biến hóa, lấy sự mềm dẻo làm chủ, từ đó khắc chế công kích cũng như phản công lại đối thủ. Nhưng điểm đặc biệt của nó là một phương pháp hít thở gắn liền với mỗi một chiêu. Nhờ vào phương pháp hít thở này, vậy mà có thể tạo ra chấn phúc

phát lực tối đa gấp mười hai lần! Giả sử lực lượng một quyền của Tiểu Phàm hiện tại là 600 cân, gấp mười hai lần chấn phúc chính là 7200 cân, thử hỏi dưới Trúc Cơ, liệu rằng có mấy kẻ đỡ được một đòn của hắn?

Giờ Tiểu Phàm đã hiểu vì sao Đoàn Hưu Hoan có thể bắt bại trong chiến đấu cùng cấp.

- Tam Thập Lục Biến thật đáng sợ!

Tiểu Phàm hít sâu một hơi lãnh khí, không ngừng than thở.

Đoàn lão nói:

- Hiện tại ta chưa thể cho ngươi tu luyện Tam Thập Lục Biến được vì một số nguyên liệu cần thiết, ta phải vào thành mới mua được, trong không gian giới chỉ ta cũng không có giữ. Còn về Tiềm Ngọc Kỳ Văn. Ngươi đã được xem qua về nó trong tàn bích rồi. Tuy nhiên trong tàn bích cũng không nói về công dụng của Đồ Văn này. Giờ ta nói một chút cho ngươi biết. Bộ Đồ Văn này chỉ là một phần nhỏ của bộ tổng thể, cũng không có giảng giải về công dụng, ta là tự mò mà ra. Hiện tại ta chỉ biết là nó có công dụng tu luyện cho song thủ, khiến khi sử dụng, song thủ bằng một phương thức nào đó mà ta không giải thích được, hóa thành sắc bén như linh kiếm bảo đao. Đôi tay có thể dùng thay linh cụ, thậm chí còn sắc bén hơn linh cụ rất nhiều.

Tiểu Phàm gật đầu, hắn cũng đã mò đoán được công dụng của Tiềm Ngọc Kỳ Văn sau khi quan sát trận đánh của Đoàn Hưu Hoan và hai vị cường giả của Vận Sa Bang. Kim sắc đồ văn hiện lên khi ấy không còn nghi ngờ, chính là Kỳ Văn này.

Đoàn lão tiếp:

- Cả hai loại Đồ Văn đều phải chờ vào thành mới có thể cho ngươi học. Giờ chỉ còn cơ quan thuật mà thôi.

Đoàn lão bắt đầu giảng giải những lý thuyết cơ bản của cơ quan thuật cho Tiểu Phàm nghe.

Cơ quan thuật tên như ý nghĩa chính là nghệ thuật sử dụng và kết hợp các loại cơ quan với nhau. Sự huyền ảo của cơ quan thuật cũng ngang với trận pháp vậy, không phải một sớm một chiều là có thành tựu. Nếu việc kiến tạo trận pháp quan trọng ở trận nhãn, thì trong cơ quan thuật, điểm trọng yếu lại là “mạch khí”. Cái gọi là mạch khí chính là những đường mạch vận chuyển năng lượng của cơ quan, giống như kinh mạch của con người vậy. Theo Tiểu Phàm hiểu thì mạch khí giống như mạch điện tử trong máy móc của địa cầu, việc thiết kế mạch khí sẽ tạo nên công năng của vật phẩm tạo thành.

Tiểu Phàm nghe Đoàn lão giảng giải đến nửa đêm thì hai người quyết định nghỉ ngơi để sáng mai tiếp tục lên đường.

Trong rừng thanh vắng chỉ còn tiếng gió vi vu thổi cùng tiếng còi nổ lép bép trong lửa âm...

- Hết Chương 90 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Chuẩn bị

Phi hành từ sáng sớm đến chiều, hai người Tiểu Phàm đã thấy một tòa thành to lớn trong tầm mắt. Khi khoảng cách còn vài dặm, họ quyết định hạ xuống, đi bộ tiến nhập thành. Đẩu sao cũng không nên quá gây chú ý, Khổng Phong Dực cũng quá bắt mắt đi.

Tòa thành này so với Ngoại Hà Thành thì còn to lớn hơn, gọi là Vũ Thành, chữ “Vũ” trong tên gọi tức là mưa. Cũng bởi vì lượng mưa ở đây so với nơi khác thì cao hơn khá nhiều nên mới lấy tên như vậy. Nhờ vào đặc điểm này, lại kết hợp với thổ nhưỡng dồi dào linh khí, cho nên nơi đây rất nổi tiếng với việc sản xuất và buôn bán linh dược phẩm.

Tuy nhiên nơi này lại nằm ở phía Nam của Thương Lan Quốc cho nên cùng một dạng rất loạn lạc. Trong một tòa thành như vậy mà thế lực phân chia trên dưới một trăm, cả lớn cả nhỏ, hơn nữa lại sinh diệt không ngừng, thay đổi liên tục. An ninh trật tự ở nơi này cực độ phức tạp, cướp bóc, trộm cắp rất nhiều. Việc này ảnh hưởng rất lớn tới sự phát triển của Vũ Thành, khiến cho nó cứ mãi như vậy dừng ở thành trì loại ba, dù rằng quy mô đã vượt qua loại ba từ lâu.

Hai người Tiểu Phàm tiến vào thành, tất nhiên lại cái trang đi một chút, chỉ giữ lại huy hiệu “môn phái” của Đoàn lão.

Trên đường lớn có rất nhiều xạp hàng bán các loại linh dược khác nhau, tươi có, khô có, quen thuộc có, kì lạ cũng có. Người người mua bán rất nhộn nhịp. Hình ảnh này làm Tiểu Phàm nhớ đến Nghênh Lai Trấn gần Cuồng Mạc, nơi hắn lần đầu tiếp xúc với con người tại Thất Thái Giới này.

Đoàn lão kéo một gã lại, hỏi địa điểm của một nơi gọi là Tiền Dược Lô, rồi kéo theo Tiểu Phàm đi thẳng đến đó.

Tiền Dược Lô thực ra là một chuỗi các cửa hàng chuyên bán linh dược phẩm trải dài trên lãnh thổ Thương Lan Quốc. Chúng thuộc sở hữu của Tiền gia – gia tộc kinh doanh đứng thứ hai tại Thương Lan Quốc, chỉ xếp sau Bạch gia. Bạch gia nổi tiếng về hệ thống tệ bài, tệ mại (buôn bán tiền), thì Tiền gia

nổi tiếng về việc buôn bán linh thảo, dược phẩm, các loại linh đan diệu dược. Tiền gia này hoạt động chủ yếu trong phạm vi Thương Lan Quốc, nhưng mấy năm gần đây cũng bắt đầu mở một số cửa hàng tại các nước láng giềng, đặc biệt là ở hai quốc gia lớn là Thiên Vu Quốc và Yên Vũ Quốc.

Một cô gái trẻ trung cúi mình, làm lễ chào hỏi hai người Tiểu Phàm:

- Xin chào hai vị khách quan.

Đoàn lão gật đầu, Tiểu Phàm thì đáp lễ. Đoàn lão nói:

- Ta muốn gặp lão bản. Ta có một mối sinh ý lớn cho Tiền Dược Lâu đây.

Cô nương kia có phần nghi ngờ, không xác định, nhưng chợt nhìn thấy cái túi thơm thêu hình phượng hoàng bên hông của Đoàn Hữu Hoan thì bộ dạng lập tức trở nên rối rít hơn hờ. Nàng đáp ứng rồi chạy nhanh vào trong.

Chẳng mấy chốc đã thấy một vị lão nhân để râu dê hai màu trắng đen bước ra. Y vui vẻ mời mọc:

- Tại hạ chính là lão bản của phân lâu này. Mời hai vị theo ta vào trong bàn chuyện.

- Xin hỏi hai vị...

Lão bản sau khi sai người rót trà, tươi cười dò hỏi.

Đoàn lão không dây dưa nhiều, đặt lên bàn một cái danh sách, nói:

- Ta muốn mua tất cả linh dược trong danh sách này.

Người nô tỳ đứng tiếp trà liền chuyển tờ giấy cho lão bản, vừa đọc tới cái tên thứ ba trên danh sách, lão bản đã run run kích động.

- Thế nào? Chuyện làm ăn này các người làm được chứ?

Đoàn lão hỏi.

- Được. Chắc chắn được.

Lão bản vội vàng đáp ứng, nhưng ánh mắt có hơi do dự, tiếp:

- Tuy nhiên trong đây có mấy loại đặc biệt quý, lại còn có đan dược Nhân Cấp Đỉnh Phong, loại này tại phân lâu không có tồn kho. Cho nên phải chờ mấy ngày, tại hạ thông báo cho tổng bộ, lập tức tức tốc chuyển đến. Không biết... Không biết hai vị có thể chờ được không?

Đoàn lão đáp:

- Tối đa ba ngày. Các người có làm được không?

Lão bản hơi do dự, nhưng cuối cùng quả quyết nói:

- Được. Ba ngày. Ba ngày sau hai vị đến, chúng ta sẽ thực hiện giao dịch.

Hai người Tiểu Phàm, trưa ba ngày sau lại xuất hiện tại Tiền Dược Lâu, lập tức được tiếp đón, trân trọng dẫn vào phòng thượng hạng.

Gian phòng thượng hạng này khá rộng, trang trí rất trang nhã, đặc biệt được thiết kế đảm bảo sự riêng tư cần thiết cho giao dịch. Giữa gian phòng có bày một dãy tổng cộng bảy chiếc bàn.

Lão bản vừa thấy hai người Tiểu Phàm tới, hồ hởi ra tiếp:

- Hai vị cuối cùng cũng đến. Thật khiến tại hạ sốt ruột.

Đoàn Hữu Hoan cười, nói:

- Quả nhiên là Tiền Gia. Ba ngày đã chuyển tới đủ số đồ vật trong giao hẹn.

Lão bản cười híp mắt, vừa dẫn đường, vừa nói:

- Đó là tất nhiên. Đã nói ba ngày là phải ba ngày. Trước nay Tiền Dược Lâu đều lấy chữ tín làm đầu. Mời hai vị qua đây kiểm hàng.

Đoàn lão gật đầu, tiến tới trước dãy bàn, bắt đầu kiểm tra.

Trên chiếc bàn đầu tiên là một cái hộp ngọc, sau khi Đoàn lão mở nắp, một mùi hương ngai ngái bốc lên. Mùi hương này ban đầu thì có phần khó chịu nhưng hít vài hơi thì lại cảm thấy thư thái tâm thần. Nguyên lai bên trong là một loại quả có màu xanh chỉ nhỏ bằng nắm tay đứa trẻ con hai, ba tuổi. Trên

thân có ba vết vân màu trắng trong suốt, làm cho người ta gần như có thể nhìn thẳng vào trong lõi của thứ quả này, thấy được cả một cái hạt nhỏ tí màu đen tuyền.

Tiểu Phàm hít một hơi khí lạnh, lẩm nhẩm: “Định Phong Quả bốn trăm năm!”.

Định Phong quả là cái gì? Nó chính là một loại linh quả thuộc tính thổ thường mọc trên các đỉnh núi cao. Loại quả này có khả năng định phong (ngừng gió) cho nên dù là ở trên địa thế cao, nhưng chỉ cần ở nơi có loại linh căn này, một ngọn gió cũng không thể thổi qua. Một trăm năm, linh căn kết trái, một trăm năm nữa thì quả chín, khi đó trên thân sẽ xuất hiện một đường vân trắng trong. Cứ thêm một trăm năm, trên quả sẽ lại có thêm một đường vân nữa. Tổng cộng có thể có chín đường vân, cũng là lúc quả đạt nghìn năm tuổi. Sau đó nếu không hái ngay thì chỉ trong vòng một ngày, quả lập tức rụng xuống đất mà hỏng đi. Định Phong Quả dĩ nhiên là một loại quý hiếm, tuy nhiên giá trị của nó không phải chỉ nằm ở thời gian gian trưởng thành, mà còn nằm ở phần công dụng kì diệu. Định Phong Quả có khả năng bồi dưỡng lục phủ ngũ tạng của tu luyện giả, đặc biệt khi chế luyện thành Dưỡng Kinh Đan thì còn có khả năng tăng cường độ cứng cáp cho kinh mạch. Nói cách khác đây là loại linh quả dùng để bồi dưỡng căn cơ, tạo dựng tiềm năng. Công pháp trong thiên hạ mười phần thì tám đều liên quan đến kinh mạch, cho nên nếu kinh mạch một người cường đại cũng có nghĩa là khả năng tu luyện có thành tựu sẽ nhanh hơn rất nhiều. Giá trị của Định Phong Quả rất lớn, không phải danh gia vọng tộc, bang phái lớn dùng để bồi dưỡng để tử hắc tâm thì cũng không mang ra sử dụng. Hơn nữa, loại thường dùng cũng chỉ là loại có một đường vân mà thôi. Như vậy đủ thấy được Định Phong Quả trên bàn có giá trị ra sao.

Đoàn lão gật gù, xem xét vật phẩm ở bàn tiếp theo.

Lần này là một cái tiểu bình nhỏ xinh tạo bằng bạch ngọc, trên có một cái nút vải đỏ và nhãn dán: “Thiết Quy Huyết Tùy – Kim Đan Trung Giai”.

“Con mẹ nó! Huyết tùy Kim Đan Sơ Giai ma thú, lại còn của họ rùa. Giá trị lên thành a...”, Tiểu Phàm tí ngẹn khi đọc tới cái nhãn. Ma thú vốn thường mạnh hơn tu luyện giả cùng cấp rất nhiều lần, ma thú họ rùa lại càng khó liệt sát, mà muốn lấy tinh huyết của ma thú thì phải phải thu hoạch ngay sau khi chúng vừa chết. Phải hiểu rằng tinh huyết chính là máu huyết tại tim của ma thú, là huyết dịch chứa nhiều năng lượng nhất, không phải như máu huyết bình thường khác. Nói vậy tức là không thể tình cờ gặp một cái xác ma thú mà thu được tinh huyết, buộc phải trực tiếp liệt sát đương trường mà thu lấy từ trái tim còn nóng hổi. Một con Thiết Quy to lớn có lẽ cũng chỉ có thể thu được ba lọ nhỏ tinh huyết như vậy mà thôi. Tinh huyết ma thú có rất nhiều tác dụng, nhưng chủ yếu để luyện ra các loại đan dược khác nhau, giá trị và công dụng đều rất to lớn.

Bốn bàn tiếp theo lần lượt là các loại linh thảo và linh quả khác nhau. Giá trị đều không kém gì hai thứ đầu tiên.

Tới bàn cuối cùng là một cái hộp nhỏ bằng gỗ, trên còn có khắc trận pháp và ma tinh hạch. Đoàn lão mở ra, lấy hai ngón tay kẹp lấy thứ bên trong. Lão hít một hơi, mỉm cười gật đầu, nói:

- Quả nhiên là hàng tốt. Viên Cường Tâm Đan này đúng chuẩn Nhân Giai Định Phong phẩm cấp rồi.

Lại là miệng khô lưỡi đắng! Tiểu Phàm đương nhiên biết Cường Tâm Đan là loại đan dược gì. Đây là một loại Nhân Giai Định phong cấp bậc đan dược rất nổi tiếng. Công dụng của nó chính là bảo hộ tâm thần, cường mạnh tâm trí của tu luyện giả trong một khoảng thời gian nhất định. Tu luyện giả thường sử dụng đan dược này trong quá trình tu luyện, mục đích chính là giữ gìn tinh táo, cường hóa khả năng tập trung, cũng chính là tránh việc tẩu hỏa nhập ma. Công dụng lớn như vậy, cho nên tuy là một đan dược Nhân giai đỉnh nhưng giá trị thực sự trên thị trường của nó có thể ngang với một viên đan dược Địa cấp sơ giai bình thường. Cái đồ vật này thường chỉ có Kim Đan cường giả sử dụng. Hơn nữa không phải bất kì Kim Đan cường giả nào cũng có khả năng mua, chỉ có Kim Đan thuộc các thế lực lớn mới có tiền để phục dụng loại đan dược đắt đỏ này. Đương nhiên, Đoàn Hữu Hoan là trường hợp cá biệt.

Có thể nói trong bảy vật phẩm, viên Cường Tâm Đan này chính là có giá trị lớn nhất.

- Hai vị hài lòng chứ?

Lão bản Tiền Dược Lâu sai người hầu trà, rồi hỏi.

Đoàn lão gật đầu, tiện tay xuất ra một tấm tề bài trên có một chữ Bạch màu đỏ, chính là tề bài của Bạch gia rất thông dụng. Vì Đoàn lão là Luyện thể giả, không có chân khí, cho nên sử dụng máu lập khế ước lệnh bài, chữ Bạch mới có màu đỏ. Tuy nhiên phân hiển thị số dư thì chỉ có một chữ Địa màu bạc, không có dòng số như thường lệ.

Lão bản vừa nhận lấy tề bài hai lập tức trở nên mặt lấp lánh, cười nói:

- Hóa ra là Địa cấp tài khoản của Bạch gia, đúng là quý nhân. Tại hạ lập tức cho người cầm thẻ đi thanh toán.

Người thường khi làm tề bài của Bạch gia sẽ có hiện số tiền dư, tuy nhiên những người giàu có với số tiền trong tài khoản lớn đến một mức độ nhất định thì sẽ bắt đầu nhận được cấp bậc và ưu đãi tương ứng do Bạch gia cung cấp. Cấp bậc chia từ cao tới thấp là Thiên, Địa, Nhân. Địa cấp thường là tài khoản của các đại phú hào ở các thành thị lớn trong Thương Lan Quốc.

- Khoan đã. Còn cái này.

Đoàn lão đưa tay ra hiệu, lật một cái liền cầm thêm một tấm thẻ khác, trên có hình một căn lâu các ba tầng bao bọc một cây linh dược bốn lá. Mặt sau lại có một chữ địa.

Lão bản vừa nhìn thấy tấm thẻ, liền lập tức phải hít sâu một hơi, nói:

- Không ngờ quý nhân còn là khách hàng địa cấp của Tiên Dược Lâu. Vậy theo lệ sẽ triết khấu hai mươi phần trăm. Tại hạ sẽ dẫn người xử lí cho chính xác.

Đoàn lão gật gù, cất tấm thẻ đi.

Hai người Tiểu Phàm liền ngồi uống trà chờ đợi thanh toán.

Một thời thần sau, với sự đưa tiễn của lão bản, hai người Tiểu Phàm rời khỏi, nhưng là một đường hướng ra ngoài thành trì, tới ngoại ngoại ô.

Với việc sử dụng Không Phong Dược, hai người nhanh chóng trở lại khu rừng gần nhất và tìm được một cái động khá khô ráo của một con Thanh Vũ Kê (con gà có lông màu xanh). Đoàn lão dĩ nhiên vẫy tay là đánh nát đầu nó, rồi nghiêm nhiên chiếm lấy động phủ này.

Lão khua tay một cái, trong động liền xuất hiện một cái bồn tắm cực lớn, cùng với hơn mười khóa dạ minh châu và quang châu khiến trong động trở nên sáng rõ.

- Tiểu Phàm, giờ ta sẽ giúp con khắc đồ văn đầu tiên của Tam Thập Lục Biến!

Đoàn lão khởi động trận pháp bồn tắm, rồi trịnh trọng nói.

- Hết Chương 91 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Bắt đầu luyện tập

Trong động hơi nước từ bồn tắm bốc lên nghi ngút, Tiểu Phàm nửa thân xích lửa, khoanh chân ngồi đã tọa chính giữa, háo hức chờ đợi.

Đoàn Hữu Hoan đứng bên cạnh thành bồn tắm, bắt đầu bỏ một số thứ vào trong nước. Y từ từ cho vào từng thứ một, lúc là dịch thủy, lúc là dược tán, lúc là đan dược, trên dưới mười lăm loại khác nhau. Dần dần nước trong bồn bắt đầu biến thành một màu tím nhạt, màu sắc hơi nước trong hang theo đó cũng chậm chậm biến chuyển.

- Tiểu Phàm, nhớ đồ hình đầu tiên chưa?

Đoàn lão cất tiếng hỏi.

Tiểu Phàm không đáp chỉ gật đầu.

- Tập trung. Chốc nữa, khi dược thủy có tác dụng, cơ thể sẽ bắt đầu cảm thấy đau đớn. Khi ta ra hiệu, con lập tức bắt đầu khắc đồ hình. Trình tự con nhớ rõ rồi chứ?

Đoàn lão hỏi lại lần nữa.

Tiểu Phàm gật đầu thật mạnh, tò ý đã nhớ rõ.

Khoảng nửa thời thần trôi qua, hơi nước trong động đã hoàn toàn hóa thành tử sắc. Trên thân thể Tiểu Phàm cũng bắt đầu xuất hiện những biến chuyển.

Bắt đầu từ phần thân dưới ngâm trong nước, làn da Tiểu Phàm bắt đầu bị nhuộm màu, chậm chậm, sắc tím xâm lấn lên trên. Hai hàm răng hắn nghiến chặt vì cảm giác đau đớn cùng bóng rât đã kéo tới. Cuối cùng toàn thân làn da Tiểu Phàm từ dưới chân cho tới đỉnh đầu đều biến thành màu tím.

- Bắt đầu khắc!

Đoàn lão vừa thấy phần da cuối cùng của Tiểu Phàm được nhuộm màu, lập tức quát lớn nhắc nhở.

Tiểu Phàm cố gắng chấn định, với tay lấy một con dao trong đáy nước. Hắn vron cánh tay trái, gồng cứng lên, bắt đầu dùng dao rạch lên bắp tay! Máu tươi lập tức chảy dài...

Hắn rạch lên tay từng đường đồ văn ngoằn ngoèo, máu tươi cứ thế chảy ra, nhưng lại không hề rơi xuống nước. Máu chảy ra tới đâu lại dường như bị làn da màu tím hấp thụ trở lại vào trong.

Đoàn lão lật tay, liền xuất hiện một cái hộp ngọc, chính là hộp đựng Định Phong Quả. Y cầm linh quả trong tay, vận sức một cái, linh quả liền hóa thành bột phần mịn. Lão nhảy vào trong bồn, tiến tới sau lưng Tiểu Phàm, nói:

- Chuẩn bị đi. Giai đoạn đau đớn thứ hai bắt đầu.

Nói đoạn, lão giữ chặt lấy cánh tay trái Tiểu Phàm, rắc bột linh quả trong tay lên những đường vân vừa bị rạch.

- Gura... ..

Tiểu Phàm lập tức phát ra tiếng gầm đau đớn trong cổ họng.

Hắn không phải chưa từng trải qua đau đớn, nhưng cái cảm giác đốt cháy làn da này rất kì lạ. Lúc thì như bị kim đâm, lúc lại như bị lửa thiêu. Bây giờ sự đau đớn lại càng mạnh lên, hơn nữa theo bột linh quả thấm vào trong máu, kinh mạch bắt đầu cảm thấy cháy bỏng. Dù vậy, tay hắn vẫn không ngừng lại, tiếp tục rạch những đồ hình tiếp theo, phủ kín cánh tay trái.

Đoàn lão lại tiếp tục sử dụng các loại dinh dược còn lại mua được ở Tiền Dược Lâu theo cách chế thành bột phấn rắc lên vết thương của Tiểu Phàm. Cứ mỗi lần rắc một loại bột mới vào, Tiểu Phàm lại đau đớn thêm mấy phần. Đến loại thứ năm, tay phải cầm dao của hắn đã run lên bần bật, gần như không thể tiếp tục khắc đồ hình nữa.

- Cố lên tiểu tử. Đã được tám phần rồi. Giờ mà dừng lại tất cả thành công cốc đó.

Đoàn lão lo lắng động viên Tiểu Phàm.

Nghe Đoàn lão nói vậy, Tiểu Phàm cố hít sâu một hơi. Tay phải hắn siết chặt, tập trung lại tinh thần, lần nữa tiếp tục chậm chạp khắc đồ văn.

Sau một thời thần nữa, cuối cùng đã tới thời khắc quan trọng nhất.

- Tiểu Phàm. Bây giờ ta sẽ giúp con khắc phần đồ văn cuối cùng. Cố gắng chịu đựng. Tuyệt đối không được mất đi ý thức. Hiểu chứ?

Đoàn lão trầm giọng nói, đồng thời phát ra Hoan Hi Tức.

Tiểu Phàm liền cảm nhận một niềm vui mừng kì lạ, đau đớn trong cơ thể giảm đi 1 thành.

Đoàn lão lại tiếp:

- Nuốt Cường Tâm Đan!

Tiểu Phàm nuốt cái ực, hóa ra vốn đã ngậm đan hoàn trong miệng từ đầu. Tâm thần vốn đang vô cùng mệt mỏi, liền cảm thấy nhẹ nhàng đi mấy phần, sự tỉnh táo nhanh chóng trở lại.

Đoàn lão lấy ra tinh huyết Thiết Quy, lấy tay làm bút, vẽ lại lên những vết đồ văn Tiểu Phàm đã rạch ra trên da. Tiểu Phàm lúc này đã buông dao, chỉ nhắm mắt cố gắng chống chọi lại đau đớn. Thái dương hắn vẫn lên từng đường mạch máu co giật không ngừng.

Tô lại đồ hình do Tiểu Phàm khắc xong, Đoàn Hữu Hoan tiếp tục dùng tinh huyết vẽ thêm một đồ hình trên bả vai Tiểu Phàm. Đồ hình này có độ phức tạp lớn nhất, tổng thể là một hình tròn, nối liền với toàn bộ phần đồ văn còn lại trên cánh tay Tiểu Phàm.

Đoàn lão hoàn thiện nét cuối cùng, đột nhiên toàn bộ cơ thể Tiểu Phàm có dị biến. Đầu tiên là toàn bộ vết thương lấy tốc độ có mắt thường thấy được, nhanh chóng khép miệng rồi đóng vảy, bong chóc ra, liền lại hoàn toàn, chỉ để lại phần đồ hình hình tròn trên bả vai. Tiếp theo, lấy đồ hình đó làm trung tâm, sắc tím trên làn da Tiểu Phàm bắt đầu chậm rãi co rút lại... ..

- Aaaa... .. Đau quá!

Tiểu Phàm gào lên. Cảm giác này rất đau khổ. Đau đớn tột cùng tăng lên gấp đôi, nhưng hắn lại không hề ngắt đi, tinh thần lại cực kì minh mẫn, cho nên cảm nhận rất rõ từng chút một.

Sau khi sắc tím trên da co rút lại hoàn toàn, đồ văn trên bả vai Tiểu Phàm từ màu máu bắt đầu chuyển sang màu tím. Từ quang lấp lánh chiếu xạ. Không chỉ dừng lại ở đó, từ sắc trong nước lấy Tiểu Phàm làm trung tâm, thu lại cực nhanh, chạy theo các mạch máu của hắn, dừng mãnh quán nhập đồ văn hình tròn. Đồng thời hơi nước cũng bị rút lấy sắc tím, cuộn cuộn vẩn vù kéo về bả Tiểu Phàm.

Cơ thể Tiểu Phàm trở nên quá tải, mạch máu dưới da lập tức bị nứt toác, da thịt bị ép cho phải bong chóc! Nhưng sắc tím dường như lại cũng có tác dụng trị thương cực mạnh làm cơ thể Tiểu Phàm liên tục chuyển qua chuyển lại giữa hai trạng thái phá hủy và tái sinh!

- Đau chết ta mất!

Tiểu Phàm gầm gừ như thú dữ, hai mắt trợn ngược, long lên sòng sọc.

Bỗng nhiên một cảm giác muốn hủy diệt tràn vào trong đại não Tiểu Phàm, khiến cơ thể hắn run lên. Sự đau đớn khủng khiếp không ngờ làm hắn muốn phá hủy mọi thứ xung quanh, theo bản năng có lẽ hắn cho rằng như vậy sẽ tiêu diệt được nguồn cơn làm mình đau đớn.

- Tiểu Phàm, phải chấn định. Đây chính là lí do vì sao con phải tỉnh táo, không được để ý muốn hủy diệt xâm lấn. Dùng tâm trí ép toàn bộ từ sắc năng lượng trong cơ thể về phía đồ văn trên bả vai... ..

Giọng Đoàn lão vang lên bên tai Tiểu Phàm khiến hắn rung mình một cái.

Tiểu Phàm lập tức làm theo, tâm ý động, liền ngăn chặn từ sắc năng lượng xông lên đại não. Nhưng lúc này khi từ sắc năng lượng chạy qua tim Tiểu Phàm, nhị hợp đồ văn của Ma Kinh liền lóe sáng. Hai màu hắc bạch bùng lên!

- Cái gì?

Đoàn lão đứng bên cạnh giật mình kinh hãi. Tới thời khắc quan trọng tới cùng này tại sao lại xảy ra hiện tượng quái đản như vậy.

Thần Ma Lực trong cơ thể Tiểu Phàm không ngờ tự động vận hành, “ăn” từ sắc năng lượng!

Vốn từ sắc năng lượng có trong động dư thừa rất nhiều, bây giờ bị Thần Ma Lực thôn phệ lại càng như bị kích động, càng cuồng bạo hơn lao về phía cơ thể Tiểu Phàm. Nhưng chừng đến bao nhiêu, Thần Ma Lực thôn phệ bấy nhiêu. Thành ra Tiểu Phàm không những không bị hại, ngược lại còn được lợi lớn!

Đau đớn trong cơ thể nhanh chóng giảm bớt, Thần Ma Lực thì cường đại lên nhanh chóng, đồ văn Tam Thập Lục Biến thì cũng đã đi tới bước cuối cùng.

Hai canh giờ trôi qua.

Dĩ nhiên sự việc diễn biến bên trong chỉ có Tiểu Phàm là rõ ràng, cho nên hắn không hề lo lắng. Nhưng Đoàn lão ở ngoài thì lo tới sốt vó, hai canh giờ mà với lão dài như hai năm vậy.

Sau khi Tiểu Phàm ổn định trở lại, Đoàn Hữu Hoan vội hỏi:

- Tiểu tử, sao rồi?

Tiểu Phàm tươi cười, một môi giờ ngón cái lên, sau đó ngã cái rụp vào trong nước...

Tiểu Phàm phải nghỉ ngơi tròn một ngày một đêm, cộng với việc tiến hành tu luyện Ma Kinh khôi phục thể lực mới có thể hoàn toàn hồi phục trạng thái. Lúc hắn tu luyện rõ ràng phải đã tọa như luyện khí giả, điều này khiến Đoàn lão rất nghi hoặc. Có điều, lão vốn đã biết công pháp luyện thể của Tiểu Phàm là kì lạ, nên cũng không còn ý định tra hỏi nữa.

- Tiểu tử. Khôi phục rồi thì chúng ta sẽ bắt đầu tập luyện.

Đoàn lão vừa ăn một miếng cá nướng, vừa nói.

Tiểu Phàm uống một ngụm nước, háo hức, đáp ngay:

- Dạ được. Con đang chờ đợi được sử dụng đồ văn mới khác đây.

Đoàn lão gật đầu, nói:

- Chúng ta sẽ lưu lại đây nửa tháng thời gian để con xây dựng cơ sở tập luyện và làm quen với chế độ luyện tập. Sau đó chúng ta sẽ làm vài việc rồi sẽ di chuyển tới nơi khác.

Trong rừng cây, có hai nam tử, một thanh niên, một thiếu niên, đều đang xích lửa nửa thân trên, cùng nhau diễn luyện một số động tác. Người thiếu niên ước chừng 14 tuổi đang không ngừng theo dõi động tác của người thanh niên kia mà làm theo.

Hôm nay là ngày thứ ba kể từ ngày Tiểu Phàm bắt đầu tập luyện nhu quyền Tam Thập Lục Biến. Tổng cộng cả bộ chỉ có sáu chiêu nhưng dù với ngộ tính của Tiểu Phàm, vậy mà sau ba ngày vẫn phải quan sát cử động của Đoàn Hữu Hoan để luyện tập theo. Thực chất không phải là hắn không thể thuộc động tác mà bởi vì căn bản động tác của hắn không đúng. Nhu quyền này là một bộ vũ kĩ rất đáng sợ, lấy chuyển động của cơ thể phối hợp với phương pháp thở nạp theo một nhịp độ nhất định mà phát ra trấn phúc tối đa mười hai lần. Vì vậy không phải cứ diễn lại động tác là có thể coi là “biết”. Trong mỗi động tác, mỗi chiêu thức lại có phương pháp hô hấp khác nhau, trong chính chiêu thức đó lại có những giai đoạn hít thở bất đồng. Hơn nữa mỗi một động tác vùng tay, múa chân lại có nhịp độ không giống nhau, lúc nhanh, lúc chậm, rất phức tạp. Bởi vậy, dù là trong ngày thứ nhất Tiểu Phàm đã học thuộc toàn bộ động tác của 6 chiêu, nhưng về mặt hô hấp và nhịp độ thì hắn lại không thể nào nắm được.

Dù là 6 chiêu nhưng phức tạp vô cùng, còn chưa kể tới 36 biến hóa sau đó nữa, độ phức tạp kinh khủng thế nào có thể tưởng tượng được. Đây cũng chính là một phần của chữ “Biến” trong Tam Thập Lục Biến.

- Tiểu Phàm. Tập trung vào!

Đoàn lão vừa thấy đệ tử lơ đãng, lập tức gằn giọng nhắc nhở.

- Dạ rõ.

Tiểu Phàm vội chấn chỉnh tâm tình, cố gắng bắt chước động tác của Đoàn lão.

Hai nam từ cú thể luyện tập từng động tác chậm chậm, nhưng liên tục mà không ngừng nghỉ.

Hai canh giờ trôi qua...

- Đoàn lão, con không thể tiếp tục được nữa.

Tiểu Phàm khó nhọc đánh ra một chưởng nửa đường đang chậm rì rì bỗng nhiên bộc phá tốc độ mà đánh nhanh tới trước. Toàn thân hắn lúc này mồ hôi đã đầm đìa.

Đoàn lão vẫn tiếp tục diễn luyện, mắt liếc sang nói:

- Luyện thể giả lực quyền 600 cân không thể chỉ có sức bền như vậy. Ta cũng đã hỏi Khắc Thương rồi. Hắn nói tiểu tử ngươi đã giành một năm ở Vô Định Chi Địa. Hừ, chỗ đó rèn luyện không phải đơn giản. Đừng có làm biếng. Luyện tập tiếp.

Tiểu Phàm nhăn nhó. Hắn không phải nói dối. Lúc này toàn bộ cơ thể đều cảm thấy mỏi nhừ, hơi thở thì nặng nhọc. Hắn cũng vận Thần Ma Lực toàn thân nhưng đó là chuyện của nửa canh giờ trước, bây giờ cũng chẳng giúp được bao nhiêu. Tuy rằng Thần Ma Lực kì diệu, đúng là có công dụng gia tăng độ dẻo dai của cơ thể đồng thời có khả năng trả tri hồi phục, nhưng dù sao cũng có giới hạn. Bảo hắn chạy liên tục hay vận động hai canh giờ hắn vẫn có thể chịu được, nhưng diễn luyện Tam Thập Lục Biến nhìn thì nhẹ nhàng nhưng tâm lực thì hao phí rất nhiều. Hơn nữa việc vận động với nhịp độ kì dị khiến thể lực của hắn tiêu hao rất nhanh.

- Đoàn lão à. Đã tập hơn hai canh giờ rồi. Con thật không tiếp tục nổi nữa đâu.

Tiểu Phàm nài nỉ.

Đoàn lão nhún mày, nói:

- Ngươi vừa phục dụng rất nhiều linh dược kì trân, bây giờ trong cơ thể còn dư thừa, nếu không tập luyện hết sức, không những không có lợi mà ngược lại còn có hại. Phần tàn dư dược lực không được hấp thu sẽ đọng lại trong cơ thể và kinh mạch, dẫn tới việc tắc nghẽn, tăng cao độ kháng dược. Ngược lại nếu có thể một lần, không ngừng thúc ép dược lực còn dư, thì có thể làm cho cơ thể không bỏ phí một chút tinh túy linh dược nào, cường hóa căn cơ, bồi bổ đồ vắn, sau này tu luyện có thể dễ dàng thuận lợi, làm một tiến hai!

Tiểu Phàm ngạc nhiên. Quả thực đạo lí này hắn chưa hề nghĩ đến.

- Hiểu rồi thì tiếp tục tu luyện đi. Ta đã nói rồi. Luyện thể là con đường rất vất vả, không phải giống như luyện khí chỉ cần ngồi tĩnh tọa là được đâu.

Đoàn lão nghiêm nghị nói.

Tiểu Phàm không hiểu sao bỗng nhiên nhớ lại phong thái dũng mãnh của Đoàn Hữu Hoan trong trận chiến với Vạn Sa Bang. Sức mạnh đó, oai lực đó, không phải đơn giản mà có được! Hắn chính là muốn sau này một quyền áp đảo Kim Đan Kì như vậy!

Lấy tay lau đi mồ hôi trên trán, Tiểu Phàm lại tiếp tục diễn luyện nhu kĩ theo chỉ dẫn của Đoàn lão. Chưởng phong lúc nhanh, lúc chậm, mềm dẻo, biến hóa. Hô hấp bất đồng, trước sau khác biệt. Cơ nhục lúc co, lúc duỗi, lúc thả lỏng, khi lại gồng cứng phát lực...

Hai bóng người không ngừng, không nghỉ diễn luyện một bộ nhu kĩ kì quái.

Trong khu rừng yên tĩnh dường như chỉ còn tiếng hít thở, tiếng chưởng phong đều đặn cùng ý chí kiên trì của người thiếu niên.

- Hết Chương 92 -

Bạn đang đọc truyện *Tâm Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.